

Vũ Cô Nương

Editors: Dung Sa , Trà sữa trà xanh, michelleluu1711

Truyện được đăng tại diendanlequydon.com
designbyruto, pham

Tổng là
giám đốc
rất sung
cực cũng bé nhỏ

diendan
LÊ QUÝ ĐÔN
COM

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ngủ Chính Là Ngủ

Chương 2: Hôm Nay Bị Cô Đùa Giỡn?

Chương 3: Nick Name Sóng Gió

Chương 4: Anh Là Của Em!

Chương 5: Có Người Thất Thân!

Chương 6: Anh Muốn Cường Bức Em Sao?

Chương 7: Not At All

Chương 8: Tôi Rất Đơn Thuần

Chương 9: Biệt Thự Lạc Gia Có Người Chết

Chương 10: Tôi Là Tiểu Mật Điên Khùng.

Chương 11: Chuyện Anh Không Biết Còn Rất Nhiều

Chương 12: Giám Định ADN

Chương 13: Quán Bar 55

Chương 14: Nam Nữ Hoan Ái

Chương 15: Dám Cùng Tôi Giành Phụ Nữ

Chương 16: Đùng Cùng Bàn Tăng Giành Sư Thái

Chương 17: An Bài Đường Lui

Chương 18: Bí Quyết Ngừa Thai.

Chương 19: Làm Chuyện Đó Trong Phòng Học

Chương 20: Trong Sân Trường Bàn Luận Về Ảnh Nóng.

Chương 21: Ảnh Nóng Uy Hiếp Ảnh Nóng

Chương 22: Lúc Này Cũng Có Thể Phát Sinh Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn?

Chương 23: Nói Lời Xin Lỗi Khó Khăn Đến Vậy Sao?

Chương 24: Bức Ảnh Không Còn Nữa

Chương 25: Rừng Vốn Lớn Nên Loại Chim Nào Cũng Có

Chương 26: Cùng Chị Gái Chơi Đùa

Chương 27: Người Bạn Nhỏ, Chụp Không Tệ!
Chương 28: Hy Vọng Tốt Đẹp, Thực Tế Rất Gian Nan.
Chương 29: Tin Tức Người Yêu Cũ
Chương 30: Anh Nghe Lời Một Lần Sẽ Chết À?
Chương 31: Tình Yêu Bỏ Lỡ Chính Là Cả Đời
Chương 32: Em Ra Một Quyết Định
Chương 33: Năm Điều Lệ Phải Làm
Chương 34: Ăn Buffet Cũng Có Tinh Thần
Chương 35: Không Nhận Được Chén Canh
Chương 36: Một Chén Canh Đưa Tới Mập Mờ
Chương 37: Từ Chối Miễn Cường
Chương 38: Tình Yêu Khổ Sở
Chương 39: Hồn Chiến Trong Quán Bar
Chương 40: Sự Quyến Rũ Của Cô Gái Tóc Dài
Chương 41: Cô Gái Đó
Chương 42: Lời Của Anh Ngay Cả Dấu Chấm Câu Tôi Đều Không Tin
Chương 43: Bữa Tối Quái Lạ
Chương 44: Không Phải Là Không Yêu, Là Không Thể Yêu
Chương 45: Anh Chính Là Đồ Ngốc!
Chương 46: Chúng Tôi Muốn Kết Hôn
Chương 47: Trò Cười Kết Hôn
Chương 48: Lần Này Là Tai Họa Lớn
Chương 49: Trở Thành Chị Dâu
Chương 50: Giúp Tôi Hẹn Văn Y
Chương 51: Bùi Nhã Phi Khiêu Khích
Chương 52: Tôi Muốn Dạy Đỗ Túí Xách Này
Chương 53: Gặp Bùi Nhã Phi
Chương 54: Anh Thật Sự Đã Trở Lại
Chương 55: Tìm Bùi Nhã Phi Cũng Là Chuyện Khó Quên À?
Chương 56: Lại Một Mình
Chương 57: Tin Tức Lộ Ra Ngoài

Chương 58: Tại Sao Cô Ấy Lại Là Đối Tượng Của Scandal
Chương 59: Chuyện Lo Lắng Nhất Đã Xảy Ra
Chương 60: Gọi Vào Sao?
Chương 61: Anh Yêu, Anh Có Nghĩ Tới Em Không?
Chương 62: Khóc Lóc Cũng Vô Dụng
Chương 63: Cô Đã Làm Xong Rồi Sao?
Chương 64: Thiếu Trạch, Xin Lỗi Anh
Chương 65: Tôi Không Đồng Ý
Chương 66: Anh Nghe Em Giải Thích Được Không?
Chương 67: Sau cơn Mưa
Chương 68: Vết Máu Trong Phòng Tắm
Chương 69: Nhân Chí Tiện Tắc Vô Địch
Chương 70: Coi Như Các Người Hung Ác!
Chương 71: Thế Nào, Cô Rất Vội Sao?
Chương 72: Về Sau Không Cần Gặp Mặt
Chương 73: Nguyên Nhân Bất Đắc Dĩ Là Gì?
Chương 74: Ly Rượu Cao Trên Bàn Trà
Chương 75: Chính Cô Hỏi Lạc Thiếu Trạch Đi
Chương 76: Còn Cần Phải Hỏi Sao?
Chương 77: Năm Tay Nhau Cùng Chết
Chương 78: Cậu Thật Là Bất Quái!
Chương 79: Thật Đúng Là Cây Gậy
Chương 80: Thiếu Trạch, Anh Có Mệt Hay Không?
Chương 81: Tỉ Mỉ Trang Trí Phòng
Chương 82: Chủ Nhân Của Điện Thoại Di Động Đi Đâu Vậy?
Chương 83: Các Người Thật Quá Đáng!
Chương 84: Mình Ưu Sầu Cậu Không Hiểu
Chương 85: Cậu Có Thể Trong Sáng Một Chút Không?
Chương 86: Lão Đại, Anh Lại Chọc Lạc Mật Mật Giận Rồi À?
Chương 87: Làm Sao Bây Giờ?
Chương 88: Đồng Thời Trả Thù
Chương 89: Hiểu Cái Hòn Bi

Chương 90: Tôi Tùy Tiện Đứng Lên Là Người Không Tố
Chương 91: Tôi Là Lưu Manh
Chương 92: Lão Đại, Ở Chỗ Đây!
Chương 93: Không Cần Đuổi Theo Cô Ấy, Để Cho Cô Ấy Đi Đi!
Chương 94: Đi Học Trẻ
Chương 95: Nghèo Nàn Chỉ Có Tiền
Chương 96: Cảm Giác Làm Độc Cô Cầu Bại Không Dễ Chịu
Chương 97: Diện Mạo Laury, Khí Thế Ngự Tả
Chương 98: Trẻ Trung Không Lên Mặt, Lão Đại Đồ Bi Thương
Chương 99: Có Chuyện Cứ Nhắm Vào Tôi!
Chương 100: Tề Nguyên Kiệt, Là Anh Coi Trọng Tôi
Chương 101: Tôi Sẽ Liều Mạng Với Bão Táp!
Chương 102: Ông Trời, Đối Đãi Với Tôi Không Tệ Nha!
Chương 103: Ngã Đau
Chương 104: Tâm Của Lão Ô Quy Còn Chưa Chết
Chương 105: Hối Hận Đã Cho Tự Lập
Chương 106: Đầu Của Tôi
Chương 107: Im Miệng Quạ Của Cậu Lại
Chương 108: Tiền Có Thể Giải Quyết Chuyện Mà Không Phải Là
Chuyện Đây
Chương 109: Về Biệt Thự Trước
Chương 110: Người Có Tình Sẽ Thành Người Thân
Chương 111: Kế Hoạch Không Đủ Chu Đáo?
Chương 112: Người Và Vật Đã Không Còn
Chương 113: Ngủ À?
Chương 114: Chẳng Lẽ Đây Là Giấc Mơ?
Chương 115: Không Cho Phép Anh Ở Trong Thế Giới Của Em Đi Tới
Đi Lui
Chương 116: Chúng Ta Sẽ Chết Thật Lâu
Chương 117: Ngủ Trần Trường
Chương 118: Lật Người Ngủ Tiếp
Chương 119: Làm Rồi Sẽ Quen?

Chương 120: Làm Việc Nhà Chớ Có Biếng Nhác
Chương 121: Cha Mẹ Tới
Chương 122: Khảo Nghiệm Chân Chính Xuất Hiện
Chương 123: Văn Y Vẫn Còn Độc Thân
Chương 124: Toilet Nữ Phải Xếp Hàng, Quá Chật
Chương 125: Cái Bánh Bao Dài, Cũng Đừng Oán Chó Đi Theo
Chương 126: Hai Ta Rất Quen Sao?
Chương 127: Chuyên Môn Của Anh Con Là?
Chương 128: Hâm Mộ Cái Người Này Sao Lúc Trẻ Liền Quen Biết Em
Chương 129: Làm Không Tốt Con Sẽ Phải Hồi Hận
Chương 130: Không Ai Quan Tâm Cảm Giác Rất Khó Chịu
Chương 131: Bùi Nhã Phi Biết Rồi
Chương 132: Hai Người Gây Gổ Sao?
Chương 133: Ánh Mặt Trời Trong Cơn Giông Tố
Chương 134: Ba Ngàn Đồng Còn Phải Viết Chi Phiếu
Chương 135: "Nhật Kí Của Oái Nương"
Chương 136: Cô Muốn Cái Gì?
Chương 137: Cô Vẫn Là Người Mà Tôi Biết Sao?
Chương 138: Có Phải Cô Ta Muốn Được "Khát Hôn Chứng"
Chương 139: Con Già Lắm Sao? Thiệt Là!
Chương 140: Anh Em, Anh Cảnh Trở Tín Hiệu Điện Thoại Di Động Của Tôi Rồi !
Chương 141: Khổng Tử Không Giải Quyết Được, Lão Tử Em Giúp Anh Giải Quyết!
Chương 142: Không Cần Phải Gấp Gáp Như Vậy
Chương 143: Cuộc Sống Chính Là Được Sinh Ra, Sống Tiếp
Chương 144: Tất Cả Đều Vì Tôi Phải Không?
Chương 145: Cô Không Sợ Tôi Trước Làm Thật Cô Sao?
Chương 146: Bắt Cóc Ban Ngày Phải Không?
Chương 147: Em Gái Anh Mới Bá Đạo
Chương 148: Có Lời Cứ Nói, Có Rằm Mau Thả

Chương 149: Cậu Là Phán Đồ
Chương 150: Cướp Tiền Lại Cướp Sắc
Chương 151: Cuộc Sống Chính Là Bỏ Đốt Lửa, Tám Khói Bay
Chương 152: Đau Lòng Sợ Len Quả Bóng Nhỏ Nhà
Chương 153: Kết Hôn, Lập Tức Kết Hôn
Chương 154: Ôi Mẹ Nó, Cô Cư Nhiên Dùng Miệng!
Chương 155
Chương 156: Tại Sao Anh Cứ Cảm Thấy Ăn Em Không Đủ Như
Vậy?
Chương 157: Cơ Hội Sẽ Tới Rất Nhanh
Chương 158: Không Thể Nhìn Vẻ Ngoài Của Người Khác
Chương 159: Để Em Phục Vụ Anh Thật Tốt
Chương 160: Tin Tức Ngoài Ý Muốn Có Kết Quả Ngoài Ý Muốn
Chương 161: Cô Ăn Cái Gì Lớn Lên Vậy?
Chương 162: Cho Mẹ Cơ Hội
Chương 163: Công Công? Còn Thái Giám Đâu
Chương 164: Tới Gần Hạnh Phúc Xa Xôi Hơn Một Chút

Mục lục

- Chương 1: Ngủ Chính Là Ngủ
- Chương 2: Hôm Nay Bị Cô Đùa Giỡn?
- Chương 3: Nick Name Sóng Gió
- Chương 4: Anh Là Của Em!
- Chương 5: Có Người Thất Thân!
- Chương 6: Anh Muốn Cường Bức Em Sao?
- Chương 7: Not At All
- Chương 8: Tôi Rất Đơn Thuần
- Chương 9: Biệt Thự Lạc Gia Có Người Chết
- Chương 10: Tôi Là Tiểu Mật Điên Khùng.
- Chương 11: Chuyện Anh Không Biết Còn Rất Nhiều
- Chương 12: Giám Định Adn
- Chương 13: Quán Bar 55
- Chương 14: Nam Nữ Hoan Ái
- Chương 15: Dám Cùng Tôi Giành Phụ Nữ
- Chương 16: Đùng Cùng Bàn Tăng Giành Sư Thái
- Chương 17: An Bài Đường Lui
- Chương 18: Bí Quyết Ngừa Thai.
- Chương 19: Làm Chuyện Đó Trong Phòng Học
- Chương 20: Trong Sân Trường Bàn Luận Về Ảnh Nóng.
- Chương 21: Ảnh Nóng Uy Hiếp Ảnh Nóng
- Chương 22: Lúc Này Cũng Có Thể Phát Sinh Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn?
- Chương 23: Nói Lời Xin Lỗi Khó Khăn Đến Vậy Sao?
- Chương 24: Bức Ảnh Không Còn Nữa
- Chương 25: Rừng Vốn Lớn Nên Loại Chim Nào Cũng Có
- Chương 26: Cùng Chị Gái Chơi Đùa
- Chương 27: Người Bạn Nhỏ, Chụp Không Tệ!
- Chương 28: Hy Vọng Tốt Đẹp, Thực Tế Rất Gian Nan.
- Chương 29: Tin Tức Người Yêu Cũ
- Chương 30: Anh Nghe Lời Một Lần Sẽ Chết À?
- Chương 31: Tình Yêu Bỏ Lỡ Chính Là Cả Đời
- Chương 32: Em Ra Một Quyết Định
- Chương 33: Năm Điều Lệ Phải Làm
- Chương 34: Ăn Buffet Cũng Có Tinh Thần
- Chương 35: Không Nhận Được Chén Canh
- Chương 36: Một Chén Canh Đưa Tới Mập Mờ
- Chương 37: Từ Chối Miễn Cường
- Chương 38: Tình Yêu Khổ Sở

Chương 39: Hồn Chiến Trong Quán Bar
Chương 40: Sự Quyến Rũ Của Cô Gái Tóc Dài
Chương 41: Cô Gái Đó
Chương 42: Lời Của Anh Ngay Cả Dấu Chấm Câu Tôi Đều Không Tin
Chương 43: Bữa Tối Quái Lạ
Chương 44: Không Phải Là Không Yêu, Là Không Thế Yêu
Chương 45: Anh Chính Là Đồ Ngốc!
Chương 46: Chúng Tôi Muốn Kết Hôn
Chương 47: Trò Cười Kết Hôn
Chương 48: Làn Này Là Tai Họa Lớn
Chương 49: Trở Thành Chị Dâu
Chương 50: Giúp Tôi Hẹn Văn Y
Chương 51: Bùi Nhã Phi Khiêu Khích
Chương 52: Tôi Muốn Dạy Đỗ Tú Xách Này
Chương 53: Gặp Bùi Nhã Phi
Chương 54: Anh Thật Sự Đã Trở Lại
Chương 55: Tìm Bùi Nhã Phi Cũng Là Chuyện Khó Quên À?
Chương 56: Lại Một Mình
Chương 57: Tin Tức Lộ Ra Ngoài
Chương 58: Tại Sao Cô Ấy Lại Là Đối Tượng Của Scandal
Chương 59: Chuyện Lo Lắng Nhất Đã Xảy Ra
Chương 60: Gọi Vào Sao?
Chương 61: Anh Yêu, Anh Có Nghĩ Tới Em Không?
Chương 62: Khóc Lóc Cũng Vô Dụng
Chương 63: Cô Đã Làm Xong Rồi Sao?
Chương 64: Thiếu Trạch, Xin Lỗi Anh
Chương 65: Tôi Không Đồng Ý
Chương 66: Anh Nghe Em Giải Thích Được Không?
Chương 67: Sau Cơn Mưa
Chương 68: Vết Máu Trong Phòng Tắm
Chương 69: Nhân Chí Tiện Tắc Vô Địch
Chương 70: Coi Như Các Người Hung Ác!
Chương 71: Thế Nào, Cô Rất Vội Sao?
Chương 72: Về Sau Không Cần Gặp Mặt
Chương 73: Nguyên Nhân Bất Đắc Dĩ Là Gì?
Chương 74: Ly Rượu Cao Trên Bàn Trà
Chương 75: Chính Cô Hối Lạc Thiếu Trạch Đi
Chương 76: Còn Cần Phải Hỏi Sao?
Chương 77: Nằm Tay Nhau Cùng Chết
Chương 78: Cậu Thật Là Bát Quái!
Chương 79: Thật Đúng Là Cây Gậy
Chương 80: Thiếu Trạch, Anh Có Mệt Hay Không?

Chương 81: Ti Mi Trang Trí Phòng
Chương 82: Chủ Nhân Của Điện Thoại Di Động Đi Đâu Vậy?
Chương 83: Các Người Thật Quá Đáng!
Chương 84: Mình Ưu Sầu Cậu Không Hiểu
Chương 85: Cậu Có Thể Trong Sáng Một Chút Không?
Chương 86: Lão Đại, Anh Lại Chọc Lạc Mạt Mạt Giận Rồi À?
Chương 87: Làm Sao Bây Giờ?
Chương 88: Đồng Thời Trả Thù
Chương 89: Hiểu Cái Hòn Bi
Chương 90: Tôi Tùy Tiện Đứng Lên Là Người Không Tố
Chương 91: Tôi Là Lưu Manh
Chương 92: Lão Đại, Ở Chỗ Đây!
Chương 93: Không Cần Đuổi Theo Cô Ấy, Để Cho Cô Ấy Đi Đi!
Chương 94: Đi Học Trễ
Chương 95: Nghèo Nàn Chỉ Có Tiền
Chương 96: Cảm Giác Làm Độc Cô Cầu Bại Không Dễ Chịu
Chương 97: Diện Mạo Laury, Khí Thế Ngự Tả
Chương 98: Trẻ Trung Không Lên Mặt, Lão Đại Đồ Bi Thương
Chương 99: Có Chuyện Cứ Nhắm Vào Tôi!
Chương 100: Tề Nguyên Kiệt, Là Anh Coi Trọng Tôi
Chương 101: Tôi Sẽ Liều Mạng Với Bảo Táp!
Chương 102: Ông Trời, Đối Đãi Với Tôi Không Tệ Nha!
Chương 103: Ngã Đau
Chương 104: Tâm Của Lão Ô Quy Còn Chưa Chết
Chương 105: Hối Hận Đã Cho Tự Lập
Chương 106: Đầu Của Tôi
Chương 107: Im Miệng Quạ Của Cậu Lại
Chương 108: Tiền Có Thể Giải Quyết Chuyện Mà Không Phải Là Chuyện Này.
Chương 109: Về Biệt Thự Trước
Chương 110: Người Có Tình Sẽ Thành Người Thân
Chương 111: Kế Hoạch Không Đủ Chu Đáo?
Chương 112: Người Và Vật Đã Không Còn
Chương 113: Ngu À?
Chương 114: Chẳng Lê Đây Là Giấc Mơ?
Chương 115: Không Cho Phép Anh Ở Trong Thế Giới Của Em Đi Tới Đi Lui
Chương 116: Chúng Ta Sẽ Chết Thật Lâu
Chương 117: Ngủ Trần Trường
Chương 118: Lật Người Ngủ Tiếp
Chương 119: Làm Rồi Sẽ Quen?
Chương 120: Làm Việc Nhà Chớ Có Biếng Nhác
Chương 121: Cha Mẹ Tới
Chương 122: Khảo Nghiệm Chân Chính Xuất Hiện

Chương 123: Văn Y Vẫn Còn Độc Thân
Chương 124: Toilet Nữ Phải Xếp Hàng, Quá Chật
Chương 125: Cái Bánh Bao Dài, Cũng Đứng Oán Chó Đi Theo
Chương 126: Hai Ta Rất Quen Sao?
Chương 127: Chuyên Môn Của Anh Con Là?
Chương 128: Hâm Mộ Cái Người Này Sao Lúc Trẻ Liên Quen Biết Em
Chương 129: Làm Không Tốt Con Sẽ Phải Hối Hận
Chương 130: Không Ai Quan Tâm Cảm Giác Rất Khó Chịu
Chương 131: Bùn Nhả Phi Biết Rồi
Chương 132: Hai Người Gây Gổ Sao?
Chương 133: Ánh Mặt Trời Trong Cơn Giông Tố
Chương 134: Ba Ngàn Đồng Còn Phải Viết Chi Phiếu
Chương 135: "Nhật Kí Của Oái Nương"
Chương 136: Cô Muốn Cái Gì?
Chương 137: Cô Vẫn Là Người Mà Tôi Biết Sao?
Chương 138: Có Phải Cô Ta Muốn Được "Khát Hôn Chứng"
Chương 139: Con Già Lắm Sao? Thiệt Là!
Chương 140: Anh Em, Anh Cản Trở Tín Hiệu Điện Thoại Di Động Của Tôi Rồi!
Chương 141: Khổng Tử Không Giải Quyết Được, Lão Tử Em Giúp Anh Giải Quyết!
Chương 142: Không Cần Phải Gấp Gáp Như Vậy
Chương 143: Cuộc Sống Chính Là Được Sinh Ra, Sống Tiếp
Chương 144: Tất Cả Đều Vì Tôi Phải Không?
Chương 145: Cô Không Sợ Tôi Trước Làm Thịt Cô Sao?
Chương 146: Bắt Cóc Ban Ngày Phải Không?
Chương 147: Em Gái Anh Mới Bá Đạo
Chương 148: Có Lời Cứ Nói, Có Rắm Mau Thả
Chương 149: Cậu Là Phản Đồi
Chương 150: Cướp Tiền Lại Cướp Sắc
Chương 151: Cuộc Sống Chính Là Bấy Đốt Lửa, Tám Khói Bay
Chương 152: Đau Lòng Sợ Len Quả Bóng Nhỏ Nhà
Chương 153: Kết Hôn, Lập Tức Kết Hôn
Chương 154: Ôi Mẹ Nó, Cô Cư Nhiên Dùng Miệng!
Chương 155
Chương 156: Tại Sao Anh Cứ Cảm Thấy Ăn Em Không Đủ Như Vậy?
Chương 157: Cơ Hội Sẽ Tới Rất Nhanh
Chương 158: Không Thể Nhìn Về Ngoài Của Người Khác
Chương 159: Để Em Phục Vụ Anh Thật Tốt
Chương 160: Tin Tức Ngoài Ý Muốn Có Kết Quả Ngoài Ý Muốn
Chương 161: Cô Ăn Cái Gì Lớn Lên Vậy?
Chương 162: Cho Mẹ Cơ Hội
Chương 163: Công Công? Còn Thái Giám Đâu
Chương 164: Tới Gần Hạnh Phúc Xa Xôi Hơn Một Chút

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngủ Chính Là Ngủ

Mùa hè lúc về đêm cũng không thoát khỏi khô nóng, những cánh hoa đang tung bay lá tả tại hàng cây xanh. Cùng lúc này, cách đó không xa là trập trập sóng biển đang tập kích vào bờ, cũng không làm dịu bớt cơn gió khô hanh. Tọa lạc tại bờ biển Lục Thụ Viễn Sơn là ngôi biệt thự màu trắng nổi tiếng gần xa của Lạc gia, giữa thời điểm này những ngọn đèn màu trắng chói mắt kia như đang trình diễn một tiết mục thần bí.

Lạc Thiếu Trạch cầm khăn lông thấm nước lạnh, nhẹ nhàng lau chùi gương mặt Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật nằm trên chiếc giường lớn màu trắng, gương mặt cô đỏ ửng, mồ hôi không ngừng chảy. Khăn lông ướt lạnh trên mặt làm sao có thể xoa dịu được nhiệt độ nóng bỏng trong thân thể Lạc Mật Mật lúc này, nó chỉ càng làm cho cô cảm thấy khó chịu.

“Không biết hẳn không phải người tốt hay sao? Vậy mà một chút phòng bị cũng không có!” Nhìn Lạc Mật Mật vẫn còn mơ mơ màng màng, Lạc Thiếu Trạch đau lòng không dứt, vừa nhẹ nhàng lau mặt cho cô, vừa không ngừng khiển trách.

Chợt, một cái tay nhỏ đột nhiên bắt lấy cánh tay Lạc Thiếu Trạch, giờ phút này Lạc Mật Mật ngồi dậy. Lúc này đôi mắt híp lại dường như đã tỉnh táo, tràn đầy thâm tình nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch.

“Anh yêu em sao?” Lạc Mật Mật một tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc của mình, một tay từ từ khoác lên trên vai Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch vừa bị hỏi như vậy, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, anh không nhúc nhích vẫn ngồi ở bên giường như cũ.

Gương mặt ửng đỏ tản ra hơi thở mê người, Lạc Mật Mật từ từ cúi đầu khẽ cười quyến rũ, con ngươi trong suốt lúc này tản ra sức quyến rũ động lòng người, dưới ánh đèn màu vàng nhạt đôi môi khêu gợi nhẹ nhàng mím lại, chậm rãi di chuyển đến gần đôi môi của Lạc Thiếu Trạch.

Hai đôi môi sắp chạm vào nhau...

Bỗng nhiên tách ra, một tay Lạc Mật Mật kéo Lạc Thiếu Trạch đè xuống giường, cúi đầu chui vào cổ của Lạc Thiếu Trạch hôn một cách mãnh liệt.

“Không nên như vậy, Mật Mật!” Lạc Thiếu Trạch đẩy Lạc Mật Mật ra sau đó ngồi dậy.

Cảm giác mềm mại đột nhiên biến mất, Lạc Thiếu Trạch chẳng biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng, khó chịu vô cùng...

“Chúng ta là anh em!” Lạc Thiếu Trạch hết sức khống chế bản thân, la lớn. Âm thanh này là để nhắc nhở Lạc Mật Mật đang trong cơn mê loạn, đồng thời cũng là để cảnh cáo chính mình.

Hiển nhiên lúc này Lạc Mật Mật vẫn bị vây trong trạng thái hỗn độn như cũ, không có một chút ý muốn trả lời Lạc Thiếu Trạch. Thế nhưng thân thể khô nóng làm cho cô không thể nào nhẫn nại được nữa, liền điên cuồng xé rách y phục của mình để xoa dịu sự nóng nảy trong lòng.

Áo khoác màu đen, áo thun ôm màu trắng, áo nịt ngực màu trắng, tất chân màu đen....Toàn bộ sạch sành sanh nhanh chóng rơi lả tả trên mặt Lạc Thiếu Trạch.

Bất kỳ một người đàn ông nào gặp phải tình huống này cũng không thể khống chế mình được nữa, huống chi lúc này cô gái trước mắt vốn không phải em gái của anh, bọn họ có thể...

Lạc Thiếu Trạch dường như cũng mê loạn, vươn tay kéo Lạc Mật Mật đè trên giường, quần áo hỗn độn bị vén lên, môi mỏng mềm mại thuận thế đặt lên trên đôi môi Lạc Mật Mật điên cuồng thỏa thích mút, giống như một kẻ ngang ngược không ngừng tấn công vào hàm răng của Lạc Mật Mật, mãi cho đến lúc nó mở ra, cả hai cùng hòa vào nhau, dây dưa cùng một chỗ.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế này, Lạc Mật Mật nhất thời không biết làm như thế nào cho phải, nhưng dưới tác dụng của thuốc cô không cho phép mình suy nghĩ nhiều nữa, liền vươn tay vuốt ve mái tóc của Lạc Thiếu Trạch, không kìm nén được mà phối hợp với anh...

Đầu ngón tay lướt qua mép tóc, giống như từng dòng nước trong suốt lạnh lẽo đánh vào lòng của Lạc Thiếu Trạch, không thể khống chế bản thân mình được nữa, đôi môi dùng sức hút từng tấc da thịt trơn mịn, bàn tay thon dài từ từ lướt qua eo của Lạc Mật Mật, đi về phía quần lót...

“Thiếu Trạch, nói anh yêu em!” Lạc Mật Mật khép hờ hai mắt, gương mặt không ngừng nóng lên.

Đột nhiên, Lạc Thiếu Trạch trợn to hai mắt, giống như là nghĩ tới điều gì, cố gắng dùng sức khắc chế lửa nóng trong người.

Không được, tại sao mình lại không kìm lòng nổi, trên danh nghĩa Lạc Mật Mật vẫn là em gái mình, không được, không được...

Lúc này Lạc Mật Mật đã tỉnh hơn một nửa, cô mở to mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch, vui mừng cười cười.

“Chúng ta cuối cùng là phải ở bên nhau.”

"Mật Mật, anh. Chúng ta. Chúng ta không thể!" Lạc Thiếu Trạch chống tay lên muốn đứng dậy.

Lạc Mật Mật vội vàng đưa tay ôm cổ của anh, dùng sức hôn mấy cái lên bờ môi khô gợt của Lạc Thiếu Trạch, vẻ mặt vừa lo lắng vừa xen lẫn đau thương.

"Ngủ chính là ngủ, có cái gì mà anh phải khẩn trương."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hôm Nay Bị Cô Đùa Giỡn?

"Ngủ chính là ngủ, có cái gì mà anh phải khẩn trương. Còn có cái gì không thể, anh biết rõ, chúng ta không phải anh em ruột, chúng ta không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, em biết rõ anh cũng yêu thích em, chỉ còn thiếu một chút, một chút xíu nữa, là chúng ta có thể."

"Đừng nói nữa." Lạc Thiếu Trạch ra sức đứng dậy, tiếp theo ngồi ở bên giường, cúi đầu xuống mang một dáng vẻ ưu thương bất đắc dĩ.

"Thật xin lỗi, Mật Mật, đây chỉ là một hiểu lầm, đêm nay anh không nên đối với em như vậy."

"Chờ một chút, anh đừng như vậy có được không, anh. Anh thật sự cảm thấy tối nay chỉ là một hiểu lầm thôi sao? Tại sao không nói là do anh không thể kìm chế được nữa? Tại sao anh không muốn đối mặt với tình cảm của trái tim mình?" Lạc Mật Mật ngồi dậy, đưa tay nắm lấy ga giường che đi thân thể của mình, sau đó bất lực nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch khom người xuống, từ từ nhặt chiếc áo sơ mi dưới đất lên để mặc, sau đó chậm rãi đứng dậy chuẩn bị rời đi, "Mật Mật, coi như tối nay chỉ là một giấc mộng được không?"

Nước mắt trong suốt nhanh chóng tràn đầy hốc mắt, không kìm lại được, từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống.

Lạc Mật Mật mím chặt đôi môi, dùng sức ổn định hơi thở của mình, loại chuyện như vậy đối với một cô gái mà nói là một loại tổn thương rất lớn, huống chi cô chỉ là một sinh viên đại học vừa mới hai mươi tuổi, cô cũng không phải là hạng gái bán thân rẻ tiền, nếu như trước mắt không phải là người đàn ông mình yêu thương, cô làm sao có thể chủ động đến như vậy?

Nhưng mà, đã bị người ta cự tuyệt chẳng lẽ còn muốn mặt dày mày dạn trách móc người ta nữa hay sao?

Tính khí đại tiểu thư nổi lên, lúc này Lạc Mật Mật muốn lấy lại tôn nghiêm của mình, vì vậy cô ngẩng đầu lên quật cường nhìn Lạc Thiếu Trạch, dùng sức cười một tiếng, “Lạc Thiếu Trạch, đây chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi? Giống như khi còn bé chúng ta đã từng chơi qua ở nhà vậy. Nếu như anh không muốn, vậy thì mang theo quần áo của anh đi về phòng đi!”

Nghe những lời lẽ như thế, trong đầu Lạc Thiếu Trạch như có một trận mơ hồ, anh trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn Lạc Mật Mật.

“Thế nào? Chẳng lẽ anh tưởng là thật?” Lạc Mật Mật nghiêng đầu, trong ánh mắt lúc này hoàn toàn không nhìn ra là đang suy nghĩ cái gì.

Cầm dùng sức rũ xuống, Lạc Thiếu Trạch quét mắt nhìn dưới đất, gương mặt cường ngạnh cố nặn ra vẻ tươi cười, ngẩng đầu lên muốn nói gì đó, đột nhiên lại bị Lạc Mật Mật chặn trở về.

Trước kia mình chơi đùa vô số phụ nữ, chẳng lẽ hôm nay lại bị cô đùa giỡn?

“Anh vẫn là nhanh lên một chút đi về nghỉ ngơi, ngày mai anh còn phải đến công ty, em cũng phải đến trường học để báo danh!” Lạc Mật Mật quay đầu đi, không nhìn Lạc Thiếu Trạch nữa.

Giống như một đứa trẻ bối rối, Lạc Thiếu Trạch từ từ nhặt quần áo của mình lên, quay đầu từng bước một từ từ rời đi.

Xoay đầu lại, nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống theo bóng lưng dần dần biến mất, “Lạc Thiếu Trạch, em chờ anh, cho đến khi anh chân chính đối mặt với tình cảm của mình.”

Lạc Thiếu Trạch không biết chính mình trở về phòng như thế nào, vẫn mắt hờn cầm quần áo ném sang một bên, nặng nề ngồi ở trên giường.

Mình thật sự thích con bé ngốc này rồi sao? Chẳng lẽ có thể quên hết quá khứ, quên tất cả sao? Lần này thật sự muốn đối mặt sao?

Lạc Thiếu Trạch cảm thấy trong lòng khó chịu, vì vậy cầm lên một chiếc xì gà, từ từ lấy ra cái bật lửa nhẹ nhàng đốt, ngọn lửa màu xanh dương lộ ra vẻ mê người, ánh lửa sáng bóng chậm rãi gặm nhấm màu nâu đậm của chiếc xì gà, theo đó từng đợt từng đợt khói nhẹ tản ra mang theo mùi hương thơm mát.

Mình lại bắt đầu rồi rầm ròi, không phải mình vẫn luôn xem Lạc Mật Mật là em gái sao? Cho dù từng có ý nghĩ như vậy, không phải đã thuyết phục chính mình không nên suy nghĩ nhiều nữa sao?

Ban đầu, chính là muốn đem lòng mình chôn giấu, mới có thể nghĩ hết các biện pháp để lựa chọn một tình cảm khác, nhưng ai ngờ khi mình chân chính rơi vào tình yêu thì người kia lại rời khỏi mình để đi đến nước Pháp, đã từng nghĩ hết tất cả biện pháp níu kéo người ấy quay trở về nhưng cũng không ăn thua gì, kể từ đó về sau, tự mình phong tỏa nội tâm của chính mình, chẳng thà ăn chơi đàng điếm, thay người yêu như thay áo, chứ không muốn vướng vào thứ tình cảm yêu đương như vậy một lần nào nữa.

Nhưng mà tại sao? Về đến nhà nhìn thấy Lạc Mật Mật lần nữa thì trái tim kia, làm sao có thể.....

Không được, tuyệt đối không được!

Lạc Thiếu Trạch bóp mạnh điều xì gà, chôn đầu vào cái gối.

Hình ảnh mấy tháng trước diễn ra tại sân bay lại ùa về.

“Lạc Thiếu Trạch, anh chờ em một chút!”

Bánh xe của chiếc vali hành lý hiệu Hermes xoay tròn thật nhanh, nữ chủ nhân điên cuồng lôi kéo chiếc vali, bất chấp mọi thứ xung quanh liều mạng chạy về phía trước....

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nick Name Sóng Gió

"Lạc Thiếu Trạch, anh chờ em một chút!"

Bánh xe của chiếc vali hành lý hiệu Hermes xoay tròn thật nhanh, nữ chủ nhân điên cuồng lôi kéo chiếc vali, bất chấp mọi thứ xung quanh liều mạng chạy về phía trước...

Lạc Mật Mật trên người mặc chiếc áo cánh dơi màu hồng, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ được uốn gợn sóng bồng bênh, đôi mắt to trong suốt vô cùng mê người, ở giữa là chiếc mũi cao thon cùng đôi môi hồng hào nhỏ nhắn...

Người con gái đáng yêu kia lúc này giống như một chú chim nhỏ đang nổi giận, một tay cầm vé máy bay, một tay lôi chiếc vali gương nanh múa vuốt chạy về phía trước.

Mà ở phía trước là bóng lưng quyến rũ của một người đàn ông có thể làm cho bất cứ người phụ nữ nào khi nhìn thấy cũng sẽ chết mê chết mệt, bóng dáng cao to lộ ra khí thế mê hoặc lòng người, gương mặt anh tuấn hơi nghiêng về phía sau, chân mày nhẹ nhàng cau lại.

"Lạc Mật Mật, gọi anh là anh hai."

"Em mới không cần, gọi anh hai là lúc ở nước Mỹ, bây giờ trở về quê nhà rồi, đây là Trung Quốc, đừng mơ tưởng em sẽ gọi anh là anh hai!"

Nhìn Lạc Mật Mật bày ra bộ mặt không phục tùng, Lạc Thiếu Trạch không nói gì.

Cô nhóc này rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Từ lúc vừa lên máy bay liền giống như một viên kẹo cao su, đụng đến đâu là dính đến đó, còn chết sống phải sửa đổi nick name, chẳng lẽ đang định đùa giỡn mưu ma chước quỷ gì đây?

Lạc Thiếu Trạch nhếch miệng, giương mắt nhìn về phía cửa ra sân bay, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, em muốn làm gì thì làm đi! Anh đang rất bận.”

Lạc Mật Mật nhìn gương mặt như đóng ngàn lớp băng kia bằng nửa con mắt.

“Thôi đi, suốt ngày chỉ biết lấy lý do bận rộn hết cái này đến cái kia để tránh mặt em, tưởng bốn tiểu thư là đứa ngốc sao, trâu già làm việc cũng có lúc buồn ngủ chứ? Buổi tối nhớ về nhà trước bảy giờ, em có chuyện quan trọng muốn tuyên bố! Lạc Băng Nhân!”

“Có ý gì? Mới vừa rồi ở trên máy bay còn gọi tên anh, tại sao bây giờ lại đổi thành ‘bánh nướng áp chảo’? Đã vậy, còn muốn anh về nhà trước bảy giờ, tiểu Mật Mật, đầu óc em không có vấn đề gì chứ?”

(ban đầu gọi là Lạc Băng Nhân sau nói thành Lạc Bính Nhân(bánh nướng áp chảo) vì hai từ đó đọc gần giống nhau)

Liếc mắt ngó nghiêng một cái, Lạc Mật Mật căn môi trừng mắt kiêu ngạo

“Nói cho anh biết không nên gọi em tiểu Mật, anh không thấy ánh mắt của mọi người xung quanh sao? Gọi như vậy thật khó nghe!” (tiểu mật=bồ nhí ^^)

“Anh không có gọi em tiểu Mật, anh gọi là tiểu Mật Mật. Hơn nữa, em cũng biết....Thật khó nghe!”

Nhìn Lạc Thiếu Trạch né tránh ánh mắt của mọi người, Lạc Mật Mật phì cười một cái, vươn tay xoa xoa gương mặt đỏ ửng vì thẹn thùng.

“Tùy anh thôi..., dù sao chỉ có anh mới có thể gọi như vậy, người khác không có phúc phận này đâu!”

Lạc Thiếu Trạch đỏ mồ hôi hột, đưa tay sờ sờ cái trán Lạc Mật Mật, sau đó yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Em cũng không có phát sốt, làm sao lại bất thường như vậy? Được rồi, anh không nói với em nữa, bọn người Mạc Triết Hiên có lẽ sẽ nhanh đến thôi, chúng ta tới cửa xem đi.”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Mật Mật đang trề xuống, Lạc Thiếu Trạch vẽ mặt đau khổ.

Mình đúng là mệnh khổ, nghe lời ba tới Trung Quốc quản lý chi nhánh công ty, còn phải mang theo tiểu ma nữ này để làm chi? Cũng thật là, cô nhóc cố tình lựa ngay thời điểm này để du học Trung Quốc, không biết trong đầu rốt cuộc đang tính toán âm mưu gì đây?

Tuy không rõ ràng lắm nhưng hiện tại vấn đề cực kỳ mấu chốt là cô đã cùng anh về đây, cho nên ngàn vạn lần không được giống như lúc ở Mỹ, cả ngày chơi đùa lêu lổng khắp nơi không nhìn thấy bóng dáng đâu, ở Trung Quốc, anh cũng không hy vọng cô ở dưới mi mắt của anh biến mất hay xảy ra chuyện...

"Lạc Mật Mật, em nghe lời, đi mau!"

"Em không đi, không đi, anh còn chưa đồng ý với em ! Anh nói đi, anh có thể về nhà trước bảy giờ hay không?"

Lạc Mật Mật khom người xuống ôm lấy vali hành lý, mặc cho Lạc Thiếu Trạch lôi kéo như thế nào cũng nhất quyết không đứng lên, nhắm chặt cặp

mắt lớn tiếng la hét.

“Anh không về nhà, em liền đem hình nude chụp tối qua phát tán trên mạng, để tất cả mọi người đều nhìn thấy!”

“Đại ca, anh đã đến rồi!”

TM, đúng là quá khéo, lúc này Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch vừa đúng xuất hiện trước mặt hai người, cả hai đều cười như không cười nhìn Lạc Thiếu Trạch.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Là Của Em!

***, như thế nào lại xuất hiện lúc này!

Lạc Thiếu Trạch lập tức đứng thẳng người, hai tay ôm ngực nhìn lên trời khinh thường.

"Hai người các cậu, phụ trách đem con nhóc này lên trên xe đi."

Nói xong, Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cửa, không lưu một chút dấu vết nào.

"Bánh nướng áp chảo, anh đúng là trâu bò, dám bỏ mặc em mà đi à."
Đứng ở sau lưng Lạc Mật Mật hung hăng rống to.

Thôi đi, người ta có đàn em, còn mình thì đơn thân độc mã.

"Tiểu thư, chúng ta nên đi thôi!" Đứng ở một bên Tô Trạch mở to đôi mắt ngây thơ, cười tủm tỉm nói.

Lạc Mật Mật từ từ xoay mặt lại, kìm nén tức giận uất ức trong lòng, hung hăng đem vali hành lý trong tay ném tới tay Tô Trạch.

"Anh kêu ai là tiểu thư? Cầm cái vali! Bánh nướng áp chảo, anh đứng lại đó cho em, anh là của em!"

Tô Trạch còn chưa phản ứng kịp, Lạc Mật Mật đã biến mất ở trong đám người.

"Nhị ca, cô ấy là ai? Lại dám cùng đại ca nói chuyện như vậy, khí thế còn mạnh như vậy, em đoán không ra!" Tô Trạch vẻ mặt lơ mờ nhìn Mạc Triết Hiên.

Mạc Triết Hiên đẩy đẩy mắt kiếng, nhìn chăm chăm về phía trước, mặt không chút thay đổi.

"Đoán không ra cũng không sao, quan trọng là không nên đụng vào! Cô ấy là em gái của đại ca, về sau cung kính một chút, nếu không đại ca sẽ không để yên cho cái mạng của cậu đâu! "

Tô Trạch nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc đuổi theo hai anh em nhà họ Lạc.

Tô Trạch đem vali hành lý cất vào bên trong buồng xe phía sau, vội vàng chạy đến phía trước mở cửa xe, mỉm cười ý bảo Lạc Mật Mật ngồi vào đi.

Lạc Mật Mật híp mắt cười, cúi người chui vào bên trong xe, sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh cười ha hả nhìn Lạc Thiếu Trạch.

"Bánh nướng áp chảo, ngồi chỗ này... em với anh nói chuyện."

Lạc Thiếu Trạch đứng yên tại chỗ, gương mặt lạnh lẽo đen như cái đít nồi, vươn tay mở cửa xe kế bên tài xế ngồi vào.

"Tô Trạch, cậu ngồi phía sau!"

Tô Trạch sợ hãi nhìn Lạc Mật Mật một chút, lại nhìn Lạc Thiếu Trạch một chút, người nào cũng không dám đắc tội, chỉ có thể đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lạc Thiếu Trạch hai tay ôm ngực, cả khuôn mặt lạnh lẽo dường như có thể đem tất cả sinh vật đóng băng trong nháy mắt.

Mạc Triết Hiên thấy tình thế không ổn, len lén nháy mắt với Tô Trạch, sau đó liền nhanh nhẹn ngồi vào ghế tài xế.

“TMD, thôi kệ....đành phải đắc tội với vị tiểu thư này vậy, chứ đắc tội với lão đại thế nào mình cũng sẽ chết không toàn thây!”

Tô Trạch nhắm mắt, kiên quyết ngồi xuống.

Bỗng nhiên, cánh tay bị người ta hung hăng nhéo, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đau.

Tô Trạch vội vàng mở mắt, phát hiện cánh tay mình bị Lạc Mật Mật dùng cái kim hung hăng kẹp, liền ngẩng đầu lên nhìn kính chiếu hậu định cầu cứu lão đại.

Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt lạnh như băng kia theo bản năng anh vội vàng che miệng, không dám phát ra âm thanh nào.

Lạc Mật Mật tức giận nhìn Lạc Thiếu Trạch ngồi ở vị trí phụ lái, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, bỗng nhiên cười một tiếng, hướng về Tô Trạch phía bên cạnh làm vẻ mặt là lạ.

Không thể nào, đây quả thực là một tiểu ma nữ, đừng có lấy tôi ra trút giận nữa có được hay không? Nếu cô không đánh tôi chết, thì tôi cũng sẽ chết rất thâm trọng trong tay lão đại...

“Haiz, người anh em, cho anh xem thứ này! Đây là tuyệt phẩm của lão đại các người...”

"Khụ! Lạc Mật Mật, nên nói thì nói, không nên nói. . ."

Lạc Thiếu Trạch nhìn Lạc Mật Mật trong kính chiếu hậu trừng mắt hốt hoảng lên tiếng. Chợt Lạc Mật Mật ngẩng đầu liếc mắt một cái, ngay tức khắc ánh mắt của Lạc Thiếu Trạch liền dụ xuống.

"Không nên nói. Thì nói ít một chút!"

“VẬY là sao, anh cứ ngồi ở vị trí phụ lái cho tốt đi, không cần quản cũng không cần lo chuyện khác, anh trông nom em làm cái gì, nói chuyện với em để làm cái gì? ĐÚNG không, người anh em?”

Nhìn Lạc Mật Mật quăng ánh mắt tới, Tô Trạch nhất thời hoảng hồn.

TNND, ngay cả lão đại còn phải nhìn sắc mặt của cô ấy, mình nên làm thế nào đây?

“Người anh em, tối ngày hôm qua....Lão đại của các anh...” Lạc Mật Mật vừa chậm rãi nói chuyện, vừa chú ý nhìn sắc mặt của Lạc Thiếu Trạch trong kính chiếu hậu.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Có Người Thất Thân!

"Được, tối nay anh sẽ về nhà!"

Lạc Thiếu Trạch hết hoảng trả lời một câu, nhất thời làm Mạc Triết Hiền cùng Tô Trạch sợ đến ngây người.

Chưa từng thấy lão đại hoảng hốt như vậy bao giờ, lần này, xem ra đúng là gặp nạn thật rồi.

Không khí trong xe nhất thời trở nên khác thường hơn rất nhiều, chỉ có một mình Lạc Mật Mật là vui cười hớn hở nhìn điện thoại di động, đôi lúc còn khẽ ngâm nga một bài hát.

Tô Trạch ngồi bên cạnh Lạc Mật Mật, tò mò xem xét điện thoại di động của cô, nhưng mà cũng không thấy được cái gì. Vì vậy, nhẹ nhàng khều khều Lạc Mật Mật, hướng mắt về phía điện thoại di động nháy mắt một cái.

{ anh muốn biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì đúng không? } Lạc Mật Mật hai mắt không ngừng nhấp nháy, hướng về phía Tô Trạch đánh ám ngữ.

Tô Trạch cũng không lơ là, híp mắt khẽ gật đầu, { ừ, có thể nói cho tôi biết được không? }

{ có người thất thân! }

Chỉ một câu nói đã làm cho Tô Trạch há to miệng ngỡ ngàng, Lạc Mật Mật lại tiếp tục cười hì hì, nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch rồi lâm vào hồi ức.

Trở lại chuyện tối hôm qua.

Âm thanh nước chảy nhỏ giọt nghe như điệu hát dân gian Vân Nam nhẹ nhàng mà rộn rã đánh lên trên da thịt màu mật ong, những dòng nước chảy vòng quanh theo đường cong hoàn mỹ trên dáng người đẹp đến mức khó tin.

Lạc Thiếu Trạch từ từ nâng hai cánh tay lên, nhẹ nhàng xoa nắn mỗi tấc da thịt trên người, tập trung tinh thần hưởng thụ dòng nước chảy qua lồng ngực, để lại dư vị ấm áp vô hạn.

Sau đó, nhẹ nhàng nhấn công tắc, Lạc Thiếu Trạch trực tiếp đi ra khỏi phòng tắm.

Đây là một thói quen, Lạc Thiếu Trạch tắm xong chưa bao giờ dùng khăn tắm, anh cảm thấy hong khô tự nhiên đối với da thịt là tốt nhất, hơn nữa anh cũng yêu thích cái cảm giác khóa thân đi tới đi lui trong phòng của chính mình. (>_<)

Nhưng mà, lúc này tất cả những hành động trên toàn bộ đều thu hết vào đáy mắt của một người nào đó.

Núp ở cửa, Lạc Mật Mật cầm điện thoại di động trong tay, vừa hôn hờ chụp lén vừa chảy nước miếng.

Do vừa mới tắm xong nên mái tóc đen như mực vẫn còn ẩm ướt, những giọt nước lấp lánh dính trên tóc tỏa ra vẻ quyến rũ, sáng bóng như tơ lụa thượng hạng rất thu hút lòng người, hai hàng lông mày đen giãn ra phía

dưới là đôi mắt lấp lánh rất có hồn, ánh mắt không biết ẩn chứa bao nhiêu bí mật, sóng mũi cao, chiếc cằm thon gầy cộng thêm đôi môi mỏng khêu gợi...

Nhưng tất cả những thứ này đều không phải tiêu điểm mà Lạc Mật Mật chú ý, cô chỉ có cảm giác húng hứ với vị trí kia, đó chính là bộ phận nằm ở giữa tính từ đầu Lạc Thiếu Trạch đi xuống và từ chân Lạc Thiếu Trạch đi lên.

Trong phòng ấm áp quanh quẩn hương thơm của loại sữa tắm đặc biệt, làm cho chủ nhân căn phòng cảm thấy tâm tình trở nên vui vẻ.

Đi tới bên giường, Lạc Thiếu Trạch nhất thời đen mặt.

Áo ngủ mới vừa đặt trên giường tại sao lại không thấy đâu nữa rồi ?

Lạc Thiếu Trạch nghiêng đầu, đưa tay nắm tóc, cau mày tìm kiếm khắp nơi, bỗng nhiên phát hiện phía cửa có ánh sáng đang lóe lên.

***, có người đang chụp lén.

Lạc Mật Mật say sưa thưởng thức hình trong điện thoại di động, trong miệng không ngừng tán thưởng cái gì đó. Đột nhiên phát hiện hình như có cái gì không đúng lắm.

Cái mục tiêu kia trong máy ảnh càng lúc càng lớn...

Lạc Mật Mật chưa kịp phản ứng đã bị một người hung hăng kéo ra.

"Lạc Mật Mật, em ở đây làm gì?"

Nhìn Lạc Thiếu Trạch trên mặt toàn mây đen giống như đang cực kỳ tức giận, Lạc Mật Mật ngược lại một chút sợ hãi cũng không có, vẫn cười híp mắt giờ điện thoại lên tiếp tục chụp.

"Anh không thấy sao? Bốn tiểu thư đang chụp hình...!"

Cái gì? !

Lạc Thiếu Trạch đột nhiên ý thức được cái gì đó, đưa tay che đi bộ phận mấu chốt của mình, vọt người tới bên tủ quần áo, cố gắng dùng sức mở tủ ra, thế nhưng tủ quần áo chết sống cũng không chịu mở, vẫn cứng đờ như cũ.

Phía sau lưng truyền đến tiếng cười ha ha của người nào đó

"Lạc Mật Mật, em."

"Em thế nào? Chẳng qua là thấy thời điểm thích hợp nên đem cái tủ khóa lại thôi, em cũng đâu có làm gì anh, chỉ ngắm nhìn anh một chút thôi mà"

Nhìn Lạc Mật Mật cười tươi như hoa, Lạc Thiếu Trạch trong lòng đột nhiên có cảm cảm giác bị người ta làm cho nhục nhã. Anh xoay người đến bên giường, kéo ga giường bao lấy cơ thể.

"Aaa, anh làm sao vậy ? Em còn chưa nhìn đủ !" Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn quát lên.

"Cái gì, rõ ràng là anh thất thân, em còn chưa vừa lòng. Em cho rằng anh sẽ không dám làm như vậy với em đúng không ?"

Lạc Thiếu Trạch tức giận mở ra bước chân, chậm rãi tới gần Lạc Mật Mật.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Anh Muốn Cường Bức Em Sao?

Người không sợ trời không sợ đất như Lạc Mật Mật không biết tại sao giờ phút này nhìn thấy ánh mắt tối tăm của Lạc Thiếu Trạch nhất thời hoảng hốt, chậm rãi lui về sau, gương mặt lộ ra vẻ căng thẳng.

"Chưa...anh còn chưa thất thân mà!"

Lạc Thiếu Trạch căn bản không để ý tới những gì Lạc Mật Mật nói, cặp mắt sắc như dao nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại Lạc Mật Mật đang ôm trong ngực, bước một bước dài nhào tới.

Bóng dáng cao to lập tức che khuất tầm nhìn, cả người Lạc Mật Mật chìm trong bóng tối.

Chỉ cảm thấy điện thoại trong tay vẫn còn, nhưng trong tay kia lại là một vật vừa tròn vừa nóng. Lạc Mật Mật cúi đầu xem xét, thì ra tay phải của mình đúng lúc bắt lấy 'cái kia' của Lạc Thiếu Trạch.

"Oa, thật là lớn nha!" Lạc Mật Mật cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm vào món đồ trong tay, không nhìn được cảm thán.

Lần này Lạc Thiếu Trạch thật sự bị chọc giận, anh giống như nổi điên một tay nắm lấy Lạc Mật Mật ném tới bên giường.

Lần đầu tiên bị người ta đối đãi như vậy, Lạc Mật Mật chột nhốt tới những cảnh kích tình mãnh liệt trong phim.

Vì vậy, đảo mắt một vòng, Lạc Mật Mật mỉm cười chuyển động cơ thể, duỗi hai cánh tay ra nhắm mắt lại.

"Đến đây đi, em đợi anh ở đây nè!"

TMD, đây không phải là loại phụ nữ không biết xấu hổ mà người ta thường hay bàn tán chứ?! Nhưng mà nếu như Lạc Mật Mật ở trong đó thì chính là cực phẩm trong cực phẩm rồi !

Lạc Thiếu Trạch chống nạnh đứng thẳng tại chỗ, tức giận thở không ra hơi.

Đã lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, vì vậy Lạc Mật Mật mở ra một con mắt, hơi hơi ngẩng đầu lên xem một chút, nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch vẻ mặt bất đắc dĩ như một khúc gỗ, không khỏi "Phì" cười một tiếng.

"Ha ha, biết rõ là anh không dám mà!"

Lạc Mật Mật từ từ thẳng người ngồi dậy, tưởng rằng đã vượt qua nguy hiểm, liền không thèm để ý sửa sang lại mái tóc, cúi đầu nhìn điện thoại di động, nhẹ nhàng đem hình ảnh lưu lại.

Chợt, bên tai truyền tới cảm giác nóng bỏng kèm theo đó là tiếng thở dốc nhịp nhàng.

Không thể nào? Chẳng lẽ lần này là muốn làm thật? !

Lạc Mật Mật trợn to hai mắt, cố gắng chạy trốn. Nhưng mà giờ phút này cô giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ, muốn cử động một chút cũng không được.

Hô hấp ươn ướt, không khí ẩm áp, công thêm đôi môi khêu gợi từ từ đến gần bờ môi hồng của Lạc Mật Mật, còn thiếu chút xíu sẽ nhẹ nhàng dán lên.

Đôi mắt hút hồn người khác chậm rãi xông vào tầm mắt của Lạc Mật Mật, vừa dịu dàng vừa thâm tình...

Hô hấp bắt đầu dồn dập, gương mặt ửng hồng lộ ra chút khẩn trương, trái tim nhỏ bé đột nhiên muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm cho chủ nhân của nó nhất thời không biết nên thích ứng thế nào.

"Anh. Anh muốn cưỡng bức em sao?"

Trời ạ, mình có phải chạm dây thần kinh nào rồi không ? Tự nhiên lại hỏi như vậy ? Chính mình nghe xong còn thấy chịu không nổi ?

Lạc Thiếu Trạch cũng không bất ngờ, ngược lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt Lạc Mật Mật, gặt gao đem cô khóa lại một chỗ. Đôi môi tà mị nhẹ nhàng cong lên, chậm rãi chuyển động thốt ra từng chữ mềm mại.

"Em có phải đi dưới trời mưa mà quên che dù không ?"

"Cái gì?"

Lạc Mật Mật trừng to hai mắt, nhất thời không có phản ứng gì.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lạc Thiếu Trạch vọt một cái đứng dậy, tiện tay đoạt lấy điện thoại di động.

Lạc Mật Mật chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, tia sáng chói mắt làm cô phải cúi đầu dụi dụi hai mắt, nhưng mà trong đầu vẫn còn đang nghi vấn

"Anh mới vừa nói cái gì?"

"Đầu em bị thấm nước rồi!"

Rốt cuộc hiểu rõ mình bị người ta lừa bỡn, Lạc Mật Mật lúc này mới phát hiện ra tay mình trống không, điện thoại di động của mình đâu...

Lạc Mật Mật hốt hoảng cúi đầu tìm kiếm khắp nơi trên giường, lại cảm giác người kia giờ phút này đang đứng ở phía trước nhìn cô với vẻ mặt có chút hả hê

"Này, tìm cái gì đó? Có phải cái này hay không?"

Lạc Thiếu Trạch cười ha hả lắc lắc điện thoại di động trong tay, bộ dáng của người chiến thắng.

"Nói mật mã cho anh biết, anh sẽ trả điện thoại cho em liền!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Not At All

Thật sự là ông trời cũng giúp mình, điện thoại di động của mình có chức năng khóa tự động, để xem cái tên đầu heo đại ngốc này làm thế nào để xóa mấy bức ảnh đó.

"Ha ha, anh ngốc nghếch như vậy em không hiểu tại sao anh có thể điều hành công ty được nữa? Anh giữ đi, em còn cái iphone4s, cái điện thoại này em tặng anh làm kỷ niệm!"

Nói xong, Lạc Mật Mật đứng dậy đi ra cửa, tiện tay mở cửa phòng ra.

"Ở trong đó có hình của em chụp em cũng không cần sao? Đây chính là tâm huyết của em đó!"

Lạc Thiếu Trạch một bộ dáng quyền thế, đứng yên tại chỗ cực kỳ tự tin nhìn chăm chăm bóng lưng của Lạc Mật Mật.

Bỗng nhiên duyên dáng xoay người lại, Lạc Mật Mật khẽ mỉm cười, bình tĩnh nhìn Lạc Thiếu Trạch đang bán nude.

"Not at all, dù sao mấy tấm hình đó em đã sớm gửi tới một cái điện thoại khác của em rồi, cái này anh cứ giữ lại mà chơi đi!"

Chuẩn bị rời đi, Lạc Mật Mật chợt nhớ tới cái gì đó, quay đầu bổ sung thêm một câu.

“Tiện thể nói luôn cho anh biết, chìa khóa tủ quần áo ở trong thùng rác, anh không phải luôn luôn ăn mặc đẹp đẽ sao. Chậc, nhanh đi thay đổi y phục đi!”

Nói xong, Lạc Mật Mật cười tủm tỉm đóng cửa phòng lại, hăng hái trở về phòng của mình.

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ cúi người cầm thùng rác lên để lấy cái chìa khóa, sau đó hung hăng ném điện thoại vào đó.

Ngồi ở phía sau xe, Lạc Mật Mật cười ngả tới ngả lui, hoàn toàn không kiêng dè trên xe còn có ba người khác.

Tô Trạch khó hiểu nhìn Lạc Mật Mật, vẻ mặt mờ mịt.

{ cô đang cười cái gì vậy? Tôi không hiểu gì hết. } Tô Trạch đẩy Lạc Mật Mật, tiếp tục dùng ám ngữ.

Lạc Mật Mật bỗng chốc ngưng cười to, liếc xéo Tô Trạch một cái.

{ em gái anh, thật là ngu ngốc, muốn tôi lúc này lớn tiếng nói cho anh biết luôn sao? }

{ thôi đi, thôi đi, người ta rất đơn thuần, không nên biết thì tốt hơn. } Tô Trạch cúi đầu xuống, gương mặt đỏ bừng, không ngừng loay hoay ngón tay, bộ dạng nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất.

Lạc Mật Mật thật sự không nhìn nổi nữa rồi.

Bánh nướng áp chảo rất cuộc tìm những người thế nào đây, không phải là một đám ngu ngốc chứ, ở đây có một nàng dâu nhỏ, chẳng lẽ anh định nói cho em biết anh đóng vai mẹ chồng sao?!

Đúng lúc này, xe dừng lại ở ven biển cạnh biệt thự.

Lạc Mật Mật thoát một cái nhảy xuống xe, đứng trước cổng ngẩng đầu nhìn lên, miệng không ngừng há to.

Đây là một căn biệt thự màu trắng được thiết kế theo phong cách Châu Âu, mái hiên màu vàng thỉnh thoảng lộ ra ánh sáng chói mắt, nóc nhà màu trắng dưới ánh mặt trời rực rỡ giống như chiếc vương miện đang phát sáng, những tấm thủy tinh màu lam nhạt phối hợp ăn ý theo cửa sổ và cửa lớn hình vòng cung, khắp nơi tản ra hơi thở lãng mạn.

Những khóm hoa mọc giữa rừng cây xanh không khác gì một vị tiên nữ áo trắng đang đứng vững vàng, xinh đẹp nhưng cũng chất chứa bi thương, đang thưởng thức màu xanh thâm thẫm của biển khơi.

“Em về nhà trước đi, anh muốn đến công ty một chuyến. Tô Trạch, cậu phụ trách đem hành lý con bé vào trong.”

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lạc Thiếu Trạch không có biểu hiện gì là muốn xuống xe, nói xong rồi nhưng cũng chưa hề quay mặt lại.

Thật là mất hứng.

Lạc Mật Mật bất mãn quay đầu lại nhìn bóng dáng lạnh lẽo đang ngồi ở vị trí phụ lái, còn chưa kịp lên tiếng xe đã chạy đi.

“Bánh nướng áp chảo đáng ghét, anh xuống xe sẽ chết sao!” Lạc Mật Mật cắn phần đập đập cục đá dưới chân.

Tô Trạch mang theo vali hành lý, nghiêng nghiêng ngã ngã đứng bên cạnh Lạc Mật Mật, híp con mắt lại cười hì hì.

“Tôi có thể gọi cô là Mật Mật không? Bây giờ có thể đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho tôi biết chứ?”

Thân thể nhỏ nhắn đột nhiên phát ra vẻ kiêu ngạo, Lạc Mật Mật đen mặt quay người lại, nhếch miệng nhìn chằm chằm Tô Trạch.

“Anh tên là Tô Trạch đúng không, anh thật là nhanh nhẹn, mang hành lý có thể so với tốc độ của tên lửa”

“Quá khen quá khen,tôi chỉ làm cố hết sức mà thôi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tôi Rất Đơn Thuần

"Được rồi. Muốn biết chuyện tối ngày hôm qua, vậy anh mời tôi uống rượu đi!" Lạc Mật Mật khoanh tay trước ngực, mặt lộ vẻ khinh thường.

Thế nhưng lại dọa Tô Trạch sợ hãi. Nếu mình dẫn cô ấy đi uống rượu, bị lão đại biết được, mình nhất định sẽ chịu cực hình, mình vẫn còn quý cái mạng già này lắm nha.

Không được không được không được...

Tô Trạch đầu óc rối loạn, nhanh chóng dốc toàn lực tìm kiếm kế sách ứng phó.

"Tôi không uống rượu."

TMD, suy nghĩ nửa ngày mà chỉ nói được cái lý do vớ vẩn này sao.

Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng đưa chân đá Tô Trạch.

"Anh nói dối đúng không? Còn muốn tôi nói cho anh biết bí mật của lão đại anh sao, anh chờ chết đi!"

Tô Trạch vừa đưa tay xoa nắn bắp chân, vừa bất đắc dĩ cười cười.

"Tôi nào dám lừa dối cô. Tôi chỉ uống nước tinh khiết, sữa tươi tinh khiết, cho nên, tôi rất là đơn thuần! Không hề biết nói dối."

Lần này Lạc Mật Mật giận điên lên, đưa tay níu lấy cánh tay Tô Trạch, hung hăng bấm một cái.

"Anh còn dám nói với tôi là anh rất đơn thuần? Nhìn ánh mắt của anh là thấy đen tối rồi! Thôi đi, anh đúng là đứa trẻ không biết thức thời!"

Nói xong, Lạc Mật Mật ba bước cũng thành hai bước, hấp ta hấp tấp đi vào biệt thự.

"Bánh nướng áp chảo không có thuê người giúp việc à? Chẳng lẽ tất cả mọi thứ đều muốn tôi tự mình làm sao?" Lạc Mật Mật bắn ánh mắt ra bốn phía, bắt đắ dĩ ngồi xuống ghế sofa.

"Lão đại đã nói rồi, anh ấy không thích người khác động đến đồ của mình, hơn nữa cô là con gái, có thể tự mình lo liệu tốt mà." Tô Trạch vừa đi hành lý xuống, vừa cười ha hả trả lời.

Lạc Mật Mật nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, gương mặt phấn hồng lúc này đã mất đi nụ cười.

"Hừ, trừ cô ấy ra, quả thật không để cho người khác động đến đồ vật của anh ta ư? Thôi đi, có cái gì đặc biệt hơn người đâu chứ."

Nhìn Lạc Mật Mật vẻ mặt không hài lòng, Tô Trạch từ từ tới gần, "Mật Mật, nhìn cô giống như là đang ghen vậy, đó là anh hai cô, cô cũng ghen sao?"

"Ai nói anh ấy là anh hai tôi?!" Lạc Mật Mật chột ý thức mình nói sai, vội vã hốt hoảng quay mặt lại, "Ý tôi là, tôi không có ghen."

Như tên Hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (nghĩa là vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) Tô Trạch đành phải biết điều đem hành lý mang lên lầu hai, sau đó nhanh chóng biến mất.

Văn phòng công ty thiết kế thời trang và trang sức Phong Hành.

“Lão đại, những văn kiện này cần anh ký tên.”

Mạc Triết Hiên ôm đống văn kiện đặt lên bàn của Lạc Thiếu Trạch, đẩy gọng kiếng một cái, lẳng lẳng đứng bên cạnh.

"Ô trạch đã trở lại chưa?" Lạc Thiếu Trạch cũng không ngẩng đầu lên nhìn văn kiện.

"Hiện tại đang đi trên đường. Lão đại, anh vừa mới tới công ty có nên triệu tập mọi người đến tham gia cuộc họp không?" Mạc Triết Hiên nhẹ nhàng nói một câu thăm dò, không nhìn được gương mặt quan sát vẻ mặt của Lạc Thiếu Trạch.

Vẫn là gương mặt lạnh như băng đó, không có một chút thay đổi, Lạc Thiếu Trạch chậm rãi nói, “Không cần, không cần thiết phải họp. Cái kiểu chào đón ‘quan mới nhậm chức ba tầng lửa’ này không thích hợp với tôi.”

“Phải” Mạc Triết Hiên đứng ở một bên, không ngừng gật đầu.

Lúc này, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị người ta mở ra, Tô Trạch giống như là nổi điên chạy vào.

Mạc Triết Hiên kinh ngạc nhìn chăm chăm Tô Trạch đang hốt hoảng ở cửa, sau đó nháy mắt ra hiệu.

Tô Trạch vịn cánh cửa lại, cẩn thận quan sát Lạc Thiếu Trạch đang ngồi ở phía sau bàn làm việc, thấy anh vẫn đang xem xét văn kiện vẻ mặt như không có chuyện gì, nhất thời thở phào một cái, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Tại sao cậu vào mà không gõ cửa trước? Không biết lão đại đang làm việc sao?” Tô Trạch vừa mới đến bên cạnh Mạc Triết Hiên liền nhẹ nhàng

cảnh cáo.

Tô Trạch cúi đầu le lưỡi một cái.

Bỗng nhiên, Lạc Thiếu Trạch nâng văn kiện lên, đưa về phía Mạc Triết Hiên nói, “Trang phục mùa thu này tại sao không đưa ra thị trường? Tôi thấy rất tốt, báo cho bộ phận kinh doanh là phải đưa trang phục này ra thị trường.”

"Nhưng mà." Mạc Triết Hiên giơ tay muốn phản bác.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Biệt Thự Lạc Gia Có Người Chết

“Không có nhưng nhị gì hết, thiết kế trang phục một mặt dựa vào khảo sát thị trường, mặt khác cảm nhận thị trường cũng rất quan trọng. Nghe lời tôi, báo cho bộ phận kinh doanh, nếu trang phục này lập được kỷ lục mới, bọn họ mỗi người sẽ được thưởng 2% tiền lương, những bộ phận khác cũng sẽ được thưởng tương tự.”

Mạc Triết Hiên cùng với Tô Trạch há hốc mồm kinh ngạc nhìn nhau một cái, từ từ nhận lấy văn kiện.

"Quá tự tin rồi." Tô Trạch nhẹ nhàng phát ra một câu cảm khái.

Mạc Triết Hiên cảm thấy không ổn, vội vàng kéo y phục Tô Trạch một cái.

Lúc này, Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nhìn chăm chăm Tô Trạch, Tô Trạch cả người đều mềm nhũn, không ngừng run rẩy.

"Lạc Mật Mật đã sắp xếp ổn thỏa?"

"Đúng Đúng vậy, lão đại."

"Không có chuyện gì chứ?"

"Không có, à, có, cô ấy bảo em nhắc anh về nhà trước bảy giờ tối."

"Ừ." Lạc Thiếu Trạch lại cúi đầu tiếp tục công việc, "Các cậu ra ngoài trước đi, tôi có việc sẽ gọi các cậu."

--- ----- ---

Hai người ảo não ra khỏi phòng, Tô Trạch mừng thầm, nắm thật chặt tay Mạc Triết Hiên, "Nhị ca, lão đại không có nổi giận, thật tốt quá, thật tốt quá."

Mạc Triết Hiên nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tô Trạch, đưa tay vuốt ve gọng kiếng, "Haiz, đúng là kẻ ngu ngời chờ chết, người thông minh thì ngồi đợi tiền!"

"Hả? Nhị ca, có ý gì, em là người thông minh hay là kẻ ngu? Nhị ca, anh nói cho em biết đi!" Tô Trạch giương nanh múa vuốt đi theo sau lưng Mạc Triết Hiên, một bộ dạng hỏi không ra đáp án thề không bỏ qua.

Thời gian từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, bất tri bất giác đã rơi vào hoàng hôn. Hiện tại, Lạc Thiếu Trạch vẫn chưa rời khỏi phòng làm việc.

Tô Trạch đứng ở cửa, không nhìn được hướng bên trong thăm dò, thăm nghĩ giờ này lão đại còn chưa về nhà, Tiểu Ma Nữ đó thế nào cũng xé xác mình ra.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền, lúc này điện thoại Tô Trạch lại không biết điều vang lên.

"Alo, là ai vậy?" Tô Trạch rúc đầu, nhẹ nhàng hỏi.

"Tô Trạch đáng chết, không phải anh đồng ý với tôi sẽ làm cho Lạc Thiếu Trạch về nhà trước bảy giờ sao? Tại sao bây giờ còn chưa về?" Bên kia điện thoại, Lạc Mật Mật điên cuồng gào thét một trận làm màng nhĩ của Tô Trạch mơ hồ chấn động.

Tô Trạch cong môi, dáng vẻ khổ sở vô cùng đáng thương, "Mật Mật tiểu thư, lão đại không chịu về tôi cũng không có cách nào hết."

“Anh còn dám gọi tôi là tiểu thư, được, Tô Trạch, lần sau gặp anh không thể không biến anh thành đầm lầy! Hừ!”

(Đầm lầy có phiên âm là zhǎozé, Tô Trạch là sūzé -> hai chữ sau trong hai từ này đồng âm -> ý là nếu Tô Trạch còn gọi cô này là tiểu thư nữa thì cô ta sẽ gọi sai tên Tô Trạch thành đầm lầy)

Điện thoại bên kia vang lên tiếng “Tút tut”

Tô Trạch há to miệng, trong đầu óc tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Đầm lầy? Biến như thế nào? Đây không phải chứng tỏ mình đã được giải thoát sau, được thôi, về nhà.

Trở lại phòng làm việc, Tô Trạch pha ly cà phê, tỏa ra khí chất như một người đàn ông trưởng thành, chuẩn bị uống xong cà phê sẽ rời đi.

Nhưng mà, điện thoại vào thời khắc này lại vang lên một lần nữa.

“Xin chào, xin hỏi có phải là Tô Trạch tiên sinh không? Chúng tôi là cảnh sát thành phố, biệt thự tại ven biển của Lạc gia xảy ra án mạng, chúng tôi không liên lạc được với Lạc Thiếu Trạch tiên sinh, chỉ có thể gọi cho ngài, ngài có thể giúp chúng tôi tìm Lạc Thiếu Trạch tiên sinh được không?”

Chén cà phê rầm một tiếng rơi xuống đất.

“Cái gì? Xảy ra án mạng? Các người có nhầm lẫn không? Làm sao có thể...Được rồi, các người cứ chờ ở đó, chúng tôi lập tức đến ngay!”

Tô Trạch kinh hoàng cúp điện thoại, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng tuôn ra ngoài, không chờ phục hồi lại tinh thần, liền nhấc chân vọt vào

phòng làm việc của Lạc Thiếu Trạch.

"Lão đại, biệt thự Lạc gia có người chết, Lạc Mật Mật cô ấy."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tôi Là Tiểu Mật Điên Khùng.

Chiếc xe hơi Land Rover màu đen thật nhanh lái vào khu biệt thự, trong chớp mắt dừng ở trước căn biệt thự màu trắng. Chỉ thấy nơi này đậu toàn xe cảnh sát, tuyến phân cách màu trắng đem hoa viên cùng biệt thự vây kín lại.

Lạc Thiếu Trạch đẩy cửa xe ra thật nhanh, bước một bước dài xông ra ngoài, Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch lo lắng chạy theo phía sau.

Sau một phen giới thiệu, cảnh sát dẫn bọn họ đi vào.

“Chúng tôi nhận được tin báo, nói hôm nay có người phát hiện phía dưới biệt thự của các anh có chôn tử thi, nhưng sau khi chúng tôi tới đây thì chỉ nhìn thấy cô gái này. Có thể là do quá sợ hãi, cô ấy vẫn ngồi ngơ ngác ở trên ghế sofa, chúng tôi hỏi cô ấy, cô ấy liền chỉ chỉ lên khay trà, hoàn toàn không hỏi ra vấn đề gì nữa...”

Nghe cảnh sát nói như vậy, Tô Trạch đột nhiên nóng nảy, "Đương nhiên hỏi không ra rồi, cô ấy chỉ là một cô gái, gặp phải chuyện như vậy nhất định là bị dọa sợ gần chết, còn có thể nói cái gì nữa."

Mạc Triết Hiên đột nhiên đập Tô Trạch, liếc xéo một cái.

{ chưa rõ sự thật như thế nào thì đừng có nói lung tung được hay không?
}

{ sự thật gì? } Tô Trạch chân bị đập đau vừa run lấy bẫy, vừa nhe răng trợn mắt.

Mạc Triết Hiên nghiêng đầu tiến tới bên tai Tô Trạch, nhẹ nhàng nói, "Đây chính Tiểu Ma Nữ không sợ trời không sợ đất, người ta gọi là ‘ tiểu mật điên khùng ’, ‘ điên khùng ’ nhất trong những ‘ kẻ điên ’ ‘ điên khùng ’. Đã từng mắng chửi, đánh hội đồng thầy giáo, đã từng lái xe hơi tông vào cục cảnh sát, cậu suy nghĩ một chút cô ấy còn có thể sợ cái gì nữa?"

Nghe xong lời Mạc Triết Hiên nói, gương mặt Tô Trạch mặt lúc trắng lúc xanh sau đó tái đi.

Nhưng mà nhìn sắc mặt của Lạc Thiếu Trạch lo lắng như vậy, không có chút nào là giả vờ nha.

"Mật Mật, em không sao chứ?" Lạc Thiếu Trạch vừa vào cửa, lập tức nhào tới bên cạnh Lạc Mật Mật.

Chỉ thấy Lạc Mật Mật ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, không nói lời nào. Trên khay trà phía trước ghế sofa có để một tờ giấy, trên đó viết họ tên và số điện thoại của Tô Trạch, còn có một câu rất rõ ràng: tìm Lạc Thiếu Trạch trở về!

"Lạc tiên sinh, ngài có thể hỏi cô ấy một chút là ở nơi nào phát hiện thi thể không? Chúng tôi tìm kiếm ở xung quanh cũng không có phát hiện gì, không có ngài cho phép chúng tôi cũng không dám tự tiện lục soát trong nhà. Ngài xem." Đứng ở một bên, cảnh sát vừa sợ sệt vừa nhẹ nhàng hỏi.

Mặc dù là vừa từ nước ngoài trở về, nhưng mà Lạc gia tại Trung Quốc vẫn rất có danh tiếng, ở đây ngay cả chính phủ và cảnh sát cũng phải nhường vài bước, chưa kể Lạc Thiếu Trạch lại song phương điều hành hai đạo hắc bạch, cho nên đối với đám cảnh sát này mà nói phải luôn chú trọng cách xử xử với anh.

Thấy tờ giấy trên khay trà, Lạc Thiếu Trạch lấy lại bình tĩnh, khước miệng khẽ nhếch lên.

“Các người đi về trước đi, nơi này không có chuyện gì đâu, lão nhị tiễn khách!” Lạc Thiếu Trạch cũng không ngẩng đầu lên, từ từ đứng dậy cầm tờ giấy ở trên khay trà.

“Mạc Triết Hiên mỉm cười tiến lại gần cảnh sát, “Thật ngại quá, chỉ là hiểu lầm, cảm ơn mọi người, xin mọi người về trước!”

Nhóm cảnh sát có cảm giác như bị người ta trêu đùa, đều có chút bất mãn, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dọn dẹp hiện trường sau đó rời đi.

“Chuyện này là như thế nào?” Tô Trạch nhất thời không phản ứng kịp, nhưng mà lão đại đã ra lệnh, chỉ có thể nhắm mắt cùng lão nhị tiễn cảnh sát ra cửa.

"Tô Trạch, cậu phụ trách đem Mật Mật đưa đến phòng dưới đất đi!"

“Tại sao lại là em? Em....” Thấy Lạc Thiếu Trạch bóng lưng đen kịt, Tô Trạch đành miễn cưỡng đem lời muốn nói nuốt trở về.

Tô Trạch đi tới bên sofa, vừa đưa tay định đỡ lấy, Lạc Mật Mật vọt một cái đứng lên.

"Bánh nướng áp chảo, anh điên rồi, anh biết rất rõ em sợ nhất bị giam giữ, anh lại làm như vậy? !

Đứng ở một bên Lạc Thiếu Trạch âm hiểm cười, cầm tờ giấy lên khinh thường nói, "Không như vậy, em sẽ nói chuyện sao? Âm mưu của em cũng quá lắm rồi? Dùng tờ giấy nhỏ này có thể gạt đám cảnh sát kia, nhưng không gạt được anh!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chuyện Anh Không Biết Còn Rất Nhiều

Lạc Mật Mật đứng tại chỗ, mím môi xoay xoay thân thể, giường cầm lên.

“Lừa gạt đám cảnh sát kia để làm gì, chẳng qua em muốn anh về nhà thôi! Anh không giữ lời hứa, không có quyền trách em! Đã vậy, còn muốn nhốt em, anh cũng quá độc ác!”

Lạc Mật Mật trừng to mắt tức giận nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch, đột nhiên ngón tay vung lên, chỉ hướng Tô Trạch.

"Còn anh nữa, chẳng phải anh đã đồng ý với tôi sao? Anh có biết hứa hẹn qua loa với bốn cô nương là tử tội không!"

"Tôi, tôi. Tại sao lại là tôi." Đứng ở một bên Tô Trạch từ đầu tới cuối cũng không hiểu rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng mà cuối cùng lại bị đổ hết mọi tội lỗi lên đầu.

“Em thật là trẻ con.” Lạc Thiếu Trạch đứng tại chỗ, ánh mắt khinh thường quét qua Lạc Mật Mật.

Không biết vì sao, giờ phút này có thứ gì đó âm ứn từ từ xuất hiện trong hốc mắt của Lạc Mật Mật. Đã nhiều năm như vậy, Lạc Mật Mật không mong muốn nhất là nghe chính miệng anh nói cô vẫn còn là đứa trẻ.

Nhưng mà, bọn họ trong mắt mọi người vẫn là anh em, không phải sao?

Cô đã biết chuyện kia, rốt cuộc còn phải chịu đựng bao lâu?

Lạc Mật Mật giống như máy bay chiến đấu tốc độ cao, vừng vàng đáp xuống ghế sofa, trên gương mặt dâng lên chút ưu thương.

Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch thấy tình thế không ổn, ngược mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch, cho đến khi Lạc Thiếu Trạch phát tay ra hiệu, mới dám nhanh nhẹn ra khỏi phòng.

Môi mỏng khẽ gọi nhẹ nhàng mím một cái, Lạc Thiếu Trạch nhàn nhạt thở dài, sau đó từ từ ngồi bên cạnh Lạc Mật Mật, vươn cánh tay ra một chút.

"Khụ, tức giận à?"

Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt một cái.

"Không có."

Lạc Thiếu Trạch đưa tay xoa khóe miệng một chút, vô cùng ngưỡng ngùng nói, "Không có, vậy tại sao đột nhiên em không nói gì?"

"Em chính là không hiểu, trong mắt anh em vẫn là một đứa trẻ sao? Anh rốt cuộc có bao giờ xem em như qua một người con gái mà cư xử chưa?" Lạc Mật Mật đột nhiên xoay người, uất ức nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch bình tĩnh ngồi ngay tại chỗ, không nói gì.

Từ nhỏ đến lớn, Lạc Thiếu Trạch cũng biết, người bên cạnh xinh đẹp như trân bảo vô cùng quý hiếm.

Cho dù đã từng động lòng, nhưng mà, thời điểm đó ba mẹ nói cho anh biết đó là em gái anh, lúc này theo bản năng anh cũng sẽ cảnh tỉnh tự nói với mình: cô là em gái anh.

"Lạc Thiếu Trạch, chẳng lẽ, qua nhiều năm như vậy, anh còn không quên được người con gái kia sao? Rốt cuộc đến khi nào thì cô ta mới có thể đi ra

khỏi trái tim anh?"

Đôi mắt ướt nhẹp kia, Lạc Thiếu Trạch căn bản không dám nhìn, đành phải đứng dậy trốn tránh.

"Mật Mật, em gái ngoan của anh, em kêu anh trở lại còn có chuyện gì khác không?"

Lại trốn tránh! Mỗi lần vừa nhắc tới người phũ kia, anh chính là trốn tránh!

Lạc Mật Mật lau hốc mắt một cái, hít một hơi thật sâu, cố nén đau nhức trong lòng, khẽ mỉm cười.

"Em chính là muốn chờ anh trở lại cùng em ăn cơm tối, anh xem, thức ăn cũng đã nguội hết rồi." Lạc Mật Mật đưa tay chỉ hướng phòng ăn.

Trên bàn cơm sang trọng bày đầy những món ăn tinh xảo, đẹp đẽ, thức ăn được người ta dùng nắp thủy tinh chụp lại, để không làm mất đi độ ấm.

Lạc Thiếu Trạch không khỏi có chút ngạc nhiên nhìn Lạc Mật Mật. Qua nhiều năm như vậy cũng không bao giờ chứng kiến cô em gái được anh nuông chiều vô hạn làm thức ăn, hôm nay không lẽ mặt trời mọc hướng tây rồi sao.

Xem ra mình không thuê người giúp việc là quyết định chính xác.

Lạc Thiếu Trạch khom lưng, chậm rãi ngồi xuống bàn ăn, có chút hăng hái mở đồ ăn ra, màu xanh của rau tươi kết hợp với màu hồng của thịt, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Đưa tay cầm lấy đũa bạc, Lạc Thiếu Trạch mỉm cười gắp thức ăn lên, "Ừ, cũng không tệ, xem ra em rất tiến bộ nha, lúc nào biết nấu cơm anh cũng không biết!"

"Chuyện anh không biết còn rất nhiều." Lạc Mật Mật nghiêm túc nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch ngồi ở đối diện, ánh mắt bình tĩnh tỏa ra chút quái dị.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Giám Định Adn

"Hả?" Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu nhìn, chạm phải ánh mắt bức người của Lạc Mật Mật, không khỏi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

"Có phải ở sau lưng anh len lén đi học khóa đào tạo đầu bếp không? Làm đồ ăn rất có tư vị!" Lạc Thiếu Trạch từng ngậm từng ngậm cho thêm cơm vào miệng.

"Anh ra nước ngoài nhiều năm như vậy, anh hiểu được em có bao nhiêu đâu?"

Lạc Thiếu Trạch đã từng đi Pháp tu nghiệp nhiều năm, trở lại Mĩ khi Lạc Mật Mật đã trở thành một đại mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, lúc đó còn khiến Lạc Thiếu Trạch rất lâu sau vẫn không thể thích ứng.

Kỳ thật, tất cả mọi người đều biết, đi nước Pháp tu nghiệp, thật ra là đi tìm người phụ nữ đó.

Chỉ là tất cả mọi người không muốn xuyên phá tầng cửa sổ này, mà đây, cũng trở thành điều cấm kỵ nhất trong đáy lòng của Lạc Mật Mật.

Nhưng mà, hôm nay cô muốn nói, không phải chuyện này.

"Thật ra thì, anh đã sớm biết đúng không?" Lạc Mật Mật tinh thần chán nản nhìn Lạc Thiếu Trạch ở phía đối diện không ngừng dùng bữa.

Lạc Thiếu Trạch im lặng.

Thật sự giống như đang nói chuyện với một bức tường.

Lạc Mật Mật không quan tâm, vẫn không từ bỏ tiếp tục nói, "Chúng ta không phải anh em ruột, đúng không?"

Pằng ——

Chiếc đĩa rơi trên mặt đất, giống như một hồi chuông báo động gõ tỉnh thần kinh nhạy cảm của Lạc Thiếu Trạch. Anh từ từ nâng mí mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Nếu là đối lại trước kia, Lạc Mật Mật đoán chừng đã sớm né tránh, nhưng mà lần này, cô không có.

Lạc Mật Mật hé miệng cười cười, "Anh biết đúng không? Em không biết mọi người trong nhà còn muốn lừa gạt em bao lâu nữa, nhưng mà em đã biết rồi."

"Em biết cái gì?" Lạc Thiếu Trạch híp lại đôi mắt, thử dò xét Lạc Mật Mật.

"Anh còn nhớ lần đó ba ngã bệnh phải nhập viện để truyền máu không? Mẹ và anh đều có thể cho ba máu, chỉ riêng em là không được. Sau đó một lần, em đã đi giám định ADN"

"Mật Mật." Đôi mày thanh tú cau nhẹ, Lạc Thiếu Trạch có chút kích động.

Lạc Mật Mật tránh né ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, mỉm cười hít một hơi, "Không có chuyện gì, anh yên tâm, em sẽ không khổ sở. Là cô nhi thì có làm sao, ít nhất em còn có mọi người! Ngôi nhà hạnh phúc này đối với em mà nói rất quan trọng, cho nên em sẽ không phá hư nó."

"Anh."

"Lạc Thiếu Trạch, em hi vọng anh cũng có thể giữ kín bí mật này, có thể giữ được bao lâu thì giữ lại bấy lâu. Ba mẹ bên kia cứ nghĩ là em không biết cũng tốt. Nhưng mà, sở dĩ hôm nay em muốn nói cho anh biết , là bởi vì có một số việc em không muốn nữa lừa gạt mình nữa."

"Mật Mật, có một số việc hãy để cho nó trở thành bí mật đi!" Lạc Thiếu Trạch tránh né từ trên mặt đất nhặt lên đũa bạc, nhẹ nhàng đặt kế bên cái chén.

"Đi ngủ sớm một chút, công ty còn có chút việc, anh phải xử lý cho xong."

Lạc Thiếu Trạch cầm lên áo khoác màu đen, cho đến khi đi ra cửa chính cũng không dám nhìn lại ánh mắt của Lạc Mật Mật một lần.

Nhìn bóng lưng màu đen kia, Lạc Mật Mật lại lâm vào bi thương, chờ đợi vô tận.

"Ô Tô Trạch, anh tới đây cho tôi." Điện thoại bên kia, âm thanh trong trẻo mạnh mẽ của Lạc Mật Mật lại một lần nữa vang lên.

Tại sao lại là tôi? !

Ôm điện thoại di động, Tô Trạch thật muốn tìm một cái lỗ chui vào. Bây giờ cũng mười một giờ đêm rồi, cái người điên Lạc Mật Mật này thế nào còn không bỏ qua cho anh!

Hơn nữa, lão đại không phải ở nhà sao? Chẳng lẽ.

"Mật Mật, cô tìm tôi làm gì? Lão đại không có ở nhà sao?" Tô Trạch lần nữa đưa điện thoại di động đặt ở khóe miệng, cười hì hì nói.

"Ai biết anh ta đi chết nơi nào! Anh mau chạy tới đây đón tôi, nếu không tôi sẽ thật sự để cho anh biến thành đầm lầy!" Tiếng kêu giống như sư tử Hà Đông khiến cho Tô Trạch không khỏi cả người nổi da gà.

"Mật Mật, không được đâu..., đã trễ thế này tôi lại dẫn cô đi ra ngoài, lão đại biết sẽ giết chết tôi đấy!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quán Bar 55

"Anh sợ anh ấy giết chết anh, vậy anh không sợ tôi khiến cho anh chết không toàn thân sao? Anh mau chạy tới đây, nếu không tôi sẽ không để cho anh sống qua tối nay!"

Đã chứng kiến hành động điên cuồng của Lạc Mật Mật lúc ban ngày, Tô Trạch suy nghĩ một chút cũng cảm thấy kinh hãi, vì vậy vẫn quyết định đi qua xem xét cô một chút, cho dù chính mình chịu khổ, cũng không muốn nhân vật quan trọng này lại lấy tính mạng ra để tái hiện cái vụ án như ban ngày.

Nếu không, bị lão đại biết, thật sự sẽ đi đời nhà ma!

Tô Trạch khởi động xe Audi nhanh chóng đi tới biệt thự Lạc gia, nhìn vào trong biệt thự âm hiểm có thể thấy được ánh sáng lóe lên, một cỗ khí lạnh ập ngay vào lòng.

"Đầm lầy chết, tại sao bây giờ anh mới đến?" Trên kính xe chọt dán lên khuôn mặt lạnh như băng, Lạc Mật Mật hớt miệng một bộ dạng mất hứng.

Kiểu tóc dựng ngược lên, đôi mắt đen thui như bị hun khói, dưới màu đỏ của đôi môi là một bộ váy ngắn bằng nhung, gương mặt trắng bệch trong đêm đen hiện lên hết sức rõ ràng, thật khủng bố!

Tô Trạch bị dọa nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đạp chân ga tiếp tục chạy ra ngoài, thật may là phản ứng kịp thời nhanh chóng dập tắt hỏa khí.

"Cô nãi nãi của tôi, cô đến tột cùng muốn làm cái gì? Cô ăn mặc như vậy cũng quá ghê gớm rồi."

"Gọi tôi là trưởng bối à, cũng không tệ. Đầm lầy chết, đừng nói nhảm nữa, đưa tôi đi đến quán bar lớn nhất, tôi muốn đi uống rượu!" Lạc Mật Mật vể mặt trấn định tiến vào buồng xe phía sau, lấy ra cái gương nhỏ không ngừng sửa sang lại gương mặt được trang điểm sắc sảo.

Tô Trạch nhìn kính chiếu hậu, giọng điệu sâu sắc, "Cô có thể đừng giày vò tôi nữa được hay không? Nếu cô thật sự đi tới chỗ đó, hơn nữa còn là tôi dẫn cô đi, lão đại sẽ....."

"Đừng có nói nhảm được hay không? Không đợi lão đại của anh xuất hiện, anh coi chừng chết trước ở trong tay của tôi." Lạc Mật Mật một phát bắt được bả vai Tô Trạch từ từ dùng sức, cười xấu xa.

Tô Trạch vể mặt buộc chặt, cơ bắp căng cứng, nắm chặt tay lái trong tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Thấy vẻ mặt vô tội của Tô Trạch, Lạc Mật Mật nở nụ cười, từ từ dựa vào cái ghế tựa cao cấp, không nhanh không chậm nói, "Thật ra thì tôi cũng rất đáng yêu , chỉ cần anh đối tốt với tôi, tôi cũng sẽ đối với anh rất tốt."

Mắt hạnh khẽ nheo, Lạc Mật Mật thăm dò sắc mặt Tô Trạch, "Yên tâm đi, nếu như lão đại các anh truy cứu, từ đầu tới cuối tôi sẽ nhận hết, sẽ không rơi xuống đầu của anh đâu, anh hiểu không? Chỉ cần anh đưa tôi đến đó, là anh có thể đi rồi, OK?"

Tô Trạch lòng tràn đầy do dự, đấu tranh nhìn về phía trước.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, Lạc Mật Mật dùng sức chồm tới, vặn chìa khóa, sau đó vỗ vỗ bả vai Tô Trạch, ý bảo chạy về phía trước.

Rơi vào đường cùng, Tô Trạch đành mang cô tới “quán bar 55”

Quán bar này mặc dù không phải là quán bar lớn nhất, nhưng mà trong ấn tượng của Tô Trạch những người tới đây đại đa số đều những người sinh ra trong gia đình phú quý quyền thế, tương đối mà nói sẽ ít xảy ra hỗn loạn, hơn nữa nơi này có rất nhiều bằng hữu, nếu có chuyện gì cũng có người giúp đỡ.

Nhưng ở trong mắt Lạc Mật Mật, quán bar ở đâu cũng giống như nhau, đều là trường hợp 8x, 9x, thậm chí là 10x buông thả bản thân ăn chơi sa đọa

Lạc Mật Mật cười ngọt ngào, mở cửa xe đang muốn đi ra ngoài, chợt phát hiện Tô Trạch đang bấm điện thoại di động, cảm thấy không ổn, vì vậy dừng lại trực tiếp theo dõi anh ta.

"Đầm lầy chết, không phải anh muốn nói cho anh ta biết tôi tới đây chứ!"

"OK!"

Lạc Mật Mật dừng lại, "Anh có phải hay không đã nói cho anh ta biết?"

"Yes!" Tô Trạch tiếp tục bấm điện thoại di động.

Im lặng, thật là một người nhát gan! Vậy cũng tốt, nói không chừng Tô Trạch còn có thể giúp mình rất nhiều !

Lạc Mật Mật mỉm cười đi xuống xe hơi, nghênh ngang đi vào quán bar.

Quả nhiên là một nơi xa hoa truy lạc, đông đảo thiếu nam thiếu nữ đang lắc lư thân thể theo điệu nhạc điên cuồng, xuyên qua ánh đèn hoa mỹ , những người khác đang si mê nâng ly uống mừng.

Trang phục Lạc Mật Mật đang mặc trên người so với sự thuần khiết ban ngày khác biệt quá lớn, một thân váy đen gợi cảm vừa đi vào quán bar liền

thu hút tất cả sự chú ý, cộng thêm kiểu trang điểm mắt khói vô cùng quyến rũ, trong chốc lát liền hấp dẫn đông đảo trai đẹp tới gần.

Lạc Mật Mật không để ý lắm, mỉm cười tựa vào quầy rượu, đưa tay khẽ vuốt, dịu dàng nói, "Anh đẹp trai, cho tôi một ly rượu."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nam Nữ Hoan Ái

Người pha rượu anh tuấn quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt nhất thời tràn đầy ánh lửa nhiệt tình.

Cúi đầu nhẹ giọng hỏi, “Người đẹp, muốn uống cái gì đây?”

“Sở trường nhất của anh!” Lạc Mật Mật kén chọn cười một tiếng.

Ly rượu màu bạc chuyển động dưới ánh đèn sáng lạng, nhịp nhàng như đang khiêu vũ, nhảy tới nhảy lui. Người pha rượu động tác nhanh nhẹn khiến trai đẹp và mỹ nữ bên quầy rượu không ngừng hò hét cổ vũ. Xuyên qua ánh bạc ma mị trên không trung chợt dấy lên một con rồng lửa, từ từ xoay tròn.

Khô khốc ngồi ở một bên, Lạc Mật Mật lúc nhìn lúc không, giống như hiện tại tất cả mọi việc xảy ra đều không có liên quan đến mình.

“Rượu của em!” Người pha rượu đem ly rượu ngưng lại, gương mặt cười nhẹ.

Chất lỏng dọc theo ly thủy tinh trong suốt tỏa ra một màu lục lam rực rỡ, giống như một áng mây phiêu đảng trên không trung.

Lạc Mật Mật lẳng lẳng cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng lay động, “Ly rượu này có tên gọi là gì?”

"Nam nữ hoan ái."

Lạc Mật Mật giương mắt nhìn một chút, cười khẽ.

"Cũng cho tôi một ly nam nữ hoan ái." Một âm thanh thô cuồng ở bên tai vang lên, mùi nước hoa nồng đậm xông vào mũi.

Người pha rượu thoáng chốc trắng mặt, ảo não tránh sang một bên.

Lạc Mật Mật quay đầu lại, chăm chú nhìn một chút.

Đây là một người đàn ông đẹp trai anh tuấn, tóc ngắn gọn gàng, màu da ngăm đen bày ra mười phần mùi vị đàn ông, trong ánh mắt thâm trầm lộ ra vẻ thần bí khác thường.

Ồ, đàn ông ở quán bar này thật là đẹp! Xem ra bốn cô nương đến đây cũng không có uống phí.

"Xin chào, người đẹp, đi một mình sao?" Người đàn ông cầm ly rượu lên, vẻ mặt đầy nụ cười, gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

"Đúng vậy, anh cũng đi một mình sao?" Lạc Mật Mật thuận theo bưng ly rượu lên.

Bánh nướng áp chảo đáng chết, anh đã không để ý bốn cô nương, bốn cô nương cũng sẽ không mặt dày đi dán cái mặt của mình hâm nóng cái mông lạnh của anh nữa (ý là nhiệt tình theo đuổi ở phía sau nhưng Lạc Thiếu Trạch cứ lạnh lùng, Mật Mật so sánh thành như vậy đó =.=). Để cho anh xem một chút, thật ra thì tôi cũng rất hấp dẫn đấy!"

"Người đẹp, không có bạn trai sao? Anh ta làm sao có thể yên tâm khi để em tới nơi này một mình đây?" Người đàn ông đăm đăm nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

Nói nhảm, đã tới quán bar rồi còn hỏi vấn đề này nữa sao?

Lạc Mật Mật ngăn lại lời muốn thốt ra, thoáng kiên quyết, mỉm cười nhìn lại, “Có bạn trai hay không quan trọng sao? Hơn nữa, chúng ta cũng không quen nhau, tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

Người đàn ông chậm rãi tới gần, cơ hồ gần sát mái tóc Lạc Mật Mật, nhẹ giọng nói, “Chỉ cần em đồng ý, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể thân cận.”

Nhìn nhau cười một tiếng, bất tri bất giác một ly rượu được uống xuống bụng, chỉ chốc lát sau, Lạc Mật Mật liền uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đầu óc choáng váng.

Chuyện gì thế này? Nhức đầu muốn chết, còn buồn ngủ vô cùng.

Lạc Mật Mật ôm cái trán, gương mặt ửng đỏ lúc này đã nóng hừng hực.

Người đàn ông đột nhiên đưa tay phải ra, lặng lẽ tiến vào eo của Lạc Mật Mật, từ từ nắm chặt.

Lạc Mật Mật cảm giác có người sờ mình, nhưng hiện tại cả người mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, không có một chút sức lực để phản kháng.

“Tôi không phải con mồi của anh, anh mau tránh ra một chút!” Lạc Mật Mật vươn tay nhỏ bé mềm nhũn, trên không trung không có mục tiêu, đẩy một cái. Cảm giác hôn mê làm cho cô không cách nào đẩy được người kia.

Người đàn ông thấy Lạc Mật Mật không thể kiểm soát bản thân, càng thêm hứng thú, “VẬY anh là con mồi của em, thế nào? Tối nay anh sẽ cùng em....” Nói xong, cúi đầu muốn hôn xuống.

“Buông cái tay bẩn thỉu của anh ra, Tề Nguyên Kiệt!” Một âm thanh quen thuộc vang lên. Lạc Thiếu Trạch vươn tay bắt được cánh tay Tề Nguyên Kiệt, dùng sức vung lên, Tề Nguyên Kiệt liền lao đảo ngã sang một bên.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Dám Cùng Tôi Giành Phụ Nữ

Lạc Thiếu Trạch vươn tay bắt được cánh tay Tề Nguyên Kiệt, dùng sức vung lên, Tề Nguyên Kiệt liền lao đảo ngã sang một bên.

Đang định phản kháng, Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch xông tới, một người đè Tề Nguyên Kiệt lại, vững vàng chế ngự.

Quầy rượu của quán bar một mảnh hỗn loạn.

Đứng ở một bên Lạc Mật Mật bỗng nhiên mất đi trọng tâm, mềm nhũn ngã xuống, vừa đúng rơi vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch.

"Con nhỏ ngốc này, thật là to gan, dám một mình đến đây uống rượu!" Lạc Thiếu Trạch nhìn Lạc Mật Mật ngủ say trong ngực, đau lòng oán trách .

Tề Nguyên Kiệt, Lạc Thiếu Trạch là đối thủ cạnh tranh, hẳn quản lý tập đoàn Lập Khang ở nơi này vô cùng có danh tiếng, nhưng mà kể từ khi công ty Phong Hành xuất hiện, rất nhiều hợp đồng bị cướp đi, điều này làm cho Tề Nguyên Kiệt cực kỳ khó chịu.

Lần này, lại chạm mặt nhau trong quán bar, Tề Nguyên Kiệt sao có thể bỏ qua cơ hội như thế, vì vậy dùng sức vùng vẫy thoát ra, rất bất mãn nhìn Lạc Thiếu Trạch, giọng cười lạnh lẽo như ám tiễn thẳng tắp bắn tới hướng Lạc Thiếu Trạch.

"Lạc công tử, kể từ lúc nào có thời gian đến quán bar 55 này rồi, hơn nữa còn giành phụ nữ với tôi, thật không biết anh là cố ý gây sự hay là rảnh rồi

không có việc gì làm tới đây ức hiếp người khác!”

Nhìn Tề Nguyên Kiệt bằng ánh mắt lạnh lùng, Lạc Thiếu Trạch không nói gì, ôm Lạc Mật Mật định đi ra ngoài.

Tề Nguyên Kiệt cảm giác bị người ta làm nhục, cơ mặt không ngừng co quắp, vẻ mặt vô cùng dữ tợn. Loại thời điểm này, ai có khí thế áp đảo đối phương thì người đó thắng.

Ba bước cũng thành hai bước, Tề Nguyên Kiệt đuổi theo Lạc Thiếu Trạch, đưa tay chặn lại đường đi. Lúc này, một đám người mặc đồng phục màu đen, đeo kính đen vọt ra, đều đứng ở phía sau lưng Tề Nguyên Kiệt, dáng vẻ như hung thần ác sát có thể đem đứa bé dọa khóc.

Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch cảm thấy tình hình không ổn, lập tức đi tới bên cạnh bảo vệ Lạc Thiếu Trạch, đưa ra quả đấm chuẩn bị tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể ra chiến trường.

Một cuộc chiến tranh sắp bắt đầu.

Lạc Thiếu Trạch hơi cúi đầu, vào lúc này không khí dường như dừng lại. Từ lâu đã nghe nói Lạc Thiếu Trạch không chỉ là một thương nhân tài giỏi, hơn nữa lại quá mức quen thuộc giữa hai nhà hắc bạch, rất nhiều người gần như nghe tiếng đã sợ vỡ mật.

Khí thế cường đại lúc này làm cho sau lưng Tề Nguyên Kiệt toát ra mồ hôi lạnh, vì muốn giữ sĩ diện, liền vội vàng cất giọng có chút kính sợ.

"Lạc Thiếu Trạch, tôi mặc kệ anh có bao nhiêu năng lực, hôm nay anh tới địa bàn của tôi sẽ phải theo quy củ của tôi, dám cùng tôi giành phụ nữ, anh không có cửa đâu, anh tốt nhất nên nghĩ kỹ một chút!"

Mạc Triết Hiên thật sự là không nhìn nổi nữa, "Anh có biết mình đang nói gì không? Còn chưa đủ náo loạn sao!"

“Đúng rồi! Anh biết cô bé này là ai không? Cô ấy là em gái của lão đại chúng tôi, ai là phụ nữ của anh!” Tô Trạch ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng hô ứng.

Nghe xong tin tức này, trong lòng Tề Nguyên Kiệt không khỏi hồi hộp một chút, hẩn liếc nhìn xung quanh, hình như đang suy tư cái gì.

Chậm rãi nâng mắt lên, Lạc Thiếu Trạch vẻ mặt không hài lòng, “Tránh ra”

Nói xong, Lạc Thiếu Trạch ôm lấy Lạc Mật Mật dùng sức xô đẩy một chút, đi ra ngoài.

Nhóm người áo đen thấy thế định đuổi theo, Tề Nguyên Kiệt đưa tay ngăn lại, mắt nhìn chăm chăm nơi Lạc Thiếu Trạch vừa rời đi, vẻ mặt phức tạp. “Đừng đuổi theo, lui ra! Về sau sợ rằng còn có nhiều cơ hội, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Ra khỏi quán bar, Lạc Thiếu Trạch một phen đem Lạc Mật Mật ném vào chỗ ngồi phía sau xe, theo sát chui vào trong.

Xe hơi chạy vững vàng trên đường quốc lộ rộng lớn, Lạc Mật Mật ngồi ở phía sau xe ngủ vô cùng ngon lành. Nhưng mà ba người khác ở trên xe không hề dễ chịu như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đùng Cùng Bàn Tăng Giành Sư Thái

Yên tĩnh khác thường khiến cho Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch hai mặt nhìn nhau, trái tim bé nhỏ cũng muốn nhảy ra ngoài.

Nhất là Tô Trạch, cả người sợ đến phát run, cho đến bây giờ lão đại vẫn chưa hỏi tội mình, không lẽ đang suy nghĩ hình phạt tàn khốc để tra tấn mình sao?

Quan sát qua kính chiếu hậu, thấy Lạc Thiếu Trạch vẫn hai tay ôm ngực lạnh lẽo ngồi một chỗ như cũ, Tô Trạch không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng nhìn qua Lạc Mật Mật bên cạnh, đầu tựa vào kính xe giống như bị dán chặt vào đó, trong miệng không biết khi nào đã chảy một xuống một hàng nước miếng.

Bỗng nhiên đưa tay vung lên, Lạc Mật Mật vẫn nhắm hai mắt chụp lấy tóc Tô Trạch, “Thằng nhóc này, không được chạy, cậu chỉ là thằng đầu trọc, đừng mơ tưởng cùng bàn tăng giành sư thái!”

TMD, đây là chỗ nào? Lạc Mật Mật, cô đang nằm mơ cái gì vậy, không lẽ trong giấc mơ mình xuất gia rồi sao, không phải chứ, còn thành hòa thượng háo sắc nữa sao ?!

Tô Trạch gào khóc, ngửa đầu thét chói tai, “Tiểu Cô Nãi Nãi của tôi, nhẹ tay một chút, cô cứ kéo xuống như vậy, tôi thật sự trở thành đầu trọc mất!”

Lạc Thiếu Trạch đứng dậy, vươn tay gỡ bàn tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật ra, sau đó ôm cô vào trong ngực.

“Biết lợi hại chưa, về sau không được tùy tiện mang cô ấy ra ngoài!”

Lời nói lạnh như băng chui vào lỗ tai Tô Trạch, Tô Trạch vừa vò đầu bứt tóc vừa không ngừng nói dạ.

Lạc Thiếu Trạch cúi đầu nhìn gương mặt ửng hồng của Lạc Mật Mật, đau lòng giúp cô vén những sợi tóc dính trên mặt, nhẹ nhàng thở dài.

Anh chưa từng nghĩ bản thân mình không muốn ôm em như vậy mãi mãi. Mật Mật, những lời tối nay em nói anh đều hiểu, nhưng mà chúng ta thật sự có dũng khí để đối mặt với sự thật này sao?

Em đã chuẩn bị xong? Anh thì chưa....

Lạc Thiếu Trạch từ từ nâng bàn tay trắng mịn của Lạc Mật Mật lên, bàn tay nhỏ bé, nóng hổi như cái lò lửa nhỏ sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của Lạc Thiếu Trạch.

Bỗng nhiên, bàn tay nhỏ bé ấm áp bắt đầu điên cuồng vùng lên, không ngừng sờ soạng quần áo Lạc Thiếu Trạch.

Gương mặt ửng hồng lúc này chợt toát ra mồ hôi hột, bờ môi khô gợt không ngừng tìm tòi.

Lạc Mật Mật chỉ cảm thấy cổ họng khô rát khó chịu, một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt trái tim, cảm giác ngứa ngáy khiến cho mình không biết làm như thế nào cho phải, vì thế vùi đầu vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch hôn điên cuồng.

Lạc Thiếu Trạch cảm giác không ổn, vội vàng túm lấy Lạc Mật Mật, kinh ngạc nhìn cô.

"Nước, cho tôi nước!"

Lạc Thiếu Trạch đưa tay mở nắp một chai nước đưa tới khóe miệng Lạc Mật Mật, Lạc Mật Mật vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, bắt được cái chai nước uống ừng ực.

"***, thật là đê tiện, lại dám bỏ thuốc! Em đúng là đứa ngốc, bị người ta bỏ thuốc mà cũng không biết!" Lạc Thiếu Trạch đưa tay cầm lấy chai nước, lo lắng nhìn Lạc Mật Mật.

Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch lúc này không khỏi quay đầu lại nhìn một chút.

Lạc Mật Mật bắt đầu xé rách y phục của mình, mà Lạc Thiếu Trạch lại không ngừng sửa sang lại quần áo cho cô.

Tình cảnh này, hai anh em bọn họ cũng không dám cho vào mắt, vì vậy quay đầu giả vờ như không trông thấy gì, chỉ muốn tăng tốc chân ga nhanh nhanh về đến nhà.

Vừa tới biệt thự, Lạc Thiếu Trạch một phen ôm lấy Lạc Mật Mật đi vào, một câu cũng không để lại cho Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch.

"Nhị ca, anh nói tối nay hai anh em bọn họ có thể xảy ra chuyện gì không?" Tô Trạch nhìn bóng lưng rời đi, hai tay nhét vào túi ra vẻ suy tư.

Mạc Triết Hiên đưa tay đánh đầu Tô Trạch một cái, "Cậu nghĩ cái gì đó? Hai người bọn họ là anh em!"

"Nhưng mà, ban ngày Lạc Mật Mật nói bọn họ không phải anh em, còn ghen tị rất lâu đấy. Anh nói xem lão đại có gạt chúng ta chuyện gì không?"

"Tôi chỉ biết không nên nói thì đừng nói, không nên biết cũng không cần biết." Nói xong, Mạc Triết Hiên chui vào buồng lái, khởi động xe.

Nhưng mà Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên tuyệt đối không nghĩ tới, Lạc Thiểu Trạch cùng Lạc Mật Mật đã xảy ra khúc dạo đầu của câu chuyện rồi .

.....

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 17: An Bài Đường Lui

Ánh nắng sáng sớm vẫn rực rỡ loá mắt như cũ, so với ngày hôm qua cũng không có gì bất đồng.

Sáng sớm, Lạc Mật Mật vui sướng chạy xuống lầu, vẻ mặt tươi cười thật là đáng yêu.

Lạc Thiếu Trạch đang đứng lưỡng lự ở cửa cầu thang suy nghĩ xem có nên lên lầu đánh thức cô hay không, bắt gặp Lạc Mật Mật đi xuống, đột nhiên vô cùng ngỡ ngàng.

"Bánh nướng áp chảo, anh đứng ở đây làm cái gì?" Lạc Mật Mật gương mặt nghi hoặc nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Tránh né ánh mắt có thể làm mình mất kiểm soát, Lạc Thiếu Trạch mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh, sau khi trong lòng trải qua rồi rãm một chút, rốt cuộc nói, "Mật Mật, tối hôm qua..."

"Tối hôm qua chuyện gì cũng không có xảy ra, em cái gì cũng không nhớ!" Lạc Mật Mật cũng không thèm nhìn tới Lạc Thiếu Trạch một cái, bỗng chốc vọt tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, "Bánh nướng áp chảo, em và anh bàn bạc chuyện này."

Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc nhìn Lạc Mật Mật, không nghĩ tới chính mình mấy năm ở nước ngoài vậy mà lại đánh giá thấp năng lực chịu đựng của cô

gái Trung Quốc này, chẳng lẽ là mình theo không nổi trào lưu rồi sao, hay là căn bản mình cùng thế hệ 9x này khác biệt quá lớn?

Lạc Thiếu Trạch ngồi xuống, khôi phục lại bình thường, "Em nói đi."

"Em không muốn học trường đó, em muốn chuyển trường!"

"Cái gì?" Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc há to mồm, "Em không có lầm chứ, hôm nay phải đi báo danh, em lại nói em muốn chuyển trường? Lúc đầu em đâu có nói như vậy?!"

Thôi đi! Biết ngay là anh sẽ có cái bộ dạng này mà, nếu không phải là vì nghĩ đến mặt mũi của anh, Lạc Mật Mật tôi đã sớm tiền trăm hậu tấu rồi! "Em không phải không đề cập tới, chỉ là ba mẹ không đồng ý, không phải em chê trường đó không tốt, chỉ là em không thích!" Lạc Mật Mật bĩu môi.

Lạc Thiếu Trạch bả vai trầm xuống, rất nghiêm túc nhìn Lạc Mật Mật, "Mật Mật, mọi chuyện đã quyết định xong hết rồi, em không nên náo loạn nữa!"

Lạc Mật Mật khép chặt đôi môi, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch, loại ánh mắt nhìn vào không hiểu được nội dung bên trong.

"Được rồi!" Chỉ chốc lát sau, Lạc Mật Mật đứng lên, ngẩng đầu đi tới cửa cầm lấy túi sách, "Đi thì đi."

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ chìm! Bánh nướng áp chảo đáng chết, anh sẽ vì quyết định của ngày hôm nay mà hối hận đấy! Hừ, chúng ta cứ cười ngựa xem hoa, hãy đợi đấy!

Lạc Mật Mật oan trái liếc Lạc Thiếu Trạch một cái, nâng bước đi ra khỏi cửa phòng.

Để dàng đồng ý như vậy, trong lòng Lạc Thiếu Trạch cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, một cổ dự cảm chẳng lành ập tới.

"Này, Tô Trạch, bắt đầu từ hôm nay, cậu không cần đến công ty làm việc, chỉ có trách nhiệm theo dõi nhất cử nhất động của Lạc Mật Mật ở trường học sau đó báo cáo với tôi."

Lạc Thiếu Trạch cúp điện thoại di động, nhìn hướng Lạc Mật Mật rời đi, thở dài thật sâu.

Bầu trời bao la lúc này như đang khoác một chiếc áo lông màu xám trắng thật dày, báo hiệu thời tiết không được tốt lắm, cũng giống như tâm tình của Lạc Mật Mật lúc này, cực kỳ âm u.

"Thật là hối hận, tối hôm qua không nên thả anh ta đi! Haiz, nhưng mà có thể dùng biện pháp gì nữa đây? Mình cũng bày tỏ rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ còn không được sao? Người ta là con gái đó, haiz, mặc kệ, than trời trách đất đi!"

Lạc Mật Mật lão đảo bước đi trên đường nhựa, dưới chân đá cục đá vô tội, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn lên trời.

"***, ông trời, ông và bánh nướng áp chảo các người đều không có chút nhân hậu nào, anh ta không chấp nhận tôi cũng không giúp tôi chuyển trường, thật là không có lương tâm. Nhưng ông, ông trời, có phải ông cho mùa đông và mùa hạ ở chung một nhà không, tại sao lại sinh ra cái khí trời quái quỷ như vậy? Thật sự là giận đến điên người...!"

Lạc Mật Mật vỗ ngực dậm chân, tức giận đưa tay hùng hùng hổ hổ chỉ lên trời, bất tri bất giác đã đến cổng trường học.

Học viện Hoàng Gia là trường học quý tộc nổi tiếng, tập trung phần đông con cháu nhà giàu sang quyền thế, ở chỗ này, trai đẹp và mỹ nữ cả đàn cả lũ, siêu xe đậu ở khắp nơi. Mặc dù là trường học, nhưng đều bị những gia

đình quý tộc biến thành nơi xem mắt cho con cái, kết thân để duy trì sự hưng thịnh, quan hệ thông gia để làm bước đệm cho kinh tế chính trị.

Lúc trước, chính ba của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Văn Huy thời niên thiếu đã học ở đây!

Nhưng mà nơi này cũng đồng thời nổi danh với những quy định trường học nghiêm khắc. Đối với những người trời sinh tính tình hoạt bát phóng đãng như Lạc Mật Mật mà nói, thì đây quả thật là địa ngục trần gian.

“Có cái gì tốt, tại sao ba lại thích nơi này! Mình thấy đây chính là một nơi đốt tiền! Lão già này trong hồ lô nhất định không đựng thứ thuốc gì tốt, không phải tới trường để học thì nhất định đang tìm kiếm quan hệ mới an bài đường lui sau này của Lạc gia chứ gì! Hừ hừ, mình không để cho ông ấy đạt được mục đích đâu!”

Lạc Mật Mật nắm chặt đôi tay, khớp xương bị nắm vang lên khanh khách, gương mặt quý quái nói không nên lời.

"Fu*k, đó là nữ sinh khóa nào? Thật là đẹp!" Bên lề đường, một đám con trai nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật đi vào cổng trường.

"Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là tiên nữ hạ phàm. Chắc là hoa khôi của học viện Hoàng Gia đó! Thật sự là quá đẹp!"

"Nếu có thể để cho tôi nắm tay của cô ấy đi bộ trên đường, tôi chết cũng không hối tiếc . ."

"."

"Im lặng, cái gì đây? Những công tử nhà giàu này chưa từng gặp qua mỹ nữ sao, đều là lũ háo sắc."

Nhìn lũ con trai bên đường chảy nước miếng, Lạc Mật Mật ném ánh mắt chán ghét.

"Nhưng mà, một đám nữ sinh đang đứng ngây người ở ven đường, bộ dạng vừa hâm mộ vừa ghen tị, có thể nói rõ cái gì đây? Thôi đi, mình không muốn làm mầm móng tạo nên chiến tranh đâu.

Bất quá, điều này chứng tỏ Lạc Mật Mật ta vừa ra trận đã kinh diễm khắp nơi, chỉ mới ăn mặc tùy ý thôi đã như vậy! Cứ chờ coi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!"

Lạc Mật Mật mỉm cười đi vào phòng học.

Như làn gió nhẹ lướt qua mặt, Lạc Mật Mật đứng ở trên bục giảng tự giới thiệu mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bí Quyết Ngừa Thai.

Âm thanh ngọt ngào cùng dáng vẻ ngoan ngoãn làm đông đảo nam sinh say mê đến tràn đầy nước miếng, ánh mắt ngơ ngác nhìn Lạc Mật Mật.

Thực nhẹ nhàng, buổi học sáng hôm nay trải qua trong không khí vô cùng tốt lành. Việc này, thật là không dễ dàng!

Buổi chiều, Lạc Mật Mật vừa đi vào phòng học, liền phát hiện trên bàn mình, trên ghế, bao gồm cái bàn lân cận, trên mặt đất cũng bày đầy những hộp quà lớn nhỏ được gói tỉ mỉ.

Đối với bất kỳ một nữ sinh nào, gặp phải tình huống này chắc hẳn trong lòng vui mừng muốn nở hoa rồi! Không tin cứ nhìn một chút, đám học sinh nữ kia đang vây quanh bàn Lạc Mật Mật điên cuồng gào thét.

Nhưng mà, đối với Lạc Mật Mật mà nói đây là chuyện thường xuyên xảy ra, nhìn rất chướng mắt.

Vẻ mặt trấn định đi tới bên cạnh cái bàn, Lạc Mật Mật đem quà tặng từng cái một từ trên bàn, trên ghế mở ra, sau đó đắm đuối nhìn xung quanh một chút, ngay tức khắc làm đám nam sinh reo hò liên tục.

"Mật Mật, rất hân hạnh được làm quen, có nhiều người tặng quà cho cậu như vậy, đều rất đẹp rất dễ thương, thật làm người ta hâm mộ chết mất!"

Nhìn thấy người bạn ngồi cùng bàn tên Vi Vi đôi mắt to không ngừng vụt sáng, Lạc Mật Mật rất là xem thường.

"Cậu thích à? Vậy cậu nhìn xem có thích hay không, chọn một cái là được!"

"Thật sao? Làm sao có thể như vậy? Đây chính là người khác tặng cho cậu. Bất quá, cậu đã đã muốn tặng thì mình cũng rất vui vẻ đón nhận!" Vi Vi nhanh nhẹn ôm lấy con khi miệng rộng, vui tươi hơn hờ, bộ dáng ngây ngốc.

Tại một góc nào đó của phòng học, một nam sinh mặt đã đen như đáy nồi.

Lạc Mật Mật không bận tâm nhiều như vậy, bản thân mình muốn làm chuyện gì không ai có thể ngăn cản. Hơn nữa, lúc này việc nhỏ như vậy cô căn bản không để vào mắt.

Cô cầm lấy một phong thư đặt trên hộp quà, nhẹ nhàng mở ra.

"Mật Mật, còn có người viết thư tình cho cậu nữa nha, mau đọc cho bọn mình nghe với, để cho bọn mình hưởng ké một chút!"

"ViVi, cậu đúng là tinh quái, nhưng không sao, cho các cậu đọc!" Toàn bộ nam sinh trong phòng học nhất thời đen mặt.

"Xin chào, Mật Mật thân mến." Một hồi tiếng hoan hô vang lên.

"Khụ khụ, ngày đầu tiên nhìn thấy bạn mình đã bị phong cách mê người của bạn làm cho rung động, mình thật lòng muốn cùng bạn quen nhau, hi vọng bạn có thể cho mình một cơ hội, chúc bạn luôn luôn xinh đẹp, yêu bạn. Heo con"

"Ô ô này, còn xưng heo con đấy, thật là buồn nôn!" ViVi ngượng ngùng nhìn phong thư, vẻ mặt hâm mộ, "Cậu xem xem đây là cái gì?"

Lạc Mật Mật cầm lên một cái hộp màu đen, dùng sức mở ra, một quyển sách màu nâu rơi xuống bàn, bìa sách ngang nhiên viết bốn chữ to “Bí quyết ngừa thai.”

Ngay tức khắc, trong phòng học thảo luận âm ỉ, Vi Vi cũng biết điều ôm con khi miệng rộng xoay người sang chỗ khác.

Lạc Mật Mật nhìn xung quanh một chút, sắc mặt xấu hổ khó coi, rốt cuộc là ai làm cái trò đùa quái đản này, làm cho mình vô cùng mất mặt.

Đột nhiên, ở hàng đầu tiên cạnh góc tường, một nam sinh đang hướng về phía Lạc Mật Mật mỉm cười, nhếch miệng nhìn chằm chằm quyển sách kia gật đầu một cái.

TMD, đây rõ ràng muốn nói với mình quyển sách này chính là hân tặng sao? Xem ra người này đúng là không muốn sống nữa!

Người này tên Dương Tuấn, là nam sinh quậy phá nhất trong lớp học, mới vừa bị cấm túc xong. Hắn là nổi danh hoa hoa công tử, không biết có bao nhiêu phụ nữ đã từng chôn vùi dưới ma trảo của hắn.

Lạc Mật Mật nhìn Dương Tuấn một chút, lại cúi đầu nhìn cuốn sách trên bàn sách, khinh thường cười một tiếng.

Đây là anh tự chuốc phiền phức, không cho anh nhìn một chút màu sắc, anh sẽ không biết mình bị bệnh mù màu! Đợi đến khi tôi bắt được cơ hội, anh cố mà chịu đựng cho tốt.

Lúc này, thầy giáo đi vào, tiết học bắt đầu.

.....

Thời gian vào lúc này dường như trôi qua thật chậm, làm cho lòng người phiền muộn, nhiệt huyết kích động trong lòng, làm cho người ta có một ý

nghĩ là nhảy lầu cho xong hết mọi chuyện, chết xong thì không còn nghe ông thầy này tra tấn nữa, hóa giải phiền não trong lòng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Làm Chuyện Đó Trong Phòng Học

Thời gian vào lúc này dường như trôi qua thật chậm, làm cho lòng người phiền muộn, nhiệt huyết kích động trong lòng, làm cho người ta có một ý nghĩ là nhảy lầu cho xong hết mọi chuyện, chết xong thì không còn nghe ông thầy này tra tấn nữa, hóa giải phiền não trong lòng.

Ây da má ơi, ông thầy này nói cái gì vậy? Lỗ tai của mình đã ngủ thiếp đi rồi!

Lạc Mật Mật cầm bút, mắt lim dim, đang muốn ngủ thiếp đi. Chợt Vi Vi ngồi cùng bàn hung hăng bấm một cái, trong nháy mắt đã tỉnh ngủ..

Không có biện pháp, mình còn phải cùng Đỗ Phủ đại ca tán đốc một ngày!

"Các em, vấn đề này ai có thể trả lời, Lạc Mật Mật, em trả lời!" Tiếng của thầy giáo đột nhiên vang lên.

Lạc Mật Mật ngồi yên tại chỗ nghiêm túc như một bức tranh, hoàn toàn không biết gì, rốt cuộc Vi Vi bên cạnh kịp thời nhắc nhở một chút.

"Thưa thầy, vấn đề này em không biết, thầy nên biết điều một chút, hỏi người khác đi!"

Mọi người trong phòng học nhất thời kinh ngạc đến ngây người, không thể nào tin nổi một thực nữ như Lạc Mật Mật lại dám nói lời lẽ to gan như

vậy, làm cho người ta vừa tràn đầy khoái cảm lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Em. Lạc Mật Mật, em thật sự không biết sao?" Thầy giáo trực tiếp cước bộ đến trước mặt Lạc Mật Mật, bộ dáng nghiêm túc làm cho lòng người sợ hãi.

Bỗng nhiên, ông cầm cuốn sách giáo khoa của Lạc Mật Mật lên, hình ảnh Đồ Phủ mang vớ dài cùng nội y tơ tằm hiện ngay trước mắt.

Mây đen dày đặc trên đầu, thầy giáo nét mặt dữ tợn, hé miệng đang muốn nói gì đó.

"Thầy, anh của em Lạc Thiếu Trạch dạy em như vậy, thầy có thắc mắc gì sao?"

Đây căn bản là đang nhắc nhở, cả trường học đều biết thế lực cường đại của Lạc gia, là nhà tài trợ quan trọng của trường, bất cứ ai cũng không dám đắc tội.

Thầy giáo sắc mặt đột biến, "Ha ha, học sinh Lạc Mật Mật nếu không biết, như vậy chúng ta sẽ tìm bạn khác trả lời, được rồi, Lạc Mật Mật em ngồi xuống đi."

Các bạn học há to miệng, quả thật không thể tin vào lỗ tai mình nữa, đều kinh ngạc nhìn thầy giáo, không khí phòng học nhất thời lâm vào tình trạng đóng băng.

Vì không thể để mất tôn nghiêm, cuối cùng thầy giáo vẫn phải tịch thu sách giáo khoa của Lạc Mật Mật

Rốt cuộc đến giờ tan học, nhưng mà Lạc Mật Mật không hề muốn về nhà. Đi trên hành lang trường học, Lạc Mật Mật buồn rầu không thôi.

"Cái trường học tồi tàn này quả thật không có cái gì tốt , chán ghét muốn chết, nếu có thể để cho mình đi học viện nghệ thuật England, thì tốt biết bao."

Học viện nghệ thuật England, đó là trường học nghệ thuật tốt nhất, mặc dù cũng là trường quý tộc, nhưng nơi đó phong cách trường học tương đối cởi mở, nghe nói tất cả những người học tập ở nơi này đều trở thành nhân vật nổi tiếng. Nhưng cái đó không tính làm gì, mấu chốt nhất, là nơi đó có hồ tai nhỏ England mình thích nhất.

Trời dần dần tối, Lạc Mật Mật câu được câu không đi trên con đường nhỏ ở trường học, từ từ đi đến phòng học bên cạnh.

Bỗng nhiên, một hồi rên rỉ khó hiểu truyền vào lỗ tai.

Tiếng phụ nữ thở hổn hển cùng âm thanh đàn ông dùng sức hỗn tạp ở chung một chỗ, có tiết tấu truyền vào trong lỗ tai Lạc Mật Mật.

Chẳng lẽ, có người ở trong phòng học làm chuyện đó?

Lạc Mật Mật tò mò tiến lên phía trước, cúi đầu khom lưng nhìn qua khe hở cửa ra vào.

Chỉ thấy trong phòng học to như vậy, có một nam một nữ đang tác chiến.

Người nam đem người nữ đè trên bục giảng, trắng trợn kề mặt hôn lưỡi, dưới đất là bút máy, giẻ lau, sách vở, cùng quần áo hỗn độn ở chung một chỗ, chứng tỏ mức độ chiến đấu có bao nhiêu kịch liệt.

"Dương Tuấn, anh yêu em sao?"

"Anh yêu em hay không, có quan trọng sao? Dù sao tối nay anh chính là muốn em, đã chấm em!"

Nói xong, Dương Tuấn đứng dậy, một phen kéo áo lót cô gái xuống, dùng sức xé rách quần lót phía dưới, cời dây nịch ra, dùng sức đẩy lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trong Sân Trường Bàn Luận Về Ảnh Nóng.

Cô gái hét thảm một tiếng, nhanh chóng dính vào người của Dương Tuấn, móng tay thon dài màu đỏ khám thật sâu vào da thịt màu đồng cổ, hàm răng trắng nõn hung hăng cắn xé bả vai Dương Tuấn.

Núp ở phía sau cửa, Lạc Mật Mật cười xấu xa nhìn điện thoại di động. Cũng không ai biết, tại thời điểm thích hợp cô đã mở điện thoại di động lên, toàn bộ nội dung đặc sắc sớm đã bị cô chặn kỹ chụp lại.

Hừ hừ, ai kêu anh trêu chọc tôi, Dương Tuấn, lần này anh xong rồi, bức ảnh này coi như tôi mời anh một chai rượu, bảo đảm anh uống một lần, vĩnh viễn đừng mong tỉnh lại!

Nói xong, Lạc Mật Mật nhẹ nhàng một chút, tấm ảnh thuận lợi đăng lên diễn đàn của học viện Hoàng Gia.

Lạc Mật Mật lặng lẽ rời đi, trong lòng không cần nói cũng biết có bao nhiêu vui vẻ. Đi tới cửa trường học, một chiếc xe Mercedes màu đen dừng ở trước mặt của cô.

Đưa đầu vừa nhìn, thì ra là Tô Trạch.

"Đằm lầy chết, anh đến chỗ này làm gì?" Lạc Mật Mật gương mặt không nhìn được.

"Lạc Mật Mật tiểu thư, mời lên xe, tôi tới đón cô, cũng chờ cô lâu rồi."
Tô Trạch đi xuống xe, đưa tay mở cửa xe ra.

Lạc Mật Mật mỉm cười, nhấc chân lên đạp vào chân Tô Trạch, nhất thời vang lên một tiếng hét thảm.

"Không được gọi tôi là tiểu thư, không được gọi tôi là tiểu thư, tại sao không nhớ, tôi ghét nhất là cái từ này! Từ đây về sau anh gọi một lần tôi liền đánh anh một lần."

Tô Trạch giơ tay lên ngăn ở trên mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tôi không gọi cô như thế, vậy về sau tôi gọi cô là gì? Gọi Mật Mật được không?"

"Gọi thân mật như vậy dường như cũng không thích hợp, bất quá, chúng ta đã biết nhau thời gian dài như vậy rồi, cứ gọi như thế đi." Nói xong, Lạc Mật Mật chui vào trong xe.

Ngày thứ hai, cảnh sắc tươi đẹp nổi bật.

Lạc Mật Mật vừa vào phòng học, đã cảm thấy không đúng lắm, tất cả mọi người ở chỗ này không nói cười đùa giỡn, ngược lại cúi đầu thảo luận cái gì đó, một vài người thần sắc có vẻ là lạ.

Từ từ tìm được chỗ ngồi xuống, Lạc Mật Mật nghiêng đầu, Dương Tuấn vẫn chưa tới.

"Hừ hừ, biết ngay là sẽ như thế này mà, tự làm tự chịu.." Lạc Mật Mật vừa lấy quyển sách ra, vừa nhấc đi nhấc lại, chợt phát hiện Vi Vi ngồi cùng bàn đang cúi đầu, gương mặt ủ dột, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, móng tay đỏ như máu thật là chói mắt.

"Vi Vi cậu làm sao vậy?" Lạc Mật Mật quay người lại, vỗ vỗ bả vai, thấy bộ móng tay đỏ chói kia không khỏi mím môi, "Tại sao cậu sơn màu móng tay như vậy? Thật là khó coi!"

Vi Vi vội vàng thu hai tay lại, ngẩng đầu lên nhút nhát nhìn Lạc Mật Mật, muốn nói cái gì đó lại nuốt trở vào.

"Cậu gặp chuyện gì phải không? Nói cho mình biết đi, mình sẽ làm cho cậu hả giận." Trên mặt Lạc Mật Mật viết bốn chữ —— bênh vực kẻ yếu.

"Mật Mật, mình. Không có chuyện gì, như thế này, mình có thể sẽ bị xử lý giáo vụ, cậu có thể cho mình mượn điện thoại di động của cậu không, mình ra ngoài gọi về nhà, điện thoại của mình bị rơi mất rồi."

"Tại sao cậu lại bị xử lý giáo vụ?"

"Cậu không cần phải lo, cậu đưa điện thoại di động cho mình mượn đi!" Vi Vi vươn tay chờ lấy điện thoại di động.

Lạc Mật Mật móc ra iphone4S của mình, Vi Vi một phen cầm lấy đi xông ra cửa.

Thời gian trôi qua thật lâu, Lạc Mật Mật cũng không thấy Vi Vi, cho đến buổi trưa tan học.

Vi Vi cầm điện thoại di động, cúi đầu từ từ đi tới bên cạnh bàn, bộ dạng thâm trầm lộ ra hơi thở tức giận, "Mật Mật, cậu có thể cùng mình ra đây một chút không? Mình có chuyện muốn nói với cậu."

"Được." Lạc Mật Mật sáng khoái đồng ý, ngay sau đó đi theo ra ngoài.

Bởi vì buổi trưa, nên trong hành lang rất ít người, Vi Vi không ngừng đi về phía trước, khi đến một góc nhỏ mới dừng chân lại, "Lạc Mật Mật, tại sao cậu muốn làm như vậy?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ảnh Nóng Uy Hiếp Ảnh Nóng

Nhìn bóng lưng Vi Vi, Lạc Mật Mật không giải thích được, nhưng khi nhìn đến những móng tay màu đỏ đang nắm chặt điện thoại di động kia, dường như lập tức hiểu ra điều gì.

"Cậu, chẳng lẽ tối hôm qua cậu chính là cô gái kia sao?"

"Nói nhảm, chẳng lẽ cậu không biết sao? Đừng giả bộ với tôi, cậu có biết, cậu làm như vậy tôi sẽ không thể nào ở lại trường học này được nữa, cậu muốn hại chết tôi sao." Vi Vi xoay người lại, hung tợn nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

Tối hôm qua vội vàng như vậy, chỉ lo suy nghĩ làm thế nào để trả thù Dương Tuấn, quả thật không chú ý tới cô gái kia là Vi Vi

Coi như mình chưa từng nghĩ tới muốn làm hại Vi Vi, nhưng hiện tại cũng đã hại rồi.

"Mình không phải cố ý." Lạc Mật Mật đoạt lấy điện thoại di động, cả người không được tự nhiên, "Cậu yên tâm, mình ở chỗ này không bao lâu đâu, sớm muộn gì cũng sẽ đi, cho nên cậu cũng không cần coi mình như bạn bè."

"Cái gì? Một câu không phải cố ý, một câu không phải bạn bè là có thể xong chuyện à?" Vi Vi đến gần Lạc Mật Mật, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

"Vậy muốn mình làm thế nào? Mình thật sự không phải cố ý, mình chỉ muốn trừng phạt Dương Tuấn. Được rồi, được rồi, cậu nói đi, muốn mình bồi thường cậu như thế nào?" Lạc Mật Mật cảm giác lần này mình thật sự đã gây ra đại họa, mình có thể không quan tâm đến tên ác bá đó như thế nào, nhưng mà mình thật sự không muốn tổn thương Vi Vi.

"Làm thế nào? Đơn giản. Thứ nhất, cậu thừa nhận với tất cả mọi người cậu là cô gái đó, thứ hai, cậu đưa tôi một trăm vạn."

"Cái gì? Thừa nhận là mình? Trong đó rõ ràng là cậu? Vi Vi có phải Dương Tuấn ép cậu làm như thế không?"

"Giả bộ người tốt làm gì, không liên quan đến anh ấy." Vi Vi nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Thật may là thời điểm cậu chụp lại chỉ thấy được bóng lưng của cô gái, cho nên cậu đại khái tới ném thử mùi vị xấu hổ này một chút đi. Nếu không...Tôi đã vô tình phát hiện trong điện thoại của cậu có bức ảnh mỹ nam đi tắm, nếu như đăng lên wed, chắc hẳn so với tôi còn chấn động hơn nhiều"

Nhìn dáng vẻ hả hê của Vi Vi, Lạc Mật Mật nhất thời nổi trận lôi đình, một cỗ kích động muốn chính mình xé nát cô ta. "Cô ngu xuẩn quá nên có nhiều ảo tưởng phải không! Ban đầu thấy cô như vậy, tôi vốn nghĩ sẽ xóa những bức ảnh kia, sẽ cho cô một chút tiền để an ủi, nhưng mà cô đã như vậy, thì tôi cái gì cũng không làm."

Lạc Mật Mật đến gần bên tai Vi Vi, khẽ mỉm cười, "Tôi ghét nhất là người khác uy hiếp tôi, cô cứ đăng đi. Tôi ngược lại muốn xem những bức ảnh của cô từ diễn đàn trường học lan truyền rộng rãi trên internet như thế nào, có phải hay không càng thành công hơn, không chừng đem cô nâng lên làm thần tượng luôn đấy, cũng không tệ nha!"

Nói xong, Lạc Mật Mật giận dùm dùm rời đi.

Buổi chiều, Lạc Mật Mật trên căn bản không hướng về bài học, nhìn chăm chăm thầy giáo trên bục giảng giống như nhìn tượng gỗ, một chút cảm giác cũng không có.

Không được, mình phải đi xem một chút, có phải đã đăng lên thật rồi không?

Lạc Mật Mật cúi đầu nhẹ nhàng lấy điện thoại di động ra, lặng lẽ lên mạng, "Trời ơi, tình trùng lên tới não, thật sự đăng lên rồi! Chết rồi chết rồi, nếu để cho bánh nướng áp chảo nhìn thấy, vậy mình còn không."

Nghĩ tới đây, đầu Lạc Mật Mật đầu cũng nhanh nổ tung.

"Mặc kệ mặc kệ, mình muốn cúp học, hiện tại mình phải trở về nhà." Lạc Mật Mật thu thập sách vở xong, cúi người xuống ảo não ra khỏi phòng học.

Một đường chạy như điên, Lạc Mật Mật chạy tới cổng trường học, đột nhiên dừng bước.

"Tại sao mình phải về nhà, mình căn bản đã sai làm rồi. Coi như là nhanh chân đến xem bánh nướng áp chảo có sao hay không, trước tiên cũng phải có phong độ một chút chứ! Bây giờ gây họa, bánh nướng áp chảo không có lương tâm kia không đem mình chặt thành tám khúc sẽ không gọi là bánh nướng áp chảo!"

Nghĩ đến đó, cả người Lạc Mật Mật nổi một tầng da gà, trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi cổ họng, lập tức dậm chân tại cổng trường.

"Tích tích ——"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lúc Này Cũng Có Thể Phát Sinh Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn?

"Tại sao lại là anh?" Thấy chiếc xe màu đen quen thuộc chạy băng băng tới, Lạc Mật Mật khỏi phải nói cũng biết có bao nhiêu phiền muộn.

Tô Trạch muốn cười nhưng không dám cười, dừng xe, hạ kính xe xuống, "Đại tiểu thư, thế nào, không muốn gặp lại tôi à?"

"Anh cứ nói đi? Cả ngày cứ xuất hiện trước mặt của tôi, anh không cảm thấy phiền tôi cũng cảm thấy phiền đấy. Này, có phải anh để ý tôi rồi không?" Mặt mày nháy lên, Lạc Mật Mật tới gần đưa tay khoác lên trên cửa kính xe.

Tô Trạch nhất thời đen nửa mặt, màu đen tối trên mặt muốn xóa cũng xóa không được.

"Cái này có lòng nhưng không có lá gan!"

"Anh nói cái gì đó? Cẩn thận tôi nghe thấy sẽ đem cắt cái lưỡi của anh xuống!"

"Không có không có, cô mau cùng tôi trở về đi, lão đại kêu tôi tới đón cô!"

Cái gì? Bánh nướng áp chảo? Lúc này gọi mình trở về, không phải là biết chuyện gì rồi chứ? Mạng internet chết tiệt, làm cái gì mà lan truyền nhanh như vậy chứ, làm hại mình ngay cả kế hoãn binh cũng chưa nghĩ ra.

Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, đứng ở cửa xe thật lâu cũng chưa từng di chuyển một bước.

"Đầm lầy chết, bánh nướng áp chảo có nói với anh là tìm tôi có chuyện gì không?" Lạc Mật Mật thử dò xét về mặt Tô Trạch, giống như chỉ cần nhìn ra anh đang nói láo sẽ lập tức trừng trị ngay.

Tô Trạch gãi gãi đầu, mím miệng nhìn ngoài cửa sổ một chút.

Những tấm ảnh này ở trên mạng lan truyền điên cuồng rồi, lão đại làm sao có thời gian để ý loại tin tức bát quái này, đều là do mình nói cho lão đại biết. Nhưng một khi con bé điên này biết, sợ rằng chính mình cũng không biết mình sẽ chết như thế nào.

"Tôi cũng không biết, lão đại chỉ nói là đã trẻ thế này sợ cô không an toàn, kêu tôi đón cô trở về, ngoài ra không nói gì khác." Tô Trạch hèn nhát nhìn tay lái.

"Thật à?"

"Thật, tôi bảo đảm là thật, anh ấy thật sự không nói với tôi chuyện gì hết!"

Tô Trạch dáng vẻ nghiêm túc khiến Lạc Mật Mật trong lòng thật là cao hứng, liền mở cửa xe ngồi xuống, trong chốc lát đã đến biệt thự Lạc gia.

Vừa vào cửa, Lạc Thiếu Trạch đang ngồi ở trên ghế sofa hứng thú nhìn cái gì đó trên ipad, vốn là vô cùng líu ríu vui vẻ Lạc Mật Mật lúc này thấy Lạc Thiếu Trạch đang lên mạng, trái tim nhỏ không khỏi nhảy thẳng lên bịch bịch.

Ây da má ơi, lần này có thể sẽ thâm, nếu như bị anh ấy nhìn thấy ảnh nóng trên web, anh ấy còn không ăn thịt mình ư? Hi vọng anh ấy đang đọc tin tức kinh tế chính trị, mà không phải mấy cái tin giải trí bát quái, càng hy

vọng anh ấy không nhìn thấy mình, để mình mau rời đi, né tránh nơi thị phi này.

Lạc Mật Mật mở ra hai tay, rón ra rón rén xoay người đi tới cầu thang, mới vừa bước chân, sau lưng truyền đến âm thanh lạnh lùng.

"Lạc Mật Mật, sớm như vậy muốn làm gì à?"

Lạc Mật Mật nhất thời đứng yên một chỗ, từ từ quay đầu lại thấy Lạc Thiếu Trạch vẫn tập trung tinh thần nhìn ipad, dường như lời nói mới rồi căn bản không phải là anh nói.

Thật là hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không?

Nhìn chòng chọc hồi lâu, Lạc Thiếu Trạch cũng không có ngẩng đầu lên nhìn một cái, Lạc Mật Mật quyết định, vẫn giả bộ như cái gì cũng không nghe thấy, tiếp tục tiến lên.

"Sớm như vậy em có thể ngủ sao?"

Âm thanh u ám đột nhiên từ sau lưng xông tới, làm Lạc Mật Mật không khỏi rùng mình, vội vàng xoay người lại, vừa vặn chạm phải Lạc Thiếu Trạch đang đứng ở phía sau, không sai không lệch đập vào mặt.

Nhưng mà ông trời sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy cho đôi oan gia họ Lạc này, Lạc Mật Mật không có đứng vững, dồn sức ngã vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch, đôi môi anh đào vừa đúng dán lên bờ môi lạnh lùng quyến rũ của Lạc Thiếu Trạch, không sai không lệch.

Lúc này cũng có thể phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn?

Bốn mắt nhìn nhau, một mảnh hoảng sợ giao hòa.

Lạc Mật Mật cố gắng đứng dậy, nhưng mà bản thân đã sớm mất đi trọng tâm, căn bản không có phương pháp chống đỡ nổi thân thể của mình, vạn bất đắc dĩ, Lạc Mật Mật đưa tay hung hăng đẩy Lạc Thiếu Trạch một cái, miệng giống như bị dán chặt rồi dùng sức kéo ra, đôi môi hai người cũng bị bắn ra một cái.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nói Lời Xin Lỗi Khó Khăn Đến Vậy Sao?

Lạc Mật Mật hung hăng lau miệng của mình, không ngừng giận dữ nhìn Lạc Thiếu Trạch, "Bánh nướng áp chảo chết tiệt, em đi ngủ anh cũng quản lý là sao, anh đang nghĩ hết tất cả các biện pháp để chiếm tiện nghi của em phải không, thật đáng ghét!"

"Anh không có suy nghĩ đó, anh chỉ muốn hỏi em một chút, trên mạng đang có chuyện gì xảy ra?" Nói xong, Lạc Thiếu Trạch đem ipad ném cho Lạc Mật Mật, trừng mắt một cái.

Lạc Mật Mật nhận lấy ipad, có cảm giác chẳng lành ập vào lòng, vừa nhìn thẳng vào màn hình, quả nhiên không ngoài dự đoán, trên đó đúng là ảnh ngày hôm đó mình chụp.

"Này, cái này. Không phải em làm!"

Lạc Thiếu Trạch khoanh hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nhìn Lạc Mật Mật, không khỏi nở nụ cười.

"Anh biết rõ không phải em làm, vậy em không có gì muốn giải thích sao?"

Lạc Mật Mật cúi đầu đưa tay quét quét, từ từ liếc nhìn các bình luận.

TMD, thật là sôi động! Không nghĩ tới hình khỏa thân của bánh nướng áp chảo có thể làm nhiều người chú ý như vậy, xem ra mình đã coi thường tên họ Lạc này quá rồi.

Lạc Mật Mật đem ipad ném cho Lạc Thiếu Trạch, xoay người ngồi ở trên ghế sofa, "Xem ra phản hồi cũng rất tốt nha, anh nên cảm ơn em đó, nếu không phải nhờ em anh cũng không được nổi tiếng như bây giờ đâu!"

"Lạc Mật Mật, đừng có quá trốn, em không cảm thấy nên nhận lỗi với anh về chuyện này sao? Nếu như em nói tiếng xin lỗi, không chừng anh sẽ ra tay giúp em giải quyết tất cả!"

Lạc Mật Mật vừa nghe xong, ngay lập tức tinh thần tỉnh táo.

Mình đang vì chuyện này mà rầu rĩ đây, nếu như Lạc Thiếu Trạch giúp một tay, mình sẽ không bị cô ta đe dọa, cũng không bị Lạc Thiếu Trạch khiển trách, đây không phải là một công đôi việc sao?

Nhưng mà, nếu như vậy, hiện tại mình không phải bị Lạc Thiếu Trạch uy hiếp ư?

Lạc Mật Mật không hề biết, thật ra thì Lạc Thiếu Trạch trước khi hỏi cô chuyện này, anh đã sắp xếp người làm đơn khiếu nại bên mạng internet, không chỉ xóa toàn bộ những bức ảnh và nội dung liên quan, hơn nữa cũng sẽ giải thích chuyện này rõ ràng với cộng đồng xã hội, rằng đây chỉ là ảnh ghép.

Nhưng mà, Lạc Thiếu Trạch lúc này sẽ không dễ dàng nói cho Lạc Mật Mật biết!

Những việc xảy ra trong trường học của cô, anh đều biết rõ, nhưng anh muốn làm cho Lạc Mật Mật ở trước mặt mình yếu đuối một chút, như vậy về sau có lẽ cô không dám cứng đầu làm càn nữa.

"Nói lời xin lỗi khó khăn đến vậy sao?" Lạc Thiếu Trạch ngồi đối diện Lạc Mật Mật.

Lạc Thiếu Trạch biết, Lạc Mật Mật cường ngạnh chỉ là lớp áo giáp nguy trang bên ngoài, giống như là một con nhím, càng sợ người khác tổn thương tới mình, càng co bản thân lại, cố gắng giơ gai lên khắp người.

Lạc Mật Mật giương mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch một cái, đưa tay cầm quả đào trên bàn trà từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Chuyện này không có đơn giản như vậy, đây là lần đầu tiên mình tuyên chiến với anh ta! Đã tới nước này, mình coi như không biết hối lỗi, anh ta sẽ bỏ liều luôn sao?

Mình cứ đợi hai ba ngày nữa, như vậy chắc chắn anh ta sẽ không chịu nổi!

Cho nên, cuối cùng Lạc Mật Mật đưa ra một cái kết luận, đối với Lạc Thiếu Trạch 'Băng Nhân' như vậy, chỉ cần mình cố gắng gây họa, người này liền hăng hái dọn dẹp cục diện rồi rảnh cho mình!

Ai kêu anh mang tiếng là anh hai của em làm gì!

Lạc Mật Mật nâng cái mâm, hướng về phía Lạc Thiếu Trạch làm mặt quỷ, "Anh nhìn nè, sáng mai em còn lên lớp, phải ngủ sớm, không ở đây chướng mắt anh nữa haaaaa...."

Vừa dứt lời, Lạc Mật Mật biến mất ở cửa cầu thang.

Nhìn về hướng Lạc Mật Mật biến mất, Lạc Thiếu Trạch không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, không đợi ông mặt trời phơi nắng đến cái mâm, Lạc Mật Mật thuận tiện bò dậy mở cái laptop màu đen ra, lên mạng tìm kiếm hình ảnh, kết quả tất cả tin tức không cánh mà bay, thủ tiêu không còn một mống.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bức Ảnh Không Còn Nữa

“Fu*k, có gia thế đúng là lợi hại! Cảm ơn bánh nướng áp chảo, nếu không xảy ra chuyện này em cũng không biết là ngay cả internet mà anh cũng nhúng tay vô được!” Lạc Mật Mật vỗ tay khen ngợi, vui vẻ rửa mặt sau đó đi xuống dưới lầu.

Dưới đây không có ai. Lạc Mật Mật biết mình dậy sớm, nhưng mà cố ý đi xuống muộn nửa giờ, tại sao vẫn không thấy Lạc Thiếu Trạch?

Hay là anh ta ngủ quên? Lạc Mật Mật nhắc chân muốn đi xem một chút, nhưng chợt nhớ tới gương mặt đen thui của Lạc Thiếu Trạch tối hôm qua, Lạc Mật Mật vẫn không nhịn được rụt trở về.

Rốt cuộc có cơ hội không chạm mặt nhau, mình không vội vàng tránh đi, chẳng lẽ còn đợi anh ta trở lại bắt mình “Nói xin lỗi” sao?

Nghĩ tới đây, Lạc Mật Mật cầm sách giáo khoa lên chạy ra khỏi cửa.

-----.

Đến trường với tâm trạng như thế này so với đi chết còn nặng nề hơn!

Lạc Mật Mật chậm rì rì đi vào cổng trường, nhìn thấy đám bạn cùng lớp vừa cười vừa nói mà không khỏi hâm mộ.

Các người thật là hạnh phúc, có thể chọn ở trường mình thích, học chuyên ngành mình thích, còn tôi đây, cho dù trong nhà có tài sản Bạc Vạn,

nhưng bản thân vẫn không thể làm chuyện mình muốn, đúng là một bi kịch

Bỗng nhiên, một hồi ánh sáng thoáng qua. Lạc Mật Mật không khỏi rùng mình, sững sờ tại chỗ .

Mới vừa rồi là cái gì? Tia chớp sao ? Chẳng lẽ có người đang chụp ảnh mình?

Lạc Mật Mật không dám quay đầu lại, sợ động tác quá lớn của mình sẽ bứt dây động rừng, vì vậy tiếp tục từ từ đi tới phía trước.

Lạc Thiếu Trạch sẽ không biến thái như vậy chứ, mình ở trong trường học chỉ gây ra một chút xiu chuyện thôi? Chẳng lẽ còn muốn phái người chụp ảnh, giám thị mình hay sao? Xem tôi về nhà thu thập anh như thế nào!

Thường thường tình huống như vậy xuất hiện phản ứng đầu tiên của Lạc Mật Mật là nghĩ Lạc Thiếu Trạch đang giở trò quỷ.

Bởi vì cô tự cho là mình ở trường học chưa từng có quan hệ tình cảm với người nào, cũng không có hành động gì thái quá làm người ta đặc biệt chú ý, như vậy chỉ có thể khẳng định là chú ý của Lạc Thiếu Trạch.

Nhóc con, đúng là rừng lớn thì chim nào cũng có, dám xúc phạm bốn cô nương, cẩn thận tôi bắt được, thế nào cũng làm cho anh thất điên bát đảo.

Lạc Mật Mật cất bước đi vào phòng học, mặt không chút thay đổi ngồi xuống ghế.

Đập vào mắt là một cái gói bằng giấy để ngay trên bàn, Lạc Mật Mật từ từ ngồi thẳng lên, nhẹ nhàng cầm cái gói giấy.

Đây là cái gì? Sờ vào mềm mềm , ở giữa hơi cứng cứng, chắc chắn không phải là bữa ăn sáng hoặc sách vở, cũng không phải quần áo linh tinh, vậy là cái gì?

Lạc Mật Mật nhìn kỹ bên ngoài một chút, phía trên viết rõ ràng bốn chữ to " gửi Lạc Mật Mật", điều này làm cho cô thật có chút không hiểu.

Lạc Mật Mật thành thạo nhanh nhẹn đem cái gói xé ra sạch sẽ, một xấp hình dày cọc rơi xuống bàn.

Những bức ảnh đó, không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy được nhân vật chính là Lạc Mật Mật

Tất cả những hành động của Lạc Mật Mật đi tới trường học đều được chụp lại, mỗi nụ cười đều rất rõ nét, chứng tỏ tay nghề chụp rất thành thạo, chắc hẳn người chụp đã bỏ ra không ít tâm huyết.

Chẳng lẽ là có người thăm mếu Lạc Mật Mật?

Lạc Mật Mật vội vàng liếc nhìn cái gói, nhưng là trừ hình ra cái gì cũng không có, điều này làm cho lòng Lạc Mật Mật buồn chán cực kỳ.

"Thích người ta thì nói, anh không nói làm sao em biết? Gửi em xem những tấm hình này là không cho em cơ hội từ chối anh đúng không, thật là hẹp hòi!"

Lạc Mật Mật cười híp mắt quan sát từng tấm hình, trên mặt không khỏi giương lên nụ cười hạnh phúc.

Điện thoại vang lên.

"Mật Mật, buổi trưa anh tới đón em, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rừng Vốn Lớn Nên Loại Chim Nào Cũng Có

Bên kia điện thoại là âm thanh lạnh lẽo của Lạc Thiếu Trạch, cũng giống như thường ngày, không đợi Lạc Mật Mật trả lời đã cúp máy sạch sẽ.

"Tắt máy thật rồi, tại sao lần nào người ta cũng phải phục tùng anh vô điều kiện chứ? Nhất định là tính khí đại thiếu gia lại nổi lên rồi."

Lạc Mật Mật nghĩ đến dáng vẻ vênh váo đầy tự đắc của Lạc Thiếu Trạch, cả người cũng cảm thấy không thoải mái, không khỏi rùng mình, cúi đầu từ từ đem hình bỏ vào trong túi xách.

Dư quang khóe mắt dường như phát hiện có người đang trốn trong góc gắt gao nhìn mình chăm chăm, miệng chảy đầy nước miếng khiến Lạc Mật Mật toàn thân cảm thấy khó chịu.

***, rừng vốn lớn nên loại chim nào cũng có! Lại dám công khai với bốn đại tiểu thư như vậy, đúng là không muốn sống nữa mà!

Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn khê khếch, chậm rãi quay đầu lại, hướng về chỗ ngồi phía sau nở một nụ cười mê hoặc.

‘Nhất tiểu bách mị sinh’, nam sinh đeo mắt kiếng ngồi trong góc tường nhất thời run rẩy cả người, xấu hổ đẩy đẩy gọng kiếng, cúi mặt xuống.

Từ từ quay đầu lại, Lạc Mật Mật ghé tởm muốn ói.

"Thật là xui xẻo, tưởng được ai coi trọng, hết lần này đến lần khác đều là cái loại đàn ông lùn áp chế *** này, đừng nói là mình bị rớt giá nha? Haiz, trước tiên cho anh hưởng một chút ngon ngọt, về sau tôi sẽ khiến anh rất thoải mái, thoải mái đến mức sợ rằng mình chết như thế nào anh cũng không biết!"

Lạc Mật Mật càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, loay hoay cây bút trong tay không khỏi cười ra tiếng.

Rất nhanh, tiếng chuông tan học vang lên.

Lạc Mật Mật giống như thường ngày lấy ra cái gương nhỏ cùng phấn lót từ từ trang điểm, bạn học trong lớp rối rít ra về, theo thói quen từ bên kia đi qua.

Lạc Mật Mật lúc nào cũng là người cuối cùng rời khỏi phòng học, thay vì về nhà một mình trong căn phòng trống rỗng, chẳng thà ở lại trong trường học một lát, không chừng còn có thể gặp được nhiều người để nói chuyện .

Chợt một tờ giấy nhỏ bay vào tầm mắt. Lạc Mật Mật để gương xuống, cầm tờ giấy lên mở ra.

"Mật thân mến, anh ở sát vách phòng học chờ em, không gặp không về.
—— yêu em ***"

Là Nhân Kính Nam

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, được, không phải là tôi không cho anh con đường sống, mà là anh tự đem chính mình đặt lên trên thớt, con đường phía trước là con đường chết. Anh đã muốn chết như vậy, tôi liền kết thúc anh sớm một chút.

Lạc Mật Mật khép hộp phấn lại, nhìn phòng học vắng vẻ, nhếch miệng lên.

Âm thanh ầm ĩ trong hành lang dần dần thoái lui, Lạc Mật Mật từ từ sửa sang lại áo sơ mi trắng của mình một chút, chậm rãi hướng phòng học bên cạnh đi tới.

Phòng học to lớn không có một ai, Lạc Mật Mật nhìn trên nhìn dưới, không khỏi hoài nghi mình có phải đi lầm chỗ hay không?

Bỗng nhiên, sau lưng một hồi gió mát tập qua, bóng dáng màu đen nhanh chóng nhào tới.

Không tốt!

Lạc Mật Mật theo bản năng xoay người, nhẹ nhàng lẩn tránh.

"Thì ra là anh, anh muốn làm gì, muốn hù chết tôi sao?" Thấy Nhãn Kính Nam cười âm thầm, Lạc Mật Mật trừng cặp mắt rất lớn.

"Anh chỉ muốn ôm em một cái, Mật Mật, em đừng hiểu lầm, thật ra thì anh rất yêu thích em." Nhãn Kính Nam hai tay cởi nút áo, bị ối đứng tại chỗ.

Lạc Mật Mật mí mắt nháy lên, hoàn toàn hiểu được thẳng nhóc này muốn làm cái gì.

"Ha ha, anh muốn ôm em một cái? Được!" Nghe như thế, Nhãn Kính Nam mừng rỡ như điên, không kìm hãm được đưa ra hai tay muốn nhào tới.

Lạc Mật Mật đưa tay ra đỡ, dùng sức chỉ vào lồng ngực của Nhãn Kính Nam, "Haiz, đừng nóng vội mà, người ta rất xấu hổ. Như vậy đi, anh cho em thời gian chuẩn bị, em sửa soạn lại, anh ngồi ở đó chờ em một chút đi!"

Nhãn Kính Nam sau khi nghe xong, toét miệng rộng ra cười ha hả ngồi vào trên ghế.

Lạc Mật Mật xoay người trở về, lục lọi trong túi xách cái gì đó, chỉ chốc lát sau liền quay lại.

Lần này, hoàn toàn đem Nhãn Kính Nam mê hoặc.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cùng Chị Gái Chơi Đùa

Chỉ thấy Lạc Mật Mật kéo áo sơ mi trắng chật chội ở ngực, tất cả nút áo phía trên đã cởi ra, chiếc nịt ngực màu trắng sữa tôn lên vòng một đẹp đẽ của cô, khe rãnh sâu còn đang kẹp một que kẹo.

Lạc Mật Mật thả tóc, từng làn tóc xinh đẹp rơi sau lưng, ánh mắt câu hồn phối hợp cùng sợi dây trong tay, khiến Nhân Kính Nam phía trước không ngồi yên được nữa, không ngừng ở trên ghế phát điên.

"Em trai, em thích chị gái hả?" Lạc Mật Mật chậm rãi tới gần, nhìn Nhân Kính Nam không ngừng gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lạc Mật Mật đưa tay lấy kẹo que trong ngực ra, dưới tác dụng của lực ngực cô di chuyển giống như thạch trái cây khẽ run.

Giơ tay lên bỏ que kẹo vào trong miệng hít một hơi, Lạc Mật Mật nhìn Nhân Kính Nam chảy nước bọt.

"Nóng này làm gì?" Đôi tay Lạc Mật Mật đè vai Nhân Kính Nam, ánh mắt mê hoặc khiến Nhân Kính Nam không biết nói gì là tốt.

"Vậy em phải đồng ý chơi đùa với chị, đầu tiên em nhắm mắt lại, đợi chị sẽ cho em bất ngờ."

Nhìn Nhân Kính Nam không thể chờ đợi nhắm mắt lại, Lạc Mật Mật nhất thời cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhanh chóng cầm lên sợi dây

cột vào trên ghế.

Nhân Kính Nam đột nhiên cảm thấy không thích hợp, mở mắt hoảng sợ nhìn Lạc Mật Mật, lớn tiếng kêu lên, "Mật Mật, chị đang làm gì?"

"Mật Mật là tên cậu được kêu sao?" Lạc Mật Mật bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình, giương mắt khinh miệt nhìn Nhân Kính Nam.

"Cậu nha, thật là ý nghĩ kỳ lạ, Lạc Mật Mật tôi là ai, là loại cô gái tùy tiện sao? Cậu quá đề cao mình rồi, hôm nay cậu tốt nhất ở chỗ này tỉnh lại đi, buổi chiều có người tới thả cậu đi. Tôi đi trước đây...!"

Nói xong, Lạc Mật Mật cầm đồ lên, nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Buổi trưa, ở quán cà phê gần trường học.

Lạc Mật Mật cúi đầu từ từ ăn phần thịt bò bít tết thơm ngào ngạt, thỉnh thoảng nhâm nhi ly cà phê, không để ý Lạc Thiếu Trạch phía đối diện vẫn luôn nhìn cô.

Hai cánh tay Lạc Thiếu Trạch khoác lên sofa, mặt không thay đổi nhìn tướng ăn của Lạc Mật Mật, khóe miệng nâng lên vẻ mỉm cười.

"Mật Mật, ăn từ từ."

"Ừ. Bánh nướng áp chảo, hôm nay sao anh tốt vậy, còn mời em ăn cơm trưa, thật là hiếm thấy nhé." Lạc Mật Mật không ngẩng đầu, vừa ăn vừa hỏi.

"Anh chỉ muốn xem em ở trường học thế nào?"

"Hả?"

"Ừm. . . ." Lạc Thiếu Trạch muốn nói lại thôi, ánh mắt lóe lên nhìn Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật cảm thấy có cái gì không đúng, ngẩng đầu lên xem một chút, "Anh làm sao vậy? Có chuyện gì không?"

"Anh, anh muốn biết cô gái kia, chính là nữ chính trong video, có em trong chuyện này hay không?" Lạc Thiếu Trạch đột nhiên cảm thấy trực tiếp hỏi như vậy làm người luôn nhận mình mạnh mẽ như Lạc Mật Mật khó tránh khỏi bị tổn thương, không khỏi nhếch miệng, hỏi lần nữa, "Dĩ nhiên, anh biết rõ, em không làm anh lo lắng, nhưng mà anh vẫn muốn biết."

Lạc Mật Mật chợt cười lên ha hả, miệng dính đầy dầu mỡ bóng loáng hết sức chói mắt, "Anh lo lắng cho em à?"

"Dĩ nhiên."

Tiếng cười dừng lại, "Không có."

Lạc Thiếu Trạch thở phào, "Ừ, vậy thì tốt."

Chợt, cách đó không xa truyền đến âm thanh huyền ảo, Lạc Thiếu Trạch quay đầu nhìn lại, Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên đang dắt theo một Nhân Kính Nam đi tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Bạn Nhỏ, Chụp Không Tệ!

"Lão đại, người này đang chụp trộm, chúng em bắt cậu ta tới." Tô Trạch mặt không đổi nói.

"Tại sao là cậu?" Lạc Mật Mật buông dao trong tay mình, vọt một cái đứng lên.

Phía trên áo sơ mi trắng của Nhân Kính Nam này đã dính không ít bụi, đầu tóc rối bời cùng hốc mắt tím đen như hai mắt to giắt trên mũi.

Người này, chính là người bị Lạc Mật Mật trói lại, Nhân Kính Nam.

"Làm sao cậu lại ở chỗ này? Không phải nên." Lạc Mật Mật cảm thấy thời gian này Nhân Kính Nam này phải ở phòng học mới đúng, thế nào nhanh như vậy ra tới, nhưng lời đến khóe miệng, Lạc Mật Mật không khỏi nhìn Lạc Thiếu Trạch một cái.

Còn chưa thích hợp, nếu như anh biết cô lại đùa dai với người khác, anh sẽ giận điên lên mất! Lạc Mật Mật ảo não thu hồi ánh mắt, từ từ trở về chỗ ngồi tiếp tục ăn bò của mình.

Lạc Thiếu Trạch xem một chút Lạc Mật Mật, lại giương mắt nhìn lướt qua Nhân Kính Nam lạ mặt, sau đó nhận lấy máy chụp hình từ Mạc Triết Hiên, từ từ “thưởng thức”.

Bên trong tất cả đều là hình Lạc Mật Mật, hình đi học, hình đi chậm, dáng vẻ nhìn điện thoại di động. Thậm chí ngay cả hình Lạc Mật Mật

buổi trưa hôm nay ăn như hổ đói cũng chụp rất rõ ràng.

Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chụp không tồi, người bạn nhỏ."

"Tôi, tôi không phải người bạn nhỏ. Tôi, tôi là người lớn." Nhân Kính Nam vâng vâng dạ dạ trả lời nhất thời làm cho mọi người cười ầm, bao gồm Lạc Mật Mật đang dùng cơm cũng không nhịn cười sặc sụa.

Lạc Thiếu Trạch để máy chụp hình lên bàn, từ từ ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Nhân Kính Nam, "Vậy cậu chụp những hình này làm gì đây? Là thích Mật Mật nhà tôi sao?"

"Bánh nướng áp chảo, anh ở đây làm gì?" Lạc Mật Mật trợn to hai mắt, bất mãn nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Không có để ý tới Lạc Mật Mật Lạc Thiếu Trạch dùng tay ra hiệu với Nhân Kính Nam, hai người chuyển tới bàn bên cạnh ngồi xuống.

"Cậu chụp nhiều hình như vậy, còn đều là một mình Lạc Mật Mật, đừng nói với tôi đây là sở thích của cậu?" Đôi tay Lạc Thiếu Trạch ôm ngực tựa vào trên ghế, mỉm cười nhìn Nhân Kính Nam đó.

"Tôi nói, không cho phép anh đánh tôi!" Bộ dạng Nhân Kính Nam tự vệ thật là đáng thương.

Lạc Thiếu Trạch cười như không cười, "Tôi không đánh cậu, cậu nói đi."

"Thật ra thì tôi rất thích Mật Mật. Xin anh đồng ý cho chúng tôi quen nhau!"

"Đồng ý hai người quen nhau? Vậy cậu nói cho tôi biết cậu lấy cái gì khiến Lạc Mật Mật hạnh phúc?"

"Tôi. Tôi có thể quen cô ấy thì Tôi có thể mỗi ngày. Chụp cho cô ấy. những tấm hình đẹp nhất, để cho cô ấy. May mắn. . . .Hạnh phúc."

Lạc Thiếu Trạch cười to, nặng nề vỗ bả vai Nhân Kính Nam, gõ lên máy chụp hình, "Những tấm hình này có thể làm cơm ăn sao?"

"Anh trai, tình yêu là cần lãng mạn, anh đừng thực tế như vậy có được không?" Nhân Kính Nam nuốt ngụm nước miếng, vâng vâng dạ dạ nói.

Lạc Thiếu Trạch chột mặt đen lại, khí thế hung hăng làm Nhân Kính Nam sợ không thở nổi, "Người bạn nhỏ, tôi không khi dễ cậu, nhưng mà tôi cũng không đồng ý. Như vậy đi, cậu chừng nào kiếm được mười triệu, thì tôi đồng ý."

"Thật sao?" Hai mắt Nhân Kính Nam sáng lên, hưng phấn nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch.

"Giả!" Lạc Mật Mật hung hăng vỗ bàn một cái, tức giận nhìn chăm chăm hai người trước mắt này.

"Mật Mật, bọn anh đang nói chuyện, em không được xen vào." Lạc Thiếu Trạch trêu ghẹo mà nói.

Lần này Lạc Mật Mật giận điên rồi, đôi tay chống nạnh, tức giận thở không ra hơi, "Cái gì? Các anh nói chuyện gì em không quan tâm, nhưng các anh lấy em làm giao dịch, em không được quan tâm sao? Hai người tưởng em là cái gì, một món hàng buôn bán sao? Loại chuyện như vậy, hai người đã hỏi người trong cuộc sao?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hy Vọng Tốt Đẹp, Thực Tế Rất Gian Nan.

Lạc Mật Mật thở hỗn hển nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch, sắc mặt đỏ bừng. Cô không nghĩ tới, ở vấn đề này Lạc Thiếu Trạch lại có thể sáng khoái như vậy chấp tay tặng cô cho người khác như vậy, làm cô bất ngờ hơn nữa là rất đau lòng.

Chẳng lẽ trái tim của cô anh ấy không hiểu sao? Cần gì muốn dùng những thứ này tới làm tổn thương trái tim cô?

Cô một mực vẫn luôn chờ anh, còn anh thì đến bao giờ thì mới có thể nhìn rõ trái tim của mình đây?

Lạc Thiếu Trạch, người em thích là anh, từ khi còn nhỏ em đã thích anh, từ khi biết rõ anh không phải là anh ruột của em thì em liền quyết định, cả đời này chỉ thích một mình anh, chỉ gả cho một mình anh, vậy mà anh lại có thể.

Hốc mắt Lạc Mật Mật đỏ ửng từ từ dâng trào những giọt nước mắt, bộ dáng giận dữ không ngăn được nét mặt đau khổ, cô sắp không kiềm chế được nữa rồi.

Lạc Thiếu Trạch giương mắt nhìn chăm chú vào Lạc Mật Mật, hồi lâu nói không ra một chữ. Anh làm sao mà có thể không biết, cô bé trước mắt này yêu mình sâu đậm, anh như thế nào lại không hiểu, bản thân mình nhiều năm vẫn chỉ có hình bóng này.

Cô hiểu lầm anh.

Anh sẽ dĩ làm như vậy, chỉ là muốn dùng một loại phương thức kích lệ khiến cô bé này biết khó mà lui hoặc là cố gắng hăm hờ tiến lên, mà muốn anh dâng cô cho Nhân Kính Nam kia, ai cũng đừng nghĩ.

Bởi vì anh còn chưa từ bỏ.

Nhưng bây giờ còn chưa thể nói cho cô biết.

"Thiếu Trạch, tôi nghĩ hay là thôi đi!" Nhân Kính Nam cúi đầu loay hoay ngón tay, "Thật ra thì tôi cho là tình yêu không thể dùng tiền bạc để so sánh, nếu như vậy đã không còn là tình yêu.

Huống chi, sau này tôi muốn làm một nhiếp ảnh gia tự do, không biết lúc nào mới có thể kiếm đủ mười triệu như lời anh."

"Cám ơn anh buông tha cho tôi!" Lạc Mật Mật đôi tay dùng sức đặt trên bàn, hung dữ trừng mắt hăn, trong lòng sáng tỏ từng hàm ý của hăn.

Mặc dù biết coi như người khác đang giúp mình sắp đặt tương lai, cô cũng sẽ không đồng ý, hơn nữa Lạc Mật Mật cô còn chưa cho phép người khác áp đặt xiềng xích trước cho mình.

"Nhìn thấy không? Anh cũng không nhìn một chút hăn là người nào mà anh muốn đẩy em ra, anh cũng quá ác độc rồi đó?" Lạc Mật Mật tức giận xoay mặt không nói lời nào nhìn Lạc Thiếu Trạch

"." Mật Lạc Thiếu Trạch không chút biểu cảm nhìn Nhân Kính Nam, không nói lời nào.

"Hy vọng tốt đẹp, thực tế rất gian nan." Nhân Kính Nam cầm máy chụp hình lên, nhìn Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật đầy ẩn ý, xoay người rời đi.

Lạc Mật Mật nhìn bóng lưng Nhãn Kính Nam đi xa, trong lòng thoải mái hơn rồi.

Nhưng khi nhìn người trước mặt là người luôn trong tâm trí mình, trong lòng lại không biết ở đâu ra lửa giận

Lạc Mật Mật cầm túi xách lên, chuẩn bị rời đi, cô cũng không muốn ở đây nhìn thấy cái người không lương tâm này đùa giỡn cô nữa.

"Mật Mật, học tập ở trường tốt chứ?" Lạc Thiếu Trạch nhìn bóng lưng thanh tú kia, chậm rãi phát ra giọng nói từ tính.

Lạc Mật Mật dừng bước, trong lòng như bị ai đó siết chặt.

Thì ra người đầu gối kia còn quan tâm cô, vậy tại sao còn cố ý làm tổn thương trái tim cô. Đáng giận, thật là đáng giận đến cực điểm.

"Ai cần anh lo."

"Nếu như học không vui hoặc là có người gây bất lợi cho em, em phải nói cho anh biết."

Nghe những lời này, Lạc Mật Mật vọt một cái xoay người, khinh thường nhìn lướt qua, "Nói cho anh biết có thì làm được gì? Anh chỉ biết đưa em cho người khác, còn không bằng tự em xử lý."

"Chính là em muốn đùa dai? Mật Mật, anh biết em không thích trường học này, vậy ngày mai em chuyển trường đi, anh sẽ làm thủ tục giúp em."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tin Tức Người Yêu Cũ

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng và lời nói kiên định của anh, Lạc Mật Mật quên hết mọi oán giận lúc trước, thật là hưng phấn nhìn "Bánh nướng áp chảo".

"Thật tốt quá, cuối cùng ông trời cũng mở mắt, ngày mai em sẽ đi!" Lạc Mật Mật sôi nổi nhảy vào xe Land Rover, kéo cửa sổ xe ra hưng phấn la lên, "Bánh nướng áp chảo, yêu anh chết mất, sao hả~~"

Một nụ hôn gió bay tới người Lạc Thiếu Trạch, làm anh không khỏi rùng mình.

Này trở mặt cũng nhanh quá chứ?

Nhìn Lạc Mật Mật vui vẻ, Lạc Thiếu Trạch cũng mỉm cười theo.

Có lẽ ở trong mắt tất cả mọi người, anh nuông chiều em gái là chuyện bình thường, nhưng tình cảm Lạc Thiếu Trạch đối với Lạc Mật Mật, trừ tình cảm anh em ra, còn trộn lẫn rất nhiều thứ tình cảm khác mà người ngoài nhìn không thấu.

Một điểm này, có lẽ chỉ có mình Lạc Thiếu Trạch hiểu.

Lạc Thiếu Trạch mỉm cười đến gần ô tô, Hiên Triết đi tới với vẻ mặt kì quái.

"Lão đại, có một chuyện muốn nói với anh. Có thể đến nơi khác không?" "Nói." Lạc Thiếu Trạch dẫn Mạc Hiên Triết đến một bên.

"Bùi Nhã Phi trở lại."

Trong lòng Lạc Thiếu Trạch đột nhiên nhói đau, cả người giống như bị một dòng điện mãnh liệt đánh trúng không khỏi khẽ run, không thể khống chế tình cảm đè nén của mình, vẻ mặt khác thường.

"Tôi biết rồi."

Nhìn vẻ mặt lão đại không biến đổi trở về ô tô ngồi, Hiên Triết cảm thấy rất khó hiểu. Hẳn tưởng rằng lão đại nghe tin tức này sau đó sẽ hết sức kích động, đây chính là người lão đại từng yêu nha, nhưng mà, sao kết quả như thế làm hẳn rất không hiểu.

Chẳng lẽ là không còn yêu sao?

Lạc Thiếu Trạch khoác một tay lên cửa sổ, cặp mắt nhìn chăm chăm vào phía trước không mục tiêu. Hàng cây xanh ven đường và đường phố xa lạ ở trước mắt dần dần biến mất, không có gì lưu luyến, cũng không có cái gì mong đợi.

Người phụ nữ kia, ở trong mắt mọi người là người từng được Lạc Thiếu Trạch cực kỳ quý trọng, là người mà anh thật lòng duy nhất lại bỏ anh đi.

Không có người nào, có thể tổn thương Lạc Thiếu Trạch như vậy, chỉ có Bùi Nhã Phi, duy nhất một người phụ nữ này.

Đó là người Lạc Thiếu Trạch đã từng yêu, nhưng lại không biết tại sao vào thời khắc cuối cùng lại biến mất.

Lạc Thiếu Trạch vĩnh viễn không quên được mùa xuân năm đó, anh và Bùi Nhã Phi đã bàn bạc muốn đi đăng kí kết hôn, nhưng khi Lạc Thiếu

Trạch đợi một ngày một đêm, Bùi Nhã Phi lại không xuất hiện ở nơi hẹn.

Lạc Thiếu Trạch đi tìm khắp nơi, đến nhà, công ty của Bùi Nhã Phi đến nơi cô có thể đi, đều không tìm được.

Cứ như vậy, ra đi không từ biệt.

Lạc Thiếu Trạch không thể tin tưởng, người mình sẽ yêu thương suốt đời có thể vứt bỏ mình đi xa, cho đến khi anh nghe tin cô đi nước Pháp tiếp tục nghề người mẫu của mình, anh liền kiếm cơ đi nước Pháp, mang danh du học thật ra là tìm kiếm tình yêu.

Nhưng mà, mấy năm nay, Lạc Thiếu Trạch vẫn không tìm được.

Cho đến khi quay về Mỹ, cũng không liên lạc với Nhã Phi.

Từ đó, vừa nghe đến ba chữ "Bùi Nhã Phi", Lạc Thiếu Trạch liền giống như bị điện giật cả người không được tự nhiên.

Anh hận cô, hận tất cả về cô, hận mình yêu người phụ nữ dối trá kia, ngay cả mùa xuân anh cũng ghét.

Sau cùng, anh cũng yên lặng chôn tình cảm đó ở trong lòng, không muốn nhắc đến nữa.

Hiện tại, Nhã Phi trở lại, thì phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ còn muốn anh tự đi tìm cô sao? Không có cửa đâu!

Mạc Triết Hiên ngồi bên cạnh nhìn vẻ khác thường của lão đại, trong lòng không khỏi toát mồ hôi thay Bùi Nhã Phi.

Thân là anh em thân cận của lão đại, Mạc Hiên Triết biết tất cả, nhưng khi nghe tin tức Bùi Nhã Phi trở về, anh quyết định nói cho lão đại biết.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Anh Nghe Lời Một Lần Sẽ Chết À?

Sau khi tin tức Bùi Nhã Phi trở về truyền vào tai, Mạc Triết Hiên vẫn quyết định nói cho lão đại.

Anh và Tô Trạch cũng hy vọng lão đại của mình hạnh phúc.

Mặc dù, mỗi ngày đều nhìn thấy lão đại ra cửa xã giao vào buổi tối, ăn chơi trác táng, nhưng bọn họ biết vết sẹo trong lòng của lão đại vĩnh viễn vẫn còn.

Hiện tại cũng đã ba mươi tuổi rồi, bên cạnh lão đại vẫn không có một cô gái cố định nào xuất hiện, điều này khiến lòng bọn họ rất khổ sở.

"Lão đại, chẳng lẽ anh không nghĩ sẽ" Mạc Triết Hiên muốn nói lại thôi.

Ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Lạc Thiếu Trạch không trả lời anh ấy, mà chỉ nhìn chăm chăm phương xa, cứ như vậy trầm mặc không nói trở lại biệt thự.

Lạc Mật Mật vẫn luôn không tìm không phổi cơ bản là không có chú ý đến sự khác thường của Lạc Thiếu Trạch, mà lúc này cô chỉ muốn làm thế nào để xử lý chuyện chuyển trường cho tốt, đây chính là kết quả mà cô mong đợi thật lâu mới có được.

Ha ha, như thế nào, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ chìm đi, chỉ nhẹ nhàng giật giật ngón tay sẽ có các anh chịu, tuyệt chiêu của Lạc Mật Mật tôi

đây vẫn còn chưa có đưa ra đâu!

Lạc Mật Mật đắc chí vui tươi cười hớn hờ trở về phòng, cô cho là cô cố ý làm tất cả này nọ, Lạc Thiếu Trạch chỉ có tiện tay tiếp được, cực chẳng đã mới có thể cho cô chuyển trường.

Mà cô không biết rằng thật ra thì tất cả chuyện đó, Lạc Thiếu Trạch thông qua Tô Trạch đã sớm biết rất rõ ràng, mà cái kết quả kia, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.

"Tô Trạch chết tiệt, đi, đi với tôi đến trường học." Lạc Mật Mật lấy được tài liệu, lao xuống lầu chỉ vào Tô Trạch lớn tiếng chỉ huy.

Tô Trạch méo miệng, rồi rầm lùì phía sau mấy bước, "Hả? Làm gì gọi tôi? Bà ngoại của tôi, tha cho tôi đi?"

"Anh nghe lời một lần sẽ chết à? Lão đại của các anh cũng ở đây, chẳng lẽ không đồng ý sao?"

"Đi đi, mau làm xong sớm." Lạc Thiếu Trạch ngồi trên ghế sa lông, hai tay ôm ngực, giọng nói thâm trầm yên lặng thoát ra từ khóe miệng.

Lạc Mật Mật cười xấu xa, sôi nổi chạy ra ngoài.

"Lão đại, anh vẫn khỏe chứ?" Mạc Triết Hiên cầm ly nước nóng lạnh lẽ đi tới bên cạnh Lạc Thiếu Trạch.

Sự nghiêm nghị trên khuôn mặt trắng bệch không khỏi làm cho Mạc Triết Hiên khó chịu. Nhưng mà, Mạc Triết Hiên không thể nói cái gì, có rất nhiều chuyện đàn ông không muốn nói cho người khác biết.

Anh ấy biết, lão đại của mình đang chữa thương.

Lạc Thiếu Trạch nhận lấy cái ly, chậm chậm đứng lên đi về phía cửa sổ, khuôn mặt như cũ không thay đổi, "Lão nhị, về sau không cần nhắc đến

m@l/q'd chuyện của cô ấy, đối với tôi, cô ấy đã chết." "Nhưng mà lão đại, anh không muốn nghe cô ấy giải thích sao?" Mạc Triết Hiên đi theo mấy bước, lo lắng nói.

Bất ngờ xoay người, ánh mắt nghiêm nghị của Lạc Thiếu Trạch nặng nề đập vào trên người của Mạc Triết Hiên, làm cho anh ấy không khỏi rùng mình.

"Cậu gặp qua cô ấy rồi đúng không?" giọng nói từ tính vào lúc này giống như viên đạn hung ác, nặng nề đánh vào trên người Mạc Triết Hiên khiến anh không biết làm thế nào cho phải.

"Em, em..."

"Nói thật."

"Đúng vậy, mấy ngày trước, em gặp qua cô ấy ở cửa hàng. Cô ấy hỏi thăm anh qua em, nhìn ra cô ấy còn rất nhớ anh..."

"Không nên nói nữa, người phụ nữ kia đã chết, về sau cậu nên chú ý một chút, tôi không muốn nghe lại bất kỳ một tin tức nào của cô ấy."m@l/q'd Tránh thoát khuôn mặt lo lắng của Mạc Triết Hiên, Lạc Thiếu Trạch hít một hơi thật sâu, khuôn mặt lạnh lùng chỉ vì che đậy cho sự cô đơn.

Nhẹ nhàng đưa nước nóng vào miệng, Lạc Thiếu Trạch xoay người ý bảo Mạc Triết Hiên về công ty. Đang lúc ấy thì Lạc Mật Mật níu lấy Tô Trạch vào phòng.

"Mật Mật, em làm cái gì đó? Mau buông Tô Trạch ra." Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc nhìn cử động của Lạc Mật Mật.

"Lão đại cứu em, cánh tay của em cũng bị cô ấy nhéo xanh." Tô Trạch nghiêng người, vẻ mặt đau khổ như đưa đám.

"Đừng có ở đây mà giả bộ đáng thương, không làm theo như lời tôi nói thì anh chính là muốn đi tìm chết." Lạc Mật Mật ngoan ác nhìn chăm chăm Tô Trạch.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tình Yêu Bỏ Lỡ Chính Là Cả Đời

"Cô kêu tôi đánh những người đó làm sao được? Chúng ta sắp rời khỏi trường này rồi, cũng đừng gây chuyện nữa?" Tô Trạch khổ sở nhìn Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật đưa chân ra muốn đá Tô Trạch, lại bị người lôi lại.

"Mật Mật..." một tay Lạc Thiếu Trạch nắm lấy Lạc Mật Mật, cúi gập nói, "Được rồi được rồi, sau này hãy nói, về sau anh giúp em trút giận có được không?"

Tô Trạch đen mặt, vô số sợi mì đen vương trên mặt lấy xuống cũng lấy không xong.

Anh này cũng quá cứng chiều em gái? Không hỏi xem sự thật tình huống như thế nào liền đưa ra quyết định, thật không giống phong cách của lão đại. Xem ra, cô công chúa rất được cứng chiều này là người không thể chọc nha!

Lạc Mật Mật nghe nói thế, nụ cười ngọt ngào đọng ở trên mặt, cô từ từ cầm tay Lạc Thiếu Trạch, nhẹ nhàng nói, m@l/q'd "anh không phải là anh trai của em nha, nhưng là có em đây anh cũng không cần phải lo lắng! Anh đi làm đi, em còn có việc."

Nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch đi xa, Lạc Mật Mật cười ngọt ngào. Cho đến khi xe hơi đi, khói bụi rơi xuống đất, Lạc Mật Mật mới bắt đầu sút đầu

bế trán.

~~~~ tổng giám đốc rất cứng chiều cục cứng bé nhỏ m@l/q'd~~~ nhớ lưu trữ cùng trả lời~~~~~

"Ôi chết tiệt, tiểu thuyết của tôi, mấy ngày này lo chuyển trường, vài ngày không viết, các bạn thân yêu, thỉnh thoảng tha thứ nhé, tôi đến đây." Nói xong, Lạc Mật Mật cầm đầu chui vào phòng sách.

Nhìn bên ngoài, Lạc Mật Mật chỉ là một sinh viên đơn thuần, thật ra thì không phải như vậy. Lạc Mật Mật đã sớm có rất nhiều thành tựu ở trên lĩnh vực văn học mạng, lấy bút danh "mật ngọt bé bỏng", có rất nhiều tác phẩm được chào đón cùng với đông đảo lượng fan hâm mộ.

Nhưng mà gần đây, có thể là ý tưởng bị tắc, Lạc Mật Mật vẫn chưa tìm được linh cảm.

Có lẽ là bị chuyện của người kia làm rối loạn thôi.

Lạc Mật Mật lung tung vò tóc, nhìn vào máy tính bắt đầu ngẩn người.

"Chủ nhỏ của tôi, lúc nào thì có thể ban cho tôi sức mạnh, chương mới cũng bị gián đoạn mấy ngày rồi à, không viết ra được nữa, tôi làm sao bàn giao!"

Lạc Mật Mật bất đắc dĩ pha ly cà phê, vừa phe phẩy thìa, vừa nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, chim nhỏ líu lo vui vẻ ca hát, thật giống như đang hưởng thụ tình yêu đẹp, thật ghen tị loại động vật cao cấp này.

"Haizzz, lúc nào thì bánh nướng áp chảo có thể chịu tiếp nhận tình cảm của chúng ta đây?" Lạc Mật Mật bĩu môi, gõ đầu, m@l/q'd "đều là do bánh nướng áp chảo, anh ấy không trở lại, văn vẻ của mình tuôn trào, anh ấy trở

lại, toàn bộ suy nghĩ của mình bị rối loạn. Bây giờ nữa chữ cũng không ra được, đây không phải là muốn mạng của mình ư?"

Lạc Mật Mật hung hăng đặt cái ly lên bàn, mở QQ tìm kiếm bạn tốt.

Cô cho là, thư giãn như vậy có thể sẽ tốt hơn một chút.

Tin nhắn nhắn lại: Darling, cậu làm sao vậy?

Mật ngọt bé bỏng: Có thể tôi bị thất tình...

Tin nhắn nhắn lại: Hả? Tình huống như thế nào? Không phải là cậu nói cậu đang yêu sao?

Mật ngọt bé bỏng: Chính là người trong tim tôi đã trở lại.

Tin nhắn nhắn lại: Ồ, vậy thì các cậu định như thế nào?

Mật ngọt bé bỏng: Không sao cả, chờ xem đi!

Tin nhắn nhắn lại: Đứa ngốc, tình yêu sao có thể chờ đợi chứ? Đến khi cậu tỉnh ngộ, thì người kia đã xa cậu rồi.

Mật ngọt bé bỏng: Có ý gì?

Tin nhắn nhắn lại: Cơ hội là phải nắm giữ trong tay mình.

Mật ngọt bé bỏng: Darling của tôi, ý của cậu không phải là để cho tôi theo đuổi đó chứ? Tôi là con gái mà!

Tin nhắn nhắn lại: Con gái thì thế nào? Hiện tại là thời đại nào rồi, con gái không thể chủ động theo đuổi con trai à?

Mật ngọt bé bỏng: Này...

Tin nhắn nhắn lại: Này cái gì mà này, cậu phải biết, trai theo đuổi gái cách ngọn núi, gái đuổi theo trai cách một tầng vải!

Mật ngọt bé bỏng:...

Tin nhắn nhắn lại: Cô nhóc, chớ dại dột, người khờ khạo cũng không thể sống lại à! Ngu nữa thì cậu sẽ hối hận!

Mật ngọt bé bỏng: Nhưng anh ấy là anh trai của tôi.

Tin nhắn nhắn lại: Anh trai cậu? Sự tình thế nào?

Mật ngọt bé bỏng: Không phải anh em ruột.

Tin nhắn nhắn lại: Mồ hôi tách tách, vậy còn bận tâm cái gì? Phải biết tình yêu một khi không bắt được, chính là bỏ lỡ cả cuộc đời.

Nhìn chữ viết lóa lên trên màn hình, Lạc Mật Mật ngây người.

Tình yêu bỏ lỡ chính là cả đời.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Em Ra Một Quyết Định

Tình yêu bỏ lỡ chính là cả đời.

Nhìn dòng chữ chói mắt trên màn hình, Lạc Mật Mật có chút không thờ nổi. Cô không thể tiếp nhận, không thể tiếp nhận có một ngày Lạc Thiếu Trạch rời đi, cùng người phụ nữ khác bước vào lễ đường, điều đó quá tàn nhẫn.

Nghĩ cũng không dám nghĩ, càng không thể nào cho phép loại chuyện như vậy xảy ra.

Lạc Mật Mật nhẹ nhàng đứng lên, từ từ đi ra thư phòng, cô muốn vào phòng Lạc Thiếu Trạch xem một chút. Nhưng mà, người tới cửa rồi lại quay trở về.

Trong phòng không có ai, nhưng chính là bởi vì như thế, nơi đó sẽ khắc sâu vào trong đầu của cô, Lạc Mật Mật không biết như vậy có phải một chuyện tốt không, có thể là mầm tai họa được sắp đặt không, nhưng mà cô biết, cô quan tâm mọi thứ về anh.

Được rồi, Lạc Mật Mật cô khi nào đã lè mề như vậy? Không phải là chủ động xuất kích sao? Sợ cái gì, cùng lắm thì làm lại từ đầu, ít nhất việc cô làm là không hối hận.

Lạc Mật Mật nặng nề gật đầu một cái, cô ra quyết định.

Trở lại thư phòng, Lạc Mật Mật mở văn bản ra, bản thảo tiểu thuyết vẫn còn trống không, cô quyết định, muốn viết toàn bộ quá trình theo đuổi của cô vào bộ tiểu thuyết này, đúng lúc có khổ sở, đó cũng là một phần tài phú tốt đẹp của mình.

Chạng vạng tối ánh sáng vấy vào bầu trời lạnh lẽo, lóe ra những điểm sáng trong suốt, khiến cho đêm đen không hề thê lương nữa.

Lạc Thiếu Trạch rất ít về nhà đúng giờ, kéo thân thể mệt mỏi đẩy cửa ra liền thấy được thức ăn thơm phức trên bàn. Mà Lạc Mật Mật đang trong phòng bếp lo trong lo ngoài.

Mái tóc được búi thoải mái, nhẹ nhàng rơi xuống vài sợi tóc có thứ tự trên da thịt mềm mại, làn hơi nước vờn xung quanh.

Lạc Thiếu Trạch đứng ở cửa nhìn ngây người.

Lúc này anh mới phát hiện, cô gái nhỏ trong mắt anh đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều, chẳng biết lúc nào đã có mười phần phụ nữ đứng ở trước mặt của mình.

Những xúc động khi còn trẻ lại bốc lên lần nữa, Lạc Thiếu Trạch si ngốc nhìn Lạc Mật Mật, giống như là thưởng thức một bức họa, như mê như say.

Bận rộn một hồi Lạc Mật Mật chợt phát hiện người đứng ở cửa, cười hì hì nói với Lạc Thiếu Trạch, "Bánh nướng áp chảo, còn không qua đây ăn cơm, đứng sững sờ ở đó làm gì?"

Lạc Thiếu Trạch cười xin lỗi một tiếng, cởi áo khoác thay dép, nhẹ nhàng đi lại bàn ăn ngồi xuống, ngửi mùi thơm tràn đầy trong không khí, "Ừ, không tệ không tệ, hôm nay là ngày gì à? Em lại làm nhiều món như vậy, còn không có thức giục anh về nhà, không thể tưởng tượng nổi."

"Là một ngày tốt." Lạc Mật Mật cũng không quay đầu lại chuyên tâm nêm nếm món canh.

"Ngày tốt?" Một cảm giác chằng lành ập vào lòng, Lạc Thiếu Trạch kỳ quái nhìn Lạc Mật Mật.

"Đúng vậy, anh ăn trước đi, anh sẽ biết."

Lời nói thần thần bí bí của Lạc Mật Mật khiến trong lòng Lạc Thiếu Trạch không khỏi căng lên, cô gái nhỏ này đã không còn là một cô nhóc dễ dụ, mưu kế của cô không thể khinh thường, là Tiểu Ma Nữ chính cống đấy.

Lạc Mật Mật bưng chén canh, dọn xong thức ăn, nháy mắt với Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch cầm đũa lên từ từ thưởng thức, biểu cảm thỏa mãn.

Đôi tay Lạc Mật Mật ở trên bàn, mỉm cười nhìn Lạc Thiếu Trạch ăn như hổ đói, cười khanh khách nói, "Ăn ngon sao?"

"Ăn ngon! Không nhìn ra em làm được như thế?" Lạc Thiếu Trạch cố ý kéo dài giọng nói, trêu chọc Lạc Mật Mật.

"Vậy em đối với anh tốt không?"

"Tốt."

"Vậy, anh phải cảm ơn em thế nào?"

Ánh mắt trên chiếc đũa dừng giữa không trung, Lạc Thiếu Trạch từ từ nâng mí mắt, kinh ngạc nhìn Lạc Mật Mật.

Nha đầu này chính xác không có chuyện tốt!

"Em ra quyết định. . . . ."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Năm Điều Lệ Phải Làm

"Em ra quyết định. . . . ."

"Quyết định? Quyết định gì?"

"Hôm nay em tuyên bố, bắt đầu từ bây giờ, Lạc Mật Mật em chính thức theo đuổi Lạc Thiếu Trạch, bất kể anh có đồng ý hay không, em vẫn sẽ luôn chờ đợi anh."

Theo đuổi anh! Cô bé này điên rồi sao?

Nhìn ánh mắt kiên định của Lạc Mật Mật, trong đầu Lạc Thiếu Trạch chỉ nổi lên một hàng chữ: bây giờ cô gái thế kỉ 21 quá cởi mở

Lạc Mật Mật mím chặt đôi môi, ánh mắt kiên định nhìn Lạc Thiếu Trạch phía đối diện. Cô biết, quyết định này của mình không chỉ là khiêu chiến với bản thân mà còn khiêu chiến với Lạc Thiếu Trạch.

"Mật Mật, chúng ta. . . . . Không thể nào. Chúng ta là. . . . ."

"Là anh em đúng không? Đó là ở trong mắt người ngoài, em không quan tâm. Sớm muộn gì có một ngày, tất cả mọi người sẽ biết chúng ta không phải anh em thực sự, dĩ nhiên cũng sẽ tiếp nhận chúng ta là người yêu thực sự." Lạc Mật Mật cầm chén canh lên, thuận tiện múc chén canh đặt ở trước mặt của Lạc Thiếu Trạch.

"Anh xem, em đã không còn là cô gái nhỏ trước kia rồi, em trưởng thành, tất cả công việc người phụ nữ có thể làm em đều biết làm, em hiểu biết rõ kiểu tình yêu mình muốn là gì."

Lạc Thiếu Trạch từ từ để đũa xuống, cúi đầu lẳng lặng nhìn chén canh kia, anh biết bữa cơm tối nay nhất định phải ăn không yên rồi, hơn nữa chuyện này muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

"Mật Mật, cần gì chứ?"

Lạc Mật Mật quay mặt đi nhìn về phương xa, "Lạc Thiếu Trạch, em hiểu chuyện giữa chúng ta, em có thể thành thực đối mặt với mình, cũng hi vọng anh có thể. Nhưng mà em sẽ không ép buộc anh."

Lạc Mật Mật đứng lên, đi tới trên khay trà lấy ra giấy A4 đặt trước mặt Lạc Thiếu Trạch, "Ừ, anh xem một chút, đồng ý thì ký tên!"

"Đây là vật gì?" Lạc Thiếu Trạch nhận lấy giấy A4, tò mò liếc nhìn Lạc Mật Mật, "《 Năm điều lệ phải làm 》 Đây là cái gì?"

"Chính anh xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Lạc Mật Mật không nhìn được trừng mắt một cái.

"Xét thấy Lạc Mật Mật làm ra hẹn ước tình yêu, vì tạo nên một hoàn cảnh công bằng cởi mở, nên đã đặc chế ra một vài điều lệ.

Năm phải làm:

Thứ nhất, sau khi Lạc Thiếu Trạch nghe Lạc Mật Mật hẹn ước, phải vô điều kiện tiếp nhận, không cho phép có bất kỳ dị nghị nào.

Thứ hai, kể từ hôm nay, mỗi ngày Lạc Thiếu Trạch phải về nhà đúng giờ, nếu như có nguyên nhân đặc biệt phải báo cáo trước với Lạc Mật Mật.

Thứ ba, Lạc Thiếu Trạch phải tôn trọng tất cả kế hoạch theo đuổi cùng hành động của Lạc Mật Mật.

Thứ tư, từ ngày hẹn ước bắt đầu, Lạc Thiếu Trạch phải đồng ý tất cả yêu cầu hành động của Lạc Mật Mật, không được có chuyện sai hẹn nuốt lời. . . . ."

Lạc Thiếu Trạch trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn Lạc Mật Mật, "Làm sao có thể? Tất cả hoạt động yêu cầu, anh đâu có thời gian?"

"Anh sẽ có thời gian, thời gian là tự anh sắp xếp." Lạc Mật Mật kiên định trừng mắt.

"Nhưng là, yêu cầu của em cũng phải hợp lý, em phải để cho anh. . . . . Để cho anh cái kia. . . . . Em cũng đi theo sao?" Đôi tay Lạc Thiếu Trạch ôm ngực tự bảo vệ mình, uất ức nhìn Lạc Mật Mật.

"Yên tâm, sẽ không để cho anh thất thân, anh nghĩ em muốn chắc!" Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn siết chặt quả đấm nhỏ,

"Không có cái gì nhưng mà, tiếp tục nhìn xuống."

"Thứ năm, nếu như Lạc Mật Mật theo đuổi thành công, Lạc Thiếu Trạch phải thông báo mối quan hệ này cho tất cả mọi người biết, cả đời chỉ thích một mình Lạc Mật Mật.

Cái này, ngược lại. . . . ."

Nhìn dáng vẻ khỗ sở của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật vọt đứng lên một cái, "Cái gì ngược lại, anh dám nói khác, xem em xử lí anh thế nào!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ăn Buffet Cũng Có Tinh Thần

"Á, nhà có sư tử Hà Đông? Trời ơi."

Năm điều không cho phép:

Thứ nhất, Lạc Thiếu Trạch không được đi dạo quán ăn đêm; thứ hai, Lạc Thiếu Trạch không được cùng các cô gái khác một mình hẹn hò; thứ ba, Lạc Thiếu Trạch không được lừa gạt Lạc Mật Mật; thứ tư, không cho m@l/q'd phép Lạc Thiếu Trạch không làm việc nhà, để Lạc Mật Mật một mình xử lý; thứ năm..."

Lạc Thiếu Trạch khẽ cắn răng, giương mắt nhìn Lạc Mật Mật, "Tại sao đều là anh không được phép làm? Tại sao em lại không có? Em xem điều thứ năm một chút đi, còn không cho phép không chấp nhận Lạc Mật Mật theo đuổi. Điều này so với 《Hiệp ước mã quan*》 còn không có bình đẳng bằng? Dựa vào cái gì?"

"Bằng cọng lông, chỉ bằng việc em với anh bây giờ ở cùng một chỗ, chỉ bằng việc em có dũng khí hơn anh!" Lạc Mật Mật điên tiết đứng dậy la hét lớn tiếng.

Lạc Thiếu Trạch từ từ đặt giấy lên bàn, khiêu khích nói, "Nếu anh không đồng ý, không ký thì sao?"

"Anh không ký, em khóc cả ngày cho anh xem, mỗi ngày em đều đi đến công ty của anh gây chuyện, em để cho anh sống không yên ổn!"

Ôi trời đất ơi, tiểu ma nữ này muốn làm gì à?

Lạc Thiếu Trạch hiểu, nếu Lạc Mật Mật nói ra khẳng định có thể làm được, thậm chí còn có thể so với nói càng kỳ quái hơn.

Đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói, việc cưỡng chiều Lạc Mật Mật đã thành một thói quen, chỉ cần cô đồng ý cô thoải mái, dù giày vò thế nào thì anh cũng chịu bị giày vò thế đó thôi.

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ liếc nhìn Lạc Mật Mật, nâng bút lên định ký tên, phát hiện ở phía dưới Lạc Mật Mật đã ký tên từ trước, "Em cũng thật tích cực, đã ký từ trước rồi! Được rồi, ký thì ký."

Nhìn Lạc Thiếu Trạch ký tên, Lạc Mật Mật đưa tay cướp lấy tờ giấy, ánh mắt kiên định và nghiêm túc, "Anh đừng có đùa giỡn, nếu anh không giữ lời hứa, em sẽ chết cho anh xem!"

Một luồng khí lạnh khiếp sợ từ sau lưng chạy dọc lên đến đỉnh đầu. Lạc Thiếu Trạch chợt ý thức được, tối nay tất cả không giống như mình nghĩ đơn giản như vậy, m@l/q'd Lạc Mật Mật cũng không phải chỉ muốn giày vò một cái nũng nịu một chút mà lần này cô làm tới thật.

Lạc Thiếu Trạch cúi đầu, không ngừng nhét cơm vào miệng. Cô nhóc này dám nghĩ dám làm, quả thật làm cho Lạc Thiếu Trạch lau mắt mà nhìn. Cô có thể đối mặt với tình cảm của mình mà anh Lạc Thiếu Trạch lại không thể.

Giờ phút này, Lạc Thiếu Trạch cảm thấy mình thật hèn nhát.

Nhưng, biết làm sao đây? Cô ấy là em gái của mình...bút rút khuôn mặt Lạc Thiếu Trạch đỏ bừng, cuối cùng vẫn đặt chén đũa xuống, "Ừ, anh ăn no rồi, em ăn đi!"

"Á, làm gì? Em làm thức ăn ngon như vậy, anh nên lấy tinh thần ăn buffet ra, ăn thật ngon chứ!"

Nhìn mắt to của Lạc Mật Mật vụt sáng, Lạc Thiếu Trạch buồn cười, "Ăn buffet cũng có tinh thần à? Có ý gì?"

"Thật là đần, ngay cả điều này cũng không biết, tinh thần tôn trọng của ăn buffet chính là sáu chữ —— nâng tường vào, dỡ tường ra! Cái này á, anh được bao ăn! Ăn không hết cũng được gói về."

Lạc Mật Mật cầm cái mâm trên bàn bắt đầu gấp rau vào chén cho Lạc Thiếu Trạch, làm cho Lạc Thiếu Trạch trở tay không kịp, "Ồ, Mật Mật em không thể đối xử với m@l/q'd người khác dịu dàng một chút được hay sao? Với cái tính khí này thì có người con trai nào mà chịu được!"

Một câu nói hoàn toàn vô tâm đánh sập toàn bộ phòng tuyến trong đáy lòng Lạc Mật Mật, cô chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt ừ buồn nhìn người con trai trước mắt, bĩu môi uất ức giống như con mèo con bị thương, "Lẽ nào, anh thích kiểu dịu dàng?"

Nhìn ánh mắt u buồn của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch chợt ý thức được mình nói sai, vội vàng đi tới ôm cô vào lòng, giọng nói nhu hòa an ủi, "Mật Mật, không nên tức giận, anh không có ý đó, em đừng tức giận nha."

"Em hiểu rõ, em làm cái gì anh cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, em hiểu rõ trong lòng anh có em, nhưng mà anh tại sao muốn..."

*Hiệp ước Mã quan: còn được gọi là hiệp ước Shimonoseki, được ký kết ở sảnh đường Shunpanrō, thành phố Akamaseki, Yamaguchi, vào ngày 17 tháng 4 năm 1895 giữa Đế quốc Nhật Bản và nhà Thanh, kết thúc chiến tranh Trung-Nhật lần thứ nhất. Nội dung "Hiệp ước Mã quan" bao gồm bắt buộc triều đình nhà Thanh phải cắt đất thuộc địa; tiến cống binh khí; bồi thường kinh phí chiến tranh cho Nhật Bản; công nhận sự độc lập Triều Tiên và Đài Loan; mở rộng giao thương với Nhật Bản; không được bắt bớ công

dân Nhật Bản, Nhật Bản được xây dựng nhà xưởng, lãnh sự quán ở Trung Quốc...

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Không Nhận Được Chén Canh

"Em hiểu rõ, em làm cái gì anh cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, em hiểu trong lòng anh có em, nhưng mà anh tại sao muốn..."

"Mật Mật, có một số việc không đơn giản như em nghĩ." Lạc Thiếu Trạch cắt đứt lời của Lạc Mật Mật, kiên định nói ra, "Em cũng có thể có cuộc sống của chính mình, không nên bắt buộc mình làm bất cứ chuyện gì vì anh, ở trong mắt anh, em bây giờ là đẹp nhất."

Khuôn mặt nũng nịu lộ ra nụ cười vui vẻ, Lạc Mật Mật lau nước mắt trên mặt, ngồi xuống từ từ ăn cơm.

Nhìn Lạc Mật Mật yên tĩnh ăn cơm, Lạc Thiếu Trạch vui vẻ xoay người đi vào phòng ngủ.

~~~~~ tổng giám đốc cực sùng cục cường bé nhỏ ~~~~~ yêu cầu cất giấu m@l/q'd ~~~~~ sao sao lộ cộc ~~~~~

Lạc Thiếu Trạch không hiểu, Lạc Mật Mật quan tâm đến mỗi tiếng nói cử chỉ của mình là bởi vì cô đã triệt để yêu anh.

Nhìn bầu trời đêm tối đen, Lạc Thiếu Trạch khẽ thở dài.

Công ty bây giờ đã đi vào quỹ đạo, không cần mình quan tâm, nhưng mà ở trong nhà tiêu ma nữ này không biết lúc nào thì có thể đi vào quỹ đạo. Anh không hy vọng toàn bộ tinh lực của Lạc Mật Mật đặt trên người mình, cô có vòng lẩn quẩn của mình, có người yêu của mình.

Mà người chờ đợi cô cả đời không phải là mình.

Bởi vì, mình là anh của cô.

Mặc dù, không phải là ruột thịt, nhưng ở trong mắt mọi người, bọn họ ở chung một chỗ là loạn luân.

Đừng nói mọi người, dù là cha mẹ, cũng có thể không chấp nhận.

Màn đêm đen như ánh mắt đen, giống như nhắm hai mắt thì cái gì cũng không quan tâm, thật ra tất cả mọi thứ nó đều nhìn thấy ở trong mắt.

Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng vén chăn, mở đèn bàn, lấy ra tạp chí thương mại, tập trung nhìn.

Không biết từ lúc nào, cửa phòng ngủ lặng lẽ bị mở ra. Một bóng dáng xinh đẹp đứng ở cửa đã lâu.

Ánh đèn màu vàng nhạt chiếu lên da thịt, lộ ra vẻ mê người rục rĩ, đôi mắt đen tuyền bóng loáng có hồn nhìn chăm chú vào tạp chí từng ly từng tý, vẻ nghiêm túc nhiệt tình lúc nào cũng lộ ra làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Lạc Mật Mật đứng ở cửa, một tay bưng chén canh, một tay vịn cửa phòng, nghiêng đầu mỉm cười nhìn hồi lâu.

Người đàn ông trước mắt này, là người mà mình mơ ước từ khi còn nhỏ đến nay. m@l/q'd Mỗi lần mình mơ về bạch mã hoàng tử thì nhân vật chính đều là gương mặt thân thuộc, anh tuấn mà không bình thường, tự nhiên mà ngang ngạnh.

Đã có lúc, có rất nhiều bạn bè nhắc nhở mình, tình cảm đối với Lạc Thiếu Trạch không phải là tình yêu mà là một loại thân tình lệ thuộc. Lạc Mật Mật

cũng đã từng thử đi yêu người khác, cố gắng trốn chạy bóng dáng của Lạc Thiếu Trạch, nhưng mỗi lần đều thất bại.

Những năm đó, anh vì cô gái kia đi Pháp. Đứng ở xa xa, Lạc Mật Mật đã từng cho rằng tất cả đã chấm dứt vào lúc này, nhưng khi Lạc Thiếu Trạch rời đi mỗi một ngày mỗi một đêm, Lạc Mật Mật không chỉ nhớ nhung, mà không ngừng rối rắm.

Cho đến khi anh trở lại lần nữa, Lạc Mật Mật mới biết cái gì được gọi là khắc cốt ghi tâm, cái gì gọi là định mệnh đã định. Kiếp này, cô là của anh, không thể nghi ngờ. m@l/q'd "Mật Mật, em tới từ lúc nào?" Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lạc Mật Mật, trong tay vẫn cầm quyển tạp chí.

Lạc Mật Mật chợt ý thức được mình luống cuống, vội vàng sửa sang lại vẻ mặt, "À, vừa tới, thấy anh mới vừa rời không ăn cái gì cả, nấu cho anh chén canh dinh dưỡng, uống vào sẽ tốt cho cơ thể."

"Mật Mật..." Trong con người thâm thúy lóe ra ánh sáng khó hiểu, luôn luôn thăm dò không biết đáp án, " Em..."

Lạc Mật Mật chợt tránh né ánh mắt nóng bỏng, từ từ đến gần bên giường, đưa chén canh ra ngoài.

Lạc Thiếu Trạch tự nhiên đặt tạp chí xuống, đưa tay đón chén canh, nhưng lại không biết vì sao mặc dù dùng sức thế nào vẫn không nhận được chén canh.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Một Chén Canh Đưa Tới Mập Mờ

Lạc Mật Mật vô ý thức nắm chặt chén canh, khiến Lạc Thiếu Trạch ngồi trên giường cảm thấy có chút chật hẹp.

Lạc Mật Mật nghiêng đầu nghĩ tại sao anh chưa nhận chén canh, quay sang thấy vẻ mặt Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ, mới đột nhiên ý thức được cái gì.

Trời ơi, thật là nguỵng nguỵng, như vậy thật làm khó cô.

Lạc Mật Mật rút hai tay về, gương mặt ửng hồng của cô không khỏi toát ra vài giọt mồ hôi.

Chết rồi..., không phải chỉ là uống canh sao! Lạc Mật Mật cô khi nào lại xấu như vậy?

"Bánh nướng áp chảo, em dứt cho anh ăn nha?" Gương mặt ửng hồng cùng ánh mắt đăm đũi bắn ra ánh sáng kinh người, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhanh chóng đoạt lấy chén canh.

Không đợi Lạc Thiếu Trạch phản ứng, Lạc Mật Mật đã nhẹ nhàng múc một muỗng canh, thối thối đưa tới khóe miệng Lạc Thiếu Trạch.

"Ừ, ngoan, ăn canh." Âm thanh dịu dàng, từ tính giống như là sóng siêu âm xuyên thấu da thịt cùng xương cốt Lạc Thiếu Trạch, làm rung động trái tim ngủ yên bao lâu nay của anh.

Lạc Thiếu Trạch chống hai tay trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Mật Mật trước mặt. Mùi thơm ngát từ mái tóc dài đen tuyền mềm mại trên vai cô rơi xuống, trùng hợp dịu dàng chạm vào cánh tay cường tráng của Lạc Thiếu Trạch. Tựa hồ có một loại sức mạnh vô hình làm bọn họ hấp dẫn lẫn nhau, muốn ngừng mà không được.

Thật là đẹp! Cô gái trước mắt này giống như là tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp như vậy, tốt đẹp như vậy. Nếu như có thể để cho anh cùng một chỗ với cô.

Gió mát dịu dàng theo khe cửa thổi tới.

Trong ánh trăng mờ Lạc Thiếu Trạch chợt ý thức được cô gái trước mắt chính là Lạc Mật Mật, vì vậy lập tức thu hẹp phần tình cảm không kiềm chế được của mình, đóng kín nội tâm lại cúi đầu xin lỗi.

"Đưa anh chén canh, anh tự ăn."

"Cái này không thể được, anh quên anh mới ký cái gì rồi hả? Hành động của em hiện tại là đúng theo hiệp ước, không cho phép anh không chấp nhận."

"."

Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu nhìn vẻ mặt quật cường của Lạc Mật Mật, một chữ cũng không nói ra.

"Ngoan, mở miệng."

Muỗng sứ chứa nước canh trong suốt từ từ đưa vào miệng Lạc Thiếu Trạch, giống như là một viên mềm mại vào miệng tan đi, sự mềm mại cùng ngọt ngào giống như là một viên thuốc nổ xiết chặt lòng hai người vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, hô hấp hòa vào nhau, hai khuôn mặt càng ngày càng gần.

Lạc Thiếu Trạch trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật càng ngày càng gần, hô hấp khấn trương.

"Em, muốn làm gì?"

Chóp mũi cô cao thẳng lập tức chạm gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật đưa tay lau khóe miệng của anh, cười hì hì bắn người ra.

"Ha ha, anh như đứa bé, uống canh cũng chảy xuống."

Mới vừa rồi trong đầu Lạc Thiếu Trạch đều nghĩ sắp sửa bị Lạc Mật Mật cưỡng hôn, nhìn Lạc Mật Mật cười to, trong lòng cuống quýt đoạt lấy chén canh trong tay Lạc Mật Mật uống một hơi cạn sạch.

"Ừ, trả em, anh muốn nghỉ ngơi." Lạc Thiếu Trạch đưa chén canh cũng không ngẩng đầu lên nhìn, Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Làm gì nha, đã nói rồi đấy, còn có thể đổi, rõ là."

Lạc Thiếu Trạch chột ngã vào trong chăn, phủ chăn kín đầu không nói lời nào.

Anh biết, nếu tiếp tục một chỗ cùng Lạc Mật Mật nữa, về sau sẽ không khỏi có chơi đùa, còn có thể không cách nào khống chế.

"Thật là nói chuyện không tính toán gì hết!" Lạc Mật Mật cầm chén, xoay người từ từ rời khỏi phòng.

"Đáng chết!" Sáng sớm Lạc Thiếu Trạch tỉnh lại không ngừng gõ đầu óc của mình, anh sẽ không cho phép mình xuất hiện loại trạng thái này.

Bởi vì tối hôm qua, tất cả trong mơ đều là Lạc Mật Mật.

Trời ơi, đây là làm sao? Chẳng lẽ ông trời muốn tuyên bố cái chết của anh sao? Không thể cứ như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Từ Chối Miễn Cường

Lạc Thiếu Trạch vừa nghĩ tới, vừa đứng dậy mặc quần áo. Thời gian vẫn còn sớm, anh quyết định đi làm sớm, không muốn sáng sớm nhìn thấy Tiểu Ma Nữ, nếu không hôm nay mình tự chịu .

Lạc Thiếu Trạch mang giày tây, lén lút đi xuống cầu thang, lúc này trong phòng khách là một mảnh bình minh trắng, yên tĩnh vô cùng.

"Cũng may, sớm như vậy chắc đứa bé kia còn đang ngủ đây!" Lạc Thiếu Trạch cười trộm.

"Bánh nướng áp chảo, anh dậy sớm vậy?"

Lạc Thiếu Trạch khó tin, giọng nói từ phía sau truyền đến, Mật Mật đang đứng.

"Không thể nào, đêm qua cô gái này không ngủ sao?"

"Lầm bầm cái gì đấy? Ừ, đây là hộp cơm tình yêu em làm cho anh, mang đến công ty ăn đi, buổi tối nhớ về nhà." Lạc Mật Mật đặt hộp cơm trong tay Lạc Mật Mật, xoay người duỗi lưng một cái, "Mệt chết mình, đi ngủ lấy lại sức thôi."

Lạc Thiếu Trạch có chút khó tin nhìn hộp cơm ấm áp, nghĩ đến mình đường đường là một tổng giám đốc công ty lại mang cơm hộp đến công ty, đúng là một chuyện hoang đường.

"A, anh không cần!" Nói xong, Lạc Thiếu Trạch khinh thường xoay mặt muốn đem hộp cơm ném lên bàn.

"Anh dám?" Giọng nói cao vút từ trước mặt vang lên, Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu chợt thấy Lạc Mật Mật đang trợn mắt, không khỏi sợ hết hồn.

"Em. Em không phải lên rồi sao?"

"Cái gì lên rồi? Bánh nướng áp chảo, anh không thể lãng phí lương thực, không quý trọng thành quả lao động của em!"

Nhìn bộ dạng Lạc Mật Mật muốn gây sự, Lạc Thiếu Trạch quyết định thỏa hiệp. Đối với người đàn ông oai phong khắp nơi như anh, chỉ duy nhất thỏa hiệp trước mặt Lạc Mật Mật.

Lạc Thiếu Trạch đưa tay sờ tóc Lạc Mật Mật, mỉm cười nói, "Được rồi, anh mang theo, về sau em không cần dậy sớm như vậy thức khuya không tốt cho da."

"Ừ." Lạc Mật Mật mỉm cười hơn hở.

Một ngày tốt đẹp bắt đầu.

Hôm nay Lạc Mật Mật không có đến trường, cô ở nhà viết tiểu thuyết.

Lỗi suy nghĩ văn chương có đôi khi là một chuyện tình buồn tẻ, làm cho người ta có lúc không biết xử lý làm sao, nên như thế nào mới thích hợp.

Đối với Lạc Mật Mật, mặc dù đã viết mấy bộ tiểu thuyết, nhưng phương diện tình yêu là nhược điểm của cô. Bởi vì kiếp này cô chỉ yêu một người.

Người kia đối với cô không có tình yêu ngọt ngào, chỉ có khổ sở chờ đợi.

Văn chương viết đến một nửa, Lạc Mật Mật quyết định đi làm chuyện khác một chút.

Trong đầu đều là Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật quyết định nấu cơm cho anh ăn.

Những năm gần đây, Lạc Mật Mật học nấu ăn không ít, điểm tâm bằng bột mì là sở trường của cô .

Rốt cuộc đến xế chiều, mặt dính đầy bột, Lạc Mật Mật cầm điện thoại di động lên, bấm điện thoại, "Bánh nướng áp chảo, anh nên về nhà rồi, đồ ăn ngon đang chờ anh đấy! Đúng rồi, hộp cơm tình yêu anh ăn cảm thấy sao?"

Điện thoại bên kia hồi lâu yên tĩnh .

Lạc Thiếu Trạch vượt đầu, không biết trả lời như thế nào. Nhưng tối nay, anh có tình huống quan trọng phải đi.

Nếu nói cho Lạc Mật Mật biết tối nay anh đi quán rượu tiếp khách, Lạc Mật Mật nhất định sẽ điên mất.

"Anh bây giờ có một chuyện quan trọng, sợ rằng sẽ trở về rất muộn. Nếu không em ăn cơm rồi nghỉ ngơi trước đi."

"Tại sao." Điện thoại bên kia cực kỳ bình tĩnh.

"Anh, thật ra anh nhớ, nhưng mà có tình huống bất ngờ đấy."

"Em hiểu rõ rồi."

Điện thoại chỉ còn những tiếng tút tút.

Bên kia điện thoại, Lạc Thiếu Trạch vẫn còn nắm ống nói gần người, phản ứng của cô không giống anh tưởng tượng, phản ứng bất ngờ này làm anh không được tự nhiên.

Nhưng mà, không có thời gian suy nghĩ, tối nay anh đi gặp khách hàng lớn nhất của công ty, từ trên xuống dưới công ty không biết chuẩn bị bao

lâu thời gian, lần này tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

"Sắc lang." Lạc Thiếu Trạch nhìn khách hàng trong tư liệu, chán ghét không dứt.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tình Yêu Khổ Sở

Nhìn chén mì nóng hồi mỹ vị, Lạc Mật Mật lại khổ sở không nói nên lời.

Lạc Thiếu Trạch, rốt cuộc anh muốn em như thế nào đây? Chẳng lẽ mỗi lần em tốt với anh thì anh lại tìm mọi cách để trốn tránh sao? Tại sao em có thể thoải mái tiếp nhận nhưng anh lại không thể?

Nước mắt tranh nhau theo làn da mềm mại nhẹ nhàng nhỏ xuống trên thớt, Lạc Mật Mật nhắm hai mắt buông thả nỗi bi thương vô tận, trút xuống thỏa thích.

Sẽ không có chuyện như thế nữa! Có câu nói, không thể cứng chiều đàn ông. Khi mình tốt với anh ta đó là một thói quen, mình càng tốt anh ta, anh ta sẽ càng không để ý đến mình.

Lạc Mật Mật đưa tay còn dính đầy bột mì mạnh mẽ quệt trên mặt.

"Hừ, bánh nướng áp chảo, anh chờ xem, em sẽ cho anh biết rằng, kiếp này chuyện sai lầm lớn nhất của anh là không biết quý trọng em!

Quán bar.

"Lão đại, em ... em ..." Tô Trạch vội vàng chạy đến trước mặt Lạc Thiếu Trạch, nói năng lộn xộn.

Lạc Thiếu Trạch đang ngồi ở ghế sofa đỏ, cầm ly rượu lẳng lẳng thường thức nơi ăn chơi trác táng qua chất lỏng trong suốt, thấy bộ dạng vội

vàng của Tô Trạch, khinh thường liếc một cái.

"Không thể tỏ ra giống người trừng trái trong xã hội được ư? Mỗi lần đều hoảng loạn như vậy, cảm thấy không mất mặt à?" Mạc Triết Hiên đứng lên, hung hăng ấn mạnh vào đầu Tô Trạch.

Tô Trạch xoa chỗ bị đau, uất ức liếc mắt nhìn Mạc Triết Hiên, sau đó nhìn chăm chú vào lão đại, "Không phải em chưa từng trải, lão đại, không thấy Lạc Mật Mật."

Ly rượu đang đung đưa trong tay của Lạc Thiếu Trạch bỗng dừng ngừng lại, Lạc Thiếu Trạch cúi đầu giọng nặng trĩu, "Cái gì không thấy? Cô ấy không phải đang nấu cơm ở nhà sao?"

"Em cũng nhìn thấy cô ấy chuẩn bị nhiều món ngon cho anh, như bánh bao hấp, bơ sầu riêng, bánh trứng..."

"Nói trọng điểm!" Mạc Triết Hiên không nhịn được nhắc nhở Tô Trạch.

Tô Trạch hốt hoảng ngẩng lên, nuốt nước bọt nói, "Trọng điểm là em rõ ràng ở ngoài cửa sổ nhìn thấy bóng dáng cô ấy thấp thoáng ở trong phòng, nháy mắt một cái thì không thấy tăm hơi đâu. Em chờ một lát cảm thấy có cái gì không đúng, đi vào trong nhà thì không biết cô ấy đã đi đâu mất tiêu rồi."

Lạc Thiếu Trạch nốc rượu, bất lực nhắm mắt, "Theo cô ấy đi đi, gây rắc rối tự nhiên sẽ xuất hiện, khách hàng sẽ đến ngay bây giờ, chúng ta có việc phải làm trước."

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Lạc Thiếu Trạch, Tô Trạch và Mạc Triết Hiên bất đắc dĩ đón nhận.

Nhưng không ai biết, ở một góc của quầy bar, Lạc Mật Mật đang ngồi uống rượu một mình giải sầu.

"Tình yêu là cái gì? Là chờ đợi sao? Ha ha ha, mùi vị của tình yêu thật không dễ chịu chút nào, thì ra là khổ sở như vậy, khó chịu như vậy..." Ngửa cổ rót một ly rượu mạnh vào bụng, Lạc Mật Mật nóng mặt chớp mắt nhìn về phía sàn biểu diễn.

Trên sàn, đèn chiếu sáng rọi cả mọi nơi, một cô gái xinh đẹp sạch sẽ tóc dài tung bay mặc bộ đồ trắng đang nhẹ nhàng di động thân thể thướt tha, hát ca khúc 《Anh tồn tại trong bài hát của em》

Tiếng hát mạnh mẽ thú vị, kết hợp với âm nhạc tạo ra tư vị tình yêu.

Liếc nhìn một cái, Lạc Mật Mật cảm thấy cô gái này cùng mình hữu duyên, có lẽ có cơ hội để trở thành bạn tốt.

Tới Trung Quốc, Lạc Mật Mật không tìm được một người bạn tốt, có thể nói nhiều nữ sinh như vậy tất cả đều bị Lạc Mật Mật niêm phong cất vào kho, chìm vào đáy lòng.

"Cô gái nhỏ, thân hình không tệ! Sao lại uống rượu một mình ở đây? Uống với đại ca một ly nhé." Một gã đầu trọc giọng địa phương Đông Bắc cười híp mắt đến gần Lạc Mật Mật, phía sau còn đi theo năm ba tên côn đồ không đứng đắn.

Nhìn hình xăm trên cánh tay của hắn, Lạc Mật Mật đột nhiên cảm thấy ghê tởm muốn ói, liền lập tức che ngực làm điệu bộ nôn mửa nhưng không có phun ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hồn Chiến Trong Quán Bar

"Mẹ kiếp, cô có ý gì, nhìn thấy đại gia lại muốn ỏi hả?" Hãn há rộng miệng, hung tợn trừng mắt Lạc Mật Mật.

"Đại ca đại ca, cô gái này hình như uống rất nhiều, chắc chắn không phải bởi vì anh đâu." Một tên tóc vàng tiến lên tham gia náo nhiệt.

"Có chuyện của mày à?" Hãn vung tay có hình xăm lên, tên tóc vàng lao đảo ngã vào trong đám người.

Gã hình xăm cầm ly rượu, say khướt mê đắm tiến gần Lạc Mật Mật, một tay khoác lên bả vai của Lạc Mật Mật, "uống một ly với anh nhé."

Hơi ngà ngà say, Lạc Mật Mật giơ tay gạt cánh tay của gã hình xăm ra, nhưng cả người vô lực nên sức đánh căn bản không có tác dụng gì, đôi tay bần thủ kia vẫn mạnh mẽ quấn lấy cánh tay Lạc Mật Mật.

"Anh tránh ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Lạc Mật Mật khép hờ cặp mắt, dùng sức tránh thoát, nhưng không cách nào để cánh tay của hãn xuống.

Hãn dường như rất hưởng thụ quá trình này, vẻ mặt hí hửng, "Ồ, vẫn còn nhiệt tình như vậy, anh thích. Đến đây, cho anh hôn một cái nào."

Mắt nhìn thấy hãn cong môi há mồm ngay lập tức sẽ dính vào trên mặt Lạc Mật Mật, chợt "phanh" một tiếng, mặt hãn bắt đầu chảy bia cùng với máu tươi.

"Đi mau!" Một cánh tay thật chặt bắt được cổ tay của Lạc Mật Mật, dùng sức kéo.

Lạc Mật Mật chỉ nhìn thấy tóc dài đen từ trước mặt mình thối qua, bóng màu trắng lồi mình từ trên ghế sofa đứng lên.

Định thần lại, thì ra là cô ca sĩ trên sàn biểu diễn.

Một nhóm đám đông vừa đứng đằng sau gã hình xăm đi lên, người đẹp tóc dài che dấu Lạc Mật Mật ở phía sau, trợn to hai mắt hoảng sợ nhìn về phía trước.

"Mẹ kiếp, mà chán sống rồi hả? Lại dám đánh ông đây, tao xem mà vẫn chưa biết sự lợi hại của ông đây, lên!" gã hình xăm vung tay lên, những tên côn đồ chung quanh hùng hổ vọt lên.

Thấy đám người hung tợn xông lên, Lạc Mật Mật trong nháy mắt bình tĩnh, mạnh mẽ vọt lên phía trước mặt người đẹp tóc dài, dùng sức đẩy, toàn bộ bàn rượu cùng rượu văng ra ngoài.

Một góc quán bar rơi vào hỗn loạn.

"Lão đại, bên kia hình như có chuyện xảy ra!" Tô Trạch cầm ly rượu dừng ở giữa không trung, quay đầu nhìn xa xa.

Lạc Thiếu Trạch khinh thường, tiếp tục cùng khách hàng thương thảo hợp đồng.

"Á, không đúng, cô bé bên kia nhìn quen mặt? Giống như Mật Mật à! Mật Mật sẽ không chạy tới quán bar một mình đó chứ?" Mạc Triết Hiên nâng mắt kiếng, kinh ngạc nói.

Nghe được tên của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch trong nháy mắt đông cứng, lập tức đặt ly rượu xuống xông ra ngoài.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy lão đại xúc động như vậy, Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch đi xa, rất lâu không thấy trở lại, cho đến khi nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch chộp cái ghế lên, lúc này mới hồi phục tinh thần vọt tới.

Chỉ thấy Lạc Thiếu Trạch vọt tới trước mặt của gã hình xăm, giơ ghế lên đánh.

"Lạc Thiếu Trạch!" Lạc Mật Mật ngờ ngạc đứng yên tại chỗ tựa như mèo nhìn thấy cá, hai mắt đều sáng lên.

Cặp mắt của Lạc Thiếu Trạch tràn đầy sát khí, giống như mũi kiếm gắt gao đâm gã hình xăm ngay tại chỗ.

Gã hình xăm ngồi phịch trên đất, kinh hãi nhìn Lạc Thiếu Trạch, cả người bắt đầu run rẩy, "Lạc...Lạc...Lạc Thiếu Trạch? Cậu...Cậu...Cậu muốn làm gì?"

"Muốn làm gì à? Ánh mắt của mày mù à, là ai mà mày không biết à? Cô gái này là ai mà mày cũng không biết ư? Dám động vào em gái lão đại của bọn tao, tao nghĩ mày chán sống rồi!" Tô Trạch xông lên, hung hăng đạp gã hình xăm một đạp.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sự Quyến Rũ Của Cô Gái Tóc Dài

"Tôi không dám, cũng không dám nữa! Đã sớm nghe tiếng tăm của Lạc thiếu gia, hôm nay đã mạo phạm."

"Coi như anh biết điều, rút nhanh lên cho tôi!" Mạc Triết Hiên nặng nề đẩy người đàn ông xăm mình đang run rẩy, chán ghét trừng mắt.

Vì vậy người đàn ông xăm mình mang theo cả đám côn đồ hoảng hốt chạy.

"Bánh nướng áp chảo, tại sao anh ở chỗ này?" Lạc Mật Mật sôi nổi vọt lên, ôm cổ Lạc Thiếu Trạch.

Cô gái này, trái tim có quá nhiều ngăn, vừa thấy Lạc Thiếu Trạch thì bi thương khổ sở đã vứt sạch sẽ.

"Mật Mật, em chạy đến quán rượu như thế nào hả? Anh không biết em ra ngoài như thế nào" Tô Trạch ý thức được mình đã nói lộ ra cái gì, vội vàng bịt miệng.

Lạc Mật Mật tựa hồ nghe ra cái gì quay đầu mịt mờ nhìn Tô Trạch, "Anh nói cái gì? Ý của anh là. Anh theo dõi em?"

"Không phải là theo dõi, là bảo vệ, là sợ em gặp chuyện không may." Tô Trạch vội vàng bổ sung.

"Em thấy tốt nhất anh phơi nắng mặt trời đi, nắng phơi anh đen đi, cũng không có người nói anh ngu ngốc!" Lạc Mật Mật nắm tay Lạc Thiếu Trạch, không để ý tới Tô Trạch.

"Tại sao em không nghe lời? Một mình chạy tới bar không sợ xảy ra chuyện gì hả?." Dáng vẻ Lạc Thiếu Trạch đau lòng khiến Lạc Mật Mật hạnh phúc.

"Không phải còn có anh sao, mỗi lần em gặp nguy hiểm anh đều xuất hiện. Đúng rồi, mới vừa rồi làm phiền chị này tương trợ, nếu không em còn....."

Lạc Mật Mật xoay người tìm kiếm vừa cô gái mặc đồ trắng lúc nãy, đã không thấy bóng dáng.

"A, không đúng, đi đâu vậy?"

"Mật Mật, trước hết để cho Tô Trạch đưa em về nhà đi! Ở đây anh còn có chút việc phải xử lý, em trở về trước nghỉ ngơi sớm đi."

"Em không đồng ý, anh không phải là đồng ý em không đến quán rượu sao? Anh như vậy là không tuân theo hiệp ước đấy!"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch không nói ra được gì, "Em về trước, anh thật sự có chuyện."

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật không đành lòng, "Được rồi, em về nhà trước."

Đi ra quán rượu, Lạc Mật Mật đột nhiên phát hiện phía trước có bóng dáng trắng xuất hiện.

"Chị ơi!"

Lạc Mật Mật theo phương hướng của bóng dáng chạy tới, bắt lấy cánh tay chị gái mặc đồ trắng.

"Này, xin chào, cảm ơn chị vừa rồi cứu em! Lạc Mật Mật mỉm cười, nhẹ nhàng buông ra tay đối phương.

Cô gái tóc dài nhẹ nhàng quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp cùng đồ trang sức trang nhã, thanh lịch dịu dàng, gió nhẹ thổi qua, vung lên những sợi tóc dài, như tinh linh khiêu vũ, khắp nơi tản ra hơi thở phong tình.

Sau lưng cô gái trẻ mang đàn ghi-ta làm Lạc Mật Mật rất hiếu kỳ, "Hả? Chị là ca sĩ đường phố sao?"

Cô gái tóc dài tựa hồ còn không biết ý tứ của Lạc Mật Mật như thế nào, chỉ muốn làm qua loa, thoát thân trước.

"Em không nên để ở trong lòng chuyện vừa rồi." Một câu nói hơi hợ khiến Lạc Mật Mật có chút lúng túng, không được tự nhiên đứng ở đằng xa, nhìn cô gái đó.

Thấy Lạc Mật Mật không trả lời, cô gái tóc dài xoay người muốn đi, bước mấy bước liền dừng lại, "Chị tên Văn Y, em thì sao?"

Lạc Mật Mật rất nhanh tinh thần tỉnh táo, ngẩng đầu lên cao hứng nói, "Em tên là Lạc Mật Mật."

Văn Y xoay người lại, mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mắt.

Thật là một cô bé tốt.

Văn Y nghĩ tới, từ từ xoay người qua.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cô Gái Đó

Lạc Mật Mật đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Văn Y càng lúc càng xa, trong lòng không biết cảm giác gì.

Lúc này Tô Trạch xông tới, ngoẹo đầu híp mắt chế giễu, "Ai da, anh không để ý tới mỹ nữ kia, lại dám vài ba lời đuổi chúng ta, anh không để ý tới cô ta!"

Lạc Mật Mật nhẹ nhàng quay đầu lại, liếc mắt khinh miệt như muốn róc xương lóc thịt Tô Trạch.

"Em nói anh nha, người nào với anh là ‘ chúng ta ’? Còn anh, cuối cùng sẽ không cùng chiến tuyến với em."

"Làm sao biết được? Anh vẫn luôn muốn đứng cùng một bên với em nha!" Tô Trạch uất ức giẫm hai chân.

"Thôi đi, cùng em sao? Em thấy anh phải giúp đỡ bánh nướng áp chảo cả ngày? Xem anh, ngu ngốc nhưng giàu sức sáng tạo!"

"."

Lạc Mật Mật cười xấu xa, một cánh tay khoác lên vai Tô Trạch, "Ừ, anh thấy cô gái vừa rồi như thế nào?"

"Vô cùng. Rất đẹp a!" Tô Trạch nói xong, mặt bất chợt đỏ.

"Nếu là anh chịu giúp em, em sẽ giới thiệu cô ấy cho anh. Anh cảm thấy như thế nào?"

"Làm sao có thể? Em còn không biết người ta !"

Thấy dáng vẻ khinh thường của Tô Trạch, Lạc Mật Mật đẩy anh ra, "Nói anh ngốc anh còn nói xạo, anh biết heo làm thế nào chết sao? Cô ấy gọi là Văn Y, em quen biết nha. Chúng em có thể rất tốt hay không, em có giới thiệu cô ấy cho người khác không, đó là việc của em nha! Thiệt là!"

Thấy Lạc Mật Mật giơ tay lên vung lên, Tô Trạch đột nhiên có cảm giác hối hận, "Cũng tốt, Mật Mật, anh sẽ giúp em một tay?"

"Anh làm cái gì nha?"

"VẬY THÌ TỐT, EM NÓI ANH PHẢI GIÚP EM LÀM GÌ ĐÂY?"

Con người Lạc Mật Mật đảo một vòng, cười khanh khách nói, "Giúp em theo đuổi Lạc Thiếu Trạch!"

"À? ! ——"

Tô Trạch giống như là nhìn thấy quái vật, lập tức bắn đi xa.

"Em nói cái gì đây? Lão đại không phải anh của em sao? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ em muốn loạn. Loạn luân?"

Thấy Tô Trạch ôm cây cột ven đường cùng ánh mắt hoảng sợ, Lạc Mật Mật thật muốn một cái tát chết anh ta.

"Đầu của anh có thể bình thường không, bọn em nếu anh em ruột, em sẽ thích anh ấy sao?"

"Hai người không phải anh em ruột?"

Lạc Mật Mật đưa tay khấp miệng Tô Trạch, bĩu môi, "Đúng vậy, bọn em không có bất kỳ liên hệ máu mủ. Thật ra em và anh ấy thích nhau cũng rất lâu, chính là lão đại của các anh."

"Không quên được người phụ nữ kia?" Tô Trạch đột nhiên ý thức được mình nói sai lời, vội vàng đưa tay che miệng của mình.

Nghe những lời này, trong lòng Lạc Mật Mật vẫn không khỏi lộ bộ một chút.

Người phụ nữ kia, có lẽ là chướng ngại vật lớn nhất của cô, còn có thể là cái gai suốt đời trong lòng cô.

Thở phào một cái, Lạc Mật Mật giả vờ không quan tâm, "Người phụ nữ nào, em không biết. Em chỉ biết, em thích Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch cũng yêu thích em."

Tô Trạch nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lạc Mật Mật, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

"Anh muốn nói gì? Không có việc gì, tốt nhất nói ra." Lạc Mật Mật phát hiện Tô Trạch có chỗ không đúng, vội vàng đe dọa.

Tô Trạch đưa tay gãi đầu, gương mặt biến dạng, "Em cứ như vậy lão đại sẽ thích em sao?"

Thấy sắc mặt Lạc Mật Mật đột nhiên biến thành đen, Tô Trạch luống cuống, " Anh không phải nói em không có quyền rũ, cũng không phải là nói. A, không biết nói gì rồi, dù sao em biết vị trí của người phụ nữ trong lòng lão đại sao?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lời Của Anh Ngay Cả Dấu Chấm Câu Tôi Đều Không Tin

Lời của Tô Trạch không phải không có đạo lý, trong thâm tâm của Lạc Mật Mật hiểu rõ ràng. Chính bởi vì vậy, Lạc Mật Mật luôn luôn tự tin bị đá kích một chút.

Cho tới nay, Lạc Mật Mật tự tin rằng Lạc Thiếu Trạch chỉ thích một mình cô, nhưng không hiểu tại sao lúc trước Lạc Thiếu Trạch với cô gái kia ở chung một chỗ, hơn nữa còn điên cuồng như vậy.

Lạc Mật Mật không muốn tin tưởng Lạc Thiếu Trạch yêu cô gái kia, nhưng nhìn đến anh ấy bất chấp tất cả đi tìm cô ấy, lòng của Lạc Mật Mật không biết nguội lạnh bao nhiêu lần.

Lần này tới Trung Quốc, Lạc Mật Mật cũng suy tính cùng rối rắm rất lâu, nhưng không có gì có thể thay đổi trái tim của cô, không có gì ngăn cản bước đi của cô.

Thấy Lạc Mật Mật trầm ngâm không nói lời nào, Tô Trạch cảm thấy có vẻ không đúng, có lẽ lời của mình quá bộc trực, đã thương Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, cô không có chuyện gì chứ?"

Hai mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, Lạc Mật Mật tựa như đang ở một thế giới khác, căn bản không có nghe Tô Trạch đang nói gì

Tô Trạch nhẹ nhàng thở dài, ra vẻ chuyên gia đứng bên cạnh Lạc Mật Mật, "Tin tưởng tôi, vị trí của Bùi Nhã Phi ở trong lòng của lão đại không

đơn giản đâu, cô cảm thấy..."

"Tôi không tin, lời của anh ngay cả dấu chấm câu đều không tin. Tô Trạch chết tiệt, bất kể Bùi Nhã Phi ở trong lòng Lạc Mật Mật để lại dấu vết gì, tôi có thể mài bằng phẳng, tôi muốn giúp lão đại các anh đi ra khỏi thế giới mâu thuẫn, tôi cũng cần anh giúp một tay đó."

Ánh mắt Lạc Mật Mật kiên định làm cho Tô Trạch ngưỡng mộ, yên lặng gật đầu, nghĩ thầm cô gái trước mắt này tuyệt đối không chỉ là điên rồ như vậy, cô không chỉ muốn tiêu trừ toàn bộ thế giới Lạc Thiếu Trạch, còn có rất nhiều.

Tô Trạch giống như biến thành mê gái, kể từ khi Lạc Mật Mật hứa hẹn sẽ giới thiệu Văn Y cho mình, chỉ cần vừa nhắc đến Văn Y, cả đêm mặt của Tô Trạch đều ửng hồng.

Ngồi trong ô tô, Lạc Mật Mật dí dỏm nhìn khuôn mặt như táo đỏ của Tô Trạch, không nhịn được cười ra tiếng.

"Tô Trạch chết tiệt, anh có phải là quá mê gái rồi không?"

"Mật Mật, tôi không có, tôi chỉ muốn..."

"Nghĩ cái gì?"

"Nghĩ..."

"Ồi dào, anh đừng lè mề như vậy! Nói đi!"

"Tôi nghĩ, cô có thể giúp tôi hẹn Văn Y được không?"

Nghe nói thế, Lạc Mật Mật thiếu chút nữa phun ra.

Có thể hay không đi á, đại ca, một đêm đều nói về Văn Y, có đủ hay không chết người. Hơn nữa, tôi với người ta không quen, làm sao có thể lập

tức hẹn người ta!

Nhưng Lạc Mật Mật không thể nói cho anh ấy biết mình và Văn Y không quen, nếu không tất cả toàn bộ sẽ bị hủy nha.

"Không được."

"Tại sao?" Đang lái xe, Tô Trạch kích động thiếu chút nữa văng xe ra ngoài, xoay người lo lắng nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật thấy thế vội vàng khoát tay, "Được rồi được rồi, chẳng lẽ anh không biết dục tốc bất đạt sao? từ từ đi, từ từ đi."

"Nhưng tôi cũng biết, không nóng lòng ăn không được món ngon. Mật Mật, giúp một tay đi."

"VẬY anh cũng phải bỏ ra mới có thu hoạch chứ? Anh giúp tôi giám sát Lạc Thiếu Trạch, một khi có động tĩnh gì, kịp thời nói cho tôi biết nha...!"

Tô Trạch đưa tay gãi da đầu, mặt mày rối rắm đáng vẻ khổ sở, "Chẳng phải để cho tôi làm giám điệp sao?"

"Cái này gọi là gián điệp của gián điệp, đừng quên, anh là do lão đại của các anh đưa đến bên cạnh tôi làm gián điệp. Về sau, tất cả phải nghe tôi chỉ huy, biết chưa?"

Xuyên qua kính chiếu hậu, Tô Trạch nhìn điệu bộ há hê của Lạc Mật Mật không biết nói gì cho phải.

Các bạn yêu quý, nhớ cất giấu nhé. Vũ nhi chờ đợi mọi người nhắn lại, cho chút dấu vết, yêu yêu ~~~~

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bữa Tối Quái Lạ

Một ngày rục rờ, sáng sớm Lạc Mật Mật rời giường, liền vào phòng sách lục lợi một trận.

Hôm nay, cô muốn đi làm chuyện lớn.

Tìm thật lâu, rốt cuộc cũng tìm được thẻ xanh* cùng hộ chiếu của cô và Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật quyết định cho dù Lạc Thiếu Trạch có thừa nhận hay không, có chấp nhận hay không, hôm nay cô muốn thoát khỏi quan hệ ruột thịt với anh.

Nếu không, làm thế nào để công khai yêu đương với anh ấy đây.

Hai mươi tuổi, đúng là tuổi hoa, lại vào giai đoạn nổi loạn, Lạc Mật Mật muốn làm theo con tim mình mách bảo, muốn gì làm nấy.

Thu thập qua loa một chút, Lạc Mật Mật quyết định lên đường, cùng lúc này điện thoại di động vang lên.

"Vâng?" Là điện thoại của Lạc Thiếu Trạch.

"Em có bận rộn gì không? Hôm nay có lớp học không?"

"Không có, bánh nướng áp chảo anh cũng biết gọi điện thoại cho em à." Lạc Mật Mật cười khúc khích, ngẩng đầu hướng không trung liếc mắt một cái.

"Buổi tối cùng ăn cơm nhé?"

"Được, em làm cho anh vài món ăn nhé?"

"Không cần, chúng ta ra ngoài ăn. Rất lâu không có đi ăn nhà hàng với em rồi."

Lạc Mật Mật cảm giác không thể giải thích được, Lạc Thiếu Trạch rất ít khi chủ động như vậy. Loại ân cần này hình như có chút vấn đề.

"Được rồi, vừa đúng lúc hôm nay em có chút chuyện, buổi tối gặp lại."

Ra cửa, Lạc Mật Mật chạy thẳng một mạch tới cục dân chính, nhưng mà có nhiều chuyện thật không đơn giản như cô nghĩ, vì cô là công dân Mỹ nên ở đó không thể xử lý được.

Huống chi, thoát khỏi quan hệ ruột thịt không có đơn giản như vậy.

Ủ rũ cúi đầu, Lạc Mật Mật ra khỏi cục dân chính, mặt tràn đầy thất vọng, biết chuyện như thế này, lúc đầu ở Mỹ cô nên giải quyết sớm cho xong, để khỏi phải như bây giờ như con ruồi không đầu khắp nơi bay loạn.

Lạc Mật Mật vô công rồi nghề đi dạo một ngày, rốt cuộc chờ đến điện thoại của Lạc Thiếu Trạch, liền chạy thật nhanh đến sảnh quán ăn Trung Quốc.

Nhìn giày tây của Lạc Thiếu Trạch đang ngồi ở đối diện, trong lòng Lạc Mật Mật rất cao hứng, giống như kiêu hèn hò mà Lạc Mật Mật đã mong đợi từ lâu, vậy mà bây giờ mới thực hiện được, Lạc Mật Mật không dám tin tưởng là sự thật.

Chọn món, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng cầm ly rượu, cúi đầu không nói.

Lạc Mật Mật cảm thấy có cái gì không đúng, bọn họ chưa bao giờ xuất hiện tình cảnh không nói một lời hay lúng túng như hôm nay.

Nhìn đôi mắt đen của Lạc Thiếu Trạch dưới ánh đèn dần dần mất đi rực rỡ, Lạc Mật Mật có chút không duy trì nổi, "Bánh nướng áp chảo, tại sao hôm nay lại chủ động tìm em vậy? Có phải có lời gì muốn nói hay không?"

Lạc Thiếu Trạch từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt yên tĩnh mà phức tạp, bờ môi khô gợn bóng nhúc nhích rồi lại ngưng.

"Không có việc gì, em biết anh nhất định là có chuyện mới dẫn em ra ngoài ăn cơm, anh nói đi." Lạc Mật Mật biau môi, cầm chiếc đũa lên gấp rau cải bỏ vào miệng.

Lạc Thiếu Trạch nhìn điệu bộ của Lạc Mật Mật, không khỏi cười cười, đưa tay sờ cái đầu đang hạ thấp xuống của Lạc Mật Mật, cứng chùi nói, "Anh trai muốn đưa em gái ra ngoài ăn cơm, em cảm thấy có nhiều chuyện vậy à?"

"Nói cho anh biết, chúng ta không phải là anh em ruột, đừng có mà anh trai với em gái." Lạc Mật Mật liếc một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

Món ăn thơm phức đưa trong miệng thuần thục liền nuốt xuống, Lạc Mật Mật căn bản không biết mình ăn cái gì, trong lòng có khí ngăn ở ngực, tâm linh bình tĩnh, để cho cô lọt vào khủng hoảng vô tận.

Cô suy nghĩ hết sức, nghĩ ra rất nhiều biện pháp đáp lại, nhưng mà lúc này, bị tâm trạng hết hoảng bao phủ tất cả.

"Mật Mật, anh có chuyện muốn nói với em."

"Chậm..."

Thẻ xanh (hay còn gọi là Green card hoặc United States Permanent Resident Card) đây là loại thẻ do chính phủ Hoa Kỳ cấp cho người nước ngoài thường trú lâu dài tại Mỹ (từ 1 năm trở lên). Tùy thuộc vào từng đối tượng sẽ được cấp các loại thẻ khác nhau bao gồm hai năm, năm năm, mười

năm và vĩnh viễn. Sau năm năm, người có thẻ xanh có thể thi quốc tịch để trở thành công dân Mỹ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Không Phải Là Không Yêu, Là Không Thế Yêu

Đột nhiên một bàn tay nhỏ nhắn che miệng mình, Lạc Thiếu Trạch sợ hết hồn.

Lạc Mật Mật cầm ly rượu đỏ trên bàn bên cạnh, ý bảo nhân viên phục vụ rót đầy rượu cho mình, không quan tâm Lạc Thiếu Trạch ngăn cản, hơi ngửa đầu uống vào.

"Nói đi, em nghe ."

"Mật Mật, em biết anh muốn chuyện gì sao?"

Thấy Lạc Mật Mật hành động điên cuồng, Lạc Thiếu Trạch đột nhiên không muốn nói suy nghĩ của anh, anh biết cô gái trước mặt mình này không giống những cô gái khác, lực bộc phát của cô tuyệt đối khủng khiếp.

"Em không biết anh nói cái gì, nhưng mà em có dự cảm, lời của anh khẳng định không phải là lời em muốn nghe. Đã nhiều năm như vậy, em quá hiểu anh, anh chủ động dẫn em đi ăn cơm hơn nữa với vẻ mặt này của anh, em còn không biết anh đang nhớ cái gì sao?"

Lạc Mật Mật cầm lấy chai rượu của nhân viên phục vụ, tự mình rót. Lạc Thiếu Trạch thấy hành động của cô như vậy, vội vàng đoạt lấy chai rượu, ngăn Lạc Mật Mật.

"Ha ha, nếu như nói anh là anh của em, còn không bằng nói em là giun trong bụng anh. Từ nhỏ đến lớn duy nhất niềm vui của em chính là chú ý

anh, nhất cử nhất động của anh thậm chí là một ánh mắt, em đều có thể đoán ra anh nghĩ là cái gì. Nhưng mà, đối với em, anh có thể như vậy sao?"

Lời nói Lạc Mật Mật làm lòng Lạc Thiếu Trạch đau nhói. Cô không biết, nghe lời như vậy, trong lòng Lạc Thiếu Trạch đã trăm ngàn lần gào thét: "Anh có thể", nhưng như vậy có ích gì? Hôm nay Lạc Thiếu Trạch mời cơm chính là vì để cho cô từ bỏ.

Không phải là anh không thương, là anh không thể yêu.

"Mật Mật, anh, thật ra thì những ngày này anh đều hiểu, em vì anh làm tất cả cũng là vì tốt cho anh, nhưng mà anh lại là anh của em, không cách nào che giấu sự thật này. Chúng ta không thể chỉ vì mình, chúng ta còn phải suy nghĩ cho cha mẹ hai bên nữa."

"Anh yêu em sao?"

Nhìn mắt Lạc Mật Mật đã hồng hồng, Lạc Thiếu Trạch đột nhiên có chút khôngỡ, anh không biết trả lời như thế nào, huống chi cái vấn đề này cũng không thể trả lời.

"Anh."

Hồi lâu, Lạc Thiếu Trạch cũng không có nói ra mấy chữ Lạc Mật Mật muốn nghe.

Lạc Mật Mật cầm đũa lên, hung hăng đâm hai cái vào mâm, cười lạnh nói, "Yêu hoặc là không thương, có lẽ em vĩnh viễn không thể biết đúng không? Huống chi sẽ yêu sâu đậm sao?"

Vừa dứt lời, Lạc Mật Mật tựa hồ nghe thấy trái tim yếu đuối của mình rơi trên mặt đất, rơi nát, nát bấy.

Đưa tay cầm ly rượu lên, mắt thấy chất lỏng màu đỏ sắp chạm đôi môi mình thì một bàn tay to duỗi tới.

"Anh làm gì đấy?" Lạc Mật Mật trừng to mắt mà nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Chỉ thấy Lạc Thiếu Trạch giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, gương mặt tuấn tú trong lúc bất chợt trở nên hồng, "Là anh có lỗi với em, em không phải là muốn uống rượu sao? Anh uống với em!"

Nói xong, Lạc Thiếu Trạch cầm bình rượu lên, tự mình rót đầy ly, sau đó giơ lên trước mặt Lạc Mật Mật, mím chặt đôi môi, "Ly này anh mời em, nếu như có kiếp sau, anh tuyệt đối muốn cùng em ở chung một chỗ."

Tại sao không phải hiện tại? Tại sao không phải đời này? Chẳng lẽ cũng là bởi vì cha mẹ chúng ta cho lúc trước anh luôn tuân theo phép tắc?

Thật là phép tắc buồn cười, cả nhà đều cho rằng em không biết thân thế của mình, rồi lại sau lưng em cho con mình không được cưới cô, cái này gọi là cái gì? Tại sao chúng ta không có liên hệ máu mủ lại không thể ở chung một chỗ?

Lạc Mật Mật mờ mịt ngẩng đầu nhìn Lạc Thiếu Trạch nâng ly uống một hơi cạn sạch, trong lòng cô hiểu, Lạc Thiếu Trạch cũng không phải là một người láu cá, anh cũng khổ sở. Cho nên anh không đáp trả lại, đều bởi vì anh tuân thủ lời thề của mình.

Bởi vì như vậy, Lạc Mật Mật sẽ không buông tay.

Một ly tiếp một ly, Lạc Mật Mật cứ như vậy nhìn Lạc Thiếu Trạch tự chuốc say, trong lòng khó chịu không thôi.

"Đừng uống nữa."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Anh Chính Là Đồ Ngốc!

Lạc Mật Mật đoạt lấy ly rượu trong tay Lạc Thiếu Trạch , nhưng mà không thể ngăn anh lại cầm bình rượu tiếp tục.

Nhìn chất lỏng kia tiến vào trong miệng Lạc Thiếu Trạch, một dòng rồi một dòng từ bờ môi chảy ra, giống như là từng đao từng đao đang cắt lòng của Lạc Mật Mật, nhẹ nhẹ đau, chảy ra từ máu.

Lạc Mật Mật cũng đã không thể khống chế mình, bước một bước dài xông lên phía trước đoạt lấy chai rượu trong tay Lạc Thiếu Trạch.

Cứ như vậy, Lạc Thiếu Trạch chậm rãi ngồi xuống , ngơ ngác mê mang nhìn phương xa. Trong quán rượu, rất nhiều người đã bị hai người điên cuồng kia làm khiếp sợ, đứng ở bên cạnh rồi rít bàn tán không dứt.

"Nhìn cái gì vậy, có cái gì tốt mà nhìn, tất cả giải tán tất cả giải tán!" Lạc Mật Mật xua đuổi đám người, quay người nhìn Lạc Thiếu Trạch ngồi bên cạnh.

"Anh vẫn khỏe chứ? Làm sao ra nông nỗi như vậy đâu?"

"Anh rất khỏe, chỉ là của anh thật hận mình, thật hận mình." Lạc Thiếu Trạch vịn cái trán, mặt đỏ thắm cùng ánh mắt mê ly, nói rõ người này đã uống rất nhiều.

"Anh hận anh không có dũng khí đối mặt tình cảm giữa chúng ta, anh hận tại sao mình có nhiều thứ bận tâm như vậy. Em biết không, lúc em

học năm đầu cấp 3, anh liền đã phát hiện mình yêu em, anh biết rõ em không phải là em gái của anh, cho nên anh quyết thổ lộ với em, muốn cùng em."

Nhìn dáng vẻ Lạc Thiếu Trạch khổ sở cùng lời nói chân thành, cặp mắt Lạc Mật Mật lóe ra ánh sáng, cả trái tim khẩn trương đều muốn nhảy ra ngoài.

"Nhưng mà, khi ta còn chưa đi đến phòng của em thì ba tìm được anh." Lạc Thiếu Trạch dùng sức gõ hai cái vào đầu của mình, "Ba bắt anh lập lời thề, nói đời này trừ khi ba chết, nếu không cũng sẽ không cho phép chúng ta ở chung một chỗ, em vĩnh viễn là em gái của anh.

Khi đó, lòng của anh rất đau, ông ấy là ba của anh, anh phải nghe lời ba, lần đầu tiên anh biết tình yêu là cái gì, lại bị dễ dàng bóp chết ngay từ đầu. Cái loại đó tư vị.

Sau đó, anh không thể khống chế tình cảm của mình liền đi quầy rượu, uống rượu đến rất khuya, sau đó anh gặp Bùi Nhã Phi.

Mật Mật, anh không biết mình yêu em hay yêu Nhã Phi, anh rất mâu thuẫn."

Lạc Mật Mật từ từ đứng lên, vui mừng đỡ dậy Lạc Thiếu Trạch đang rũ đầu xuống, mỉm cười nói, "Em có thể cho là anh đang thổ lộ với em không?"

Mặt đỏ bừng lên, cặp mắt nhắm chặt từ từ mở ra, cho đến khi nhìn thẳng ánh mắt của Lạc Mật Mật, hết sức sáng ngời.

Ánh mắt nhanh chóng dừng lại, đối với Lạc Mật Mật mà nói, đây chính là hạnh phúc, nhưng ngay khi loại hạnh phúc này còn chưa kịp hưởng thụ, Lạc Thiếu Trạch chợt hốt hoảng buông tay Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, anh là không phải nói những gì đó rồi hả? Nếu như mà anh nói cái gì không nên nói, em nhất định."

"Không, lời của anh nói không phải nói bậy, em biết rõ lòng của anh, em vẫn biết." Lạc Mật Mật cầm tay Lạc Thiếu Trạch, mặt tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng mà, giờ phút này người đàn ông trước mắt này cũng không có chờ đợi trong hạnh phúc. Lạc Thiếu Trạch hết hoảng cầm bình rượu lên, tiếp tục rót.

"Được rồi, anh muốn uống, vậy em uống cùng anh." Lạc Mật Mật cũng cầm ly rượu lên, bắt đầu uống.

Không biết qua bao lâu, trên bàn bình rượu đỏ đã thành đồng, hai người ngồi chính diện đã say nằm gục trên bàn.

"Bánh nướng áp chảo, anh không phải là không có dũng khí, anh chính là đồ ngốc!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chúng Tôi Muốn Kết Hôn

"Bánh nướng áp chảo, anh không phải là không có dũng khí mà anh chính là đồ ngốc. Tại sao chúng ta không thể yêu nhau? Cũng chỉ vì ba mẹ không đồng ý sao? Vậy chúng ta kết hôn trước rồi mới nói cho họ biết thì ba mẹ sẽ không làm được gì nữa?" Lạc Mật Mật mở to mắt, xem xét Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch vẫn như cũ nằm trên bàn, đầu thấp xuống, giọng buồn rầu, "Đúng vậy, anh đúng là đồ ngốc. Vậy chúng ta kết hôn đi...kết hôn..."

Lắc lư theo ngón tay, Lạc Thiếu Trạch dùng sức nâng đầu lên, "Ha ha ha, kết hôn? Nhưng giấy tờ tùy thân của chúng ta đều ở nhà. Chúng ta ... làm thế nào để kết hôn?"

"Đây đây, anh xem, giấy tờ tùy thân trong tay em đây này?" Lạc Mật Mật nhanh chóng lấy thẻ xanh và visa, đặc ý hướng về phía Lạc Thiếu Trạch cười cười.

"Ha ha, em lại mang giấy tờ tùy thân của chúng ta ở bên mình à. Thì ra em chuẩn bị gả cho anh à!" Lạc Thiếu Trạch say ngà ngà chỉ vào Lạc Mật Mật cố ý cười nhạo.

Lạc Mật Mật bĩu môi, "Thôi đi, cái gì...cái gì nha? Anh có cưới không? Có phải không dám hay không?"

"Anh có gì mà không dám, ừ, đi, chúng ta đi ngay bây giờ làm thủ tục đi!"

Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật lôi kéo xiêu vẹo đi ra khỏi nhà hàng.

Rất nhiều chuyện trong lúc lơ đãng xảy ra, cũng trong lúc lơ đãng biến mất.

"Bánh nướng áp chảo, vẫn chưa đóng cửa nha, chúng ta có muốn đi xuống hay không?" Lạc Mật Mật nghiêng ngả nằm trên bả vai Lạc Thiếu Trạch, nhìn đèn sáng ở cửa cục dân chính.

"Đương nhiên là muốn, cũng đã tới nơi này rồi." Lạc Thiếu Trạch vừa nhìn cục dân chính, vừa gõ vào đầu Lạc Mật Mật một cái.

"Muốn đi thì nhanh lên đi, nếu không cục dân chính sẽ đóng cửa đó." Thanh âm của tài xế taxi thúc giục truyền vào lỗ tai, thấy Lạc Mật Mật cùng Lạc Thiếu Trạch đã thảo luận gần nửa tiếng, làm cho tài xế taxi cũng buồn bực.

"Anh nghĩ chúng tôi hiểm lạ xe của anh à, đưa tiền." Lạc Mật Mật ý bảo Lạc Thiếu Trạch lấy mấy tờ ông Mao màu đỏ, hung hăng ném vào mặt tài xế taxi, sau đó mở cửa xuống xe.

Lần này, cục dân chính đã có thể náo nhiệt.

"Chúng tôi muốn kết hôn, làm thủ tục cho chúng tôi nhanh lên một chút." Lạc Thiếu Trạch gào lên, nhắm mắt đập tay vào bàn.

Bên quầy cục dân chính, nhân viên làm việc bất đắc dĩ nhìn hai tên quý say rượu ở trước mặt, kêu trời trời không thấu. "Thưa anh chị, anh chị là công dân Mỹ, nếu kết hôn ở Trung Quốc phải làm rất nhiều thủ tục, hơn nữa anh chị còn là người một nhà, là họ hàng gần kết hôn, cái này..."

"Anh chém gió cái gì đó? Cái gì mà họ hàng gần à, chúng tôi không phải là anh em, chúng tôi không có một chút quan hệ máu mủ nào cả, tại sao các người ai cũng nghĩ chúng tôi như vậy? Làm thủ tục cho chúng tôi nhanh lên một chút, nhanh lên một chút..."

Khấp người đầy mùi rượu đến nỗi cả nhân viên làm việc cũng chịu không nổi, "Ngày mai anh chị trở lại đi, chúng tôi nói gì anh chị cũng không nghe lọt."

"Cái gì, anh làm sao như vậy, cẩn thận tôi tố cáo anh! Muốn thế nào mới bằng lòng cho chúng tôi kết hôn, để cho chúng tôi vào động phòng mới tốt à." Lạc Mật Mật cố gắng mở mắt, đối mặt Lạc Thiếu Trạch rồi dừng lại, nói dối, "Lạc...Bánh nướng, anh ấy muốn chúng ta động phòng trước, anh dám hay không dám à?"

"Có cái gì không dám, chúng ta liền động phòng cho bọn họ nhìn, ai bảo bọn họ không cho chúng ta ghi danh." Nói xong, Lạc Thiếu Trạch bắt đầu cởi quần áo của mình, Lạc Mật Mật thấy thế cũng cười ha ha lung tung kéo quần áo của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Trò Cười Kết Hôn

Tình cảnh như thế làm cho tất cả mọi người ở đó hoàn toàn khiếp sợ, nhân viên làm việc gọi bảo vệ tới, nhưng vẫn không ngăn cản được họ, cuối cùng cũng phải lấy hai tờ đơn ra, lung tung điền xuống, đưa cho họ.

"Anh chị cầm trước cái này, ngày mai chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho anh chị xác nhận, anh chị về nhà trước đi có được không?"

"Chúng ta liền kết hôn như vậy? Không đúng, không phải kết hôn là phải có sổ hồng sao?" Lạc Thiếu Trạch mơ màng nhìn tờ giấy trắng trước mặt nghi ngờ.

Nhân viên làm việc bất đắc dĩ, nhỏ giọng căn nhắc, "Đã say như vậy rồi mà còn biết giấy hôn thú là màu hồng."

"Anh nói cái gì?" Lạc Mật Mật tiến tới trước mặt nhân viên, dọa cho người ta giật mình.

"Tôi nói tại Trung Quốc, như vậy là được rồi, anh chị về trước đi? Chúng tôi đã tan việc từ lâu rồi, ngày mai sau khi đi làm nhân viên của chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho anh chị xác nhận, anh chị về trước đi!"

Nghe được lời này, hai người mới bình tĩnh trở lại. Lạc Thiếu Trạch hưng phấn ôm cổ Lạc Mật Mật, một sự kích động nhiệt tình không nói ra được xông lên đầu.

"Chúng ta kết hôn, kết hôn rồi, đi về nhà thôi, về nhà..."

Hai người lão đảo đi ra cục dân chính, cắm đầu ngã vào xe taxi.

Gian phòng hoang hôn như tơ lụa mỏng lơ lửng ở trên người, tuyệt vời mà yên tĩnh. Nhưng mà ở trên giường lớn mềm mại tựa như không có yên tĩnh như vậy.

Chỉ thấy Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật rớt rít ngã xuống nằm cả giày cũng ví da của nhau ném trên thảm, hoàn hảo là quần áo vẫn hoàn chỉnh.

Chợt điện thoại vang lên.

"Ồ, tìm tôi có chuyện gì à?" Lạc Thiếu Trạch nhặt điện thoại di động lên, nhắm hai mắt không nhìn được nói.

"Xin chào, cho hỏi có phải là ngài Lạc Thiếu Trạch đó không? Chúng tôi là cục dân chính, hôm qua ngài cùng với một người tên là Lạc Mật Mật tới ghi danh kết hôn, lúc đấy chúng tôi đưa cho ngài chứng nhận tạm thời, không biết hôm nay các ngài có thể tới đây được không?"

"Cái gì?" Lạc Thiếu Trạch không thể tin vào lỗ tai mình được, kinh ngạc ngồi dậy.

Thoáng động dậy một cái bên cạnh Lạc Mật Mật đã tỉnh.

"Gì mà ồn ào vậy." Lạc Mật Mật từ từ mở mắt, thấy Lạc Thiếu Trạch lồng ngực mở rộng đang ngồi bên cạnh mình, không khỏi thất thanh hét chói tai.

Lúc đó, cũng làm cho Lạc Thiếu Trạch hoảng hốt không nhẹ. Anh chậm rãi quay đầu lại nhìn Lạc Mật Mật đang ngủ bên cạnh, lớn tiếng hô lên.

"Lạc tiên sinh, ngài không có chuyện gì chứ?" Ở điện thoại bên kia, cô nhân viên phục vụ khách hàng nghe được âm thanh, quan tâm nói.

"Không có việc gì!" Lạc Thiếu Trạch lập tức cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu.

"Bánh nướng áp chảo, sao anh lại ở trong phòng em?" Lạc Mật Mật từ từ ngồi dậy, trừng mắt tròn trịa.

Lạc Thiếu Trạch dùng sức đánh vào đầu mình, nhắm mắt thật chặt, anh cố gắng nhớ tới hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không thể nhớ được cái gì.

"Chúng ta, chúng ta không có xảy ra chuyện gì chứ?" Lạc Mật Mật chỉnh sửa lại quần áo cùng tóc của mình, sợ hãi hỏi.

Lạc Thiếu Trạch cúi đầu ngó quần áo của mình, mỉm cười nói, "Không có, hẳn là không có. Em xem quần áo của chúng ta không phải còn trên người sao?"

"Cài gì gọi là hẳn là á?"

"Em có nhớ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?"

"Em..." Mật Mật đưa tay vuốt cằm và môi, nỗ lực nghĩ, "Nhớ không rõ lắm, chúng ta uống rất nhiều rượu thì phải, sau đó thuê xe, không biết đi nơi nào, sau đó em không nhớ rõ. Chỉ là, em cảm thấy được chúng ta hẳn là ... Hẳn là cũng không có chuyện gì xảy ra..."

Lạc Thiếu Trạch nhắm mắt lại, thở sâu thật dài, "Ừ, không có cái gì xảy ra. Nhưng mà em biết anh vừa rồi nhận được cú điện thoại của ai không?"

"Của người nào?"

"Cục dân chính."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lần Đây Là Tai Họa Lớn

"Cục dân chính? Tại sao bọn họ gọi điện thoại cho anh vậy? Chẳng lẽ anh cùng ai." Vừa nhắc tới Cục dân chính, Lạc Mật Mật chỉ biết nơi đó là nơi đăng kí kết hôn hoặc ly hôn, sợ rằng Lạc Thiếu Trạch sẽ không giống cô ngày hôm qua muốn thay đổi quan hệ đi!

Nghĩ không ra Lạc Thiếu Trạch muốn làm gì, tốt nhất không nên nói mối quan hệ bây giờ nói ra, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

"Đúng vậy, như em mong muốn!" Lạc Thiếu Trạch chậm rãi xuống giường, chuẩn bị đứng dậy, lại bị Lạc Mật Mật kéo lại.

"Bánh nướng áp chảo, anh không cần nhanh như vậy muốn cùng Bùi Nhã Phi kết hôn chứ? Ban đầu là cô ta bỏ rơi anh, là cô ta thất hẹn mà."

"Cái gì? Tại sao lại nhắc đến cô ấy? Xem ra em không nhớ gì hết rồi."

Lạc Mật Mật nhú chặt mày, nỗ lực suy nghĩ, đột nhiên một ý nghĩ xông vào đầu, "Chẳng lẽ, người khác là em?"

"Tối hôm qua đi chung với anh không phải em thì là người nào? Chúng ta tối hôm qua cứ nhiên đi kết hôn!" Lạc Thiếu Trạch hất ra tay của Lạc Mật Mật, đứng lên, "Xem ra, chúng ta gây ra chuyện lớn rồi, hiện tại nên hi vọng tối hôm qua không có ai nhận ra chúng ta, nếu không, trò khôi hài này có thể gây lớn chuyện."

Lạc Mật Mật nhìn phía trước, trong lòng là vui còn là bi. Lúc này, hình ảnh tối hôm qua Lạc Thiếu Trạch buồn khổ "Thổ lộ" với cô hiện ra. Chuyện này mà cô chưa quên, quả thật khiến Lạc Mật Mật cảm thấy hết sức vui mừng.

"Bánh nướng áp chảo, tối hôm qua lời anh nói em đều nhớ hết, anh còn nhớ mình nói gì không?" Lạc Mật Mật nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Lạc Thiếu Trạch đang hút thuốc lá, xấu hổ đỏ mặt.

Những lời đó Lạc Thiếu Trạch dĩ nhiên nhớ, những lời đó chỉ là anh mượn rượu nói ra lời trong tim mà thôi, huống nếu anh quyết định nói ra, chắc chắn sẽ thừa nhận.

"Em nói là chỗ nào vậy?"

"Ha ha, anh nói vậy là nhớ hết rồi, vậy chúng ta."

"Chúng ta đương nhiên là ở cùng một chỗ." Nói xong, Lạc Thiếu Trạch vứt bỏ thuốc lá, một tay kéo Lạc Mật Mật vào trong ngực.

Lạc Mật Mật có chút hoảng sợ nhưng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, trái tim của cô cũng bắt đầu đập loạn nhịp, cùng với khuôn mặt bắt đầu đỏ rực nóng không dứt, tay nhỏ bé thon dài không biết nên để vào đâu, con người bắt đầu tìm kiếm chung quanh.

Thì ra, yêu là cái cảm giác này .

Lạc Mật Mật trong lòng lâm bầm lều bầu, đôi môi hồng khẽ vênh lên.

"Chúng ta rốt cuộc có thể ở cùng một chỗ." Lạc Mật Mật nói xong, trong đôi mắt không khỏi ngập đầy nước mắt.

Cô biết, có đôi khi nước mắt là ngọt, đó chính là vào lúc này.

Lạc Thiếu Trạch từ từ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mật Mật lên, bốn mắt nhìn nhau.

"Mật Mật, khổ cho em rồi, thời gian dài như vậy đều tại anh không có dũng khí, nhưng mà trước sau em đều cho anh khích lệ rất lớn, anh biết rõ người trong lòng mình là em, anh không thể phản bội trái tim mình nữa rồi, cho nên. Để cho chúng ta ở chung một chỗ đi, thật tốt ở chung một chỗ."

"Em cho là. Em cho là anh lại cự tuyệt em nữa, em cho là em còn phải đợi thật lâu!" Nói xong, nước mắt trong suốt rải đầy khuôn mặt, Lạc Mật Mật cười rơi lệ.

"Nha đầu ngọc." Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng sờ đầu Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật cười khúc khích, đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, "Vậy anh nghĩ sẽ nói như thế nào với ba mẹ?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trở Thành Chị Dâu

"Những chuyện kia, trước không cần lo lắng, dù sao chúng ta đang ở Trung Quốc, bọn họ ở rất xa, bọn họ muốn ngăn cản cũng lực bất tòng tâm." Lạc Thiếu Trạch từ từ rút người ra đi về phía bộ cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài.

Lạc Mật Mật theo sát hai bước, "Nhưng là, bọn họ sớm muộn gì cũng biết nha."

"Vậy thì đến lúc đó chúng ta ngả bài thôi." Lạc Thiếu Trạch quay người lại, thâm tình nhìn Lạc Mật Mật, "Tóm lại, anh sẽ không để cho em rời đi, em là của anh."

Một cái ôm ngọt ngào, đón ánh mặt trời ấm áp sáng rỡ đi vào hạnh phúc.

Có một số việc tới vô cùng đơn giản, nhưng về sau những tai họa ngầm không thể biết được.

"Cái gì? Cô và lão đại đã là vợ chồng? !" Tô Trạch há to miệng, không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Mạc Triết Hiên chỉnh mắt kính của mình, thâm ý nói, "Thì ra hai người không phải là anh em ruột, thì ra mọi suy nghĩ trước kia của tôi đều là thật."

"Cái gì cái gì, muốn cái gì đây? Đúng vậy, tôi thừa nhận, là tôi theo đuổi các lão đại của các anh trước, mọi chuyện các anh thấy đều là sự thật. Ai bảo hai người gốc nha, ban đầu tôi đã nhắc nhở qua với hai người." Lạc

Mật Mật vênh cái miệng nhỏ nhắn, ngồi ở ghế sau ô tô nhiệt tình cười khúc khích.

"Mật Mật, tôi thật sự bội phục cô, cô thật đúng là nữ trung hào kiệt, lại có thể bắt được lão đại của chúng tôi, bội phục bội phục." Tô Trạch cười miệng muốn lệch ra rồi.

Lạc Mật Mật giơ tay lên đánh một cái vào đầu Tô Trạch, như muốn róc xương lóc thịt, "Anh không nói chuyện không ai coi người là câm, ngu ngốc chỉ biết nhiều phơi nắng mặt trời, nắng ăn anh đen đi. Ủ, về sau anh cùng đội với tôi đó?"

"Dạ, chị dâu, về sau hai bọn tôi sẽ vâng lệnh nghe theo, vì cô là chị dâu." Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên đồng thanh nói, hai người hai mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy những lời này tựa hồ rất quen thuộc.

Xe hơi rất nhanh dừng trước biệt thự Lạc gia.

"Mật Mật, hôm nay ở trường học như thế nào?" Lạc Thiếu Trạch đứng ở cửa, thâm tình nhìn.

"Thế nào còn gọi là Mật Mật?" Lạc Mật Mật làm nũng đập một cái vào lồng ngực Lạc Thiếu Trạch, hai người sau lưng nổi da gà lên, ngược lại người trong cuộc như Lạc Thiếu Trạch rất hưởng thụ.

"Được, gọi là cái gì?"

" Anh thật ngốc, gọi là bà xã."

"Tốt, bà xã, tối nay muốn ăn cái gì?"

"Bữa ăn tây."

"Vậy bây giờ chúng ta đi chọn nhà hàng?"

"Không nha, em muốn anh tự tay làm." Lạc Thiếu Trạch há mồm muốn nói, lại bị Lạc Mật Mật đưa tay chặn lại, "Em biết rõ anh không biết, nhưng là anh có thể vì em lần đầu học không được sao?"

Lạc Thiếu Trạch gật đầu một cái, đưa tay vịn eo nhỏ của Lạc Mật Mật, đi vào biệt thự.

Đứng ở ngoài cửa lớn tựa vào sườn xe Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên là đứng nhìn một màn trước mắt.

"Ai, lão đại trừ kiên nhẫn với đối tác, thì không có như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy vì Mật Mật học làm bữa ăn tây." Mạc Triết Hiên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không thể tưởng tượng nổi.

Tô Trạch là mặt đầy nụ cười, một bộ dạng tự tại, "Thật ra thì cô gái Mật Mật này không tồi, nếu không cùng lão đại ở chung một chỗ, chúng tôi cũng có thể thử. Chỉ là, bây giờ tôi đã có Văn Y rồi, sợ rằng."

"Nghĩ gì thế? Hoa si." Mạc Triết Hiên không nhịn được trừng mắt liếc, "Coi như không cùng lão đại ở chung một chỗ, cũng không tới lượt cậu nha!"

Tô Trạch tựa hồ nghe thấy gì, không thể tưởng tượng nổi xoay mặt xem một chút Mạc Triết Hiên, "Không phải cậu cũng."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Giúp Tôi Hẹn Văn Y

"Đầu óc của cậu làm bằng bột mì và nước à? Sao cả ngày ăn nói mơ hồ, không cùng cậu luyện thuyên nữa, về công ty nhanh lên."

Thấy Mạc Triết Hiên cuống quýt chui vào trong xe, sự hiếu kỳ càng thêm nồng nặc, cả gan dám đuổi theo lên tra hỏi.

"Ai, nhị ca, anh nói cho em biết đi, có phải anh cũng thích Mật Mật phải không? Em nói cho anh biết, đó là nữ nhân của lão đại, anh không nên..."

Mạc Triết Hiên hung hăng che kín lỗ tai của mình, khởi động xe như một làn khói biến mất trong khói bụi.

Quán bar hôn ám huyền náo sắc màu.

"Rất lâu không có tới, mấy ngày nay ở trường học tôi đợi đến thành người đầu gỗ rồi." Lạc Mật Mật kéo nhãn vạt áo Tô Trạch, cố ý trêu đùa anh ấy, "Haizz, tới cũng không nên như đầu gỗ chỉ uống rượu, đừng quên chuyện của mình."

"Chuyện của tôi chính là đảm bảo cho cô không xảy ra chuyện gì, nếu không để lão đại biết, tôi chịu không nổi." Tô Trạch xoa chóp mũi, mồ hôi lạnh, nhấp một ngụm bia.

Lạc Mật Mật xem thường, "Tôi thích gây họa vậy ư? Chỉ là những người đó háo sắc thôi, nhìn thấy người ta xinh đẹp thì đi gây chuyện, không chiếm được thì trở mặt..."

"Tôi cũng biết, đại tiểu thư, lần này chỉ cần cô an toàn, tôi mới có thể phân tâm làm chuyện của tôi được."

Lạc Mật Mật giờ nằm đấm lên chuẩn bị đấm xuống muốn dạy dỗ cái tên tiểu tử không biết sâu cạn ở trước mặt này, lúc này, âm nhạc trở nên chậm rãi.

"Tặng mọi người một bài hát của Mạc Văn Úy 《trái cây giữa hè》, hy vọng mọi người sẽ thích." Trên sân biểu diễn một cô gái tóc dài xinh đẹp nhẹ nhàng đánh ghi-ta, nốt nhạc theo âm thanh mềm mại từ từ nhảy lên.

Ánh mắt Tô Trạch bỗng nhiên thẳng tắp, chai rượu cầm trong tay dừng ở không trung một hồi lâu không có để xuống, "Là Văn Y, thật hay!"

Lạc Mật Mật ngẩng đầu nhìn lên sân biểu diễn, lại xem Tô Trạch một chút, không khỏi cười ra tiếng.

"Giống đực nghe được hương vị của giống cái thì phản ứng mãnh liệt như vậy à!"

"Đừng có cười tôi, người ta chưa từng nói qua yêu đương nha, là học sinh mới đó."

Thấy dáng vẻ nhăn nhó đỏ mặt của Tô Trạch, Lạc Mật Mật thiếu chút nữa phun ra.

"Mật Mật, cô có thể giúp tôi hẹn cô ấy có được không? Có thể giới thiệu tôi cho cô ấy có được hay không?"

Cái gì? Mình và người ta có quen nhau đâu, có thể bị lộ hay không!

Trong lòng Lạc Mật Mật sôi trào, nhưng ai bảo ban đầu mình ở trước mặt người ta giả bộ lợi hại, lần này xem ra trốn không thoát

"Tôi tại sao phải giúp anh, chính anh tự làm quen không được sao, ngay cả theo đuổi con gái còn muốn tôi giúp." Lạc Mật Mật chán ghét bỏ tay Tô Trạch ra.

Điệu bộ của Tô Trạch giống như sắp khóc, "Không phải vậy, người ta xấu hổ nha, cô giúp nhanh một chút, cô về sau muốn tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó có được không?"

"Đồ phạm tiện nhà anh sao lại có tâm hồn tà ác như vậy! Anh nói đi, làm được cái gì?"

Nhìn dáng vẻ nhìn chăm chăm của Lạc Mật Mật, Tô Trạch lập tức kéo cổ áo che ngực, "Chỉ cần không phải thất thân là được, tôi còn phải giữ lại cho Văn Y của tôi đấy."

Lạc Mật Mật bĩu môi, đưa tay đánh một cái, "Cái gì với cái gì, ai mà thèm anh, tôi còn có bánh nướng áp chảo nhà chúng tôi nha. Anh đưa đến cửa tôi còn không lạ gì."

Âm nhạc rốt cuộc dừng lại, nhưng trong lòng Tô Trạch sắp nhảy ra ngoài.

Lạc Mật Mật đứng dậy di chuyển về phía sau hậu trường, chỉ chốc lát hả hê trở lại chỗ ngồi.

"Ê, Mật Mật cô hẹn được rồi sao? Cô nói gì vậy?" Tô Trạch liếm mặt, dáng vẻ cười khanh khách làm cho Lạc Mật Mật không thoải mái.

"Lát nữa anh sẽ biết nha..."

Thân mến, nhớ lưu giữ, Vũ nhi chờ đợi mọi người nhắn lại, chừa chút dấu vết, yêu yêu~~~~

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bụi Nhả Phi Khiêu Khích

"Hello, nghe nói, các người tìm tôi à?" Một giọng nói thanh thúy vang bên tai.

Lạc Mật Mật và Tô Trạch từ từ quay đầu lại, thấy người con gái tóc dài xinh đẹp đang đứng tại chỗ mỉm cười nhìn họ.

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi tìm cô, cô có nhớ tôi không?" Lạc Mật Mật đứng lên, cười hì hì nhìn Văn Y. Chưa từng thấy qua cô đối với một người lại cảm thấy hứng thú như vậy, xem ra Lạc Mật Mật quả thật là thích cô gái tên gọi Văn Y này.

"Cô là...Chính là cô gái đêm hôm đó?" Văn Y duỗi ngón tay ra, mắt tròn xoe suy đoán.

"Xem ra trí nhớ của cô cũng không tệ lắm, ừ, tôi giới thiệu một người cho cô, Tô Trạch, người anh em của tôi!"

Tô Trạch đứng lên nhìn Lạc Mật Mật kinh ngạc, anh thật không dám tin, ở trong lòng của Lạc Mật Mật xem anh là "Anh em", khi anh nhìn thấy Văn Y thì gương mặt vẫn không khỏi đỏ lên.

Văn Y xòe hai quả nho ra y hệt như đôi mắt to, vừa định nói chuyện, Tô Trạch mở miệng.

"Cô, xin chào, tôi là...tôi là..."

"Ô Trạch, đừng làm cho tôi mất mặt!" Lạc Mật Mật hung hăng đá Tô Trạch một đá, sau đó cười híp mắt nhìn Văn Y, "Các người nói chuyện đi, tôi muốn đi bên kia uống rượu."

Nói xong, Lạc Mật Mật vỗ bả vai Tô Trạch trực tiếp đi về quầy bar. Quầy bar, người pha chế rượu anh tuấn đang múa Hỏa Long, ly ly đầy màu sắc.

"Trai đẹp, có 'nam nữ hoan ái' hay không?"

"Có ý gì?" Nghe lời nói Lạc Mật Mật, người pha chế rượu dậm đuối lại gần Lạc Mật Mật, cho là Lạc Mật Mật đang cùng hắn ta dùng ám ngữ.

"Cố làm ra vẻ huyền bí, không cần thiết phải hàm súc như vậy chứ."

Một giọng nữ kỳ quái ở bên người vang lên, Lạc Mật Mật cùng người pha chế rượu cùng nhau xoay mặt lại, chỉ thấy một người mặc váy đen, ví da đỏ phe phẩy ly rượu lơ đãng nhìn về phía trước.

"Là cô, Bùi Nhã Phi."

Lạc Mật Mật không tin được vào mắt mình, nhiều năm như vậy lại còn có thể thấy được người phụ nữ này.

Người phụ nữ này là người mà cả đời này cô không muốn gặp nhất, nhưng số mạng lại như vậy an bài, giống như trêu người, không lưu lại chút tình cảm và thể diện.

Nếu như Lạc Thiếu Trạch phát hiện Bùi Nhã Phi đi tới Trung Quốc, có thể hay không...

Lạc Mật Mật không dám nghĩ tiếp, hô hấp khẩn trương.

"Có phải giống như cô ấy nói hay không? Nếu như vậy, phía sau chúng tôi có phòng nghỉ nha..." Người pha chế bắt đầu cười híp mắt loay hoay tóc Lạc Mật Mật.

"Cút ngay, hồ đồ nữa cẩn thận tôi tố cáo anh!" Lạc Mật Mật hung hăng hất tay bắn của người pha chế rượu ra, quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi.

Vẫn như cũ trắng nõn đến động lòng người, dáng người uyển chuyển chưa từng thay đổi qua nhiều năm như vậy, sức quyến rũ mê người thắm vào trong xương giống như là sợi dây thừng cổ buộc chặt lòng của đàn ông.

Người con gái như Lạc Mật Mật còn bị cô ta mê hoặc, huống chi là những người đàn ông kia? Thật không hổ là người mẫu quốc tế.

"Làm sao cô lại ở chỗ này?" Lạc Mật Mật rớt cuộc mở miệng nói chuyện.

Bùi Nhã Phi lạnh nhạt quay đầu lại liếc nhìn Lạc Mật Mật, "Thật ra thì, tôi có ở nơi này hay không không quan trọng, quan trọng là tôi xem đến cô có mùi thối bức người."

Một câu nói khiến Lạc Mật Mật cảm thấy có một khí hỏa bốc lên. Tại sao mỗi lần gặp mặt cũng không được hòa bình, chẳng lẽ giao lưu bình thân sẽ chết người sao?

Lạc Mật Mật cũng không phải là người hay tức giận.

"Cho tôi chén nước." Lạc Mật Mật đưa tay hướng về phía quầy bar cầm chén nước.

Bùi Nhã Phi xì mũi coi thường, biểu tình cười nhạt nơi khóe miệng, "Vẫn như cũ, xem ra cô sau bao nhiêu năm vẫn không lớn lên là bao, còn là một đứa bé, chỉ biết uống nước."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tôi Muốn Dạy Đồ Túi Xách Này

Bùi Nhã Phi xì mũi coi thường, khóe miệng cười nhạt, "Vẫn như cũ, xem ra sau nhiều năm cô không có lớn lên bao nhiêu, vẫn còn là một đứa bé, chỉ biết uống nước."

"Vậy sao, dáng vẻ này của cô, sang trọng như vậy, ra khỏi cửa là mặc hàng hiệu, uống rượu tây, còn cầm tên túi xách. Cái túi này rất quý phải không?"

Nói xong, móng tay dài nhọn của cô hung hăng xẹt qua túi xách, lưu lại vết rất sâu.

"Cô muốn làm gì? Muốn chết à! Đây là mẫu LV số lượng có hạn nha, cô có biết cái túi xách này rất quý không?"

Ai bảo vừa gặp cô đã trêu chọc ta? !

"Rất quý sao? Bao nhiêu tiền?" Lạc Mật Mật thuận tay cầm túi xách trong tay Bùi Nhã Phi, làm bộ như rất thờ ơ.

Bùi Nhã Phi biết, cô gái trước mắt này là một Ma Nữ, trước kia mỗi lần gặp mặt cũng đều bị cô đùa giỡn, lần này đánh đòn phủ đầu có thể uy hiếp cô, ai ngờ.

"Vài trăm vạn, cô có biết rất quý hay không?"

"Rất quý sao? Vậy thì tốt, tôi bồi thường cho cô!"

"Cô thường cho tôi?"

"Đúng vậy, bao nhiêu tiền tôi đều bồi thường cho cô, cái túi này tôi lấy trước! Hiện tại tôi cảm thấy nó làm chuyện có lỗi với tôi, tôi muốn giáo huấn nó một chút!" Nói xong, Lạc Mật Mật hung hăng ném túi xách xuống đất, giơ chân lên nặng nề đạp xuống.

Gót giày nhọn mà giẫm lên túi xách đắt tiền, liền biết trước hậu quả. Kèm theo âm thanh xé rách của túi xách, tiếng thét chói tai cũng theo đó vang lên.

"Lạc Mật Mật, tại sao cô có thể như vậy? Cô cho rằng cái túi này có tiền là có thể mua được sao? Thật không biết, tại sao nhiều năm như vậy Thiếu Trạch vẫn cứng chiều Phong nha đầu này, tốt nhất nên đuổi cô đi!"

"Ai là Phong nha đầu? Thiếu Trạch là tên cô gọi sao? Tôi thấy cô nên đi mới đúng, tôi còn chưa tìm cô tính sổ, nếu cô không trêu chọc anh của tôi, anh ấy sẽ sa sút sao? Lại dám lại xuất hiện trước mặt của tôi, thì nên biết mình sẽ chịu báo ứng! Cô là Phong nha đầu, cô lừa gạt Thiếu Trạch."

Nói xong, Lạc Mật Mật càng dùng sức đạp túi xách, thỉnh thoảng dùng sức nghiền mấy cái.

Bùi Nhã Phi khom lưng giương đôi tay, đầu gối nhún túi xách bị đạp nát dưới đất, tiếng thét chói tai không ngừng.

Cô biết, Lạc Mật Mật không dễ chọc. Nhưng mà mỗi lần cô nhìn thấy Lạc Mật Mật, một ý niệm muốn dạy dỗ cô ta để cho cô ta không thể đi khiêu khích nữa.

"Chuyện gì vậy? Bùi Nhã Phi? Cô. Làm sao cô ở chỗ này?" Nghe được tiếng thét chói tai, Tô Trạch vội vàng vọt lên, nhưng mà nhìn thấy Bùi Nhã Phi làm anh kinh ngạc không thôi.

Nhìn thấy Tô Trạch, Bùi Nhã Phi đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó lập tức uất ức tới gần, bắt được vạt áo Tô Trạch giả tạo làm một bộ dạng đáng thương.

"Tô Trạch, nhìn thấy anh tôi giống như gặp được Bồ Tát sống. Anh mau nhìn xem, Mật Mật vừa thấy tôi liền cướp đi cái túi xách của tôi, nói nhất định dạy dỗ tôi, giẫm nát túi xách của tôi, túi xách này rất quý nha! Anh mau giúp tôi!"

Bùi Nhã Phi nói không rõ ràng với Tô Trạch còn Lạc Mật Mật đứng yên không giải thích, nhưng mà Tô Trạch không rõ ràng lắm.

Hắn từ từ động đậy, nhìn hai mắt Lạc Mật Mật đang say sưa đập lập tức rụt trở về, "Muốn thì cô làm đi, tôi không làm!"

"Anh."

"Ai bảo ban đầu cô đối xử với lão đại như vậy, coi như Mật Mật cố ý chinh cô, là hiển nhiên thôi. Cũng là bản thân mình tự làm tự chịu!"

"Cái gì?" Cùng ánh mắt nhìn chăm chăm, Bùi Nhã Phi tức giận thờ không ra hơi, "Tốt, mấy người cùng nhau khi dễ tôi? Chờ tôi gặp Thiếu Trạch, mấy người chờ xem đây!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Gặp Bùi Nhã Phi

Bùi Nhã Phi đang muốn xoay người rời đi, Văn Y ở một bên ngăn cản cô.

"Xin chào, mặc dù tôi không biết giữa các người xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi lại nhìn ra các người biết nhau từ trước. Nếu đều biết nhau, chính là một loại duyên phận, tại sao tức giận đấy."

"Văn Y, cô không cần phải lo cho cô ta, cô không biết lúc trước cô ta làm gì! Cô tới đây, chuyện của cô ta tôi sẽ từ từ nói cho cô, để cho cô ta đi, nếu không đi tôi liền không khách khí!" Lạc Mật Mật giận dữ xông lại kéo Văn Y.

"Tốt, tôi hiểu rõ rồi, các người là khi dễ người phải không, các người chờ cho tôi!"

Bùi Nhã Phi giận dữ rời đi, lưu lại một đồng mảnh vụn của túi xách.

Đối với mọi chuyện trước mắt, mặc dù Văn Y không biết sự tình, nhưng là mỗi lần gặp phải loại chuyện như vậy, lòng nghĩa hiệp của cô sẽ trỗi dậy, không thể khống chế muốn "Xen vào việc của người khác" .

Nhưng tính tình này rất giống tính Lạc Mật Mật, Văn Y cũng rất thích tính tình Lạc Mật Mật dám làm dám chịu, tính tình dám yêu dám hận, cho nên từ đó về sau, hai người rất nhanh liền trở thành bạn bè tốt.

Nhưng mà đối với Lạc Mật Mật, kể từ sau khi gặp Bùi Nhã Phi ở quán bar, một cỗ cảm giác lo lắng thường xuyên tràn đầy trái tim, không biết giải

thích như thế nào.

Nàng không sợ Bùi Nhã Phi vô duyên vô cớ làm khó dễ cô, cô chỉ là lo lắng nếu như Bùi Nhã Phi xuất hiện trước mặt Lạc Thiếu Trạch, bọn họ có thể quay lại với nhau hay không, Lạc Thiếu Trạch có thể hay không rời bỏ cô.

Đủ loại phỏng đoán để cho cô mất đi cảm giác an toàn, cả ngày lo sợ lo lắng, nhìn trước ngó sau.

Sợ nhất chính là gặp trời mưa, bởi vì mấy năm trước, Lạc Thiếu Trạch rời nhà chạy đến nước Pháp chính là một ngày mưa, một ngày kia, Lạc Mật Mật nhìn mưa làm biến mất dần dần bóng lưng Lạc Thiếu Trạch, trong lòng như bị đao cắt hít thở không thông khó chịu.

Hôm nay, loại cảm giác này trong mấy ngày mưa một lần nữa xuất hiện, tựa như lửa mạnh từ từ đau khổ lòng của Lạc Mật Mật, cảm giác sợ hãi lần nữa xuất hiện.

Liên tục mấy ngày Lạc Mật Mật cũng không có nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch, cô không có cách nào lấy dũng khí gọi điện thoại cho anh, lần đầu tiên trong đời cô sợ hãi.

Cô sợ điện thoại gọi đến, Lạc Thiếu Trạch thốt lên lời cự tuyệt, cô sợ người mình yêu giấu diếm mình.

Lạc Mật Mật tự giam mình ở trong phòng ngủ, ngồi ở đầu giường, mắt nhìn chăm chăm vào phía trước.

Cô có thể ở trước mặt bất kỳ người nào làm ra một bộ không sợ trời không sợ đất, người chí khí cao, duy chỉ có ở trong căn phòng mờ tối không cách nào thuyết phục mình. Cô cũng sợ cô độc, cũng lo lắng bị vứt bỏ, hơn nữa sợ hãi mất đi.

Nhưng mà, ở trong biệt thự vắng vẻ chỉ có mình cô, chỉ sợ cô mà chết có thể không người biết.

Vào giờ phút này, Lạc Mật Mật chính là nhớ nhung Lạc Thiếu Trạch, cho dù không có dũng khí nghe giọng nói của anh, dù là biết sự hiện hữu của anh, còn để ý mình, là đủ rồi.

Lạc Mật Mật cầm điện thoại di động lên, ngón tay ấn phím trượt lên tới đi vòng quanh hồi lâu, rốt cuộc đè vào tin nhắn, từ từ gõ mấy chữ.

"Vẫn khỏe chứ?"

Ba chữ trên màn hình bị đánh vô hình vô số lần, rốt cuộc Lạc Mật Mật cắn môi hung hăng nhấn một cái, giống như chim nhỏ bay lượn bình thường phát ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Thật Sự Đã Trở Lại

Rất lâu, trên màn hình cũng không có phát sáng, trong lòng Lạc Mật Mật u ám đến thật lâu.

Lạc Mật Mật đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bầu trời mờ mịt rơi vào trong bóng đêm, lưu lại ánh chiều tà trên chân trời phiêu đảng, bịn rịn không muốn rời đi, như vẽ lên cảnh biệt ly lúc có một tia sáng rực rỡ mỹ lệ.

Anh ấy có thể là bạn rợn, có thể không nghe được điện thoại lúc tin nhắn vang lên, có thể anh ấy đi ra ngoài quên mang theo điện thoại di động....

Đếm không hết "có thể" làm cho Lạc Mật Mật rơi vào sự ngờ vực vô tận. Cô không muốn như vậy, loại cảm giác này quả thật là sâu não, nhưng càng cố gắng khống chế mình, đại não suy nghĩ lại càng loạn.

Lạc Mật Mật hung hăng lắc đầu, đi thẳng đến trước máy vi tính, mở thư mục tiểu thuyết ra.

Đôi tay đặt trên bàn phím, ánh mắt nhìn chăm chăm trên màn hình trắng, không có động tĩnh

Không biết từ lúc nào, trên màn hình lại xuất hiện đầy chữ, tất cả đều lặp lại bốn chữ ____ "Anh ấy không yêu mình*."

Đột nhiên lấy lại tinh thần, Lạc Mật Mật kinh ngạc nhìn lên màn hình, khẩn trương cực kỳ.

"Tại sao? Chẳng lẽ cảm giác của mình là thật sao? Sẽ không, mình không tin, mình biết rõ Thiếu Trạch không phải là người như vậy, cho dù Bùi Nhã Phi có trở lại thì thế nào? Anh ấy nói qua anh ấy yêu là mình! Vậy mình còn phải lo lắng cái gì? Rốt cuộc là đang lo lắng cái gì đây?..."

Càng không hiểu nổi mình đang suy nghĩ chuyện gì, càng làm cho mình khổ não. Cũng khó trách, Lạc Mật Mật mới chỉ là cô bé hai mươi tuổi, đối với tình yêu, còn rất ngờ nghệch.

Cô sợ mất đi, hơn nữa cô cảm giác rất rõ ràng Lạc Thiếu Trạch sớm muộn gì cũng sẽ rời mình đi.

Sự tự ti này làm cho Lạc Mật Mật lâm vào khủng hoảng, hai tay cô ôm đầu, co rúc trên ghế tuột xuống, từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng run rẩy.

"Ken két..." Chợt cửa mở ra.

Một người đàn ông đi vào, bước nhanh về phía Lạc Mật Mật, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, "Mật Mật, em làm sao vậy? Có phải gặp chuyện gì không thoải mái hay không?"

Giọng nói rất quen thuộc, là Thiếu Trạch, là bánh nướng áp chảo, anh ấy trở lại, anh ấy thật sự trở lại!

Lạc Mật Mật vui mừng ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiếu Trạch, trong đôi mắt tràn đầy vui mừng, ôm lấy Lạc Thiếu Trạch.

"Anh trở lại, anh thật sự đã trở lại!" Đối với phản ứng mãnh liệt của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch lấy làm kỳ quái, từ từ kéo Lạc Mật Mật ra nghi hoặc nhìn cô, "Anh đương nhiên trở lại, em làm sao vậy?"

Vào giờ phút này, Lạc Mật Mật mới chậm lại, ý thức được mình không thích hợp, liền vội vàng sửa sang một chút tóc bị rối loạn lúc nãy, ánh mắt

hoảng hốt nhìn chăm chăm dưới mặt đất.

"Mau dậy đi, ngồi như vậy sẽ rất mệt." Lạc Thiếu Trạch đau lòng đỡ Lạc Mật Mật đứng dậy, trong lúc lơ đãng nhìn thấy dòng chữ rậm rạp chẳng chịt trong máy vi tính, nhưng lại bị Lạc Mật Mật bắt gặp được cử động của anh, Lạc Mật Mật hốt hoảng đóng máy vi tính, mỉm cười lúng túng với Lạc Thiếu Trạch.

"Ôi, viết tiểu thuyết không thể nhìn nha, hẹp hòi!" Lạc Thiếu Trạch cố tỏ ra so đo dẫu môi lên.

"Không có, chẳng qua là cảm thấy viết không hay, sợ anh cười em thôi."

Lạc Thiếu Trạch cười cười, "Được rồi, đùa với em thôi, anh làm sao cười em, em là tâm can bảo bối của anh mà! Đến bây giờ em vẫn chưa đi làm cơm, có phải đang đợi anh à? Đói bụng chưa, anh đi làm cơm cho em ăn."

Lạc Mật Mật ghét bỏ liếc nhìn, "Anh làm cơm, anh biết làm à?"

"Dĩ nhiên, đừng quên lần trước anh còn làm bữa ăn Tây cho em đó? Anh trước kia ở Pháp, tự mình có thể làm cơm, khi đó anh học được không ít thứ, có rất nhiều hồi ức khó quên!"

Nhìn Lạc Thiếu Trạch hả hê kể về trải nghiệm của mình ở nước Pháp, Lạc Mật Mật không biết mình chạm phải dây thần kinh gì, tự nhiên hỏi một câu hỏi như vậy.

* Nguyên gốc của câu "他不爱我"- "Anh ấy không yêu mình" chỉ có bốn từ, do từ "他" được dịch thành "Anh ấy" nên câu này dịch ra thành năm từ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tìm Bùi Nhã Phi Cũng Là Chuyện Khó Quên À?

Nhìn Lạc Thiếu Trạch hả hê kể về trải nghiệm của mình ở nước Pháp, Lạc Mật Mật không biết mình chạm phải dây thần kinh gì, tự nhiên lại hỏi một câu như vậy.

"Ở nước Pháp, tìm Bùi Nhã Phi là chuyện khó quên nhất chứ gì?"

Một câu nói làm cho Lạc Thiếu Trạch chết đứng tại chỗ, bất động, cũng không biết nói gì, liền không được tự nhiên buông tay Lạc Mật Mật ra, đi ra ngoài cửa.

Lúc này, Lạc Mật Mật đột nhiên ý thức được mình nói sai. Quá khứ trước kia là chuyện tình mà Lạc Thiếu Trạch không muốn nhắc tới, anh từng có rất nhiều người phụ nữ, nhưng đều là chơi bời trêu đùa, không chế, chỉ có duy nhất một lần, Lạc Thiếu Trạch chân chính thiệt tình, nhưng lại bị người tổn thương hoàn toàn.

Nếu biết như vậy, giờ phút này Lạc Mật Mật còn cứng rắn chọc vào vết sẹo người ta, không phải là tự làm mất mặt sao?

Lạc Mật Mật vội vàng đuổi về phía trước, đi xuống lầu dưới, thấy Lạc Thiếu Trạch đang loay hoay trong phòng bếp.

~~~~~ tổng giám đốc cực sùng cục cứng bé nhỏ ~~~~~ nhớ cất giấu cùng nhân lại nhé ~~~~~

"Bánh nướng áp chảo, xin lỗi, vừa rồi em..."

"Em muốn ăn gì? Gọi món đi, anh chính là đầu bếp tài nghệ bậc nhất đó!"

Nhìn bóng lưng bận bịu vất vả của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật lập tức thu hồi áy nài, mỉm cười tiến về phía trước.

"Ồ, không nhìn ra, anh chính là thanh niên mẫu mực thế kỷ mới đó, tương lai có phải nên trao cho anh một giải thưởng lớn "người đàn ông làm chủ gia đình ưu tú" nha?"

"Không cần, chỉ cần sau này em đừng có suốt ngày theo đuôi anh đòi thức ăn mình muốn ăn là được." Lạc Thiếu Trạch tiêu sái lấy ra một tờ giấy, tràn đầy lòng tin đưa cho Lạc Mật Mật.

Phía trên là tất cả tên đồ ăn, từ đầu tới đuôi có ít nhất khoảng ba mươi món. Lạc Mật Mật kinh ngạc nhìn tờ giấy, không thể tin được hết lớn, "Bánh nướng áp chảo, chẳng lẽ anh cũng biết làm những thứ này ư?"

"Đúng vậy."

"Tùy tiện chọn vẫn được đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy tất cả em đều muốn!"

"....."

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ xoay người lại, một tay cầm dao, một tay gõ thớt, bất mãn nhìn về phía Lạc Mật Mật nói, "Em thật coi chính mình mở quán, ăn không lấy tiền à? Có khoảng mấy chục món, em muốn anh làm toàn bộ cho em ăn, muốn mệt chết anh à?"

"Ha ha ha, không phải, em nói anh làm ngày hôm nay không xong thì ngày mai có thể làm mà."

"Cái này cũng không sai khác là mấy, nếu anh làm, em ăn cũng không hết."

"Em có thể ăn, chỉ cần anh có thể làm thì em liền tham ăn."

"Em coi mình là heo à?"

"Không có, em chỉ là muốn hết sức hưởng thụ cảm giác mỹ vị này! Để sau này anh không làm cho em ăn, chẳng phải là ăn không lâu..."

Lạc Thiếu Trạch giương mắt nhìn Lạc Mật Mật đùa giỡn ngón tay, từ từ để dao xuống, đi bên cạnh cô, dịu dàng nắm lấy bả vai cô, "Nha đầu ngọc, chỉ cần em không ngán, anh có thể làm cho em ăn cả đời!"

Ánh mắt chuyên chú dừng ở khuôn mặt nóng hừng hực của Lạc Mật Mật, cuối cùng gặp gỡ cặp mắt to tròn như nước long lanh, giao hòa tình nghĩa thâm tình vô tận.

Lạc Thiếu Trạch đứng thẳng bên bàn bếp nhanh nhẹn cắt rau dưa, Lạc Mật Mật đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn.

Đây chính là người con trai mà mình vẫn thích.

Lạc Mật Mật thâm tình nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch, cô chậm rãi đi đến sau lưng Lạc Thiếu Trạch, đôi tay nhẹ nhàng xuyên qua hông ôm thật chặt, mỉm cười dựa vào trên lưng to lớn cao ngạo của Lạc Thiếu Trạch, cặp mắt từ từ khép lại.

Khóe miệng khẽ gợi khe giờ lên, Lạc Thiếu Trạch từ từ ngừng công việc, một tay cầm hai bàn tay Lạc Mật Mật thật chặt, nghiêng mặt nhẹ nhàng nói, "Năm tay nhau đến chết, mới biết tình ái."

Ánh mắt Lạc Mật Mật từ từ mở ra, không biết từ khi nào đã ướt át.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lại Một Mình

"Em ngồi xuống đi, xong ngay đây." Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng nói.

"Em không, em ở chỗ này, em muốn kề cận anh, cả đời đều muốn kề cận anh như vậy. Bánh nướng áp chảo, không cần quay đầu lại, nếu như có một ngày, anh không yêu em nữa, chuẩn bị rời đi, anh không cần quay đầu lại hãy bước đi về phía trước, nếu không em sợ vận năng giao của em không cách nào mất đi hiệu lực, em sợ em sẽ vĩnh viễn kề cận người, cho nên anh phải hung ác một chút, đối với em và anh đều tốt. . . . ."

"Em nói cái gì vậy, Mật Mật? Tại sao lại nói như vậy, em nên biết anh chỉ muốn ở cùng em." Lạc Thiếu Trạch có chút tức giận đẩy hai tay của Lạc Mật Mật ra, quay người lại nhìn chăm chăm hai mắt của cô, "Em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra phải không?"

"Tốt lắm tốt lắm, em không sao, em mà xảy ra chuyện gì à? Anh mau nấu cơm, em đói rồi, ăn táo trước nha!" Lạc Mật Mật cố ý tránh né, đi tới trước bàn ăn cầm quả táo.

Lạc Thiếu Trạch nhìn Lạc Mật Mật từng ngậm từng ngậm ăn quả táo, cười đùa trêu ghẹo nói, "Cái người này như Lolita, thật là hù dọa người, xem anh thu thập em như thế nào, làm món ăn cực khó ăn cho em xem. . . . ."

"Anh dám? Em thấy anh là muốn tìm cái chết, bánh nướng áp chảo."

"Kể từ khi tới cái thế giới này, anh liền không có ý định còn sống trở về"

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, bĩu môi, "Thủ hạ lưu tình nha, em thật sự đói, mau mau nha."

"Đến đây, ném thử một chút đi!"

Nhìn Lạc Thiếu Trạch bưng ruột già bước nhanh tới, Lạc Mật Mật hạnh phúc không cách nào tả được, cảm giác được cưng chiều làm cho cô tốt đẹp không thôi.

Ruột già non mềm thơm ngào ngạt được đặt lên bàn, Lạc Mật Mật vội vàng đưa tay cầm một khối, vừa định đặt ở trong miệng liền bị người nắm thật chặt.

"Thật là một con mèo tham ăn, rất nóng nha, để anh thổi cái đã." Nói xong, Lạc Thiếu Trạch kéo tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật đang cầm ruột già, nghiêng đầu, từ từ thổi lên.

Lạc Mật Mật nghiêng mình, dí dỏm nhìn Lạc Thiếu Trạch đang thổi, xì cười ra tiếng, "Ai u, tự em sẽ thổi, anh xem anh kìa, dáng vẻ này rõ là. . . . ."

Nói còn chưa dứt lời, Lạc Thiếu Trạch liền nuốt miếng ruột già trong tay Lạc Mật Mật.

"Ừ, thật là ăn ngon, không tệ không tệ." Lạc Thiếu Trạch cợt nhã nhìn Lạc Mật Mật đang kinh ngạc, khoa trương nhai ruột già, dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ.

Lạc Mật Mật ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm, đôi tay chống nạnh, "Thật là xấu nha, cứ nhiên giành ruột già của em, Lạc Băng, xem em thu thập anh như thế nào!"

Nói xong, Lạc Mật Mật giơ lên quả đấm nhỏ về phía Lạc Thiếu Trạch, đột nhiên lúc này điện thoại của Lạc Thiếu Trạch vang lên.

"Này, thế nào? Tốt, tôi lập tức đến, cậu đi thông báo trước cho các bộ phận, nửa giờ sau đi họp."

Nghe được Lạc Thiếu Trạch nói, Lạc Mật Mật ý thức được anh phải lập tức đi, lập tức cảm thấy không thôi, chậm rãi đi tới bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật quệt mồm nít lấy vạt áo Lạc Thiếu Trạch lắc tới lắc lui.

Thấy Lạc Mật Mật làm nũng, Lạc Thiếu Trạch mỉm cười sờ sờ đầu của cô, "Anh phải đi, em ăn cơm trước đi, trong nồi còn có một tô canh xong ngay đây."

"Phải đi sao?"

"Ừ, phải đi, lần này rất gấp."

Lạc Mật Mật bất đắc dĩ trở về bàn ăn, nhìn món ăn trên bàn, bất đắc dĩ, "Lại một mình em. . . . . Được rồi, anh đi đi, nhớ ăn gì đó, không được. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Lạc Thiếu Trạch đã cầm áo khoác vọt ra khỏi cửa chính.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tin Tức Lộ Ra Ngoài

"Không thì mang một ít thức ăn tới công ty. . . . ." Lạc Mật Mật nhẹ giọng nói thầm.

Nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch dần dần biến mất, Lạc Mật Mật đứng hồi lâu. Không biết từ lúc nào mới xoay người trở về bàn ăn, từ từ cầm đĩa lên đảo tới đảo lui trong mâm.

Phải biết ăn cơm một mình rất không thoải mái, hưởng chi cô ôm rất lớn hi vọng mà hôm nay mọi chuyện cũng bế nát, điều này làm Lạc Mật Mật càng thêm mất mát.

Nhưng mà, cô không biết, thật ra thì công ty Lạc Thiếu Trạch xảy ra chuyện rất lớn, mà chuyện này còn dính tới Lạc Mật Mật.

"Cái gì? Loại chuyện như vậy tại sao bị truyền ra ngoài? Hơn nữa, lúc ấy chúng tôi không phát hiện có người quay video. Đám chó săn này, nơi nào cũng có? !"

Lạc Thiếu Trạch tức giận đập cái bàn, nhìn mặt Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên la diên cuồng. Lúc anh về nhà nấu cơm, video quay anh và Lạc Mật Mật đến cục dân chính kết hôn đã truyền khắp trên mạng. Chỉ một phút thôi đã trở thành video hot nhất trên mạng.

Trước kia nếu là gặp phải loại chuyện như vậy, đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói không phải là cái gì chuyện mới mẻ, thế nhưng lần này không là

chuyện tốt rồi, ngộ nhờ ba mẹ đang ở bên Mĩ thấy, anh và Lạc Mật Mật sẽ chịu không nổi.

"Có biện pháp gì có thể giải quyết?" Đôi tay Lạc Thiếu Trạch chống nạnh.

"Nếu không thì tiêu ít tiền đem trang web này đóng đi, như vậy là có thể bảo đảm không còn tin tức nữa." Tô Trạch duỗi cái đầu lòng đầy cảm phẫn nói.

Mạc Triết Hiên đi lên trước, đánh vào ót Tô Trạch, "Thật ngu ngốc, cậu đóng trang web này thì mọi chuyện sẽ không truyền đi nữa hả? Lại nói, tôi vừa nhận được tin tức, báo chí tạp san đã chuẩn bị bản thảo, sáng sớm ngày mai sẽ đăng ra ngoài. Đến lúc đó, sợ lo được cái này không lo được cái khác."

Lần đầu tiên Lạc Thiếu Trạch cảm thấy chuyện như vậy khó giải quyết như thế, anh nâng cặp mắt hung ác, gắt gao nhìn chăm chăm hai anh em trước mặt, "Tuyệt đối không để chuyện này náo loạn nữa, lập tức ngăn lại, tôi không quan tâm các cậu dùng biện pháp gì."

Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên nhìn nhau, rối rít rơi vào trầm tư. Không biết qua bao lâu, Mạc Triết Hiên từ từ ngẩng đầu lên.

"Thật ra thì cũng không phải là không có cách nào."

"Nói." Lạc Thiếu Trạch đốt một điếu thuốc lá, đưa tay đưa cho hẳn hai một người một cái.

"Chúng ta có thể lập tức tìm minh tinh làm phát ngôn, nhanh chóng tăng lên hình tượng cùng sự nổi tiếng của công ty chúng ta, đồng thời thừa nhận thân phận của cậu và cô ấy, tự nhiên sẽ lu mờ tin tức bất quá này. Như vậy chúng ta không cần đi phong tỏa tin tức, ngược lại sẽ để cho bọn họ tự động buông tha tin tức, quay đầu tuyên truyền tin tức của chúng ta."

Tô Trạch sờ sờ đầu, mặt không hiểu, "Chúng ta coi như hiện tại đi tìm, đi tuyên truyền, đoán chừng cũng không kịp."

Mạc Triết Hiên bất đắc dĩ liếc Tô Trạch, "Nếu muốn đăng tin đầu trang báo, phải tìm phương thức nhanh hơn. So với báo chí tạp san mau hơn là cái gì? Internet, tin tức, chúng ta bây giờ mà có thể gọi điện thoại đến radio, đem tin tức bán cho tin tức giải trí trên Internet, xem tay chân ai mau hơn."

"Đúng vậy, đây cũng là biện pháp tốt. Nhưng mà người phát ngôn. . . . ."

"Tô Trạch, nếu mà để cậu làm việc, đưa chuột cũng lạnh nha. Cậu quên sao, mấy tháng trước chúng ta không phải chọn người phát ngôn rồi sao? Làm nhanh để lão đại không đợi được nữa. Đúng không, lão đại?"

Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch không khỏi đưa cổ nhìn Lạc Thiếu Trạch, chờ đợi trả lời. Nhưng là Lạc Thiếu Trạch vừa hút thuốc, vừa chậm rãi đứng đưa cái ghế, không chịu nói lời nói.

Vì vậy hai người biết điều đứng yên, hai mặt nhìn nhau, an tĩnh chờ đợi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tại Sao Cô Ấy Lại Là Đối Tượng Của Scandal

Scandal (xì căng đan), anh cũng không sợ, loại chuyện như vậy anh có thể tiếp nhận. Mật Mật bên kia sợ rằng không dọn dò tốt, có biện pháp gì đây? Nếu chuyện này xảy ra, không chỉ danh dự công ty bị thấp xuống mà còn kinh động đến người nhà ở bên Mỹ. Đến lúc đó sẽ xuất hiện tình cảnh mà cả anh và Mật Mật không muốn nhìn thấy.

Cho nên, nếu có thể nhịn thì phải nhịn.

Khói thuốc nồng nặc bên trong, Lạc Thiếu Trạch tính toán thật lâu, rốt cuộc cuối cùng cũng quay người lại, tỉnh táo nói, "Trước tiên đem cái trang web kia phong tỏa, lập tức phái người tìm ra nơi cung cấp tin tức, những chuyện khác cậu cứ theo kế hoạch mà làm đi!"

"Vâng, lão đại!" Mạc Triết Hiên kiên định gật đầu.

Nhưng, Tô Trạch đứng ở một bên có chút do dự, "Lão đại, Mật Mật bên kia... Với tính tình của nàng nếu biết thì..."

"Mật Mật bên kia anh sẽ xử lý, các cậu đi đi, không muốn mắc sai lầm."

"Vâng, lão đại yên tâm." Tô Trạch và Mạc Triết Hiên cùng cất tiếng, bước nhanh rời đi khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc trống rỗng nhất thời chỉ còn lại Lạc Thiếu Trạch, an tĩnh như vậy, cô đơn như vậy. Nhìn ngoài cửa sổ ánh đèn lóe lên, Lạc Thiếu Trạch ưu sầu hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác.

"Lão đại, anh xem như vậy có được hay không? Chúng tôi vẫn cho rằng người này là thích hợp nhất!" Mạc Thiếu Trạch cùng Tô Trạch cầm văn kiện vọt vào phòng làm việc.

Thường ngày, nếu như lỗi mãng như vậy, Lạc Thiếu Trạch đã sớm nổi giận, nhưng lần này lại khác, chuyện quá mức khẩn cấp, không thể không cần sự đặc ân.

Văn kiện xanh thẫm được mở ra đặt ở trước mặt Lạc Thiếu Trạch, trong tài liệu hình ảnh hấp dẫn tầm mắt Lạc Thiếu Trạch trong nháy mắt.

Tại sao lại là cô ấy?

Lạc Thiếu Trạch vọt một cái đứng lên, chính mình cũng không tin vào mắt mình. Mím môi thật chặt, một chữ cũng không nháy ra được.

"Lão đại, chúng tôi biết anh thấy cô ấy nhất định sẽ giết mình, nhưng nhiều minh tinh như vậy, chúng tôi nhất trí cảm thấy cô ấy là thích hợp nhất." Mạc Triết Hiên nâng gọng kính thờ dài bất đắc dĩ lắc đầu.

Tô Trạch cũng bước nhanh lên trước bắt đầu khuyên giải, "Lão đại, bọn em biết anh hận cô ấy, bọn em cũng không ưa gì cô ta. Nhưng hiện nay ở quốc nội danh tiếng cô ấy tăng lên, một lần ba tháng chiếm lĩnh ngôi vị đứng đầu trong bảng xếp hạng, hơn nữa cô ấy còn là người mẫu, phù hợp với làm đại diện trang phục của công ty chúng ta, cho nên..."

"Các cậu sớm biết cô ấy đến Trung Quốc có phải không?" Lạc Thiếu Trạch từ từ ngồi trở lại chỗ ngồi, chăm chú nhìn hai người đang hốt hoảng trước mặt, "Cô ấy cho các cậu cái gì, để cho các cậu ủng hộ cô ấy như vậy? Hử!"

"Không có, không có, chỉ là lão đại, bọn em cảm thấy tình cảm trước kia giữa anh và cô ấy là công cụ tốt nhất để giải quyết nguy cơ lần này, anh suy

nghĩ một chút, nếu mọi người biết được trước kia hai người yêu nhau, sẽ nhanh chóng tiếp nhận tin tức hai người tái hợp."

Nếu bây giờ tìm đại một minh tinh nào đó, việc tạo ra hình ảnh hai người bí mật hẹn hò cũng không kịp!" Tô Trạch cực kỳ nóng nảy, cố gắng giải thích.

Lạc Thiếu Trạch cố nén tức giận, khắc chế kích động, "Chẳng lẽ các cậu không biết dùng kỹ thuật photoshop rất lợi hại ư? Tùy tiện dùng photoshop hai tấm ảnh không được sao, còn phải....Lão nhị, tôi vẫn cho rằng cậu làm việc rất đúng mực, cậu cứ nhiên theo lão tam..."

"Thật ra thì, tôi cũng cảm thấy đây là thí sinh tốt nhất." Mạc Triết Hiên đứng ở một bên, đôi tay giữ tại trước mặt, khiếp sợ trả lời, "Nếu lão Đại không muốn, vậy tụi em liền... Đối người khác..."

Nói xong, Mạc Triết Hiên lôi kéo ống tay áo Tô Trạch bước nhanh tránh ra ngoài, chột sau lưng truyền đến âm thanh nặng nề.

"Cũng không sao cả, dù sao scandal kết thúc thì tách ra. Các cậu đi làm đi, chỉ cần không làm quá đáng là được."

"Vâng, lão đại!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chuyện Lo Lắng Nhất Đã Xảy Ra

Tô Trạch và Mạc Triết Hiên sau khi đi, hồi lâu Lạc Thiếu Trạch cũng không có lật lại phần văn kiện kia. Nói thật, trong lòng Lạc Thiếu Trạch rất mâu thuẫn, sau bao nhiêu năm anh không biết nên đối mặt với khuôn mặt quen thuộc đó như thế nào, cùng với cô trình diễn yêu đương thân mật, đối với anh đó là thách thức khó khăn.

Nhưng vì công ty suy nghĩ, không muốn ba tới Trung Quốc, không muốn Mật Mật cùng anh tách ra, lần này phải làm.

Nhưng Mật Mật bên kia phải nói thế nào đây? Cô ấy có thể hiểu nỗi khó xử của anh không?

Cả đêm, Lạc Thiếu Trạch cứ ngồi thẳng tắp trên bàn không có rời đi.

Ngày hôm sau, khắp nơi trên Internet tin giật gân về công ty thời trang Thịnh Hành. "Người mẫu nổi tiếng Bùi Nhã Phi là phát ngôn cho trang phục mới của công ty Thịnh Hành", rồi "tổng giám đốc công ty Thịnh Hành Lạc Thiếu Trạch dắt tay người phát ngôn Bùi Nhã Phi, tương truyền hai người đã từng là người yêu," cái gì "đẹp trai giàu có Lạc Thiếu Trạch công ty Thịnh Hành cùng người đẹp trang nhã Bùi Nhã Phi tái hợp"...

Tin tức báo chí long trời lở đất như là nước lũ bộc phát không bị ngăn trở đập vào mắt mọi người, rung động mọi người.

Đồng thời, trong trường đại học cũng rung động tuyệt đối không kém so với xã hội, suy nghĩ một chút trong suy nghĩ của nữ sinh thì Lạc Thiếu Trạch của chúng ta là điển hình của đẹp trai giàu có thành đạt, cư nhiên bây giờ lại có bạn gái, tin tức đả thương bao nhiêu trái tim nhỏ của các thiếu nữ.

"Haizzz, cậu thấy sao? Bạch mã hoàng tử của chúng ta kết hôn, chính là Bùi Nhã Phi đó, là người trong tiết mục giải trí gần đây đó..."

"Ừ, mình biết rồi, chính là cái cô tóc dài cao ráo trắng trẻo đúng không, haizzz, mình không biết như thế nào cả, tại sao tổng giám đốc Lạc lại coi trọng cô ấy chứ?"

"Thật ra thì mình cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, trai tài gái sắc, đẹp trai giàu có thành đạt xứng với người đẹp trắng trẻo sang trọng quý phái chứ sao."

". . . . ."

Lạc Mật Mật cầm bài thi phờ phạc rũ rượi đi vào phòng học, phát hiện mấy nữ sinh đang đứng phía trước cầm Ipad tám chuyện say sưa.

Thật ra cô không có hứng thú với những người bạn học không quen này, nhưng nghe được "tổng giám đốc Lạc" cái từ này, vẫn có điếm giật mình.

Để xuống bài thi, Lạc Mật Mật cảm thấy không yên tâm, lập tức vọt tới phía trước, "Này các mỹ nữ, tôi mới vừa nghe các cô thảo luận về "tổng giám đốc Lạc" cái gì đó, có phải có tin tức gì à? Có thể cho tôi mượn xem được không?"

Cô gái cầm Ipad mỉm cười nhìn Lạc Mật Mật, thân thiện đưa máy tính bảng, "Cô cũng có hứng thú với cái này à, nhớ nhanh đưa cho chúng tôi nhé, cho cô mượn này."

Không nhìn không biết, vừa nhìn thì giật mình.

Lạc Mật Mật nhìn dòng chữ rậm rạp chằng chịt trên trang web kia cùng hình ảnh mập mờ ngọt ngào, trong đầu nổ tung.

Chuyện lo lắng nhất vẫn xảy ra!

Thế nhưng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Lạc Mật Mật giơ Ipad nặng nề đập chủ nhân, hồn phách thất lạc trở về chỗ ngồi.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bánh nướng áp chảo anh đã sớm thấy qua Bùi Nhã Phi rồi à? Chẳng lẽ chuyện của chúng ta trong khoảng thời gian này tất cả đều là gặp dịp thì chơi thôi sao? Tại sao lại muốn gạt em, tại sao đến cuối cùng anh vẫn chọn cô ấy, tại sao em lại là người cuối cùng biết chuyện?...

Quá khứ, anh lựa chọn Bùi Nhã Phi, em cũng là người cuối cùng được biết, em làm bộ như không có gì xảy ra, có thể cố làm thông minh ở bên người các người đi tới đi lui, nhin đau nhìn bợn anh cười đùa ngọt ngào.

Sau đó, các người chia tay, em cũng là người cuối cùng được biết, khi anh lựa chọn sang Pháp tìm kiếm Bùi Nhã Phi em mới hiểu các người đã xảy ra chuyện gì đó. Không phải em là người vô tâm, mà là anh lừa gạt em thật là khổ...

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Gọi Vào Sao?

Không phải em không chu đáo, là anh lừa gạt em đây thật là khổ. . . . .

Tại sao? Ban đầu không phải anh cho chúng ta cơ hội gặp thoáng qua, hôm nay anh lựa chọn cùng em ở chung một chỗ, lại đồng thời chân đạp hai con thuyền.

Chân đạp hai con thuyền. . . . . Không được, cô muốn tìm anh hỏi rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô muốn anh giải thích.

Lạc Mật Mật càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, cả người đều muốn nổ tung, khi lão giáo sư mới vừa đi vào lớp chuẩn bị dạy, nàng rốt cuộc không nhịn được, không để ý dọn dẹp đồ trên bàn liền thật nhanh vọt ra khỏi phòng học.

Chạy trên đường nhựa xám xịt, mặc cho nước mắt theo hai bên tai xẹt qua, lòng như đao cắt rất đau đớn. Lạc Mật Mật cái gì cũng không để ý, chỉ có chạy về phía trước, chạy về phía trước . . . . .

Đi tới công ty, Lạc Mật Mật đã khóc lem hết mặt. Nhìn cao ốc văn phòng, Lạc Mật Mật đè nén khó chịu, thật muốn lớn tiếng gọi Lạc Thiếu Trạch ra.

Đưa tay sờ sờ túi áo, điện thoại di động căn bản không ở đây, xem ra là mới vừa rời đi quá vội vàng, di động rơi vào phòng học.

"Mặc kệ, hôm nay là tìm anh tính sổ, làm gì phải nhất định gọi anh ra ngoài, trực tiếp vọt vào thôi."

Nói xong, Lạc Mật Mật nắm chặt quả đấm nhỏ, cảm đầu đi vào cao ốc văn phòng.

Trong phòng làm việc.

Tay Lạc Thiếu Trạch nắm chặt điện thoại iphone4s màu đen, không biết đã gọi Lạc Mật Mật bao nhiêu lần, vẫn không ai nghe máy.

"Ai, xem ra là thấy tin tức, nhưng mà tại sao không nhận điện thoại đây? Chẳng lẽ không muốn nghe anh giải thích sao?"

Lạc Thiếu Trạch trống rỗng nhìn màn hình di động, thở dài thật sâu.

Đông đông đông. . . . .

"Mời vào."

Lạc Thiếu Trạch theo bản năng nghĩ là Lạc Mật Mật đến tìm mình, bởi vì lấy tính khí của cô ấy nhất định sẽ tìm đến mình tính sổ. Nhưng mà, cửa mở ra, là Tô Trạch đi vào.

Lạc Thiếu Trạch thất vọng trừng mắt một cái.

"Lão đại, có người tìm anh." Tô Trạch không để ý nhìn Lạc Thiếu Trạch, thấp thỏm loay hoay ngón tay của mình.

Lạc Thiếu Trạch bưng ly cà phê nhẹ nhàng uống, "Người nào, gọi họ đi vào không phải là xong à?"

"Thật gọi vào sao?" Tô Trạch thử dò xét, cau mày.

Thấy biểu tình của Tô Trạch, Lạc Thiếu Trạch chợt có cảm giác chằng lành ập vào lòng, "Thế nào? Không phải là Mật Mật tới chứ?"

"Đó cũng không phải."

"Cho vào đi!" Lạc Thiếu Trạch thở phào một cái.

"Nhưng mà. . . . ."

"Nhưng mà cái gì, tôi đã nói tại sao lâu như vậy, thì ra là Tô Trạch anh ở nơi này cần nhân, tôi nói Thiếu Trạch nhà tôi chắc chắn sẽ muốn gặp tôi!"

Một giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai, Lạc Thiếu Trạch không khỏi chấn động, cúi đầu không thể tin được.

Là cô ấy, thật sự là cô, cô tới rồi.

Lạc Thiếu Trạch cứ cúi đầu không nhìn về phía trước. Bùi Nhã Phi thấy thế, khoát tay gọi Tô Trạch đi ra ngoài, từ từ đi đến trước bàn làm việc, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

"Anh yêu, chúng ta lại gặp mặt, anh ngẩng đầu lên xem em nè, em vẫn như cũ?"

Lạc Thiếu Trạch hít sâu một hơi, từ từ giương mắt lên. Ánh mắt lạnh lùng phóng ra, khuôn mặt như hàn băng lạnh đến thấu xương.

Nhưng mà, lần nữa thấy khuôn mặt quen thuộc Lạc Thiếu Trạch vẫn không khống chế mình được, vẻ mặt hơi có vẻ kích động.

Mặc áo đầm màu đen, buộc tóc nhẹ nhàng linh hoạt sau ót, khuôn mặt tinh xảo lộ ra hơi thở mê người.

Còn là đẹp như vậy.

Cười một tiếng, Bùi Nhã Phi nhẹ nhàng nâng ngón tay từ từ xẹt qua cằm Lạc Thiếu Trạch, "Anh yêu, nhớ em không?"

Đột nhiên, Lạc Thiếu Trạch giống như là chạm phải điện, cặp mắt trợn to nhìn Hồ Mị nữ nhân quen thuộc trước mắt.

"Cô, tại sao lại ở chỗ này? Ngồi xuống đi!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Anh Yêu, Anh Có Nghĩ Tới Em Không?

Một câu nói khiến Bùi Nhã Phi chững đờ không được, mới vừa rồi thấy phản ứng của Lạc Thiếu Trạch làm cho cô quá tự tin rồi, xuất hiện lần này sẽ làm anh mê đắm thần hồn.

Lúc tới cô đã từng nghĩ đến Lạc Thiếu Trạch sẽ lạnh nhạt, nhưng mà không nghĩ tới là lúc sau mình lại tự tin mù quáng. Loại cảm giác từ trên cao té xuống làm cho Bùi Nhã Phi cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng mà, quá khứ mình chính là nhờ cổ hơi thở nữ nhân của mình bắt lấy Lạc Thiếu Trạch, cô không tin là anh có thể chân chính quên nàng.

Cho nên, Bùi Nhã Phi cũng không có ngoan ngoãn nghe lời nói của Lạc Thiếu Trạch ngồi ở cái ghế đối diện, mà là xoay người lại đến bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, thuận thế ngồi lên.

Cái móng nhỏ nhanh chóng ngồi trên tay cầm ghế của Lạc Thiếu Trạch, eo nhỏ mềm mại bên tay của Lạc Thiếu Trạch từ từ ngọ nguậy, cánh tay thon dài ấm áp khoác lên vai Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi dịu dàng tựa như một cỗ sưởi nước nóng.

Ngược lại Lạc Thiếu Trạch cũng không có lập tức cự tuyệt, hần lẳng lẳng ngồi ở trên ghế vẫn không nhúc nhích, muốn xem một chút nữ nhân trước mắt này đến cùng muốn làm cái gì.

"Anh yêu, em là người phát ngôn của công ty anh nha, thời gian dài như vậy chúng ta không có gặp mặt, anh có nhớ em không?" Nói xong, tay nhỏ bé của Bùi Nhã Phi theo cổ áo Lạc Thiếu Trạch chui vào, nặng mà có lực vuốt ve. . . . .

Ngồi ở trong phòng Lạc Thiếu Trạch thờ ơ, nhưng mà Lạc Mật Mật đứng ở ngoài cửa lại nhìn thật lâu, nhìn tê tâm liệt phế, nhìn mà đau đến không muốn sống. . . . .

Cô không tin được ánh mắt của mình, nhưng mà không phải nói là mắt thấy mới là sự thật sao? Vậy mình rốt cuộc có nên hay không tin tưởng điều mình thấy đây?

Không thể tiếp tục chịu được, cũng đã không thể kiên trì. . . . .

"Phanh ——"

Lạc Mật Mật một cước đạp cửa phòng làm việc, vọt vào trong phòng chỉ vào đôi nam nữ trên bàn làm việc rộng to, "Khốn kiếp, hai người tất cả là khốn kiếp!"

"Mật Mật. . . . ." Lạc Thiếu Trạch dùng sức vung lên, đột nhiên đứng lên, vể mặt kinh ngạc rồi rầm thấp thỏm.

Một màn này cũng làm Bùi Nhã Phi bên cạnh trong nháy mắt đứng thẳng người.

"Mật Mật, em nghe anh giải thích, chuyện không giống như là em nghĩ cái kia, thật ra thì mới vừa rồi là anh đang thử dò xét cô ta. . . . ."

"Anh có phải xem ti vi nhiều rồi không? ! Anh cho rằng mỗi lần người nam phản bội chỉ cần nói lời như vậy người nữ sẽ tha thứ sao? Sẽ không, chỉ biết càng hận hơn!"

"Không phải vậy, tại sao có thể nói hai chữ ‘ phản bội ’ đây? Mật Mật. . . . ."
Lạc Thiếu Trạch trầm miêng khó giải thích, đều do anh, mới vừa rồi nên kịp thời phản ứng, nếu không cũng sẽ không phát triển đến mức này.

Nhưng mà, ai có thể biết lúc này Lạc Mật Mật đang ở ngoài cửa đây?

Nhìn Lạc Mật Mật khóc lao ra ngoài cửa, Lạc Thiếu Trạch đứng dậy đuổi theo, nhưng mà lại bị Bùi Nhã Phi kéo lại.

"Thiếu Trạch, anh không phải đi, em tin tưởng Mật Mật không có chuyện gì, em còn có thật nhiều lời muốn nói với anh đấy. . . . ."

Đột nhiên Lạc Thiếu Trạch quay mặt lại hung hăng nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi, vẻ mặt tối đen làm cho người ta không thở nổi, giống như khối cự thạch nặng nề trực tiếp áp xuống Bùi Nhã Phi, ép tới gần chết.

"Thả tay bản của cô ra! Đừng cho là mới vừa rồi tôi cho cô mặt mũi chính là tha thứ cho cô, từ khi nào thì cô trở nên ‘ gái hồng lâu ’ như vậy, làm cho người ta ghê tởm! Tốt nhất lập tức biến mất cho tôi, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại cô!"

Nói xong, Lạc Thiếu Trạch hung hăng hất hai tay Bùi Nhã Phi ra, kêu tên Lạc Mật Mật rồi bước nhanh vọt ra khỏi ngoài cửa.

Bên trong phòng làm việc, chỉ còn lại một thân Bùi Nhã Phi hóa đá đứng thẫn thờ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Khóc Lóc Cũng Vô Dụng

Lao ra khỏi văn phòng cao ốc, Lạc Thiếu Trạch đã không thấy bóng dáng của Lạc Mật Mật, anh lấy điện thoại ra không ngừng gọi nhưng vẫn không có hồi âm. Vì vậy Lạc Thiếu Trạch cắm đầu chui vào xe chạy đi hướng biệt thự.

Lạc Thiếu Trạch đầu đầy mồ hôi trở lại biệt thự gia đình họ Lạc, vừa hay nhìn thấy Lạc Mật Mật lôi kéo va ly hành lý đi ra cửa chính, liền nhanh chóng dừng xe xông tới.

"Mật Mật, em đi chỗ nào? Em phải nghe anh giải thích, chuyện không phải như vậy..."

"Anh nói cho tôi biết cô ấy ngồi bên cạnh anh làm chuyện như vậy anh một chút phản kháng cũng không có, không quan tâm cô ấy sao? Anh xem chừng là rất hưởng thụ đi! Anh thật sự xem tôi là một đứa bé sao? Đừng cản tôi, tôi không muốn biết cái mà anh nói là sự thật đó!"

Lạc Mật Mật một tay nắm hành lý, một tay đẩy Lạc Thiếu Trạch đang chặn ở trước mặt đi ra ngoài, nhưng chỉ một chút hơi sức của cô căn bản không thể đẩy được thân hình cao lớn bất động của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch đứng yên không một chút sứt mẻ cho đến khi cô không hề xô đẩy nữa.

Nhìn Lạc Mật Mật đứng tại chỗ bất đắc dĩ uý khuất nhưng không kêu khóc nữa, Lạc Thiếu Trạch mới chậm rãi đưa tay vịn lên bả vai Lạc Mật

Mật, nhưng lại bị đánh nặng nề trở lại.

"Mật Mật, làm sao em có thể nghĩ anh thành người như vậy?" Lạc Thiếu Trạch thở dài thật sâu, "Anh nói rồi, trong lòng anh chỉ có mình em, em không thể nghe anh giải thích được sao? Lần này anh gặp phải chuyện phiền toái rất lớn, công ty phải tìm người phát ngôn, hơn nữa sau này còn phải thực hiện một loạt hành động nữa..."

"Tìm người phát ngôn cần phải tìm đến cô ấy sao? Đừng nói ahhh... Anh tránh ra, nếu không bây giờ tôi sẽ về phòng nhảy từ trên lầu nhảy xuống, lập tức tránh ra." Lạc Mật Mật dùng sức đẩy Lạc Thiếu Trạch, đi tới bên lề đường vung tay lên, bắt xe taxi rời đi.

"Em đi nơi nào? Nơi này em quen ai có thể nhờ vả được ai? Nha đầu ngốc, có cần phải bực mình với anh như vậy sao?"

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ, lái xe đi theo phía sau xe taxi cho đến khi đi đến một quán bar.

Lạc Mật Mật thật ra còn không có tính toán chu đáo, chuyện này đến quá đột ngột, căn bản cô còn không có suy nghĩ kỹ, tất cả cứ xảy ra như vậy.

Lạc Mật Mật rất rõ ràng Lạc Thiếu Trạch đi theo phía sau mình nhưng lúc này cô chỉ muốn thoát khỏi anh, không cần anh ấy, vì vậy khi tới quán bar một lát sau liền tìm toilet.

Khóc cũng vô dụng, Lạc Mật Mật lau khô nước mắt, nhìn mình bị thương ở trong gương, khó chịu trong lòng.

"Là cô, cô làm sao vậy? Vẫn ổn chứ?" Giọng nói dịu dàng quen thuộc từ phía sau lưng truyền đến.

Lạc Mật Mật quay đầu lại, thấy Văn Y đang mỉm cười nhìn mình, trong lòng đột nhiên nảy ra một chủ ý. Lúc này cô chỉ muốn mau chóng thoát

khỏi Lạc Thiếu Trạch, cần phải nhờ Văn Y hỗ trợ.

"Văn Y, cô phải giúp tôi..." Lạc Mật Mật níu kéo quần áo của Văn Y, đi lên phía trước nhẹ giọng rỉ tai.

Trong quán bar, Lạc Thiếu Trạch ngồi ở vị trí cách vị trí Lạc Mật Mật vừa mới ngồi không xa, lo lắng chờ đợi. Anh hiểu rõ lúc này đi tới giải thích tương đương với một con đường chết, lấy tính khí của Lạc Mật Mật sẽ đem anh cắt thành tám khúc là đủ khách khí lắm rồi, cho nên không bằng đợi cô yên tĩnh một lúc rồi tiếp tục giải thích.

Thế nhưng một cái này chính là thật lâu, cho đến khi Văn Y xuất hiện.

"Xin chào Lạc tiên sinh, tôi là Văn Y. Mật Mật nhờ tôi nói với ngài không cần phải đợi thêm nữa, cô ấy đi rồi, hơn nữa cô ấy muốn tôi nói với ngài là cô ấy rất an toàn, không cần anh lo lắng."

"Cô ấy đi đâu vậy?" Lạc Thiếu Trạch gấp gáp.

Văn Y vô biểu tình bình thản, mới vừa rồi nghiêng thân thể đi qua lần nữa quay trở lại, "Cái này thì cô ấy không cho tôi nói."

"Tôi là anh của cô ấy, không phải người xấu, mời nói cho tôi biết cô ấy đi đâu rồi, tôi mới yên tâm được."

"Cái này..."

Lạc Thiếu Trạch thấy nét mặt hoài nghi của Văn Y, lập tức lấy danh thiếp của mình ra, "Không tin cô xem, cô có thể hỏi thăm bất cứ lúc nào, có rất nhiều người biết."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cô Đã Làm Xong Rồi Sao?

Văn Y cúi đầu xem danh thiếp, nhếch miệng mỉm cười rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhu hòa tựa như dòng suối nước căn bản không xem được sự lạnh lùng với sự khinh thường mới vừa rồi.

"Thật ra thì, tôi cũng biết anh không phải là người xấu, lần trước không phải là anh xuất hiện cứu Mật Mật hay sao, lúc ấy tôi cũng ở chỗ đó. Mặc dù tôi không biết giữa các người xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể thấy Mật Mật đang giận anh. Thôi được rồi, tôi nói cho anh biết, cô ấy đi ký túc xá ở trường học rồi, anh phải tìm cô ấy thì tìm ở đó."

"Trường học? Cô ấy từ nhỏ đều chưa có ở qua ký túc xá, lần này cư nhiên... Haizzz, xem ra là giận thật rồi." Lạc Thiếu Trạch cúi đầu thở dài thật sâu.

Trong lòng Lạc Thiếu Trạch muốn giải thích cho cô ấy rõ, nhưng chỉ sợ càng giải thích càng không rõ ràng, trong lòng anh hiểu coi như lần này nói rõ ràng lần sau có thể xảy ra nhiều chuyện quá đáng hơn, chẳng lẽ muốn để cho anh nói với Mật Mật rằng tất cả đều vì cô mà phát sinh sao? Nếu để cho cô biết, sợ rằng không chỉ có Lạc Thiếu Trạch một người khó chịu.

Thay vì hai người cùng khó chịu, không bằng để cho anh chịu đựng toàn bộ. Cho nên, Lạc Thiếu Trạch lựa chọn để cho sự việc kết thúc sau sẽ giải thích.

Cứ như vậy, chuyện đã qua nửa tháng.

Mặt dù trong khoảng thời gian này lợi dụng Bùi Nhã Phi ngay mặt làm người phát ngôn cho tập đoàn trang phục Thịnh Hành kết hợp với hành động sau lưng có tác dụng nhất định, nhưng lỗ mũi truyền thông tương đối nhạy bén, khắp nơi nắm giữ chi tiết nói Lạc Thiếu Trạch và Bùi Nhã Phi căn bản không phải là người yêu, cứ như vậy, tập đoàn trang phục Thịnh Hành ngược lại lọt vào nguy cơ tín dụng.

Cứ như vậy, Tô Trạch và Mạc Triết Hiên đã nhiều lần góp ý với Lạc Thiếu Trạch, sắp xếp hẹn hò với Bùi Nhã Phi, nhưng đều bị Lạc Thiếu Trạch từ chối.

Ở trong mắt Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi tựa như một trái bom mà mình vĩnh viễn không muốn gặp lại, nhìn thấy cô sẽ khiến cho vết sẹo đã lành trong nháy mắt rách toạc, máu thịt mơ hồ đau đớn, thay vì vậy, chẳng bằng mau chóng tránh né.

Nhưng Bùi Nhã Phi không nghĩ như vậy.

Tại quán cafe cao cấp.

Một phong thái đoan trang cao quý nhàn nhã của người phụ nữ trung niên đang lẳng lặng ngồi ở nơi tĩnh mịch nhấp nháp coffee, giữa ngón tay và cổ, trang phục đẹp đẽ đều toát lên hơi thở đặc biệt quý phái, quần áo hàng hiệu cùng với túi xách Hermes khiến cho người phụ nữ này toát lên khí chất cao ngạo mười phần.

Cửa kính nhẹ nhàng mở ra, Bùi Nhã Phi mặc váy hồng áo đỏ găng tay đen trực tiếp đi vào, cô tháo kính mát xuống nhìn xung quanh bốn phía, thấy người phụ nữ sau liền bước nhanh tới.

"Tổng giám đốc Thuộc, chuyện gì xảy ra? Tại sao tiền vẫn chưa chuyển tới tài khoản của tôi? Bà không phải nói với tôi, chỉ cần tôi xử lý tốt, bà sẽ đem tiền cho tôi mà."

Thấy bộ dạng hỗn hển của Bùi Nhã Phi, Thuộc Oái Nương khẽ mỉm cười, ly coffee trong tay từ từ rời khoe miệng nhẹ nhàng đặt xuống, "Cô đã làm xong rồi sao?"

"Tôi đã làm theo như bà nói rồi còn gì!" Bùi Nhã Phi dựa bàn đối diện, cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm người phụ nữ ngồi đối diện.

"Cô la to lớn tiếng như vậy không sợ người khác nghe thấy à? Mọi chuyện cần phải trấn tĩnh. Thật ra thì tôi cũng không sợ gì cả, chuyện truyền tới tai của Lạc Thiếu Trạch, cho anh ta biết cô tính toán anh ta, chỉ sợ cô rõ hơn tôi anh ta sẽ đối đãi với cô như thế nào."

Nhìn Thuộc Oái Nương trầm ổn bất động phía đối diện, Bùi Nhã Phi nhất thời không phát được tính khí, không khỏi từ từ hạ giọng trở nên nhu hòa đi rất nhiều, "Tổng giám đốc Thuộc, bà cũng biết đó, tôi thiếu nợ cờ bạc, nếu không trả, đám người ở Macao sẽ đem tôi chặt thành tám khúc..."

Môi đỏ khẽ giương lên, răn rết lộ ra giống như ngoan độc cùng thần bí.

"Nhưng cô làm còn chưa đúng..."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thiếu Trạch, Xin Lỗi Anh

Đôi môi đỏ khê giương lên, răn rết lộ ra giống như ngoan độc cùng thần bí.

"Nhưng cô làm còn chưa đúng. Theo kế hoạch lúc trước chúng ta không chỉ giao hẹn đơn giản là cô chỉ cần làm người phát ngôn? Tôi nghĩ cô là người rõ nhất."

"Nhưng chuyện quyến rũ Lạc Thiếu Trạch không đơn giản như chúng ta nghĩ, Lạc Thiếu Trạch không phải người bình thường, không phải là người nào cũng có thể bị mê hoặc. Huống chi, anh ta bây giờ cũng không muốn thấy tôi, tôi căn bản là không có cơ hội. . . . ."

Thuộc Oái Nương vươn tay nhẹ nhàng đặt lên tay Bùi Nhã Phi, mỉm cười nhìn Bùi Nhã Phi cực kì nóng nảy, "Không có cơ hội cô có thể tạo ra cơ hội, đừng quên cô là bạn gái cũ của anh ta, so với bất luận người nào thì cô có cơ hội nhất. Hơn nữa, cô phải làm cho Lạc Thiếu Trạch tin tưởng cô không phải người xấu. Tin tưởng cô, cô có thể làm được."

Thuộc Oái Nương nhẹ nhàng rút tay về, từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu từ từ đặt trên bàn, "Nơi này có 10 vạn, coi như là tiền cọc, tôi biết cô mới vừa khởi nghiệp cũng thật khó khăn, cần một chút ủng hộ, những thứ này cô cầm đi đi. Sự tình sau khi hoàn thành, tôi sẽ theo làm theo hợp đồng, nếu như hiệu quả tốt, tôi còn có thể tặng thêm tiền cho cô. Hãy làm cho thật tốt nhé!"

Nói xong, Thuộc Oái Nương nhìn hai bên một chút, cầm túi lên cẩn thận rời đi.

Nhìn chi phiếu trên bàn, Bùi Nhã Phi sửng sốt thật lâu, cuối cùng vẫn là một tay đặt đặt lên bàn, cầm chi phiếu thật chặt để ở trước ngực, khẩn trương lầm bầm đôi câu, "Thiếu Trạch, xin lỗi anh."

Công ty Thịnh Thế, phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Hoang đường, ý tưởng của hai người các cậu càng ngày càng không giải thích được, tại sao có thể để cho tôi cùng cô ta ở cùng một chỗ? ! Hoang đường!" Lạc Thiếu Trạch lửa giận ngút trời, nặng nề vỗ cái bàn.

Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên sợ đến rúc cổ đứng ở một bên, cúi đầu thỉnh thoảng giương mắt ngó ngó Lạc Thiếu Trạch, không dám nói chuyện.

"Lão đại." Tô Trạch rớt cuộc mở miệng, nhưng vẫn bị Mạc Triết Hiên đứng ở một bên hung hăng đập ngón chân.

Tô Trạch chịu đau, nhẹ nhàng đẩy chân Mạc Triết Hiên ra, "Nhị ca, anh không cho em nói em cũng phải nói. Lão đại, hiện tại bên ngoài đều nói hai người bọn anh không giống tình nhân, căn bản không quan tâm dáng vẻ ngọt ngào của hai người. Cái biện pháp này cũng là sách lược bất đắc dĩ, có thể khiến lời đồn bên ngoài biến mất, hơn nữa, qua một thời gian ngắn anh tuyên bố bất hòa chia tay không phải cũng giống vậy sao?"

Mặt Lạc Thiếu Trạch đen lại, ánh mắt sắc bén lộ ra ánh sáng lạnh, toàn thân phát ra lãnh khí cùng tức giận, "Đây là chủ ý của ai? !"

Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên hốt hoảng lui lại mấy bước, cơ hồ hít thở không thông đứng ở chân tường, một chữ cũng không dám nói.

"Là em!" Một giọng nói bén nhọn truyền đến, Bùi Nhã Phi mặc áo da đi vào.

"Là cô?" Lạc Thiếu Trạch liếc mắt nhìn, nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi từ từ đi tới, hung hãn nói, "Tại sao ra loại chủ ý này?"

"Em cảm thấy rất tốt, không chỉ giúp công ty anh vượt qua nguy cơ uy tín lần này, hơn nữa còn có thể tăng thêm hình tượng công chúng của em. Huống chi người thua thiệt là em, một cô gái hi sinh danh tiết vì anh, chẳng lẽ anh một chút cũng không cảm động sao? Thiếu Trạch, em đều vì anh!"

Đối mặt với Bùi Nhã Phi "Tận tình khuyên bảo" , Lạc Thiếu Trạch một câu nói cũng không muốn nói, kết cục như vậy là mình không có nghĩ tới, nhưng mà đối với với mình mà nói, lần nữa nhìn thấy Bùi Nhã Phi cũng cùng nàng quẩn lầy, càng là điều mình không bao giờ nghĩ tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tôi Không Đồng Ý

"Tôi không đồng ý!" Lạc Thiếu Trạch giận dữ nói, "Tô Trạch đuổi cô ta đi, về sau không cho cô ta bước vào phòng làm việc của tôi nữa bước."

"Thiếu Trạch, anh không thể đối xử với em như vậy, hiện tại chỉ có em có thể cứu vãn hình tượng công ty, cũng chỉ có em thật lòng đối xử với anh. Thiếu Trạch. . . ."

Cùng Tô Trạch dây dưa lôi kéo một hồi, Bùi Nhã Phi cực kỳ miễn cưỡng ra khỏi phòng làm việc. Cứ tưởng cô một lần nữa xuất hiện trước mặt Lạc Thiếu Trạch, là có thể giống như mấy năm trước làm Lạc Thiếu Trạch rung động, ngoan ngoãn yêu mình, nhưng là, lần này, Bùi Nhã Phi tựa hồ đánh giá cao mình.

Nhưng mà muốn làm theo giao ước với Oái tổng, suy nghĩ thêm một chút tình cảnh của cô, Bùi Nhã Phi quyết định lần này coi như liều mạng, cũng muốn có thể dựa vào gần Lạc Thiếu Trạch.

Bên ngoài cao ốc văn phòng, mưa xối xả như trút nước chẳng biết lúc nào đã ào ào không ngừng. Nhìn từ trên trời giáng xuống mưa to, Bùi Nhã Phi cảm thấy âm thầm nảy sinh ác độc.

Thời gian trôi qua thật lâu, Lạc Thiếu Trạch sửa sang lại một cái văn kiện, người mệt mỏi, cầm áo khoác lên đi tới cửa sổ, nhìn mưa to bên ngoài không khỏi sâu não, liền nhẹ nhàng thở dài.

"Cũng không biết Mật Mật có tốt không, thời gian dài như vậy, cũng không biết đang làm những gì. . . . ." Lạc Thiếu Trạch từ từ cầm điện thoại di động trên bàn, giơ ngón tay lên muốn gọi, nhưng khi trên điện thoại hiển hiện ra khuôn mặt mỉm cười của Lạc Mật Mật thì anh nhanh chóng cúp máy.

Ngay sau đó thuận tay đem điện thoại bỏ vào túi áo, Lạc Thiếu Trạch bước vào thang máy.

Đi tới bãi đỗ xe ngầm, Lạc Thiếu Trạch nhanh nhẹn móc chìa khóa xe mở khóa xe, mở cửa xe chuẩn bị đi vào, chợt chốt mở cửa xe bị người khác giữ chặt.

Lạc Thiếu Trạch không khỏi rùng mình một cái, đột nhiên quay đầu nhìn lại, mặt Bùi Nhã Phi lộ vẻ chân tình đứng ở bên cạnh anh.

"Thiếu Trạch."

Một giọng nói dịu dàng, khiến Lạc Thiếu Trạch nhất thời nhớ lại khuôn mặt hồn nhiên tốt đẹp nhiều năm trước, nhưng mà bây giờ đứng ở trước mắt anh chỉ còn người kia năm đó, nhưng không có loại cảm giác năm ấy.

Lạc Thiếu Trạch hung hăng quay đầu lại, mặt không chút thay đổi, "Thế nào? Cô muốn nói gì?"

" Anh muốn biết sao?" Bùi Nhã Phi chợt kích động ngăn cửa xe, đôi tay nắm thật chặt bả vai Lạc Thiếu Trạch, "Thiếu Trạch, em biết anh giận em, nhưng mà anh biết không, ban đầu là em có nỗi khổ tâm . . . . ."

"Câm miệng của cô lại, tôi không muốn nghe gì nữa, cô tránh ra." Lạc Thiếu Trạch ánh mắt tràn đầy thù hận, trừng mắt.

"Bất kể hôm nay anh đối xử với em thế nào, em đều muốn cho anh biết em vẫn yêu anh, anh nghe em giải thích được không?"

Đối mặt với bộ dạng Bùi Nhã Phi khổ sở cầu xin, trong lòng Lạc Thiếu Trạch không khỏi hơi bị run lên, nhưng là rất nhanh cảm xúc thù hận lấp đầy lồng ngực, anh nâng lên cánh tay dùng sức vung lên, dễ dàng đẩy Bùi Nhã Phi sang một bên, sau đó thật nhanh mở cửa xe, lái xe đi.

Bất kể Bùi Nhã Phi như thế nào gõ cửa sổ xe, Lạc Thiếu Trạch như cũ không chút biểu tình nhìn thẳng, lái xe đi.

Chiếc xe dưới ngọn đèn đường mờ tối trong đêm mưa xuyên qua, cửa sổ xe kích thích ngàn tầng mưa lãng, thấy rõ tâm Lạc Thiếu Trạch đang thấp thỏm không yên. Trước mắt không ngừng hiện lên năm đó cảnh tượng đau đớn năm đó. . . . .

Nhiều năm trước.

Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi đã từng yêu như chết đi sống lại, tình yêu không ngừng cảm động mỗi người, cảm giác ngọt ngào không ngừng quanh quẩn ở lòng của hai người.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Anh Nghe Em Giải Thích Được Không?

Nhiều năm trước.

Lạc Thiếu Trạch và Bùi Nhã Phi đã từng yêu đến chết đi sống lại, tình yêu của họ không ngừng cảm động đến mỗi người xung quanh, cảm giác ngọt ngào không ngừng quanh quẩn ở trong lòng của hai người họ.

Nhưng, ba mẹ của Bùi Nhã Phi không coi trọng chuyện tình yêu của hai người.

Bởi vì lúc đó, Lạc Thiếu Trạch chỉ tập trung vùi đầu vào chụp ảnh chuyên nghiệp, anh không hy vọng dựa vào gia đình để lấy được bất kỳ vật gì, chỉ muốn dựa vào chính mình. Khi đó còn trẻ như vậy khiến cho ba mẹ của Bùi Nhã Phi vì con gái làm người mẫu không khỏi lo lắng.

Rốt cuộc, hai người không để ý đến sự phản đối của ba mẹ Bùi Nhã Phi quyết định ghi danh kết hôn.

Đến chỗ hẹn cũ, tay Lạc Thiếu Trạch cầm hoa tươi, cầm chứng kiện say mê cuồng nhiệt chờ đợi Bùi Nhã Phi đến nơi hẹn, nhưng chờ đợi hơn hai tiếng đồng hồ, một buổi sáng... suốt cả một ngày, Lạc Thiếu Trạch cũng không thấy bóng dáng của Bùi Nhã Phi.

Gọi điện thoại không nhận, chạy đến chỗ ở của Bùi Nhã Phi không tìm được bóng người, cuối cùng, từ trong tay ủa bố Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu

Trạch nhận được phong thư “Thư tuyệt tình”, biết được Bùi Nhã Phi đã cùng với một thanh niên tài giỏi tuần tú đi nước Pháp sinh sống.

Trong thư nói, Lạc Thiếu Trạch chẳng qua là một con rối của Bùi Nhã Phi mà thôi, vui đùa một chút coi như xong... Chữ chữ như kim châm hung hăng đâm vào trong lòng Lạc Thiếu Trạch, nhưng mà anh không tin.

Những đêm mất ngủ, Lạc Thiếu Trạch thống hận, lòng đau như dao cắt, cuối cùng, anh quyết định đi Pháp du học. Mang tiếng là đi du học, nhưng thật ra là tìm kiếm Bùi Nhã Phi.

Nhưng, toàn bộ hai năm tìm kiếm, Lạc Thiếu Trạch không tìm được đến bóng dáng của Bùi Nhã Phi. Cuối cùng, từ trong miệng người khác biết được Bùi Nhã Phi đã kết hôn.

Nếu như lúc đầu đã chọn vứt bỏ tuyệt tình, hoàn toàn quên mất người yêu, lựa chọn kết hôn, hôm nay cần gì phải trở lại khổ sở rồi rãm đây?

Lạc Thiếu Trạch nghĩ, trong mắt tựa hồ có gì đó trong suốt lóe lên, nhưng anh không cho nó có cơ hội mềm yếu ra ngoài.

Xe hơi từ từ lái vào biệt thự màu trắng của gia đình họ Lạc, Lạc Thiếu Trạch dừng xe xong, cầm lên cây dù mở cửa vào nhà, chợt sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Thiếu Trạch, anh nghe em giải thích được không?”

Bùi Nhã Phi tay cầm cây dù, chờ đợi nhìn về phía sau lưng của Lạc Thiếu Trạch. “Thiếu Trạch, anh biết không, ban đầu em rời khỏi anh là có nguyên nhân, anh không thử suy nghĩ một chút năm đó chúng ta yêu nhau như vậy, làm sao em có thể nhẫn tâm rời khỏi anh mà đi? Thiếu Trạch em...”

“Đủ rồi, cô rốt cuộc xong chưa? Tôi không muốn nghe cô giải thích, cô tốt nhất lập tức rời đi.” Lạc Thiếu Trạch cũng không quay đầu, mở khoá cửa

đi vào nhà.

Vẻ mặt Bùi Nhã Phi như đưa đám, ném xuống chiếc dù trong tay hét lớn, “Thiếu Trạch, hôm nay anh không nghe em giải thích em liền không đi, ở ngoài mưa chờ anh, chờ cho đến khi anh nghe em giải thích thì thôi.”

Tiếng vang từ cánh cửa kịch liệt liệt đóng lại, lưu lại một mình Bùi Nhã Phi đứng lại chịu đựng trong mưa.

Mưa từa hồ không hiểu nhân tình, càng lúc mưa càng lớn, cộng thêm cả gió bão gấp gáp, đứng ở trước cửa Bùi Nhã Phi chịu hết đau khổ. Nhưng ngồi ở trong nhà Lạc Thiếu Trạch cũng khó chịu không kém.

Có phải không thể làm gì với cái người đang đứng bên ngoài kia hay không? Lạc Thiếu Trạch đốt xì gà, khói từ từ bay lên, trong sương khói không ngừng liếm láp vết thương cũ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sau CƠn Mưa

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết từ lúc nào mưa đã ngừng rơi, Lạc Thiếu Trạch từ từ đi tới phía cửa sổ, lẳng lặng nhìn bóng dáng đang đứng yên trước cửa, suy nghĩ hàng triệu lần.

Tại sao? Tại sao sau bao nhiêu năm sau cô mới lựa chọn quay trở lại? Chẳng lẽ quên đi lại khó khăn như vậy sao? Thật vất vả anh và Mật Mật mới tiếp nhận lẫn nhau, bây giờ cô xuất hiện, muốn chúng tôi xử trí như thế nào đây?

Hôm nay vì công ty, vì danh tiếng của Mật Mật, anh không thể suy tính ý tưởng của Mật Mật. Nhưng vì sự xuất hiện của cô, Mật Mật lại hờn hợt với anh? Anh không thể chấp nhận, không thể tiếp nhận!

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên bóng dáng ở bên ngoài cửa sổ nghiêng ngả, chậm rãi ngã xuống đất.

Lạc Thiếu Trạch nhìn ở trong mắt, cũng đã không khống chế được tay chân của mình, chạy nhanh ra ngoài cửa, đem Bùi Nhã Phi ngã xuống đất ngất đi ôm đi vào.

“Thiếu Trạch, anh tha thứ cho em rồi sao?” Trong mơ hồ Bùi Nhã Phi đưa tay muốn chạm vào gương mặt ấm áp của Lạc Thiếu Trạch, lại bị tránh thoát.

Lạc Thiếu Trạch đặt Bùi Nhã Phi ướt nhep ở ghế da sofa, lấy khăn lông ra lau khô, đưa nước ấm tới. Cả người Bùi Nhã Phi run run đưa tay nâng ly thủy tinh cầm ở trước ngực.

Ngẩng đầu nhìn lại, cái bóng dáng rắn rỏi mạnh mẽ quen thuộc đó lúc này trở nên lạnh lùng, đôi mi buông xuống không có một tia sáng lộ ra, toàn thân toát ra một khí lạnh làm cho cơ thể run rẩy vì lạnh của Bùi Nhã Phi càng thêm rét lạnh.

Bùi Nhã Phi đánh răng, mặc dù trên thân thể không thoải mái nhưng trong lòng đang mừng thầm, cô biết chỉ cần vào được cửa này, rất nhiều chuyện có thể chuyển biến.

Cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cơ hội lần này.

“Thiếu Trạch, em...” Bùi Nhã Phi cố gắng hết sức khống chế run rẩy, cố gắng nặn ra vài chữ, lại bị Lạc Thiếu Trạch chặn trở về.

“Cô đi tắm trước đi, như vậy sẽ thoải mái một chút.”

Mặc dù đầu Lạc Thiếu Trạch không có hạ xuống nhưng nghe được câu này, Bùi Nhã Phi mừng rỡ không thôi, cô giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, cặp mắt loé sáng, đôi môi không khỏi nhếch lên.

“Anh, anh quan tâm em sao? Thật tốt quá, Thiếu Trạch, em biết anh còn để ý đến em...”

“Cô suy nghĩ nhiều, tôi chỉ không muốn có một cái thi thể ở trong nhà tôi, cô tốt nhất tự chăm sóc mình cho tốt, nếu không cô có chết tôi cũng không để ý đến.”

Tuy lời nói lạnh lẽo nhưng Bùi Nhã Phi lại cảm nhận được sự ấm áp. Cô tình nguyện xem Lạc Thiếu Trạch nói như vậy là để kích thích mình, gián

tiếp yêu mình, cũng không nguyện ý tin tưởng Lạc Thiếu Trạch chán ghét mình.

Bùi Nhã Phi chậm rãi đem ly thủy tinh đặt trên khay trà, run rẩy đứng dậy, khăn lông che kín cơ thể vòng qua ghế sofa đi vào phòng tắm, nhưng do nước mưa ở trên người còn không có lau sạch sẽ, giọt mưa ở lòng bàn chân chảy xuống mặt đất, không cần thận trượt ngã.

Đứng ở một bên Lạc Thiếu Trạch thấy được cảnh này, trong lòng không khỏi hồi hộp, xì gà trên tay phải ở trên không trung dừng lại một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, trước sau như một nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bùi Nhã Phi khẽ nghiêng mặt, nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch không có một chút phản ứng nào, chỉ có thể ủ rũ vịn sofa từ từ đứng dậy, đi thẳng về phía phòng tắm.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng tắm, tiếng vòi hoa sen tràn đầy nước vang lên.

Từng ấy năm tới nay, người phụ nữ anh đã từng yêu lại gần anh như vậy, Lạc Thiếu Trạch tâm loạn như ma. Nhưng là vào giờ phút này anh mới phát hiện chính mình mới là người bướng bỉnh, tựa hồ như không thể vượt qua được đoạn kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến gần hai tiếng đồng hồ, trong phòng tắm, tiếng nước chảy vang lên như cũ nhưng vẫn không thấy Bùi Nhã Phi xuất hiện.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Vết Máu Trong Phòng Tắm

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến gần hai giờ, trong phòng tắm tiếng nước chảy vẫn vang lên, nhưng không thấy Bùi Nhã Phi xuất hiện. . . .

Lạc Thiếu Trạch đã không biết hút bao nhiêu điếu xi gà, càng phát giác không đúng lắm. Rốt cuộc sau một phen đấu tranh tư tưởng, anh bước nhanh đến phòng tắm.

Trong phòng tràn ngập sương mù trắng, nước vẫn chảy ào ào, hơi nóng làm mờ kính không thấy được gì. Lạc Thiếu Trạch đứng ở cửa, cau mày nhìn.

Nhìn phòng tắm mơ hồ, Lạc Thiếu Trạch vẫn còn do dự. Nếu là trước kia, Lạc Thiếu Trạch sẽ chạy vào phòng tắm cùng Bùi Nhã Phi tắm yên ương. Anh biết Bùi Nhã Phi có thói quen tắm không khóa cửa, cho nên lần nào cũng thành công.

Nhưng mà, hiện tại không thể.

Lạc Thiếu Trạch đứng ở cửa, vươn tay muốn gõ cửa, nhưng mà tay đến cạnh cửa lại rút trở về. Chậm rãi cúi đầu, Lạc Thiếu Trạch chột lúng túng.

Chột, máu đỏ tươi xông vào tầm mắt, giống như là tin dữ xông vào đầu Lạc Thiếu Trạch. Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm thấy trong lỗ tai vang lên tiếng ông ông, chỉ một thoáng trước mắt trắng xám.

"Nhã Phi, Nhã Phi. . . . ." Cửa phòng tắm không khóa, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng đi vào.

Hơi nước lượn lờ ở bên trong, chỉ thấy thân thể Bùi Nhã Phi trần như nhộng tựa vào góc tường phòng tắm, trên tay trái cầm lưỡi dao, mà cổ tay phải thì máu đỏ tươi tuôn như thác, lẫn vào nước chảy trở nên đỏ tươi.

"Cô làm cái gì vậy? !" Lạc Thiếu Trạch bất chấp tất cả xông lên phía trước, tắt vòi hoa sen, kéo khăn ra bịt kín vết thương, ôm Bùi Nhã Phi đang hôn mê chạy ra khỏi biệt thự.

Sau cơn mưa ban đêm rất rét lạnh , gió mát thổi vào cổ áo của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch không để ý quá nhiều, lấy khăn lớn đắp lên trên người Bùi Nhã Phi, lái chiếc Land Rover đến bệnh viện.

Ánh đèn bệnh viện đứng sừng ở trong đêm tối, giống như là tử thần gọi linh hồn của những người sắp chết.

Bên trong vang lên tiếng bước chân vội vàng, y tá đẩy Bùi Nhã Phi vào phòng cấp cứu. Mặc dù là ở ban đêm, trong đại sảnh bệnh viện còn rất nhiều người đi lại, một đoàn người xung quanh, rồi rít bàn tán lý do trên người Lạc Thiếu Trạch dính đầy vết máu cùng một người phụ nữ bao bọc bởi tấm khăn lớn lúc này.

Ngày thứ hai, các tòa báo đăng tin làm dư luận xôn xao.

Tất cả mọi chuyện, tựa hồ không phải là do sắp xếp. Mặc dù Lạc Thiếu Trạch đã từng hoài nghi tới truyền thông làm sao lại biết nhanh như vậy, nhưng mà bản thân anh chính là tinh anh trong thương giới, hơn nữa Bùi Nhã Phi là người nổi tiếng, rất nhiều chuyện lộ ra rất nhanh nên cũng không thắc mắc.

Mặt khác, Bùi Nhã Phi mới qua cơn nguy kịch nên Lạc Thiếu Trạch không thể đi điều tra.

"Thiếu Trạch, anh có thể tha thứ cho em không?"

Mới vừa tỉnh lại, Bùi Nhã Phi ngồi ở bên giường lo lắng nhìn Lạc Thiếu Trạch, thâm tình nghi vấn, một giọt lệ theo gương mặt chảy xuống.

"Em thật khờ, sao lại làm vậy?" Lạc Thiếu Trạch thở dài, trong đôi mắt tràn đầy thương cảm.

"Nếu như mà em không làm như vậy, anh sẽ nghe em nói sao?" Bùi Nhã Phi từ từ hạ thấp ánh mắt sầu bi của mình, lông mi ướt đẫm, "Thiếu Trạch, anh biết không? Lúc mới gặp lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng không quan tâm của anh làm lòng của em giống bị người xé rách, đau đớn không dứt."

Nghe đến đó, Lạc Thiếu Trạch có chút không nhẫn nại được, đứng dậy muốn đi lấy quả táo, lại bị Bùi Nhã Phi kéo lại, sau đó thuận thế đầu tựa vào trong ngực.

Một khắc kia, Lạc Thiếu Trạch không biết là bởi vì không muốn tổn thương Bùi Nhã Phi, hay là bởi vì mình quá mệt mỏi không muốn quá đi so đo, anh không có cự tuyệt.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nhân Chí Tiệp Tác Vô Địch

Thấy Lạc Thiếu Trạch vẫn không nhúc nhích, khóe miệng Bùi Nhã Phi lộ ra một tia vui mừng, trong giây lát đó lại chuyển thành ngưng thương, đề thấp giọng nói đau lòng không dứt.

"Thiếu Trạch, em biết trong lòng của em một mực nhớ anh, tình yêu của em không biến mất. Năm đó, em chuẩn bị cùng anh đi đăng kí kết hôn, nhưng mà, em vừa ra khỏi phòng thì gặp ba em. Ba không cho em đi tìm người, còn đem em. . . . ."

Bùi Nhã Phi nhẹ nhàng khóc sụt sùi, từ từ lau nước mắt, "Còn nhất em. Em muốn chạy, em đã thử qua rất nhiều phương pháp, thậm chí từ trong cửa sổ leo ra ngoài, cũng đều thất bại. Rất nhanh ba xông vào trong nhà, mạnh mẽ đưa em sang Pháp, sau đó cắt tất cả liên lạc của em.

Em ở nước Pháp một thân một mình, bạn bè bên Mĩ cũng không liên lạc được. Em tìm tin tức về anh, nhưng mà không thu hoạch được gì. Rốt cuộc, em biết anh đã đến Trung Quốc, em liền xin công ty đại diện tới Trung Quốc phát triển, thật vất vả biết anh đang làm việc ở đâu.

Có lẽ là trời cao có mắt, rốt cuộc an bài chúng ta gặp mặt. Nhưng mà, anh không nghe em giải thích, vẫn cự tuyệt em, em, rất khổ sở."

Bùi Nhã Phi thật chặt ôm Lạc Thiếu Trạch đang dần động, lớn tiếng nức nở, "Thiếu Trạch, anh có biết em yêu anh nhiều lắm không? Em một mực nhớ anh, anh biết không. . . . ."

Đối mặt với lời giải thích của Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch giống như đột nhiên bị người khác rút sạch linh hồn. Nhiều năm oán hận vào thời khắc này trong nháy mắt tan ra, thế nhưng cảm giác cũng không thoải mái, liền giống bị đột nhiên rút sạch máu, chỉ còn lại thân xác khô cạn, không có linh hồn.

"Tất cả là thật sao?" Cặp mắt vô hồn nhìn phía trước, mặt của Lạc Thiếu Trạch không chút thay đổi, cả người cũng ngây người.

Tựa hồ thế giới trong nháy mắt biến thành trống không, cái gì cũng không có hình dạng. Lạc Thiếu Trạch không biết nên hay không nên tin tưởng lời nói của Bùi Nhã Phi, nhưng mà nói xong những lời này vẫn còn ngớ ngẩn.

Không nghe rõ ràng Lạc Thiếu Trạch nhẹ giọng lầm bầm, Bùi Nhã Phi từ từ nâng khuôn mặt đầy nước đầy mắt mác nhìn chăm chăm về mặt Lạc Thiếu Trạch.

Giờ phút này lòng của Bùi Nhã Phi giống như là con nai đang chạy loạn, chỉ sợ Lạc Thiếu Trạch lần nữa đẩy mình ra xa.

"Chúng ta về nhà. . . . ."

Không thể tin được lời nói của Lạc Thiếu Trạch. Lạc Thiếu Trạch cư nhiên để cho cô cùng anh về nhà? !

Mặt Bùi Nhã Phi lộ nụ cười kinh hỉ, rất vui mà khóc. Ngồi ở bên giường Lạc Thiếu Trạch vẫn như người đầu gỗ, thẳng tắp nhìn vách tường màu trắng, thế nhưng cũng không làm trở ngại cái ôm kích động của Bùi Nhã Phi, trong giây lát đó cả gian phòng bệnh tràn đầy tiếng hoan hô vui mừng của Bùi Nhã Phi.

Cứ như vậy, Bùi Nhã Phi cùng Lạc Thiếu Trạch trở lại biệt thự, từ từ dưỡng thương.

Sau cơn mưa đó mùa thu rất lạnh, giống như là lòng của Lạc Mật Mật, lần lượt chờ đợi cùng hi vọng đều bị hủy diệt, cái lạnh lộ ra chân tướng.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Lạc Mật Mật tựa như Du Hồn ở trong trường học bay tới bay lui, cả ngày phờ phạc rã rượi dần dần gầy gò.

Đi ở lối đi bộ, bất tri bất giác cô lại đi tới biệt thự màu trắng quen thuộc trước mặt, nhìn biệt thự xa dần, Lạc Mật Mật ngơ ngác nhìn bầu trời.

"Nước quá trong ắt không có cá, nhân chí tiện tắc vô địch. Lạc Mật Mật ơi Lạc Mật Mật, cô lại còn đến nơi này, cô đã quên bên trong đó có một đàn ông xấu đã đối xử với cô như thế nào? Cô lại không khơi dậy vết thương trong lòng!"

Lạc Mật Mật chỉ vào cái bóng của mình trên đất, trách mắng thật là vui vẻ, xoay người đi, mới vừa bước được hai bước lại lui trở lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Coi Như Các Người Hung Ác!

Lạc Mật Mật chỉ vào cái bóng của mình trên đất, trách mắng thật vui vẻ, nhưng vừa mới xoay người đi được hai bước thì quay trở lại.

"Ai, nếu đã đến cửa, vào xem một chút thôi. Mình không phải muốn gặp người đàn ông phụ bạc đó, mình là muốn xem đồ đạc của mình có bị ai làm gì không, còn có biệt thự Lạc gia không có nữ chủ nhân ở nhà thì có bị người phụ nữ nào phá tan không? Đây chính là biểu hiện của một người tuân thủ phép tắc nha!"

Lạc Mật Mật mừng rỡ vỗ ngực một cái, xoay người ba chân bốn cẳng đi tới cửa chính, lấy chìa khóa mới vừa cắm vào ổ khóa, đột nhiên cửa tự động mở ra.

"Là cô? Làm sao cô lại ở chỗ này?"

Thấy người mở cửa là Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật kinh ngạc há to miệng. Không nghĩ tới cô rời khỏi Lạc gia biệt thự mới mấy ngày, liền có nữ yêu quái này tới.

Thấy Lạc Mật Mật xuất hiện tại cửa, Bùi Nhã Phi cũng cảm thấy hết sức ngoài ý muốn, nhưng là rất nhanh thu hồi vẻ mặt, nghển ngực nắm chặt cửa, "Đương nhiên là tôi, là Thiếu Trạch bảo tôi ở đây. Anh ấy nói, cái nhà này không thể không có nữ chủ nhân, sau này tôi sẽ là nữ chủ nhân nơi này rồi."

"Anh ấy nói như vậy?" Lạc Mật Mật đưa tay ngón tay hung hăng chỉ Bùi Nhã Phi, một cổ tức giận dồn lên đỉnh.

Dáng vẻ dương dương tự đắc, Bùi Nhã Phi ôm ngực, "Dĩ nhiên, cô cũng không phải không biết tình cảm của tôi cùng Thiếu Trạch, chúng tôi ở chung một chỗ là dĩ nhiên."

Phía đối diện Bùi Nhã Phi là một người đang rất tức giận, nhưng mà tức giận còn có một cảm giác khó chịu đi cùng, khó chịu vô cùng.

"Hai người thật độc ác!" Lạc Mật Mật hung hăng bỏ đi, xoay người đang muốn rời đi, lại bị Bùi Nhã Phi phía sau gọi lại.

"Cô chớ đi." Bùi Nhã Phi trong nhà đi ra, lấy ra một bọc lớn đồ ném ở cửa, khí thế lớn nhìn Lạc Mật Mật, "Ừ, đây là đồ của cô sao? Tôi không biết nên để chỗ nào, trong nhà quả thật không có chỗ để. Vốn là nghĩ nên đi bỏ, cô đã tới, vậy cô lấy đi, cũng tiết kiệm sức lực của tôi."

Bùi Nhã Phi đưa tay loay hoay tóc, ngược mắt nhìn bầu trời, nghĩ thầm, lần này xem như rốt cuộc có thể đè bẹp cổ ác khí của Tiểu Ma Nữ này, xem như trả thù cho túi xách của mình lần trước.

Nhưng mà cô không biết, Tiểu Mật Mật là không thể chọc!

"Cái gì? Cô là ăn gan hùm mật báo, dám động đồ của tôi!" Quả đấm nhỏ của Lạc Mật Mật nắm chặt, mặt đỏ tràn đầy lửa giận, nhất thời làm không khí cũng nóng bỏng cực kỳ. Nhưng mà cô đột nhiên xoay người, bộ dạng hòa nhã vui cười nhìn Bùi Nhã Phi.

"Ai u, cô không nói, tôi còn quên. Tôi là Lạc gia đại tiểu thư, biệt thự này dù nói thế nào cũng có một phần của tôi, tôi làm sao có thể đi đây?"

Nói xong, Lạc Mật Mật cầm túi xách trên đất, nặng nề dựa vào Bùi Nhã Phi đang đứng cạnh cửa, tàn nhẫn đi vào biệt thự.

"Nơi này là chỗ ở của tôi. Ngược lại tôi muốn xem, cô ở nơi này làm Yêu Nữ như thế nào, đừng để cho tôi bắt được nhược điểm, nếu không cô sẽ biết." Lạc Mật Mật nhẹ nhàng chỉ Bùi Nhã Phi đứng sừng sờ ở cửa, một cổ cười tà đi vào phòng.

Cả người tức giận phát run, đôi tay Bùi Nhã Phi chống nạnh, ý vị "Cô cô. . . . ." Không nói được một câu.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thế Nào, Cô Rất Vội Sao?

Trong quán cà phê.

"Thuộc tổng, việc cô giao tôi đã làm, có phải cô nên đem số tiền còn lại cho tôi không?" Bùi Nhã Phi sắc mặt tái nhợt, mắt lạnh đưa mắt nhìn người phụ nữ đối diện.

Thuộc Oái Nương khẽ mỉm cười, bưng ly cà phê từ từ khuấy, dư quang khóe mắt nhanh chóng liếc một cái bộ dạng của Bùi Nhã Phi, thật lâu không đáp lại.

Lần này Bùi Nhã Phi đã chịu khổ. Bản thân chính là một người tính tình nóng nảy, nhiệm vụ lần này chính là một hành hạ, hơn nữa đối với người giao nhiệm vụ trước mắt cô không thể đắc tội, lần này đã hao tổn một lượng máu của Bùi Nhã Phi.

Điều này cũng không trách Bùi Nhã Phi, ai kêu đây là nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim, trên trời rơi xuống đây? Ban đầu, Bùi Nhã Phi mới vừa đến Trung Quốc, bị người khác mang tới Macao, hồ đồ si mê đánh bạc, kết quả không chỉ có thiếu nợ đánh bạc, còn bị thiếu lãi suất cao.

Mới vừa đi vào thị trường Trung Quốc, căn bản không có show nào, thu vào càng thêm cực kỳ bé nhỏ, dựa hết vào mấy tiệc rượu được sắp xếp, căn bản không cách nào trả sạch món nợ, làm cho Bùi Nhã Phi không ngủ được, thật là khó chịu.

Nhưng mà, lúc này Thuộc Oái Nương không sớm không muộn xuất hiện trước mặt Bùi Nhã Phi, chẳng những chủ động ra tay tương trợ, đồng ý giúp cô trả sạch khoản nợ, còn giúp cô tìm được chỗ của Lạc Thiếu Trạch.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí, Thuộc Oái Nương giúp Bùi Nhã Phi trả nợ với điều kiện duy nhất chính là khiến Lạc Thiếu Trạch lần nữa si mê mình, yêu mình, sau đó quật ngã công ty Thịnh Hành, cuối cùng đẩy cha của Lạc Thiếu Trạch là Lạc Văn Huy lên đoạn đầu đài.

"Thì ra là thiếu nợ, tôi sẽ trả gấp đôi!" Đây là lời nói của Thuộc Oái Nương nói với Bùi Nhã Phi.

Mặc dù nói không biết thâm thù đại hận là việc gì, nhưng mà bằng vào Thuộc Oái Nương chịu bỏ ra món tiền khổng lồ hơn nữa đáng vẻ cần rằng nghiêng lợi, Bùi Nhã Phi có thể hiểu thù này là khắc cốt minh tâm.

Cô đã từng thử hỏi, mỗi lần đều bị Thuộc Oái Nương hung hăng nhìn, hơn nữa tư liệu của Thuộc Oái Nương cô không có thu hoạch, cho nên không quan tâm nhiều, làm xong chuyện này sẽ lấy tiền đi.

Nhưng mà, tiền vẫn chậm chạp không đưa đủ, Bùi Nhã Phi không khỏi đứng ngồi không yên.

Thuộc Oái Nương giơ tay lên cầm thìa cà phê chậm rãi khuấy động, khước miệng giơ lên như cũ an ổn giắt trên mặt không có một tia thay đổi, "Thế nào, cô rất vội sao?"

"Đó là đương nhiên, ngài cũng không phải không biết, cho nên tôi mới hi sinh nhiều thế, không phải do khoản nợ này sao? Cầu xin cô đưa hết tiền cho tôi đi, nếu không . . . . . Nếu không dám người kia sẽ tìm tới cửa. Ngài cũng biết, bọn họ chuyện gì cũng có thể làm . . . . ."

Đối mặt với Bùi Nhã Phi đang tha thiết nắm lấy tay của mình, Thuộc Oái Nương cũng không động tâm, ngược lại hơi ngưỡng về phía sau tựa vào

trên lưng sofa, lấy ra khăn tay đặt ở dưới mũi, bộ dạng ghét bỏ.

Lần này, Bùi Nhã Phi rất là khó chịu, mím chặt miệng thu tay về.

"Không phải là tôi không cho, chính cô hỏi một chút mình, có phải thật vậy hay không bắt được lòng của Lạc Thiếu Trạch rồi sao? Tôi không hề đồ, cô làm tới trình độ nào rồi, đừng tưởng rằng mình không nói tôi liền không biết. Phải biết, mỗi một bước cô đi tôi nhìn thấy!"

Lời nói lạnh lùng khiến Bùi Nhã Phi nhất thời cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, một cỗ khí lạnh từ trong lòng rỉ ra bức ngực, cô cắn môi, ánh mắt chán nản, nhưng mà không phục còn lầm bầm mấy câu.

"Tôi đều thừa nhận, còn không được sao? Thiệt là, tại sao phải yêu cầu cao như vậy. . . . ."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Về Sau Không Cần Gặp Mặt

Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng Thuộc Oái Nương lại nghe được rất rõ ràng.

Bùi Nhã Phi xem quý bà đoan trang phú quý ở trước mặt.

Thuộc Oái Nương đến từ Singapore, giọng Singapore quốc tịch Trung Quốc, kinh nghiệm thương trường nhiều năm cùng với tô luyện nơi thị phi để cho bà ấy gặp rất nhiều loại người, đối với loại người như Bùi Nhã Phi, bà ấy có thể nhìn ra cô ta là người như thế nào, bà không biết trước kia Bùi Nhã Phi như thế nào, nhưng hiện tại, bà tin tưởng vào năng lực nhìn người của mình.

Trong mắt của Thuộc Oái Nương, bà không thích tặc xấu luôn oán trách của tiểu cô nương, bà từ từ cầm túi xách, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Ồ, tổng giám đốc Thuộc, bà đừng đi, chúng ta bàn lại đi!" Thấy Thuộc Oái Nương muốn đi, Bùi Nhã Phi nóng nảy đứng lên bắt được cánh tay của bà.

Thuộc Oái Nương dùng sức vung ra, tức giận, nhưng theo bản năng nhắm cặp mắt lại, hít sâu điều khí, rồi sau đó từ từ mở mắt an tường nhìn Bùi Nhã Phi đang bị chính mình dọa sợ.

"Cô đừng sợ, tôi chỉ không thích người khác chạm vào tôi."

"Tổng giám đốc Thuộc, xin lỗi, tôi không biết, về sau tôi sẽ không làm như thế nữa. Nhưng chúng ta có thể thương lượng lại được không?" Bùi Nhã Phi áy náy, cực kỳ nóng nảy.

Thuộc Oái Nguyên trừng mắt một cái, "Không phải là tôi không cho cô, cô phải xem bản thân làm được cái gì chưa. Lần trước đưa cho cô một trăm nghìn, cô đừng nói với tôi cô đã xài hết rồi chứ? Tôi không phải đưa ngốc, chính cô cũng có công việc hơn nữa thu nhập không thấp, nhanh như vậy liền không có?"

"Không phải, chỉ là chút tiền ấy bà cũng biết, không đáng kể mà thôi, những chủ nợ kia của tôi gọi điện uy hiếp tôi, tôi có thể làm gì?"

"Được rồi, chỉ cần tôi có thể xem cô và Lạc Thiếu Trạch công khai ân ái với nhau, tôi liền cho cô hai trăm nghìn, phải biết trong hợp đồng không có điều khoản này, đây chính là tôi thua thiệt." Thuộc Oái Nguyên quay đầu nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi đang có chút hơi hưng phấn.

"Tôi là một thương nhân, không thể mua bán thua thiệt. Cho nên, cô để cho tôi biết tôi thua thiệt nhưng có thể lấy được nhiều hồi báo hơn. Nếu không, tôi có thể thêm cũng có thể giảm, cẩn thận lần sau tôi sẽ trừ tiền của cô."

"Được được, dù sao hợp đồng là do bà định đoạt, tôi sẽ làm cho bà hài lòng!" Bùi Nhã Phi nở nụ cười như hoa đứng tại chỗ hưng phấn giống đứa bé.

Thuộc Oái Nương bất đắc dĩ liếc một cái, nhảy ra vừa định bước đi, chợt nghĩ đến cái gì, liền quay lại, gắt gao nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi.

Cái nhìn này, tựa như gáo nước lạnh tưới lên trên người Bùi Nhã Phi, làm cho nụ cười kia nhất thời cứng đờ.

"Về sau tốt nhất là chúng ta ít gặp mặt, đối với cô và tôi đều có chỗ tốt."

"Được."

Nhìn bóng lưng Thuộc Oái Nguyên rời đi, Bùi Nhã Phi hâm mộ Thuộc Oái Nguyên có nhiều tiền lại hào phóng. Nhưng, loại hào phóng này ngược lại lại làm cho cô ta cảm thấy sợ hãi, không biết một người phụ nữ thông minh như vậy lại cố tỏ ra ngốc nghếch, nhất định là có nguyên nhân sâu xa.

Trong trường học.

Lạc Mật Mật không hiểu tại sao Lạc Thiếu Trạch lại để cho Bùi Nhã Phi vào ở trong biệt thự, chẳng lẽ là tình cũ phục hợp ư? Như vậy mình và anh ấy tính là cái gì đây?

Không kịp đau lòng, Lạc Mật Mật chỉ cảm thấy nóng nảy. Cô vẫn cảm thấy Thiếu Trạch không thể nào là người dễ dàng "gió chiều nào xoay chiều đó" hoặc "chân đạp hai thuyền" như vậy, nhất định là có nguyên nhân.

Huống chi, lấy mình đối với Thiếu Trạch hiểu rõ, coi như anh ấy muốn cùng Bùi Nhã Phi hợp lại, cũng sẽ không cho phép cô ta động đến đồ đạc của mình. Dựa vào sự yêu thương và cưng chiều nhiều năm của Thiếu Trạch đối với mình, cô vẫn có thể tự tin.

Vậy rốt cuộc là cái gì, đoán chừng chỉ có nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch, chính miệng nghe anh giải thích, Lạc Mật Mật mới có thể tin tưởng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Nguyên Nhân Bất Đắc Dĩ Là Gì?

Văn phòng cao ốc trang phục Thịnh Hành.

"Nhị ca, liền trong chốc lát thôi, anh giúp tôi chống đỡ, tôi muốn đi gặp Văn Y á." Năm lấy cánh tay của Mạc Triết Hiên, Tô Trạch nhìn qua gương như là một đại cô nương làm nũng.

Mạc Triết Hiên liếc mắt một cái, chẳng thèm ngó tới, "Cậu biết bây giờ là giờ làm việc không? Nếu ngộ nhớ lão đại tìm cậu thì thế nào? Hơn nữa, buổi tối đi không được à."

"Không được... nhị ca anh biết tôi hẹn Văn Y bao lâu mới được đáp lại, người ta thật vất vả đồng ý cùng tôi uống trà buổi trưa, anh nói tôi có thể cứng rắn đổi thành buổi tối không, thật mất mặt. Anh giúp tôi một chút thôi..., hạnh phúc của lão đệ toàn bộ đều đặt trên người của anh đó."

"Người có tình sẽ thành người một nhà." Một giọng nữ mượt mà hấp dẫn sự chú ý của Mạc Triết Hiên và Tô Trạch, chỉ thấy Lạc Mật Mật từ cửa chính đi vào, khuôn mặt tràn đầy nụ cười tiến lên đón.

"Mật Mật sao cô lại tới đây?" Tô Trạch mắc phải sai lầm thứ hai, cư nhiên lại thốt lên câu hỏi như vậy.

"Thôi đi, tôi không thể tới sao? Hơn nữa tôi cũng đến giúp anh giải vây đây. Ủ, anh mau đi đi, chỉ cần về sau nhớ là anh thiếu tôi một cái nhân tình đó nhé."

Tô Trạch mừng rỡ nhìn chăm chăm vào Lạc Mật Mật, chột lại ngó sang Mạc Triết Hiên đang đứng bên cạnh. Mạc Triết Hiên bất đắc dĩ hít một hơi, nhẹ nhàng nháy mắt tỏ vẻ đồng ý.

Lạc Mật Mật nhìn hai anh chàng đẹp trai trước mặt không khỏi cảm thấy buồn cười, giơ tay lên vỗ bả vai Tô Trạch, giọng nói lạnh lạnh mỉm cười, "Anh mau đi đi, lão đại của các anh tìm anh, tôi sẽ giúp anh, hơn nữa, tôi muốn tìm anh ấy nói chuyện một chút, còn không biết đàm thoại bao lâu."

Nghe lời này, vẻ mặt tươi cười Tô Trạch nhất thời cứng đờ.

Tìm lão đại nói chuyện một chút? Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra là vì cái gì, như vậy anh lại không dám đi, ngộ nhờ núi lửa phun ra, lão đại vẫn không thể gặp gặp tìm anh. Nhưng mà...

Tô Trạch do dự nhìn dưới mặt đất, không biết làm sao mới phải.

Đến nơi này một bước, Lạc Mật Mật cũng không muốn cùng Tô Trạch cản nhắc, chạy bộ hướng văn phòng làm việc của Lạc Thiếu Trạch.

Mạc Triết Hiên sớm đã cảm thấy không ổn, vội vàng bước nhanh chắn phía trước mặt Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, cô trước không nên đi vào, lão đại đang họp, có một vị khách hàng tương đối quan trọng, cô tùy tiện đi vào như vậy không tốt lắm. Bằng không chờ tôi vào thông báo một tiếng, đợi lát nữa cô lại tiến vào đi."

"Tôi còn cần thông báo sao? Khách hàng gì mà tôi không thể thấy đâu? Có phải Bùi Nhã Phi ở bên trong, các người sợ chúng tôi gặp nhau nháo loạn cả lên à?"

Mạc Triết Hiên và Tô Trạch rối rít cúi đầu, khéo mắt lướt qua Lạc Mật Mật, mang theo một tia e ngại.

Lạc Mật Mật rất khó chịu, tức giận cắn răng đi tới giữa hai người, níu lấy lỗ tai hai người giận dữ không dứt. "Không đề cập cũng may, nhớ tới tôi liền tức giận, các người tự nhiên giúp đỡ Bùi Nhã Phi quấy rầy anh tôi, còn cố ý lừa gạt tôi. Nói, Bùi Nhã Phi cho các người chỗ tốt gì, để cho các người khăng khăng một mực như vậy?"

Tô Trạch đưa tay cầm lỗ tai bị nhéo đau, nhắm mắt nghiêng miệng, "Không có, chúng tôi nào dám, chuyện này là có nguyên nhân, Mật Mật, cô mau buông tay."

Lạc Mật Mật từ từ buông tay, dùng ánh mắt không hiểu nhìn hai tiểu tốt này.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi còn là đi trước tìm Văn Y đây!" Tô Trạch nhìn thấy tình thế không ổn, không đợi Lạc Mật Mật cùng Mạc Triết Hiên phản ứng, thật nhanh biến mất ngoài cửa.

Lạc Mật Mật nhìn phương hướng Tô Trạch biến mất, giận dữ nói, "Thật là một tiểu quỷ nhát gan, ăn so với heo nhiều, chạy còn nhanh hơn thỏ. Cũng may, Mạc Triết Hiên tôi còn có anh, ừ, anh có thể nói cho tôi biết hay không?"

Lạc Mật Mật không có ý tốt tươi cười từ từ quay đầu lại, chỉ thấy một mảnh lành lạnh không gian trống không, Mạc Triết Hiên không biết đã sớm đi nơi nào.

Tình huống như thế lại làm cho Lạc Mật Mật càng thêm hiếu kỳ.

Nếu quả thật giống như Tô Trạch nói như vậy, có nguyên nhân bất đắc dĩ gì mà Lạc Thiếu Trạch lại làm một số hành động tựa hồ không thể để cho ai hiểu. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì đây? Lạc Mật Mật mê man.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ly Rượu Cao Trên Bàn Trà

Nghĩ như vậy, Lạc Mật Mật lại kiên định ý niệm của mình, chạy bộ hưởng văn phòng làm việc của Lạc Thiếu Trạch tới.

Đến gần cửa phòng làm việc, thì có một loại cảm giác khác thường ập vào lòng. Tiếng sột soạt xuyên thấu qua khe cửa truyền ra, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Không thể nào? Chẳng lẽ giống như trong phim truyền hình, hai người kia ở bên trong làm chuyện không để người khác thấy được sao?

Càng muốn, Lạc Mật Mật càng cảm thấy tức giận, có luồng khí tức giận vô danh giống như trong bóng tối Quỷ Hỏa từ từ tiến lên tính vọt ra.

Đưa chân hung hăng đạp, hai tay Lạc Mật Mật nắm chặt quả đấm nhỏ, mắt nhìn thẳng chăm chăm phía trước, bực tức đi vào.

Nhưng, đi vào phòng làm việc, bên cạnh bàn làm việc cũng không có Lạc Thiếu Trạch. Lạc Mật Mật quan sát mọi nơi, thấy Bùi Nhã Phi ngồi bên cạnh ghế sofa đang sững sờ nhìn mình, miệng há to. Trên ghế sofa, Lạc Thiếu Trạch chống vó ngủ say.

Trên bàn trà, hai ly rượu cao rộng tuếch trong suốt.

Hai người rất có hứng thú nha, uống rượu đỏ còn muốn làm những gì?

Thấy Lạc Mật Mật đột nhiên xông vào, Bùi Nhã Phi lập tức đứng lên, sửa sang áo sơ mi xuyên thấu của mình, giơ tay lên sửa sang mấy lọn tóc, nụ cười quyến rũ ở khóe miệng.

"Là cô à, ai yêu, sao đi vào không gõ cửa trước, chẳng lẽ loại quy củ tối thiểu này mà cũng không hiểu sao? Thật không có nuôi dạy."

Lạc Mật Mật căn bản không có tâm tình chú ý tới Bùi Nhã Phi, cô lúc này chỉ muốn nhìn Lạc Thiếu Trạch đang ở trên ghế sofa như thế nào, vì vậy bước nhanh về phía trước đi tới bên sofa.

Chỉ thấy lúc này Lạc Thiếu Trạch ngủ như một đại nam hài không rành sự đời, dang tay chân thẳng giắc, áo sơ mi trắng không biết bị ai mở ra phân nửa cúc áo, áo khoác cũng bị người cố ý mở ra.

"Khốn kiếp, cô làm gì anh ấy?" Giờ phút này Lạc Mật Mật chột hiểu ra cái gì, ngọn lửa tức giận nhuộm đầy trong mắt, thẳng tắp vút cho Bùi Nhã Phi.

Bị ánh mắt của Lạc Mật Mật chấn động, Bùi Nhã Phi có chút khẩn trương, nhưng theo bản năng thu lại rất nhanh. Biết vậy, mới vừa rồi nên sửa sang trang phục của Lạc Thiếu Trạch trước, rồi mới đến phiên mình, hiện tại ngược lại lại đem mình làm cho vô cùng lúng túng.

Bùi Nhã Phi giơ tay dịch sợi tóc bên tai, mắt cố ý tránh hướng bên cạnh, "Không có gì, chính cô không phải đã thấy sao?"

"Cô là hồ ly tinh không biết xấu hổ, lại có thể làm ra chuyện này, thật là không biết liêm sỉ." Lạc Mật Mật đưa tay chỉ về hướng Bùi Nhã Phi, cả người tức giận phát run.

"Tôi không biết liêm sỉ? Là Lạc Thiếu Trạch chủ động được không? Cô cho rằng tôi sẽ chủ động cởi bỏ trang phục của anh ấy hay sao? Cô đang

ngĩ cái gì đây?" Bùi Nhã Phi cũng tức giận không kém, cầm áo khoác bên ghế sofa mặc vào, chuẩn bị rời đi.

Lạc Mật Mật đưa tay ngăn ở trước mặt, một cổ kích động muốn đánh Bùi Nhã Phi xông lên đầu, nhưng vẫn bị lý trí của mình khắc chế.

"Cô không phải muốn nói cho tôi biết rượu đỏ không phải là các người uống đó chứ?"

"Đúng, thế nào?"

"Tôi nghĩ hai ly rượu đỏ bên trong nhất định có một ly có vấn đề, hơn nữa tôi dám khẳng định là ly của Thiếu Trạch, cô không phải muốn tôi lấy đi làm xét nghiệm chứ?"

Ánh mắt tinh diệu quét qua ly rượu đỏ cùng Bùi Nhã Phi, khóe miệng Lạc Mật Mật nâng lên một nụ cười quý quý.

Từ nhỏ đến lớn, cô nhìn Thiếu Trạch cùng với người đẹp rắn độc này lui tới, Bùi Nhã Phi là hạng người gì, cô rõ ràng, cho dù coi như Bùi Nhã Phi và Lạc Thiếu Trạch lên giường, Lạc Mật Mật cũng trước hết sẽ nghĩ đến Bùi Nhã Phi lúc đó giờ trò quý.

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân cho tới nay cô không tin Lạc Thiếu Trạch phản bội cô.

Tựa hồ bị người đoán được, sắc mặt kinh ngạc của Bùi Nhã Phi nhìn tiểu nha đầu tóc vàng trước mắt này. Ở trong mắt Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật là một người điên, không biết trời cao đất rộng cũng dám làm kẻ điên.

Nhưng, cô ấy không phải luôn luôn là một cô gái nhỏ hay sao? Lúc nào thì cô gái này lại trưởng thành, lớn lên đến mình cũng không cảm giác thấy?

Còn, Bùi Nhã Phi căn bản cũng không từng "nhận thức" cô gái này.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chính Cô Hài Lạc Thiếu Trạch Đi

Đã đến trình độ này, Bùi Nhã Phi không muốn vạch mặt, bởi vì thật sự tất cả mình đã thiết kế tốt, cô không nghĩ tới chuyện lại huyên não tệ đến như vậy. Nếu quả thật đem ly rượu cầm đi hóa nghiệm, sợ rằng kết quả chỉ có thể làm cho mình càng thêm khó coi.

Mới vừa rồi đi vào phòng làm việc của Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi cố ý mang theo chai rượu đỏ từ Pháp đưa cho Lạc Thiếu Trạch, cố ý lấy lòng anh cũng lấy cớ đi họp để ly khai Mạc Triết Hiên và Tô Trạch.

Nhưng, cô ta và Lạc Thiếu Trạch có cái gì hội nghị để mở đâu?

Cái kia cũng là do mình ngụy trang mà thôi.

Ai kêu Thuộc Oái Nguyên nhất quyết không tha, đưa thêm cho mình nghiêm nghị yêu cầu. Bùi Nhã Phi quá mong đạt được mục đích, cô chỉ muốn mau chóng lấy được tiền trả hết khoản nợ, cho nên bất tri bất giác ở trong ly của Lạc Thiếu Trạch bỏ thuốc mê.

Chỉ có một chút mà thôi.

Bùi Nhã Phi không có ý muốn thương tổn đến Lạc Thiếu Trạch, cô chỉ muốn chụp mấy tấm hình, giao cho Thuộc Oái Nguyên làm chứng cứ, bắt lấy vật mình muốn.

Dĩ nhiên, nếu như những thứ này có một ngày rơi vào trong tay của Lạc Thiếu Trạch. Có thể lòng trách nhiệm của Lạc Thiếu Trạch tăng lên gấp bội

lựa chọn trở lại bên cạnh mình vì mình "phụ trách", đây chính là chuyện không thể tốt hơn được.

Vì vậy cô ta nhanh chóng cởi bỏ áo khoác của mình, gỡ dây trang của Lạc Thiếu Trạch, khẩn trương cởi nút áo sơ mi của anh...

Nhưng chuyện còn chưa có bắt đầu, cứ nhiên bị nha đầu trước mắt khuấy đảo thất bại, hơn nữa còn để cho mình ứng phó không kịp, khó có thể dứt ra. Bùi Nhã Phi giống như ăn phải con ruồi, ghê tởm khó chịu, ảo não không thôi.

Lần này bị người bắt nhược điểm, Bùi Nhã Phi tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng ngoài suy đoán của Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật muốn buông tha.

"Thế nào, cô tự kiểm điểm tội lỗi của mình sao? Không cần, cô chỉ cần ngoan ngoãn rời đi Thiếu Trạch, biến mất ở tầm mắt của chúng tôi, tất cả tôi sẽ không nói."

Lạc Mật Mật quay lưng đi, cúi người đi tới trước mặt của Lạc Thiếu Trạch, dịu dàng và đau lòng sửa lại quần áo.

Nghe lời này, trong lòng Bùi Nhã Phi không thể nói tư vị gì. Hôm nay vận mệnh của mình lại để cho con nhóc này làm chủ sự, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mất mặt. Huống chi, tiếp tục như vậy thì thù lao của mình chẳng phải là...

"Làm sao có thể? Cho dù ta rời đi, Thiếu Trạch cũng sẽ không để ta rời khỏi."

"Tại sao?"

Nhìn Bùi Nhã Phi nâng cằm lên, Lạc Mật Mật rất cuộc hỏi nghi vấn thật lâu ẩn sâu trong lòng mình. Coi như không có nghe được Lạc Thiếu Trạch

trả lời, xem một chút Bùi Nhã Phi nói thế nào, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Bùi Nhã Phi mím chặt đôi môi, ngắc đầu lên vừa muốn nói chuyện, đột nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt nghiêm nghị của Lạc Thiếu Trạch.

Vào cái ngày đồng ý Bùi Nhã Phi làm người đại diện, Lạc Thiếu Trạch đưa ra điều kiện thứ nhất chính là không thể nói cho Lạc Mật Mật nguyên nhân.

Hơn nữa còn là điều kiện vô cùng nghiêm nghị.

Lời nói đến khóe miệng lại cứng rắn nuốt xuống, "Cô, cô chính mình hỏi Lạc Thiếu Trạch đi! Tóm lại, tôi... Tôi không có cách nào cùng cô nói, cũng hy vọng cô không muốn đem chuyện nháo loạn, tôi đi trước."

"Cô..." Không đợi Lạc Mật Mật dứt lời, Bùi Nhã Phi giơ túi lên, không để ý hình tượng thật nhanh chạy ra khỏi phòng làm việc.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Lạc Mật Mật cúi đầu đưa mắt nhìn, trong đầu đầy nghi vấn không có người nào giải đáp. Đang lúc ấy, Lạc Thiếu Trạch nằm trên ghế sofa có phản ứng.

"Ai yêu, sao lại ngủ ở đây? Mật Mật..."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Còn Cần Phải Hỏi Sao?

"Sao lại ngủ ở đây? Mật Mật? . . . . ."

Lạc Thiếu Trạch vịn ghế sa lon từ từ đứng dậy, đầu ong ong đau đớn, lơ đãng giơ tay lên xoa huyết Thái Dương của mình. Mắt nhìn xung quanh, Lạc Thiếu Trạch phát hiện mình đứng cạnh Lạc Mật Mật, không khỏi há to miệng.

Mấy ngày nay, Lạc Thiếu Trạch đi sớm về trễ, không về biệt thự đến công ty đúng giờ, chính là không muốn gặp Lạc Mật Mật.

Anh biết, chỉ cần nhìn thấy Lạc Mật Mật mình nhất định sẽ bị hỏi về chuyện vừa qua. Nhưng, Lạc Thiếu Trạch muốn sau khi kết thúc chuyện này sẽ giải thích với Lạc Mật Mật, bằng không dựa vào tính cách Lạc Mật Mật, một khi biết vì cô mà công ty tổn thất lớn như vậy, không biết cô sẽ làm ra chuyện gì.

Trước kia, không ít lần Lạc Thiếu Trạch được thấy những hành động kinh người của Lạc Mật Mật.

"Thiếu Trạch, anh vẫn khỏe chứ?" Lạc Mật Mật cúi người đứng bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, sóng nước trong đôi mắt tràn đầy đau lòng cùng dụi dàng.

Lạc Thiếu Trạch trong lòng rất sợ, tránh né không nhìn tới ánh mắt của Lạc Mật Mật, một tay đè lại cái trán, một tay vịn ghế sa lon đứng dậy, nhưng cả người mềm mại khó chịu, căn bản không nghe mình sai bảo.

"Anh bị sao thế này? Ai, hiện tại cả người không cử động nổi, uống rượu sẽ say thành ra như vậy sao?" Lạc Thiếu Trạch vội vàng đổi đề tài.

"Không phải là anh uống say, là có người hạ độc anh."

"Cái gì?" Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lạc Mật Mật, một cỗ kinh ngạc hiện lên trên chân mày, nhưng rất nhanh khôi phục yên tĩnh.

Lạc Mật Mật vịn Thiếu Trạch ngồi thẳng, thuận thế cũng ngồi ở trên ghế sa lon, "Thiếu Trạch, không cần em nói, anh cũng có thể biết là ai làm chứ? Em mới vừa rồi. . . . ."

"Không cần nói, anh hiểu." Lạc Thiếu Trạch cúi đầu, sắc mặt khó coi cắt đứt lời nói của Lạc Mật Mật.

Anh làm sao không biết là ai làm? Nếu như trước kia mình và Bùi Nhã Phi yêu nhau cuồng nhiệt, cái gì cũng có thể bao dung thương yêu, nhưng là hiện tại, tình yêu đó đã kết thúc, anh làm sao không thấy rõ Bùi Nhã Phi là người như thế nào?

Huống chi, lần nữa gặp mặt, Nhã Phi đã không còn là Bùi Nhã Phi trước kia rồi.

Loại cảm giác này, rất là chân thực, chân thực đến nỗi Lạc Thiếu Trạch không tin cũng không được.

Nhưng mà Lạc Mật Mật ngồi ở bên cạnh không nghĩ như vậy, thấy Lạc Thiếu Trạch cố ý ngắt lời mình, Lạc Mật Mật tựa như đồ bình dấm chua, tư vị khó chịu.

"Anh che chở cô ta như vậy, ngay cả cơ hội nói xấu cô ta cũng không có. Không phải là biểu hiện chứng tỏ hai người đang ở chung sao?"

Lạc Mật Mật căn môi, con người trong suốt tản ra lo lắng chờ đợi, cô hy vọng Lạc Thiếu Trạch có thể lắc đầu, hoặc là nói cho cô biết mình đoán sai, anh và Bùi Nhã Phi chỉ là đang diễn trò.

Nhưng mà, hồi lâu, Lạc Thiếu Trạch không nói lời nào, một động tác cũng không thấy.

Chỉ là cúi đầu, lấy tay xoa bóp chân mày.

Lạc Mật Mật thất vọng nặng nề thở dài, rút hai tay mới vừa đỡ Lạc Thiếu Trạch về, từ từ cúi đầu.

Cô vốn cho là, cô đi tới công ty nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch, có thể sẽ hài tranh cãi ầm ĩ một trận thật lớn, hoặc là Lạc Thiếu Trạch dịu dàng đứng ở trước mặt mình giải thích. Nhưng mà, hiện tại không có gì cả.

Lạc Thiếu Trạch một câu một chữ đều không nói, trầm mặc làm Lạc Mật Mật không biết nói gì nữa.

Còn cần phải hỏi sao?

Lạc Mật Mật trong lòng không ngừng hỏi ngược lại mình. Lấy tình huống hiện tại như thế, sợ rằng hỏi cũng vô ích.

Nhưng. . . . .

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Năm Tay Nhau Cùng Chết

Nhưng, không hỏi cô lại rất khó chịu. Cô ở trong biệt thự đợi Lạc Thiếu Trạch nhiều ngày như vậy cũng không trông thấy anh trở về, thật vất vả đợi ở công ty để nhìn thấy anh, chẳng lẽ cứ như vậy dễ dàng buông tha cơ hội lần này sao? Sợ rằng lần này mất đi, về sau sẽ không còn cơ hội.

Lạc Mật Mật rút cuộc lấy hết dũng khí, mím chặt đôi môi, ngẩng đầu lên, "Thiếu Trạch, tại sao anh. . . . ."

"Mật Mật, có một số việc bây giờ chưa nói được, về sau anh giải thích với em. Em chỉ cần tin tưởng chuyện không giống em thấy, chỉ cần trong lòng kiên trì là được rồi."

Đôi tay Lạc Thiếu Trạch khoác lên trên đầu gối, mắt nhìn mặt đất, lời nói tỉnh táo đánh tan mọi dũng khí của Lạc Mật Mật.

Nhìn gò má hoàn mỹ cùng bộ dáng cương quyết, Lạc Mật Mật ngậm miệng lại.

Mình kiên trì?

Cho tới nay, mình không phải là luôn tin lời của anh nói sao? Cho dù là thấy tin tức bất quá nói về anh, Lạc Mật Mật đều có một phần tín niệm trong lòng.

Cô không tin bọn họ sẽ ở cùng nhau. Nhưng mà, tại sao Lạc Thiếu Trạch không giải thích?

Lạc Mật Mật có chút không cam lòng.

"Lúc nào? Anh muốn cho em đợi đến lúc nào? Nếu mọi chuyện anh đều vĩnh viễn không hài lòng, có phải hay không vĩnh viễn không thể kết thúc? Vậy em phải đợi cả đời sao?"

"Mật Mật, rất nhiều chuyện sẽ không phức tạp như thế . Rất nhanh."

Lạc Thiếu Trạch có chút nóng nảy, đứng dậy cau mày.

Lần đầu tiên thấy Lạc Thiếu Trạch không kiên nhẫn với mình, Lạc Mật Mật cảm thấy nguy cơ chưa từng có trước đó. Không biết làm sao, Lạc Mật Mật cảm thấy mọi nghi ngờ bị xóa tan. Cô không muốn ép hỏi nữa, không bằng thuận theo tự nhiên.

"Được rồi, bánh nướng áp chảo, em muốn đi về."

Lạc Mật Mật đứng lên, cố tỏ ra thoải mái sửa sang một chút áo khoác, muốn rời khỏi.

"Em phải về nhà nha, không được ở bên ngoài đi dạo lung tung, nhất là. . . . . Không cần ở bên ngoài ở. . . . ." Lạc Thiếu Trạch lộ ra phần lo âu cùng quan tâm, nhìn bóng lưng Lạc Mật Mật hơi có chút thẹn thùng.

"Đương nhiên rồi. Em muốn giám sát anh, nếu không anh sẽ làm ra chuyện có lỗi với em thì sao?" Lạc Mật Mật dí dỏm quay người lại, ôm cổ của Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch đỏ mồ hôi lộc cộc lộc cộc. Cô gái này, sắc mặt biến đổi so khí trời còn nhanh hơn, đã khôi phục bản tính của mình từ lúc nào thế?

Lạc Thiếu Trạch cố gắng ngửa cổ ra sau, gương mặt căng thẳng, "Chúng ta, là đang làm hòa sao?"

"Dĩ nhiên không có. Vấn đề lúc trước em có thể tạm thời gác lại, để cho nó biến thành vấn đề của quá khứ, nhưng mà cũng không đại biểu anh đã vượt qua kiểm tra của em. Anh đã nói, em tin tưởng cùng kiên trì là được rồi. Vậy anh nên hiểu em kiên trì vì cái gì?"

"Ừ. . . . . Ừ. . . . ." Lạc Thiếu Trạch cứng ngắc gật đầu một cái, cả người không được tự nhiên nhìn Lạc Mật Mật dí dỏm dã man.

Lòng của cô gái nhỏ này ghê gớm thật, nói gác lại liền lập tức để xuống biến thành quá khứ. Lạc Mật Mật thật đúng là không hay ho!

"Vậy cũng tốt, em về nhà, anh làm việc đi." Lạc Mật Mật ngoài miệng thì tiện nghi cho Lạc Thiếu Trạch, trong lòng ngược lại có tính toán khác.

Mình ở bên ngoài chẳng phải là tiện nghi cho Bùi Nhã Phi, dựa vào tính tình cô ta còn không làm xằng làm bậy trong thời gian mình rời đi. Chuyện ngày hôm nay không phải là ví dụ sao? Cho nên, mình ở cạnh cô ta, cũng là giúp đỡ Lạc Thiếu Trạch đề phòng một chút.

Lạc Mật Mật tiêu sái hôn gió, khoe miệng khẽ giơ lên, quay đầu lại đá lông nheo với Lạc Thiếu Trạch.

Lần này, cả người Lạc Thiếu Trạch nhất thời run rẩy, sắc mặt cứng ngắc, nhất thời mặt biến thành mặt cương thi.

Lạc Mật Mật nhìn phản ứng của Lạc Thiếu Trạch, không khỏi bật cười, "Anh xem bộ dáng của anh thật là khó coi chết đi được. Ai, nắm tay nhau cùng chết, mới biết chết rất xấu xí, lệ rơi đầy mặt. Em đi đây!"

Nói xong, Lạc Mật Mật sôi nổi đi tới cửa, dùng sức lôi kéo cửa, phịch một tiếng thì thấy bộ dáng hai người đi tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cậu Thật Là Bát Quái!

Lạc Mật Mật hoạt bát đi ra cửa, dùng sức kéo cánh cửa, "phịch" tiếng hai người ngã nhào.

Thì ra Mạc Triết Hiên và Tô Trạch vẫn núp sau cửa nghe lén, bọn họ sợ Lạc Thiếu Trạch và Lạc Mật Mật đánh nhau cho nên vẫn lo lắng.

"Các anh... Làm sao có thể?" Lạc Mật Mật kinh ngạc, giơ đầu ngón tay lên chỉ thẳng vào hai người đứng trước mặt.

Mạc Triết Hiên đỡ gọng kiếng, ngượng ngùng tựa vào Tô Trạch bên cạnh, một chữ cũng không nói, ngược lại Tô Trạch lại nhanh mồm nhanh mép, đứng thẳng gót chân liền lập tức lớn tiếng nói ra.

"Chúng tôi nghĩ có thể các người sẽ đánh nhau cho nên rất lo lắng, nghe nói bản lĩnh gây chuyện đánh nhau của Mật Mật rất kinh người... A, đau!"

Tô Trạch nghiêng mặt nhìn một chút sắc mặt biến đổi của Mạc Triết Hiên, đầu ngón chân bị người đập đau đớn.

"Ha ha, các anh đánh giá tôi quá cao, đối với bên ngoài tôi rất lợi hại, đối với lão đại các anh, tôi chỉ có yêu thương che chở. Nhưng một khi có người khi dễ chúng tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ." Lạc Mật Mật vừa cười vừa nói, bàn tay vừa mới sơn móng màu đỏ làm động tác giương nanh múa vuốt.

"Nghe nói, Bùi Nhã Phi có thể đạt được kết quả như hôm nay, hai người các anh không thể không có công à..."

Nhìn bàn tay duỗi ra chường cùng với dáng vẻ dữ tợn của Lạc Mật Mật, vẻ mặt Tô Trạch vô tội, mở cặp mắt to ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

"Không có nha, chúng tôi không dám..."

"Mật Mật, em không phải nên đi học sao? Sao vẫn còn ở đây quấy rối." Lạc Thiếu Trạch đứng ở cách đó không xa rồi cuộc không nhìn nổi, rồi chậm rãi quay đầu không một chút biến đổi nhìn tất cả ở trước mắt.

"Ừ. Được rồi, Bye bye!" Lạc Mật Mật hôn gió bay đến trên mặt Lạc Thiếu Trạch, mắt cười híp lại thành hình hai cái mặt trăng, trong chớp mắt biến mất ngoài phòng làm việc.

Tô Trạch và Mạc Triết Hiên mỗi người thở mạnh, may mắn mình không bị ma chường của Lạc Mật Mật trừng phạt.

"Lão đại, anh và Mật Mật làm hòa rồi à?" Tô Trạch to gan dò xét hỏi.

Lạc Thiếu Trạch liếc mắt nhìn, mặt không một chút thay đổi, "Ừ."

"Nhưng, em vừa nghe cô ấy nói không có..."

"Cậu thật là ngu ngốc, cậu không biết là con gái thường nói một đằng làm một nẻo sao? Còn đòi theo đuổi Văn Y nhà người ta, chỉ bằng cậu thông minh tầm này, đoán chừng ngày tháng năm nào mới đuổi kịp!" Mạc Triết Hiên hung hăng đánh vào đầu Tô Trạch, cảm thán không thôi, chỉ số thông minh và hiểu biết yêu đương của Tô Trạch quá thấp.

"Nhưng, không có khả năng nha, con gái có thể như vậy sao? Bạn trai của mình cùng một người con gái khác ở chung một chỗ, không hỏi rõ ràng

người đàn ông đó rốt cuộc nghĩ cái gì liền tự mình nghĩ thoáng ra, thật không thể tưởng tượng nổi? Không phải nói con gái đều rất thích so đo này nọ sao..."

Tô Trạch nói liên tục không ngừng với Mạc Triết Hiên, lại phát hiện sắc mặt dần dần cứng nhắc của Mạc Triết Hiên, hướng về phía mình nháy mắt, khiến Tô Trạch không thể không ngừng nói.

Theo tầm mắt của Mạc Triết Hiên, Tô Trạch cũng xoay đầu nhìn qua một chút, lại sợ hết hồn, thiếu chút nữa sợ vỡ mật. Thì ra lão đại không biết từ lúc nào đứng ở trước mặt hai người, sắc mặt tái xanh, thần sắc nghiêm trọng.

"Á, lão đại, anh hù chết tụi em nha!" Tô Trạch giật mình lùi về phía sau, vượt ngực làm trạng thái an ủi, "Mới vừa bị Lạc Mật Mật giật mình, hiện tại lại..."

"Cậu thật là bất quá, phần tinh lực này nên dùng trên công việc chẳng phải tốt hơn sao. Có phải nhiệm vụ đã hoàn thành? Còn không mau làm việc!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thật Đúng Là Cây Gậy

Thanh âm nghiêm nghị của Lạc Thiếu Trạch giống như thiên lôi, Mạc Triết Hiên và Tô Trạch vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

"Cái thằng nhóc này, cậu còn không biết lòng của đàn bà như kim dưới đáy biển à, cậu còn ngang nhiên coi chường giúp lão đại thảo luận suy nghĩ của Mật Mật, cậu thật là lớn mật à!" Mạc Triết Hiên vừa níu kéo quần áo Tô Trạch vội vàng hướng phòng làm việc của mình đi tới.

Tô Trạch ngược lại không phục, cong miệng trợn mắt nhìn, "Tôi xem là tâm của lão đại mới như kim dưới đáy biển!"

Biệt thự họ Lạc.

"A! Rốt cuộc tan học về tới nhà rồi!" Lạc Mật Mật dùng sức đẩy cánh cửa chính của biệt thự, hưởng thụ hương lên trời reo hò.

Vừa mới rửa xong trái cây, Bùi Nhã Phi đứng ở một bên thấy Lạc Mật Mật thật kinh ngạc cùng khẩn trương. Cô ta chậm chậm để trái cây xuống, lặng lẽ mỉm cười đến gần Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, ăn trái cây đi. Hôm nay sao cô về sớm thế, đã tan học rồi à?"

Lạc Mật Mật xem thường, chẳng thèm ngó tới, đưa tay cầm một quả táo ngồi trên ghế sofa từng ngậm từng ngậm ăn.

Bùi Nhã Phi thấy Lạc Mật Mật không hồi đáp, có chút xấu hổ, nhưng vẫn thuyết phục mình, khuôn mặt tươi cười đến gần, "Mật Mật, tôi muốn biết cô có đem chuyện ngày hôm nay nói cho Thiếu Trạch hay không?"

Lạc Mật Mật ngược mắt nhìn một chút, đặt phân nửa quả táo đã cắn dở lên bàn, "Cô muốn biết sao?"

"Ừ, đúng vậy"

"Nhưng tôi là cái gì mà nói cho cô"

Nói xong, Lạc Mật Mật cầm sách giáo khoa hướng gian phòng của mình đi, còn dư lại Bùi Nhã Phi đứng nguyên tại chỗ cắn răng nghiến lợi, khẩn trương ủy khuất. Đi tới một nửa, Lạc Mật Mật quay đầu lại liếc nhìn, ánh mắt chán ghét cực kỳ.

"Nếu lo lắng như vậy, không bằng dọn ra đi! Thương thế của cô không phải đã sớm khỏi hẳn rồi sao, làm gì còn dày mặt nương nhờ ở đây."

"Cô biết tất cả rồi ư?"

"Tất nhiên, cô cho rằng tôi ngu ngốc sao? Tôi đang làm chuyện gì sự tình phía trước, cũng làm được như lòng bàn tay, chỉ bằng một chút thủ đoạn tiểu xảo của cô, tôi đều có thể chơi đùa, cho nên tôi khuyên cô sớm thấy rõ con đường tương lai của mình, lên đường sớm một chút."

Nhìn Lạc Mật Mật âm dương quái khí giễu cợt, Bùi Nhã Phi nhất thời cảm thấy thể diện mất sạch, nhưng từ trước đến giờ, với tính khí công chúa cô ta chưa bao giờ bị tức tối như vậy, cho nên theo bản năng muốn phản kích.

"Ha ha, xem ra cô liền nghĩ mình là rể hành đi? Được, cô không phải chán ghét tôi ư, vậy tôi càng muốn ở trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện, phiền chết cô!"

Ai yêu, thật đúng là cây gậy.

Lạc Mật Mật vừa nghe, trong lòng ngược lại cao hứng không dứt. Cô đã sớm nghĩ cách chinh hồ ly tinh này, đang lo không có nơi phát huy, này không phải tự mình đưa tới cửa ư.

Tốt, cô không phải là đón gió mà lên à, vậy tôi cho cô cái đầu quát to, đánh cho cô không lật được người!

Lạc Mật Mật hướng lên trời cười khúc khích, che miệng chỉ cười không nói lời nào.

Làm cho Bùi Nhã Phi đang đứng cách đó không xa như tên hòa thượng lùn hai thước* với tay sờ không đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách người khác không biết mình suy nghĩ gì), cho là Lạc Mật Mật sẽ la lối om sòm, vậy mà không tức giận ngược lại lại cao hứng cười tươi.

"Cô, cô làm sao vậy?"

Lạc Mật Mật để tay đang che kín miệng xuống, nhin không được cười ra tiếng, "Ha ha, tôi đang suy nghĩ dáng vẻ người kia bị tôi chinh, tôi chỉ muốn cười, không nhin được cười. Ha ha, buồn cười quá, quá giải hận."

"Cô...: Bùi Nhã Phi tức giận cả người run lên, chỉ vào Lạc Mật Mật muốn mắng mà mắng không được.

Lần này thảm rồi, mình vốn vì Lạc Thiếu Trạch mà đến, nhưng cố tình gặp được Lạc Mật Mật đây thật là... Thật là ông trời không mở mắt nha. Tiểu ma nữ này, chuyện gì cũng có thể làm ra, rơi vào trong tay cô ấy, cuộc sống của cô cũng sẽ không tốt hơn. Không được cô phải nghĩ ra một ít biện pháp.

Nghĩ tới đây, Bùi Nhã Phi lấy lại bình tĩnh, xoay người đi về phía gian phòng của mình.

* Hai thước bằng 46 cm

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thiếu Trạch, Anh Có Mệt Hay Không?

Sắc trời rất nhanh liền tối, một ngày nữa kết thúc, làm mọi người đã mệt nhọc một ngày đúng giờ tan ca.

Lần này Lạc Thiếu Trạch rất đúng giờ trở về nhà. Anh biết hai người phụ nữ này ở cùng một chỗ giống như là đem thuốc nổ tập trung vào cùng nhau, tùy thời sẽ nổ tung, hơn nữa còn là phát nổ cùng lúc.

Thay giày, Lạc Thiếu Trạch quay đầu nhìn trong phòng khách, nhưng căn phòng xám xịt không có ai, yên tĩnh vô cùng.

Hai người kia đi đâu rồi? Đều không ở nhà, còn là. . . . .

Lạc Thiếu Trạch lại không dám đoán, nhìn căn hộ yên tĩnh, nhất thời không cảm thấy khẩn trương. Tình cảnh như thế ít nhất nói rõ hai người không có khai chiến, bằng không làm sao sẽ không thấy dấu vết đồ đạc hi sinh. Ai, hiện tại Lạc Thiếu Trạch chỉ có thể cảm thán mệnh mình thật khổ, một ngày thật vất vả bận rộn về nhà lại không có người quan tâm, bụng cũng chịu đói theo.

Lạc Thiếu Trạch đi tới bên cạnh tủ lạnh, cầm ít đồ chuẩn bị ăn lót dạ, sau đó đi quan sát phòng của từng người, đều thấy hôm nay đúng là hòa bình .

Nhưng, vừa mới mở cửa tủ lạnh, sau lưng liền truyền đến giọng nói hỗn tạp.

"Thiếu Trạch, anh về rồi, thật tốt, anh có biết hôm nay em rất nhớ anh nha?"

Hả? Tình huống thế nào?

Lạc Thiếu Trạch cầm chai sữa tươi từ từ xoay người, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ cao gầy khêu gợi, khiến anh có chút không thích ứng.

Là Bùi Nhã Phi. Mặc áo khoác ngủ màu hồng, tóc dài xõa ở phía sau phiêu động, bờ môi khêu gợi, cộng thêm ánh mắt mê người, cả người tựa vào bên cạnh bàn, nhất thời khiến Lạc Thiếu Trạch thiếu chút nữa phun máu mũi.

"Em làm sao vậy? Sao lại mặc như vậy? Buồn ngủ sao?"

Lạc Thiếu Trạch làm bộ như vô sự mở chai sữa tươi, trực tiếp ngửa cổ uống một hớp, quay lưng đi.

Là đàn ông nếu thấy một màn thoải mái như vậy cũng sẽ hiểu đây là ám hiệu gì, đều hành động theo nội tâm không bị lý trí điều phối nữa.

Bùi Nhã Phi căn bản không quan tâm lời nói của Lạc Thiếu Trạch, giờ khước miệng lên lộ ra nụ cười mê người, thân thể mềm mại đứng đưa khêu gợi qua lại, từ từ đến gần đưa lưng về phía của Lạc Thiếu Trạch, tay vỗ vào bả vai Lạc Thiếu Trạch.

Cái vỗ này, khiến toàn bộ sữa tươi mà Lạc Thiếu Trạch mới vừa uống phun hết ra ngoài. Hành động này khiến Lạc Thiếu Trạch là mất mặt, nhưng mà đối với Bùi Nhã Phi mà nói là biểu hiện rất tốt.

Bởi vì, ít nhất chứng tỏ người đàn ông trước mắt này bắt đầu khẩn trương, ít nhiều gì nổi lên phản ứng.

Vì vậy, Bùi Nhã Phi quyết định thừa dịp truy kích.

"Thiếu Trạch, anh có mệt hay không? Nếu không. . . . ."

"Em về phòng thay đồ đi, Mật Mật nhìn thấy thì không tốt, phụ nữ nên học được tự trọng."

Lời nói lạnh lùng nhất thời làm cho lòng của Bùi Nhã Phi nguội lạnh, thật không ngờ cô cho rằng sắp thành công thì lại phản nghịch. Một hộp sữa tươi này lại làm thanh tỉnh Lạc Thiếu Trạch.

Loại thời điểm này xuất hiện loại chuyện như vậy, Lạc Thiếu Trạch có thể không hiểu Bùi Nhã Phi đang nghĩ gì sao? Gặp qua đủ loại người, loại nữ sắc hấp dẫn Lạc Thiếu Trạch không biết đã trải qua bao nhiêu.

Phải biết, mấy năm này Lạc Thiếu Trạch đã thấy các loại phụ nữ đếm không xuể, không thể thiếu người phụ nữ thay đổi này. Đối với anh mà nói là không hiếm.

Bùi Nhã Phi rất là cáu thẹn, ban ngày mới vừa bị Lạc Mật Mật chọc tức, buổi tối lại bị Lạc Thiếu Trạch nhục nhã, điều này làm cô rất uất ức khó chịu.

Nhưng, coi như mình khổ sở, vậy thì có thể làm gì? Chẳng lẽ Lạc Thiếu Trạch có thể an ủi mình sao? Bùi Nhã Phi chuẩn bị rời đi, trở lại phòng của mình.

"Ai nha! . . . . ."

Bùi Nhã Phi mới vừa đứng thẳng lên, cong miệng lên dậm chân hai cái xoay người chuẩn bị rời đi, lại không cẩn thận đã dẫm lên sữa tươi trên đất, cả người lão đảo úp sắp trên mặt đất, đứng dậy không nổi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ti Mi Trang Trí Phòng

"Thiếu Trạch, đỡ em. . . . ." Giọng nói y hết cừ non từ trên mặt đất truyền đến, Bùi Nhã Phi một tay che đầu gối đỏ bừng, một tay giơ lên giữa không trung, dùng ánh mắt nhu tình nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Nếu là ngồi trên đất lúc này là Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch sợ rằng không cần suy nghĩ, trước tiên xông lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó ân cần thương yêu cô. Nhưng, đây là Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch có chút do dự.

Hắn thậm chí có điểm hoài nghi có phải Bùi Nhã Phi lại đang diễn trò hay không?

Nhưng, không thể không giúp đỡ một cô gái, bất kể có âm mưu gì, Lạc Thiếu Trạch từ từ ngồi xổm người xuống, cách Bùi Nhã Phi nửa thước.

"Em không sao chứ?" Đôi tay của Lạc Thiếu Trạch khoác lên trên đầu gối, xem xét đầu gối của Bùi Nhã Phi, vẻ mặt nghi ngờ.

Bộ dáng này của Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi dĩ nhiên hiểu là có ý gì rồi, nhưng mà ở trong mắt cô chuyện gì cũng không thể ngăn cản, bởi vì không có thứ gì cô không có được, trừ phi cô không muốn.

"Thiếu Trạch, em rất đau, đầu gối giống như bị đập rồi, anh mau giúp em xem một chút đi!" Bùi Nhã Phi cố ý nói mù quáng, bộ dáng đáng thương khiến bất kì đàn ông nào cũng thương hại, huống chi tướng mạo của Bùi

Nhã Phi phải kể là đến hàng đầu mỹ nữ, một ánh mắt có thể lay động lòng người đang bình thản.

Lạc Thiếu Trạch cúi đầu trùng hợp đụng phải ánh mắt của Bùi Nhã Phi, nhưng là rất nhanh anh liền tránh ra. Suy nghĩ một chút không thể không giúp, vì vậy nhô đầu ra cẩn thận xem xét.

"Nhưng, anh cảm thấy không sao nha!" Đầu gối ửng đỏ không thấy bị trầy cũng không có sưng to lên, không giống như Bùi Nhã Phi nói.

"Thật, thật rất đau, anh nói xem em có phải bị gãy xương không đây?"

"Nào có, sẽ không, nếu không anh liền đưa em đến bệnh viện!"

"Em không đi bệnh viện!" Bùi Nhã Phi trong lúc lơ đãng nhanh chóng ôm cổ của Lạc Thiếu Trạch, khuôn mặt dựa thật sát vào cằm của Lạc Thiếu Trạch, hơi thở ấm áp làm cho Lạc Thiếu Trạch không được tự nhiên, "Thiếu Trạch, em nghỉ ngơi một chút là tốt, anh đưa em đến phòng đi, em không tự đi được."

Lạc Thiếu Trạch im lặng.

Vẻ mặt bất đắc dĩ, Lạc Thiếu Trạch còn có thể nói cái gì, tay cũng đã vất trên cổ rồi, huống chi người ta là bị té? Vì vậy, Lạc Thiếu Trạch thuận thực ôm lấy Bùi Nhã Phi, cất bước đưa vào gian phòng.

Mới vừa vào cửa, Lạc Thiếu Trạch ôm Bùi Nhã Phi đứng sững sờ ở cửa. Chỉ thấy phòng đầy trướng sa màu hồng, nồng nặc mùi hương Lavender, trên giường bày bao phòng ngừa thai cùng áo ngủ chữ T khiêu gợi ngay ngắn, trên bàn còn để roi da, đều là "Lợi khí" trên đũa huyết mạch.

Lạc Thiếu Trạch im lặng, một câu nói cũng không muốn nói, chỉ cảm thấy có cổ lực lượng dắt mình ra. Là lý trí khuyên giải anh không nên đi vào, nếu không lần này thật sự rơi vào tay Bùi Nhã Phi.

"Thiếu Trạch, anh làm sao vậy? Anh không phải đặt em lên giường sao? Còn do dự cái gì đây?" Giọng nói mềm mại của Bùi Nhã Phi vang lên, Lạc Thiếu Trạch không khỏi rùng mình.

Lạc Thiếu Trạch quay đầu, mặt không vẻ gì nhìn Bùi Nhã Phi trong ngực mình, "Nhã Phi, đây là sao?"

"Ai nha, đừng gọi người ta là Nhã Phi, gọi ‘ em yêu ’, em vẫn thích anh gọi em bằng tên này hơn."

"Ngượng ngùng, không được." Lạc Thiếu Trạch xoay đầu qua, nghiêm túc nhìn về phía trước.

"Được rồi được rồi, vậy anh cũng nên bế em đến giường? Chân của em vẫn còn đau nha!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chủ Nhân Của Điện Thoại Di Động Đi Đâu Vậy?

Lạc Thiếu Trạch đứng tại chỗ không nhúc nhích. Làm ra vẻ chọn tốt đường đi không đi lại còn muốn cao hơn, trong hồ lô của Bùi Nhã Phi rõ ràng bán thuốc thôi.

Hai tay bắt lên cổ của Lạc Thiếu Trạch giữ chặt, Bùi Nhã Phi cong cái miệng hồng nhỏ nhắn, yêu kiều nhìn chăm chăm khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Lạc Thiếu Trạch.

"Phải biết ông trời đối với chúng ta không công bằng, tại sao muốn chúng ta tách ra, nếu không chúng ta bây giờ đã kết hôn, đã sớm hạnh phúc ở cùng một chỗ..."

"Chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại." Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng cắt đứt lời nói Bùi Nhã Phi, từ từ đặt bên giường, muốn đứng dậy rời đi, nhưng cánh tay trên cổ giống như dây thừng bền chặt chẽ quấn lên cổ.

Lạc Thiếu Trạch cứ như vậy khom lưng, mắt vừa đúng nhìn về đỉnh hai viên mượng mà kia của Bùi Nhã Phi muốn trốn cũng trốn không được.

Điều này làm cho Lạc Thiếu Trạch lúng túng. Anh giơ tay bắt được cánh tay của Bùi Nhã Phi, muốn cho cô buông ra, nhưng làm thế nào cũng không lấy ra được, "Cô cũng mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi đi, tôi cũng phải trở về chuẩn bị nghỉ ngơi."

"Gấp cái gì? Lúc này mới mấy giờ, thời gian ăn tối còn chưa tới đâu. Hơn nữa, anh vừa mới về nhà, không bằng để em giúp anh gột rửa đi sự mệt mỏi trên người nhé?" Bùi Nhã Phi nghiêng đầu, khéo miệng quyến rũ giờ lên.

Lạc Thiếu Trạch không để ý tới, dùng sức lấy cánh tay Bùi Nhã Phi ra nhưng thủy chung lấy không ra, cuối cùng anh chỉ có thể bất đắc dĩ thở phào nhẹ nhõm, nhếch khéo mắt nhìn chăm chăm người con gái trước mặt, giờ tay lên ý bảo cô buông ra.

Thấy ánh mắt chán ghét của Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi đành phải buông lỏng tay ra. Nhưng, như vậy làm sao có thể hù được cô ta? Bùi Nhã Phi cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

"Ai da, anh xem chân của em..." Bùi Nhã Phi bĩu môi, cúi đầu vén làn váy của mình lên, cho đến bắp đùi, mắt nâng lên chú ý đến biểu tình của Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch mới đầu rất kinh ngạc nhìn chăm chăm cặp bắp đùi vừa trắng vừa mềm kia, nhưng rất nhanh chuyển tầm mắt, nhìn về bên cạnh.

Bùi Nhã Phi ngược lại bắt được khoảnh khắc chớp nhoáng này, vội vàng nhân lúc còn nóng đánh lửa, tay phải nhanh chóng đưa về phía trung tâm giường, hai ngón gắp lên quần chip chữ T màu đỏ, đặt trước mặt đung đưa...

"Thiếu Trạch, chỉ cần anh nguyện ý, em lúc nào cũng có thể thay nó. Tối nay em chính là của anh..."

~~~~~ tổng giám đốc cực sủng cực cưng bé nhỏ ~~~~~ nhớ cất giấu cùng nhẫn lại ~~~~~

Lạc Mật Mật mở ánh mắt hỗn loạn, nhìn không gian trước mắt đen kịt, không hỏi hoài nghi đây là gần tối hay rạng sáng. Cô vội vàng nằm lên điện thoại bên gối, nhờ lượng ánh sáng phát ra mới biết hiện tại là ban đêm.

"Ai, lại ngủ cả một buổi chiều sao? Đều tại mấy ngày nay quá mệt mỏi, đi điều tra chân tướng, liên tục mấy ngày ngủ không ngon giấc rồi. Ai nha, lúc này là lúc nào rồi, sao Thiếu Trạch vẫn chưa về nhỉ? Chẳng lẽ lại ở công ty làm thêm không muốn về nhà sao?"

Lạc Mật Mật từ từ ngồi thẳng dậy, cầm điện thoại di động chân không chậm rãi ra khỏi phòng đi vào phòng khách.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng, không thấy bóng dáng Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật có điểm không bình tĩnh, "Thật là, lại không biết đi lâu lống chỗ nào, người phụ nữ này thật đúng là! Thế này thật tốt, đợi tôi làm xong cơm túng, đúng lúc gọi Thiếu Trạch trở về ăn cơm, chúng tôi còn có thể hưởng thụ thế giới của hai người!"

Nói xong, Lạc Mật Mật cầm điện thoại gọi ra ngoài, bên tai lại vang lên tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Theo âm thanh đi tới, Lạc Mật Mật thấy điện thoại của Lạc Thiếu Trạch ở trên tủ lạnh, còn trên mặt đất có dấu vết màu trắng của sữa tươi.

"Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Thiếu Trạch trở lại, tại sao điện thoại di động lại ở chỗ này? Chủ nhân điện thoại đi đâu vậy?" Một tay Lạc Mật Mật siết điện thoại, mắt mờ mịt quan sát mọi nơi, chợt phát hiện đèn phòng cho khách còn sáng, nhất thời trái tim khẩn trương.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Các Người Thật Quá Đáng!

"Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Thiếu Trạch trở lại, tại sao điện thoại di động lại ở chỗ này?" Một tay Lạc Mật Mật siết điện thoại, mắt mờ mịt quan sát mọi nơi, chợt phát hiện đèn phòng cho khách sáng, nhất thời trái tim khẩn trương.

Đó là phòng của Bùi Nhã Phi, tại sao lại có ánh sáng màu hồng, hơn nữa điện thoại di động của Thiếu Trạch ở chỗ này nhưng người thì không thấy đâu, chẳng lẽ...

Lạc Mật Mật không dám nghĩ đi xuống, tăng nhanh tốc độ bước chân đi tới.

Càng đến gần càng khẩn trương không thở nổi. Lạc Mật Mật chưa bao giờ sợ như vậy, cô sợ mình thấy chuyện không muốn nhìn thấy, nhưng mặc dù giãy giụa thế nào đi nữa, bước chân thủy chung không cách nào dừng lại.

Cửa không có khóa.

"Thiếu Trạch, anh xem, nhưng thứ này đều vì anh mà chuẩn bị, em sẽ là người của anh, để cho em tiếp tục tâm nguyện chưa làm xong của mấy năm trước, để cho chúng ta được ở cùng nhau được chứ?"

Nhìn ánh mắt thâm tình của Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch sửng sờ. Anh không cách nào phân biệt được lúc này có phải là chân tình Bùi Nhã Phi

không, nhưng anh biết mình đã bắt đầu mâu thuẫn.

Dù sao đã từng yêu nhau như vậy, dù sao vẫn còn nhiều nuối tiếc. Lạc Thiếu Trạch đã từng vô số lần nằm mộng, mơ thấy mình và Bùi Nhã Phi hợp lại. Anh không biết phải chăng trong chỗ sâu của nội tâm vẫn thích người phụ nữ trước mắt này, anh bắt đầu mâu thuẫn.

Những hình ảnh tốt đẹp ngày xưa lại một lần nữa hiện lên trước mắt, khiến cho Lạc Thiếu Trạch si ngốc mê luyến, không cách nào tự kiềm chế ngơ ngác đứng tại chỗ.

Bùi Nhã Phi thấy thế, lập tức bắt lấy cà vạt của Lạc Thiếu Trạch, dùng sức lôi kéo, liền đem Lạc Thiếu Trạch kéo vào ngực, cô ta thừa dịp té xuống, hai người liền nằm trên giường lớn mềm mại.

Lạc Thiếu Trạch có chút giật mình, nhưng chỉ trợn to cặp mắt ngơ ngác nằm ở phía trên, không có phản ứng.

Thấy Lạc Thiếu Trạch hồi lâu không có nhúc nhích, Bùi Nhã Phi vui mừng, đưa tay vuốt sống lưng rộng lớn của Lạc Thiếu Trạch, nụ cười huyền bí treo trên khóe miệng.

"Thiếu Trạch em rất nhớ anh, anh nghĩ đến em sao? Chúng ta rốt cuộc ở chung một chỗ, chúng ta vĩnh viễn không cần tách ra được chứ?"

Lạc Mật Mật đứng nghiêm tại cửa ra vào, thấy được tất cả ở trong mắt.

Lúc này cô hoảng hốt, chỉ cảm thấy lâu đài kiên cố trong lòng âm âm sụp đổ, muốn cản cũng không cản được.

Cô hy vọng mình mới vừa ngủ không có tỉnh lại chỉ là cơn ác mộng, nhưng cửa lạnh lẽo giống như đang cười nhạo hung hăng thổi thấu áo lót, thổi thấu da thịt, cho đến khi thổi thấu tận xương tủy...

Tại sao, rốt cuộc đây là tại sao?

Hai tay Lạc Mật Mật thật chặt nắm điện thoại, gắt gao cắn môi, thủy chung không có dừng khi rời đi, cuối cùng vẫn không dấu được lửa giận trong lòng, lớn tiếng rống lên.

"Các người, các người thật quá đáng!..."

Câu này, hoàn toàn làm cho Lạc Thiếu Trạch đang nằm lỳ không nhúc nhích trên giường thức tỉnh, anh và Bùi Nhã Phi kinh ngạc đồng thời xoay đầu lại, thấy cơn thịnh nộ của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng đứng thẳng thân thể, vọt tới trước mặt cô.

"Mật Mật, em đừng hiểu lầm, chuyện không như em thấy đâu, em nghe anh giải thích..." Lạc Thiếu Trạch khẩn trương dùng sức bắt lấy cánh tay của Lạc Mật Mật, ánh mắt chân thiết không gì sánh kịp.

Nhưng điều này làm sao để cho Lạc Mật Mật tin tưởng.

"Anh nói gì anh có biết không? Làm sao em tin tưởng được?"

"Mật Mật, em đều thấy được, anh không có làm cái gì không phải sao? Anh chỉ phải....:"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Minh Ưu Sầu Cậ Không Hiểu

"Chỉ là ngăn người đúng không? Điều này nói rõ cái gì, nói rõ anh do dự, nói rõ trong lòng của anh còn đang suy nghĩ về người phụ nữ đó!" Lạc Mật Mật ng耿耿 đầu, trong mắt ngập nước.

"Em biết là Bùi Nhã Phi làm xằng làm bậy, vô luận cô ấy làm cái gì anh cũng sẽ không chút do dự cự tuyệt, bởi vì anh không thương nàng. Nhưng bây giờ xem ra là em sai lầm rồi, thật sai lầm rồi, anh, anh lại không phản kháng! Nếu không phải là em ngăn cản, chỉ sợ anh liền rơi vào tay giặc? !"

Lạc Thiếu Trạch dường như điên rồi giật nhẹ quần áo của mình, muốn cố gắng chứng minh cho Lạc Mật Mật thấy, "Mật Mật, chẳng lẽ em không thấy anh quần áo chỉnh tề đứng ở chỗ này sao? Anh không có làm gì hết. em không nên yêu cầu như vậy có được hay không? Chẳng lẽ anh hoảng hồn sững sờ cũng tính, được rồi, nếu như em nói anh do dự cũng không được sao? Em quá cường đoạt đạo lý rồi đấy?"

Những lời này hoàn toàn đánh sụp phòng tuyến đáy lòng của Lạc Mật Mật, nâng đôi mắt ngập nước lên, hung hăng trừng mắt người đàn ông trước mắt này, sau đó ném điện thoại di động nặng nề nện vào ngực Lạc Thiếu Trạch, "Em cường từ đoạt lý? ! Tốt, anh liền tận tình đi do dự đi! Em cho hai người chỗ này? Em đi được chưa? !"

"Mật Mật."

Bất kể Lạc Thiếu Trạch ngăn trở thế nào, Lạc Mật Mật cố ý cầm balo lên biến mất trong đêm tối.

Lúc này, duy nhất có thể cười sợ rằng chỉ có Bùi Nhã Phi đi dưới ánh đèn hồng phấn!

Lạc Mật Mật đến quán bar, không ngừng uống rượu nhưng cũng không thể chuốc say mình.

"Bây giờ cảm giác thật vô cùng muốn chết a, đây rốt cuộc là đạo lý gì, chẳng lẽ đàn ông đều là như vậy sao?"

"Lạc Mật Mật, đã lâu không gặp em?"

Lạc Mật Mật nâng lên ánh mắt mông lung của mình, chỉ thấy Văn Y tóc dài mỉm cười trước mặt mình, nụ cười ấm áp có thể hòa tan băng tuyết mùa đông, nhưng vào giờ phút này Lạc Mật Mật đã không có tâm tình hưởng thụ.

"Văn Y, cậu đến rồi, , ngồi, uống cùng mình một ly." Nói xong, Lạc Mật Mật giơ tay lên lại uống tiếp.

"Còn uống!!, cái người này đã uống bao nhiêu rồi? Chuyện gì có thể biến cậu thành như vậy, nói ra xem mình có thể giúp cậu không?" Văn Y buông lỏng ngồi bên cạnh Lạc Mật Mật, giơ tay lên cầm ly rượu lên hớp một ngụm.

Lạc Mật Mật cười lạnh một tiếng, " chỉ sợ cậu cũng không thể giúp mình giải quyết, dù sao đến nay đời sống tình cảm của cậu còn không có kinh nghiệm?"

"Ai nói, đây chẳng qua là cậu không hiểu mình, mình cũng đã nói với cậu. Mình chính là chuyên gia tình cảm, chỉ cần cậu chịu nói mình khẳng định có thể giải quyết."

Lạc Mật Mật kinh ngạc mà nhìn Văn Y, bĩu môi, "Mình thật sự hoài nghi phôi của cậu to lớn cỡ nào, lại có thể thối ra da trâu lớn như vậy."

"Đừng xem thường mình, mình chính là thâm tàng bất lộ đây này." Văn Y tràn đầy tự tin không biết vì sao ngược lại khiến Lạc Mật Mật cảm thấy một tia lo lắng, vì vậy theo bản năng né tránh ánh mắt của cô ấy, cúi đầu nhìn ly rượu.

Chất lỏng trong ly rượu trước mắt dao động không ngừng, tựa như chủ nhân tràn đầy vô số ưu sầu, chỉ có thể giấu ở trong ly chính mình chịu đựng.

"Ai, mình ưu sầu chỉ sợ cậu không hiểu." Lạc Mật Mật thật sâu thở dài, chậm rãi quay đầu nhìn Văn Y, "Ngược lại có một việc cậu có thể giúp mình, có thể cho mình ở chỗ cậu một thời gian ngắn không? Mình không muốn ai tìm được mình."

"Cái này. Lạc Thiếu Trạch cũng không được sao?" Văn Y kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc để lộ ra chút lo lắng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cậu Có Thể Trong Sáng Một Chút Không?

Lạc Mật Mật đưa tay cầm ly rượu lên uống một ngụm lớn, mắt vô hồn nhìn về phía phương xa, "Văn Y, cậu cố ý hỏi sao? Chúng ta quen biết thời gian dài như vậy, cậu còn không hiểu mình? Có thể để cho mình khó chịu chỉ có duy nhất Lạc Thiếu Trạch, cho nên hiện tại mình khẳng định không muốn nhìn thấy nhất cũng là Lạc Thiếu Trạch."

Nhìn bộ dạng Lạc Mật Mật, Văn Y từ từ thu hồi khóe miệng mỉm cười, trong đôi mắt tràn đầy quan tâm, "Thì ra là chính cậu cũng biết sao, mình cho là cậu đang tự mê mang đấy. Chỉ là, tại sao làm bản thân khổ sở như vậy? Cậu và Lạc Thiếu Trạch giận dỗi à?"

"Không có." Lạc Mật Mật cúi đầu nhìn mặt bàn, vẻ mặt cứng ngắc, vừa nhìn là biết không nói dối.

Văn Y lại không ngốc, thấy bộ dạng của Lạc Mật Mật cũng biết khẳng định mình đã đoán đúng, "Không có mới là lạ."

"Là quyết liệt." Nói xong, nước mắt lạch cạch nhỏ xuống ở trên mu bàn tay, Lạc Mật Mật không cầm được ưu thương.

Những lời này làm Văn Y ở một bên kinh sợ, kinh ngạc quay đầu lại, có chút không tin lỗ tai của mình, nhưng chỉ chốc lát sau liền lộ vẻ bình hòa.

Cô biết, lần này Lạc Mật Mật nhất định là gặp phải chuyện lớn, hơn nữa còn là Lạc Thiếu Trạch gây họa, nhưng cô không lo lắng.

Bởi vì cô có thể nhìn ra Lạc Mật Mật yêu Lạc Thiếu Trạch , trong đôi mắt của Lạc Thiếu Trạch có bóng dáng của Lạc Mật Mật, cho nên Văn Y có lý do tin tưởng tất cả rồi cũng sẽ tốt thôi.

"Nhất định là Lạc Thiếu Trạch chọc cậu tức giận. Chuyện gì có thể làm cho cậu nói lấy nha, cậu không sợ trời không sợ đất, là ‘ tiểu mật điên khùng ’ mà quý gặp cũng phải chạy nha?"

Nghe lời này của Văn Y, Lạc Mật Mật nhin không được cười. Biệt danh của mình lần đầu tiên bị nói ra vậy. Cũng thế, cô chính là một "Tiểu mật điên khùng" mà ai thấy cũng sẽ sợ, bởi vì một khi bị chập rồi, sẽ rất là đau rát.

Nhưng, biệt danh này không có tác dụng với Lạc Thiếu Trạch. Không, phải là xuống tay không được.

Nhưng không xuống tay được thì sao mình có thể giành lấy tình yêu?

Ngược lại Lạc Mật Mật có chút hiểu rõ rồi. Bất kể mình có lỗi hay không, cũng không liên quan, lần này cô quyết định muốn "Duy trì một chuyện" .

Thấy hồi lâu Lạc Mật Mật không nói lời nào, Văn Y cảm thấy rất là kỳ quái, nhìn hai mắt của Lạc Mật Mật bất đắc dĩ lắc đầu. Ngay sau đó Văn Y uống một hớp rượu, thâm tình nhìn khung cảnh trụ lạc trước mắt.

"Khi cậu chân chính thích một người, cậu mới có thể chú ý từng cái chi tiết của hắn, nhớ hắn từng ly từng tý, so đo tất cả của hắn. Chính là bởi vì như vậy cậu mới có thể tức giận với hắn, cố gắng để cho mình làm mặt dày ở trước mặt của hắn lúc ẩn lúc hiện. Chỉ là cậu cảm thấy như vậy, cậu mới có thể làm cho hắn chú ý đến cậu, từ đó lưu lại dấu vết trong cuộc đời hắn."

Nghe những lời này, Lạc Mật Mật dừng thật lâu, ánh mắt ưu buồn nhìn ly rượu.

Thương anh mới quan tâm anh.

Chỉ chốc lát sau, chợt ý thức được mình luống cuống, Lạc Mật Mật liền vội vàng sửa sang lại vẻ mặt, cố ý xấp lại gần Văn Y.

"Cậu có thể trong sáng một chút không? Cậu ghê tởm chết được!"

Văn Y chợt đỏ mặt, xấu hổ làm nũng đánh Lạc Mật Mật mấy cái, "Cậu mới ghê tởm, người ta là giúp cậu phân tích nha, cậu còn không hiểu."

"Văn Y giỏi rồi, mình biết cậu tốt bụng. Coi như giúp mình một chút, để cho mình có một đặt chân đất thôi. Chúng ta là tỷ muội, cậu không thể thấy chết mà không cứu sao." Lạc Mật Mật lôi vạt áo của Văn Y, bĩu môi nói.

Văn Y bất đắc dĩ, "Đương nhiên là có thể, chỉ là chính cậu phải bảo đảm không có việc gì, thật tốt nha."

Lạc Mật Mật yên lặng gật đầu một cái, ánh mắt ưu thương trở lại một lần nữa trên ly rượu.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lão Đại, Anh Lại Chọc Lạc Mật Mật Giận Rồi À?

Bên này Lạc Mật Mật thành công tiến vào nhà của Văn Y, mà bên này Lạc Thiếu Trạch như kiến bò trên chảo nóng .

Lạc Mật Mật mang theo ba lô đi rồi, Lạc Thiếu Trạch không để ý Bùi Nhã Phi cố ý ngăn cản, ban đêm lái xe ra ngoài tìm kiếm.

Anh biết, lần này, Lạc Mật Mật rất giận.

Mới vừa làm hòa chuyện lúc trước mà giờ lại hỏng nữa rồi.

Thật ra trong lòng Lạc Thiếu Trạch biết mình giải thích rõ với Lạc Mật Mật sẽ giúp cô ấy an tâm kiên trì hơn, chuyện này vốn đã có tai họa ngầm, lần này nháo loạn một phen, ranh giới cuối cùng của Lạc Mật Mật hoàn toàn tan rã, mọi chuyện sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Lái xe vòng quanh thành phố một buổi tối, không tìm được Lạc Mật Mật, sáng sớm ngày thứ hai Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ kéo cơ thể mệt mỏi đến công ty.

"Phải trách mình, biết rõ đây là kế của Bùi Nhã Phi, mình lại can can, biết rõ vào giờ phút này mình không cách nào đuổi Bùi Nhã Phi đi, còn kích thích mâu thuẫn này lợi hại hơn, tại sao mình lại ngốc như vậy."

Tay Lạc Thiếu Trạch che cái trán, cúi đầu nhắm mắt lại, phiền muộn không dứt.

Chỉ chốc lát sau, tiếng gõ cửa phòng làm việc vang lên.

"Đi vào."

"Lão đại, anh tìm em?" Tô Trạch dò xét đi vào, sáng sớm liền bị lão đại gọi vào phòng làm việc, còn treo một khuôn mặt đen, thấy thế trong lòng Tô Trạch rất thấp thỏm.

Lạc Thiếu Trạch từ từ nâng cặp mắt mệt mỏi lên, tràn đầy phiền muộn, "Tô Trạch, cậu đi tìm Mật Mật, nhất định phải tìm được cô ấy, tìm được thì báo cáo cho tôi."

"Lạc Mật Mật lại mất tích à? ! Bà cô của tôi ơi, tại sao lại mất tích nữa, đây không phải là muốn mạng người sao?" Nghe lời nói của Lạc Thiếu Trạch, cả người Tô Trạch đều lo lắng, mỗi một lần nghe được "Tin dữ" về Lạc Mật Mật hoặc là nhận được nhiệm vụ có liên quan đến Lạc Mật Mật, Tô Trạch đều kích động muốn đi chết.

"Lão đại, anh lại chọc tới Lạc Mật Mật sao? Anh không phải không biết không thể chọc cô ấy, trong những chuyện này em biết ngay cô ấy rất cố chấp." Tô Trạch đột nhiên che miệng của mình. Chính mình cái miệng mình nhiều chuyện, lại nói lung tung trong lúc này.

"Ít nói nhảm, thế nào nhiều chuyện như vậy rồi!" Lạc Thiếu Trạch có chút phát bực, trừng mắt nhìn chằm chằm Tô Trạch, "Bảo cậu đi cậu phải đi, lúc nào thì thành như vậy rồi hả?"

"Còn không phải là bị Lạc Mật Mật lây nhiễm." Tô Trạch nhỏ giọng nói thầm .

"Cậu nói cái gì?" Lạc Thiếu Trạch đột nhiên xoay người lại, cau mày.

Tô Trạch thấy thế, lập tức cơ trí ngẩng đầu lên cười khanh khách, "Em là nói lão đại, thế giới này lớn như vậy, đi tìm thì cũng nên cho gợi ý một chút

chứ?"

Lạc Thiếu Trạch chỉ tay vào Tô Trạch, rất là bất đắc dĩ, mình tại sao tìm một người vô dụng như vậy làm anh em, "Có thể cho cậu nhắc nhở, tôi liền tự mình tìm, tôi đã tìm cả đêm, đây là bảo cậu chú ý một chút. Đúng rồi, cậu và Mật Mật thường nhắc tới một cô gái. Cô ta tên gì nhỉ?"

"Văn Y."

"Đúng, chính là cô ấy, cậu tìm chỗ của cô ấy, liên lạc với cô ấy."

Lời này lại đúng như mong muốn của Tô Trạch, đang lo mình không tìm được lý do gọi điện cho Văn Y, lão đại cho một lý do tốt như vậy, sao không lợi dụng được đây?

Tô Trạch đi ra phòng làm việc, rất nhanh liên lạc với Văn Y, nhưng Văn Y một chữ cũng không nhắc tới Lạc Mật Mật, lần này Tô Trạch cũng mừng hụt.

Nhưng, dù sao cũng đã đi theo Lạc Mật Mật một thời gian dài, Tô Trạch cho là Lạc Mật Mật rất thích trường học, chắc chắn sẽ không trốn lớp, vì vậy, liền lái xe thật nhanh đến trường học.

Ở cửa trường học nhìn chòng chọc hơn nửa ngày, rốt cuộc lại để cho Tô Trạch thấy được chuyện không muốn thấy nhất.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Làm Sao Bây Giờ?

"Làm sao bây giờ? Là đi theo hay trở về báo cáo với lão đại trước? Không được nếu đi theo, Lạc Mật Mật mà phát hiện thì mình sẽ bị ngũ mã phanh thây? Nhưng là không theo sau lão đại hỏi tới, mình nên nói gì?"

Đôi tay Tô Trạch gặt gao cầm tay lái, khẩn trương khiến lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, chợt cúi đầu thấy điện thoại của mình, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Đúng vậy, gọi điện thoại nha, hiện tại chính là thời điểm điện thoại di động phát huy đất dụng võ nha!

"Lão đại, em là Tô Trạch, em tìm được Mật Mật rồi. Đúng, ở trường học, nhưng mà có một tin tức xấu, không biết."

"Nói mau!" Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói dồn dập cao vút.

Tô Trạch nuốt ngụm nước miếng, can đảm nói, "Lão đại, em phát hiện Mật Mật cùng Tề Nguyên Kiệt ở chung một chỗ."

"Cái gì?" Bên kia Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc mấy phút trôi qua, cô gái này không phải vẫn ghét Tề Nguyên Kiệt sao, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ vẫn còn giận mình? Còn là. Bất kể như thế nào, Tề Nguyên Kiệt không phải là người tốt, tâm của Lạc Thiếu Trạch cũng muốn treo cổ họng nhi rồi.

"Có phải Lạc Mật Mật làm hòa với Tề Nguyên Kiệt hay không? Cậu ở đây nơi đó chờ tôi, tôi lập tức tới." Mới vừa nói xong, Lạc Thiếu Trạch liền cầm áo khoác lên muốn lao ra phòng làm việc, nhưng bị Tô Trạch gọi lại.

"Lão đại, anh khoan đi, em thấy họ lên xe rồi, em sẽ đi theo bọn họ, đến khi dừng lại, em sẽ nói cho anh biết vị trí cụ thể." Tô Trạch nói, bỗng nhiên có cảm giác có chút khẩn trương, tay không khỏi có chút run run, "Lão đại, em báo cho anh biết tin tức xấu, anh không được tức giận nha."

"Chuyện gì, người nói mau!"

Tô Trạch chỉnh thân thể của mình, hít một hơi thật sâu, "Lão đại, anh phải chuẩn bị tâm lý, em nhìn thấy Lạc Mật Mật cùng Tề Nguyên Kiệt đang rất vui vẻ, Lạc Mật Mật còn chủ động kéo cánh tay của Tề Nguyên Kiệt, hai người vừa nói vừa cười thật là thân mật đấy."

Lạc Thiếu Trạch giơ điện thoại di động sừng sờ một chỗ, trong lòng rất khó chịu, "Cậu phải nhìn cho kỹ, nếu là cậu dám nói bậy nửa chữ, tôi nhất định sẽ móc mắt cậu!"

Mặc dù biết lão đại đây là đang hù dọa mình, nhưng Tô Trạch vẫn cảm thấy bên kia điện thoại Lạc Thiếu Trạch đang có bộ dạng ra sao, trong lòng không khỏi run run.

"Không có, em sẽ không nói bậy, em là tận mắt nhìn thấy, mới có thể nói cho anh. Lão đại, tôi theo anh nhiều năm như vậy, em sẽ không nói dối với anh, anh nên tin tưởng em"

"Ít nói nhảm, nhìn kỹ cho tôi, nếu Mật Mật gặp chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh!"

Cúp điện thoại, cả người Tô Trạch xụi lơ rồi.

Cũng biết dính tới chuyện này là không bao giờ sống tốt, mỗi một lần nhận được nhiệm vụ liên quan đến Lạc Mật Mật, hoặc là chính là bị Lạc Mật Mật đùa giỡn, hoặc là chính là bị lão đại trách mắng, không có lần nào tốt cả.

Nhưng cũng phải nói, Lạc Mật Mật đối xử với Tô Trạch không tồi, điểm này Tô Trạch hiểu. Coi như không có lão đại gây áp lực, nhìn thấy Lạc Mật Mật gặp phải nguy hiểm ngầm, Tô Trạch cũng sẽ giúp đỡ.

"Tề Nguyên Kiệt, tốt nhất cậu nên đảng hoàng một chút cho tôi, cậu dám đụng đến Mật Mật nhà chúng tôi, tôi giết chết anh!"

Mercedes màu đen bên đường nhựa rời đi, chiếc Land Rover màu trắng của Tô Trạch một tắc cũng không rời. Tô Trạch suy nghĩ vô số nơi Tề Nguyên Kiệt sẽ dẫn Lạc Mật Mật đi, nhưng cuối cùng vẫn là làm mình mở rộng tầm mắt.

Đại Từ Điểm Phú Hào —— nơi đắt tiền nhất, quán rượu sang trọng nhất, cũng là nơi của phú gia công tử ăn chơi đàn đúm.

Đi tới nơi này, chẳng lẽ là vì ăn cơm? Nơi này nhưng là nơi đắt giá làm cho người ta chùn bước 'phòng cho tổng thống' nha!

Đây là muốn làm gì nha? ! Tô Trạch không dám nghĩ tới, lấy điện thoại di động ra thật nhanh gọi cho Lạc Thiếu Trạch.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đồng Thời Trả Thù

Nghe Tô Trạch báo cáo về quán rượu Phú Hào, Lạc Thiếu Trạch thật nhanh quay người.

Lần trước Lạc Mật Mật bị hấn ta hạ độc, nhưng lúc này Lạc Mật Mật tỉnh táo. Chẳng lẽ bọn họ muốn đi mở phòng? Lạc Thiếu Trạch không tin, kiên quyết không tin, vì vậy một khắc không nghỉ chạy nhanh tới.

Hai tiếng đồng hồ chạy xe, Lạc Thiếu Trạch chỉ dùng mười lăm phút, khi anh mở cửa Land Rover ngồi vào trong xe, Tô Trạch bất ngờ bị kinh sợ.

"Lão đại, tình hình thế nào? Anh bay tới sao?"

"Ít nói nhảm, tình huống thế nào rồi?"

"Cũng may, em muốn đi vào quầy lễ tân hỏi một chút, nhưng bọn họ giống như đang uống trà nói chuyện, không có tình huống gì đặc biệt. Lão đại, em thật sự không nghĩ anh vẫn còn ở trong này, em cho là..." Tô Trạch nghiêng người quan sát dáng vẻ của Lạc Thiếu Trạch, tim đập thành thịch vang lên dữ dội.

"Cho rằng tôi sẽ vọt vào đúng không? Bây giờ Mật Mật tỉnh, cô ấy làm như vậy là có nguyên nhân, chúng ta lỗ mãng vào lại không phải là chuyện tốt. Chỉ cần đảm bảo Mật Mật an toàn, những thứ khác tôi có thể nhận."

Nhìn ánh mắt sâu thẳm anh tuấn của Lạc Thiếu Trạch, Tô Trạch bội phục đầu rạp xuống đất. Tại thời điểm gặp chuyện tình mà mình quan tâm nhất

lại có thể bình tĩnh như vậy, lão đại quả thực không phải là người đơn giản.

Đại sảnh quán rượu Phú Hòa

"Mật Mật, em thật đẹp, có thể cùng em ước hẹn thật là vinh dự cho tôi." Hai chân Tề Nguyên Kiệt bắt chéo, ánh mắt sâu sắc nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật.

Mặc dù mặc đồng phục sinh viên, nhưng khí chất trời sinh và gương mặt xinh đẹp của Lạc Mật Mật vẫn hiện ra rõ ràng, coi như miễn cưỡng mỉm cười cũng làm cho Tề Nguyên Kiệt mê mẩn say đắm.

Mặc dù mặt ngoài rất bình tĩnh tốt đẹp, nhưng trong lòng Lạc Mật Mật như cây đuốc.

Lần này ở nhà Văn Y, nghe nói thì ra ban đầu không chỉ có mình bị Tề Nguyên Kiệt hãm hại, hẳn ta còn thường xuyên gây chuyện với Văn Y, thậm chí nhiều lần ở trước mặt mọi người quấy rối cô ấy. Chỉ nghĩ thôi cũng làm cho Lạc Mật Mật cảm thấy tức giận.

Vốn là không muốn làm gì, kết quả, hôm nay ở trường học nhìn thấy Tề Nguyên Kiệt, bất kể hẳn tới làm gì, Lạc Mật Mật cảm thấy đây là một cơ hội.

Trả thù Tề Nguyên Kiệt, đồng thời cũng là cơ hội trả thù Lạc Thiếu Trạch.

Nếu để cho Lạc Thiếu Trạch biết mình và người mà anh ấy ghét nhất đang hẹn hò, còn đi đến khách sạn, nhất định sẽ chọc cho anh ấy tức điên lên. Thế nhưng, Lạc Mật Mật muốn Lạc Thiếu Trạch hiểu như thế nào gọi là tâm bị xé nát khó chịu _____ một loại khó chịu lúc nhìn thấy người mình yêu đi với người khác.

"Tôi cảm thấy em trang điểm trang nhã rất đẹp mắt, rất thanh thuần." Tề Nguyên Kiệt không ngừng khen ngợi Lạc Mật Mật, muốn lấy lòng cô để thuận lợi tiến hành hành động.

Lạc Mật Mật ngồi ở phía đối diện, đôi tay đặt trên đầu gối, giả vờ điềm tĩnh nho nhã, đôi môi khẽ gợi giọng lên, đôi mắt mê người phát ra ánh sáng, "Anh nói tôi trang điểm đậm rất khó coi sao?"

Tề Nguyên Kiệt cười ha hả, "Không có không có, đều rất đẹp, lần trước em trang điểm cũng làm cho tôi rung động, tôi rất thích."

"Thì ra anh vẫn còn nhớ kiểu trang điểm của tôi lần trước, anh đúng thật là có lòng."

***, anh nhớ là tốt rồi, chuyện trang điểm màu khói lúc trước còn không có kết thúc!

Nhẹ nhàng nghiêng người duỗi thẳng bắp đùi, Lạc Mật Mật quyến rũ vô cùng, ngoái đầu nhìn Tề Nguyên Kiệt tròn mắt như muốn rớt ra, khiến cho người kia bị điện giật quên hết tất cả, phiêu phiêu dục tiên.

"Tổng giám đốc Tề, anh dẫn tôi đến loại địa phương này không chỉ muốn nói chuyện phiếm với tôi chứ?" Lạc Mật Mật nháy mắt, trêu đùa cười khẽ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hiếu Cái Hòn Bi

"Tổng giám đốc Tề, anh dẫn tôi tới loại địa phương này không chỉ muốn nói chuyện phiếm với tôi thôi chứ? Lạc Mật Mật nháy mắt, trêu đùa cười khẽ.

Nhìn Lạc Mật Mật trực tiếp như vậy, Tề Nguyên Kiệt ngược lại ngượng ngùng "À, em không phải nói mấy ngày nay mệt chết đi à, muốn tìm một địa phương nào đó nghỉ ngơi một chút, cho nên anh đặt cho em một căn phòng ở tầng trên, em có thể lên đó nghỉ ngơi."

"Anh thật tốt, cảm ơn anh." Lạc Mật Mật ưu nhã đứng dậy, cầm túi xách lên chuẩn bị rời đi, mới vừa nhắc chân ra, nâng cằm nhẹ nhàng quay lại, "Tổng giám đốc Tề, để cho anh ngồi đợi chỗ này, chẳng phải quá mệt mỏi sao, nếu không..."

"À, anh hiếu, anh hiếu." Tề Nguyên Kiệt giống như chộp được cây cỏ cứu mạng, vọt đứng dậy, vẻ mặt thỏa mãn đi tới Lạc Mật Mật.

Hiếu cái hòn bi, hôm nay bản cô nương sẽ để cho anh tốt nhất hưởng thụ một lần! Để cho anh biết về sau không bao giờ dám hưởng thụ nữa!

Chủ động dồn dập mà Tề Nguyên Kiệt cũng không để ý, người đàn ông nhìn đến con mồi của mình sẽ làm cho đại não hôn mê, cố gắng đi tới.

Vì vậy, hai người cùng vào thang máy.

Bên ngoài khách sạn.

"Lão đại, em thấy Mật mật và Tề Nguyên Kiệt đi, chúng ta có nên xuống xem một chút không?" Ngồi ở vị trí tài xế Tô Trạch cố gắng liếc nhìn sảnh tiếp khách của khách sạn, xác định tin tức của mình chính xác không có nhầm lẫn.

Nói chuyện hồi lâu rồi vẫn chưa thấy lão đại hồi âm, Tô Trạch không giải thích được xoay người mới phát hiện trong buồng xe trống không. Đang lúc Tô Trạch bắt đầu hết hoảng, nhìn qua cánh cửa xe thấy bóng dáng lão đại chạy về phía khách sạn.

"***, đến tận cùng muốn làm cái gì à? Chẳng lẽ Lạc Mật Mật em không muốn sống sao? Còn tên Tề Nguyên Kiệt kia muốn chết hả? Nếu dám đụng đến Mật Mật nhà tôi, tôi sẽ lấy tính mạng của hắn ta!"

Lạc Thiếu Trạch lăm bẫm, chạy thật nhanh về phía khách sạn Phú Hòa.

Người bên ngoài rất vội, nhưng người bên trong tựa hồ như không gấp gáp.

Tề Nguyên Kiệt và Lạc Mật Mật cùng đi vào thang máy, hướng hành lang phòng khách đi tới. Đoạn đường này tựa hồ đặc biệt khá dài, ít nhất đối với những người khác là như vậy.

Mặc dù khẽ cúi đầu đi thật lâu, nhưng Tề Nguyên Kiệt vẫn liếc mắt nhìn Lạc Mật Mật. Ánh mắt động lòng người, sóng mũi thật cao, đôi môi khêu gợi, ngực đầy đặn, cặp mông săn chắc... Tất cả đều đẹp, khiến cho Tề Nguyên Kiệt không nhịn được nhích lại gần, lại gần thêm nữa....

Đột nhiên, một bàn tay to ôm lấy eo Lạc Mật Mật, đầu tiên Lạc Mật Mật cả kinh, rất nhanh liền biết đó là bàn tay quấy rối của Tề Nguyên Kiệt, vì vậy vô cùng bình tĩnh cười một tiếng.

"Tổng giám đốc Tề, anh sốt ruột có phải không? Đây là hành lang mà anh còn như vậy, ngộ nhỡ người ngoài nhìn thấy không tốt, tôi không muốn

người ta nói xấu."

Nhìn thấy dáng vẻ và ánh mắt trêu đùa của Lạc Mật Mật, Tề Nguyên Kiệt lập tức lộ bản sắc sắc lang, thuận thế đem mặt dán lại gần, "Sợ cái gì, dù sao em sớm muộn gì cũng thuộc về tôi."

"Vậy sao?" Nói xong, Lạc Mật Mật đưa tay nhéo tay Tề Nguyên Kiệt, hung hăng nhéo thật mạnh, cộng với móng tay nhọn dài xen lẫn trong đó, giống như càn cưa kẹp cánh tay bản thủ của Tề Nguyên Kiệt mơ hồ thấy cả máu. Chỉ nghe Tề Nguyên Kiệt "Ngao" lên một tiếng, vọt bắn đi ra.

"Nha đầu này thật không biết thương người, cư nhiên xuống tay độc ác như vậy, em xem tay của tôi này... Á!" Tề Nguyên Kiệt dựa vào tường, miệng méo xệch, tay bị thương run run.

Nhưng chỉ mới bắt đầu thôi, lợi hại còn ở phía sau!

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tôi Tù Tịch Đứng Lên Là Người Không Tố

Mặc dù trong lòng cảm giác rất sáng khoái, nhưng trên khuôn mặt của Lạc Mật Mật biểu hiện không vui vẻ, giả bộ đáng thương quan tâm đến gần.

"Ai u, da thịt của anh sao yếu ớt vậy, người ta không dùng sức, làm sao sẽ gây thương tích lợi hại như vậy đâu? Anh sẽ không trách móc người ta chứ? Người ta không phải cố ý nha."

Người con gái dã man này không làm nũng thì thôi, nếu bung ra thì có thể ngán chết người. Cho nên chiêu này rất có tác dụng, trên bộ mặt hưởng thụ của Tề Nguyên Kiệt nở rộ nụ cười.

Đi bộ tới phòng khách, Tề Nguyên Kiệt đưa tay móc thẻ mở phòng ra, đột nhiên kéo Lạc Mật Mật vào.

Không để cho Lạc Mật Mật phản ứng, Tề Nguyên Kiệt liền đem đầu chôn vào nơi cổ của Lạc Mật Mật cường hôn, Lạc Mật Mật ghê tởm muốn ói. Giường cách đó rất gần, Tề Nguyên Kiệt thuận thế đem Lạc Mật Mật ngã xuống, vừa định tiếp tục, lại cảm thấy có uy hiếp, Tề Nguyên Kiệt bất đắc dĩ hoảng sợ dừng ở không trung.

Chỉ thấy Lạc Mật Mật nghiêng thân, một cánh tay đặt trên giường, một cánh tay khác để trên lồng ngực của Tề Nguyên Kiệt, chân chặm rãi nâng lên, mũi chân hung hăng đạp vào vũ khí cực kỳ quý báu của Tề Nguyên Kiệt.

Tề Nguyên Kiệt cúi đầu xem đáy quần của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Lạc Mật Mật đang mỉm cười, thật sâu nuốt giọng điệu, "Mật Mật, cô, cái này là?"

"Đừng gấp gáp như vậy nha, dù sao thì anh cũng phải đi tắm chứ, tôi không thích đàn ông hôi thối, sẽ dễ dàng kích thích sự nhạy cảm võ công của tôi, tôi luyện qua võ thuật, cẩn thận tôi không chú ý sẽ làm cho đệ đệ kiêu ngạo của anh bị phá hư, tôi không chịu trách nhiệm nha."

Vẻ mặt Tề Nguyên Kiệt đau khổ, thân thể run lên cầm hai cánh tay bị thương, "Mật Mật, em xem tay của tôi đi, tắm thế nào, nếu không hôm nay chúng ta liền thông qua được không!"

Vừa định đi xuống, bỗng nhiên Tề Nguyên Kiệt có cảm giác tiểu đệ đệ của mình bị đau, bất đắc dĩ chỉ có thể chậm rãi đứng lên, "Được rồi, được rồi, anh đi, anh lập tức đi, tiểu bảo bối, chờ anh nhé! Chờ anh."

Nói xong, Tề Nguyên Kiệt cởi quần áo quay đầu xem Lạc Mật Mật, không bỏ được xông vào phòng tắm.

Trong phòng tắm ồn ào tiếng nước chảy, người bên trong tận tình hát vang, nhưng người bên ngoài cũng không được xem thường.

"Hừ, tôi không phải là người tùy tiện, nhưng tôi mà tùy tiện đứng lên là người không tốt, Tề Nguyên Kiệt, coi như hôm nay anh xui xẻo, anh đụng phải bản cô nương, chờ chịu chết đi!"

Nói xong, Lạc Mật Mật nhặt áo khoác của Tề Nguyên Kiệt lên, lấy điện thoại di động ra, tìm trong danh bạ, số điện thoại của vợ Tề Nguyên Kiệt.

"Chồng của bà đang vụng trộm với người khác ở phòng 2213 tại quán rượu Phú Hào." Nhẹ nhàng phát một tin nhắn.

Mặc dù không có gặp qua dáng vẻ của vợ Tề Nguyên Kiệt nhưng Lạc Mật Mật sớm đã nghe nói đây là một con cọp mẹ rất lợi hại, đây cũng là nguyên nhân mà Tề Nguyên Kiệt luôn lén lút trêu hoa gheo nguyệt ở bên ngoài. Nghĩ đến bộ dạng nổi điên tức giận của vợ Tề Nguyên Kiệt, Lạc Mật Mật liền muốn cười to.

Sau đó, Lạc Mật Mật cầm tất cả quần áo ở cửa phòng tắm, chạy tới cửa sổ, kéo ra một cánh cửa ném toàn bộ ra ngoài.

Vỗ hai tay, Lạc Mật Mật xoay người lại, đi tới nơi để túi xách, nhanh chóng móc ra một sợi dây, roi da, trong túi trang điểm còn có một loại bảo bối độc nhất vô nhị.

Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, Tề Nguyên Kiệt hôm nay sẽ để cho anh ta chết thống khoái.

"Mật Mật, anh tới đây!" Tề Nguyên Kiệt đột nhiên đẩy cửa phòng tắm ra, bên hông chỉ bọc khăn tắm ngang hai cánh tay chạy về phía đầu giường lớn.

Nhưng là trên giường trống không. Lạc Mật Mật đi đâu vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tôi Là Lưu Manh

Trên giường trống không. Lạc Mật Mật đi đâu vậy?

Tề Nguyên Kiệt kỳ quái đứng tại chỗ, giơ tay lên gãi đầu, xoay người, thét lên, đột nhiên một cây gậy từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào óc.

Cảm thấy trời đầy sao, trước mặt bỗng tối sầm, Tề Nguyên Kiệt ngã quy xuống.

Lạc Mật Mật giơ gậy dừng tại chỗ, đối mặt với Tề Nguyên Kiệt vừa mới té xỉu trên đất, hài lòng mỉm cười, "Dùng gậy này đánh người, tôi chưa từng có thất bại. Nhưng đây chỉ là chiêu thức thời tiểu học thôi, hôm nay coi như anh may mắn, lại cho anh "hưởng thụ" một lần nữa."

Nói xong, Lạc Mật Mật ném cây gậy sang một bên, dùng toàn bộ sức lực của chín trâu hai hổ kéo lê Tề Nguyên Kiệt tới bên giường, đặt trên giường, phía sau còn gối đầu tạo thành dáng vẻ như đang ngủ say.

Sau đó, Lạc Mật Mật cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo mỏng ren, ngồi ở bên người Tề Nguyên Kiệt, bày ra các loại tư thế thân mật.

Giơ cao điện thoại di động, rắc rắc, chụp mấy tấm hình.

"Ha ha, scandal của Lâm Phong và Phan Sương Sương tái diễn, Lạc Thiều Trạch anh không phải tạo scandal sao, tốt, tôi cũng vậy, để cho anh ném thử tư vị như vậy một chút, so với anh tôi làm tuyệt đối càng thêm

kinh bạo, gửi đi." Nói xong, Lạc Mật Mật nhẹ nhàng gửi hình cho Lạc Thiếu Trạch. m@l/q'd

Gửi xong, Lạc Mật Mật đứng dậy mặc quần áo tử tế, dùng toàn bộ sức lực đặt Tề Nguyên Kiệt lên trên ghế đã chuẩn bị trước đó, rồi hung hăng trói lại.

"Hôm nay tôi liền phá hủy hình tượng tự cho là đẹp trai của anh, để cho anh về sau cũng không m@l/q'd dám mê hoặc thiếu nữ nữa, cũng không thể khi dễ Văn Y, dĩ nhiên mấu chốt là vì lần trước anh dám bỏ thuốc tôi, ha ha, lần này tôi cho anh biết cái gì là núi cao còn có núi cao hơn!"

Lạc Mật Mật cầm dao cạo đầu sáng loáng lên, đè Tề Nguyên Kiệt, cạo loạn lên tóc hăn, cho đến khi đem bãi cỏ đó biến thành không ra hình dáng nữa, đường vân trắng đen xen lẫn mới thôi, giống như bệnh nhân tâm thần.

Tin tưởng nếu Tề Nguyên Kiệt đột nhiên tỉnh lại thấy mái tóc của mình biến thành như vậy, đoán chừng không điên cũng phải ngu.

"Ai nha, thiệt là, thì ra diện mạo của anh xấu như vậy, sách sách sách, tới đây tôi trang điểm cho anh."

Lạc Mật Mật lấy hộp trang điểm ra, dùng chì kẻ mắt vẽ lên mặt của Tề Nguyên Kiệt bốn chữ to "Tôi là lưu manh."

Thấy bộ dạng này, Lạc Mật Mật cười ngất ngưỡng, thuận tay lấy điện thoại di động định chụp hai tấm, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

"Cái tên bại hoại này, không biết khi dễ bao nhiêu người con gái, một miệng ác bá này không biết liếm láp qua bao nhiêu làn da trắng nõn, hừ, sớm nên chà sạch răng một chút, hôm nay bản cô nương sẽ để cho anh chà đủ!"

Lạc Mật Mật xoay người vọt vào phòng vệ sinh, cầm hai lọ kem đánh răng ra, giơ tay lên xoa lên mặt Tề Nguyên Kiệt, hai hàng kem đánh răng màu trắng nhất thời phủ kín miệng của Tề Nguyên Kiệt.

Dáng vẻ của Tề Nguyên Kiệt lúc này thật nhếch nhác, tất cả đều bị Lạc Mật Mật ghi chép trong điện thoại di động.

Nhưng trong hành lang, Lạc Thiếu Trạch vội vàng giống như một kẻ điên.

"Cô cho chúng tôi tra một chút, Tề Nguyên Kiệt ở phòng nào!" Tô Trạch gõ vào bàn lễ tân, lo lắng đàm phán.

"Xin lỗi ngài, chúng tôi không được phép tiết lộ tin tức của khách hàng cho nên mong các ngài thông cảm."

"Cô không biết chúng tôi là người nào sao? Nhanh tra ra cho chúng tôi, nếu không tôi sẽ để cho ông chủ đuổi việc cô, cô tin hay không?" Tô Trạch thấy Lạc Thiếu Trạch khẩn cấp nhéo vào eo, vội vàng uy hiếp nhân viên lễ tân.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Lão Đại, Ở Chỗ Đây!

"Không cần theo chân bọn họ nói nhảm, gọi điện thoại cho ông chủ của họ."

Lạc Thiếu Trạch nhắc nhở Tô Trạch, Tô Trạch vội vàng lấy điện thoại di động ra, đi ra ngoài.

Chợt, điện thoại của Lạc Thiếu Trạch vang lên mấy tiếng, anh nhanh chóng nâng lên vừa nhìn là tin nhắn của Lạc Mật Mật, vì vậy cực kỳ kinh hi mở ra xem, kết quả lại giận không thể nói.

Lại là ảnh trên giường của Lạc Mật Mật và Tề Nguyên Kiệt.

"Lạc Mật Mật, anh biết em hận anh, nhưng em nên hướng vào anh mà tức giận, em không thể đối đãi với mình như vậy! Đáng chết, cũng vì anh kích thích em, anh thật đáng chết!"

Vừa nhắc tới xong, Lạc Thiếu Trạch đột nhiên như sư tử nổi điên một quyền đập trước bàn lễ tân, kết quả đập nát bấy.

Lần này, làm kinh sợ mọi người, không dám lên tiếng, cũng không dám thở mạnh.

"Cô mau nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ lấy mạng cô!" Trong con người thâm trầm lộ ra lửa giận hung ác, Lạc Thiếu Trạch ác ngoan nhìn chăm chăm trước bàn lễ tân.

"Ở đây... Ở đây...Phòng 2213..." Không đợi cho nhân viên lễ tân hoàn thần, Lạc Thiếu Trạch cùng Tô Trạch biến mất vào trong thang máy.

Mặc dù thang máy tốc độ cao nhưng ở trong mắt Lạc Thiếu Trạch thật là chậm chạp khiến cho Lạc Thiếu Trạch luôn luôn bình tĩnh chừng chạc không chịu được dậm chân. Thật vất vả mới đợi được cửa mở ra, Lạc Thiếu Trạch giống như điên xông ra trước mặt

Tra xét các căn phòng nhưng không tìm được phòng 2213, cái số phòng tựa như đùa giỡn Lạc Thiếu Trạch chơi trò mèo vờn chuột.

"Lão đại, ở chỗ này!" Tô Trạch chỉ vào góc tường có một phòng lớn, la lớn.

Hai người tới cửa, dùng sức đập cửa phòng, qua hồi lâu mới có người đến mở cửa.

"Là các anh...." Đứng ở cửa, Lạc Mật Mật cảm thấy hết sức kinh ngạc, coi như tin nhắn của mình truyền tốc độ như bay, nhưng Lạc Thiếu Trạch từ công ty chạy đến đây cũng không thể nhanh như vậy, bọn họ tới như thế nào, chẳng lẽ là xuyên qua đường hầm thời gian hay sao?

"Mật Mật, em không sao chứ?" Lạc Thiếu Trạch nắm bả vai của Lạc Mật Mật, trên khuôn mặt thanh tú cau mày, trong mắt tràn ngập quan tâm.

Thật là làm khó người đàn ông này, hỏi một câu mà âm thanh khẩn trương run rẩy như vậy.

Lạc Mật Mật thấy Lạc Thiếu Trạch ân cần khẩn trương như vậy, trong lòng nhất thời có một dòng nước ấm kích động. Có thể thấy được người mình yêu sâu đậm như vậy quan tâm, là một loại hạnh phúc?

Nhưng, lúc này như thế nào đi nữa, Lạc Mật Mật đều muốn hạ quyết tâm.

"Ai cần anh lo, chuyện của tôi anh sẽ lo lắng sao?" Lạc Mật Mật đẩy hai cánh tay Lạc Thiếu Trạch ra, nghiêng người lạnh lùng nhìn vào trong phòng.

"Mật Mật..." Loại phản ứng lạnh lùng của Lạc Mật Mật khiến Lạc Thiếu Trạch không kịp thích ứng, anh im lặng buông cánh tay xuống, mặt như đưa đám, nhưng rất nhanh nhớ đến tên căn bã kia, trong đôi mắt một lần nữa dấy lên sự quan tâm, "Tề Nguyên Kiệt đâu? Hẳn khi dễ em phải không? Em vẫn khỏe chứ? Anh sẽ không bỏ qua cho hẳn!"

"Anh trai?" Lạc Mật Mật giương mắt, trong ánh mắt tràn ngập phức tạp.

"Anh lại nói anh là anh trai? Thì ra anh vẫn còn rối rắm chuyện quan hệ anh em của chúng ta, vậy trước kia tính toán anh cùng tôi ở một chỗ coi là gì?"

Lạc Thiếu Trạch đứng tại chỗ, đôi tay ở trước ngực bất lực đơng đưa qua lại "Mật Mật, anh không có ý đó... Lúc nhỏ đều là anh ra mặt cho em không phải sao, đây chẳng qua là một thói quen, em không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy."

Lạc Thiếu Trạch chợt ý thức được cái gì đó liền từ trên cao nhìn xuống Lạc Mật Mật, thấy trước mặt quần áo chỉnh tề không có nhiều biến hóa mới thoáng an tâm. Hiện tại Lạc Thiếu Trạch không hề quan tâm đến những chi tiết lời nói và mâu thuẫn rối rắm của Lạc Mật Mật, anh chỉ quan tâm lúc này Lạc Mật Mật có bị người khi dễ hay không, hoàn hảo không có việc gì xảy ra?

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Không Cần Đuổi Theo Cô Ấy, Để Cho Cô Ấy Đi Đi!

"Tề Nguyên Kiệt đâu? Anh sẽ không tha cho hắn!" Nói xong, Lạc Thiếu Trạch bắt đầu xoay người hướng vào trong phòng đi tới.

"Lão đại, ở chỗ này." Tô Trạch đứng ở bên cạnh ghế buộc Tề Nguyên Kiệt, mặt nghi ngờ nhìn Lạc Thiếu Trạch một chút lại nhìn Tề Nguyên Kiệt đang hôn mê.

"Lão đại, xem ra chúng ta quá đa tâm, căn bản không phải Tề Nguyên Kiệt khi dễ Mật Mật chúng ta mà là Mật Mật chúng ta khi dễ người ta à!" Tô Trạch bất đắc dĩ khoát tay, gãi đầu.

Thấy một thân nhếch nhác trần truồng Tề Nguyên Kiệt, Lạc Thiếu Trạch đầu tiên là kinh ngạc, sau lại nhanh chóng hiểu được, chậm rãi xoay người, chỉ vào Tề Nguyên Kiệt hỏi Lạc Mật Mật, "Mật Mật, đây là kiệt tác trò đùa của em phải không? Bao gồm cả việc gửi hình cho anh, tất cả đều trong kế hoạch của em có phải không? Em tốt cùng là muốn làm cái gì? Em chừng nào mới lớn lên được?"

Đang tựa vào cửa ra vào trên tường Lạc Mật Mật như đưa đám, chợt nghe giọng điệu của Lạc Thiếu Trạch như vậy, không biết từ đâu hỏa khí chận tới ngực rất khó chịu.

"Trò đùa? Chưa trưởng thành? Lạc Thiếu Trạch anh có ý tứ gì? Có phải để cho Tề Nguyên Kiệt ngủ với tôi mới là bình thường? Cái tên mảnh vụn

này lần trước khi dễ tôi như vậy, anh có thể nhin tôi không thể. Chuyện của tôi anh có thể bất kể, ai bảo anh giả bộ sói đuôi dài vợi tới gà chúc tết sao?"

Nói xong, Lạc Mật Mật nhặt túi xách trên ghế sofa, trong mắt tràn đầy nước mắt đập cửa đi.

"Mật Mật..." Tô Trạch chuẩn bị đuổi theo, lại bị Lạc Thiếu Trạch kéo lại.

"Không cần đuổi theo cô ấy, để cho cô ấy đi đi! Cậu bây giờ kiểm tra hiện trường, không cần lưu lại bất cứ thứ gì của Lạc Mật Mật. Chuyện này ngộ nhờ dính dáng đến Mật Mật, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Nhưng mà lão đại, Mật Mật tức giận rời đi, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì sao, nên làm cái gì bây giờ!" Nhìn khuôn mặt đen như mực của Lạc Thiếu Trạch, Tô Trạch không một chút do dự biểu đạt sự quan tâm của mình.

"Chuyện đó cậu không cần quản."

Nghe lời của lão đại, trong nội tâm của Tô Trạch hiểu rõ, vì vậy ngay lập tức quay người tìm tòi chung quanh. Anh ấy cũng không có ý muốn giải phóng cho tên Tề Nguyên Kiệt, anh chỉ quan tâm đến chuyện tình của Lạc Mật Mật.

Ngoái đầu nhìn lại, không biết Lạc Thiếu Trạch đã biến mất từ khi nào. Tô Trạch biết, lão đại nhất định đã đuổi theo Lạc Mật Mật rồi. Đôi oan gia này, rốt cuộc tới khi nào mới có thể thật tốt không gây ra bất cứ chuyện gì nữa đây?

Lao ra khỏi khách sạn, trời đã tối. Lạc Thiếu Trạch điên cuồng tìm kiếm bóng dáng của Lạc Mật Mật, cả trái tim cũng treo lên. Thật vất vả mới nhìn thấy bóng dáng đang đứng trên đường khóc lóc của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch vừa định xông lên, Lạc Mật Mật đúng lúc đứng dậy đánh xe.

Mở cửa xe Land Rover, Lạc Thiếu Trạch bám theo Lạc Mật Mật trở về nhà Văn Y. Anh không có xuất hiện mà lảng lảng ghi nhớ địa chỉ cùng biển số nhà, nguyên nhân không phải là đang tức giận với Lạc Mật Mật.

Nếu Lạc Mật Mật có lỗi ra an toàn, các thứ khác không cần Lạc Thiếu Trạch lo lắng. Hiện tại Lạc Mật Mật an toàn yên tĩnh ở nhà bạn, tốt hơn về nhà.

Cho nên, Lạc Thiếu Trạch lựa chọn tạm thời không giải thích.

Huống chi, chuyện vẫn chưa tới thời điểm.

Bị Lạc Thiếu Trạch tại thời điểm không thỏa đáng nhận rõ mưu kế của mình, Lạc Mật Mật khổ sở như đưa đám, lần nữa chạm mặt Lạc Thiếu Trạch không hò hét mình nữa, quay đầu lại chỉ có trách mắng cô. Còn kém một bước nhỏ nữa, có lẽ bọn họ có thể tiêu tan mọi hiềm khích lúc trước.

Ngồi trên giường, Lạc Mật Mật khóc thật lâu.

【 tác giả có lời 】 Các bạn thân mến, nhớ cất giấu cùng nhắn lại a, thỉnh thoảng cũng là một người trần tục..., cho nên mong mọi người cất giấu cùng nhắn lại, mọi người không cần sợ phiền Văn nhi, Văn nhi sẽ rất nỗ lực trả lời.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đi Học Trẻ

Editor: Trà sữa trà xanh

Sáng sớm ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ lặng lẽ chạy vào phòng ngủ, rọi lên da thịt bóng loáng mê người. Lạc Mật Mật chôn mình trong chăn, trong giấc mộng tất cả đều ngọt ngào.

"Mật Mật, rời giường, hôm nay cậu không đến trường sao? Nhanh lên một chút, sẽ trễ đó!" Văn Y quỳ gối bên giường, đưa tay kéo Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật miễn cưỡng giơ tay lên, oán trách, "Ai nha, cậu làm gì đấy? Hồi còn bé cậu ăn cái gì lớn lên hả, sao trí óc lại không thông? Không thấy bản cô nương đang ngủ sao?"

"Đánh thức cậu cùng cái đầu thì có quan hệ gì? Đừng làm méo văn chương, mau dậy." Văn Y chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn đồ lười trước mắt, "Tiểu thuyết của cậu còn viết không? Trên web cũng thúc giục đã lâu! Coi như không lên lớp cũng phải dậy viết truyện chứ? Còn nữa, bạn học của cậu mới vừa rồi gọi điện thoại cũng là gọi tới số điện thoại của mình, cậu đưa cho người ta khi nào?"

Lạc Mật Mật chột mở mắt, mới ý thức được mình đang ở trong nhà Văn Y, liền ngồi dậy, ngược lại Văn Y đang huyên não vội vàng che mắt.

"Nữ lưu manh này, sao lại ngủ lơ thê như thế này hả?"

Lạc Mật Mật vội vàng cúi đầu kéo chăn che bộ ngực, ngược lại cười hì hì không có một chút xấu hổ, "Đừng giả vờ thuần khiết có được không? Người nào đó chưa từng thấy qua của người nào đó hả!"

Lạc Mật Mật bĩu môi giơ tay lên lấy đồng hồ báo thức, mắt trợn to, "Ai nha, mình trễ rồi, giáo sư chết tiệt đó sẽ nổi trận lôi đình mất!"

Lạc Mật Mật thuần thục sửa sang quần áo liền lao ra cửa, nhưng lúc đi tới học viện nghệ thuật England, không tránh được bị Tô lão giáo sư chửi mắng một trận.

Tô lão giáo sư nổi danh là lão sư nghiêm nghị của học viện nghệ thuật England, lớp của ông ấy nhiều quy củ, kỷ luật nghiêm minh, cũng không cho phép học sinh cúp cua hoặc là đi trễ, nhưng chất lượng dạy học của người ta cũng là số một số hai ở chỗ này, cho nên chưa từng có học sinh cố ý gây mâu thuẫn.

Chỉ có Lạc Mật Mật.

Tô lão giáo sư đối với Lạc Mật Mật mà nói chính là một lão đầu ngoan minh không thay đổi, đã là thời đại nào còn quản lí gắt gao sinh viên, không khí lớp tĩnh mịch trầm trầm không nói, hơn nữa còn xử phạt về thể xác đối với sinh viên, sinh viên đâu phải mấy đứa con nít, để Lão sư ngược đãi sao?

Nhưng Lạc Mật Mật mâu thuẫn thì mâu thuẫn, đi học bình thường đều là rất nghiêm túc. Nhưng là, lần này, Tô lão giáo sư cư nhiên phê bình Lạc Mật Mật trước toàn lớp, điều này làm cho Lạc Mật Mật rất không vui.

"Lão đầu, em nhận nhìn thầy đã lâu rồi, em cũng chỉ là đi trễ, đâu phải là giết người hay gì đâu? Không phải là em không tôn kính thầy, thật sự là lời của thầy nói thật là quá đáng. Chớ có trách Tiểu Mật điên khùng em ra chiêu ha."

Rốt cuộc đến giờ về, Lạc Mật Mật chạy ra khỏi phòng học đầu tiên, khiến Tô giáo sư đứng ở bên trên giảng đài không khỏi lắc đầu, vuốt ve chòm râu trắng của mình.

Tô lão giáo sư thu thập xong bài thi thì trở về phòng làm việc. Mỗi lần kết thúc khóa học, Tô lão giáo sư cũng sẽ trở lại phòng làm việc nghỉ một lát. Nếu như không có tiết, ông sẽ ở lại một lát tiêu trừ mệt nhọc.

Thế nhưng lần đầu, không biết vì sao, này cổ khốn ý tới gấp rút thế kia, khiến Tô lão giáo sư vội vàng thả tài liệu trong tay, nằm ở trên ghế dài thở to ngủ .

Phòng làm việc an tĩnh chỉ có bóng dáng của Tô lão giáo sư một thân một mình ngủ say, ánh mặt trời sáng rỡ vẩy vào trên người Tô lão giáo sư, có vẻ hài hòa an tường.

Chợt, cửa lạng lẽ mở ra, một bóng dáng chậm rãi vào.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nghèo Nàn Chi Có Tiền

Editor: Trà sữa trà xanh

"Thuốc mê chất lượng không tệ lắm nha, tác dụng rất nhanh. Ai, ông trời giúp mình một tay, cho mình cơ hội tởc chiến tởc thắng đây." Lạc Mật Mật cười xấu xa, từ từ đến gần ghế nằm của Tô lão giáo sư, nhẹ nhàng ngồi chồm hồm xuống.

Tô lão giáo sư không nhúc nhích ngáy một tiếng, người đang ngủ say, căn bản không có năng lực phát hiện có người đứng ở bên cạnh có ý xấu. Lạc Mật Mật trong lòng ngứa ngáy khó chịu, cái cảm giác sắp làm chuyện xấu rất kích thích nha!

"Người trong giang hồ, chỉ sợ thái đao, ngài râu dài, sợ nhất cây kéo. Hôm nay để cho Lạc Mật Mật mình cho tu sửa nhan sắc cho thầy, bảo vệ sức quyến rũ của thầy nha!"

Nói xong, Lạc Mật Mật nhanh nhẹn vung kéo lên, hả hê cắt.

Thời gian từ từ trôi qua, dần dần đi vào buổi chiều, Tô lão giáo sư từ từ mở mắt, xem đồng hồ đeo tay, kinh ngạc cư nhiên mình ngủ lâu như vậy. Ông không tự chủ đưa tay sờ râu, cầm lên bài thi ra khỏi phòng làm việc.

Kết quả, có thể nghĩ.

"Hiệu trưởng, ông nhìn râu rìa của tôi này, đây là tâm huyết nhiều năm mà tôi giữ gìn, kết quả bị người khác biến thành như vậy, ông nhất định

phải giúp tôi tìm ra là ai, nhất định phải giúp tôi!"

Hiệu trưởng mím môi cười trộm. Râu ria của Tô lão giáo sư thật buồn cười rồi, bị người cắt thành hình dáng chai rượu vừa giống mặt trời, khiến người nào nhìn cũng cảm thấy giống như là cây sồi xanh hình tượng của thành phố, cố ý bị người cắt thành đủ loại. Nhưng là vừa làm cho người ta không thể không bội phục bản lĩnh người gây họa, quả thật là người làm vườn bị mù rồi .

Nhưng trước mắt này dù sao cũng là lão học giả thâm niên của trường, dù thế nào hiệu trưởng cũng phải nể mặt của ông, vì vậy rất cung kính khuyên, "Tô lão, thật ra thì chúng ta cũng đã tra được là ai, tôi mới quan sát trong máy giám sát, đã ghi chép rất rõ ràng."

"Là ai?" Tô lão giáo sư nhìn chăm chăm, như muốn ăn thịt người khác.

"Thầy thật muốn biết sao? Tôi thấy nên thôi đi, chúng tôi còn chưa muốn truy cứu."

Thấy dáng vẻ khổ sở của hiệu trưởng, Tô lão giáo sư từ từ thẳng tắp thân thể, nghi ngờ thử dò xét nói, "Hiệu trưởng, là đại nhân vật nào? Mà tôi có quyền biết là chuyện gì xảy ra chứ? Không thể để cho tôi đã già rồi mà còn bị người khác khi dễ!"

"Là Lạc Mật Mật!" Hiệu trưởng bất đắc dĩ nói.

Tô lão giáo sư nhất thời giận đến dựng râu trợn mắt, "Tôi nên đoán được là nha đầu này! Tức chết tôi rồi, xem tôi xử lí em ấy như thế nào!"

Tô lão giáo sư vừa kéo tay áo, khí thế vội vàng chạy ra ngoài, lại bị hiệu trưởng chạy theo ngăn cản.

"Tô lão a, đứa nhỏ này không thể đụng tới. Ông biết anh của em ấy là ai sao? Lạc Thiếu Trạch, kim chủ mới nhất của trường học chúng ta, ông xử lí

em ấy, trường học chúng ta phải làm sao?"

Nghe nói, thời điểm Lạc Mật Mật chuyển trường đến học viện nghệ thuật England, Lạc Thiếu Trạch liền đầu tư một khoản lớn cho trường, không chỉ là vì giúp đỡ xây dựng England, mấu chốt cũng là vì mua một phần bảo hiểm cho Lạc Mật Mật khi gây họa.

"Nếu không tôi liên lạc với Lạc tổng trước, xem chuyện này giải quyết như thế nào đây!" Không đợi Tô lão giáo sư phản ứng, hiệu trưởng liền gọi cho Lạc Thiếu Trạch.

"Tôi hiểu." Hiệu trưởng để điện thoại xuống, cười với Tô lão giáo sư, "Tô lão, bên kia người ta nói có thể cho ngài một khoản tiền bồi thường, người xem."

"Chỉ biết dùng tiền chèn ép người khác! Xem ra bọn họ nghèo nàn chỉ có tiền đi!" Tô lão giáo sư miễn cưỡng nhìn hiệu trưởng, nhưng lại không thể nói ra ý kiến phản đối.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cảm Giác Làm Độc Cô Cầu Bại Không Dễ Chịu

Editor: Trà sữa trà xanh

"Ai u, lão so đo với bọn họ làm cái gì. Nhưng, người ta cũng là có điều kiện, mọi chuyện cứ cho qua, không cần truy cứu trách nhiệm của Lạc Mật Mật nữa, hơn nữa chuyện này cũng không cần cho Lạc Mật Mật biết."

Tô lão giáo sư từ từ gật đầu một cái.

Ngồi ở bên hồ trong học viện Lạc Mật Mật đợi một buổi chiều, lại không có nhận được bất kỳ một cuộc điện thoại về "Râu ria", làm cho cô buồn bực muốn chết.

"Không có nha, mình không có xóa bỏ chứng cứ, rất nhanh bọn họ có thể biết là mình nha, tại sao bây giờ chưa có thư từ gì đây? Chẳng lẽ."

Lạc Mật Mật sững sờ, trăm mối vẫn không có cách giải.

Chẳng lẽ trường học biết thân phận mình không dám truy cứu mình? Lạc Thiếu Trạch lại ra tay nữa sao?

Thật ra thì, Lạc Mật Mật không xóa đi chứng cứ, mục đích là muốn làm lớn chuyện này, như vậy, sau này ở trường học mình cũng không sợ cái gì nữa rồi, nếu mà lão giáo sư kia biết chắc chắn sẽ làm lớn chuyện. Nhưng quan trọng nhất là, nếu làm lớn chuyện, sẽ tạo cơ hội cho cô gặp Lạc Thiếu Trạch?

Dù sao lần này Lạc Mật Mật là quyết tâm, cô không thể nào chủ động đi tìm Lạc Thiếu Trạch rồi, nhưng mà hai người cũng không nên lạnh nhạt với nhau như vậy? Cho nên, chủ động sáng tạo cơ hội là rất quan trọng!

Lạc Mật Mật đứng thẳng lên, bước đi vô định, bất tri bất giác liền đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng. Lúc này, tình cờ gặp Tô lão giáo sư.

Giương mắt nhìn, Lạc Mật Mật không nhịn được cười ra tiếng. "Hoa Bình" kiệt tác của mình được trưng bày như thế này, trắng trợn tỏ rõ kiệt tác của "Tiểu mật điên khùng".

Nhìn thấy "Nguyên hung", Tô lão giáo sư còn giận dữ sợ, hai mắt trợn to nhìn chằm chằm Lạc Mật Mật, nhưng một lát liền rời đi, ngay cả câu trách mắng cũng không có.

"Ai, rất lâu không có có đối thủ rồi, làm Độc Cô Cầu Bại thật không dễ chịu nha." Lạc Mật Mật cố ý làm vẻ mặt khoa trương, chuyển mắt phát hiện hiệu trưởng đang quan sát mình trong khe cửa.

Hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, họa nhất định là xông, nhưng là tại sao không truy cứu rồi, cô lại muốn đi hỏi rõ ràng.

Lạc Mật Mật ngẩng đầu ưỡn ngực, đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng tốt." Lạc Mật Mật cúi người chào hỏi.

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên, thấy Lạc Mật Mật thế nhưng hiện ra ở trước mặt mình, thật sợ hết hồn. Đã sớm nghe nói Lạc gia đại tiểu thư không dễ chọc, nhưng là không nghĩ tới chính cô gây họa còn có trên đầu ngọn sóng xuất hiện, làm cho người ta không hiểu được. Chẳng lẽ là tới nhận lỗi hay sao?

"Áo, Xin chào, em là?" Hiệu trưởng cố ý bày ra một dáng vẻ gia trưởng, lúc lắc dáng vẻ.

Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên, sáng rỡ cười một tiếng, "Hiệu trưởng, em là Lạc Mật Mật, em tới hỏi chuyện về bộ râu của Tô lão giáo sư."

"Em chính là Lạc Mật Mật, em nghĩ biết cái gì à?"

"Bộ râu của Tô lão giáo sư là em làm, tại sao không có truy cứu em đây?"

Hiệu trưởng trong lòng sung sướng, không nghĩ tới đứa nhỏ này trực tiếp như vậy, "Ý của em là tới nhận lỗi sao?"

"Không có, chỉ là chuyện không có theo quy tắc bình thường, em có chút không thoải mái."

Nghe lời này, hiệu trưởng ngược lại cả kinh, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh. Lúc này nghĩ Lạc Mật Mật tới nhận lỗi, không nghĩ tới là đến chất vấn mình. Cứ như vậy, khiến hiệu trưởng có chút ứng phó không kịp.

"Này. Chuyện này không có nghiêm trọng như thế chứ?" Ánh mắt hiệu trưởng bắt đầu tránh né.

"Không có sao?"

"Có. Sao?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Diện Mạo Laury, Khí Thế Ngự Tả

Editor: Trà sữa trà xanh

Hiệu trưởng chưa từng có gặp kiểu học sinh này, rõ ràng là mình phạm sai lầm không vội vàng ấn nút ngược lại chủ động xuất hiện chất vấn người khác, chẳng lẽ không sợ người khác truy cứu sao?

Hiệu trưởng cố ý thở ra một hơi dài, cười khanh khách nhìn tiểu nha đầu không để chọc trước mắt này, "Mật Mật đúng không? Thầy không biết rõ ý của em là sao, chuyện này Tô lão giáo sư cũng không có truy cứu, cho nên nhà trường cũng chưa có để ở trong lòng, chẳng lẽ như vậy không được sao?"

"Không tốt!" Lạc Mật Mật như đinh chém sắt.

..... Vậy làm sao cho tốt?"

"Bộ râu của Tô lão giáo sư là em làm, thầy xem máy giám sát thì biết, nhưng tại sao không truy cứu đây? Đây chính là lão sư mà trường học coi trọng nhất, tại sao xuất hiện chuyện như vậy lại không có một chút phản ứng đây?"

Nghe Lạc Mật Mật nói xong, trong nội tâm hiệu trưởng tâm thần bất định lo lắng, càng thêm không hiểu Lạc Mật Mật đến cùng muốn làm cái gì rồi, chỉ ngồi trên ghế cao nhìn học trò này.

"Hiệu trưởng, em cho thầy làm như vậy không được."

"Vậy em có ý gì đây?" Đôi tay hiệu trưởng đặt ở trên bàn, chân mày vất thành một cục.

Lạc Mật Mật ho nhẹ một tiếng, chạy đến bàn làm việc đối diện ngồi xuống, "Hiệu trưởng, thầy nên theo quy định của trường trừng phạt nghiêm khắc mới đúng, như vậy mới là công đạo, vì Tô lão giáo sư mở rộng chánh nghĩa nha."

"À? !" Một bàn tay to của hiệu trưởng che mặt mình, "Em biết lời này của mình sẽ tạo thành hậu quả gì không? Người gây họa."

"Em biết rõ là em gây họa."

Hiệu trưởng ánh mắt kì dị, không nghĩ tới dáng dấp cô học trò trước mặt này rất Laury, khí thế Ngự Tả đâu rồi, dựa theo cô nói làm hiệu trưởng càng thêm không biết làm sao.

Dù sao xử phạt người đơn giản, nhưng là bên kia tiền bồi thường cùng phí bịt miệng của Lạc gia, chuyện như vậy thì không tốt.

Hiệu trưởng mặt làm khó, "Cô gái, em cũng không cần nói nữa, dù sao Tô lão giáo sư lòng dạ rộng lớn, tha cho em một cái mạng, em cần gì phải?"

"Em chính là không muốn thầy ấy tha em một mạng." Lạc Mật Mật tới gần phía trước, gắt gao nhìn chăm chú vào ánh mắt của hiệu trưởng, "Hiệu trưởng, không phải là có người động tay chân chứ? Nói đi, là ai ra mặt giải quyết?"

"Không có không có, thật không có." Bị Lạc Mật Mật hỏi, hiệu trưởng khẩn trương, vội vàng khoát tay.

Nhìn thấy phản ứng không bình thường của hiệu trưởng, trong lòng Lạc Mật Mật càng thêm có tính toán. Khẳng định cùng Lạc Thiếu Trạch có liên quan.

Nhưng tại sao ra mặt giải quyết, thì không thể cho biết đây? Hơn nữa hiệu trưởng còn khẩn trương không dám nói, chẳng lẽ Lạc Thiếu Trạch không muốn gặp lại mình sao?

Hay là bởi vì chuyện mình với Tề Nguyên Kiệt lần trước giận mình đây? Này cũng không giống tác phong của Lạc Thiếu Trạch nha!

Lạc Mật Mật bắt đầu có chút không hiểu Lạc Thiếu Trạch rồi.

Nếu trong miệng hiệu trưởng không chiếm được tin tức xác thực, Lạc Mật Mật quyết định không ép hỏi nữa, dù sao căn bản không có phương pháp lấy được vật mình muốn, không bằng lưu một cái đường lui cho nhau thôi.

"Được rồi, hiệu trưởng, thầy đã không muốn nói, em cũng không hỏi, nếu là thầy muốn xử phạt, em chờ, nếu là thầy mắt nhắm mắt mở, em cũng cho qua, tốt lắm, em đi nha."

Nhìn Lạc Mật Mật đứng dậy rời đi, hiệu trưởng không ngừng lau mồ hôi.

Gặp qua nhiều học sinh như vậy, chưa từng gặp qua học trò như thế này, khí thế kia giống như là hiệu trưởng mắc phải lỗi lớn Lạc Mật Mật tới hỏi tội, tư vị này thật không dễ chịu.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Trẻ Trung Không Lên Mặt, Lão Đại Đồ Bi Thương

Lạc Thiếu Trạch "Làm chuyện tốt Bất Lưu Danh" , điều này làm cho trong lòng Lạc Mật Mật rất không thoải mái. Vốn là muốn mượn cơ hội gây chuyện ở trường học để nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch giáo huấn, nhưng một chiêu này đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói đã không còn tác dụng.

Lạc Mật Mật thật muốn lần nữa xông về biệt thự, bắt được Lạc Thiếu Trạch thật tốt lý luận rõ ràng, nhưng mà không phải điều cô muốn.

Như vậy thật mất mặt nha, chính mình chết ngạt cũng không về năn nỉ cái gì.

"Ai, xem ra lần này mình chỉ có thể nhịn thôi." Lạc Mật Mật đứng thẳng dậy, không biết khi nào đã đi tới quán bar, một đầu chui vào đi vào.

Trên sân khấu, Văn Y phong thái sáng lạng hát vang thanh xướng, bộ dáng mát mẻ như thế đả động nhân tâm.

Lạc Mật Mật ngồi ở trong góc, cầm một chai bia uống, chờ Văn Y diễn xuất xong rồi đến nghe mình kể khổ.

Chợt, ngược mắt, Lạc Mật Mật phát hiện một bóng dáng quen thuộc ngồi ở quầy rượu.

Cầm chai rượu lên, Lạc Mật Mật rón rén đi tới bên quầy bar, nghiêng nghiêng đầu xem xét, đưa tay lên trước vỗ, "Này, Tô Trạch, anh tan việc rồi sao? Một mình tới nơi này hap-py à nha?"

Bị Lạc Mật Mật nặng nề vỗ, đang tập trung tinh thần quan sát ca hát Tô Trạch sợ giật mình, che ngực quay đầu lại giật mình không thôi, "Tiểu tồ tồ của tôi ơi, cô có thể không dọa người được không, không sẽ làm lấy người đấy!"

Lạc Mật Mật hì hì cười một tiếng, nghiêng người tựa vào bên quầy bar, nghiêng đầu quan sát dáng vẻ của Tô Trạch, không nhịn được cười, "Ồ ờ, lá gan của anh thật nhỏ, xem lại bộ dáng của anh này, một thân hừ nhàn, xem ra thật là rồi rãnh đó nha. Nói đi, bạn nhi của anh là ai?"

"Bạn nhi?" Tựa hồ bị Lạc Mật Mật đoán trúng, Tô Trạch cố ý muốn giấu giếm tựa như tránh né mở, cúi đầu nhìn sàn nhà, con người nhẹ nhàng chuyển một cái, cười khanh khách nhìn về phía Lạc Mật Mật, "Nào có cái gì bạn nhi nha? Tôi một mình."

"Ít nói dối đi!" Lạc Mật Mật ghét bỏ trừng mắt một cái.

"Không có, tôi thật sự đến một mình."

Nhìn vẻ mặt nói dối của Tô Trạch, Lạc Mật Mật thật muốn đi lên hung hăng bấm mấy cái, để giải tỏa, "Anh đến đây làm gì?"

"Tôi còn có thể vì cái gì, không phải là vì Văn Y nhà tôi sao? Đúng không?"

"Tô Trạch chết tiệt, cút xa một chút! Anh là đi theo Văn Y! Đặc chí cái gì đây?"

Tô Trạch thấy Lạc Mật Mật tán gẫu chỉ là mình, trong lòng không khỏi vui sướng hài lòng, nhẹ đầu âm thầm khánh hỉ, "Trẻ trung không lên mặt, lão đại độc bi thương a!"

Nghe Tô Trạch nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại, Lạc Mật Mật có chút phát cáu.

Mấy hôm không gặp, Tô Trạch này dám lên mặt, xem ra là cảm thấy Lạc Mật Mật cô hiện tại không ở Lạc gia biệt thự, liền không làm gì được anh ta?

Nhận lấy chai rượu từ quầy bar, Lạc Mật Mật hung hăng nhìn chăm chăm người hầu hồng hác trước mặt, "Tốt, Tô Trạch, anh đối xử với tôi như vậy, xem tôi đối đãi với anh như thế nào! Phải biết, bây giờ tôi cùng Văn Y là bạn bè tốt, tôi liền giấu cô ấy đi, xem anh sẽ ra sao nha!"

Nói xong, Lạc Mật Mật xoay người muốn về phía sau đài, vừa đúng lúc thấy Văn Y đang gặp rắc rối.

Chỉ thấy người đàn ông nọ đang nắm cổ tay của Văn Y, khí thế hung hăng tức giận chất vấn, sống lưng vì tức giận mà phát run, "Nói mau, Lạc Mật Mật ở đâu? !"

Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng Lạc Mật Mật cảm thấy quen thuộc vô cùng, cô biết sẽ gặp lại nhưng không ngờ sớm thế.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Có Chuyện Cứ Nhắm Vào Tôi!

"Buông Văn Y ra, có chuyện gì cứ nhắm vào tôi!"

Lạc Mật Mật bước một bước dài xông lên phía trước, đi tới sau lưng người đàn ông đó không một tia sợ hãi.

"Lạc Mật Mật, rốt cuộc cô cũng chịu xuất hiện." Người đó từ từ quay người lại, dùng sức hất tay Văn Y, con mắt hung ác chăm chú khóa lại Lạc Mật Mật, một cỗ muốn ăn thịt người bộ dáng dọa những người khác sợ hãi.

"Tề Nguyên Kiệt, đến tột cùng anh muốn làm gì? Có chuyện gì nhắm vào tôi, không được làm khó Văn Y." Lạc Mật Mật tiếp được Văn Y, ân cần nhìn cổ tay Văn Y, sau đó ngẩng đầu lên kiệt ngạo bất tuân nhìn chăm chăm Tề Nguyên Kiệt.

"Anh đang làm cái gì vậy? Chạy đến quây rệu gây chuyện sao? Anh không sợ mất thể diện sao?"

Lạc Mật Mật ánh mắt tà tà thêm dầu vào lửa, khiến Tề Nguyên Kiệt càng thêm căm tức không dứt. Lần trước Lạc Mật Mật rời khỏi phú hào Đại Tửu Điểm, Tề Nguyên Kiệt liền cảnh ngộ cực kì bi thảm. Vợ của hắn thấy hắn nghèo túng không có quan tâm hắn, ngược lại để cho hắn đau đến không muốn sống.

Cho dù lúc mình tỉnh dậy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi hắn bị vợ trách cứ, trong lòng liền hiểu mọi chuyện.

Mình mất thể diện, tất cả đều là do Lạc Mật Mật ban tặng. Giả vờ cùng mình ôm ấp yêu thương, thì ra là trong người đã hận mình thấu xương!

Từ đó về sau, Tề Nguyên Kiệt cả ngày mang theo tóc giả tìm kiếm tung tích Lạc Mật Mật khắp nơi.

Tề Nguyên Kiệt âm thầm phát hận: cho dù không tìm thấy tóc của hắn, cũng muốn tìm lại tôn nghiêm của hắn.

"Thật tốt? Kỹ nữ như cô cũng dám lên mặt với tôi! Cô biết mình làm chuyện gì sao?"

"Anh mắng người là kỹ nữ? !" Tô Trạch đứng ở một bên vọt ra, ân cần nhìn thương thế của Văn Y, sau đó tức giận đứng bên cạnh Lạc Mật Mật động viên.

Tề Nguyên Kiệt thấy thế cũng không yếu thế, ngược lại càng thêm giận nói, "Anh là ai mà xen vào chuyện của tôi? Nói cho anh biết, tôi mắng chính là cô ta, thế nào?"

Tề Nguyên Kiệt đưa ngón trỏ ra hung hăng điểm người bên cạnh Lạc Mật Mật, ánh mắt ác độc rơi trên người của Tô Trạch.

Thấy Tô Trạch lao ra, trong lòng Lạc Mật Mật có chút an ủi, dù sao vẫn là người nhà, thời khắc mấu chốt vẫn có thể lao ra trợ giúp mình.

Ban đầu lúc mình quyết định đi chinh Tề Nguyên Kiệt, cũng biết sẽ có hôm nay. Cho nên cô không sợ, cô muốn đố phó Tề Nguyên Kiệt, chỉ có như vậy mới có thể giải trừ lửa giận trong lòng, mới có thể làm ác nhân này nhận lấy được trừng phạt.

Cũng chỉ có như vậy, mới làm người khác chú ý.

Ban đầu nghe được Tề Nguyên Kiệt thường xuyên đến quấy rầy Văn Y, Lạc Mật Mật liền hận nghìn răng nghìn lợi, cộng thêm lần trước mình bị hấn bỏ thuốc, cô liền quyết định không thể bỏ qua cho ác nhân. Cho dù biết người như vậy nhận trừng phạt có thể sẽ không biết sai, nhưng cô vẫn muốn làm.

Lạc Mật Mật không phải loại người dám làm không dám nhận, cô liền sớm chuẩn bị tốt gánh chịu hậu quả, cô cái gì cũng không sợ, cho dù là cùng ác nhân Tề Nguyên Kiệt tỷ thí, cho dù là bị người đánh thê thảm không dám nhìn.

Nhưng, Lạc Mật Mật cũng không muốn liên lụy đến người khác, dù sao cũng là mình gây họa. Chuyện của mình làm thì mình chịu, huống chi Tề Nguyên Kiệt có thể cũng không trả thù được mình. Nhưng, nếu làm liên lụy tới bạn bè, chuyện không giống nhau.

"Tô Trạch, cảm ơn anh, chuyện này anh không cần phải lo, tự mình tôi xử lý được rồi." Lạc Mật Mật đi tới bên cạnh Tô Trạch, âm thầm kéo áo đối phương, nhẹ giọng nói, "Chuyện này tốt nhất anh không cần lo, đối với anh không có gì tốt."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tề Nguyên Kiệt, Là Anh Coi Trọng Tôi

Lời nói của Lạc Mật Mật Tô Trạch hiểu, Tề Nguyên Kiệt là một nhân vật lớn, anh là một Tiểu Nhân Vật không quyền không thế một khi trêu chọc, về sau làm việc cũng không dễ chịu, cho dù anh có chỗ dựa là Lạc Thiếu Trạch, cũng không phòng được tiểu nhân bắn lén sau lưng.

Nhưng, anh là đàn ông, đồng thời Lạc Mật Mật cũng bạn của mình, anh không thể bỏ mặc, "Mật Mật, không cần lo lắng cho tôi, tôi không sao."

"Anh không cần chăm sóc cho Văn Y à? Tôi là nữ, hẳn không làm gì được tôi đâu!" Nói xong, Lạc Mật Mật dùng sức kéo Tô Trạch ra sau lưng, không cho cơ hội xuất hiện nữa.

Nhìn bóng lưng của Lạc Mật Mật, trong lòng Tô Trạch đột nhiên dâng lên bốn chữ to "Anh hùng hào kiệt".

"Ồ, các người đang diễn gì đây? Là sống chết ly biệt sao? Ha ha, không cần không cần, tất cả các người đều sẽ không tốt hơn. Lạc Mật Mật, tiểu nha đầu như cô mà gan lại lớn quá nhỉ, lại dám ở trên đầu lão tử khởi công! Tôi thấy cô là chán sống rồi phải không? !" Trên mặt Tề Nguyên Kiệt dữ tợn tức giận nói, mắt lộ hung quang.

Lạc Mật Mật nhếch miệng môi, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó cười lạnh một tiếng, "Nháo nửa ngày mà anh còn dám nói chuyện trên đầu anh, mọi

người đều còn mơ hồ, anh cũng nên lấy xuống phát xuống cho mọi người thưởng thức!"

"Chụp tóc" một từ mới ra, nhất thời đám người xung quanh bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ, nghị luận âm ỉ. Tất cả mọi người đang thảo luận tóc anh tuấn trên đầu Tề Nguyên Kiệt thì ra là tóc giả đấy.

Thấy đám người âm ỉ, Tề Nguyên Kiệt nhất thời có chút rối loạn tay chân, sau đó đưa ngón tay chỉ Lạc Mật Mật nảy sinh ác độc quát, " Con nhóc này, tôi còn không có tìm cô tính sổ thì cô đã tự thừa nhận, tốt, cô chờ xem, xem tôi thu thập cô thế nào!"

Tiếng nói vừa dứt, Tề Nguyên Kiệt lấy điện thoại di động ra, đè xuống, "Tới đây cho tôi, lập tức, hiện tại!"

Không biết Tề Nguyên Kiệt gọi điện thoại cho ai, nhưng Lạc Mật Mật nghe ra bên kia điện thoại không phải là cái gì hiền lành. Thay vì ở chỗ này chờ người khác tới dọn dẹp, thì nên nghĩ biện pháp thoát đi cho thỏa đáng.

"Các người, đứng đó cho tôi! Tôi còn không thu thập được con nhóc như cô sao, gái điếm thúì? Chờ đó!" Tề Nguyên Kiệt tức giận thở không ra hơi, nắm chai rượu bên cạnh lên uống một hớp rượu.

Tề Nguyên Kiệt gắt gao nhìn chăm chăm họ, căn bản không có cơ hội chạy trốn, lúc này trong lòng Lạc Mật Mật căng lên, bộc phát có chút khó chịu. Cô nhìn sang cửa quán rượu, nhìn lại hành lang, vào giờ phút này chỉ hi vọng Lạc Thiếu Trạch có thể kịp thời xuất hiện, vì mình hóa nguy thành lành.

"Tề Nguyên Kiệt, chuyện của chúng ta tự chúng ta giải quyết, không liên quan bạn của tôi, anh thả bọn họ đi!" Lạc Mật Mật ưỡn ngực ngẩng đầu, không sợ hãi chút nào nhìn lên người đang nổi điên trước mặt.

Nghe nói thế, Tề Nguyên Kiệt đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó từ từ để chai rượu trong tay mình xuống, nở nụ cười lạnh, "Chuyện cười, tại sao tôi phải nghe lời cô? Cô cho rằng cô là ai à? Đừng tưởng rằng mình có vẻ thù mị liền muốn định đoạt người khác. Nói cho cô biết, cái này là si tâm vọng tưởng!"

"Tề Nguyên Kiệt, là anh coi trọng tôi, Lạc Mật Mật tôi chưa từng muốn bằng vẻ thù mị của mình làm chuyện gì, ngược lại là anh, bộ dáng anh tuấn từa hồ có thể làm không ít chuyện !"

"Có ý tứ gì?" Trên đầu Tề Nguyên Kiệt đều là dấu chấm hỏi.

Lạc Mật Mật bĩu môi, mặt khinh thường, "Đường đường là một lão tổng, loại chuyện như vậy nghĩ mãi mà không rõ. Anh không suy nghĩ một chút tại sao tôi có can đảm làm như vậy, làm sao không giữ lại đường lui cho mình?"

"Cô nói cái gì?" Tay chân Tề Nguyên Kiệt căng lên, nhất thời có cảm giác bị uy hiếp.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tôi Sẽ Liều Mạng Với Bảo Táp!

"Tôi đâu thể một mình thưởng thức hình tượng tốt đẹp của một người nào đó, ngày nào đó anh chọc tôi mất hứng, tôi sẽ đăng lên mạng, anh sẽ được nổi tiếng rồi...!"

Lạc Mật Mật đứng thẳng người, tư thái ngạo mạn không sợ hãi. Trong lòng cô biết cho dù tạm thời mình có thể hù dọa Tề Nguyên Kiệt, cũng không thể uy hiếp hẳn cả đời, bây giờ chỉ cần thoát thân được, để tránh xảy ra chuyện mình không thể khống chế được.

"Suy nghĩ một chút đi, nên biết không được chọc tôi, chọc giận tôi chính là không có chỗ tốt gì cho anh."

Tề Nguyên Kiệt sững sờ tại chỗ, lo âu suy tư. Đã sớm nghe nói cô nhóc trước mắt này không phải người hiền lành, cho nên mình đã sớm chuẩn bị tư tưởng xong, nhưng vạn lần không có nghĩ tới là cô lại giữ hình ảnh của mình, lần này lại làm khó Tề Nguyên Kiệt.

Thừa dịp lúc Tề Nguyên Kiệt suy tư do dự không có phòng bị, Lạc Mật Mật nắm tay Văn Y lẳng lặng bước ra, muốn mượn cơ hội này bỏ trốn. Nhưng, bước chưa được mấy bước, liền bị người khác hung hăng níu trở về.

"Ha ha, Lạc Mật Mật, cô cũng coi thường tôi quá? Chỉ là chuyện này mà muốn hù dọa tôi? Còn muốn nhân cơ hội bỏ trốn, thật không biết cô nghĩ như thế nào. Chỉ cần tôi thu thập cô, còn sợ cô không giao ra đồ sao?" Tề

Nguyên Kiệt nhếch miệng cười to, ánh mắt tà ác kích thích lạc mỗi một dây thần kinh của Lạc Mật Mật.

Chợt, một hồi thanh âm ồn ào truyền đến, chọc cho đám người xung quanh tản đi, chỉ thấy một nhóm người mặc tây trang đen đeo kính đen vọt vào, đến bên cạnh Tề Nguyên Kiệt, vây ba người Lạc Mật Mật lại.

Lạc Mật Mật hai mắt trợn to, quan sát bốn phía, đám người này trong tay đem cầm côn điện, bộ dáng cực kỳ hung ác giống trong phim ảnh "Phủ Đầu bang" .

"Ồ, đây là làm gì à? Tề tổng không phải là muốn đến hỗn chiến chứ?" Lạc Mật Mật cố ý nâng cao giọng lên, khí thế căng căng của mình, đồng thời cũng trảng lá gan của bản thân , "Thôi đi, chỉ có như vậy, còn muốn dọa chúng tôi? Anh cũng thật là ý tứ, lại gọi nhiều Đại lão gia như vậy để khi dễ phụ nữ chúng tôi, truyền đi cũng không sợ người khác chê cười."

Đại lưu manh Tề Nguyên Kiệt, anh lại kêu nhiều người như vậy! Tôi phục rồi, nếu biết sẽ có một ngày mình đụng phải trường hợp như vậy, khi còn bé liền thử học một chút công phu, ít nhất hiện tại cũng sẽ không thua thiệt đi! Nhưng mà Không được, "Tiểu mật điên khùng" tôi cũng không phải là dễ chọc, tôi không sợ, cô sẽ liều mạng với bão táp này!

Có lẽ là bị Lạc Thiếu Trạch nuông chiều, vào giờ phút này Lạc Mật Mật hy vọng trước mắt của mình sẽ có một người lao ra bảo vệ mình, mà người kia không phải là ai, chính là Lạc Thiếu Trạch.

Nhưng, làm sao có thể? Tô Trạch đến đây chỉ có một mình, coi như Tô Trạch gọi điện thoại thông báo cho Lạc Thiếu Trạch, sợ rằng khi chạy tới nơi này họ cũng đã sớm hôi phi yên diệt.

Lạc Thiếu Trạch a Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật ngàn lần không nên vạn lần không nên đắc tội với anh, hôm nay bị Tề Nguyên Kiệt ngăn ở nơi này, quá bi ai.

Dựa vào! Không có ai cho Lạc Mật Mật dựa vào, hôm nay Lạc Mật Mật liền liều mạng, nếu chết cũng coi là một cái hảo hán!

Lạc Mật Mật chuyển động mắt, không ngừng tìm kiếm mọi nơi, cái bộ dáng này khiến Tề Nguyên Kiệt rất không thoải mái, "Này, lúc này còn ngây ngẩn? Tôi thấy, cô nên ngoan ngoãn đầu hàng đi vào khuôn khổ, hay để cho chúng tôi động thủ?"

"Đầu hàng? Đi vào khuôn khổ? Tề Nguyên Kiệt, anh nên biết, Lạc Mật Mật tôi là ai, làm sao có thể cúi đầu. Hơn nữa, bên anh nhiều người như vậy chính là muốn lấy uy danh cho anh. Chúng tôi mất ưu thế, anh còn muốn như thế nào?" Lạc Mật Mật vẫy vẫy cánh tay, một điểm khí thế cũng không giảm.

Này đến lúc nào rồi, không nên cò kè mặc cả ngày, vội vàng nghĩ biện pháp rời đi nha!

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ông Trời, Đối Đãi Với Tôi Không Tệ Nha!

Lạc Mật Mật đứng yên trong lòng đã rất khẩn trương rồi, nhưng còn phải giả bộ không sợ hãi, che chở bạn bé sau lưng, đề phòng kẻ địch trước mắt.

Lần trước cũng là Tề Nguyên Kiệt cùng đám người áo đen đến, mặc dù lúc ấy Lạc Mật Mật say, nhưng ít nhiều gì vẫn nhớ, bộ dáng hung hăng của đám người kia khiến cô không thoải mái.

Không sợ uống thuốc trừ sâu DDVP, chỉ sợ vạch trần cái có thưởng, trở lại một chai.

Tại sao để cho cô gặp phải người áo đen hai lần, tại sao!

Lạc Mật Mật khổ não tựa như uống trà Khổ Đinh đầy bụng, khổ không thể tả. Đang lúc mình nóng nảy lo lắng, trong hành lang đột nhiên truyền ra tiếng cười vui.

"Pe-ter, hi vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ, về sau chúng ta tiếp tục tán gẫu, đi thông thả."

** , thanh âm này thế nào quen thuộc như vậy, đây không phải là giọng nói của Lạc Thiếu Trạch sao? Chẳng lẽ ông trời tỉnh ngủ, biết tôi đang mong đợi Lạc Thiếu Trạch xuất hiện, thật sự anh xuất hiện?

Lạc Mật Mật nâng lên cặp mắt to ngập nước, cố gắng nhìn trong hành lang mờ tối, chỉ thấy người mặc tây trang, bóng lưng thẳng anh tuần không phải là Lạc Thiếu Trạch sao?

Ông trời, đối đãi với tôi không tệ nha!

"Trời ơi, tôi lại quên lão đại đi cùng tôi, không đúng không đúng, là tôi đi cùng lão đại. Nhìn tình tình của tôi này, rõ ràng lão đại ở trong phòng riêng, tôi lại quên mất!" Tô Trạch tự trách đánh đầu óc của mình, rất hối hận.

Lạc Mật Mật nhìn như muốn róc xương lóc thịt, nghĩ thầm tại sao mình có một bạn bè ngu ngốc như vậy, thật là xui tám đời rồi. Thì ra mình cho rằng Tô Trạch gọi cho Lạc Thiếu Trạch nhưng anh chưa đến kịp, nháo nửa ngày là căn bản quên, thật là cần ăn đòn!

Phục hồi tinh thần lại, Lạc Mật Mật vui mừng nhìn Lạc Thiếu Trạch cách đó không xa, mong mỗi anh có thể lập tức xông về phía trước cứu mình. Thật vất vả trông được bóng lưng anh tuần xoay người, cũng chỉ thấy mặt thối lãnh đến băng điểm.

Mặt Lạc Thiếu Trạch buồn rầu, không hề tinh thần nhìn hai mắt của Lạc Mật Mật trong lúc nguy hiểm, bộ dáng cười nói vừa rồi biến mất trong nháy mắt.

Trong lòng Lạc Mật Mật lạnh đi phân nửa.

Rốt cuộc, Lạc Thiếu Trạch sửa sang một chút áo khoác đôi tay cắm vào túi quần, thông thả ung dung đi tới.

"Ồ, đang làm gì đó? Là diễn phim truyền hình sao? Như thế này chắc tốn không ít tiền?"

Nghe thấy giọng nói âm trầm, Tề Nguyên Kiệt dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết người này là ai, hãnh nhệ nhàng hít một hơi, ngạo mạn xoay người, mặt không đổi, "Thì sao, hôm nay Lạc đại thiếu có nhã hứng tới tham dự à?"

"Không có hứng thú, các người cứ tiếp tục!" Lạc Thiếu Trạch phát phát tay, mỉm cười xoay người muốn rời khỏi.

Cái gì? Lỗi tai của tôi có phải nghe nhầm rồi hay không, bánh nướng áp chảo không giúp đỡ, lại còn nói lời như vậy? Anh có ý tứ gì? Là mặc kệ sao?

Lạc Mật Mật cặp mắt tròn to không thể tin được nhìn Lạc Thiếu Trạch xoay người, trong đầu nổ tung. Tựa hồ vào lúc này toàn bộ đều sụp đổ, cảm giác thất vọng tựa như rút hết sức lực của cô, không thể nói là cảm giác gì, tóm lại đã chết lặng không có tri giác.

Văn Y cùng Tô Trạch ở phía sau đều kinh ngạc không thể tin được, rồi rít kinh ngạc nhìn Lạc Thiếu Trạch lại nhìn Lạc Mật Mật.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ngã Đau

Ngược lại lúc này Tề Nguyên Kiệt thì vui mừng, Lạc Thiếu Trạch đã mặc kệ thì hẳn còn sợ gì. Vừa mới bắt đầu, Tề Nguyên Kiệt còn tưởng rằng sẽ cùng Lạc Thiếu Trạch đối đầu một phen, hiện tại sự lo lắng này không cần thiết, mình không chỉ có có thể báo thù, nói không chừng còn có thể ôm được mỹ nhân về đấy. Về phần Lạc Thiếu Trạch, chỉ cần hôm nay hẳn không nhúng tay vào chuyện này, về sau muốn xử lí hẳn còn không dễ dàng sao?

Hình như Tề Nguyên Kiệt tính toán quá sớm. Hẳn không biết, Lạc Thiếu Trạch có thể không cần cái gì, nhưng không thể mất đi Lạc Mật Mật. Hôm nay, ngay cả Lạc Mật Mật mà Lạc Thiếu Trạch cực kỳ trân quý cũng bỏ qua, sau này có cái gì có thể uy hiếp đến hẳn đây?

"Lạc Thiếu Trạch, anh có ý tứ gì?" Khuôn mặt Lạc Mật Mật thất vọng, cúi đầu nhìn sàn nhà, giống như chuyện như vậy là ngoài dự đoán, giống như là một loại đả kích hung hăng đập chính mình, làm cho cô rất khó chịu, nhưng là rất nhanh dựa vào cái bàn bên cạnh.

Lạc Thiếu Trạch mới vừa bước ra mấy bước thì vẻ mặt phức tạp, nghe được lời nói của Lạc Mật Mật thì dừng bước. Ai cũng không thấy được vẻ mặt của anh lúc này, càng không có người hiểu trong lòng anh nghĩ ra sao, thậm chí ngay cả chính anh cũng không biết.

Có lẽ là quá cương chiều Lạc Mật Mật rồi, khiến lúc này đột nhiên anh có cảm giác mệt mỏi; có lẽ là không muốn nhìn thấy Lạc Mật Mật giống như

là đứa bé chưa trưởng thành, cả ngày gây họa khắp nơi chờ anh tới xử lí, anh cũng hi vọng Lạc Mật Mật biết gánh chịu hậu quả, hiểu rằng có một số việc cần tự mình phụ trách.

Nhưng, giao Lạc Mật Mật cho Tề Nguyên Kiệt, như vậy đúng sao?

Trong lòng Lạc Thiếu Trạch cũng bất ổn, thấp thỏm không yên. Anh cũng hoài nghi quyết định này của mình có đúng không, có phải không đúng lúc, có phải trong tương lai sẽ làm mình hối hận.

Nhưng, anh không có cách nào quay đầu lại.

"Ý của anh em còn không hiểu sao? Tự mình gây họa thì tự dọn dẹp."

Hai câu nói lạnh lẽo nặng nề ném tới, khiến Lạc Mật Mật vô lực tiếp nhận cũng đã rơi trên mặt đất, rơi rất đau. Mặt Lạc Mật Mật tràn đầy nước mắt, lúc này lúc cô mới hiểu được ý tứ của Lạc Thiếu Trạch—— anh bỏ mặc cô.

Lạc Mật Mật từ từ nâng lên ánh mắt mông lung của mình, nhìn bóng lưng dần biến mất, lòng tràn đầy thê lương.

Mình gây họa. Đã nhiều năm như vậy, mỗi lần mình gây họa đều là Lạc Thiếu Trạch giúp mình dọn dẹp, không có câu oán hận, không có cố kỵ. Cô đã sớm xem những thứ này thành một thói quen, một thói quen được cưng chiều, nhưng bây giờ, đột nhiên, anh bỏ mặc, tại sao?

Trong lòng Lạc Mật Mật bắt đầu bi thương, một loại cảm giác xé rách đau ở trong lòng chưa bao giờ có, không để cho trong lòng cô hô hào, ở trong lòng cuồng tiếu.

Chẳng lẽ anh bắt đầu thấy mình phiền sao? Căn bản anh không hiểu lòng của cô? Cô gây họa, vì cái gì, không phải là vì có thể hấp dẫn chú ý của anh, có thể chiếm được một tia quan tâm của anh sao? Ngược lại anh và Bùi

Nhã Phi có thể tình chàng ý thiếp, tại sao cô lại không thể gây ra xì căng đan, đi gây họa đây?

Thật vất vả trông được anh xuất hiện, lại chỉ giữ lại một bóng lưng lạnh lùng cùng lời nói tuyệt tình, để cho cô một mình thờ dốc trong lúc nguy hiểm, Lạc Thiếu Trạch, em bắt đầu có chút hận anh.

Mặc cho nước mắt rơi tí tách trên mặt đất, một phần đã khô ráo, phần thì đọng nước.

Tề Nguyên Kiệt không quan tâm, ngược lại đứng đối diện hả hê , "Ồ, xem ra người ta là bỏ mặc cô, đã thương lòng của cô vợ nhỏ, tôi rất tâm thương nha!"

"Tề Nguyên Kiệt, anh thật là quá đáng!" Tô Trạch đứng ở bên cạnh sớm nhìn không nổi rồi, xông về trước chỉ vào Tề Nguyên Kiệt tức giận không thôi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tâm Của Lão Ô Quy Còn Chưa Chết

"Anh đừng tưởng rằng không có lão đại, anh có thể làm xằng làm bậy, nơi này còn có tôi, tôi không cho phép anh động nửa sợi lông của Lạc Mật Mật đấy!"

Tô Trạch đồng dục, khiến Văn Y đứng ở một bên vui mừng, nhưng đối với Lạc Mật Mật đang đau lòng không có chút tác dụng.

Cô không quan tâm người khác làm cái gì, cô chỉ quan tâm phản ứng của Lạc Thiếu Trạch. Hôm nay tất cả đều đã mất đi ý nghĩa, còn làm những thứ này có hữu dụng gì sao?

Trong đầu đều là tương hồ. Lúc này Lạc Mật Mật đã mất đi linh khí vốn có, giống như là một màn sương bị đánh phờ phạc rã rượi.

Văn Y đứng ở một bên, vẫn không lên tiếng lại nhìn toàn bộ chuyện xảy ra trước mắt. Lạc Mật Mật đau lòng bất động, cô hiểu. Bây giờ thấy bạn tốt của mình bất ổn, mất đi điên cuồng như ngày hôm qua, điều này làm cho cô rất lo lắng.

Dù thế nào mà nói, Văn Y vẫn không tin tưởng Lạc Thiếu Trạch sẽ bỏ mặc Lạc Mật Mật, huống chi người trước mắt là Tề Nguyên Kiệt.

Tề Nguyên Kiệt hung hăng trợn mắt nhìn Tô Trạch, cất bước lên trước bắt được cổ áo của anh, "Chàng trai trẻ, anh không muốn sống rồi hả? Anh không thấy lão đại của anh đã . mặc kệ, anh còn nháo gì?"

Nói xong, đưa tay đẩy, Tô Trạch lão đảo nhào tới trên mặt đất.

"Lạc Mật Mật, xem ra hôm nay cô sẽ về tay tôi. Vẫn là ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tránh cho chịu khổ."

"Anh nghĩ như thế nào?" Một tay Lạc Mật Mật vịn bàn, từ từ nâng lên cặp mắt mệt mỏi, lộ ra ánh mắt khi dễ cho thấy nội tâm bất mãn.

Nghe những lời này, Tề Nguyên Kiệt tựa như lấy được lệnh tiễn gà mao, trong lòng hồi hộp, chỉ cần có thể để cho mình nói điều kiện, chuyện kia không phải thành công một nửa sao?

Tề Nguyên Kiệt giơ tay lên sờ tóc giả của mình, một bộ dạng hài lòng, "Tôi muốn cô theo tôi, chỉ cần theo tôi trải qua đêm đẹp, về sau cô chính là nhân tình của tôi, giữa chúng ta còn còn có nợ nần sao?"

"Tề Nguyên Kiệt, anh khốn kiếp, lại dám giữa chốn đông người nói lên yêu cầu như thế, anh thật không biết xấu hổ!" Tô Trạch từ trên mặt đất bò dậy, tức giận đánh tới Tề Nguyên Kiệt. Nhưng vừa tới giữa không trung, liền bị người áo đen đỡ được ném về trên đất.

Thì ra tâm của Đại Ô Quy này vẫn chưa không chết, vẫn còn ở nhớ kỹ chuyện như vậy, vậy Lạc Mật Mật cô tại sao không thuận nước đẩy thuyền, lần này, tôi sẽ cho anh chết thảm hại hơn.

Đưa tay đặt ở trong túi hung hăng ấn xuống một cái, Lạc Mật Mật đột nhiên vọt tới bên cạnh Tô Trạch đỡ dậy, "Tô Trạch, tôi biết là anh muốn tốt cho tôi, nhưng xin anh không nên lỗ mẫn, đối với anh cùng tôi không có chỗ tốt. Yên tâm, tôi đã gửi cho cọp mẹ của hần bản sao lời nói của hần, không sợ hần sẽ làm gì tôi, sớm muộn gì cũng chịu báo ứng."

Thấy ánh mắt khẳng định của Lạc Mật Mật, Tô Trạch từ từ đứng dậy ngồi lên ghế sa lon bên cạnh. Trấn an tốt Tô Trạch, Lạc Mật Mật ngẩng đầu

ưỡn ngực đứng trước mặt Tề Nguyên Kiệt, "Tốt, chỉ cần anh dám tôi liền chiều!"

"Mật Mật. Không cần!" Văn Y không thể tin được lỗ tai của mình.

Lạc Mật Mật đứng tại chỗ, cũng không quay đầu lại, chỉ là ở phía sau khoát tay ý bảo Văn Y không cần tiến lên.

Tề Nguyên Kiệt nghe được lời này, kích động không thôi, cả khuôn mặt đều cười tươi, "Dĩ nhiên tôi dám rồi, tiểu bảo bối, chúng ta đổi địa phương đi, người ở đây quá nhiều, chúng ta tìm chỗ thanh tịnh ngồi đi! Mang theo hai con thỏ nhỏ chết kia!"

Lạc Mật Mật tức giận đánh cánh tay đang duỗi ra của Tề Nguyên Kiệt, "Anh nói cái gì? Không phải là anh đã đồng ý với tôi sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?"

"Nhưng không giống như cô nghĩ, nếu đến lúc đó cô lại tới chơi tôi hoặc là chạy trốn, không có bọn họ tôi chẳng phải là không có cách nào." Tề Nguyên Kiệt cười giả tạo.

"Hèn hạ!"

Tề Nguyên Kiệt tiếp tục đưa tay, lần này hẳn thuận lợi ôm bả vai của Lạc Mật Mật, liền vui sướng hài lòng đi tới cửa. Người áo đen đi tới bên cạnh Văn Y cùng Tô Trạch, không chút khách khí đưa bọn họ ra ngoài.

Chỉ có điện thoại di động của Văn Y, không người nào phát giác đã gửi một cái tin nhắn.¹

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hối Hận Đã Cho Tự Lập

Đi đến quầy rượu trong lòng của Lạc Thiếu Trạch tựa như con thỏ bất ổn, không phải yên tĩnh. Xe việt dã Land Rover màu trắng lẳng lẳng dừng ở bên đường, giống như là một kỵ sĩ yên lặng chờ đợi chủ nhân.

Mở cửa xe, Lạc Thiếu Trạch nặng nề ngồi ở vị trí tài xế, ánh mắt lo âu vô ý thức nhìn về phương xa.

Tối hôm nay cũng không có nghĩ tới sẽ gặp Lạc Mật Mật, chỉ là mang theo Tô Trạch tới gặp khách hàng mà thôi. Có lẽ càng muốn tránh người nào sẽ càng gặp người nào đi, thế nào đến cuối cùng vẫn là đụng mặt đây?

Ban đầu đã cho Tô Trạch đến quán rượu thu thập xong, Tề Nguyên Kiệt lại còn nghĩ tới Lạc Mật Mật. Chẳng lẽ là anh khinh địch? Rốt cuộc là mình đoán sai rồi, lại cho sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Coi như không có chứng cứ chứng minh là Lạc Mật Mật làm, Tề Nguyên Kiệt sẽ từ bỏ ý đồ sao? Cái hăn cần, không phải là công lý.

Lần lượt hiểu lầm, khiến lưng Lạc Thiếu Trạch lưng đeo quá nhiều bí mật, cũng làm cho giữa anh và Lạc Mật Mật ngày càng xa. Loại kết quả này không phải là thứ mà Lạc Thiếu Trạch muốn, nhưng không biết lại đến tình cảnh này.

Cái chìa khóa cắm ở trên xe thủy chung không có khởi động động cơ, giống như là đang nhắc nhở tâm của Lạc Thiếu Trạch đang thấp thỏm, trong vô thức anh đợi ở chỗ này, phải thấy Lạc Mật Mật an toàn rời đi.

Bởi vì anh tin tưởng, "Tiểu mật điên khùng" nhất định có thể tự mình giải quyết, an an toàn rời đi thôi.

Cửa quán rượu vẫn như cũ, đèn đuốc sáng trưng, nam thanh nữ tú cầm tay ôm ấp nhau ra ra vào vào, rồi rít rêu rao đây là một địa phương ý loạn tình mê.

Lạc Thiếu Trạch nhìn cửa quán rượu hồi lâu, thủy chung cũng không trông thấy bóng người, tim của anh bắt đầu hốt hoảng.

"Không được, mình muốn đi vào, Mật Mật, em không được xảy ra chuyện!" Lạc Thiếu Trạch đưa tay mở cửa xe, giơ chân lên đang muốn xuống xe, chuông điện thoại di động vang lên.

"Lạc Thiếu Trạch, Tề Nguyên Kiệt muốn dẫn Mật Mật đi, anh phải cứu cô ấy, nếu không anh sẽ phải hối hận. —— Văn Y."

Tin nhắn giống như là một trái bom nặng ký rơi vào trước mắt của Lạc Thiếu Trạch, nhanh chóng phát ra sóng trùng kích hung hăng đánh vào đại não của Lạc Thiếu Trạch, làm nhất thời anh có loại cảm giác lờ mờ. Cả trái tim bắt đầu treo lơ lửng giữa không trung, kèm theo hơi thở khùng hoảng ở ngực.

Lạc Thiếu Trạch co căng chạy, một hơi xông vào quầy rượu. Đám người hỗn loạn cùng sà nhảy khiêu động, trước sau như một đều huyên nháo, không có một tia không đúng. Lạc Thiếu Trạch tìm kiếm khắp nơi, tâm lo lắng dấy lên lửa mạnh, rốt cuộc không tìm được bóng dáng của Lạc Mật Mật.

Đột nhiên có loại cảm giác chằng lành ập vào lòng, Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm thấy đầu óc hôn mê, cả người giống như là bị rút khô tứ chi như nhũn ra, "Mật Mật, em ở đâu? Ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may, ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may!"

"Lạc tông, sao ngài trở lại rồi?" Người pha rượu ở quầy đi đến, bị vỗ một cái thật mạnh vào bả vai.

Lạc Thiếu Trạch giống như là bắt được một cây cỏ cứu mạng, cả người cũng cảnh giác lên, "Anh em, có thấy Tề Nguyên Kiệt cùng Lạc Mật Mật không? Nói cho tôi biết nhanh lên!"

Bả vai của người pha rượu bị Lạc Thiếu Trạch vỗ đau, hấn híp mắt nhìn đau đẫy hai tay của Lạc Thiếu Trạch ra, "Tề tông, ngài ấy mang theo mấy người kia đi rồi nha."

"Đi đâu vậy?"

"Đi bằng cửa sau, còn có rất nhiều người mặc đồ đen, có phải hay không." Không đợi người pha rượu kể xong, Lạc Thiếu Trạch đã sớm biến mất ở cửa sau của quầy rượu.

Lạc Thiếu Trạch đẩy cửa nhỏ ra, trong ngõ hẻm xanh đen chỉ có bóng dáng anh chạy, "Tề Nguyên Kiệt đáng chết, nhất định là đoán được mình chờ ở cửa, cho nên cố ý dẫn bọn họ đi cửa sau. Mình thật sự là ngu, hối hận đã cho Lạc Mật Mật tự lập, nếu như lúc ấy mang cô ấy đi, sẽ không xảy ra những chuyện này."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đầu Của Tôi

Ánh đèn vàng lẩn vào xuyên thấu qua hốc tường nhỏ chiếu loang lổ trên vách tường hắc ám, yên tĩnh chỉ còn có tiếng thở hỗn hển của Lạc Thiếu Trạch, đơn điệu làm cho người ta đáng sợ, làm cho lòng người kinh sợ. Thật hy vọng vào giờ phút này có thể xuất âm thanh gì đó đánh vỡ loại cảm giác này, cho dù là thét lên một tiếng, một trận rối loạn, điều này có thể để cho trái tim đang treo lơ lửng trong không trung của Lạc Thiếu Trạch từ từ hạ xuống một chút.

"Mật Mật, rốt cuộc em ở đâu? Em cứ biến mất như vậy chẳng phải là muốn mạng của anh sao? Anh biết anh sai lầm rồi, về sau sẽ không bao giờ đánh cuộc như vậy nữa, đi ra nhanh chút được không? Cầu xin em!" Cả người Lạc Thiếu Trạch đổ mồ hôi, không ngừng vò đầu bứt tai.

Rốt cuộc chạy tới cuối ngõ nhỏ, đây là một đầu đường chữ T, cô đơn không người nào, không có xe hơi chạy qua, cũng không có ai xuất hiện. Lạc Thiếu Trạch đứng ở cửa ngõ nhỏ, không biết nên đi hướng nào.

Đột nhiên, một hồi tiếng rên rỉ đứt quãng truyền vào lỗ tai của Lạc Thiếu Trạch, tìm theo âm thanh, Lạc Thiếu Trạch trong góc ngõ nhỏ tìm được Văn Y đang hôn mê cùng Tô Trạch nửa tỉnh.

"Tô Trạch, các người làm sao vậy? Mật Mật đâu? Mật Mật đi đâu vậy?!" Lạc Thiếu Trạch bắt được bả vai của Lạc Thiếu Trạch tựa vào trên tường, vẻ mặt lo lắng tiết lộ ra nội tâm lo lắng, "Nói cho tôi biết nhanh lên, Mật Mật đi đâu vậy!"

Tô Trạch khép chặt mắt không ngừng mê sảng, "Mật Mật, cứu cứu Mật Mật!"

Kèm theo lay động của Lạc Thiếu Trạch, Tô Trạch khẽ mở hai mắt ra, vừa thấy lão đại, cả khuôn mặt đột nhiên rối rắm, "Lão đại, lão đại a, em rất cuộc nhìn thấy anh, sao giờ này anh mới đến?"

"Chớ *** nói nhảm, Mật Mật đâu? Các người không phải đi chung với nhau sao? Làm sao chỉ còn hai người các người, cô ấy đâu?"

Tô Trạch giơ tay lên che trán của mình, ánh mắt bắt đầu mờ mịt, "Mật Mật đâu? Em nhớ vừa rồi sau khi bị bang người áo đen kia mang đi ra, bị người đánh một gậy sau lưng, sau đó cái gì em đều không nhớ rồi, tỉnh lại liền thấy anh."

"Vậy mới vừa rồi cậu kêu cứu Mật Mật là chuyện gì? Nói cho tôi biết, Mật Mật xảy ra chuyện phải không? Nói nhanh một chút!" Lạc Thiếu Trạch nôn nóng xuất huyết bên trong rồi, không khỏi hoài nghi làm sao mình tìm được cái chày gỗ này.

Tô Trạch chậm rì vượt huyết Thái Dương của mình, đột nhiên nghĩ đến cái gì vèo một cái ngồi dậy, bắt lại cánh tay của Lạc Thiếu Trạch, "Đầu của em, lão đại, Mật Mật."

"Mật Mật bị một đám người khác mang đi!" Không biết từ lúc Văn Y hôn mê bên cạnh đã mở mắt, ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm hai người đàn ông trước mắt này, "Mới vừa rồi chúng tôi còn đang nghĩ sẽ bị Tề Nguyên Kiệt mang đến nơi nào, nhưng là chợt có một cỗ xe Buick thương vụ, có nhiều người trong xe chạy xuống đánh chạy những người mặt áo đen, đánh ngất xỉu Mật Mật cùng Tề Nguyên Kiệt mang đi, trước khi đi vẫn không quên đánh chúng tôi ngất xỉu."

"Chính là như vậy, một đám người đánh ngất xỉu bọn em." Tô Trạch kích động ngồi ở một bên khoa tay múa chân.

Lạc Thiếu Trạch đưa tay đánh một cái vào đầu Tô Trạch, ghét bỏ không dứt, "Còn đánh hôn mê, tại sao mới vừa rồi cậu không nói! Tôi còn trông cậy vào cậu bảo vệ Mật Mật, nhìn bộ dạng của cậu kìa! Các người có ghi nhớ bảng số xe hay cái gì đặc biệt hay không?"

Lạc Thiếu Trạch nhìn Văn Y lại nhìn Tô Trạch, hai người cũng đều lắc đầu, chợt Văn Y nghĩ tới điều gì, "Đúng rồi, tôi nhớ dẫn đầu là một nữ, mặc dù mang theo cái mũ, nhưng nhất định là người nữ!"

"Nữ." Lạc Thiếu Trạch nhìn ánh sáng ngoài đầu đường, chân mày vện thành vương mắt.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Im Miệng Quạ Của Cậu Lại

"Đúng vậy, một phụ nữ, nhưng mà thoát nhìn còn rất trẻ ." Văn Y dựa vào chân tường cố gắng đứng lên, nhưng cố gắng ra sao cũng không lên nổi. Xem ra đối với Văn Y yếu đuối mà nói, lăn qua lăn lại như thế này quả thật tiêu hao không ít nguyên khí. Tô Trạch cùng Lạc Thiếu Trạch ở một bên nhìn thấy không ổn, liền vội vàng tiến lên đỡ một cái.

Cô gái trẻ? Lạc Thiếu Trạch suy đi nghĩ lại tự hỏi không có đặc tội qua cô gái nào, coi như mình đã từng ăn chơi đàng điếm, nhưng là mình vẫn rất có phân tấc, làm xong chuyện cũng sẽ xử lý thỏa đáng, huống chi những phụ nữ kia cũng không dám gây ra chuyện như vậy nha.

Như vậy có phải ở trong trường học Lạc Mật Mật đã đặc tội người nào hay không? Không thể nào. Lạc Mật Mật mới chuyển trường không lâu, người còn không có thân quen, làm sao có thể đặc tội với người. Nếu như nói là lần trước trong video chính là cái cô gái kia, vậy thì càng không thể, đã sớm giải quyết trôi chảy, huống chi bối cảnh gia đình của cô gái đó đoán chừng cũng mượn không nổi cái gì Xã Hội Đen.

Lạc Thiếu Trạch không nghĩ ra sẽ là ai, nhưng càng phỏng đoán trong lòng càng hết hoảng.

"Tô Trạch, cậu có thấy người kia không?" Lạc Thiếu Trạch đỡ Văn Y liên quảng một câu hỏi cho Tô Trạch.

Nghe được lão đại hỏi mình, cả người Tô Trạch cũng mau tê liệt ngã xuống dưới đất rồi, vội vàng khoát tay nói mình không nhìn thấy. Nếu chậm một giây sợ rằng lão đại xử anh mất. Tô Trạch thật là hối hận, mới vừa rồi lúc rời đi quây rệu nên nghĩ biện pháp thông báo cho lão đại, như vậy ít nhất sẽ không tăng thêm sai lầm lần nữa.

Không có bảo vệ tốt cho Lạc Mật Mật, tâm lý Tô Trạch tạo cảm giác rất khó chịu, "Lão đại, chúng ta báo cảnh sát đi, trễ một chút nữa cũng không biết Mật Mật sẽ xảy ra chuyện gì." "Im cái miệng quạ đen của cậu đi! Mật Mật sẽ không có gì!" Lạc Thiếu Trạch lấy điện thoại di động ra, đang muốn gọi, chợt điện thoại di động vang lên.

"Này, anh là Lạc Thiếu Trạch?" Giọng nói của đối phương thô cuồng khàn khàn, vừa nghe cũng biết là thông qua thiết bị thay đổi âm.

Phản ứng đầu tiên đây là bọn cướp điện thoại của Lạc Mật Mật, cả người Lạc Thiếu Trạch giật mình, lập tức mở chức năng ghi âm, "Là tôi, người là ai?"

"Hừ, người đoán không ra tôi là sao? Lạc Mật Mật cùng Tề Nguyên Kiệt ở trong tay của tôi." Đối phương cười lạnh.

"MD, người rốt cuộc là ai? Tại sao muốn bắt cóc Mật Mật? Người đến tột cùng muốn làm gì?!"

Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng sắp điên rồi, bên kia điện thoại ngược lại càng thêm bình tĩnh, "Bắt cóc? Lạc tiên sinh đoán chừng là suy nghĩ nhiều, chúng ta chỉ là muốn xin Lạc Mật Mật tiểu thư làm khách, thuận tiện muốn cùng người nói một ít chuyện."

"Nói chuyện? Người dựa vào cái gì muốn nói chuyện với tôi, tôi muốn biết Lạc Mật Mật có an toàn không, mới có thể cùng các người nói chuyện!"

"Tút tut tut." Điện thoại bên kia đột nhiên cắt đứt rồi, điều này làm cho Lạc Thiếu Trạch cảm tức hơn, chuyện còn không có nói rõ, bọn cướp liền cúp điện thoại, bọn họ đến cùng muốn làm cái gì? !

Chẳng lẽ, Lạc Mật Mật đã xảy ra chuyện? Bọn họ không dám cho Lạc Mật Mật nói chuyện với mình?

Lạc Thiếu Trạch hốt hoảng đôi tay bắt đầu run, trước mắt không khỏi bắt đầu mê ly, anh hết sức khống chế tâm tình của mình, vội vàng duỗi ra ngón tay đè nén.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động nhận được một tin nhắn.

Là hình ảnh của Lạc Mật Mật cùng Tề Nguyên Kiệt cột chung một chỗ. Mặc dù trong hình Lạc Mật Mật bị người dùng băng dán màu đen ngăn miệng lại, nhưng quần áo đầy đủ, cặp mắt có hồn nhìn ống kính, hoàn toàn có thể chứng minh lúc này còn sống.

Ngược lại Tề Nguyên Kiệt giống như bị đánh bất tỉnh, lệch qua một bên.

Nhưng, Lạc Thiếu Trạch căn bản sẽ không quan tâm cái kia người, chỉ cần Lạc Mật Mật không có chuyện gì, liền thiên hạ đại cát rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tiền Có Thể Giải Quyết Chuyện Mà Không Phải Là Chuyện Này

Điện thoại reo, Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng nhận điện thoại, "Uy..."

"Tiên sinh Lạc thấy hình chụp rồi chứ? Đây là hình mới chụp, cho nên chúng ta cần phải nói chuyện."

Lạc Thiếu Trạch lặng lẽ thở phào một cái, chỉ cần xác định Lạc Mật Mật không có chuyện gì, những thứ khác đều không quan trọng, chỉ cần tiền có thể giải quyết chuyện mà không phải là chuyện này.

Nhưng, anh vạn lần không ngờ tới là đối phương không như mong muốn

"Các người muốn gì? Muốn tiền sao? Bao nhiêu tiền cũng có thể, chỉ cần các người để Mật Mật trở về nhà an toàn..."

"Ha ha, chúng tôi biết tiên sinh Lạc không thiếu tiền, chúng tôi cũng không thiếu tiền." Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười nhạt, giống như là một cung tên lạnh lẽo bắn về phía lồng ngực của Lạc Thiếu Trạch, "Chúng tôi muốn ngài kết hôn với Bùi Nhã Phi, chỉ đơn giản như vậy."

"Cái gì?" Không có liên quan đến nhau.

Không đúng, cái kiểu đưa ra câu hỏi này không giống như cách thức của một người đàn ông, ngược lại đặc biệt giống phụ nữ, nhất là thanh âm còn trải qua xử lý. Hơn nữa, Tô Trạch và Văn Y đều nói thấy người dẫn đầu là một phụ nữ, chẳng lẽ...

Không phải Bùi Nhã Phi chứ? Bọn cướp để cho anh kết hôn với Bùi Nhã Phi, như vậy người được lợi nhất là Bùi Nhã Phi rồi. Chẳng lẽ cô không chiếm được trái tim của anh liền muốn bày ra trò này để bức hôn sao? Lúc nào thì Bùi Nhã Phi lại biến thành bộ dạng này, đây là "Ái phi" mà anh biết trước kia sao?

Lòng Lạc Thiếu Trạch chợt có cảm giác như bị người nào xé rách, cái cảm giác đã từng đau thấu xương tủy lại một lần nữa xông lên óc. Mình còn đang hoài nghi Bùi Nhã Phi có phải thay đổi hay không, lần này gặp lại được cô, làm sao có thể tìm lại cô thì ra là bóng dáng?

Cái cô gái đã từng chuyên nhất thanh thuần nhưng hôm nay lại biến thành người phụ nữ đủ mọi thủ đoạn, loại mất mát này làm cho người khác cảm nhận chua xót.

Nhưng, chỉ dựa vào suy đoán nhất thời không thể kết tội cho Bùi Nhã Phi. Lạc Thiếu Trạch lấy lại bình tĩnh, bình tĩnh nói, "Được, chỉ cần người bảo đảm Lạc Mật Mật an toàn, nếu không..."

"Nếu không, tôi sẽ khiến ngài thấy Lạc Mật Mật và Tề Nguyên Kiệt trình diễn cảnh nóng. Thành toàn cho tên ác ma sắc lang Tề Nguyên Kiệt là điều mà ngài không muốn nhìn thấy nhất chứ? Nơi này không tới phiên ngài nói 'nếu không' với chúng tôi, ngài chỉ cần làm xong chuyện ngài nên làm đi!"

Đối mặt với tiếng cười nhạo khiêu khích bên đường dây điện thoại bên kia, Lạc Thiếu Trạch nổi trận lôi đình, "Con mẹ mày, nghe đây cho tao, mày dám động đến một sợi lông của Lạc Mật Mật, tao chém cả nhà mày..."

Lạc Thiếu Trạch bệnh tâm thần gặm rú nhưng cũng không có tác dụng với bọn cướp ở đầu dây bên kia, bọn cướp thậm chí không để cho anh dứt lời liền cúp điện thoại.

"Lão đại, không sao chứ!" Tô Trạch đứng một bên mặc dù không nghe rõ nội dung trong điện thoại, nhưng nhìn sắc mặt từ trắng chuyển sang tím của

lão đại, lúc sau lại nghe âm thanh gầm rú liên khăng định chuyện này liên quan đến Lạc Mật Mật, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng.

"Ô Trạch, bây giờ cậu lập tức gọi điện cho lão đại Hắc Bang, nói với bang phái chết dẫm kia tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

Tô Trạch vội vàng lấy điện thoại di động ra, vội vàng hỏi một câu, "Lão đại chẳng lẽ Mật Mật thật sự bị bắt cóc rồi sao?"

"Nói nhảm!" Tức giận như thiên lôi oanh tạc trực tiếp dọa xanh mét Tô Trạch và Văn Y.

Lạc Thiếu Trạch đưa tay nắm lấy tóc mình, chống nạnh lo lắng đi tới đi lui, "Chắc không phải là cô ấy, sẽ không nói cô ấy..."

Chưa từng nghĩ đến lão đại lại có những lúc hoang mang lo sợ như vậy, trong lòng Tô Trạch bắt đầu sợ hãi. Nghe lão đại không ngừng nói năng lộn xộn, Tô Trạch có chút nóng nãy, "Lão đại, cô ấy là người nào?"

Canh hai* hoàn thành, thân mến, Vũ nhi cần sự ủng hộ, sao a, tiếp tục cố gắng lên đi~~

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Về Biệt Thự Trước

Đột nhiên ánh mắt tức giận trừng hướng về phía Tô Trạch, làm cho Tô Trạch rụt đầu tiếp tục dò số điện thoại.

"Tôi sẽ tính toán sổ sách với tiểu tử nhà cậu sau, bây giờ cậu nhanh liên lạc với lão đại Hắc Bang đi có nghe không?" Lạc Thiếu Trạch giơ tay lên không ngừng rống giận với Tô Trạch.

Chợt dừng bước lại, Lạc Thiếu Trạch cầm điện thoại bấm cho Bùi Nhã Phi.

"Này, Thiếu Trạch à, đã trễ thế này sao anh còn vẫn chưa về à?" Đầu dây điện thoại bên kia là giọng nói tê tê của Bùi Nhã Phi làm nũng truyền tới.

"Cô đang ở đâu?" Bộ dáng lạnh lùng của Lạc Thiếu Trạch giống như xuyên thấu qua điện thoại xem người bên kia rốt cuộc có nói dối hay không.

Giọng nói mềm mại của Bùi Nhã Phi cất lên một hồi, "Ai u, Thiếu Trạch, em còn có thể ở nơi nào à? Nhất định là ở nhà rồi. Trong biệt thự chỉ có mình em, em tịch mịch đến chết mất."

"Ở nhà?"

"Đương nhiên, không tin anh nghe một chút, nơi này còn có âm nhạc anh thích đấy."

Điện thoại bên kia lăm băm truyền đến tiếng nhạc, cẩn thận nghe tới đúng là hòa âm bản số chín của Dvorak 《 thế giới mới 》 *, âm sắc thuần khiết như vậy cũng chỉ có bản CD số lượng có hạn do Lạc Thiếu Trạch cất giấu mới có thể có được.

Lạc Thiếu Trạch không biết vì sao thở phào nặng nề một cái, có lẽ xác nhận chuyện này không liên quan đến Bùi Nhã Phi, đây là một việc chờ đợi trong lòng anh rất lâu. Người phụ nữ anh từng yêu coi như không có giữ được nét hồn nhiên thì trái tim màu đỏ cũng là tốt rồi.

Lạc Thiếu Trạch từ từ cúp điện thoại, nhưng chân mày nhăn lại khó chịu.

"Lão đại, Lão đại Hắc Bang điện thoại thông suốt, hẳn nói trong vòng mười phút sẽ tra ra ai làm, anh yên tâm." Tô Trạch giờ điện thoại di động, nghiêm túc hồi báo.

Văn Y đứng một bên cũng có chút nhìn không nổi nữa, bước lên hai bước nhú lông mày nhìn hai người đàn ông này, "Các anh đang suy nghĩ gì đấy? Đây là bắt cóc à, chẳng lẽ các anh thật sự không định báo cảnh sát sao? Chẳng lẽ muốn thông qua giang hồ xã hội đen giải quyết hay sao? Đây chính là Mật Mật nha."

"Đúng vậy, lão đại, không bằng chúng ta báo cảnh sát trước đi!" Tô Trạch cũng không nén được tức giận nói.

Lạc Thiếu Trạch nhú chặt chân mày, con ngươi thâm trầm, có mấy phần sương mù lạnh giá, "Không được, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào, lão đại?"

"Về biệt thự trước."

Xe hơi bắt đầu ở bóng đêm vội vàng bên ba, tốc độ chạy nhanh tựa như muốn bỏ qua tất cả rối rắm của thế gian, đột phá muốn tìm đáp án của câu đố. Lạc Thiếu Trạch lẳng lẳng ngồi ở vị trí ghế phụ, tay cầm nắm chóp mũi, con ngươi lóe lên thấy không ra sự mê hoặc.

Không biết là vì nguyên nhân gì, trong lòng Lạc Thiếu Trạch luôn có một khẳng định như đinh chém sắt, giác quan thứ sáu này làm cho anh lo lắng, anh cần phải lập tức chứng minh để cho sự nghi ngờ lo lắng của anh từ từ có thể bỏ xuống.

Đồng thời, van xin trời xanh chăm sóc cho Lạc Mật Mật của mình, không có chuyện gì xảy ra.

"Tôi thật sự không hiểu, bây giờ Lạc Mật Mật mất tích, lão đại lại có thể tâm bình khí hòa về nhà, chẳng lẽ anh ấy một chút cũng không lo lắng sao?" Nhìn Lạc Thiếu Trạch xuống xe mở cửa, Tô Trạch nắm lấy tay lái bất bình nói với Văn Y.

Ngồi ở phía sau, Văn Y lúc này không còn hơi sức, cô an tĩnh nhìn bóng lưng thâm trầm của Lạc Thiếu Trạch từ từ đi về phía trước, nặng nề thở dài, "anh ấy không phải không lo lắng, mà lo lắng muốn điên rồi. Lão đại các anh tự nhiên có mấy ý tưởng."

Thân mến, hôm nay canh ba hoàn thành, xin mọi người ủng hộ nhiều hơn, nhớ lưu trữ và đề cử, sao sao lộc lộc~~

* Bản hòa âm số chín "Từ thế giới mới" (tiếng Séc: Symfonie č. 9 e moll „Z nového světa“), được biết đến như hòa âm thế giới mới, sáng tác bởi Antonin Dvorak vào năm 1893 khi ông ấy đang là giám đốc của viện Giữ gìn Âm nhạc Quốc gia Mỹ từ năm 1892 đến 1895.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Người Có Tình Sẽ Thành Người Thân

"Thiếu Trạch rốt cuộc anh đã trở lại, mấy ngày nay anh đi nơi nào à? Cũng không về nhà, anh có biết em nhớ anh đến cỡ nào không?" Vừa vào cửa, Bùi Nhã Phi đã tựa như khối mật ngọt dính chặt Lạc Thiếu Trạch, cả khuôn mặt cười đến phong trần.

Mặt không chút thay đổi, Lạc Thiếu Trạch lạnh lùng đem áo khoác ném lên ghế sofa, dùng sức đẩy hai cánh tay của Bùi Nhã Phi ra, đi đến quầy bar lấy ly nước đá.

"Đây là ai? Sao lại thân mật với lão đại các anh vậy. Chẳng lẽ là kim ốc tàng kiều của lão đại các anh à? Thật nhìn không ra, người đàn ông khắp người chính khí lại hoa tâm như vậy. Không trách Mật Mật không muốn về nhà."

Bùi Nhã Phi một thân đau đớn được Tô Trạch nâng đỡ từ từ đi vào biệt thự, thấy cô gái xinh đẹp trước mắt chủ động quyến rũ như vậy thật không thoải mái. Ngược lại, Tô Trạch đứng ở một bên đã sớm thành thói quen, nhưng anh hiểu rõ tính khí của Bùi Nhã Phi, vì vậy vội vàng nhắc nhở Văn Y.

"Cô cũng chớ nói lung tung, đây là Bùi Nhã Phi, để cho cô ta nghe được không tốt đâu."

Bùi Nhã Phi đang đứng bên ghế sofa bưng bưng quan sát từng cử chỉ của người mình yêu, nghe tiếng xì xào phía sau từ từ xoay người lại, nhìn lên

nhìn xuống đánh giá Văn Y.

Tóc dài phất phới, váy trắng cộng với túi xách họa tiết dân tộc đặc sắc làm cho người con gái này đặc biệt có sức quyến rũ, đồ trang sức đơn giản trang nhã thêm con người đặc biệt thần thái tắn mát trong suốt, làm cho Bùi Nhã Phi đang đứng ở phía đối diện đột nhiên cảm giác có một loại uy hiếp.

Cô gái này là ai? Làm sao lại cùng Thiếu Trạch trở về? Hơn nữa còn trắng trợn đi vào biệt thự, chẳng lẽ là Thiếu Trạch ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt lưu lại tình trái sao?

"Ồ, đây là ai, dáng dấp không tệ, làm sao lại cùng anh trở lại, chẳng lẽ là người tình của anh tìm được ở nơi nào à?"

Văn Y còn không có phản ứng lời nói của Bùi Nhã Phi, Tô Trạch đứng một bên cất tiếng, "Cô nói cái gì đó? Chớ nói nhảm, cẩn thận..."

Lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống, Tô Trạch xem biểu tình của Lạc Thiếu Trạch hơi do dự.

Dù sao người phụ nữ này cũng đã từng là nữ nhân của lão đại, nếu làm bực mình vẫn không thể chịu không nổi. Người con gái bất kể là cái nào Tô Trạch đều không thể gây ra chuyện không dậy nổi, không phải là có câu "Người có tình sẽ thành người thân" sao. Nhưng mà lão đại không phải là cái loại người không trượng nghĩa khí, mình còn yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

Giờ cái ly uống đủ, Lạc Thiếu Trạch đem chén nước nặng nề gõ vào trên quầy bar, cúi đầu ánh mắt lại nâng lên nhìn Bùi Nhã Phi.

Bùi Nhã Phi ngày thường không phải là người nhanh mồm nhanh mép, cư nhiên hiện tại lại không suy nghĩ trực tiếp nói ra, có chút quá mức, hay là còn có mục đích khác.

Lạc Thiếu Trạch từ từ đi tới trước mặt Bùi Nhã Phi, lảng lảng "Thường thức" người phụ nữ trước mặt này, con người trong suốt không nhìn rõ suy nghĩ, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi cho đến khi Bùi Nhã Phi không được thoải mái.

Bùi Nhã Phi nhìn chăm chăm, đôi mắt to vô tội, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở khoe miệng, làm điệu bộ vô tội, "Thiếu Trạch, thì sao, có phải lời của em không dễ nghe, lời em vừa nói như vậy, anh cũng vừa nghe, coi như nói giỡn có được không?"

"Không được." Lời nói lạnh lẽo không hề có báo trước ném ra.

Bùi Nhã Phi đưa tay ôm lấy cánh tay của Lạc Thiếu Trạch, lắc lắc làm nũng, "Thiếu Trạch, người ta không có ý xấu, chính là miệng quá nhanh, không có ngăn kịp."

Thân mến, Vũ nhi lại muốn thu ân dẫu, nhớ nhắn tin lại và đề cử, sao sao lộc cộc~~

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Kế Hoạch Không Đủ Chu Đáo?

Lạc Thiếu Trạch cười lạnh một tiếng, vô tình rút cánh tay ra, nghênh ngang tiêu sái đến bên cạnh Văn y, đỡ cô ấy đến ghế sofa.

Bị vứt bỏ qua một xó, Bùi Nhã Phi chu cái miệng nhỏ nhắn không vui nhìn Lạc Thiếu Trạch, trong lòng không được tự nhiên. Cử động này đồng thời làm cho Tô Trạch đang đứng tại chỗ ghen tức đại phát, tư vị trăm ngàn chủng loại khó nhịn.

Không thể nào, chẳng lẽ lão đại lại để ý cô nhóc của tôi rồi sao? Anh ấy không phải là có Bùi Nhã Phi và Lạc Mật Mật sao? Không cần đi, nếu anh cùng lão đại cạnh tranh, trận này còn có thể nhìn sao? Không được không được không cần loạn muốn không cần loạn tưởng...

Lạc Thiếu Trạch đem Văn Y sắp xếp tốt, không để ý đến Tô Trạch bên cạnh, mà ngẩng đầu lên nhìn Bùi Nhã Phi, "Cô chỉ quan tâm bên cạnh tôi có nữ nhân khác hay không, vậy cô không phải quan tâm từng người thân bên cạnh tôi ư? Cô đợi ở trong nhà này cũng chưa từng một lần hỏi thăm đến tình huống của Lạc Mật Mật."

Khuôn mặt vừa nhấc lên, Bùi Nhã Phi giật thót mình, nhưng nhanh chóng xoay người làm bộ như không có gì, "Em xong rồi sao lại hỏi cô ấy, cô ấy cũng không phải là người nào của em à."

Lạc Thiếu Trạch lạnh lùng cười một tiếng, đôi tay cầm ở trong túi quần bày ra bộ dạng bất cần, "Ha ha, cô không phải quan tâm a, vậy cô biết Lạc

Mật Mật mất tích sao?"

"Mất tích là được rồi." Thuận miệng lời nói vừa nói ra làm cho mọi người ở đây kinh ngạc không thôi, thấy sắc mặt mọi người không đúng, Bùi Nhã Phi mới ý thức được mình sai lầm, vội vàng che miệng lại không ngừng lắc đầu, "Không phải không phải, em không có ý đó. Mất tích á, ai nha, anh nói đùa nhỏ Mật Mật này thế nào lại không thấy đâu rồi, ở trong trường học gặp chuyện không vui, đi quây rượu còn bị người khi dễ... Cô ấy không phải là lại gặp loại người xấu đó chứ? Có cái gì cần em giúp một tay không?"

"Đối trá!" Văn Y khinh thường nghiêng đầu qua đi.

Tô Trạch đi tới bên sofa, sáng khói ngồi bên cạnh Văn Y, "Mới vừa nhìn thấy cô ấy cô đã xác định được rồi à."

Trước mặt ba người toàn bộ đều đứng phía đối lập, Bùi Nhã Phi cảm thấy tứ cố vô thân, trước nay chưa từng có cảm giác mất mát cùng hết hoảng như vậy.

"Trường học, quây rượu, những chuyện này ai nói với cô?" Chậm rãi lại gần Bùi Nhã Phi, hơi thở tức giận Lạc Thiếu Trạch để cho cô có chút khó thở, "Bùi Nhã Phi, có cần cô giúp một tay hay không, chỉ trong lòng cô mới hiểu rõ. Tôi chỉ muốn nói, chuyện xấu đó đừng tưởng tất cả mọi người không biết cô làm cái gì, trong lòng tôi đều rõ ràng."

Cúi đầu, Bùi Nhã Phi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Lạc Thiếu Trạch, có một loại cảm giác sợ hãi nháy mắt xuyên thấu toàn thân, để cho cô cảm nhận được rét lạnh vô tận.

Có phải mình đã lộ ra cái gì không, tại sao Thiếu Trạch lại ám hiệu như vậy? Đã sớm biết anh sẽ hoài nghi mình, cho nên mình đã trở về nhà trước, còn đem hòa âm mở ra, chính là để mình thoát khỏi hiểm nghi, chẳng lẽ mình làm còn chưa đủ kín đáo sao?

Trong lòng Bùi Nhã Phi đánh trống, vốn chỉ là tiết tấu vững vàng trong lúc này đột nhiên hỗn loạn.

Lời nói âm trầm giống như sấm sét ngang giữa trời quang trong phòng khách không ngừng vang vọng, tất cả mọi người bị khí thế cường đại của Lạc Thiếu Trạch chấn động, "Tôi bây giờ không muốn đem tất cả mọi chuyện phơi bày ra, nhưng Lạc Mật Mật không thể có bất cứ chuyện gì, không nên ép tôi, nếu không người kia bỏ lỡ sẽ là toàn bộ, toàn bộ thế giới!"

Những lời này giống như một chuông báo động dội lên đầu của Bùi Nhã Phi, ong ong gõ vang, để cho hai lỗ tai của cô cảm thấy hơi ù, cả người lọt vào chết lặng.

Thân mến, Vũ cô nương lại tới, hôm nay hai canh đã hơn, hy vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn, cất giấu, đề cử, nhắc lại, sao sao lộc lộc~~

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Người Và Vật Đã Không Còn

Tựa như làn gió táp mưa sa ướt sũng, Bùi Nhã Phi nắm lấy bàn tay nhỏ bé si ngốc đứng tại chỗ, trong lòng cô ta tự nói với mình nên cãi lại, nhưng mấp máy miệng nhiều lần cũng không có hơi sức phát ra một âm thanh.

Người đàn ông trước mắt này là thế giới mà cô coi trọng nhất, nếu như không có phần chú ý này, đoán chừng Bùi Nhã Phi đã sớm chết rồi.

Ban đầu không phải mình tự nguyện rời anh ấy mà đi, khi đó cô cỡ nào chỉ muốn đi chết. Thế nhưng chỉ có một lý do duy nhất để cô chống đỡ tồn tại đi xuống, chính là trên thế giới này có một người yêu cô như vậy, Lạc Thiếu Trạch. Cô chống đỡ lấy, nỗ lực, sau khi trở lại đã dùng trăm ngàn phương pháp để tìm kiếm anh ấy, rốt cuộc gặp được, vật và người đã không còn.

Được rồi, coi như hiện tại mục đích của cô không còn tinh khiết nữa, coi như mình bị Thuộc Oái Nương xui khiến mới đi tới bên cạnh anh, nhưng thanh âm này vẫn xuất phát từ đáy lòng chân thật của mình. Cô hy vọng Lạc Thiếu Trạch có thể quý trọng cô như trước, thích cô, trong đôi mắt chỉ có hình bóng của cô. Nhưng, khẩn trương rồi, tất cả đã không có rồi.

Hiện tại, vô luận cô làm cái gì, trong đôi mắt của Lạc Thiếu Trạch luôn có một người con gái xa lạ. Bùi Nhã Phi nhìn ra, đó không phải là mình, thì ra đó là tiểu nha đầu Lạc Mật Mật người mà mình chưa từng để ở trong mắt. Cũng không ai biết khi cô thật sự biết được điều này cô có bao nhiêu oán hận, cỡ nào khó chịu.

Bọn họ không có chính thức chia tay, lại chia lìa sạch sẽ, một chút tơ tình cũng không có, điều này làm cho trong lòng Bùi Nhã Phi như bị châm đau nhói, đau đến thở gấp.

Có thể coi như mình có phần nào không cam lòng, Bùi Nhã Phi cho tới bây giờ cũng không muốn Lạc Mật Mật chết không được tử tế, cô chỉ muốn cho Lạc Thiếu Trạch ở bên cạnh mình, cả đời với mình sống cùng một chỗ.

Dĩ nhiên, cũng như Thuộc Oái Nương mong muốn, Bùi Nhã Phi cũng có thể có được món tiền mình muốn. Nhưng, loại chuyện bán thiu như vậy sao? Theo như nhu cần không phải sao?

Bùi Nhã phi hiểu, mục đích Thuộc Oái Nương là phá đổ tập đoàn họ Lạc, chỉ đơn giản muốn gia đình họ Lạc thất bại thảm hại, cho nên mới ra tay giúp cô. Không đúng, là lợi dụng cô. Mặc dù cô không biết Thuộc Oái Nương và gia đình họ Lạc rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, nhưng cái loại này có thể là cơ hội đoạt lại Lạc Thiếu Trạch làm cô động lòng, muốn bắt được.

Hơn nữa, mình không phải là không lợi dụng Thuộc Oái Nương à?

Tiến vào như vậy, tranh đoạt như vậy, ít nhất để cho trong lòng của mình dễ chịu hơn, an ủi mình là bởi vì trả khoản nợ mới làm những chuyện này.

Cho dù mình không đồng ý làm cũng là bởi vì Thuộc Oái Nương chỉ điểm.

Cô không ngốc, cô cũng không có tính toán muốn phá đổ gia đình họ Lạc sau khi kết hôn với Lạc Thiếu Trạch. Coi như cô thiếu tiền, nhưng tiền bạc nhiều hơn nữa cô cũng sẽ lấy được từ nhà họ Lạc sau khi cô cưới Lạc Thiếu Trạch. Cô chỉ muốn Lạc Thiếu Trạch ở bên cạnh mình, trong lòng chỉ có mình cô.

Nhưng tất cả tựa như không có đơn giản như vậy.

Hiện tại làm sao mình xuống đài đây?

Bùi Nhã Phi không ngừng níu vạt áo ngủ, nghĩ tới tâm sự của mình, từ từ hướng phòng ngủ đi tới.

Mình làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, Lạc Thiếu Trạch cũng đã nhìn ra, chẳng lẽ còn phải chờ Lạc Thiếu Trạch tự tay bắt tới mình sao? Nhưng, mình bây giờ thả Lạc Mật Mật, có thể hay không có điểm giấu đầu lòi đuôi?

"Lão đại, Bùi Nhã Phi đi về phòng, chẳng lẽ để cho nàng..." Tô Trạch đôi mắt to ngu ngốc nhìn chăm chăm Lạc Thiếu Trạch, đưa tay chỉ về phương hướng Bùi Nhã Phi đang rời khỏi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ngu À?

"Ngu à, anh không thể không nói được sao?" Văn Y lôi kéo Tô Trạch, trừng mắt một cái.

Đến lúc này, ai cũng có thể nhìn ra mục đích của Lạc Thiệu Trạch, ai cũng có thể hiểu chuyện này có liên quan đến Bùi Nhã Phi, Tô Trạch há rộng miệng, không nên làm ra một cái ba năm sáu đến.

Tô Trạch lộ ra ánh mắt vô tội, xem Văn Y một chút lại xem lão đại không nói một lời nào một chút, giọng điệu thật sâu nuốt xuống.

Bùi Nhã Phi từ từ trở về phòng, ánh đèn sáng ngời chói mắt sáng lóa cả căn phòng, làm cho cô ta không kịp thích ứng. Vì vậy cô xoay người ngồi ở bên bàn trang điểm, ngơ ngác nhìn mình trong gương, từ từ cầm điện thoại di động lên.

"Thả người!" Ngón tay trên bàn phím nhẹ nhàng lướt qua, cuối cùng bấm phím "Gửi đi".

Thật sự muốn thả ư?

Cái nút này đè xuống, tất cả kế hoạch sẽ bị lộ, Thuộc Oái Nương không chỉ sẽ không chia cho mình một xu tiền, còn có thể sẽ yêu cầu bồi thường hợp đồng, khi đó mình sẽ lâm vào tình cảnh quẫn bách.

Quan trọng nhất chính là, nếu quả thật sự thả, thì đồng nghĩa với việc mình thừa nhận tất cả, đến lúc đó nhất định phải ra khỏi biệt thự nhà họ

Lạc, không còn lý do ở lại bên cạnh Lạc Thiếu Trạch. Hơn nữa, hiện tại, nguy cơ quan hệ xã hội của công ty Thịnh Hành đã vượt qua, Lạc Thiếu Trạch cũng không có lý do gì để lưu lại mình, chẳng lẽ đó chính là kết quả mình muốn sao?

Nước mắt vào lúc này tựa như biểu đạt cảm thụ trong lòng Bùi Nhã Phi, cứ như vậy không kiên ky từ trên mặt rơi xuống, nhỏ lên sàn nhà.

Nhấn, cuối cùng vẫn còn lựa chọn nhấn.

"Hy vọng mình sẽ không hối hận."

Nhẹ nhàng nói, Bùi Nhã Phi từ từ rút rương hành lý ra.

"Lão đại, Mật Mật tìm được, anh xem, tìm được."

Tô Trạch cầm điện thoại apple của mình lên, hưng phấn đung đưa trước mặt Lạc Thiếu Trạch.

Văn Y cũng có chút không kịp chờ đợi năm sắp đi lên xem, nụ cười trên khuôn mặt.

"Ở nơi nào? Nói nhanh lên một chút?" Lạc Thiếu Trạch không có nhìn điện thoại di động, bước nhanh đến ghế sofa cầm áo khoác chuẩn bị ra cửa.

"Ở trong nhà máy hóa chất bỏ hoang thuộc vùng ngoại ô. Là bọn bắt cóc gửi cho tôi đấy. Làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy?" Tô Trạch kích động lời nói có chút không được mạch lạc.

"Anh dần à, anh rốt cuộc khờ hay giả ngu!" Văn Y bất đắc dĩ gõ vào đầu Tô Trạch, đồng thời hưng phấn hồi hộp.

Tô Trạch có chút xấu hổ nhìn người đẹp ở trước mặt, không che giấu trộm vui mừng, "Văn Y, cô... Lão đại, chúng ta..."

Tô Trạch vừa mới chuyển qua nói với Lạc Thiếu Trạch cùng nhau lên đường thì phát hiện anh ấy đã sớm vọt ra khỏi cửa.

Cứ như vậy, khi Lạc Thiếu Trạch, Tô Trạch và Văn Y chạy tới nhà máy hóa chất bỏ hoang thì thấy Lạc Mật Mật và Tề Nguyên Kiệt hôn mê rồi rít ngã lệch trên bao bố cũ rách, bị người trói gấu. Tề Nguyên Kiệt bên người còn có thuốc mê bị bọn bắt cóc vứt lại, y phục cũng đã bị người xé rách, lộ thân hình trắng bệch.

Lạc Thiếu Trạch không kịp chờ đợi vọt vào bên cạnh Lạc Mật Mật, nhanh chóng cởi sợi dây ra, thật chặt ôm Lạc Mật Mật vào ngực, "Mật Mật, Mật Mật của anh, em rất cuộc hoàn hảo trở lại bên cạnh anh rồi, Mật Mật."

"Lão đại, anh xem, những loại thuốc mê này đều là xuân dược. Đám người này muốn làm cái gì à, chẳng lẽ muốn Tề Nguyên Kiệt đối với Mật Mật của chúng ta..."

"May nhờ chúng ta kịp thời chạy đến, tất cả đều tốt đẹp." Văn Y kịp thời cắt đứt sự kích động của Tô Trạch, liếc sâu anh một cái.

{ chẳng lẽ anh thật muốn dùng những từ ngữ này nói cho các lão đại của anh nghe sao? Anh còn muốn kích thích đến anh ta sao? }

{ Ừ, đúng đúng! }

Văn Y và Tô Trạch không ngừng ám hiệu, nhưng mà bây giờ Lạc Thiếu Trạch đâu còn có tâm tình mà quản bọn họ nói cái khí gì, trong mắt của anh chỉ có Lạc Mật Mật. Chỉ cần Lạc Mật Mật không có chuyện gì, cái khác anh đều không quan tâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Chẳng Lẽ Đây Là Giác Mộng?

Tô Trạch và Văn Y mở trói cho Tề Nguyên Kiệt, đưa hắn về nhà. Mà Lạc Thiếu Trạch mang Lạc Mật Mật đang ngủ mê man trở về biệt thự nhà họ Lạc.

Xe dừng lại tại biệt thự màu trắng vào khoảng rạng sáng năm giờ, cứ như vậy một cuộc ồn áo nháo loạn vượt qua cả một buổi tối, Lạc Thiếu Trạch suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ.

Anh chậm rãi mở cửa xe, Lạc Mật Mật vẫn ngủ ngọt ngào, dáng vẻ cực kỳ giống trẻ nít ngủ say không buồn không lo, tốt đẹp như vậy, hạnh phúc như vậy.

Lạc Thiếu Trạch hy vọng để cho cô ngủ như vậy, ít nhất là trong mộng cô sẽ vui vẻ, ít nhất bây giờ trong đầu cô không cần quan tâm xem bọn họ sẽ làm gì để vượt qua tất cả các chướng ngại và ngăn cách, muốn đạt được kết quả gì, chỉ cần thần giác mơ nguyện ý, không cần phải để ý số mạng an bài.

Nhẹ nhàng mỉm cười giống như khuôn mặt mơ màng sương mù không màng danh lợi, bóng dáng thẳng tắp tựa như một gốc cây đại thụ thanh tú đứng lặng lẽ ở bên cạnh Lạc Mật Mật. Lạc Thiếu Trạch hy vọng vẫn cứ như vậy nhìn cô, nhìn xuống, cả đời...

Nhưng chuyện tình không như nguyện, Lạc Mật Mật từ từ mở hai mắt ra, ánh sáng bình minh sáng nhạt không lịch sự xông vào mắt của cô, đánh thức cô dậy.

Lạc Mật Mật xoa ánh mắt mông lung của mình, "Ai, đây là đâu? Mật quá!"

Chống thân thể chuẩn bị đứng dậy, lúc này một bàn tay to duỗi tới, dùng sức kéo lại. Lạc Mật Mật định thần nhìn lại, ở trong lòng cái con nai tơ kia trong nháy mắt thức tỉnh.

Bánh nướng áp chảo, là bánh nướng áp chảo, tên đáng chết, làm sao anh biết em nhớ anh! Mới vừa rồi ở trong mộng em còn một mực tìm anh, cứ nhiên lúc tỉnh anh lại ở trước mặt em. Chẳng lẽ đây chính là giấc mơ trở thành sự thật sao?

Một dòng nước ấm trong thân thể chạy tới chạy lui, cả người mệt mỏi tựa hồ biến mất toàn bộ, khiến cho cả người Lạc Mật Mật cũng tản ra một cỗ tinh thần nhiệt tình, hai con mắt lại tỏa ra ánh sáng mê người.

"Bánh nướng áp chảo, là anh sao? Làm sao anh hội..." Lạc Mật Mật nhìn lên nhìn xuống đáng giá Lạc Thiếu Trạch một chút, sau đó nhìn lại bản thân, chợt nhớ chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Tối hôm qua, mình bị Tề Nguyên Kiệt bắt, Lạc Thiếu Trạch cứ nhiên không để ý tới mình, cứ nhiên bỏ qua mình rời đi. My god! Chẳng lẽ đây là giấc mộng? Nhưng mà quần áo trên người của cô rất giống ở trong mộng! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

"Mật Mật, em đã tỉnh. Chúng ta về nhà đi!" Lạc Thiếu Trạch cứ đứng như vậy dụi dụi nhìn Lạc Mật Mật ở nơi nào đó phát điên.

"Bánh nướng áp chảo, anh nói cho em biết, em nhớ tối qua anh không để ý đến em, lần đầu tiên anh bắt kể em, có phải thật như vậy hay không?"

Nhìn ánh mắt hung hãn chất vấn của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch nuốt nước miếng, mắt không nhìn được còn tránh né.

"Ừ." Lạc Thiếu Trạch gật đầu.

Lạc Mật Mật lập tức nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, trong đôi mắt cũng bắt đầu hiện nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, "Vậy là sao, em biết ngay đó không phải là mộng, đó là thật. Anh thật sự bất kể em, anh không trông nom em còn ném em cho người xấu, anh tại sao lại có thể hư như vậy, ô..."

Lạc Mật Mật giờ nắm đấm dùng sức đánh vào lồng ngực Lạc Thiếu Trạch, khóc âm lên.

Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, cũng không để ý đến chủ nghĩa dũng cảm của đàn ông, nước mắt rơi xuống. Nhìn Lạc Mật Mật đánh mình, uất ức, một tay Lạc Thiếu Trạch ôm lấy thân hình kia vào trong ngực.

"Anh là người xấu, anh là người xấu, anh không trông nom em, anh cứ nhiên ném em bất kể, em..." Chui vào trong ngực của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật vẫn không buông tha đánh vào sau lưng của anh, nước mắt đầy mặt thấm ướt quần áo của Lạc Thiếu Trạch, "Anh biết khi em nhìn thấy anh rời đi, em có nhiều khó chịu sao? Anh làm sao có thể để cho em thất vọng, tại sao có thể mặc kệ buông tha em, anh chính là tên khốn kiếp, trộm đi tâm của em còn hành hạ em như vậy..."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Không Cho Phép Anh Ở Trong Thế Giới Của Em Đi Tới Đi Lui

"Anh là tên khốn kiếp, anh là người rất xấu." Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng đỡ Lạc Mật Mật dậy, vươn tay lau chùi nước mắt trên mặt Lạc Mật Mật, tràn đầy thâm tình nhìn, "Mật Mật, anh không có vứt bỏ em, em biết không anh vẫn một mực chờ em."

"Nhưng, anh đi rồi, anh lại không cho em xuất hiện!" Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn còn không chịu tha thứ.

Lạc Thiếu Trạch không thể không miễn cưỡng gật đầu một cái, "Đúng, đúng, anh không đúng, sao anh có thể mặc kệ Mật Mật nhà của chúng ta. Lần sau anh không dám nữa được chứ?"

"Còn muốn có lần sau, lá gan của anh thật là lớn." Lạc Mật Mật cười, nhẹ nhàng đánh một cái vào lồng ngực Lạc Thiếu Trạch.

Hai người cười một tiếng, Lạc Thiếu Trạch từ từ lau khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính ở chỗ này nước mắt lộ vẻ nghịch ngợm. Trong gió nhẹ, tóc của Lạc Mật Mật thật dài từ từ phiêu động, giống như một chút ánh nắng sáng sớm lành lạnh làm dịu lòng người. Một đôi mắt bình tĩnh như nước, Thủy Linh xinh đẹp, ánh sáng ngũ sắc chiếu đỉnh đầu, giống như suối nước róc rách lành lạnh sạch sẽ.

Lạc Thiếu Trạch nhìn mất hồn, ngón tay trên gương mặt mịn màng từ từ dừng lại, con người trong suốt vào lúc này không giống với ánh mắt thông

tuệ thường ngày, tản mát ra dòng điện kích động lòng người. Chậm rãi mà tới gần, hô hấp dồn dập trong nháy mắt hòa tan cùng nhau.

Lạc Mật Mật mở cặp mắt thật to, nhìn bờ môi khêu gợi trước mắt chậm rãi tới gần, chậm rãi tới gần, cho đến đụng phải chóp mũi của mình, từ từ dò dẫm xuống dưới. Không biết tại sao, đột nhiên nhanh chóng lùi ra sau, theo bản năng tránh xa đôi môi ấm áp của Lạc Thiếu Trạch.

Tròng mắt buông xuống Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng nâng con người thu hút, thử dò xét nhìn ánh mắt tránh né của Lạc Mật Mật, lưu luyến như vậy nửa giây chợt giống như con mãnh thú phát ra công kích, một động tác bắt được đôi môi của Lạc Mật Mật, dùng sức hút lấy.

Bị căng thẳng như vậy, căng thẳng Lạc Mật Mật cũng yên tâm, từ từ hồi phục, mút thỏa thích. Khi răng môi hai người giao hội, phần nhu tình ở mỗi người kịch liệt vang vọng.

Chậm rãi, Lạc Mật Mật dựa vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch, dịu dàng làm cho cô không nhìn được xấu hổ. Ngượng ngùng cúi đầu mỉm cười.

"Mật Mật, chúng ta về nhà đi, trở về biệt thự. Tất cả bắt đầu lần nữa." Lạc Thiếu Trạch ôm vai Lạc Mật Mật thật chặt, cúi đầu khẽ hôn sợi tóc mềm mại.

Lúc này Lạc Mật Mật chợt nghĩ đến cái gì, "Chưa được, chuyện lúc trước anh còn chưa có giải thích rõ ràng với em, em không muốn."

"Tại sao không được, anh sẽ giải thích rõ với em. Chẳng lẽ anh bảo em kiên trì, anh sẽ phản bội em sao?" Lạc Thiếu Trạch có chút gấp gáp.

Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên, dùng sức đẩy Lạc Thiếu Trạch, "Hừ, em cho phép anh đi vào thế giới của em, nhưng quyết không cho phép anh ở trong thế giới của em đi tới đi lui. Như anh làm xằng làm bậy, em có cho phép sao?"

"À?" Lạc Thiếu Trạch đưa tay sờ đầu một cái.

Lạc Mật Mật nhanh nhẹn nhảy xuống xe, đưa tay vén sợi tóc bên tai, róc xương lóc thịt một cái, "A cái gì a, lời của em anh nghe không hiểu sao. Trước kia anh làm nhiều chuyện, em tin tưởng người, nhưng không có nghĩa là anh gạt em liền không cần phụ trách, ừ, phạt anh quét dọn vệ sinh một tuần lễ, xem sau này anh còn có dám hay không."

Nói xong, Lạc Mật Mật sôi nổi chạy vào biệt thự.

"À? Đây là chuyện gì đây? Lạc Mật Mật lá gan của em lớn như vậy từ khi nào, lại dám ra lệnh cho anh. Em đứng lại đó cho anh! Nói rõ ràng mới được vào cửa!" Lạc Thiếu Trạch dở khóc dở cười, đuổi theo Lạc Mật Mật vào biệt thự.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chúng Ta Sẽ Chết Thật Lâu

Vọt tới cửa, Lạc Mật Mật ở bên trong này sững sờ. Lạc Thiếu Trạch theo sát phía sau cười ha hả chạy tới, vừa nhìn tình huống bên trong cũng không nhìn đứng ở tại chỗ.

"Em, phải đi sao?" Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng hỏi.

Lúc này tay Bùi Nhã Phi cầm rương hành lý đứng ở cửa, có chút ngưng ngừng nhìn hai người cười đùa, cúi đầu khe khẽ gạt đầu. Ngược lại đứng ở cửa ánh mắt Lạc Mật Mật có chút kỳ quái nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bùi Nhã Phi, có chút biểu lộ phức tạp.

"Cô muốn đi đâu à? Muốn rời khỏi sao?" Lạc Mật Mật mặt mày nháy lên, không quá cao hứng.

Bùi Nhã Phi ngược lại giống như cô vợ nhỏ tức giận, căn môi không dám nhìn thẳng Lạc Mật Mật, "Đúng vậy, đến lúc tôi nên rời đi."

"Rời đi tốt hơn, tránh để cho người nhìn phiền lòng, cô không ở nơi này tôi sẽ rất vui vẻ." Nói xong, Lạc Mật Mật hất tay vào biệt thự.

Lạc Thiếu Trạch theo ở phía sau từ từ đến gần Bùi Nhã Phi, cúi người xuống muốn giúp xách hành lý lại đột nhiên bị Bùi Nhã Phi tránh né, "Không cần, em tự mình tới, em. Có thể."

Lạc Thiếu Trạch nhếch miệng môi, nhẹ nhàng thở phào một cái, "Cám ơn em."

"Cám ơn em? Cám ơn em cái gì?" Bùi Nhã Phi kinh ngạc nhìn Lạc Thiếu Trạch, trong lòng có loại tư vị không nói ra được.

Giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ bả vai Bùi Nhã Phi, mặt mày Lạc Thiếu Trạch trầm thấp, giọng nói có chút khàn khàn, "Lần này không nhờ em sợ là Mật Mật nhà anh sẽ xảy ra chuyện lớn. Anh rất cao hứng, rất vui mừng, thật ra thì thủy chung em đều thiện lương, phần chân thành tha thiết này không có thay đổi đúng không?"

"Lạc Mật Mật nhà anh" , "Vui mừng" , "Thiện lương" Từng chữ giống như là ánh sao chói mắt làm đau nhói ánh mắt của Bùi Nhã Phi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Mình thiện lương sao?

Bùi Nhã Phi không có nói gì, vốn là muốn đợi đến lúc Lạc Thiếu Trạch trở lại, tự mình chào tạm biệt anh, một lần cuối cùng như vậy gần gũi nhìn anh, nhưng bây giờ, cái gì cô cũng không làm được rồi. Nước mắt không có tiền đề làm cô quên hết những lời nói đã chuẩn bị, mang theo mệt mỏi rời biệt thự.

Đứng ở cửa, Lạc Thiếu Trạch nhìn bóng dáng dần dần biến mất, trong lòng chợt có cảm giác không đâu, không rõ ràng lắm là cái tư vị gì. Lạc Mật Mật từ từ đi tới cửa, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn bóng dáng của Bùi Nhã Phi, bệt bệt miệng có chút không thoải mái.

"Ai u, còn nhìn, người ta đều đi thật xa rồi, nếu là không bỏ được, anh đuổi theo đi. Khi còn sống vui vẻ lên chút, không nên có cái gì hối hận, nếu không chúng ta sẽ chết thật lâu."

Lạc Thiếu Trạch quay đầu lại nhìn Lạc Mật Mật, đầu tiên là liếc một cái, rồi sau đó từ từ sát lại gần gương mặt của Lạc Mật Mật, "Trong tâm mắt hơi nhỏ một chút nha."

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, "Em là lòng dạ hẹp hòi, nhưng không phải là không có, dĩ nhiên tính khí của em cũng tốt, nhưng là không có..!"

"Vậy sao?" Lạc Thiếu Trạch từ từ gần sát lại bên tai Lạc Mật Mật, phun hơi thở nóng rực, làm cho tai Lạc Mật Mật đỏ, nóng bỏng nóng bỏng, hơn nữa giọng nói từ tính của Lạc Thiếu Trạch vang vọng trong tai, cả người Lạc Mật Mật liền không có hơi sức, có chút chống đỡ không được.

Sẽ không hiện tại liền muốn tán tỉnh chứ? Đây biến chuyển cũng quá nhanh chứ? Hôm qua còn nói chết sống là huynh muội, hiện tại lại coi mình như phụ nữ tán tỉnh, đây là thế nào?

Chẳng lẽ là bị người bỏ thuốc rồi hả ?

Lạc Mật Mật giơ tay lên sờ trán của Lạc Thiếu Trạch, một chút cũng không nóng nha, không giống như là bị hạ thuốc. Lạc Mật Mật lại bấm thần kinh mình một cái, xác định mình không có xuất hiện ảo giác.

Cô cử động khiến Lạc Thiếu Trạch bất thành lình đứng sừng sờ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Ngủ Trần Trường

"Mật Mật, em làm gì đấy?"

"Em đang nhìn xem anh có phải sốt lên không?"

"Ồ ồ." Đánh rưng tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch tức giận đi vào trong nhà.

Hắc, em còn chưa tìm anh tính số đâu rồi, anh lại túm lên ha, lại nói không rõ liền làm càn, em không phải là nữ nhân tùy tiện!

Lạc Mật Mật bước nhanh đuổi theo Lạc Thiếu Trạch, chu cái miệng nhỏ nhắn mặc kệ, "Thôi đi, em còn không có phát giận, anh lại tức giận trước, anh cùng em nói cho rõ ràng, rốt cuộc chúng ta là cái gì nha, anh đối xử như vậy với em làm em không được tự nhiên nha."

"Chúng ta là cái gì?" Lạc Thiếu Trạch chột dừng lại, Lạc Mật Mật theo sau vừa đứng đưng vào trên lưng anh. Anh từ từ quay đầu lại xem một chút Tiểu Bất Điểm, trong lòng vui lên, "Chúng ta là tình nhân nha , em quên sao? Chúng ta không phải đã nói khi không có người khác chúng ta là quan hệ yêu thương sao?"

"Thật à? !" Lạc Mật Mật phịch một tiếng ôm lấy cổ Lạc Thiếu Trạch bò lên, "Anh nói là thật à? Thật tốt quá, rốt cuộc anh đã chịu ở cùng một chỗ với em."

"Không đúng, anh còn chưa có giải thích cho em? Tại sao sau khi anh làm tổn thương em, không giải thích với em chẳng phải là tiện nghi cho anh. Anh nói mau, tại sao lúc trước đối đãi như vậy với em? Nói mau." Đôi tay Lạc Mật Mật nắm lấy lỗ tai Lạc Thiếu Trạch, giống như không có đáp án thề không bỏ qua.

Lạc Thiếu Trạch mãnh liệt phe phẩy đầu, hét to, "Cô nhóc này, cho em một chút sắc mặt em liền tạo phản, mau xuống đây, xuống!"

"Không, anh không nói rõ ràng, em không xuống, anh không nói, anh không nói em liền cắn anh Hàaa...!" Nói xong, một hớp đi xuống, Lạc Mật Mật cắn lỗ tai Lạc Thiếu Trạch chết cũng không nhả.

"Tiểu tổ tông của anh, anh nói, em là nữ chủ nhân của nhà này, muốn anh làm gì anh nào có dám không phối hợp nha. Nhưng, muốn anh nói thì em cũng phải xuống đây đi?"

Nhìn Lạc Thiếu Trạch buồn khổ, Lạc Mật Mật cũng không vui vẻ, trượt chân một cái chạy xuống, hai tay khoanh để ở trước ngực, tà tà cười.

"Cái này đúng rồi nha, có lời gì thì từ từ nói, anh không thể động thủ đúng không, nhất là còn động miệng, vậy thì lại càng không đúng rồi." Lạc Thiếu Trạch cười xấu xa đi tới quầy rượu tự mình rót ly nước.

Cười một tiếng, Lạc Mật Mật lẳng lẳng nhìn Lạc Thiếu Trạch đi tới đi lui, "Là anh nói, em là nữ chủ nhân nhà này, ừ, hiện tại nữ chủ nhân yêu cầu anh trả lời vấn đề, nhanh lên một chút thôi."

Vừa nghe, Lạc Thiếu Trạch ngửa cổ uống cạn sạch nước trong ly, bước nhanh đi vào phòng ngủ, "Mệt quá, ngày mai rồi hãy nói, cũng phải xem em biểu hiện thế nào nha."

Hắc, đây là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng là anh không đúng, thế nào đến cuối cùng thành của mình không phải, còn phải xem biểu hiện, có chút thật

là quá đáng thôi.

Lạc Mật Mật đứng tại chỗ hơi giận không làm gì được, gương mặt vừa nhìn, cũng sáu giờ rồi, nhanh lên, đợi lát nữa cùng anh tính sổ.

Buổi sáng ánh mặt trời chói mắt sáng rỡ, trên cửa kính rơi xuống đất theo màn cửa sổ màu trắng uyển chuyển nhảy múa, đẹp không thể nói. Lạc Mật Mật dẫn gân cốt một cái, hoạt động cổ đi vào phòng ngủ của Lạc Thiếu Trạch.

Mỹ nam đang trình diễn ngủ trần truồng, này có thể so với mỹ nhân ngủ hăng hái hơn nha, gió nhẹ thổi tới bóng loáng trên người của Lạc Thiếu Trạch, khiến Lạc Mật Mật đứng ở cửa không nhìn được chỉ muốn chảy nước miếng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Lật Người Ngủ Tiếp

Vẫn không có từ bỏ cái thói quen này nha, vậy cũng đừng trách em, ai kêu em bắt gặp được? Bánh nướng áp chảo, em tới rồi...! Sáng tỏ cười một tiếng, Lạc Mật Mật thuận lợi nhào tới trên giường lớn mềm mại, làm nệm không ngừng nhấp nhô.

Nhưng, Lạc Thiếu Trạch ngủ say một chút phản ứng cũng không có, hoàn toàn vẫn còn ở trong mộng không cách nào tự kèm chế.

Hắc hắc, như vậy anh cũng không tỉnh? Cái này cũng đừng trách!

Theo sống lưng bóng loáng nhẹ nhàng leo lên, Lạc Mật Mật nhìn chăm chú một lát, ngược mắt nhìn trần nhà thử dò xét nhẹ nhàng hôn đôi môi mỏng của Lạc Thiếu Trạch.

"Ai nha, không có tí sức lực nào, nữ chủ động thật không dễ chịu. Là ai nói 'nam đuổi theo nữ cách ngọn núi, nữ truy nam cách tầng sa' nha, mình theo đuổi đã nhiều năm như vậy, mới có cái chân mày, này không phải là chuyện nữ nhân làm sao?"

Suy nghĩ một chút, Lạc Mật Mật đã cảm thấy giận dữ, ngồi thẳng người chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Lạc Thiếu Trạch ngủ say.

Tại sao có thể ngủ chết như vậy đây? Mình đã chạy tới trên giường, còn không tỉnh. May nhờ là mình, ngộ nhờ là nữ nhân khác có phải hay không

xong chuyện hẳn cũng không tỉnh à? Ai u ai u, mình đang suy nghĩ gì đấy? Có phải hay không bị Bùi Nhã Phi lưu lại hậu di chứng rồi sao!

"Mau tỉnh lại nha, mau tỉnh lại nha!" Lạc Mật Mật đùng ngã trên người Lạc Thiếu Trạch, đưa ra tay nhỏ bé vạch ra ánh mắt của anh, lớn tiếng la hét.

Không nhận được lay mở của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch không nhận được, "Kẻ chết điên, người làm gì thế? Nếu để cho tôi ngủ một lát"

Lật người ngủ tiếp.

"Kẻ điên" ? Vẫn là chết đấy! Đây là đang nói mình sao? Ông trời của tôi ơi, đây là nói mơ còn là lời nói thật nha!

"Bánh nướng áp chảo, cũng mấy giờ rồi còn chưa chịu rời giường, anh cũng không biết thẹn thùng, mặt trời công công cũng nướng tới cái mông!" Lạc Mật Mật nhất quyết không tha bắt lấy cánh tay của Lạc Thiếu Trạch lúc ẩn lúc hiện.

Lạc Thiếu Trạch híp mắt ngẩng đầu lên, xác định thật sự là Lạc Mật Mật, lập tức vùi đầu trong gối nằm buồn khổ không dứt, "Em hãy tha cho anh đi, tối hôm qua một đêm anh không ngủ, em thật tốt, ngủ một buổi tối, em phát từ bi đi."

"Không được, không phải anh nói là em là nữ chủ nhân nhà này, vậy em có quyền chi phối anh làm việc, nhanh lên một chút."

"Làm việc? Làm chuyện gì?" Bị Lạc Mật Mật giày vò như vậy, Lạc Thiếu Trạch cũng sớm đã mất đi buồn ngủ, nhưng vẫn là nhắm mắt giả bộ ngủ.

Lạc Mật Mật phịch phịch từ trên giường leo xuống, chạy đến tủ quần áo kéo ra rất nhiều quần áo.

Tủ quần áo của Lạc Thiếu Trạch luôn luôn chỉnh tề đến nỗi thể, có thể nói là hà khắc. Mỗi một bộ quần áo cũng được ủi thẳng tắp toàn bộ. Mỗi một áo sơ mi cũng làm sạch không tì vết. Nhưng mà trong nhiều quần áo màu sắc rực rỡ, hơn nữa còn có một chút quần áo dơ bẩn.

Một phen ném trên mặt đất, Lạc Mật Mật chống nạnh mặt cười xấu xa, "Ừ, những thứ này..., nhanh đứng lên giặt đi!"

Từ từ mở mắt, Lạc Thiếu Trạch khom lưng kiên nhẫn nhìn quần áo dưới đất, nhất thời tức giận, "Lạc Mật Mật, em đang làm cái gì vậy? Quần áo bẩn như thế này làm sao em có thể đặt vào trong tủ quần áo của anh, em điên rồi!"

"Anh không quan tâm em đặt đâu, dù sao anh nói em là nữ chủ nhân, anh phải nghe em."

"Rốt cuộc em có biết nữ chủ nhân chính là cái gì không, nữ chủ nhân chính là chăm sóc nhà, chăm sóc áo cơm cuộc sống thường ngày, dĩ nhiên bao gồm giặt quần áo. Chính em làm đi!" Nói xong, Lạc Thiếu Trạch không nhịn được bịt kín chặn giả bộ ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Làm Rồi Sẽ Quen?

Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, "Là thời đại nào rồi, anh không phải biết hiện tại lưu hành nấu phu gia đình sao? Đây chính là nấu cơm ' nấu ', trượng phu ' phu '. Mau đứng lên cho em!"

Lạc Mật Mật nhanh nhẹn nhảy lên giường, giống như là bình thường dùng sức nhảy lên, trong miệng còn không ngừng lớn tiếng la hét.

"Đứng lên, đứng lên, anh không đứng dậy chính là Đại Cầu Hùng!"

Lạc Thiếu Trạch thật là không cách nào nhịn được cô nhóc rồi, cảm giác cũng không ngủ được rồi, dứt khoát đứng lên xem cô muốn làm gì đi!

"Ai, tổ tông của anh, rốt cuộc em muốn làm gì?"

"Bảo anh giặt quần áo nha, ừ, giặt quần áo dưới đất đi." Lạc Mật Mật ôm ngực nhìn trời, dáng vẻ có chút há hê.

"Tại sao anh phải giặt quần áo, cái này không phải là làm khó anh sao? Hơn nữa, tại sao anh phải nghe lời em, thiệt là."

"Thôi đi, anh thiếu em lời xin lỗi phải không? Hơn nữa không phải anh nói muốn giải thích cho em nghe sao? Hơn nữa, coi như anh giải thích, còn phải xem em có muốn tha thứ cho anh không!"

Đứa nhỏ này, giống bị điên rồi, điều này cũng không giống như tính cách của cô, tình huống bình thường cô sẽ biết rõ mọi chuyện rồi nổi điên, thế

nhưng lần này một chút cũng không nóng nảy đây?

"Mật Mật, anh."

"Anh cái gì anh, lời của anh trước nuốt về trong bụng đi, giặt quần áo đi."

Lạc Thiếu Trạch ôm lấy ga giường vây quanh nửa người dưới, từ từ bò dậy, mặt xám như tro tàn, "Em cứ như vậy tiến vào sao?"

"Cứ như vậy." Lạc Mật Mật không quan tâm.

"Vậy không phải là em nhìn thấy hết rồi sao?" Lạc Thiếu Trạch mồ hôi lộc cộc lộc cộc,

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Trên người anh còn có cái gì em cảm thấy xa lạ sao? Chính là triển lãm cho em xem em đều không có hứng thú."

Đưa tay cầm lên gối đầu ném qua, Lạc Thiếu Trạch đỏ mặt giống tiểu cô nương, "Em nữ lưu manh, em đi ra ngoài cho anh, anh muốn mặc quần áo."

Lạc Mật Mật biết điều xoay người muốn đi, chợt nhớ tới cái gì lập tức trở về, vừa hay nhìn thấy Lạc Thiếu Trạch trần truồng mặc quần, thấy ánh mắt chăm chăm của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch bùm một cái lăn đến trên đất.

Lạc Thiếu Trạch đỡ mép giường, mặt lộ vẻ gân xanh, "Chuyện gì nữa? Xoay người lại cũng không nói một tiếng, em không biết anh đang mặc quần áo sao?"

Nhìn thoáng qua một chút, Lạc Mật Mật nhìn chăm chăm rồi rút ra kết luận "Thật to, so với lần trước vỡ tới còn lớn hơn."

Trong đầu Lạc Mật Mật đều là bóng dáng tiểu đệ đệ của Lạc Thiếu Trạch, miệng đầy nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

"Hồ đồ!"

Lạc Mật Mật mím cười tựa tại cửa ra vào, "Anh kêu em đi ra ngoài, ngộ nhờ anh lại ngủ nữa làm thế nào? Cho nên em phải nhìn chăm chăm anh."

Lạc Thiếu Trạch gài khuy quần, nâng người lên trừng mắt liếc, "Lòng dạ hẹp hòi, phụ nữ chính là lòng dạ hẹp hòi."

Mặc áo khoác, Lạc Thiếu Trạch không nhìn được ôm quần áo đi tới trên ban công, nhìn quần áo lại nhìn máy giặt, bĩu môi, "Mật Mật, phải giặt sao? Quần áo của anh em biết đều là có người làm giặt, cho tới bây giờ anh cũng chưa có giặt quần áo."

"Anh không giặt, em liền không tha thứ cho anh, em sẽ đi."

Lạc Thiếu Trạch lập tức níu lại Lạc Mật Mật, mặc dù lòng tràn đầy không muốn nhưng vẫn là không thể không nhìn xuống.

Vẫn cảm thấy uất ức, "Mật Mật, em xem tay anh này, giống như mới vừa lột da trứng gà, như vậy non."

"Làm rồi sẽ quen?"

Lạc Thiếu Trạch đen mặt, bộ mặt đều đen, hái cũng hái không xong.

Hắc hắc, Lạc Thiếu Trạch, em để cho anh nếm thử một chút mùi vị người phục vụ, coi như là trừng phạt anh, ai bảo anh quan tâm săn sóc Bùi Nhã Phi, anh chưa từng cho cô ta giặt quần áo đi, lần này em liền để cho anh giặt, hừ hừ!

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Làm Việc Nhà Chờ Có Biếng Nhác

Lạc Mật Mật khoanh tay nhỏ bé, lòng tràn đầy vui mừng, "Bánh nướng áp chảo, em đi ra ngoài một chuyến, lập tức sẽ trở lại, anh ở nhà phải siêng năng làm việc, chờ có biếng nhác."

"Em đi đâu vậy?" Lạc Thiếu Trạch giống như đứa bé bị uất ức, khô cằn nhìn qua "Nữ chủ nhân" .

Từ từ tiến lên phía trước, Lạc Mật Mật đưa tay nhỏ bé, dưới sự không ngừng tránh né của Lạc Thiếu Trạch thành công xoa bóp cả khuôn mặt, vẻ mặt rất khoa trương, "Ngoan, anh làm việc tốt đi, em đi làm xong mua kẹo cho anh ăn Hàaa...!"

Nói xong, Lạc Mật Mật sôi nổi đi ra cửa.

Nếu không phải là Lạc Mật Mật, anh mới không cần nhẫn nhịn, còn giặt quần áo, ai có thể có phúc khí này? Anh cũng không cho mình giặt quần áo.

Nhưng, máy giặt quần áo rốt cuộc dùng như thế nào?

Lạc Thiếu Trạch lấy ra bột giặt, nhìn máy giặt quần áo, chân mày vắn thành vương mắt.

"Cho bao nhiêu bột giặt đây? Quần áo bản thể này, cho nhiều bột giặt thôi." Lạc Thiếu Trạch cầm lên bột giặt, đổ ào ào như trút hết nửa bịch , sau đó bắt đầu cho nước vào.

Nhất thời trong máy giặt bột trào ra.

"Oh my God, xem ra không riêng gì Mật Mật gây họa, mình cũng rất có thiên phú đó!" Nhìn bột trong lồng máy, Lạc Thiếu Trạch ý thức được mình nhất định là làm sai, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, "Được rồi được rồi, dù sao trong nhà cũng đã lâu không có tổng vệ sinh rồi, gọi người làm thêm giờ thôi!"

Lạc Thiếu Trạch ảo não chui vào phòng ngủ, lấy ra điện thoại di động.

"Mật Mật, em thật lợi hại, lại có thể khiến Lạc Thiếu Trạch ở nhà làm việc nhà, thật không có nhìn ra em còn có năng lực này đấy. Xem ra Lạc Thiếu Trạch rất cưng chiều em." Văn Y khoát tay Lạc Mật Mật, tươi cười nói.

"Tất nhiên, cậu không suy nghĩ một chút, mình nói đồng anh ấy nào dám nói tây nha. Hơn nữa, ai bảo anh ấy chuyện gì đều không nói với mình, còn mang Bùi Nhã Phi về biệt thự, xem như mình không có tâm không có phổi cái gì đều không để ý đấy."

Thấy Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, Văn Y mỉm cười vỗ bả vai của cô, "Được rồi, cậu cũng đừng như vậy, không nhìn ra người ta rất quan tâm cậu sao? Cậu không biết, tối ngày hôm qua cậu không thấy, Lạc Thiếu Trạch có bao nhiêu gấp gáp, cả người giống như mất hồn."

"Thật sao? Anh ấy vội sao?" Trên mặt làm bộ như không quan tâm, thật ra thì trong lòng Lạc Mật Mật vui sướng hài lòng .

Không nghĩ tới thường ngày không quan tâm mình, mình dọn đi cũng không nghe thấy không hỏi Ặc, đến thời điểm cấp thiết Lạc Thiếu Trạch rất tăng lực nha.

Lạc Mật Mật trở tay khoác cánh tay Văn Y, cười hì hì hỏi, "Văn Y, cậu nói cho mình biết, tối qua anh ấy gấp như thế nào."

"Không nghĩ tới da mặt của cậu vẫn còn rất dày nha, nói đến cái này rất nóng nảy nha. Tốt thôi mình kể cho cậu nghe. Tối qua, sau khi chúng ta bị Tề nguyên kiệt mang đi, thật ra thì Lạc Thiếu Trạch một mực trước mặt cửa quán chờ chúng ta !"

Đề tài này vừa mở ra, hai người hàn huyên một đường, bất tri bất giác liền trở về biệt thự Lạc gia.

Vừa vào cửa chính, Lạc Mật Mật hứng thú cao hứng thú chạy đến cửa, nói "Văn Y, mau vào, đây chính là nhà mình, xinh đẹp không, có giống lâu đài công chúa trong cổ tích không?"

Văn Y nhìn biệt thự trắng, bữu . môi, "Giống, thật rất giống."

"Hả? Sao cậu không ngạc nhiên!"

"Tất nhiên, tối hôm qua mình cũng đã thấy qua..., không có gì mới mẻ rồi." Văn Y khinh thường khoát tay.

Ngược lại đứng ở cửa Lạc Mật Mật gãi đầu , "Cậu gặp qua, vậy tối hôm qua cậu đã tới? Làm sao cậu lại chạy đến nhà mình nha?"

"Hàn huyên tới đâu rồi, cậu muốn biết, có phải nên mời mình vào nhà, nghỉ ngơi một lát không?"

"Đúng đúng!"

Hai người thật vui vẻ vào cửa, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt sợ hết hồn.

"Mẹ."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Cha Mẹ Tới

"Mẹ."

Lạc Mật Mật không tin con mắt của mình, người phụ nữ đang bận rộn trước mắt không phải là người mẹ đã lâu không gặp của mình sao, mẹ từ Mĩ trở về khi nào, sao một chút thông báo cũng không có.

Hơn nữa, trong nhà xung quanh cũng sáng rỡ lấp lánh, gọn gàng, trên ban công máy giặt quần áo cũng đang hoạt động, ngay cả nhà bếp mà bọn họ đau đầu nhất cũng quét sạch sẽ.

"Mẹ, mẹ về lúc nào vậy, sao một chút tin tức cũng không có!" Lạc Mật Mật thân mật tựa đầu vào trong ngực Khương Ngọc Trân, làm nũng.

Khương Ngọc Trân, mẹ của Lạc Thiếu Trạch, từ trước đến nay theo cha của Lạc Thiếu Trạch Lạc Văn Huy sinh sống ở Mĩ, là một người vợ rất có phẩm chất, đồng thời cũng là một hiền thê lương mẫu. Đối với Lạc Mật Mật sủng ái có thừa, có thể nói là cưng chiều vô cùng.

"Ai yêu, cực cưng của mẹ, con đã đi đâu vậy, mẹ và cha con tới cũng chưa có nhìn thấy con, thật là làm cho mẹ muốn chết rồi." Khương Ngọc Trân ôm chặt lấy Lạc Mật Mật, dấu son môi hồng hồng rơi đầy trên gương mặt Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật đột nhiên cả kinh sợ hãi, "Cha tới, đâu rồi? Đang ở đâu? Đừng cho cha thấy con, nếu không cha lại được phê bình con."

Cha là nhân vật lợi hại, cô không phải không nhớ, là không dám nhớ nhưng, mỗi lần nhìn thấy ông ấy cũng phải giảng dạy một phen, lần này tới Trung Quốc nếu là biết chuyện cô chuyển trường, vậy không điên mới lạ. Hơn nữa lần này cô sai anh quét dọn vệ sinh lại nói cô không biết lớn nhỏ.

Mấu chốt chính là, nếu ngộ nhờ biết cô cùng Thiếu Trạch đang yêu nhau, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đến quá đột ngột, chúng ta còn không có thương lượng đối sách xong!

Văn Y đứng ở một bên, thấy tình cảnh mẹ con gặp nhau thăm thiết, nhất là trên mặt Lạc Mật Mật đầy dấu son, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, có chút không quá tự tại.

Nếu là mình cũng có thể giống như Lạc Mật Mật hạnh phúc như vậy, sẽ tốt bao nhiêu!

Âu yếm được một lúc, Lạc Mật Mật mới ý thức sau lưng còn có một Văn Y, vì vậy lấy lại tinh thần ôm cổ Văn Y, "Mẹ, đây là bạn tốt nhất của con Văn Y, Văn Y, đây là mẹ của mình."

"Dì mạnh khỏe." Văn Y hào hoa phong nhã đưa tay nhỏ bé.

Khương Ngọc Trân mỉm cười nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trước mắt, thật là thích, "Cháu mạnh khỏe, hoan nghênh hoan nghênh, mau vào ngồi một chút."

Khương Ngọc Trân kéo bàn tay nhỏ bé của Văn Y đến trên ghế sa lon, dùng ánh mắt tán thưởng quan sát Văn Y.

"Mẹ, gian phòng kia là mẹ quét dọn à? Sao mẹ lại làm mình vất vả như vậy!" Lạc Mật Mật cố làm nũng thử dò xét nói.

Khương Ngọc Trân cười ha hả khoát tay, "Được rồi, mẹ còn không hiểu con sao, con lại khi dễ anh con phải không, con biết mình được anh mình cưng chiều nên toàn khi dễ anh."

Lạc Mật Mật le lưỡi làm mặt quỷ, "Con mới không có khi dễ anh, cái này gọi là rèn luyện mẹ biết không? Loại anh trai công tử này nên rèn luyện tốt mới được."

"Vậy tiêu công chúa như con không rèn luyện đấy. Được rồi, việc đó không phải làm khó nó sao? Lúc mẹ mới đến vừa hay nhìn thấy anh con vây quanh cái máy giặt quần áo buồn rầu, trong máy giặt quần áo tất cả đều là bọt. Anh con nhất định gọi người làm thêm giờ, mẹ bảo phí tiền vô ích, mẹ làm là được."

"Gọi người làm thêm giờ? Nghĩ hay lắm! Mẹ, mẹ chính là quá tiết kiệm, loại việc nặng này mẹ không cần làm. Hơn nữa, mẹ và cha tới cũng không nói một tiếng, con đến sân bay đón hai người nha! Đúng rồi, cha đâu?" Lạc Mật Mật nhìn bốn phía, sững sốt không nhìn thấy bóng dáng Lạc Văn Huy.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Khảo Nghiệm Chân Chính Xuất Hiện

Khương Ngọc Trân khoát tay, "Con đừng tìm, ông ấy đi thăm bạn cũ, con qua đây, mẹ xem một chút, làm sao con gây vậy!"

"À? Là quần áo gây đó? Con đã tặng cân rồi. Đúng rồi, mẹ, hai người trò chuyện, con đi xem anh Hàaa...!"

Lạc Mật Mật ba bước cũng thành hai bước nhanh chóng đi tới phòng ngủ Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch đang bày chữ "Đại" thật to ở trên giường thờ to ngủ !

Khe khẽ căn lấy đôi môi, Lạc Mật Mật dựa nghiêng ở trên khung cửa, gắt gao nhìn chăm chăm cái môn của Lạc Thiếu Trạch.

Đại ngu ngốc này, tối hôm qua lại một đêm không có ngủ, suy nghĩ một chút làm người ta rất đau lòng nha, nhưng, hôm nay anh làm việc bữa bộn còn giao nhiệm vụ cho cứu binh, đây chính là không đúng chứ sao.

Lạc Mật Mật từ từ bò đến trên giường, nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, an tĩnh nhìn gương mặt ngủ say của Lạc Thiếu Trạch.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rớt chiếu xuống, phản xạ bóng dáng cao to tốt đẹp như thế, rất an bình.

Hy vọng dường nào cứ như vậy nhìn anh, không có ai tới quấy nhiễu, không cần quan tâm ánh mắt cùng đàm tiếu của người đời, không cần suy nghĩ cha mẹ có thể hay không đồng ý.

"Cha mẹ. Oh my God, bánh nướng áp chảo, cha mẹ tới, thật sự tới, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, chân mày vặn thành vương mắt.

Lạc Thiếu Trạch ngủ say không biết từ lúc nào đã tỉnh, từ từ mở mắt, mỉm cười nhìn Lạc Mật Mật trước mặt.

Hơi thở tương dung, ánh mắt chạm nhau, Lạc Thiếu Trạch dịu dàng vuốt ve tóc dài xinh đẹp tuyệt trần của Lạc Mật Mật, "Tiểu mật điên khùng, không cần lo lắng, chuyện gì không phải đều có anh sao? Không được chúng ta liền nói cho bọn họ biết, cũng may cha mẹ chúng ta là người thông tình đạt lý đấy."

Mắt to lóe lên tràn đầy phiền muộn, Lạc Mật Mật dùng sức đẩy lồng ngực của Lạc Thiếu Trạch, "Làm sao anh có thể ích kỷ như vậy? Chuyện của chúng ta nếu là nói cho bọn họ biết nhất định phải nói thân thể của em ra, như vậy chẳng phải là rất đau lòng? Ba mẹ tuổi cũng lớn, sao có thể chịu được a."

"Vậy em cũng không muốn biết thân thể của mình đến tột cùng là sao hả?"

Lạc Mật Mật lật người, ngược nhìn trần nhà, thở dài, "Nếu chân tướng sự tình gây tổn thương cho ba mẹ, vậy em tình nguyện không biết."

Nghe lời này, Lạc Thiếu Trạch đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, anh từ từ đưa cánh tay trắng kiện ôm bả vai Lạc Mật Mật, dùng sức ôm vào trong ngực, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng chạm đến mái tóc của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch nhếch miệng lên.

"Ai yêu, hai anh em con lại còn như vậy, vẫn còn ở trên giường đồ thừa không đứng lên."

Không biết từ lúc nào Khương Ngọc Trân đi tới phòng ngủ, Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật nằm ở trên giường vọt một cái , vội vội vàng vàng sửa sang lại tóc của mình cùng quần áo.

"Mẹ, chúng ta lập tức đi. Anh, anh xem anh kia, làm cho gian phòng loạn như vậy, chỉ là giường của anh thật rất thoải mái, để cho người nhìn liền muốn nằm trên đó nghỉ ngơi một hồi." Lạc Mật Mật hốt hoảng không biết mình đang nói cái gì.

Lạc Thiếu Trạch cũng luống cuống, vừa mặc áo khoác vừa điều chỉnh hô hấp, "Vậy sao, em thích thì cho em"

"Ôi trời ơi!!, không phải chỉ là một giường lớn sao, Mật Mật, con đừng lấy của anh, được rồi, ngày mai mẹ sẽ mua cho con một cái tốt hơn." Đứng ở cửa Khương Ngọc Trân dở khóc dở cười.

Lạc Mật Mật liên tiếp khoát tay, "Không cần, không cần, mẹ, con nói chơi đấy. Mẹ đi ra ngoài trước đi, bọn con sẽ đi tìm mẹ sau."

Nhìn bóng lưng Khương Ngọc Trân rời đi, Lạc Mật Mật chán nản.

"Bánh nướng áp chảo, xem ra khảo nghiệm chân chính giữa chúng ta xuất hiện."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Văn Y Vẫn Còn Độc Thân

Đi ra phòng ngủ, vừa hay nhìn thấy Khương Ngọc Trân nắm tay nhỏ bé của Văn Y vui vẻ trò chuyện.

"Ừ, rất ít thấy mẹ quan tâm một cô gái áo như vậy, rất hiếm thấy." Lạc Thiếu Trạch lắc đầu một cái, chuẩn bị đi tới chào hỏi.

Lạc Mật Mật nhẹ đầu, không biết vì sao sao nhìn nụ cười của Văn Y lần đầu tiên cảm nhận được một cảm giác uy hiếp.

"Thiếu Trạch, anh mạnh khỏe." Văn Y đứng lên chào hỏi.

"Ai nha, Trạch nhi, người bạn này của Mật Mật chắc con đã biết, thật tốt, nhưng con biết thân thế của Văn Y rất gian khổ không, thì ra đứa bé này là cô nhi, ai u, nhìn cũng làm cho người ta cảm thấy đau lòng."

Lạc Thiếu Trạch nhìn chăm chăm kinh ngạc, trong miệng không ngừng tái diễn hai chữ "Biết", từ từ đến bên quầy bar rót chén nước đưa cho Văn Y, "Văn Y, mời uống nước."

"Ai yêu, cháu xem đầu của dì, nói chuyện với con lại không có rót nước cho cháu uống."

Văn Y nhận lấy ly nước Lạc Thiếu Trạch đưa tới, gương mặt đỏ ửng, "Cám ơn Thiếu Trạch, dì đừng nói như vậy, quá khách khí."

Văn Y ánh mắt tránh né không dám nhìn tới mặt Thiếu Trạch, điều này làm cho Lạc Mật Mật cảm giác rất không thoải mái.

"Mẹ, sao mẹ lại quan tâm Văn Y như vậy, con có chút ghen á." Lạc Mật Mật thừa dịp đi lên ôm bả vai Khương Ngọc Trân làm nũng.

"Ai yêu ai yêu, tại sao con có thể ăn dấm với Văn Y nha, con biết Văn Y rất đáng thương không, ai yêu, mẹ không có nhãn tâm như vậy." Khương Ngọc Trân từ từ gỡ tay của Lạc Mật Mật, giận trách. d.d.l.q.d

"Dì, dì đừng nói như vậy, chuyện này của con không phải là chuyện to tát gì. Mật Mật, dì thương nhất chính là cậu rồi, không phải cậu muốn ăn dấm của mình hả?"

Nhìn bên cạnh Văn Y đang xấu hổ, Khương Ngọc Trân càng thêm yêu thích không buông tay, ngẩng đầu nhìn Lạc Thiếu Trạch, "Trạch nhi, Văn Y người ta vẫn còn độc thân, mẹ cảm thấy được."

"Ai, mẹ, mẹ xem mẹ đã làm mệt một ngày, còn chưa ăn cơm nữa, nhanh đi thay quần áo đi, chúng con dẫn mẹ đi ra ngoài ăn cơm."

"Tốt, tốt, Văn Y, cùng nhau đi ăn cơm đi! Dì sẽ đi thay quần áo."

Nhìn Khương Ngọc Trân đi trên lầu, Văn Y mỉm cười nhìn Lạc Mật Mật, nhìn lại Lạc Thiếu Trạch, sắc mặt từ từ thay đổi, "Mình nên trở về thôi, buổi tối mình còn có buổi diễn, một nhà các người đoàn tụ, mình không quấy rầy."

Bộ dạng nhiều lúng túng, Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu lên muốn nói chuyện, Lạc Mật Mật đứng ở một bên đột nhiên vọt ra, "Ừ, tốt, Văn Y cậu về trước đi, hôm nào mình hẹn cậu, chúng ta cùng đi ăn thật ngon."

"Tốt. Gặp lại, Mật Mật, gặp lại, Thiếu Trạch."

Chú ý tới ánh mắt Văn Y nhìn Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật rất không thoải mái. Tiễn Văn Y, Lạc Mật Mật chống nạnh liền xông tới Lạc Thiếu Trạch, "Bánh nướng áp chảo, anh có ý gì, hết Bùi Nhã Phi, anh còn muốn cho em ghen với Văn Y nữa sao? Nói cho anh biết, đó là chị em của em, anh đừng có ý kiến gì?!"

"Anh." Lạc Thiếu Trạch thật cảm thấy trăm miệng khó phân biệt, đây đều là nơi đó cùng nơi đó nha.

"Ai? Văn Y đâu? Không phải bảo các con chờ dì sao, thế nào, Văn Y đi rồi?" Thay xong quần áo Khương Ngọc Trân ra cửa tìm Văn Y, sau đó xoay người nhìn con trai của mình, "Trạch nhi, con cảm thấy Văn Y như thế nào?"

Vẻ mặt Lạc Thiếu Trạch nhất thời đọng lại, "Mẹ, mẹ muốn làm gì?"

Mẹ thích Văn Y như vậy mình nên cao hứng đúng là cao hứng đúng là cao hứng đấy.

Trong lòng Lạc Mật Mật khó chịu, đối với Văn Y, Lạc Mật Mật cái gì cũng có thể cùng chia sẻ, điểm này trong lòng cô rất rộng rãi, chỉ có Lạc Thiếu Trạch, ai cũng không được đụng tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Toilet Nữ Phải Xếp Hàng, Quá Chật

Ban đêm sặc sỡ sáng ngời dưới ánh trăng khác thường tốt đẹp, tiếng hát tuyệt vời mát mẻ vẫn còn ở trong quán rượu uyển chuyển lưu loát. Tóc dài phất phới Văn Y vẫn xinh đẹp thoát tục như vậy, ở nơi thế tục phồn hoa này kiên trì ca hát.

Xe thể thao Ferrari màu trắng dừng ở cửa quán rượu, Lạc Mật Mật mang theo kính râm màu đen cực lớn, vòng tai màu vàng kim, lẳng lẳng nhìn đám người đang xa hoa truy lạc.

Ánh đèn đánh vào trên mặt Lạc Mật Mật, không có một nụ cười xinh đẹp, mang theo nhàn nhạt ưu thương, tràn ngập .

Mấy ngày nay, Khương Ngọc Trân ở trước mặt Lạc Thiếu Trạch nhắc đi nhắc lại Văn Y tốt bao nhiêu, xinh đẹp, cả ngày khuyên Lạc Thiếu Trạch nhanh tìm vợ, Lạc Mật Mật ngồi ở một bên nhìn về sau, trong lòng cái gì đó khó chịu, tựa như vô số con kiến đang cắn, vừa ngứa vừa đau, một cổ hờn dỗi không chỗ phóng thích.

Lạc Mật Mật không ít lần tìm Lạc Thiếu Trạch gây phiền phức, nhưng Lạc Thiếu Trạch mặc kệ cô, cả ngày vội vàng xử lý công việc trong công ty, thấy cô liền tránh, điều này làm cho trong lòng cô lại càng không thư thái.

Nam này không ra vẻ, thì nữ phải tự xuống tay. Lạc Mật Mật quyết định bắt đầu ở Văn Y trước, chỉ cần biết suy nghĩ của cô ấy, biết rồi sẽ không có chuyện gì nữa.

Lạc Mật Mật giơ lên găng tay, từ từ đến gần bên cạnh sàn nhảy, lặng lẽ nhìn Văn Y đang say sưa hát trên sân khấu, từ từ đi tới ghế sa lon.

Rốt cuộc đợi đến ca khúc hát xong, Văn Y tươi cười cúi người chào, từ từ đi xuống đài. Lúc này Lạc Mật Mật từ từ đứng lên giơ tay lên chuẩn bị chào hỏi thì ngoài dự đoán xuất hiện một người.

"Bánh nướng áp chảo."

Lạc Mật Mật có chút không tin, nhưng mắt thấy Lạc Thiếu Trạch lôi Văn Y đi tới ghế sa lon, Lạc Mật Mật vội vội vàng vàng chui vào toilet.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bánh nướng áp chảo cùng Văn Y sớm có chuyện tình gì gạt mình rồi hả? Sẽ không, sẽ không." Lạc Mật Mật cúi đầu không dám nhìn mình trong gương, trong lòng loạn như ma, mở vòi sen dùng sức rửa tay.

"Ai, cô. Đây là nhà vệ sinh nam!" Trong nhà vệ sinh một người nam đang ở nơi đó hết hoảng kéo quần, nghiêng đầu nhìn Lạc Mật Mật, kinh ngạc nói.

Một tiếng này gắt gao thức tỉnh Lạc Mật Mật, từ từ đóng vòi nước, Lạc Mật Mật tựa như không có gì ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cẩn thận kiểm tra gương mặt, "Tôi biết rõ!"

"Cô biết mà còn đi vào? !" Người nam có chút không dứt.

Lạc Mật Mật căn bản không nghĩ đến phản ứng của người đó, bộ dạng lưu manh, "Toilet nữ phải xếp hàng, quá chật rồi, tôi chính là tới mượn, thì sao, không thể sao? !"

Bộ dáng hung hăng trừng người nam nói năng lộn xộn, kinh người nhìn cô gái đặc biệt này, "Cô mượn. Mượn thôi."

Lạc Mật Mật cười lạnh một tiếng, "Cảm —— ơn, đi đây."

Giơ tay ngăn lại, Lạc Mật Mật đi ra nhà vệ sinh nam, quan sát bốn phía một phen, rốt cuộc tìm được Lạc Thiếu Trạch và Văn Y ngồi trong góc.

"Đến cùng muốn làm cái gì, mình cần phải biết rõ." Lạc Mật Mật lặng lẽ đi tới gần tới chỗ ngồi, lặng lẽ ngồi xuống.

"Thiếu Trạch, anh không cần nói như vậy, tâm tư của anh tôi còn không biết sao?" Ánh mắt của Văn Y đăm đõi đưa tình nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Cô phục, Văn Y ơi Văn Y, cái gì gọi là "Tâm tư của anh" ? Chẳng lẽ cậu thật muốn cướp bạn trai của chị em mình sao? Loại chuyện như vậy cậu cũng dám làm, tôi thật sự nhìn lầm cậu!

Lạc Mật Mật càng nghĩ càng khó chịu, cả óc tựa như đun sôi có bao nhiêu khó chịu rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Cái Bánh Bao Dài, Cũng Đừng Oán Chó Đi Theo

"Văn Y, thật ra thì chuyện này có thể làm, chỉ cần tôi cùng mẹ, Mật Mật vừa nói, nhất định có thể được!" Lạc Thiếu Trạch nói, "Tốt nhất cô suy nghĩ một chút đi!"

Nói xong, Lạc Thiếu Trạch nắm tay nhỏ bé của Văn Y, làm cho người ta rất là ngượng ngùng.

"Thiếu Trạch, anh đừng như vậy, mấy ngày nay anh đều theo sau tôi, tôi không biết nên làm sao!" Gương mặt của Văn Y nóng hừng hực, dáng vẻ xấu hổ ngược lại Lạc Mật Mật ngồi ở chỗ tối giận điên lên.

Cái bánh bao dài, cũng đừng oán chó đi theo.

Lạc Mật Mật bắt đầu không ngừng hít sâu, toàn lực bình tĩnh lại trái tim nhỏ mảnh liệt mệnh mỏng, nhưng

"Văn Y, cô phải tin tưởng tôi, thật, tôi nói là thật!" Giọng nói kích động của Lạc Thiếu Trạch vang lên lần nữa, lần này là gấp gáp chân thiết như vậy.

"Lạc Thiếu Trạch, anh thật khốn kiếp! Rốt cuộc anh muốn cùng Văn Y làm gì?"

Lạc Mật Mật đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lạc Thiếu Trạch và Văn Y hai người giật mình không thôi, nhất thời không biết nên nói gì là tốt. Văn

Y từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm mắt tròn xoe bộ dáng vô tội, "Mật Mật."

"Đừng gọi tên tôi! Tên của tôi cô không xứng gọi! Đến cùng hai người muốn làm cái gì? Khi nào thì bắt đầu? Nói mau!" Lạc Mật Mật giống như là điên rồi đứng ở bên cạnh bàn la to, nhất thời một nhóm người vây xem.

Những người này một chút cũng không kinh ngạc, ở chỗ này Lạc Mật Mật rất nổi danh, thường gây chuyện chính là tăng thêm cơm rau dưa.

Lạc Thiếu Trạch đứng lên, nắm chặt cánh tay Lạc Mật Mật, bộ mặt khân trương, "Mật Mật, em nói cái gì vậy? Chuyện không giống như em nói vậy."

"Lạc Thiếu Trạch, em nhìn lầm anh, anh lại cùng bạn tốt của em, chị em tốt ở chung một chỗ, em nhìn lầm anh! " Nước mắt uất ức nhất thời tràn đầy hốc mắt, Lạc Mật Mật nói không ra lời.

Còn có chuyện gì khó chịu có thể so với bạn trai mình cùng Khuê Mật ở chung một chỗ đây?

"Mật Mật."

Không đợi Lạc Thiếu Trạch và Văn Y giải thích, Lạc Mật Mật khóc vọt ra khỏi quầy rượu, đầu cũng không ngoảnh lại.

Lạc Thiếu Trạch nóng nảy thở dài, nhìn một chút Văn Y liền lập tức xông ra ngoài. Nhưng chính là chỗ này người một lúc này, lúc chạy ra ngoài cửa, Lạc Mật Mật đã sớm lái xe thể thao Ferrari biến mất.

"Mật Mật, tại sao em không tin anh?" Lạc Thiếu Trạch chống nạnh, nhìn phương hướng xe thể thao biến mất cau mày.

Văn Y vội vàng chạy ra, đứng ở bên cạnh Lạc Thiếu Trạch lo lắng nhìn phương xa, "Thiếu Trạch, anh nói với Mật Mật chưa?"

"Không có, sau khi ra ngoài liền biến mất." Lạc Thiếu Trạch ủ rũ cúi đầu có chút không kiên nhẫn.

Văn Y nóng nảy, "Vậy anh còn đuổi theo?!"

"Không vội, cô ấy nhất định là về nhà, tôi sẽ đi về nhà, nói với cô ấy."

"Anh nhất định phải nói với cậu ấy!"

Xe việt dã Land Rover phát động mã lực dần dần biến mất trong màn đêm. Văn Y u sầu nhìn phương hướng xe hơi biến mất, lấy điện thoại di động ra gọi Lạc Mật Mật mấy lần nhưng thủy chung không có ai bắt máy.

"Mật Mật, cậu nhất định phải nghe Lạc Thiếu Trạch nói!"

Trở lại biệt thự màu trắng của Lạc gia, Lạc Thiếu Trạch bước một bước dài vọt vào trong nhà, bắt đầu đẩy phòng tìm Lạc Mật Mật, "Mật Mật, Mật Mật."

"Con kêu cái gì, Trạch nhi? Mật Mật còn chưa có trở về đấy." Khương Ngọc Trân chậm rãi từ phòng ngủ đi ra, ân cần hỏi han.

Nhìn thấy mẹ, Lạc Thiếu Trạch dùng sức khống chế nội tâm hết hoảng, từ từ tiến lên phía trước, cố làm an tường, "Mẹ, Mật Mật đi đâu rồi, sao còn chưa có trở về nha?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Hai Ta Rất Quen Sao?

Thấy con mình quan tâm em gái như vậy, Khương Ngọc Trân nhin cười không được, "Con xem hai anh em con này, một lát không thấy mặt liền muốn lo lắng. Chẳng qua đúng là mẹ không biết Mật Mật đi làm gì rồi, nói muốn thử xe kia một chút, ai, con biết không, đây chính là ba con tặng cho mẹ làm quà sinh nhật, Ferrari."

"Con biết rõ rồi." Về mặt Lạc Thiếu Trạch nhàn nhạt không quan tâm.

Thái độ này làm cho Khương Ngọc Trân rất bi thương, kéo Lạc Thiếu Trạch, "Không đúng, Trạch nhi, con không được thế này, tại sao một chút cũng không hỏi xem. Nói đi, có phải con cùng Mật Mật lại giận dỗi rồi hả?"

Căn môi, Lạc Thiếu Trạch mỉm cười nhìn Khương Ngọc Trân, "Mẹ, không có, mẹ yên tâm, nếu Mật Mật trở về mẹ nói con biết nha, con có việc tìm em, con đi tắm trước nha."

"Ai, đứa bé này." Khương Ngọc Trân luôn luôn không cách nào nắm bắt được Lạc Thiếu Trạch, nhưng nói thật đứa con trai này còn là rất hiếu thuận, luôn luôn nhu thuận, đối với Khương Ngọc Trân mà nói càng thêm là bảo khố trong lòng bàn tay, cho nên bất kể anh làm gì, Khương Ngọc Trân cũng cảm thấy tốt.

Trở lại phòng ngủ, Lạc Thiếu Trạch liền bắt đầu không ngồi yên.

"Lạc Mật Mật, không lẽ mỗi lần giận đối em đều muốn rời nhà trốn đi, lần này ba mẹ ở nhà, nếu như bọn họ biết, không chết mới là lạ chứ! Cái đứa bé này lúc nào thì có thể lớn lên, thật là làm cho người lo lắng."

Lạc Thiếu Trạch lấy ra Iphone4S, không ngừng gọi cho Lạc Mật Mật, nhưng vẫn không có nghe. Hiển nhiên mỗi lần đối phương đều ở treo điện thoại di động, chính là không muốn nghe điện thoại.

"Mật Mật, em phải nghe anh giải thích, không thể mỗi lần đều không nghe anh giải thích liền bỏ đi, không cho anh cơ hội, như vậy chúng ta tổn thương lẫn nhau."

Lạc Thiếu Trạch lưu loát soạn tin nhắn, nhanh chóng gửi đi. Anh nghĩ Mật Mật không nhận điện thoại, như d.d.lq.d. vậy ít nhất có thể nhìn đến tin nhắn, còn có thể trở về.

Nhưng chờ thật lâu, điện thoại di động cũng không có tin tức trở lại. Lạc Thiếu Trạch không nén được tức giận, vội vàng nắm điện thoại di động gọi đi. Thế nhưng lần này, điện thoại đối phương tắt máy.

Trong lòng Lạc Thiếu Trạch loạn như ma, cả ngực nóng nảy nhất thời đè nặng một tảng đá. Anh ôm đầu gối ở bên giường, lại không dám nghĩ tiếp.

"Mật Mật, em nghe điện thoại đi, em biết không em như vậy sẽ hành hạ anh nổi điên, mỗi lần em rời nhà trốn đi cũng không có chuyện tốt gì xảy ra, lần này. Phi phi phi, anh muốn điên rồi! Không được, mình phải đi tìm cô ấy!"

Trong nháy mắt từ trên mép giường nhảy ra, ánh mắt Lạc Thiếu Trạch đỏ rực nhìn chăm chăm đi tới cửa phòng, đưa tay vừa muốn mở cửa, cửa đột nhiên cửa mở ra.

Lần này thiếu chút nữa đánh tới lỗ mũi Lạc Thiếu Trạch, anh nhanh nhẹn dõng về sau mấy bước mới tránh thoát loại nguy hiểm này, ổn định thân thể

lay động định thần nhìn lại, thì ra là Lạc Mật Mật.

Lúc này khuôn mặt Lạc Mật Mật vẫn còn trang điểm như lúc ở bar, cầm trong tay chìa khóa xe tựa trên khung cửa, hiển nhiên là mới vừa trở về nhà. Nhưng, mặt mũi hiền hoà, tươi cười căn bản là không có chút tức giận.

"Mật Mật." Một tay Lạc Thiếu Trạch kéo cô, vô cùng khẩn trương, nhưng đều bị Lạc Mật Mật hợp thời đẩy ra.

Nhìn Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Hứ, đừng lôi kéo em, hai ta rất quen sao?"

Lời này khiến Lạc Thiếu Trạch đang bình thường lại rối rắm.

Thấy cô nhóc kia vẫn không có hết giận, vậy tại sao lại chạy đến cửa phòng mình, chẳng lẽ không phải tới nghe mình giải thích sao?

Chợt từ từ xuất hiện một bóng dáng, Lạc Thiếu Trạch phi thân nhào tới bên cạnh Lạc Mật Mật.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Chuyên Môn Của Anh Con Là?

Chợt ở cửa từ từ xuất hiện một bóng dáng, Lạc Thiếu Trạch phi thân nhào tới bên cạnh Lạc Mật Mật, khuôn mặt tươi cười hì hì, "Ai u, Mật Mật, em xem em biến thành cái gì này, xem ra không ai quản người thì không được nha, đến đây, để anh xử lí em!"

Nói xong ôm chầm cổ của Lạc Mật Mật, lần này làm cho Lạc Mật Mật rất không thoải mái, đang muốn giãy giụa, Lạc Thiếu Trạch tiến tới bên tai nhỏ giọng rí tai.

"Đừng động, mẹ tới, không lẽ em muốn cho mẹ biết, chắc em cũng không muốn gây ồn ào làm mẹ không vui nhỉ!"

Nghe nói thế, con người Lạc Mật Mật đảo một vòng, nụ cười nhất thời hiện lên phía đuôi lông mày, "Thôi đi, anh, chỉ dựa vào anh?"

"Anh thế nào? Mẹ, mẹ xem em trang điểm đậm như thế này nè, buổi tối đi ra ngoài nhiều sẽ không an toàn."

Nhìn Lạc Thiếu Trạch chỉ mình "Tố cáo", lại đụng vào Lạc Mật Mật dễ nóng tính, ánh mắt nhìn chăm chăm hung hăng nhìn Lạc Thiếu Trạch, "Em thích thì sao? Mẹ, mẹ xem, mặt con khó coi lắm sao?"

"Tốt lắm tốt lắm, hai anh em lại gây ồn ào vì chuyện nhỏ này. Để cho mẹ nói, Mật Mật cái này gọi là yên huân trang, hiện tại lưu hành cái này, rất đẹp mắt nha." Lạc Mật Mật ôm cánh tay Khương Ngọc Trân thật chặt làm

nũng, làm cho Khương Ngọc Trân đầu óc choáng váng, chỉ đành phải đưa tay an ủi, "Nhưng, buổi tối cũng không cần trang điểm, đi ra ngoài như vậy thật không an toàn, anh con cũng là muốn tốt cho con."

"Được rồi được rồi. Con nghe mẹ là được."

Hắc, đầu năm mồng một lần đầu nha, xưa nay Lạc Mật Mật chưa từng cúi đầu trước, mặc dù đây là hai người diễn trò, nhưng lúc này ở trong lòng của Lạc Thiếu Trạch vẫn còn vô cùng cao hứng.

"Mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, con có chút bài tập cần anh giảng."

"Chuyên môn của anh con là?" Hai người rõ ràng học không phải một chuyên môn, nhưng đối mặt với lời nói ngọt ngào của Lạc Mật Mật, Khương Ngọc Trân vẫn có chút nửa tin nửa ngờ.

Nhẹ nhàng buông khuỷu tay Khương Ngọc Trân, Lạc Mật Mật bĩu môi, "Nói mẹ biết mẹ cũng không hiểu, trong đại học của chúng con cũng học cao số, anh nhưng là thiên tài số học nha."

"Đúng đúng đúng, các con nói đi, mẹ mệt mỏi, hiện tại phải về phòng." Khương Ngọc Trân giả bộ rất hiểu, tay khoát khoát ra cửa.

Trấn an Khương Ngọc Trân, hai anh em Lạc gia rốt cuộc có thể đóng cửa bắt đầu nói chuyện rồi.

"Mật Mật, em làm anh sợ muốn chết, anh cho là em lại muốn rời nhà trốn đi! Lần này thật không tệ, rốt cuộc chịu trở về."

Lạc Mật Mật dùng sức đung đưa bỏ hai tay của Lạc Thiếu Trạch ra, "Tránh ra, đừng đụng em, em trở lại cũng không phải là chỉ vì anh, em là vì ba mẹ, loại chuyện như vậy nên tránh để bọn họ biết, tránh bọn họ tức giận quan tâm."

"Mật Mật em chính là một đứa bé hiếu thuận. Đương nhiên, anh cũng tin tưởng em là đứa bé một thông tình đạt lý."

Mỉm cười với Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật mắt to nhìn chăm chăm giờ lên ngón tay chỉ sống mũi cao của anh, "Được rồi, ít nói đi! Em không phải là đứa bé. Nói, anh và Văn Y có phải hay không Ai, em không nói ra được!"

Đối mặt với Lạc Mật Mật tức giận toàn thân phát run, Lạc Thiếu Trạch thật rất đau lòng, anh từ từ đi lên trước muốn ôm an ủi cô một chút, nhưng, Lạc Mật Mật căn bản không cho anh cơ hội như thế.

"Không có, Mật Mật, em phải tin tưởng anh chứ? Anh thề, chuyện không giống như em nghĩ. Chúng ta chuyện gì cũng không có!"

"Chuyện gì cũng không có sao? Lại nói dễ dàng, nhưng anh đừng làm chuyện như vậy nha. Anh cho rằng cái gì em cũng không biết đúng không, các người ở trong quán bar nói chuyện em đều nghe được." Nói xong, Lạc Mật Mật tức giận ngồi ở trên giường.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Hâm Mộ Cái Người Này Sao Lúc Trẻ Liên Quen Biết Em

Đôi tay cởi áo khoác ngoài, Lạc Thiếu Trạch kéo cái ghế ngồi trước mặt Lạc Mật Mật, dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận. Mang theo ánh mắt nhu tình của mình Lạc Thiếu Trạch nhìn Lạc Mật Mật chớp chớp mắt to, không nhìn được cười ra tiếng .

Lạc Mật Mật nâng mí mắt, róc xương lóc thịt một cái, "Anh còn cười được? Em tức muốn hôn mê."

"Tại sao anh không thể cười, anh cao hứng nha, có người ăn dấm của anh, nói rõ em coi trọng anh nha!"

Lạc Mật Mật đưa tay đánh mấy cái Lạc Thiếu Trạch, gương mặt nũng nịu trở nên đỏ bừng. Lạc Thiếu Trạch nhân cơ hội kéo tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật qua, nâng lên gương mặt tuần tú ngọt ngào nhìn Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, thật ra thì anh cùng Văn Y không có như em nghĩ loại chuyện đó. Em biết Văn Y là một cô nhi không?"

Lạc Mật Mật nhẹ nhàng quay đầu lại, mí mắt vừa nhấc, "Biết."

"Thân thể của cô ấy rất khổ, vẫn không có người thân quan tâm, cũng chưa từng có trải nghiệm qua ấm áp của gia đình. Mẹ ưa thích Văn Y như vậy, anh chỉ muốn làm cho mẹ nhận cô ấy làm con gái nuôi."

"Thật à? ! Thật tốt quá!" Lạc Thiếu Trạch vừa dứt lời, Lạc Mật Mật lập tức vui vẻ nhảy lên.

Lạc Thiếu Trạch vội vàng đứng lên đề lại Lạc Mật Mật, "Em d.d.l.q.d đang làm gì vậy? Muốn đánh thức mẹ sao?"

Chợt nghĩ đến, con người Lạc Mật Mật xoay động, đưa tay đẩy Lạc Thiếu Trạch ra, "Anh đang gạt em phải không, lúc ấy hai người nói không phải như thế."

Bị dùng sức đẩy như vậy, Lạc Thiếu Trạch lão đảo thiếu chút nữa ngã quy, "Ai yêu, bà nội tổ của anh nha, sao em lại dùng sức mạnh như vậy. Đêm hôm đó không phải em hiểu sai lệch sao, cho nên mới suy nghĩ nhiều."

"Vậy ý của anh là, Văn Y không đồng ý?" Trên đầu Lạc Mật Mật đều d.d.l.q.d là dấu chấm hỏi.

Lạc Thiếu Trạch gật đầu một cái, "Đúng vậy, đứa bé Văn Y kia chính là không chịu đồng ý, cũng không biết là tại sao. Thật ra thì."

"Thật ra thì ý nghĩ của anh rất đơn giản, chính là muốn cho Văn Y một gia đình, có nhiều người thương yêu cô ấy, đúng không?"

Lạc Thiếu Trạch gật đầu một cái, từ từ đi tới bên cửa sổ, đưa tay ở trên bàn lấy ra một điếu xi gà, từ từ đốt.

Ngọn lửa màu xanh dương dao động lên sao ánh sáng, khẽ lan ra mùi thơm đặc biệt từ từ tràn đầy phòng, tôn lên cánh tay to lớn cao ngạo của Lạc Thiếu Trạch, hiện ra một bóng lưng thành thực.d.d.l.q.d

Lạc Mật Mật si ngốc nhìn, lòng tràn đầy hạnh phúc. Cô chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy Lạc Thiếu Trạch, "Thiếu Trạch, anh thật tốt, lòng của anh thật thiện lương, rộng lớn. Xem ra, em còn là chưa hiểu rõ anh, chưa hiểu rõ Văn Y, là em quá hẹp hòi rồi."

Nhìn chợ đêm sáng chói cùng dòng xe ngược xuôi, Lạc Thiếu Trạch thờ dãi thật sâu, anh tự tay cầm thật chặt tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật đang bắt

chéo bên hông mình, chân mày vắn thành vường mắt, "Mật Mật, chuyện em không biết còn có rất nhiều, anh cũng không có giống như người tốt mà em nghĩ."

"Em mặc kệ, em chỉ biết trong lòng anh có em là tốt rồi."

Lạc Thiếu Trạch từ từ quay người lại, giơ tay lên từ từ vén mái tóc Lạc Mật Mật, khẽ mỉm cười.

"Không nghĩ tới, anh vẫn còn rất thích kết giao bạn bè, thì ra anh đã sớm làm bạn bè với Văn Y, thật tốt."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng sờ chóp mũi cao gầy, "Anh rất thích kết giao bạn bè nha, nhất là bạn gái."

"Thôi đi, hồ đồ!" Lạc Mật Mật cười khanh khách đẩy Lạc Thiếu Trạch ra, "Ha ha, em thật sự hâm mộ anh, anh biết không?"

"Hâm mộ cái gì?"

"Hâm mộ cái người này sao lúc trẻ liền quen biết em nha!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Làm Không Tốt Con Sẽ Phải Hối Hận

Lạc Thiếu Trạch cười vang, "Vậy anh ngược lại phải cảm ơn God rồi, nếu không anh là lão già đến nhìn em cũng không thèm nhìn anh một cái có đúng không?"

Nụ cười diềm tĩnh nở rộ trên khuôn mặt của Lạc Mật Mật, mái tóc dài bị gió nhẹ nhàng thổi tản mạn, dựa vào hơi thở mềm mại mà cổ tình nhảy múa. Cô từ từ đến gần, dựa vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch.

"Sẽ không, đời này em thật may mắn biết anh, cho dù anh biến thành gì thì em cũng sẽ không buông tha anh."

Lạc Thiếu Trạch ngửa đầu lên trần nhà nhìn đèn treo sáng rực rỡ, ôm Lạc Mật Mật từ trong trái tim nở nụ cười.

"Đông đông đông..." Không biết là người nào ở thời điểm không thích hợp gõ cửa phòng ngủ.

"Trạch nhi, con có ở nhà không?" Một giọng nói thâm trầm truyền từ ngoài cửa.

Lạc Mật Mật thức tỉnh, "Là ba! Ba_____"

Lạc Mật Mật chạy như bay ra ngoài cửa, nhảy bổ nhào vào trong ngực Lạc Văn Huy.

Lạc Văn Huy, chủ tịch tập đoàn thời trang MW ở thị trường Hoa Kỳ, ở Mỹ tài sản có mấy tỷ. Vị này nhìn qua giống ông cụ hào hoa phong nhã, cũng không phải là nhân sĩ nho nhã gì, tính tình ông ấy nóng nảy nổi danh, cũng là người trọng tình trọng nghĩa.

"Ai nha, Mật Mật, trái tim nhỏ bé của ba, còn làm ba lo muốn chết! Như thế nào, gần đây học hành có được không? Học viện Hoàng Đế không tệ chứ? Ban đầu nếu không nghe ba, làm không tốt thì con sẽ phải hối hận." Lạc Văn Huy vui mừng nường mày, nhìn thấy bảo bối của mình gặp khó khăn thật đặc ý à!

Lạc Mật Mật là bảo bối trân quý của Lạc Văn Huy, từ nhỏ đến lớn chỉ cần Lạc Mật Mật muốn gì, ông cũng toàn lực làm cho bằng được, trình độ cứng chiều có thể ngang với công chúa. Nhưng về giáo dục, Lạc Văn Huy vẫn kiên trì muốn cho cô đi học viện Hoàng Đế, nếu không cũng sẽ không để cho cô ra nước ngoài.

Khi đó không đi nước ngoài là muốn mạng của Lạc Mật Mật, cô chỉ nghĩ đuổi kịp Lạc Thiếu Trạch những thứ khác cô không còn tinh lực để quan tâm. Vì vậy, Lạc Mật Mật dễ dàng đồng ý với Lạc Văn Huy theo Lạc Thiếu Trạch đến Trung Quốc.

Cô sẽ không quên, chính mình đồng ý với Lạc Văn Huy, nếu không nghe lời học cho giỏi hoặc là học khác trường, Lạc Văn Huy sẽ không do dự mà đưa cô trở về Hoa Kỳ.

Đến lúc đó, Lạc Mật Mật làm sao có thể cùng với người trong tim sống chung một chỗ lâu dài đây?

Nhưng mà bây giờ, Lạc Mật Mật đã m@l/q'd chuyển sang học viện England. Chuyện này nếu như bị ông cụ biết, như vậy có được không? Lạc Mật Mật suy nghĩ một chút cũng cảm thấy nhức đầu.

Lạc Thiếu Trạch thấp mắt quan sát biểu tình của Lạc Mật Mật, khẳng định Lạc Mật Mật đang phạm sàu. Người mình thương yêu nhất gặp khó khăn làm sao mà mình có thể không ra tay đây?

Lạc Thiếu Trạch không có kỹ năng như Lạc Mật Mật, tùy tiện chớp mắt là có thể nghĩ ra ý xấu, anh vắt hết đầu óc của mình, mới nghĩ ra được một chút xíu manh mối, vừa định nói chuyện giải vây, m@l/q'd kết quả bị Lạc Mật Mật đoạt trước, "Ba, còn có thể như thế nào, tình hình chung chứ sao. Ba xem ba một chút đi, vừa thấy con liền kiểm tra công việc trước, cũng không quan tâm đến thứ khác sao?"

Đạo này, nói láo cũng không đở mặt, da mặt của Mật Mật thật dày, đoán chừng phía trên có thể chảy ra cả một nồi dầu đi!

Lạc Văn Huy cười ha ha, dùng sức nắm lấy lỗ mũi của Lạc Mật Mật, "Đứa nhỏ tinh nghịch này, miệng lưỡi thật lưu loát, đi đi đi, chúng ta đến phòng khách hàn huyên một chút."

Hai cha con cô vừa nói vừa cười ra khỏi phòng, kết quả để lại Lạc Thiếu Trạch vẫn sững sờ ở lại tại đó.

"Không có ai quan tâm cảm giác thật không dễ chịu a!" Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ lắc đầu.

Chợt ở cửa thoáng xuất hiện một cái đầu, Lạc Mật Mật đang đứng ở đó nháy mắt.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Không Ai Quan Tâm Cảm Giác Rất Khó Chịu

"Chị Lưu, gần đây chị vẫn khỏe chứ? Đã lâu không gặp chị, Đúng vậy, hiện tại em rất bận rộn, nhưng em vẫn nhớ lần trước chị giới thiệu cho em một hoạt động châu báu gì đó, không biết gần đây có còn an bài như vậy không?"

Áo ngủ lụa đỏ phủ trên người Bùi Nhã Phi ngày càng gầy gò, túi xách màu đen phối hợp cùng làn da thô ráp khiến cô có vẻ già nua. Từ lúc từ biệt Lạc Thiếu Trạch rời đi, Bùi Nhã Phi lại cùng Thuộc Oái Nương cãi nhau, không chỉ không lấy được một phân tiền, căn cứ quy định hợp đồng còn phải cho Thuộc Oái Nương một số tiền bồi thường lớn, điều này làm cho cô vốn là rất quần bách càng hoá vô đơn chí.

Bùi Nhã Phi dán điện thoại di động tại khoe miệng, tựa như muốn ăn cái điện thoại di động, nịnh hót mỉm cười lộ ra giọng nói nũng nịu thăm hỏi bình thường, "Chị Lưu, em biết là chị tốt nhất, chị xem có thể an bài một cái nữa cho em không?"

"Nhã Phi, đừng trách chị Lưu nói thẳng, nghe nói em không nghe người đại diện của em an bài tự tiện chia tay với thiếu gia Lạc gia, khiến công ty của em hao tổn một số tiền lớn, cho nên rất nhiều công ty cũng không dám cùng em hợp tác, chuyện như vậy có phải thật hay không? Em xem em bây giờ đã không phải còn là lúc em nổi tiếng nữa, ra ngoài còn có thể liên lụy rất nhiều chuyện trước kia, sẽ khiến chủ rất khổ sở. Em cũng phải suy nghĩ

giùm chị một chút chứ? Muốn chị ra mặt mạo hiểm như vậy chị không có nhiều tài sản đi đánh cuộc nha!"

Giọng nói chói tai bén nhọn bên kia điện thoại không lúc nào là không lộ ra hàm nghĩa nửa trào nửa phúng, khiến Bùi Nhã Phi ngồi ở bên giường như đi bần chông, thật muốn tìm một cái động lập tức chui vào.

"Chị Lưu, thật ra thì em."

Không đợi Bùi Nhã Phi nói tiếp, điện thoại bên kia đã sớm cúp.

Đây đã là cuộc gọi thứ một trăm hai mươi ba.

Mấy ngày nay Bùi Nhã Phi đều gọi điện thoại liên tục, không có người đại diện, lại thêm vào đánh giá của người trong giới trong nháy mắt đều rớt xuống, điều này làm cho cô cầu xin vô số người nhưng vẫn không nhận được công việc.

Không có công việc, cũng chưa có thu vào. Không có thu vào, ngay cả nuôi sống bản thân càng không được, lại càng chưa nói tới trả nợ đánh bạc!

Thuốc lá nữ dài nhỏ ở ngón giữa của Bùi Nhã Phi từ từ thiêu đốt, cháy lên khói mù màu xám trắng từ từ tràn ngập ở trước mặt Bùi Nhã Phi, nổi bật cặp mắt khốn quẫn cùng vất vả.

Ban đầu đồng ý yêu cầu của Thuộc Oái Nương, chính là vì trả sạch nợ đánh bạc, nhưng bây giờ chủ nợ đuổi kịp trong nhà, hung thần ác sát muốn mạng của mình, còn đội đầy dầu đỏ ở cửa, ngay cả cửa cô cũng không dám ra ngoài. Mỗi ngày sống trong lo lắng đề phòng, lúc nào thì mới là cái đầu đây?

Bùi Nhã Phi thật sự là nhịn không được rồi, nước mắt uất ức chảy xuống.

"Rốt cuộc quyết định lúc trước của mình là đúng hay không đúng đây? Nếu như không chia tay với Thiếu Trạch, hiện tại mình không chỉ sẽ có rất nhiều công việc, hơn nữa cũng sẽ không bị nợ đánh bạc ngăn ở trong nhà, cuộc sống của mình cũng sẽ không luân lạc tới như thế. Mình nên làm như thế nào đây?"

Nhìn ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ, Bùi Nhã Phi hí hóp cặp mắt bi thương, đau lòng nhìn mông bầu trời tái nhợt, lừa thừa lằm liệt cười.

"Không có ai quan tâm cảm giác thật rất khó chịu." Bùi Nhã Phi gật đầu một cái thật sâu.

Đưa tay cầm túi xách lên, Bùi Nhã Phi nhanh chóng đổi quần áo, đi thẳng ra ngoài cửa.

"Tô Trạch, anh cản trở tôi như vậy, có ý gì? Tránh ra, tôi muốn gặp Lạc Thiếu Trạch." Bùi Nhã Phi hung hăng đẩy Tô Trạch đứng ở trước mặt mấy cái, hung hăng liếc một cái xông thẳng đến phòng làm việc của Lạc Thiếu Trạch.

"Bùi Nhã Phi, cô không thể đi, cô đứng lại đó cho tôi!" Không ngăn được Bùi Nhã Phi, Tô Trạch cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua, mang theo gương mặt chán ghét đuổi theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Bùi Nhã Phi Biết Rồi

"Bây giờ Lão đại đang họp, coi như cô tới phòng làm việc cũng không có ai."

Nhìn khuôn mặt khổ sở của Tô Trạch, Bùi Nhã Phi từ trong nội tâm không tin, "Đi họp thì tại sao anh không để cho tôi đi, tôi chờ anh ấy là được."

Tô Trạch đưa tay ngăn lại, "Sao cô lại muốn đến phòng làm việc của người ta, còn không biết phải đợi đến lúc nào!"

Nghe lời này, trong nội tâm Bùi Nhã Phi hạ xuống hồi hộp, cô đột nhiên dừng bước, giương mắt hung hăng nhìn chăm chăm Tô Trạch, "Anh có ý gì nha? Không phải là không muốn cho tôi gặp Thiếu Trạch chứ?"

"Tôi chính là không muốn cho cô gặp." Tô Trạch cũng dừng ở bên cạnh cô, ghét bỏ róc xương lóc thịt một cái, "Còn gặp cái gì, cô cho rằng chỉ một mình cô biết rõ chân tướng sao? Lần trước Lạc Mật Mật bị người bắt cóc, trong lòng chúng ta cũng rõ ràng là ai làm, đúng không? Nếu lão đại cho cô cơ hội rời đi, cô cần gì phải tự rước lấy nhục trở về đây nữa đây?"

Bùi Nhã Phi đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn người trước mắt này, đột nhiên phát giác ấy là chính là xa lạ. Vào giờ phút này, Bùi Nhã Phi đột nhiên cảm thấy cả trái tim cũng lạnh, giống như là sẽ phải lập tức nứt vỡ nát.

"Những lời này là ý tứ của Lạc Thiếu Trạch sao?"

Tô Trạch khinh thường liếc mắt nhìn, miệng bẹp bẹp mấy cái chán ghét không dứt, "Tôi cảm thấy câu hỏi này quá dư thừa."

"Có thừa hay không, tự tôi biết. Coi như là Thiếu Trạch nói, tôi cũng muốn chính miệng anh ấy nói cho tôi biết." Nói xong, Bùi Nhã Phi cố chấp bước tiếp.

Tô Trạch đứng ở phía sau phiến muện bữu môi, bước nhanh đuổi theo, "Cô có thể nghe tôi khuyên không? Coi như cô đi tới phòng làm phòng cũng không cần vào lúc này nha, dì đang ở nơi đó?"

"Dì?" Bùi Nhã Phi bày ra ánh mắt liếc nhìn quá mức, "Anh nói là mẹ của Thiếu Trạch sao?"

Tô Trạch gật đầu một cái thật sâu.

Lúc Bùi Nhã Phi cùng Lạc Thiếu Trạch ở chung một chỗ thì Khương Ngọc Trân rất không coi trọng cô, thỉnh thoảng nói chút lời kích thích khuyên cô rời khỏi Lạc Thiếu Trạch. Về sau bọn họ chia tay, Khương Ngọc Trân đối với Bùi Nhã Phi lại biến ghét thành căm hận.

Bà ấy căm hận Bùi Nhã Phi làm cho con trai của mình không gượng dậy nổi, căm hận Bùi Nhã Phi đã vô tình cướp con mình đi, căm hận khiến Lạc Thiếu Trạch đến nay không kết hôn. Bà ấy đổ lỗi tất cả bất hạnh xảy ra ở trên người con trai ở trên người Bùi Nhã Phi.

Tất cả, Bùi Nhã Phi đều biết rõ.

Khi xác định người đang ngồi trong phòng làm việc là Khương Ngọc Trân, Bùi Nhã Phi vẫn còn do dự. Suy nghĩ một chút bây giờ mình lỗ mãng như vậy cùng với bà ấy chạm mặt huyên não, chẳng thà né tránh trước, về sau trở lại tìm Lạc Thiếu Trạch.

Dù sao mục đích đến đây của cô chỉ là muốn gặp Lạc Thiếu Trạch.

Ở mắt khinh bỉ của Tô Trạch, Bùi Nhã Phi từ từ xoay người, rũ đầu từ từ bước đi.

"Tô Trạch, Lạc tổng nói cháu đưa tài liệu cho dì xem, dì nhìn cũng không hiểu nghiệp vụ công ty, còn phải nhờ cháu đi một chuyến nha."

Nghe giọng nói quen thuộc này, Bùi Nhã Phi nhất thời sửng sờ.

Bước chân dần đến gần.

"Tô Trạch, có phải bạn gái cháu hay không, sao không cho dì nhìn một chút đây?" Giọng nói ôn hòa sau lưng Bùi Nhã Phi vang lên, để cho cô đột nhiên cảm thấy lạnh người.

Tô Trạch đứng ở bên cạnh vội vàng khoát tay, lúng túng không thôi, "Dì, không phải, không phải, dì hiểu lầm. Cháu. . . .Cháu nên đi lấy tài liệu thôi!"

Tô Trạch ngược lại chạy trốn nhanh, để lại Khương Ngọc Trân mỉm cười đưa lưng về phía Bùi Nhã Phi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hai Người Gây Gổ Sao?

"Tô Trạch còn ngỡ ngàng. Cô gái, thật không không biết xấu hổ, cô nhìn xem bà dì này lại bắt bạn trai cô đi rồi, để cho một người cô ở chỗ này nhiều không tốt, đi đi đi, chúng ta cùng nhau đi uống cà phê, Tô Trạch lập tức làm xong."

Khương Ngọc Trân nhiệt tình đi về phía trước, đưa tay muốn kéo tay Bùi Nhã Phi, nhưng là vào lúc này Bùi Nhã Phi khiếp sợ ngẩng đầu lên.

"Dì, dì vẫn khỏe chứ?"

Nhìn khuôn mặt quen thuộc này, Khương Ngọc Trân mới bắt đầu có chút không thể tin được, sắc mặt từ từ chuyển nhiều mây, bà dùng sức nhìn kỹ, thủy chung không cách nào tiếp nhận, "Cô, thế nào lại là cô."

Cuối cùng Bùi Nhã Phi vẫn lấy hết dũng khí giương mắt nhìn người phụ nữ trước mắt, "Phải Là cháu. Dì."

"Pằng!" Một bạt tai đánh vào mặt Bùi Nhã Phi

Ôm chỗ nóng hừng hực bên mặt, mọi can đảm của Bùi Nhã Phi đều tan vỡ, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của Khương Ngọc Trân.

"Cô lại còn dám xuất hiện ở trước mặt của tôi? ! Cô có biết cô khiến Thiệu Trạch ra cái dạng gì rồi không? ! Bây giờ cô tới nơi này làm gì, là tới tìm Trạch nhi sao? Cô chết cái ý niệm này đi, tôi cho cô biết, có tôi ở đây cô đừng nghĩ hại...Trạch nhi nữa!" Khương Ngọc Trân tức giận cả người run

rấy, nhất thời cả người như nổ oanh, không thềm để ý chút nào hình tượng quý phụ của mình.

Bùi Nhã Phi khiếp sợ ngẩng đầu lên, trong lòng cô biết Khương Ngọc Trân một mực hiểu lầm mình, nhưng chính là không dậy nổi một chút dũng khí giải thích rõ với bà, chỉ đành phải nuốt nước mắt khổ sở, một mình chịu đựng nhục nhã nối tiếp không ngừng này.

Cô chỉ cầu xin mình có thể mau sớm tránh ra. Bởi vì hiện tại chính cô sớm bị đánh mất đi lòng tin, cảm giác mình giống như bụi bặm, mặc cho người chà đạp, lại không thể nói ra tiếng.

Khương Ngọc Trân thủy chung không có cho Bùi Nhã Phi cơ hội thờ đốc, nước miếng của bà cùng lời nói lần lượt ở kia bên tai chạy như bay. Cuối cùng, Bùi Nhã Phi thật sự là không thể nhịn được nữa, chỉ có thể lựa chọn rời đi. Nhưng, bước không có bước ra mấy bước, liền bị Khương Ngọc Trân kéo trở lại.

"Muốn đi? Nợ nần của chúng ta còn tính chưa xong! Cô làm khổ con tôi như vậy cũng chỉ biết chạy trốn, phụ nữ như cô thật điên rồi!"

"Đì nhất định phải bức cháu chết sao?" Bùi Nhã Phi nâng lên cặp mắt tràn đầy nước mắt, ánh mắt thương hại nhìn trướng bối trước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở nói, "Ban đầu cháu cùng Thiếu Trạch là thật tâm yêu nhau, cháu rời khỏi cũng là có nỗi khổ tâm, đì có thể trước hết nghe cháu giải thích không, sao lại nhất quyết không tha?"

"Cô nói tôi nhất quyết không tha? Tôi chưa từng có lửa giận lớn như vậy, chỉ có nhìn thấy cô loại đàn bà này mới có thể chọc giận tôi. Cô đi, lập tức đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô!"

Khương Ngọc Trân duỗi ngón tay ra chỉ cửa chính, con người tức giận cơ hồ muốn trừng ra ngoài rồi.

"Mẹ, mẹ ở đây làm gì à?"

Một giọng nói nhu hòa bay tới, lúc này, Lạc Mật Mật mặc áo đầm xanh dương bước nhanh tới.

"Bùi Nhã Phi, tại sao cô lại ở chỗ này? Hai người gây gỗ sao?" Lạc Mật Mật nhìn Bùi Nhã Phi nhếch nhác, dấu tay hồng hồng vẫn còn trên mặt Bùi Nhã Phi, làm cho người ta không chú ý cũng không được.

"Mật Mật, con tới vừa đúng lúc, giúp mẹ đuổi tiện nhân này đi, đừng cho ả ta gặp được Trạch nhi."

Nghe Khương Ngọc Trân nói, Lạc Mật Mật tâm mệt mỏi không biết là nên cao hứng hay là bi thương. Nhưng cô hiểu, mẹ của mình không hoan nghênh người phụ nữ trước mắt này, hơn nữa còn là hết sức không hoan nghênh.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ánh Mặt Trời Trong Cơn Giông Tố

Nhìn thấy Lạc Mật Mật, Bùi Nhã Phi không biết vì sao lòng tự ái của mình đột nhiên giống như sống lại, lập tức khiến cho cô có tinh thần.

Coi như mình tôn trọng Khương Ngọc Trân, không so đo với Khương Ngọc Trân, nhưng mà trước mặt cô nhóc này, mình không thể để mất mặt, mặt mũi là không thể vứt.

"Dì bảo đi là cháu đi sao? Cháu không đi, cháu ở chỗ này chờ Lạc Thiếu Trạch xuất hiện!" Bùi Nhã Phi đôi tay ôm ngực, tính cương đầu nổi lên.

Lần này đáng giận điên rồi, Khương Ngọc Trân đưa tay muốn kéo Bùi Nhã Phi đi, may nhờ Lạc Mật Mật đứng ở bên cạnh kéo lại.

"Cô không đi phải không? Cô không đi tôi liền đánh cô đến khi cô đi mới thôi."

Tay dừng ở giữa không trung bị Lạc Mật Mật kéo trở lại, "Mẹ, mẹ làm gì thế? Nơi này là công ty, mẹ làm như vậy sẽ làm anh rất khó xử."

Thấy khuôn mặt mỉm cười của Lạc Mật Mật, Khương Ngọc Trân thu hồi tính khí.

"Để cho con tới giải quyết được chứ? Mẹ trở về phòng làm việc trước đi, xử lí xong con đi tìm mẹ." Lạc Mật Mật cười nói.

Khương Ngọc Trân nửa tin nửa ngờ, đứng tại chỗ thủy chung không muốn rời đi, vì vậy Lạc Mật Mật nhẹ nhàng vỗ cánh tay của bà, xoay người từ từ đi đến bên cạnh Bùi Nhã Phi.

"Chị Nhã Phi, cảm ơn chị lần trước đã cứu em."

Bùi Nhã Phi kinh ngạc nâng mắt lên, nhìn Lạc Mật Mật mỉm cười chân thành, nội tâm ngược lại nổi trống lên, "Cô kêu tôi cái gì? Tôi. Thời điểm đã cứu cô?"

"Chính là chuyện lần trước sau khi rời khỏi quây rượu nha."

Ánh mắt của Bùi Nhã Phi bắt đầu tránh né, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Lạc Mật Mật nữa, "Cô. Cái gì. Cũng biết rồi hả?"

"Em cái gì cũng không biết, em chỉ biết là chị đã cứu em. Đến đây đi, em tiễn chị ra ngoài."

Lạc Mật Mật đưa tay phải ra, lẳng lặng đứng ở giữa không trung chờ đợi.

Bùi Nhã Phi ngẩng đầu lên, ánh mắt trời chiếu vào trong lòng bàn tay trẻ con nhỏ bé hai nốt ruồi màu lửa đỏ hết sức dễ coi, khiến Bùi Nhã Phi trong nháy mắt ghi tạc trong óc, muốn quên cũng quên không được.

Bàn tay thân thiện này, khiến Bùi Nhã Phi có thể giải thoát lúng túng lúc này, cũng có thể để cho cô trong cơn mưa gió thấy được ánh mặt trời, giống như cứu mạng cây cỏ, không bắt cũng không được.

Cô từ từ đưa tay phải ra, ở trước mắt nhìn chăm chú nắm thật chắc tay nhỏ bé kia.

Tiếng bước chân thanh thúy ở bên trong vang lên, hai người tới ngoài cửa.

"Mật Mật, cảm ơn cô giúp tôi giải vây. Giữa chúng ta có phải đã hòa nhau phải không?" Bùi Nhã Phi cúi đầu, yên lặng nhìn dưới mặt đất.

"Em chỉ biết chị đã không cùng em giành Thiếu Trạch rồi, nếu như chị không làm tổn thương Thiếu Trạch, em có thể suy tính cùng chị làm bạn bè."

Trận gió nhẹ thổi vào khuôn mặt kiên nghị của Lạc Mật Mật, khiến trong nháy mắt Bùi Nhã Phi cảm giác xa lạ. Cô đột nhiên hiểu, cô và Lạc Mật Mật ở giữa hữu nghị nhất định có điều kiện .

Cái điều kiện này, chính là cô —— Bùi Nhã Phi không đến gần Lạc Thiếu Trạch nữa, vĩnh viễn chết tâm.

Nhưng, như vậy có thể sao?

Buổi chiều muộn. Phòng cà phê.

"Làm sao còn chưa tới đây? Chẳng lẽ là không muốn gặp mình sao?" Bùi Nhã Phi loay hoay đôi tay, tròng mắt nóng bỏng lo lắng nhìn ngoài cửa sổ.

Đợi hai giờ rồi, người này còn không xuất hiện. Không có tin nhắn, điện thoại cũng không gọi được, đến tột cùng là muốn tới còn chưa đến, như vậy rất là giày vò đấy.

"Cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Giọng nói phụ nữ âm trầm từ sau lưng Bùi Nhã Phi truyền đến, khiến cô không khỏi rùng mình, sau đó theo bản năng đứng lên, quay mặt đi nghênh đón.

"Thuộc tổng, ngài đã đến rồi." Bùi Nhã Phi đứng nghiêm ở nơi đó, nịnh hót mà cười cười.

Mí mắt Thuộc Oái Nương không hạ xuống, từ từ đi tới cái bàn đối diện, chỉ lo sửa sang lại áo choàng lông dê của mình, tựa hồ căn bản không có

tâm tình để ý tới Bùi Nhã Phi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Ba Ngàn Đồng Còn Phải Viết Chi Phiếu

Bùi Nhã Phi chỉ đành phải biết điều ngồi xuống.

Hồi lâu, hai người đều chỉ chú ý uống của mình cà phê, không có nói một câu nói.

Cuối cùng vẫn là Bùi Nhã Phi mở miệng trước.

"Thuộc tổng, lần này tôi ra ngoài xác thực tìm ngài có chút việc. Ngài xem thôi." Bùi Nhã Phi cứng ngắc cười, thẹn thùng nhìn chăm chăm biểu tình của Thuộc Oái Nương.

Thuộc Oái Nương giơ mí mắt lên thật cao, nhìn phương xa, từ từ buông xuống tách cà phê của mình, bất mãn nhép nhép miệng.

"Có lời gì cô cứ việc nói thẳng đi, không cần ở nơi này giả bộ thẹn thùng, chúng ta đã quá hiểu nhau."

Thuộc Oái Nương xem thường róc xương lóc thịt liếc một cái, khiến Bùi Nhã Phi nhất thời cảm giác mình hèn mọn, loại cảm giác này khiến cô rất bi thương, thế nhưng không phải là mình tạo thành sao?

Bùi Nhã Phi thu lại vẻ mặt không thoải mái, sửa sang xong lần nữa cười ngẩng đầu nhìn Thuộc Oái Nương, cái loại ánh mắt đó đã thoát khỏi cảm giác tự ti, tăng thêm tôn nghiêm cho bản thân ngồi ở chỗ đó, "Thuộc tổng, tôi tới là muốn cùng ngài nói chuyện một chút về hợp đồng."

"Hợp đồng? Còn có cái gì nói đây?" Thuộc Oái Nương bất mãn bỗng nhúc nhích người, "Ban đầu lúc cô quyết định từ bỏ không phải đã nghĩ kỹ sẽ có hậu quả gì sao, loại chuyện như vậy còn cần nói sao?"

Bùi Nhã Phi nhếch miệng, khẩn trương chà xát hai tay, "Dạ dạ ban đầu là tôi quá lỗ mãng, hiện tại tôi biết rõ hậu quả rất nghiêm trọng. Thuộc tổng, người xem dù sao tôi cũng tận tâm hết sức giúp ngài làm chuyện này, phần tiền bồi thường trong hợp đồng có thể hay không. Quên đi."

"Quên đi? !" Thuộc Oái Nương vỗ bàn một cái thật mạnh, cả mắt trừng tròn xoe, "Cô cho rằng cô đang mua thức ăn hả, nói trả giá liền trả giá, nói cho cô biết cô đang trả giá cao."

Bùi Nhã Phi nặng nề nuốt giọng điệu, lòng tràn đầy uất ức không cách nào kể, "Thuộc tổng, ngài không thể nói như vậy nha, lúc đầu tôi."

"Cô không cần nói, tôi không muốn nghe cô giải thích, tôi biết rõ bây giờ cô không dễ chịu, tôi có thể cho cô một chút tiền, dĩ nhiên chút tiền này xem như làm việc thiện, về sau cô cũng không cần xuất hiện nữa, không cần trở lại gây phiền phức cho tôi." Thuộc Oái Nương nhanh nhẹn từ trong túi xách đỏ móc ra chi phiếu, thật nhanh viết, sau đó đưa tới đối diện. Bà đột nhiên nhớ đến cái gì, duỗi ngón tay ra chỉ Bùi Nhã Phi, không ngừng chỉ chỗ.

"Dĩ nhiên, tiền bồi thường cô nợ tôi còn phải trả lại cho tôi không thiếu một phần nào, cái này tôi coi là cho chó ăn hết, đi trên đường mất." Thuộc Oái Nương giơ túi xách lên thật nhanh, khí thế hiên ngang đứng lên, nâng cao cằm bày ra một dáng vẻ cao quý, liếc mắt nhìn Bùi Nhã Phi phía đối diện, "Cô cũng chỉ có thể như vậy, thật là khó coi."

Thuộc Oái Nương đi, còn lại Bùi Nhã Phi cô đơn ngồi ở tại chỗ liếm láp vết thương.

Lớn như vậy, cũng không có bị người khác làm nhục như thế, cái ánh mắt xem thường đó cùng lời nói của Thuộc Oái Nương giống như là thanh kiếm sắc bén, một lần lại một lần đau nhói vết thương của Bùi Nhã Phi, cuối cùng vẫn không quên ở phía trên rắc hạt muối.

Bưng cà phê lên, Bùi Nhã Phi uống một hớp thật sâu, nhưng vốn là hương cà phê ngọt ngào lúc này lại trở nên đắng chát. Suốt nước mắt ở trong mắt chuyển động, Bùi Nhã Phi từ từ để tách cà phê xuống, nhìn chi phiếu 3000 đồng trước mặt, lạnh lùng cười.

"Ba ngàn đồng còn phải viết chi phiếu, muốn cười nhạo tôi không có tư sản nhiều như vậy để dùng sao? Tại sao lại cho tôi đựng phải chuyện như vậy, tại sao muốn hành hạ tôi như vậy đây?"

Bùi Nhã Phi khẽ sờ nhìn trên bàn, mắt nhẹ nhàng đảo qua, phát hiện phía dưới góc bàn có cuốn sổ đỏ. Cô hạ eo nhật lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 135: "Nhật Kí Của Oái Nương"

"Đây là cái gì?" Bùi Nhã Phi tò mò nhìn, "Là ai rơi ở nơi này nha, không cần thận như vậy!"

Từ từ mở cuốn sổ ra, "Nhật kí của Oái Nương" bốn chữ to dẫn vào tầm mắt, điều này làm cho Bùi Nhã Phi không khỏi hơi kinh ngạc một chút.

"Chẳng lẽ lúc này Thuộc tổng làm rơi? Không phải là sổ sách hay đồ vật, mở ra xem một chút."

Mở sổ ra, chữ Trung văn rậm rạp chằng chịt xuất hiện trước mặt Bùi Nhã Phi, ngày, thời tiết, các loại chữ viết màu sắc. Quan sát cẩn thận, thì ra cuốn này căn bản không phải là sổ sách gì, mà là nhật ký nhiều năm của Thuộc Oái Nương.

Bùi Nhã Phi không khống chế được lòng hiếu kỳ của mình, từ từ đọc, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thật dọa cô giật mình.

Trong nhật ký thật dày ghi lại nước mắt chua cay nhiều năm của Thuộc Oái Nương, vô số ngày đêm một mình khổ sở cùng bi thương. Những thứ này đối với Bùi Nhã Phi mà nói đều không coi là cái gì, có thể làm cô chú ý, cô nhìn thấy một tên quen thuộc —— Lạc Văn Huy.

Nhìn đến đây, Bùi Nhã Phi hốt hoảng cài nút sổ lại, trái tim cơ hồ muốn nhảy đến cổ họng rồi, "Lạc Văn Huy, không phải là cha của Thiếu Trạch."

Tại sao nhật ký đều là oán trách cùng căm hận Lạc Văn Huy, chẳng lẽ giữa bọn họ có cái gì không thể cho ai biết sao?

Không ngừng lật xem đi, Bùi Nhã Phi cảm giác mình chưa từng có hứng thú với cái gì như vậy. Cô biết mình nhất định có thể ở trong này tìm được đáp án mình muốn. Rốt cuộc, ở giữa manh mối, Bùi Nhã Phi xem thấu những bí mật kinh người kia.

Hít một hơi thật sâu, Bùi Nhã Phi cảm giác mình trong lồng ngực đang có một con thỏ nhỏ chạy loạn, không khống chế được.

Bùi Nhã Phi không dám nhìn xuống, cô sợ Thuộc Oái Nương phát hiện mình mất đồ sau đó quay lại tìm, vì vậy vội vàng thu thập đồ xong, thanh toán thật nhanh vọt ra khỏi phòng cà phê.

Trở lại nhà, Bùi Nhã Phi nhìn nhật ký từ đầu tới đuôi một hơi. Lần này, cô không uổng phí thời gian, nghiên cứu nhật kí triệt để thấu đáo.

"Ha ha, trời không tuyệt đường người, lần này lại để cho tôi tìm được bí mật lớn như vậy. Thuộc Oái Nương, ngược lại tôi muốn xem, khi bà gặp tôi thì sẽ phản ứng gì."

Điện thoại rất nhanh được bấm, bên kia truyền đến giọng nói nóng nảy của Thuộc Oái Nương.

"Cô xong chưa? Không phải cũng đã giải quyết xong, cô còn có chuyện gì? !"

Bùi Nhã Phi lạnh nhạt cười một tiếng, "Thuộc tổng, ngài đừng có gấp nha. Tôi điện thoại là muốn cùng ngài nói một chút chuyện, hơn nữa ngài phải nghe. Tôi biết ngài vẫn một mực tìm con gái ruột, tôi có thể nói cho ngài biết, tôi biết rõ cô ấy là người nào, bây giờ đang ở nơi nào."

Điện thoại bên kia nhất thời lâm vào yên lặng, hồi lâu cũng không có phản ứng. Bên này Bùi Nhã Phi đột nhiên có cảm giác chiến thắng.

"Cô nói cho tôi biết. Con tôi ở đây. Nơi nào?" Hồi lâu, Thuộc Oái Nương rốt cuộc có phản ứng.

"Cái này. Tôi sớm muộn gì cũng nói cho ngài biết, nhưng tôi có một điều kiện." Bùi Nhã Phi nhếch miệng cười trộm.

"Điều kiện gì? !"

"Về phần điều kiện gì, cơ hội thích hợp tôi sẽ thông báo cho ngài."

Bùi Nhã Phi nhanh nhẹn cúp điện thoại di động, đây là lần đầu tiên mình ở trước mặt Thuộc Oái Nương lấy được quyền chủ động, cảm giác này khiến cô vô cùng hưởng thụ. Tay cô gõ nhẹ cằm, thiếu chút nữa cười ra thanh âm.

Cô từ từ đứng dậy đi vòng quanh, ý nghĩ trong lòng làm cô nhột nhạt khó chịu, " Nếu như Lạc Thiếu Trạch biết mình biết nhiều như thế, anh ấy sẽ phản ứng ra sao đây?"

Nói xong, Bùi Nhã Phi liền gọi Lạc Thiếu Trạch.

"Thiếu Trạch, em muốn gặp anh."

"Có chuyện gì?"

Bùi Nhã Phi nhếch miệng, "Chuyện rất quan trọng, em sẽ ở quán cà phê gần công ty chờ anh."

Cúp điện thoại, Bùi Nhã Phi bắt đầu trang điểm, lần này, đoán chừng sẽ có thu hoạch rất lớn.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cô Muốn Cái Gì?

Phòng cà phê.

Nhận được điện thoại của Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch không nghĩ ra được, nhưng suy nghĩ một chút dù sao đã từng ra tay cứu giúp, Lạc Thiếu Trạch bất chấp đi vào phòng cà phê.

Trong quán cà phê ấm áp, khắp nơi đều là từng cặp tình nhân đang cười đùa, anh anh em em, ở trong phòng nhỏ tràn đầy mùi hương cà phê lộ ra hạnh phúc của mình.

Nhưng, Lạc Thiếu Trạch ngồi đối diện Bùi Nhã Phi rất không thoải mái.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Lạc Thiếu Trạch sửa sang một chút tây trang, ngồi ở đối diện không về gì, tầm mắt lại nhìn ngoài cửa sổ.

"Không nghĩ tới anh sẽ tới gặp em." Tròng mắt Bùi Nhã Phi lóe lên, khóe miệng dịu dàng giơ lên, "Em cho là anh không muốn gặp em đấy."

"Đừng nói lời như vậy, lần trước làm phiền cô thả cho chúng ta một con ngựa, nếu không tôi cũng không thể tìm được Mật Mật nhanh như vậy, nói đến nhà còn phải cảm ơn cô."

Vốn lời cảm ơn trong miệng Lạc Thiếu Trạch thốt ra nên nhiệt tình nhưng lại lạnh lẽo lạnh nhạt. Nhưng, như vậy cũng đã khiến Bùi Nhã Phi cảm thấy rất thoải mái, dù sao đây chính là lời nói lọt tai dễ nghe nhất mấy ngày cô được nghe.

Bùi Nhã Phi thâm tình nhìn bạch mã hoàng tử trước mặt, da thịt màu mật ong này lộ ra ngoài hơi thở đàn ông ấy làm cho người ta mê muội, khuynh tâm, để cho cô không nhận được đưa tay phải ra, cầm thật chặt tay của Lạc Thiếu Trạch đặt ở bên cạnh bàn, nhưng lại bị mắt lạnh của Lạc Thiếu Trạch sau khi thấy thật nhanh rút về.

Hành động như vậy thật khiến Bùi Nhã Phi có chút không thoải mái, nhưng về điểm này có chút ôn tồn làm lòng cô sinh nhận nhận, "Thiếu Trạch, thật ra có một số chuyện cho dù em biết chân tướng, em nghĩ em cũng có thể không nói, chỉ cần anh nói, anh yêu cầu, trong lòng anh còn có em, ta có thể vĩnh viễn không nói."

Nghe lời này, chân mày Lạc Thiếu Trạch từ từ chặt vắn, không khỏi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người phụ nữ đang động tình trước mắt, những lời này nhưng nghe trong lỗ tai, Lạc Thiếu Trạch vẫn có một tia phản ứng.

"Lời của cô là có ý gì?"

"Em biết Lạc Mật Mật không phải em gái ruột của anh, cô ấy và nhà của anh không có bất kỳ quan hệ máu mủ, đúng không?" Bùi Nhã Phi chăm chú nhìn phản ứng của Lạc Thiếu Trạch phía đối diện, không nháy mắt một cái.

"Cô là nghe ai nói?" Thiếu chút nữa Lạc Thiếu Trạch từ trên ghế đứng lên, nhưng rất lý trí nhanh khống chế mình, tay bắt được cái ghế lần nữa ngồi vững vàng.

"Dù sao đây là thật, em biết rõ. Em tự mình biết và có chứng cứ."

Lạc Thiếu Trạch lặng lẽ thở ra một hơi, liếc nhìn chăm chú người phụ nữ trước mặt, "Nói đi, cô muốn cái gì?"

Đôi tay Bùi Nhã Phi đặt trên đùi, thẹn thùng nói, "Thiếu Trạch, chỉ cần anh nguyện ý cùng em ở chung một chỗ, em nghĩ em có thể không nói chuyện này ra."

Lạc Thiếu Trạch xì mũi coi thường, không kìm được cười lạnh ra ngoài, "Bùi Nhã Phi, cô cảm thấy chuyện này có thể sao?"

"Tại sao không thể đây? Trong lòng chúng ta đều còn có đối phương không phải sao? Biết gia đình anh lâu như vậy, em biết rõ mọi người đều đang giấu giếm điều bí mật này, nhất là đối với Lạc Mật Mật. Dựa vào cha mẹ của hai người, chắc chắn sẽ không nguyện ý cho Lạc Mật Mật biết chuyện này, bởi vì bọn họ không muốn tổn thương Lạc Mật Mật."

"Nhưng, Mật Mật đã sớm biết." Lạc Thiếu Trạch trừng mắt một cái Bùi Nhã Phi ở đối diện, ánh mắt cười nhạt quét qua cô ngó ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên Bùi Nhã Phi có hơi thất vọng nhìn bốn phía, không thể tin tưởng chuyện này thì ra là đơn giản như vậy, cô không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu không ngừng suy nghĩ.

Lạc Thiếu Trạch ngồi ở đối diện vẫn không nhúc nhích trên bàn cà phê, thấy Bùi Nhã Phi không nói thêm gì nữa, anh từ từ đứng lên chỉnh quần áo chuẩn bị đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Cô Vẫn Là Người Mà Tôi Biết Sao?

"Đây chính là chuyện quan trọng cô muốn nói sao. Nếu để cho kỳ vọng của cô rơi vào khoảng không, tôi nên rời đi, chính cô ở chỗ này uống đi, trong công ty tôi còn có chuyện, đi trước."

Lạc Thiếu Trạch mới vừa đẩy ghế trúc ra đột nhiên bị giọng nói từ phía sau truyền đến đứng yên tại chỗ.

"Như vậy đi và chú khẳng định là không biết Lạc Mật Mật biết chuyện này đi." Bùi Nhã Phi từ từ giương mắt lên, thấy Lạc Thiếu Trạch bị lời này chặn ngay tại chỗ, còn có lòng tin mà nói tiếp, "Có phải các người ngây thơ cho là chỉ cần tiếp tục dấu diếm như vậy, cái nhà kia của các người có thể ổn định an hòa rồi sao? Không đúng, em nên nói một cách khác. Là anh sợ lúc Lạc Mật Mật đối mặt tất cả, không chỉ có đối mặt chuyện không phải ruột thịt, mấu chốt là còn phải đối mặt với một bí mật kinh thiên khác nữa?"

Lạc Thiếu Trạch đứng tại chỗ đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, đầu óc phát trầm, tựa như một mảnh mây đen đột nhiên áp đỉnh, làm mình không thở nổi, anh chậm rãi quay người lại, trong con người thâm trầm lộ ra ánh lạnh, "Rốt cuộc cô biết những thứ gì?"

Bùi Nhã Phi từ từ đứng lên, vốn là không muốn đối mặt với Lạc Thiếu Trạch như vậy, vào lúc này đều phải đối mặt.

Cô rất thông minh, loại chuyện như vậy không thể để cho người thứ ba ngoài hai người bọn họ biết chuyện này. Vì vậy cô cầm khăn giấy lên, móc bút ra từ từ viết xuống một câu nói.

Một câu nói cứ như vậy làm Lạc Thiếu Trạch đứng yên tại chỗ không thể động đậy, anh gắt gao nhìn chăm chăm khăn giấy trong tay Bùi Nhã Phi nói không ra một chữ, giờ phút này anh giống như có thể cảm thấy trái tim mình bị người ta hung hăng nhéo một cái, từng tia lăm liết khó chịu, đầu óc nổ tung giống như được nấu sôi rồi bình thường không nói ra được khổ sở.

Để ai biết cũng không thể để Bùi Nhã Phi biết nha.

Mặc dù đối với chuyện này mình biết cũng không nhiều, nhưng chút da lông này đủ tạo thành chuyện kinh thiên động địa, mà Bùi Nhã Phi còn biết rõ sâu đậm, cô giống như một quả bom hẹn giờ, tùy thời cũng sẽ nổ tung, tùy thời cũng sẽ mang đến hủy diệt đả kích.

Mà chuyện này, Lạc Thiếu Trạch tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Anh vẫn không hiểu nổi đến cùng giữa mình và Lạc Mật Mật là loại tình cảm kia hay không, nhưng cho tới nay anh đều trốn tránh giải quyết cái vấn đề này. Anh không muốn làm quá rõ ràng, tình nguyện khiến Lạc Mật Mật cảm giác mình đã yêu cô, anh cũng không muốn lý luận.

Anh cho là, chỉ có như vậy Lạc Mật Mật sẽ không buồn bực rời đi, coi như anh khổ tâm tự cho là đúng làm bộ như cái gì cũng không biết cũng cam tâm tình nguyện. Vì bảo vệ cái gia đình mỹ mãn hòa thuận này, chuyện gì Lạc Thiếu Trạch đều có thể làm.

Mặc dù có thể chống đỡ Lạc Mật Mật dừng lại không truy tìm, không nghiên cứu sâu về thân thế của mình, có thể khống chế mình cùng cô không ngả bài chuyện tình cảm tự cho là đúng với cha mẹ, mục đích dĩ nhiên cũng cùng chuyện này có liên quan. Nếu như Lạc Mật Mật biết việc làm của Lạc Văn Huy, cô còn có thể ở lại Lạc gia sao? Đến lúc đó, bị thương nghiêm

trọng nhất chỉ có Lạc Mật Mật. Mà chuyện này Lạc Thiếu Trạch tuyệt đối không muốn gặp.

Anh có thể mất đi tất cả, có thể mặc kệ kẻ nào, nhưng chính là không thể mất đi Lạc Mật Mật, càng không thể nào thấy cô bị tổn thương. Mặc dù anh nói không biết rốt cuộc tình cảm này là cái gì, nhưng anh biết, bất kể là tình anh em hay tình yêu, anh cũng không cho phép Lạc Mật Mật bị thương tổn.

Lạc Thiếu Trạch không muốn tiếp tục cái đề tài kia, nhưng anh hiểu người trước mắt này cũng không đơn giản từ bỏ ý đồ như vậy, "Rốt cuộc cô biết được bao nhiêu?"

"Em biết ít nhiều chuyện mà bây giờ rất trọng yếu với anh?"

Đối mặt với bộ dáng xảo trá của Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch thật muốn tiến lên lập tức ngăn người này lại, anh không muốn nhìn thấy Bùi Nhã Phi vì vậy mà lún sâu, nhưng anh đứng tại chỗ lại cảm thấy không thể ra sức.

Từ từ bình phục tim của mình, Lạc Thiếu Trạch buồn buồn phát ra âm thanh, "Tại sao cô biết chuyện này? Có phải cô nghe người ta nói lung tung liền chạy tới đây hồ đồ!"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Có Phải Cô Ta Muốn Được "Khát Hôn Chứng"

Lạnh lùng cười vài tiếng, Bùi Nhã Phi càng thêm chắc chắn rồi, có thể làm cho Lạc Thiếu Trạch ma trận đại loạn, đủ để nói rõ chuyện này đối với anh mà nói quan trọng đến cỡ nào. Bây giờ lại có thể hỏi cô một vấn đề ngu xuẩn như vậy, Bùi Nhã Phi cảm thấy mình nên mừng rỡ cần phải mừng rỡ đấy.

"Anh cảm thấy em không có năm chặt mười phần chứng cứ sẽ đùa kiểu này với anh sao?"

"Bùi Nhã Phi, cô điên rồi! Rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Là chuyện gì làm cô thành như vậy, cô chính là người mà tôi biết sao? !" Lạc Thiếu Trạch hung hăng nhìn chăm chăm Bùi Nhã Phi, giống như bị chọc giận một chút nữa, anh liền giết người phụ nữ trước mắt này.

Nhưng đồng thời, anh cũng biết, mình không khả năng động tới cô ta.

"Rốt cuộc anh đã chịu quan tâm em!" Trong đôi mắt Bùi Nhã Phi tràn đầy nước mắt, "Anh biết em đã vì anh làm gì không? Lúc đầu em lựa chọn thả Lạc Mật Mật, kết quả đổi lấy là vạn người vứt bỏ. Hiện tại em chịu đựng người khác nhục nhã, mỗi ngày bị người khác đòi tiền. Em không có công việc, không có thu vào, mỗi ngày giống du hồn đi ở trên đường, kết quả muốn có được một tia thương yêu của anh cũng không có khả năng. Vì cái gì em trở nên thảm như vậy, còn không phải là vì anh."

"Tốt, nếu là lỗi của tôi, cô liền nhắm vào tôi. Cô xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi biết cô rất vất vả. Chỉ cần cô không nói lung tung, cô cần gì tôi đều có thể cho cô. Cô cần tiền tôi có thể cho cô tiền, cô nói con số đi!" Lạc Thiếu Trạch không muốn cùng cô tiếp tục dây dưa, chỉ muốn nhanh lên chặn lại miệng của cô, không để cho chuyện gì xảy ra.

"Tiền? Bây giờ tiền còn có thể mua về cái gì đây?" Bùi Nhã Phi giống như mắc bệnh thần kinh, lạnh lùng si ngốc nhắc đi nhắc lại .

"Vậy rốt cuộc cô nghĩ muốn cái gì?"

Thấy Lạc Thiếu Trạch rốt cuộc buông miệng, Bùi Nhã Phi ngẩng đầu ưỡn ngực, bước về trước một bước, "Em muốn anh và em kết hôn, cả đời đều cùng em ở chung một chỗ."

Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc nhìn cô, trong lúc nhất thời không thể phản ứng kịp.

Đây là lời nói lúc trước mình muốn nghe cỡ nào, nhưng hiện thế nào mình có loại kích động muốn mắng người đây?

Kết hôn? ! Bùi Nhã Phi, người phụ nữ này có phải muốn được "Khát hôn chúng" rồi hả? ! ***!

Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc giương mắt, người phụ nữ trước mắt đã điên rồi, không bao giờ là "Ái phi" mình từng biết nữa, càng không thể nào nói chuyện kết hôn với cô.

Dĩ nhiên, Lạc Thiếu Trạch rất hiểu loại ý tưởng điên cuồng này khẳng định cũng không phải đơn giản như vậy.

"Cô và tôi kết hôn, không phải là vì tình yêu chứ?"

"Ha ha, anh rất thông minh."

Nghe trả lời, Lạc Thiếu Trạch không biết vì sao, nội tâm giống như có một món đồ bộp một tiếng, bể thành bột.

"Nhưng, em muốn nói em thật sự yêu anh nha?" Nói xong, Bùi Nhã Phi nhẹ nhàng đi đến phía trước, cố gắng ôm cổ Lạc Thiếu Trạch, muốn dùng đôi môi khiêu gợi này lần nữa kích thích cái cổ quen thuộc này, dùng ánh mắt thâm tình thử đả động người đàn ông này.

Lạc Thiếu Trạch hơi chậm lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Con Già Lắm Sao? Thiệt Là!

Lạc Thiếu Trạch bị kiềm hãm, ngắc đầu lên nhìn trần nhà.

"Tại sao? !" Bùi Nhã Phi giống như điên hung hăng bắt được quần áo của Lạc Thiếu Trạch, túm lại, cặp kia lóe ra từng tia sáng trong suốt lại tức giận, tròn mắt hồng hồng giống như trong nháy mắt có thể nóng chảy tất cả sinh vật. Nhưng mặc cho nàng xé rách thế nào, Lạc Thiếu Trạch chính là không chịu quay đầu lại nhìn cô.

"Buông tay!" Lạc Thiếu Trạch mắt nhìn phía trước, nâng cánh tay lên dùng sức thoáng một cái liền buông lỏng thoát khỏi dây dưa của Bùi Nhã Phi, "Cô điên rồi. Từ trước đến nay cô cũng sẽ không lấy hạnh phúc của chính mình làm giao dịch, tại sao hôm nay cô lại biến thành như vậy?"

Bị lung lay một phen, Bùi Nhã Phi ngồi ở chỗ ngồi, cúi đầu nhìn sàn nhà từ từ cười khúc khích .

"Anh đi đi."

Không ngờ, Lạc Thiếu Trạch không nghĩ tới Bùi Nhã Phi lại nói một câu này, anh vốn cho là chân chính dây dưa cùng chiến tranh giờ mới bắt đầu, đột nhiên nghe một câu bình thản như thế, khiến Lạc Thiếu Trạch không khỏi lấy làm kinh hãi.

Người đàn bà này đến tột cùng gặp qua cái gì?

Dù sao cô đã từng là người mình yêu sâu đậm, hôm nay rơi vào nông nỗi này, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy trái tim băng giá.

Tâm tình Bùi Nhã Phi biến hóa lớn như vậy, chẳng lẽ tâm lý xảy ra vấn đề gì? Ngộ nhỡ nếu làm ra chuyện gì coi thường mạng sống của mình, anh Lạc Thiếu Trạch sợ rằng sẽ áy náy cả đời.

Bước chân dần dần thu hồi lại, Lạc Thiếu Trạch bắt đầu do dự.

Nếu như cứ như vậy đi, chuyện này có thể trở nên không cách nào kết thúc hay không? Đến tột cùng nên làm như thế nào mới phải đúng đấy.

Từ từ xoay người ngồi xổm xuống, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng vỗ vai Bùi Nhã Phi, "Nhã Phi, cô không cần như vậy, nếu như là sự nghiệp hoặc là tiền tài gặp phải khó khăn, chỉ cần cô lên tiếng tôi nhất định sẽ giúp cô. Nhưng, xin cô không nên làm chuyện gì hại người hại mình, được chứ? Dù sao con đường tương lai của cô vẫn còn rất dài, hạnh phúc của cô cũng không là tôi."

"Nhã Phi" ? Anh cứ nhiên gọi cô là "Nhã Phi", chẳng lẽ mình không còn là "Ái phi" của anh rồi hả?

Trong lòng đau đến khó nhìn, nhưng Bùi Nhã Phi ngẩng đầu nhìn đến cặp mắt ân cần của Lạc Thiếu Trạch thì giống như rớt cuộc đã tìm được dịu dàng trông mong lâu nay, không nhìn được nhìn thẳng lên.

"Thiếu Trạch, ý của anh là về sau em có thể tìm anh đúng không? Anh không phải vứt bỏ em, là thật sao?" Bùi Nhã Phi giống như tìm được cây cỏ cứu mạng, vươn tay thật chặt bắt được Lạc Thiếu Trạch.

Cái loại ánh mắt khát vọng đó mang theo kích động cùng bi thương hòa hợp trong suốt nước mắt che mặt xuống, khiến Lạc Thiếu Trạch ở đối diện không nhìn được vẫn có chút đau lòng.

"Cô có khó khăn hãy tới tìm tôi. Tôi biết rõ, bản chất của cô không có đổi, cô chính là Bùi Nhã Phi thiện lương xinh đẹp đó."

Từ lần trước rời đi phòng cà phê, lòng của Lạc Thiếu Trạch không thể bình tĩnh lại. Mặc dù anh không biết đến tận cùng năm đó xảy ra chuyện gì, thế nhưng khi anh rời khỏi Trung Quốc đã sáu tuổi rồi, cho nên tin đồn bên ngoài vẫn là ký ức còn rất mới mẻ.

Chỉ là cho tới nay, Lạc Thiếu Trạch cũng không có dũng khí cùng ba chứng thực một ít chuyện. Sâu trong nội tâm của anh, đây tuyệt đối là một bài mìn không thể đụng vào.

Giữa trưa ánh mặt trời lằng lằng vẩy vào bàn chủ tịch bằng gỗ lim, phản xạ ra ngoài ánh sáng trong suốt đánh vào trên người đang bận rộn làm việc, phóng ra từng tia ấm áp.

Lạc Thiếu Trạch nhanh nhẹn phê duyệt hết một phần công văn, hơi có một tia thả lỏng, đại não không nghe mình khống chế suy nghĩ chuyện kia, đến cuối cùng anh chỉ có thể lựa chọn không ngừng làm việc, không cho mình một chút xíu rảnh rỗi.

Vào giờ phút này chuông điện thoại di động vang lên.

Rốt cuộc Lạc Thiếu Trạch có thể lấy hơi rồi, đưa tay cầm điện thoại di động lên đặt ở bên tai, một cái tay khác thuận tiện cầm một chiếc xì gà lên đặt ở ngoài miệng, "Mẹ, mẹ tìm con."

"Trạch nhi à, con trở về nhanh lên đi, trong nhà đã xảy ra chuyện lớn!"
Điện thoại bên kia là Khương Ngọc Trân đang lo lắng.

Lạc Thiếu Trạch đưa tay cầm xì gà, chân mày chau thành một đoàn, "Mẹ, mẹ nói chậm một chút, rốt cuộc thế nào? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?"

"Ba con đang nổi giận, sống chết cũng bắt mẹ gọi điện thoại kêu con cùng Mật Mật trở về, nói gì lần này cần phải dạy dỗ tốt các con, nhưng không nói đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là, mới vừa rồi mẹ nghe được hình như là bên trường học của Mật Mật gọi điện thoại tới."

"Trường học? Cái gì trường học? !" Trái tim nhảy lên đột nhiên gia tốc, Lạc Thiếu Trạch trợn to hai mắt.

Giọng nói của Khương Ngọc Trân bên kia điện thoại ngược lại nhỏ đi, "Đương nhiên là trường học của Mật Mật nha. Con trở về nhanh lên, ba con thấy mẹ rồi, mẹ phải cúp."

Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng lấy áo khoác, không kịp thông báo cho thư ký hủy bỏ công việc đã an bài liền vội vã vọt ra khỏi công ty.

Mặc dù Lạc gia luôn luôn hòa hòa thuận thuận, nhưng Lạc Văn Huy ở trong mắt anh em Lạc gia, chính là một con mãnh hổ hung ác, chỉ cần chọc tới ông, hai đứa bé này khẳng định là không có quả ngon để ăn, Khương Ngọc Trân cũng bó tay hết cách. Tính của ông bướng bỉnh nổi lên ai cũng không nghe, cần phải chế phục người khác mới có thể từ bỏ ý đồ.

Đây cũng chính là tại sao lúc ban đầu Lạc Mật Mật ở Mỹ đồng ý thật tốt, sau khi đi tới Trung Quốc mới chuyển trường. Bởi vì cô rất rõ ràng, mình với ba bướng bỉnh, chỉ có thể mất hết tất cả.

Lạc Thiếu Trạch cũng thế. Nghe được ba nổi giận, vốn anh nên núp xa xa, thế nhưng khi anh nghe đến Lạc Mật Mật có liên quan thì là ngựa không ngừng vó chạy trở về.

Vừa vào cửa chính biệt thự liền nghe tiếng la hét lớn bên trong, không cần cẩn thận nghe cũng biết nhất định là Lạc Văn Huy đang nổi giận. Vọt vào cửa, chỉ thấy Lạc Mật Mật đứng ở bên sofa không nói tiếng nào chu cái miệng nhỏ nhắn, Khương Ngọc Trân ngồi ở bên trên ghế sa lon nhanh

chóng không chịu được, mà Lạc Văn Huy đang ngồi trên ghế sa lon nổi giận thao thao bất tuyệt đấy.

"Cha, mẹ, thế nào? Đã xảy ra chuyện gì, sao lại phát lửa lớn như vậy?" Lạc Thiếu Trạch vọt vào phòng khách đứng bên cạnh Lạc Mật Mật, lo lắng vạn phần.

Lạc Văn Huy chỉ Lạc Mật Mật, lại chỉ Lạc Thiếu Trạch, tức giận phần nộ, "Hai anh em các con thật giỏi nha, sau lưng ba lại chuyển trường, nếu không phải là hôm nay trường học gọi điện thoại tới gọi cha mẹ, chuyện lớn như vậy ba đều không biết. Ban đầu lúc ở Mĩ, chúng ta không phải nói tốt rồi sao, học ở học viện Hoàng Đế, sau lưng ba các con lại chuyển trường. Kia là cái trường học gì? !" 13639221

Lạc Thiếu Trạch hơi cúi đầu, dùng khuỷu tay chọc Lạc Mật Mật, nhẹ giọng nói, "Có phải em lại gây chuyện ở trường hay không?"

Lạc Mật Mật bủ môi, nháy nháy mắt bày tỏ xác định.

"Chúng ta không phải nói mấy ngày nay đừng gây động tĩnh gì ở trường mà, chờ tìm cơ hội cùng ba mẹ nói về sau muốn làm gì liền làm cái đó, tại sao chính em không nhận được đây?"

Nghe xong lời này, Lạc Mật Mật không nhẫn nại được, không vui đứng đưa thân thể qua lại, kết quả là quên mình đang chịu phạt, gào thét âm thanh thật cao, "Em nào có? Ấy là do Lão sư nha, lão đó gây sự với em, chỉ là đi học lấy nhằm sách thôi, lại trước mặt mọi người chỉ trích em, em liền cho lão một chút dạy dỗ, hắc, lại khiến trường học gọi phụ huynh, em thấy lão già đó ăn gan báo rồi, xem về sau em dọn dẹp thế nào."

"Em nghĩ dọn dẹp thế nào? Anh thấy em mới là ăn gan báo rồi hả ? !" Nghe xong lời này, Lạc Văn Huy đằng một tiếng liền đứng lên, thở phì phò quay lưng qua, trợn mắt nhìn chăm chú vào đứa con gái nghịch ngợm gây sự trước mắt không biết nói cái gì cho phải, "Con lại đi chinh cả Lão sư,

con cho rằng ba không biết sao, nhất định là con gây sự. Cái đứa bé này sao lại chưa trưởng thành! Con thấy mình có giống đại gia khuê tú không, có điểm nào giống đại tiểu thư danh môn, ở bên ngoài lại gây chuyện. Ngày mai sẽ chuyển trường, trở về học viện Hoàng Đế đi!"

Nghe được chuyện chuyển trường, Lạc Mật Mật gấp đến độ dậm chân, "Ba, con không đi, con muốn ở học viện England. Con mới không đi cái kia Đế Hoàng đâu, ba biết không, học sinh nơi đó nhưng hư, hoàn cảnh không khí lại kém, nghẹn chết con cũng!"

"Học trò nơi đó có con hư đó? Con đừng ở chỗ này lừa gạt ba, con là con gái của ba, con có bao nhiêu lợi hại ba còn không biết. Ngày mai sẽ chuyển trường, lập tức!"

Lạc Mật Mật biết nói thế nào cũng vô dụng rồi, nhanh chóng vội vàng túm vạt áo của Lạc Thiếu Trạch, làm bộ đáng thương nhìn anh.

Lạc Thiếu Trạch đứng ở một bên nổi danh là Đại Hiếu Tử, rất ít đối nghịch với cha mẹ, nhưng lần này thấy Lạc Mật Mật sắp khóc, hung hăng quyết tâm quyết định cùng ba nói một chút chuyện.

"Cha, thật ra thì chuyển trường là chủ ý của con." Lời vừa ra khỏi miệng, Lạc Văn Huy trừng mắt liếc anh một cái. Lạc Thiếu Trạch nhận được tín hiệu nuốt nước miếng, dừng một chút, thoáng bình phục trái tim nhỏ cuồng động, hít sâu tiếp tục nói, "Mật Mật nhà chúng ta cũng không còn nhỏ, rất nhiều chuyện cũng có thể tự mình làm chủ rồi. Về sau nếu như nghĩ tới trường học cùng chuyên môn không thích hợp, oán giận cũng không chịu được, hơn nữa chuyện này liên quan đến con đường sau này đi như thế nào, chúng ta hãy để cho chính em ấy quyết định thôi."

Khương Ngọc Trân ngồi ở bên cạnh lập tức đứng lên khuyên, "Đúng vậy đúng vậy nha, cha của các con, trường học cũng đã đổi, quay trở lại nữa không phải là lãng phí thời gian sao." Sinh thập hoa phục.

"Sợ gì lãng phí thời gian, không phải là chỉ thêm hai năm học sao, ba không sợ lãng phí thời gian, sẽ để cho con học." Lạc Văn Huy đột nhiên trợn mắt chỉ Lạc Thiếu Trạch, "Còn nữa, nói cái gì tự mình quyết định, trước kia chính là để cho con quyết định, mới có thể để cho con có cơ hội đi nước Pháp làm xăng làm bậy, đừng cho là cái gì ba cũng không biết. Chuyện này, không có thương lượng."

Cánh tay Lạc Văn Huy vung lên, khí thế hung hăng.

Không khí trong nháy mắt ngưng trệ, thấy Lạc Văn Huy thở phì phò, Khương Ngọc Trân cùng hai đứa bé thở cũng không dám thở mạnh, trong phòng khách nhất thời yên tĩnh vô cùng.

Không biết có phải hay không là nổi giận phát tới cực điểm, nhìn hai đứa bé cúi đầu không lên tiếng, Lạc Văn Huy đột nhiên có cảm giác thắng lợi tràn đầy trái tim, để cho ông không nhịn được buồn cười.

Thấy Lạc Văn Huy hơi có biến chuyển, Lạc Mật Mật vội vàng nắm lấy cơ hội thêm vào một câu nói.

"Cha, con còn trẻ tuổi, loại chuyện như vậy cha để cho tự con lựa chọn đi, con sẽ không hối hận." Lạc Mật Mật còn chưa cam lòng.

Đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, Lạc Văn Huy đôi tay ôm ngực, trừng mắt một cái, "Trẻ tuổi coi là cái gì, người nào không có trải qua trẻ tuổi? Con già quá sao? Thiệt là! Có gì đặc biệt hơn người!"

Nghe mấy câu nói đó, Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật nhìn nhau cười một tiếng. Cha lại đùa giỡn với mình, vậy đã nói rõ chuyện này có chuyển biến tốt. Chỉ cần Lạc Mật Mật chịu dùng cá mềm, nhận sai, chuyện như vậy đoán chừng có hy vọng. Lạc Thiếu Trạch nháy mắt với Lạc Mật Mật, cánh tay đẩy Lạc Mật Mật ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Anh Em, Anh Cản Trở Tín Hiệu Điện Thoại Di Động Của Tôi Rồi !

Lạc Mật Mật hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt Lạc Văn Huy, hai tay nắm cánh tay của Lạc Văn Huy đong đưa qua lại, giống như tiểu miêu dụ ngoạn, bộ dáng làm nũng thật là đáng yêu, "Ai nha, ba, ba xem cho tới bây giờ con đều không nhận sai, như ba biết đó. Nhưng hôm nay con muốn nhận sai với ba, con biết trước đó không cùng ba thương lượng xong tự tiện chuyển trường là con không đúng, nhưng ba đại nhân đại lượng tha thứ cho con đi. Thật ra thì, ba nghĩ đi, tự con chọn mới là đúng là điều mình muốn nhất, mới tốt cho con nha. Con đã trưởng thành, rất nhiều chuyện chính mình có thể quyết định."

"Con trưởng thành, mà lại không để ba ở trong mắt nha, có thể không nghe lời của ba sao!" Lạc Văn Huy nhìn con gái đang làm nũng với mình, giọng nói hòa hoãn rất nhiều.

Xem ra, căn bản ba không phải là muốn cho cô chuyển trường, chính là muốn cho cô ăn cá mềm nha, con đường này đi đúng rồi. Không phải chỉ là chịu thua sao, cô gái nhỏ như cô có thể co có thể duỗi, nhất định có thể giải quyết được!

"Tốt lắm tốt lắm, ba, con làm sai, bình thường ba đối với con tốt nhất, cần gì phải chấp nhất việc nhỏ này với con. Hiện tại con cùng ba đi uống trà buổi trưa có được hay không? Hai ba con chúng ta thật lâu cũng không có cùng nhau đi dạo một chút, đi thôi!"

Có câu nói, con gái đúng là tiểu miêu bên người của ba, mấy câu nói đó khiến Lạc Văn Huy hưởng thụ vô cùng. Dù sao thật lâu không có gặp mặt, Lạc Văn Huy cũng không muốn vừa tới Trung Quốc liền cùng người nhà huyền não không vui. Trong mắt ông, chuyển trường là chuyện nhỏ, nhưng không nghe lời ông là đại sự. Hôm nay mặt mũi đã lấy lại được, còn có lý do gì tiếp tục xử lý đây. Vì vậy, dưới sự nài ép của Lạc Mật Mật, Lạc Văn Huy vẫn là cười híp mắt ra cửa.

Nhìn bóng lưng của Lạc Mật Mật biến mất, Lạc Thiếu Trạch ôm cổ của Khương Ngọc Trân, không khỏi có điều cảm thán, "Hiện tại ba cũng có biến hóa, không còn là hòn đá không thể hòa tan kia, hiện tại Mật Mật của chúng ta cũng có thể chế phục ba, mẹ, vậy sau này chúng ta được cứu rồi."

Khương Ngọc Trân nhẹ nhàng gật đầu một cái, mỉm cười nhìn phương xa, "Đúng vậy, Mật Mật cũng đã trưởng thành, chủ ý cũng thay đổi nhiều đấy."

Chợt Khương Ngọc Trân cúi đầu, cau mày lục loại mọi nơi, tiếp theo không ngừng ở trên người Lạc Thiếu Trạch ngửi tới ngửi lui, chợt níu quần áo của Lạc Thiếu Trạch bắt đầu thao thao bất tuyệt, "Trạch nhi, có phải đã mấy ngày con không có tắm? Tại sao trên người có cỗ mùi vị."

"Vậy sao?" Lạc Thiếu Trạch cúi đầu ngửi cổ áo, chợt nhớ tới cái gì liền thật xin lỗi, "Vâng, mấy ngày nay con đều ở đây công ty vội vàng xử lý chuyện, thật không có thời gian. Được rồi, mẹ, cái gì mẹ cũng đừng nói ahhh... Con đi tắm, con lập tức đi tắm ngay."

Đôi tay của Lạc Thiếu Trạch ngăn Khương Ngọc Trân lại, anh biết mẹ của mình thích sạch sẽ nhất, nếu buông ra để cho bà cắn nắn, đây chính là không dứt, nói đến đâu của mình nỗ ra cũng không ngừng. Mắt thấy máy hát của mẹ mới vừa được ngăn lại, Lạc Thiếu Trạch như trút được gánh nặng chạy đến phòng ngủ, chỉ chốc lát sau liền nghe trong phòng tắm tiếng bọt nước vấy ra.

Khương Ngọc Trân vừa nhìn hướng phòng ngủ của Lạc Thiếu Trạch, vừa không nhịn được lắc đầu, tùy tâm thở dài, "Đứa nhỏ này, chỉ sợ mình nói nó. Thật ra thì mình không phải muốn nói nó không tắm, là muốn cho nó yêu quý chính mình hơn, công việc không cần liêu mạng như vậy. Hiện tại thì tốt rồi, muốn nói người ta cũng không cho cơ hội."

"Không đúng." Khương Ngọc Trân chợt ý thức được chỗ không thích hợp, nghiêng đầu nhìn bóng dáng con trai trong phòng tắm, "Trạch nhi không phải là người không sạch sẽ, người trẻ tuổi một ngày thay mấy bộ quần đều là chuyện thường như cơm bữa, làm sao sẽ mấy ngày không tắm đây? Trước kia cũng chưa từng có xuất hiện tình huống như thế nha! Chẳng lẽ là gặp phải chuyện gì sao?"

Khương Ngọc Trân nhạy cảm từ từ đi vào phòng ngủ, vừa không thể tưởng tượng nổi phe phẩy đầu, vừa cầm quần áo dơ của Lạc Thiếu Trạch lên muốn đi giặt. Đang lúc ấy, điện thoại của Lạc Thiếu Trạch vang lên.

Là một tin nhắn.

Khương Ngọc Trân tò mò liếc mắt nhìn. Nếu là trước kia, Khương Ngọc Trân chỉ định sẽ không đi nhìn điện thoại của bọn nhỏ, bởi vì ở Mỹ, ba mẹ hết sức tôn trọng quyền riêng tư của con cái. Nhưng, dù sao Khương Ngọc Trân có quan niệm truyền thống của người Trung Quốc, con trai lớn như vậy đều không tìm bạn gái kết hôn, trong nội tâm bà rất gấp gáp.

Huống chi, bà cảm thấy con trai không được bình thường, xem điện thoại đi động một chút có lẽ có thể tìm được vật mình muốn.

Cho nên, lần này, bà không có chống lại lòng hiếu kỳ, cầm điện thoại của con trai lên nhìn. Nhìn không nhìn không gấp gáp, vừa nhìn lại chọc bà tức muốn chết.

"Thiếu Trạch, rất lâu không có gặp anh, ra ngoài nói chuyện với em được chứ? Chỉ một đêm Em thật sự rất khó chịu, nếu như không có

anh em cũng không biết sống như thế nào. Thiếu Trạch, giúp em một chút, hiện tại em cần năm ngàn vạn, em sẽ trả lại anh. Em biết rõ, giữa chúng ta vẫn còn nhớ đối phương, cho nên nhất định anh sẽ không cự tuyệt em nữa?"

Chữ kí là Bùi Nhã Phi.

Cầm thật chặt điện thoại di động, cả người Khương Ngọc Trân đều muốn tức điên rồi. Vạn vạn lần bà không nghĩ tới, bộ dáng ngăn cản Bùi Nhã Phi lần trước cũng không có ngăn được cô ta gặp Trạch nhi, xem ra là bà đánh giá thấp người phụ nữ này rồi. Cứ nhiên bây giờ muốn Trạch nhi theo cô ta một đêm, đây là ý gì, là coi con trai mình là trai bao sao? Hay là hai người bọn nó vẫn luôn ở chung một chỗ?

Không trách được con trai có cái gì không đúng, sẽ không lại cùng người phụ nữ này có quan hệ chứ?

Năm ngàn vạn! Há miệng là năm ngàn vạn! Người đàn bà này có phải điên rồi hay không, chẳng lẽ coi Lạc gia là máy rút tiền rồi hả?

Khương Ngọc Trân càng nghĩ càng tức giận, bà không thể đồng ý con trai của mình cùng người đàn bà này gặp mặt, càng sẽ không cho phép con trai của mình lại bị người đàn bà này lợi dụng. Bà giương mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch trong phòng tắm, cắn môi quyết định.

"Thật xin lỗi, tôi không có nhiều tiền như vậy cho cô, cũng sẽ không đi cùng cô, cô bỏ cái ý nghĩ đó đi. Về sau cô không cần tìm tôi, loại đàn bà hạ đẳng như cô ta gặp đã cảm thấy ghê tởm, coi như là ngã vào tôi tôi đều không lạ gì. Chuyện lúc trước tôi sớm liền quên mất, mời tự trọng. Còn nữa, từ đó về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt. Cô nên biết điều!"

Chữ ký là Lạc Thiếu Trạch.

Khương Ngọc Trân nâng cao cằm, híp mắt ác độc nhìn màn hình di động. Thật ra, bà rất muốn kích động bấm điện thoại hung hăng mắng Bùi Nhã

Phi cho thông suốt. Nhưng, bà hiểu hơn, cõi chuông phải do người buộc chuông, loại phụ nữ như Bùi Nhã Phi này, chỉ có thái độ của Lạc Thiếu Trạch mới có tác dụng nhất .

Đối với bà mẹ thời thượng mà nói, sử dụng loại sản phẩm điện tử này quá thực là một đĩa đồ ăn. Không cần mấy bước, Khương Ngọc Trân liền kéo số điện thoại của Bùi Nhã Phi vào danh sách đen, quyết liệt cự tuyệt điện thoại gọi tới cùng tin nhắn, hơn nữa nhanh nhẹn thủ tiêu sạch sẽ toàn bộ tin nhắn.

Bà cảm thấy ít nhất như vậy có thể bảo đảm người phụ nữ này cũng tìm không được con trai của mình nữa rồi.

Bày đặt sử dụng di động tốt, Khương Ngọc Trân xì mũi coi thường, cầm quần áo dơ lên đi ra khỏi phòng ngủ. 13639221

"Ai nha, cậu cũng đừng ở đó nói bậy, mình có thể cùng anh ấy chấp nhận sao? Chỉ là, Văn Y, mình muốn cùng cậu nói, cậu suy tính một chút, bánh nướng áp chảo đề nghị thật là khá." Chỗ ngồi gần cửa sổ trong phòng cà phê, Lạc Mật Mật thao thao bất tuyệt.

Đây chính là từ trước tới nay trong cuộc đời cô, lần đầu tiên cùng Khuê Mật ra ngoài hẹn hò. Trước kia ở Mĩ, Lạc Mật Mật căn bản không có bạn bè như thế. Không phải không thể kết giao bạn bè, mà là cô thích độc lai độc vãng, không muốn người khác cùng mình thân cận quá, hơn nữa do tính tình dễ cáu giận của cô, rất nhiều người mỗi lần cố gắng đến gần cô đều sẽ bị cô kiên định cự tuyệt.

Cho nên kết quả chính là người bên cạnh cô không phải là không muốn mà là không dám một chỗ cùng cô. Đây cũng chính là tại sao ở Trung Quốc làm quen Văn Y, Lạc Mật Mật cũng quyết định bắt Lạc Thiếu Trạch lại, mới có thể cố gắng biến mình thành một người phụ nữ hoàn toàn, phải có tình yêu của mình cùng khuê mật.

Văn Y nhìn có bộ mặt phớt tỉnh của Lạc Mật Mật cùng mắt to phớt động nhai đi nhai lại, liền xì cười, vươn tay vén vén tóc của mình, "Mật Mật, chuyện như vậy không phải như cậu nghĩ đơn giản như vậy."

"Tại sao lại không đơn giản? Mẹ mình rất thích cậu, mà cậu vừa là. (cô nhi) đúng không, cậu phải có một gia đình, trong mắt chúng ta cũng vì cậu mà cao hứng." Lạc Mật Mật cẩn thận ngó biểu tình của Văn Y, dáng vẻ khổ sở này khiến Lạc Mật Mật có cảm giác khó chịu, "Chẳng lẽ cậu lại ghét bỏ mẹ mình, cảm thấy bà không thích hợp làm mẹ nuôi của cậu hay sao?"

"Không có không có!" Văn Y liên tiếp khoát tay, cô cảm thấy mình nào có tư cách gì nói người khác không thích hợp.

"Mình chỉ là cảm thấy xuất thân mình hèn mọn, nếu như nhận dì làm mẹ nuôi, người khác sẽ bàn tán." Nói xong, Văn Y đỏ mặt cúi đầu.

Nghe nói thế, Lạc Mật Mật vung tay lên, "Cái gì cùng cái gì nha, cậu cũng không phải là ở Làng Giải Trí, cũng không phải là để cho cậu tìm cha nuôi, cậu bận tâm cái này làm gì? Mình cảm thấy rất tốt, cậu đừng suy nghĩ lung tung."

Văn Y giơ tay lên còn muốn nói điều gì, bị Lạc Mật Mật một tay đánh trở về, "Được rồi, mình không muốn nghe người không có giới hạn nói, cậu vẫn là ngoan ngoãn nghe mình thôi."

"Không phải, Mật Mật, cậu xem người nọ hình như là Lạc Thiếu Trạch." Văn Y đưa ngón tay chỉ ngoài cửa sổ, một người đàn ông mặc áo gió màu đen đang lén lén lút lút ở cửa phòng cà phê.

Lạc Mật Mật nhìn lên chăm chú, hắc, đó là Lạc Thiếu Trạch. Nhưng sao lại như kẻ trộm, chẳng lẽ đang trốn người nào sao?

Lần này kích thích con "Mao Mao Trùng" (con sâu róm) kia trong lòng của Lạc Mật Mật rồi, nếu như giờ phút này cô không đi làm chút gì, căn bản

không có phương pháp ức chế ngứa ngáy nhiệt tình trong lòng. Bất kể Văn Y lôi kéo thế nào, Lạc Mật Mật vẫn yên tĩnh đi ra khỏi phòng cà phê.

"Chớ quá mức nha!" Văn Y nửa ngồi nửa đứng tựa vào bên bàn, mắt nhìn Lạc Mật Mật dần dần ra cửa. Đối với Lạc Mật Mật cô rất hiểu rõ, bộ dáng mặt cười xấu xa không biết sẽ làm ra chuyện gì tốt đấy.

Không hiểu nổi tại sao bánh nướng áp chảo giống như đặc vụ xuất hiện tại cửa phòng cà phê, chẳng lẽ là đặc biệt tới tìm cô sao? Hì hì, nhìn thấy anh thật cao hứng, bánh nướng áp chảo của em.

Lạc Mật Mật yên tĩnh đi tới phía sau Lạc Thiếu Trạch, vươn tay vốn định làm những gì, nhưng nhìn đến bóng lưng khẩn trương kia cùng quay đầu lại nhìn Văn Y một chút đang khoát tay, Lạc Mật Mật quyết định dụi dàng chào hỏi một chút thôi.

Cô từ từ lấy điện thoại di động ra, hai tay nắm điện thoại, "Này, anh em, làm phiền anh khiến cú xuống, anh cản trở tín hiệu điện thoại di động của tôi rồi."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Khổng Tử Không Giải Quyết Được, Lão Tử Em Giúp Anh Giải Quyết!

Nghe được câu này, Lạc Thiếu Trạch không giải thích được xoay người, híp mắt xem xét muốn biết trước mắt rốt cuộc là ai.

"Này, bánh nướng áp chảo, tại sao anh lại ở chỗ này?" Lạc Mật Mật giả bộ ra một bộ dáng trùng hợp gặp, bộ dạng mừng rỡ đặc biệt giống như thật, "Có phải anh nhớ em phải không, đi tìm em lại tìm tới chỗ này rồi."

"Khoan nói đã, chúng ta cùng đi trong phòng." Lạc Thiếu Trạch vừa quay đầu lại quan sát tình huống, vừa cầm bả vai Lạc Mật Mật thận trọng đi vào phòng cà phê, bộ dạng hoàn toàn là tránh né người ngoài theo dõi.

Mới vừa ngồi xuống, còn không kịp nhìn Lạc Thiếu Trạch và Văn Y chào hỏi, Lạc Mật Mật liền không kịp chờ đợi muốn biết rõ ràng tình trạng, "Bánh nướng áp chảo, đến tột cùng xảy ra chuyện gì rồi hả ? Làm sao anh khẩn trương như vậy, có người theo dõi anh à?"

"Em thật thông minh, liếc mắt một cái đã bị em nhìn thấu." Lạc Thiếu Trạch kêu phục vụ gọi ly Bạch Thủy, quay mặt lại không ngừng quan sát ngoài cửa sổ, "Anh xác thực bị người theo dõi rồi, nhưng hai người tuyệt đối đoán không ra người nọ là ai."

"Hả? Người nào à?" Lạc Mật Mật giống như là đứa bé ngây ngô, đại não trông chờ nhìn ngoài cửa sổ. "Không có chuyện gì, bánh nướng áp chảo,

Khổng Tử không giải quyết được vấn đề giúp anh, lão tử em giúp anh giải quyết."

"Cái gì cùng cái gì nha." Lạc Thiếu Trạch bắt đắ dĩ uống một ngụm nước, nghĩ thầm lúc đứ nhỏ này không đứ đắ anh thật không có cách nào cùng cô nghiêm chỉnh, "Là mẹ nha. Lão tử, em giải quyết đi!"

"À? ! Là mẹ sao!" Thấy dáng vẻ khinh thường của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật cầm thìa lên quấy tách cà phê, tròng mắt liếc nhìn Văn Y đối diện kể khổ, "Mẹ nha, lão tử em đây không giải quyết đứ."

"Hi hi, còn xưng là lão tử, Mật Mật cậu thật biết nói đứ. Thiếu Trạch, rốt cuộc chuyện gì xảy ra nha, ý của anh là nói dì đắ theo dõi anh à?" Văn Y không thể tin đứ, coi như là dì ở phía sau, cũng không thể nói là "Theo dõi" nha, nhưng hai người đều nói như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn là thuận theo mà nói tiếp.

Lạc Mật Mật cũng cảm thấy không đứ bình thường, nhìn dáng vẻ khổ sở của Lạc Thiếu Trạch, cô chợt nhớ tới một chuyện tình không ổn, vì vậy bủ môi lầm bầm, "Ở nhà mẹ la hét bảo anh xem mắt, chẳng lẽ đứ kịp tới nơi đây sao? Anh nói cho mẹ biết anh là hoa có chủ không đứ sao!"

Nhìn dáng vẻ ghen nóng nảy của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch thật không biết là nên cười hay là nên khóc, anh tự tay sờ đầu Lạc Mật Mật, dịu dàng giống như là ánh mặt trời mùa xuân, "Cô bé ngốc, em nghĩ cái gì vậy? Không liên quan đứ việc xem mắt."

"Vậy chuyện gì xảy ra?"

Lạc Thiếu Trạch thở dài thật sâu, từ từ điều chỉnh bản thân, đôi tay nắm chặt, "Là bởi vì Bùi Nhã Phi."

Nghe thế, Lạc Mật Mật thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi bay lên, cả người giống như là trang bị võ trang đầy đủ, nhất thời sắc mặt nhanh chóng đứ

bừng, "Là Bùi Nhã Phi! Các người."

"Em trước đừng có gấp, anh cùng cô ta không có gì!" Thấy Lạc Mật Mật giống như là đốt vòng quanh cái đuôi gà trống, Lạc Thiếu Trạch vội vàng đưa tay cầm bả vai Lạc Mật Mật đè xuống chỗ ngồi, "Là mẹ, mấy ngày nay không biết làm sao, lúc nào cũng đi theo anh, lúc đầu hỏi mẹ cái gì cũng không nói, sau rốt cuộc cũng nói, nói là sợ Bùi Nhã Phi xuất hiện dây dưa với anh, muốn giúp anh. Anh một đại nam nhân sao lại cần người khác bảo vệ, suy nghĩ một chút đây thật là."

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, ngược lại Lạc Mật Mật ngồi ở một bên và Văn Y hai mặt nhìn nhau, tựa hồ đoán được cái gì.

Hai chân Lạc Mật Mật nghiêng về phía Lạc Thiếu Trạch, đoan đoan chánh chánh nhìn anh, một bộ dạng quan thẩm phán thật là nghiêm túc, "Bánh nướng áp chảo, anh nói cho em biết, có phải gần đây Bùi Nhã Phi đang làm phiền anh hay không? Nói cho anh biết, em giúp anh dọn dẹp cô ta."

Ôi mẹ nó, cái gì đang xảy ra? ! Khi nào thì đàn ông Lạc gia cần phụ nữ bảo vệ. Anh Lạc Thiếu Trạch rất yếu đuối sao, để cho già có trẻ đều muốn ra ngoài bảo vệ mình.

Hơn nữa, nếu để cho Lạc Mật Mật nhìn thấy Bùi Nhã Phi, một câu liền cãi nhau, Bùi Nhã Phi nói lung tung những thứ gì, vậy cố gắng mấy ngày nay của Lạc Thiếu Trạch anh chẳng phải là uổng phí!

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì!" Mắt Lạc Thiếu Trạch trầm xuống, vẻ mặt thành thật an ủi "Tiểu mật điên khùng" trước mắt, vụng trộm lại hít sâu một hơi "Không có chuyện gì, em hãy yên tâm đi. Mấy ngày nay anh bị mẹ làm phiền muốn chết, không biết cách xử lí."

"Như vậy sao." Lạc Mật Mật quay người lại, nháy mắt tiếp tục uống cà phê của mình.

Vốn tưởng rằng nói như vậy về sau, Lạc Mật Mật sẽ nghĩa khí xung phong nhận việc ra mặt giúp giải quyết mẹ, kết quả người ta không giống như anh nghĩ, ngồi ở một bên giả bộ ngu rồi.

Lạc Thiếu Trạch rất là bất đắc dĩ, một hơi uống cạn ly Bạch Thủy, "Được rồi, nếu hai người đều không trông nom, vậy anh tự mình giải quyết, bi ai nha. Anh cảm giác lòng của vỡ tan nát."

Nhìn Lạc Thiếu Trạch giả bộ đáng thương, Lạc Mật Mật vốn định tiến lên hò hét, làm chút động tác tình nhân thân mật, nhưng suy nghĩ một chút mẹ rất có thể bên ngoài cửa sổ nào đấy trong góc nhìn bọn họ chăm chăm, vì vậy vẫn trờ về ngồi đàng hoàng.

Mặc kệ, có mẹ nhìn chăm chăm anh, vừa đúng lúc giúp cô rồi, tránh cho hai người gặp mặt, để cho Bùi Nhã Phi có cơ hội muốn làm gì thì làm. Như vậy cô cũng nhẹ nhõm không ít !

Nghĩ được như vậy, Lạc Mật Mật híp mắt nhìn mặt lên cười hì hì, "Trong tâm tan nát, không sao, em nhìn thấy vỡ thành nhân bánh sủi cảo rồi, hôm nào cho bao anh ăn sủi cảo nha."

Lời châm chọc nói ra trước mặt Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch tức giận không biết nói cái gì cho phải, khoát tay chuẩn bị đi, nhắc chân mới vừa bước ra mấy bước, Lạc Mật Mật nói tiếp.

"Không được, em bao hoành thánh cũng được."

Hắc, tưởng rằng là muốn nói chuyện níu kéo anh, kết quả nói ác hơn.

"Em thật giỏi, vậy hai người ở chỗ này uống đi, anh phải đi rồi, rất nhiều chuyện không có làm!" Lạc Thiếu Trạch trực tiếp đi ra cửa.

"Anh không sợ mẹ đi theo nữa à?" Lạc Mật Mật không quên châm chọc một câu nữa.

"Mẹ đi theo cũng tốt hơn so với nghe em châm chọc." Tiếng nói ở trong quán coffee vang vọng, bóng người đã sớm không thấy.

Nhìn hai kẻ dở hơi này đã chọc Văn Y không nhẹ, cô vừa cười, vừa nhìn Lạc Mật Mật chuẩn bị nói cái gì đó, "Cậu cứ để cho anh ấy đi như vậy?"
13639221

"Không để cho anh ấy đi thì cho anh ấy uống một ly nước lọc nữa à." Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Ít nhất có mẹ giúp mình nhìn chăm chăm, mình cũng yên tâm nha. Nhưng, mình muốn đi tìm Bùi Nhã Phi, xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì rồi. Mình có cảm giác, mấy ngày nay tuyệt đối có chuyện gì đã xảy ra."

"Có ý gì? Mỗi lần người đều nói như vậy, lão đại của chúng ta không tin, người nghĩ rằng tùy tiện lừa gạt chúng tôi sẽ xong chuyện sao?" Tay cầm khảm đao, mấy người đàn ông hung hăng đeo kính đen đứng trước mặt Bùi Nhã Phi, vẻ mặt hung thần ác sát, giống như Bùi Nhã Phi chỉ cần có chút không đúng, sẽ cắt cô cắt thành tám khúc, "Người phải nhanh trả nợ, hoặc là chúng tôi chặt tay người!"

"Đại ca, các người đừng như vậy, cho tôi thêm mấy ngày đi! Ủ, ở đây có 4000 đồng rồi, thật sự một phen tiền tôi cũng không có. Cho tôi thêm một tháng, tôi nhất định gom đủ tiền." Bùi Nhã Phi co rúc ở góc tường, cả người run rẩy, lông mi ướt ươn ướt còn treo giọt nước mắt chùng hạt đậu bên trên.

Mấy người đàn ông tráng kiện nhìn nhau, bộ dáng nhe răng nhếch miệng thật dọa người, "Người hù ai? ! Cho người thời gian dài bao lâu, còn cần một tháng, người cho chúng ta là con khỉ hả, nghĩ đùa bỡn thế nào liền đùa bỡn thế đấy? !"

Khảm đao sáng loáng ngay trước mắt vung tới xua đi, Bùi Nhã Phi sợ đến há to miệng oa oa khóc mãi, cuống quít khoát tay hét to, "Không cần không cần, nhất định tôi sẽ trả lại cho các người. Đại ca xem các người ở

bên ngoài tạt đầu đỏ, lại tìm được nhà tôi, tôi có thể không trả sao? Tôi lập tức liền khởi công, bắt đầu làm việc sau đó có tiền trả lại cho các người rồi."

"Bắt đầu làm việc? Người lại muốn gạt chúng tôi! Người đã là minh tinh lỗi thời, ai còn tìm người? Trả tiền lại, lập tức!"

Dưới ánh đèn sáng chói, một đám bóng lưng hung tợn bắt đầu đập đồ mọi nơi, rống giậm, hoàn toàn trong bộ dáng hỗn chiến xét nhà.

"Cầu xin các người chớ đập, tôi còn tiền, trả tiền lại. Nhưng trên người tôi thật không có tiền, nếu không như vậy, trong vòng nửa tháng tôi liền hoàn tiền cho các người, có được hay không?"

Nhìn những bóng lưng lạnh lùng kia, Bùi Nhã Phi khổ sở cầu khẩn.

"Tốt, cho người nửa tháng, nửa tháng sau không trả tiền lại, chúng tôi liền chặt cánh tay của cô." Người đàn ông dẫn đầu cầm đao từ từ tiến tới bên mặt Bùi Nhã Phi, ánh mắt rét lạnh như thanh kiếm lợi hại ép vào cổ họng của cô, "Nói cho người biết, người tốt nhất thức thời, nếu như chạy trốn, người biết hậu quả rồi chứ."

Từng trận âm thanh hỗn loạn, người đòi nợ biến mất ở ngoài cửa.

Nhìn mọi nơi trong phòng, Bùi Nhã Phi co rúc khóc không ra nước mắt, cô che miệng cùng vết thương trên trán si ngốc nhìn ngoài cửa.

Chợt, cô nổi điên nhào vào trên cửa, trong lúc bối rối không mấy cái liền khóa kỹ cửa, cả người cũng xụi lơ ở trên cửa.

Thân thể theo khung cửa chậm rãi trượt xuống, cả trái tim giống như treo lơ lửng giữa không trung, không có chỗ đáp xuống, cái cảm giác mất đi an toàn khiến rốt cuộc cô tan vỡ một tia kiên trì, gào khóc.

Rốt cuộc cô đã làm cái nghiệt gì, đời này không có một người chịu giúp cô? Người thân từ bỏ cô, bạn bè không để ý cô, thậm chí Lạc Thiếu Trạch cô yêu cũng không để ý tới cô nữa! Tại sao, Thiếu Trạch, không phải anh nói sẽ giúp em sao? Không phải nói em có thể tìm anh sao? Chẳng lẽ lời nói trước kia đều là gạt em, dụ dỗ em, ứng phó em sao? ! Vì sao lại phải đối với em như vậy, tại sao!

Khóc thật lâu, cả người như cạn nước mắt. Lúc này chuông cửa giống như biết xảy ra chuyện gì, rất hợp thời vang lên.

"Người nào? !" Bùi Nhã Phi theo bản năng khẩn trương, quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng, cả người cũng bởi vì sợ run rẩy theo, "Không phải là đám người kia lại trở lại đi? Không phải nói tốt lắm rồi sao, làm sao sẽ lại trở về rồi?"

"Bùi Nhã Phi, chị ở đây sao?" Một giọng nói dịu dàng thanh thúy theo khe hở cửa truyền vào.

Là một phụ nữ.

Bùi Nhã Phi thở ra một hơi thật sâu, cô nắm thật chặt tay nắm cửa, mặt dán sát ở trên khe cửa nhẹ giọng hỏi, "Cô là ai?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Không Cần Phải Gấp Gáp Như Vậy

"Em là Lạc Mật Mật, muốn tìm chị nói chuyện một chút." Lạc Mật Mật đứng ở cửa cầm găng tay, mặc áo đầm cao quý tươi đẹp, sửa sang xong mỉm cười đứng trước cửa nói to.

Vốn là bây giờ không muốn tới, muốn gọi điện thoại trước, nhưng Lạc Mật Mật không nhẫn nại được. Ai kêu Lạc Thiếu Trạch là người cô quan tâm nhất, huống chi bây giờ chuyện giữa cô và Bùi Nhã Phi không giải quyết rõ ràng, một khắc cô cũng không thể an tâm.

Thật vất vả hỏi thăm được chỗ ở của Bùi Nhã Phi, khi đến nơi lại làm Lạc Mật Mật sợ hết hồn. Đi vào cầu thang, trên tường đều bị tạt dầu đỏ, cộng thêm dòng chữ to đỏ tươi "Thiếu nợ thì trả tiền", tất cả như trong phim thực tế ngoài đời, khiến Lạc Mật Mật luôn sống trong an bình nhất thời không thích ứng được.

"Mở cửa ra rồi nói tiếp? Em đứng ở chỗ này rất không thoải mái đấy." Lạc Mật Mật ngó ngó khắp nơi, tròng mắt tràn đầy nghi ngờ cùng sợ hãi.

Chẳng lẽ tất cả thứ này đều để đe dọa Bùi Nhã Phi? Rốt cuộc người phụ nữ này đã làm cái gì, lại thiếu tiền người khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Mật Mật đều không tin được những thứ này cùng hình ảnh người phụ nữ cao cao tại thượng đó dính dáng đến nhau.

"Có chuyện gì sao? Tại sao cô lại chạy đến nhà tôi." Bùi Nhã Phi cũng không định mở cửa cho Lạc Mật Mật, cô không muốn Lạc Mật Mật vào nhà sẽ thấy tình trạng bừa bãi cùng tình trạng của cô, sau đó âm thầm cười nhạo.

Dù sao người phụ nữ này ở một góc độ nào đó là tình địch của cô. Để cho kẻ địch nhìn thấy mình nhếch nhác không phải tương đương với tự giết mình sao?

Đợi thật lâu mới nghe được Bùi Nhã Phi hồi âm, Lạc Mật Mật có chút không kiên nhẫn, "Ai, em nói, bất kể em tìm chị có chuyện gì, chị ra cửa gặp mặt cũng có thể chứ? Núp ở phía sau cửa nói chuyện, chị không cảm thấy rất không lễ phép sao?"

"Tôi không có cảm thấy như vậy, là cô tới tìm tôi, tôi muốn tiếp đãi thế nào là chuyện của tôi?" Nghe được giọng nói không kiên nhẫn của Lạc Mật Mật, trong bụng Bùi Nhã Phi vừa đúng có sẵn tính toán, thuận thế liền tiến lên, "Cô có chuyện gì, ở quán trà dưới lầu chờ tôi, tôi dọn dẹp một chút lập tức đi tìm cô."

Hắc, người này thật sự là kỳ quái, khách tới rồi không cho vào nhà, ngược lại chạy ra ngoài nói chuyện. Có câu nói thật là đúng, có vài người không khách khí là có thể chung sống.

Suy nghĩ một chút nên nhịn thôi. Dù sao lần này Lạc Mật Mật tính toán cùng Bùi Nhã Phi nói chuyện một chút, chuyện nhỏ có thể nhịn liền nhịn đi, "Được, em ở dưới lầu chờ chị."

Nói xong, Lạc Mật Mật rón ra rón rén đi xuống cầu thang, bĩu môi ra khỏi cửa lầu.

Nghe được âm thanh giày cao gót ngoài cửa càng lúc càng xa, Bùi Nhã Phi thở phào một cái thật sâu. Cô bước nhanh đi tới phòng ngủ. Phòng ngủ cũng như phòng khách, cũng đã bị người đập ngốn ngang, quần áo và đồ

trang sức xinh đẹp cũng bị ném xuống đất, muốn đi vào cũng không có nơi đặt chân.

May nhờ mắt kính không bị ném vụn, cô trang điểm xong, đeo mắt kính lên, mặc áo đầm vào, đứng trước gương trang điểm đã vỡ nát tự nhủ, "Bùi Nhã Phi, cô bỏ lỡ những gì nhất định có thể lấy về hết."

Quán trà.

Uống hết hai ly trà sữa rồi, rốt cuộc Bùi Nhã Phi cũng xuất hiện. Nếu lại chờ đợi, đoán chừng Lạc Mật Mật thật sự muốn đi lên lầu báỉ phòng lần nữa.

Bùi Nhã Phi mặt không vẻ gì ngăm nhìn bốn phía ở đối diện, kính râm màu đen che thật to che nửa gương mặt, Lạc Mật Mật đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Ra ngoài gặp mặt còn đeo kính, làm như Lạc Mật Mật mình nợ tiền cô ta à! Không được, mình phải nhịn, nhịn.

Nặn ra vẻ mỉm cười, Lạc Mật Mật mở miệng trước, "Tìm chị thật không dễ dàng."

"Nói đi, chuyện gì?" Bùi Nhã Phi ngược lại sáng khoái, đi thẳng vào vấn đề.

Lạc Mật Mật ngớ ngẩn, ngược mắt quan sát Bùi Nhã Phi một lượt, trong lúc bất chợt nói không muốn cùng Bùi Nhã Phi nói cái gì.

Bùi Nhã Phi lấy ra đồ trang điểm, lấy bánh phấn ra, cẩn thận dặm máu ứ đọng ở khóe miệng. Trước khi ra ngoài cô đã đánh vài tầng phấn, mục đích đúng là không muốn cho người khác nhìn thấy, lúc này kiểm tra một chút cũng thành chuyện tình thiết yếu của cô.

"Cô không có gì lời muốn nói sao? Tôi đi đây." Bùi Nhã Phi đang hi vọng nhanh chóng rời đi lại thấy đã lâu Lạc Mật Mật không nói chuyện, thu lại đồ trang điểm muốn đi.

Lạc Mật Mật nghiêng đầu, mắt lưu manh nhìn người phụ nữ đang lo lắng phía đối diện, "Về sau chị đừng làm phiền Thiếu Trạch nữa."

Cặp mắt tròn tròn, Bùi Nhã Phi đang đánh phẫn trên khuôn mặt kinh ngạc nhìn Lạc Mật Mật, "Lời này của cô là có ý gì? Là Thiếu Trạch bảo cô nói với tôi sao?"

"Xem như thế đi. Hai người bọn em thương nhau chị phải biết chứ? Em không hy vọng lúc bạn trai mình cùng mình yêu đương lại cùng người khác dây dưa không rõ, không đúng, là người phụ nữ khác có ý đồ với anh ấy. Cho nên, hi vọng về sau trong thế giới của bọn em không có chị." Lạc Mật Mật nghĩa chánh ngôn từ.

Nhìn bộ dạng Chánh Nghĩa Lãm Nhiên của Lạc Mật Mật, ở bên trong lòng của Bùi Nhã Phi đang cười nhạo lớn. Lần này, cô không phải đang cười nhạo người khác, mà là cười nhạo mình. Cuối cùng đã tới tình cảnh "Chuột chạy qua đường, người người kêu đánh" nông nổi như vậy, cứ nhiên có nhiều người muốn mình đi xa như vậy.

Quan trọng nhất là Lạc Thiếu Trạch, không chỉ không nhận điện thoại của cô, còn gửi tin nhắn nhục nhã cô, hôm nay còn bảo người khác tới cảnh cáo cô. Đến tột cùng các người muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn bức tử cô mới hài lòng sao?

Khóe miệng của Bùi Nhã Phi nghiêng lên, cười lạnh một tiếng, đôi tay đã từ từ nắm chặt lại, "Tốt."

Nhìn Bùi Nhã Phi từ từ gật đầu, Lạc Mật Mật lấy tiền ra đặt ở trên bàn, "Vậy cũng tốt, em đi trước, lần này em mời khách."

Nhìn bóng dáng Lạc Mật Mật từ từ biến mất, hàm răng của Bùi Nhã Phi cắn lộp cộp vang lên, gân xanh giữa cổ gáy cũng bởi vì tức giận quá độ mà thành thạch nổi lên, "Các người chờ đó, tôi sẽ làm cho các người biết rằng Bùi Nhã Phi tôi không phải dễ khi dễ."

"Mẹ, con đi học, buổi trưa không trở về ăn cơm." Đưa tay cầm bài thi lên, Lạc Mật Mật nắm hai miếng bánh mì nướng chạy ra biệt thự, cầm đầu chạy vào trong ô tô.

"Mấy tiết học hôm nay đều không có hứng thú, là cao số, suy nghĩ một chút cũng phiền chết rồi, cả buổi sáng đều lên lớp, Lão sư ngài không mệt sao? Ai, ngài không mệt nhưng em mệt đấy. Được rồi, sáng hôm nay mình sẽ viết văn, xem ra lần này mình có thể nộp đúng hẹn." Lạc Mật Mật nhét sách cao số vào, lấy laptop ra nhanh chóng gõ.

Tô Trạch nắm chặt tay lái thông kính chiếu hậu xem một chút Lạc Mật Mật đang làm gì, không khỏi cảm thấy buồn cười, "Ai, này không giống cô nha, nếu đúng phải tiết học không thích, bình thường cô đều muốn trốn lớp sao? Lần này tại sao lại tình nguyện muốn đi học nha."

Lạc Mật Mật bất đắc dĩ lắc đầu, nhún vai, "Còn không phải là bởi vì ba trở về sao? Bây giờ tôi làm gì đều phải cẩn thận một chút, cái tính khí kia nhưng rất khó lường, tôi không muốn ba bắt được cái đuôi. Nếu ba biết tôi trốn lớp, nhất định sẽ không có chơi đùa được."

Nghe thế, trong đầu Tô Trạch nhất thời hiện ra dáng vẻ hung thần ác sát của Lạc Văn Huy. Lần trước Lạc Văn Huy đến công ty kiểm tra công việc, vẻ nghiêm túc nhiệt tình này đã dọa nhiều người rồi, nói tới nói lui mặc dù là mạnh mẽ vang dội, nhưng tính khí càng rất lợi hại nha. Lúc ấy có mấy tổng giám thị trường bị phê bình, mọi người giống như là cà nhiễm sương hoàn toàn ủ rũ. May nhờ lúc ấy Lạc Thiếu Trạch không có ở công ty, không biết đi đâu, nếu không cũng sẽ bị phê bình theo.

"Tính tình của ông cụ quá tốt phải không, cô và lão đại có thường bị phê không." Tô Trạch tò mò hỏi.

Lạc Mật Mật giương mắt liếc nhìn, khinh thường cúi đầu, "Bánh nướng áp chảo bình thường sẽ không bị phê bình, mỗi lần anh ấy đều làm rất tốt, ba cũng rất ít phát giận với anh ấy."

"Vậy còn cô? Khăng định thường bị phê bình." Tô Trạch cười trộm.

"Thôi đi, nào có?" Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Đó là khi còn bé, hiện tại tôi ngoan lắm, hơn nữa ba rất yêu thích tôi rồi."

Trò chuyện một chút, xe chạy nhanh đến cửa học viện England. Lạc Mật Mật đẩy cửa xe ra, cười khanh khách xuống xe.

"Lần này tiểu bản cô nướng tôi cao hứng, cho phép anh đi."

Nghe lời này, ngược lại Tô Trạch có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng phát động xe, như một làn khói biến mất ở cuối đường.

"Không cần phải gấp gáp như vậy đi, tôi còn có việc muốn nhờ, ai, cũng không cho cơ hội." Lạc Mật Mật vì ý tưởng đầy trong đầu cô không có cơ hội thực hiện cảm thấy tiếc hận. Thật lâu cũng không có động tĩnh rồi, điều này làm cho Lạc Mật Mật kìm nén hết sức khó chịu.

Chu cái miệng nhỏ nhắn, Lạc Mật Mật ôm chặt sách cùng tập vở ngẩng đầu nhìn trời một chút, "Miệng mình tốt".

Hôm nay khí trời thật tốt nha, thấy ông trời cũng bình thường vậy, không hề khiến mùa đông cùng mùa hạ cùng phòng nha.

Ánh nắng tươi sáng ngược lại đáng tiếc nha, tôi ngồi ở trong phòng không thấy được rồi. Người nói nếu hiện tại tôi có thể ngồi ở ven hồ, viết

văn, gió thổi, ấm lòng, là một chuyện tốt đẹp dường nào đấy. Cao số đáng chết, nhớ tới liền tức giận."

Mới vừa phát biểu xong suy nghĩ của mình, Lạc Mật Mật bỗng nhiên có cảm giác mây đen áp đỉnh, đột nhiên một chút ánh sáng cũng không nhìn thấy rồi.

Bao bố màu đen từ phía sau lưng nhanh chóng chụp Lạc Mật Mật vào, mấy người đàn ông thô kệch bất kể Lạc Mật Mật giãy giụa như thế nào cùng với tiếng hét, khiêng nhanh vào trong xe, trong chớp mắt biến mất ở trong dòng xe.

"Mặc kệ như thế nào, cô kêu tôi làm gì tôi đều làm, có phải cô nên nói cho tôi biết rốt cuộc con gái của tôi đang ở nơi nào?" Thuộc Oái Nương đứng nghiêm trước mặt Bùi Nhã Phi, cả người nóng nảy tới cực điểm.

Bà chỉ muốn biết nơi ở của con gái ruột của mình, mà bây giờ mình giúp Bùi Nhã Phi làm việc có đúng hay không, bà đã không có tâm tình gì đi bận tâm. Lúc này cái cây đuốc trong lòng tự hồ đã dồn Thuộc Oái Nương đến cuối đường không cách nào quay lại, toàn thân khó chịu.

"Ngài gấp gáp làm gì? Chưa tới lúc!" Bùi Nhã Phi chậm rì rì nói, sau đó ngóc đầu lên nhìn tình huống chung quanh. Đây là một căn phòng bỏ hoang, khắp nơi viết đầy quảng cáo. Nơi này đã không có ai ở, hơn nữa mấy ngàn mét xung quanh cũng không có người ở, là nơi rất tốt để giam giữ.

"Không tệ, ngài tìm chỗ này rất tốt." Bùi Nhã Phi thoả mãn mà gật đầu, khắp người buông lỏng mím cười nhìn Thuộc Oái Nương. Theo ý cô, nhìn Thuộc Oái Nương nhanh chóng giống như kiến bò trên chảo nóng, giống như một chuyện vui sướng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Cuộc Sống Chính Là Được Sinh Ra, Sống Tiếp

Thuộc Oái Nương mím chặt miệng, vò đầu bứt tai, "Bùi Nhã Phi, cô nói cho tôi biết, tôi giúp người trả hết nợ có được hay không?"

Bùi Nhã Phi sau khi nghe ngẩn ra, tiếp cười lên ha hả, thậm chí khoa trương cười đến gập lưng, "Ngài là người giàu có đến từ Xin-ga-po, đương nhiên là dùng không hết tiền, nhưng không phải tùy tiện cho người khác được? Tôi đã có biện pháp rồi, hiện tại không cần ngài cho tôi tiền."

Bây giờ bà mới nhớ tới giúp tôi trả nợ, ban đầu độc ác nhục nhã tôi như vậy nhưng lại không giúp. Hiện tại tôi không cần, tôi chỉ muốn để cho bà nếm thử một chút tê tâm liệt phế gấp gáp là cái tư vị gì.

Trên mặt cười không cố kỵ gì, trong lòng Bùi Nhã Phi lại hận nghiên răng nghiên lợi. Cô thật muốn xé nát từng người một, vo thành bụi phấn, sau đó cho chó ăn, thậm chí như vậy cũng không thể giải trừ hận ý sâu đậm trong lòng cô.

Nhưng, lúc này Thuộc Oái Nương chân chính lọt vào một cái bẫy. Ban đầu, Bùi Nhã Phi chỉ cần tiền bạc của bà, chỉ cần khống chế tốt, nhưng hôm nay điểm này cũng không có tác dụng, ngược lại lọt vào bị động, Thuộc Oái Nương như bị ngâm trong bình ngũ vị, tư vị thật khó chịu.

"Tiền của cô từ đâu tới?" Thuộc Oái Nương muốn truy hỏi đến cùng.

Bùi Nhã Phi cười lạnh một tiếng, tìm một địa phương ngồi xuống, "Tôi quyết định tiếp tục thực hiện hợp đồng trước kia với ngài, bởi vì tôi cảm thấy làm con dâu Lạc gia, còn cần quan tâm đến tiền sao? Lần này tôi cũng không muốn ngài bỏ ra cái gì, tôi nghĩ ngài cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện chứ? Bởi vì cuối cùng chúng ta sẽ chiến thắng."

Khuôn mặt lạnh lùng, ánh sáng giao chiến phóng ra ngoài khiến Thuộc Oái Nương nhất thời có cảm giác nhìn lầm người.

Xem ra người phụ nữ trước mắt này cũng không phải đơn giản như bà nghĩ, cô ta so với mình còn ác độc hơn.

"Tại sao tôi phải tin tưởng cô? Bây giờ ngay cả tung tích con gái của tôi cô còn không nói cho tôi biết, làm sao chúng ta có thể lấy được chiến thắng đây?"

"Tôi đã nói rồi không phải là không nói cho ngài biết, là không đến lúc." Bùi Nhã Phi đi tới trước mặt Thuộc Oái Nương, mỉm cười vỗ bả vai của bà, "Ngài rất thông minh, nên biết mình không cần phải lo lắng, bởi vì nếu tôi muốn tiến vào Lạc gia, không có hỗ trợ của ngài tôi sẽ đi rất nhiều đường quanh co."

Thuộc Oái Nương mới ý thức được, thật ra mình đã sớm bắt đầu giúp đỡ Bùi Nhã Phi từng bước một thực hiện kế hoạch. Vốn cho là mình lợi dụng người khác, lại không nghĩ rằng mình sớm đã bị người khác lợi dụng.

Giữa người với người, vốn là lợi dụng cùng bị lợi dụng, huống chi bà và Bùi Nhã Phi.

"Ngài trở về đi, về sau chúng ta còn rất nhiều cơ hội liên lạc."

Thuộc Oái Nương liếc mắt nhìn người phụ nữ răn rết trước mặt, dừng một chút, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Thuộc Oái Nương rời đi, Bùi Nhã Phi đi vào trong phòng đưa tay mở ra túi vải che trên đầu Lạc Mật Mật, nhìn chăm chăm Lạc Mật Mật đang hôn mê thật lâu, "Cô cũng có ngày hôm nay, hôm nay đã không còn là người ồn ào như lúc trước rồi, hơn nữa, về sau vĩnh viễn sẽ không có nữa."

"Ừ, mấy người các người nhìn kỹ cô ta cho tôi, ngoại trừ tôi ra ai cũng không thể thấy cô ta, bao gồm Thuộc Oái Nương, biết chưa? Nếu là xảy ra điều gì, các người sẽ chịu không nổi!" Bùi Nhã Phi mặt hung ác, bộ dáng nghiêm nghị đáng sợ tới cực điểm.

"Mẹ, mẹ hãy bỏ qua con đi, mẹ cứ như vậy con không làm việc được. Mỗi ngày mẹ đều đến, thật ra thì con không cần mẹ chuyên cần nha." Lạc Thiếu Trạch thật không hiểu mẹ cả ngày đi theo như vậy, thật sự có thể ngăn cản Bùi Nhã Phi gặp anh hay không, nhưng anh biết rõ mình không gặp ai được, chuyện gì cũng làm không được.

Khương Ngọc Trân ngồi ở đối diện cầm túi hồ sơ xem, mặt chẳng hề để ý, "Con muốn làm gì thì làm, mẹ không có trói chặt tay chân của con, sẽ không làm trễ nãi chuyện của con. Ngược lại mẹ không muốn cho người đàn bà kia cuốn lấy con nữa, mẹ không phải hối hận đến chết."

"Mẹ, hiện tại cuốn lấy con là mẹ nha. Con đã nói với mẹ nhiều lần rồi, con đã là người lớn rồi, rất nhiều chuyện tự con có thể xử lý. Cô ta tới gặp con, con có thể không gặp đó nha." Lạc Thiếu Trạch vẻ mặt rối rắm, thật muốn tìm kẻ đất lập tức chui vào, "Nếu như bị ba biết mẹ mỗi ngày đều làm việc, ba nổi giận, chúng con cũng không gánh nổi đâu."

"Không biết." Khương Ngọc Trân phất tay một cái, khinh thường nhìn sang, "Mẹ sớm đã nói với ba con. Ba con biết việc làm mỗi ngày của mẹ, không chỉ không có phản đối ngược lại rất đồng ý đấy. Con cũng biết, cha con cũng rất không thích ả đàn bà kia ."

Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ muốn chết, một cái tát vỗ vào trên trán của mình, "Sao con lại mệnh khổ như vậy đây? Hiện tại con mới phát hiện, con từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, trung gian chỉ là đi ngang qua nhân gian!"

"Có ý gì nha?" Khương Ngọc Trân nháy mắt nhìn con trai, đối với những lời nói không giải thích được bà rất là tò mò, lời như thế bình thường đều ở trong miệng Lạc Mật Mật nói ra, hôm nay đột nhiên nghe được con trai nói một câu, cảm giác vẫn còn vô cùng sâu xa.

Lạc Thiếu Trạch tay nâng cằm, vẻ mặt đần độn, "Cuộc sống của con chính là thiên đường tới địa ngục, không có sống cuộc sống của con người. Cho nên, mẹ, mẹ thấy con khổ sở như vậy thì tha cho con đi."

Khương Ngọc Trân cười hì hì lắc đầu một cái, duỗi ngón tay ra quay trái quay phải, "NO, No, No. Con không cần phải nói, nói cũng vô dụng. Mẹ sẽ theo dõi con một tắc cũng không rời, hiện tại con quay về lúc trước đi."

"Cái gì, trở về? Mẹ thân ái, trước kia một tắc cũng không rời là lúc con vẫn bú sữa, mẹ sẽ không ác như vậy chứ, đánh con một cái trở về nguyên hình!"

Lời này chọc cho Khương Ngọc Trân cười khổ, "Tốt tốt tốt, mẹ không ở nơi này làm phiền con được không? Mẹ đi ra bên ngoài, ngồi ngoài cửa, như vậy con có thể làm việc! Như vậy, mẹ không làm trẻ nãi."

"Mẹ." Nhìn Khương Ngọc Trân đẩy cửa đi, Lạc Thiếu Trạch cảm thấy mình có hai người quản thúc, "Một là Lạc Mật Mật có thể làm cho mình thất điên bát đảo, hiện tại lại có thêm mẹ, sao mình đột nhiên cảm thấy cuộc sống quá mệt!"

"Cuộc sống cuộc sống, cuộc sống nha, chính là được sinh ra, sống nữa."

Mới vừa cúi đầu chuẩn bị nhìn Lạc Thiếu Trạch lại nghe âm thanh khác từ từ ngẩng đầu lên, "Lão Nhị, cậu vào khi nào, cũng không chào hỏi?"

"Em là từ trong khe cửa lão phu nhân không đóng kỹ chui vào, nếu không em trở lại gõ cánh cửa đi vào lần nữa!" Mạc Triết Hiên duỗi cái đầu, ngón tay chỉ vào cửa chính, một bộ dáng chọc cười.

Mạc Triết Hiên này luôn luôn không vui đùa, hôm nay không biết làm sao rồi, đột nhiên cười giỡn, khiến Lạc Thiếu Trạch ngồi ở trên ghế lão bản nhất thời có chút không thích ứng, "Đây là thế nào, trở nên dịu dàng."

"Tính em như thế nào, sao em lại không thấy Nữ Trung Hào Kiệt đâu rồi, nhiều ngày như vậy một khắc cũng không rời nhìn chăm chăm anh, theo dõi rất chuyên nghiệp, anh nói chúng ta có nên phát cho ngài ấy phần thưởng đặc biệt không, khích lệ những ngày cố gắng của ngài ấy nha!"

"Cậu nằm mơ đi, đây chính là mẹ tôi, đó là quan tâm tôi, đổi thành người khác có thể để ý như vậy sao?" Lạc Thiếu Trạch trừng mắt một cái, đưa tay đến ly nước.

Mạc Triết Hiên cợt nhả, "Em cảm thấy Lạc Mật Mật là có thể."

Lạc Thiếu Trạch nhếch miệng, mắt nhanh chóng híp lại thành một đường, "Được rồi, cậu xong chưa? Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Có phải mấy nhân viên phòng thị trường không nghe lời phải không, cần tôi ra tay sao?"

"Không đúng không đúng." Thấy lão đại trở lại chuyện chính, Mạc Triết Hiên nhanh chóng thu hồi nụ cười nghịch ngợm, đẩy mắt kính, nghiêm trang, "Là Tô Trạch, mới vừa rồi gọi điện thoại nói, cậu ta không thấy Lạc Mật Mật. Nói muốn tìm một chút, tiếc tối mới trở về."

Lạc Thiếu Trạch chân mày nhẹ vắn, nâng mí mắt liếc qua, "Sao cậu ta không chính mình nói với tôi."

"Đây là không dám nha, sợ anh biết cậu ta không theo sát Lạc Mật Mật sẽ xảy chuyện." Mạc Triết Hiên có chút xấu hổ.

Khóe miệng tà mị giơ lên, Lạc Thiếu Trạch cúi đầu tiếp tục phê duyệt tài liệu, " Chúng ta đều biết tính tình của Lạc Mật Mật thế nào, coi như nhận lời lại không tới cũng không kỳ quái nha, nói không chừng cô ấy muốn chạy trốn, chính là muốn chinh Tô Trạch một chút đấy."

Nghe lão đại nói như thế, Mạc Triết Hiên thở phào một cái thật sâu, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười tiếp tục đẩy mắt kính, "Chắc vậy, vậy em đi ra ngoài."

Dư quang khóe mắt nhìn Mạc Triết Hiên rời đi, đột nhiên Lạc Thiếu Trạch cảm thấy lo lắng, bút máy cầm trong tay cũng tự động dừng một chút.

Lạc Mật Mật không có việc gì.

Tự khích lệ như vậy, Lạc Thiếu Trạch mới chậm rãi bình tĩnh tâm, tiếp tục phê duyệt tài liệu. Nhưng chưa nhìn được mấy chữ, cửa phòng làm việc bỗng chốc bị người đụng vỡ.

"Làm cái gì đây? Cậu bị gì sao, không gõ cửa liền đi vào thành thói quen rồi hả, muốn tôi mắng cậu sao?" Mạc Triết Hiên đột nhiên xông vào làm sợ hết hồn, Lạc Thiếu Trạch sững sờ ở chỗ ngồi, lông mi giận dữ khẽ chớp nhúu lại, bút máy trong tay còn nâng giữa không trung.

Ngày thường Mạc Triết Hiên luôn luôn là người đúng mực cùng lễ phép, hôm nay sao lại thế này? Nhiều lần muốn phá cửa vào, chẳng lẽ muốn tạo phản hay sao? Tiền của hắn mất sao.

"Lão đại, đã xảy ra chuyện? Lần này xảy ra chuyện thật?" Mạc Triết Hiên thở hồng hộc, trên trán rỉ ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

Bút máy cầm trong tay không nghe lời đột nhiên rơi trên bàn, Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm thấy ngón tay như nhũn ra, cảm giác đó làm ý thức anh mãi liệt lần nữa, chỉ cảm thấy hai lỗ tai phát thông.

Nhưng, anh đã giải quyết hết uy hiếp xung quanh Mật Mật, làm sao lại xuất hiện việc mất tích lần nữa đây?

Xét thấy mấy ngày nay hai người Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch có biểu hiện không bình thường, Lạc Thiếu Trạch có lý do tin tưởng đây là bọn hăn cùng Lạc Mật Mật cùng nhau trêu cợt mình, cho nên càng thêm nửa tin nửa ngờ.

Mạc Triết Hiên thấy lão đại mắt to nhìn chăm chăm mình, không nói gì, nhất thời không biết làm sao mới phải, nhưng trong lòng lại gấp tựa như kiến bò trên chảo nóng, cuối cùng anh quyết định đột phá thường quy, một hơi nói xong sự tình.

"Lão đại, lần này Mật Mật là mất tích thật! Tô Trạch nói hăn đã hỏi trường học, một ngày hôm nay cũng không có đi học, Văn Y cũng nói chưa từng thấy cô ấy."

Lạc Thiếu Trạch chậm rãi tỉnh táo, ánh mắt thâm thúy tựa như thợ săn lộ ra ánh lạnh hung ác thẳng tắp nhìn Mạc Triết Hiên phía đối diện, trong lòng Mạc Triết Hiên sợ hãi run lên, "Cậu đang gạt tôi?"

"Lão đại, sao em có thể nói đùa với anh chuyện như vậy đây?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Tất Cả Đều Vì Tôi Phải Không?

"Sao Tô Trạch vẫn chưa gọi điện cho tôi? Là sợ không dám gọi sao."

Nghe Lạc Thiếu Trạch nói. Lại thấy Lạc Thiếu Trạch nửa tin nửa ngờ, Mạc Triết Hiên thật muốn vì danh tiếng cực thấp của mình mà đập đầu vào đậu hũ chết đi, lần này anh thật không biết nên giải thích như thế nào với lão đại, càng thêm không hiểu rõ, lần này sao Lạc Thiếu Trạch lại như vậy, không ngừng cười giỡn với mình.

Mạc Triết Hiên nhanh chóng vuốt đầu quyết miệng, "Lão đại, người ta đã gọi điện cho anh, nhưng điện thoại của anh không gọi được nha."

"Làm sao lại như vậy? Điện thoại di động của tôi vẫn ở bên tay, gọi đến là tôi có thể lập tức nghe được, làm sao có thể không gọi được." Lạc Thiếu Trạch ngoẹo đầu mặt cười tà, thuận tay liền cầm lên Iphone5, dùng sức bấm hai cái.

Nhưng lúc này Iphone5 hình như là bị bệnh, không có phản ứng.

Chẳng lẽ hết pin rồi hả ?

Lạc Thiếu Trạch quơ quơ điện thoại di động, bất đắc dĩ từ trong ngăn kéo lấy cục sạc điện ra, nhưng cắm vào lại không có phản ứng, vì vậy anh dứt khoát mở điện thoại ra.

"Ôi mẹ nó, đứa nào làm? Pin điện thoại của tôi đâu rồi? !" Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ ném điện thoại di động qua một bên, đột nhiên nhớ tới mới

vừa rồi hình như mẹ lấy điện thoại anh loay hoay thật lâu, nhất thời cả người cũng ngây người, "Chẳng lẽ là mẹ làm? Oh my God, coi như không muốn cho anh nhận được điện thoại của Bùi Nhã Phi, cũng không cần lấy luôn pin điện thoại nha! Ai, xem ra Lạc Mật Mật nghịch ngợm cũng là có nguyên nhân nha, mẹ con này thật liều mạng!"

Lạc Thiếu Trạch cầm điện thoại di động lên, bất đắc dĩ lắc lư trước mặt Mạc Triết Hiên, "Ha ha, xem ra không phải lỗi của Tô Trạch, là tôi đánh giá thấp năng lực của mẹ, điện thoại di động của tôi không có pin."

Mạc Triết Hiên nhún vai một cái, bày tỏ đồng ý.

Thấy Lạc Thiếu Trạch không tin lời mình nói, một chút phản ứng bình thường cũng không có, Mạc Triết Hiên nâng trán, vẻ mặt rối rắm, "Lão đại, trước không nói chuyện điện thoại di động. Lời của em nói đều là thật, chẳng lẽ anh còn tưởng rằng em đang nói giỡn với anh sao?"

"Ha ha, cậu đi nói với Lạc Mật Mật, loại cười giỡn này không còn tác dụng, tôi đã có sức miễn dịch, đoán chừng về sau cũng không có tác dụng gì."

"Vậy em kêu Tô Trạch nói với anh có được hay không?" Mạc Triết Hiên lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Lạc Thiếu Trạch thấy thế, ngược lại cười, "Các người cũng thương lượng xong rồi, coi như gọi điện thoại có thể như thế nào đây?"

Mạc Triết Hiên xấu hổ, hiện tại chỉ thiếu ôm bắp đùi của lão đại cầu xin anh tin.

Lúc này, điện thoại của Mạc Triết Hiên chợt vang lên, anh không nghĩ ngợi gì cầm điện thoại lên la to, "Lão Tam, đã kêu cậu nói với lão đại đi, cậu không cần nói nữa, hiện tại lão đại căn bản không tin tưởng tôi, cậu kêu

tôi phải làm sao? Điên hả? Ngượng ngùng gì, tôi tưởng là Tô Trạch, thì ra là anh."

Thái độ Mạc Triết Hiên chợt xoay chuyển 180 độ, vẻ mặt cũng vì phản ứng nhanh trở nên rối rắm. d;d'l'q.d Anh dùng tay che ống nói điện thoại đi động giương mắt nhìn một chút Lạc Thiếu Trạch, nhẹ giọng nói, "Lão đại, là Bùi Nhã Phi, nói tìm anh."

Lạc Thiếu Trạch liên tiếp khoát tay, khẩu miệng ám hiệu Mạc Triết Hiên nói anh không ở nơi này, không muốn nghe điện thoại.

"Bùi tiểu thư, hôm nay lão đại của chúng ta đi ra ngoài tiếp khách hàng rồi, bây giờ không có ở phòng làm việc, có chuyện gì có thể để lại? Tôi có thể giúp một tay thay mặt truyền." Mạc Triết Hiên ưỡn thẳng lưng, thái độ đột nhiên nghiêm túc.

"Không cần, tôi biết rõ lão đại của anh đang ở đó, anh nói cho anh ấy biết, nếu như anh ấy không nhận điện thoại, đời này của anh ấy sẽ phải hối hận."

Điện thoại để loa ngoài, lời nói của Bùi Nhã Phi Lạc Thiếu Trạch nghe rõ ràng.

Lạc Thiếu Trạch xem thường.

Cái gì nha, lại ở đó già mồm cãi láo! Anh có thể đi ra ngoài gặp cô, nhưng ở cửa còn có mẹ ngồi ở đó, làm sao anh đi được? Nếu cô không sợ bàn tay của mẹ anh, anh có thể gặp cô.

Mạc Triết Hiên thấy Lạc Thiếu Trạch thờ ơ ơ hờ, nuốt ngụm nước miếng, "Bùi tiểu thư, cô không cần nói như vậy, như vậy hai bên rất xấu hổ."

"Xấu hổ?" Giọng nói của Bùi Nhã Phi chợt đề cao mười mấy đê-xi-ben, "Tôi không quản anh lúng túng hay xấu hổ cái gì, anh nói với Lạc Thiếu

Trạch, tôi sẽ ở chỗ cũ chờ anh ấy, nếu như một canh giờ sau anh ấy không xuất hiện, chờ nhật xác Lạc Mật Mật đi!"

"Tút tut tut." Điện thoại bị cắt đứt.

Tay phải Mạc Triết Hiên lơ lửng giữa không trung nắm thật chặt điện thoại di động, hai mắt nhìn chăm chăm d/dl,q.d vào biểu tình của Lạc Thiểu Trạch, không dám thở mạnh xuống.

Nghe âm thanh đô đô vô tận, Lạc Thiểu Trạch gắng gượng thân thể chết đứng ở bên này, hồi lâu cũng không hành động gì. Cặp mắt ngưng trệ trên mặt không có một tia cảm xúc gì.

Rốt cuộc, một ngụm khí thở hỗn hển ra ngoài, cả người cũng mềm nhũn. Mắt Lạc Thiểu Trạch nháy mấy cái, rốt cuộc hiểu rõ nội dung trong điện thoại.

Thì ra, tất cả đều là thật!

Không phải là cười giỡn cái gì, lần này là triệt để mất tích, hoàn toàn bị bắt cóc!

Mạc Triết Hiên tắt điện thoại di động, nâng tay trái lên chuẩn bị đè xuống, "Lão đại, báo cảnh sát đi, có lẽ cũng còn tới kịp."

Lạc Thiểu Trạch đưa tay ngăn lại, trên mặt không có một chút huyết sắc, biểu tình gì cũng không có.

Cái gì gọi là đại não hỗn loạn, giờ phút này Lạc Thiểu Trạch cảm nhận được thật sâu.

Không phải đã trấn an tốt Bùi Nhã Phi sao, tại sao lại xảy ra loại chuyện như vậy? Chẳng lẽ là do gần đây anh không để ý tới cô? Không thể nào, chẳng lẽ lòng của phụ nữ thật nhỏ như vậy sao?

Lạc Thiếu Trạch bắt đầu suy nghĩ lung tung.

"Lão đại, anh mau đi gặp cô ta đi, ít nhất có thể biết cô ta muốn làm gì nha!" Mạc Triết Hiên thấy Lạc Thiếu Trạch chậm chạp không làm gì, vội vàng nhắc nhở anh.

Vừa nói xong, Lạc Thiếu Trạch đứng lên tìm áo khoác cùng chìa khóa xe. Chưa bao giờ xuất hiện hốt hoảng ở trên người Lạc Thiếu Trạch. Nhìn lão đại mình hốt hoảng như đứa bé, trong lòng Mạc Triết Hiên rất khó chịu.

Bước nhanh khỏi bàn làm việc, Lạc Thiếu Trạch cảm giác lòng của mình giống như là bị người khác móc rỗng, rỗng tuếch d-d'l'q.d một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Lần này đoán chừng Bùi Nhã Phi là muốn làm thật! Dù sao người phụ nữ này không đơn giản như vậy, cô ta có thể làm một chuyện hai lần, nói rõ tối thiểu cô ta rất có lòng tin cùng chắc chắn, hơn nữa có thể sẽ rất ngoan độc.

Nhưng, đến tột cùng cô ta là vì cái gì đây? Vì gần đây anh không có để ý tới cô sao? Hay muốn ở chung một chỗ với anh?

Đầu óc Lạc Thiếu Trạch xoay chuyển thật nhanh, cả người vì khẩn trương mà run rẩy.

Nếu như bởi vì muốn cùng Lạc Thiếu Trạch ở chung một chỗ, Lạc Thiếu Trạch sẽ đồng ý. Dù là biết như vậy mình sẽ không hạnh phúc, nhưng có thể bảo đảm Lạc Mật Mật an toàn, có thể cho Lạc Mật Mật cả đời an nhàn, Lạc Thiếu Trạch có thể hy sinh.

Bước chân trong lúc bất chợt dừng lại, khiến Mạc Triết Hiên đi phía sau phịch một cái thiếu chút nữa đụng vào trên người Lạc Thiếu Trạch. Mạc Triết Hiên đỡ mắt kính sắp rớt xuống, bộ mặt không hiểu nhìn Lạc Thiếu Trạch.

"Lão đại, thế nào?"

"Cậu ra ngoài dẫn lão phu nhân đi." Vẻ mặt Lạc Thiếu Trạch nghiêm trọng, giọng nói như thoi đưa, "Tôi không muốn bà đi theo tôi, càng không muốn cho bà biết Lạc Mật Mật đã xảy ra chuyện. Cậu nên hiểu!"

Tiếng nói như hạt đậu rơi trên bàn, viên viên điếc tai, Mạc Triết Hiên không nói hai lời, lao ra ngoài cửa bắt đầu xử lí chu toàn.

Không biết Mạc Triết Hiên dùng diệu kế gì, nhưng rất nhanh dẫn Khương Ngọc Trân đi.

Nghe âm thanh ngoài cửa càng lúc càng xa, Lạc Thiếu Trạch từ từ đi ra tới cửa, ngoài cửa hoàn toàn an tĩnh, liền nhanh chóng xông ra ngoài.

"Chỗ cũ, chỗ cũ, đến tốt cùng nơi nào là chỗ cũ của chúng ta!" Lạc Thiếu Trạch vắt hết óc, chính là không nghĩ ra rốt cuộc nơi nào là chỗ cũ trong miệng Bùi Nhã Phi nói.

Anh vừa tới Trung Quốc, nơi nào cũng không quen thuộc, hơn nữa tổng cộng gặp Bùi Nhã Phi chưa được mấy lần, nào có cái gì chỗ cũ như cô nói.

Lạc Thiếu Trạch vừa lái xe, một bên cầm điện thoại di động của mình. Không có pin không làm được gì, hối hận mình không lấy lại pin.

Lạc Thiếu Trạch đi tới quán cà phê lần trước gặp Bùi Nhã Phi, không thu hoạch được gì. Sau lại chạy đến rất nhiều địa phương, vẫn không tìm được cô ta.

Mở Land Rover ra, Lạc Thiếu Trạch nóng lòng, thẳng xe dừng ở ven đường. Anh hung hăng đánh mấy cái vào tay lái, trong lòng giống như bị vô số con kiến cắn, khó chịu tới cực điểm.

Lạc Thiếu Trạch phiền muộn đi xuống xe, hung hăng đóng cửa xe lại, sau đó đi tới cóp sau lật lên lung tung. Vốn là lúc tới phía sau vì phát tiết, kết quả để cho anh tìm được điện thoại di động trước kia.

Xem ra ông trời còn mở mắt, ít nhất còn có đặc quyền cho người giàu, tùy ý tìm cũng có điện thoại di động.

Tựa như tìm được một cây cây cỏ cứu mạng, Lạc Thiếu Trạch vội vàng nắm điện thoại di động lên thử mở máy. Rốt cuộc, điện thoại di động khởi động, mà bên trong cũng có phương thức liên lạc với Bùi Nhã Phi.

"Này, Bùi Nhã Phi, đến tột cùng là ở nơi nào?"

"Hiện tại muốn biết em ở đâu đúng không? Rốt cuộc anh là vội vã tìm em hay là vội vã tìm Lạc Mật Mật đây?" Nhận điện thoại, bên kia là giọng nói châm chọc của Bùi Nhã Phi.

"Có phải cô điên rồi phải không? !" Lạc Thiếu Trạch bắt đầu tức giận, trong nháy mắt giận sôi lên.

Bùi Nhã Phi phát ra giọng nói khinh thường, "Anh luôn nói với em như vậy, có thể đổi câu mới hay không?"

"Cô làm như vậy, cô cảm thấy còn có cái gì ý mới để nói?" Lần này Lạc Thiếu Trạch cảm giác từ trong nội tâm mình bắt đầu chán ghét người phụ nữ này rồi.

"Chúng ta quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ anh vẫn không hiểu lòng của em sao? Em làm như vậy."

"Tôi biết, tất cả đều là vì tôi phải không? Cho nên cô càng không nên động đến Mật Mật!" Lạc Thiếu Trạch cường ngạnh cắt đứt lời nói của Bùi Nhã Phi.

Chợt bên kia điện thoại không có âm thanh, lần này làm cho Lạc Thiếu Trạch nhất thời luống cuống. Nếu cúp điện thoại thậm chí không tiếp điện thoại của anh nữa, sao Lạc Thiếu Trạch có thể tìm được Lạc Mật Mật.

"Nói chuyện với tôi, làm sao vậy? Nhã Phi!"

"Gọi em là ‘ ái phi ’ được chứ? Em thật sự không muốn nghe mỗi câu trong lời nói của anh cũng không thể rời bỏ Lạc Mật Mật, chẳng lẽ giữa chúng ta chỉ có điểm chung là cô ta sao? Còn nữa, anh đã sớm yêu cô ta sao? !"

Lời nói bình tĩnh của Bùi Nhã Phi chứa đầy buồn bã, lại làm cho Lạc Thiếu Trạch nhất thời cũng không rõ ràng ý nghĩ của mình.

Anh yêu Lạc Mật Mật thật rồi sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Cô Không Sợ Tôi Trước Làm Thật Cô Sao?

"Nói cho tôi biết, cô đã làm gì Mật Mật?" Trong lời nói tinh táo chứa đầy uy hiếp, giọng nói của Lạc Thiếu Trạch rất có lực.

Bùi Nhã Phi sợ hãi, "Cái người này sao quan tâm cô ta quá vậy? Vậy trước hết anh tìm được em đi!"

Nghe được bên kia sắp cúp điện thoại, Lạc Thiếu Trạch vội vàng bổ sung một câu, "Tôi muốn tìm cô, nhưng đến tận cùng chỗ cũ cô nói là nơi nào? Ở Trung Quốc chúng ta có nơi quen thuộc sao?"

"Đúng vậy, chúng ta không có địa phương quen thuộc, nhưng có một địa phương rất quan trọng với chúng ta không phải sao?"

Điện thoại cúp, Lạc Thiếu Trạch nhìn màn ảnh điện thoại màu sắc rực rỡ, tức giận không chỗ phát tiết, hung hăng ném điện thoại vào trong buồng xe, một tiếng cạch đóng buồng sau xe lại.

Địa phương rất quan trọng.

Lạc Thiếu Trạch đột nhiên cảm giác chỗ này không nhất định lúc họ tại trung quốc đã từng đi qua, có thể liên quan đến cuộc đời của hai người, vậy chắc không phải là.

Mở cửa xe, Lạc Thiếu Trạch giống như là lên van cơ khí, khởi động xe hơi nhanh chóng chạy như điên. Anh lao ra dòng xe chạy, tất cả trước mắt

tựa hồ vô hình đối với anh, anh chỉ nghĩ tới mục đích kia, dùng hết toàn lực hỏa tốc chạy như điên.

Xe dừng lại ở khu chánh phủ trung tâm thành phố, Lạc Thiếu Trạch từ từ dừng xe, mở cửa xe đi tới cửa.

Cục Dân Chánh, đây từng là nơi Lạc Thiếu Trạch cùng Lạc Mật Mật say rượu đại náo, khi đó bọn họ điên cuồng như vậy vui mừng như vậy; ở Mỹ, Lạc Thiếu Trạch đã từng cùng Bùi Nhã Phi hẹn đi ghi danh, nhưng Lạc Thiếu Trạch cũng ở địa phương này chờ lâu như vậy, nhưng không có đến.

Địa phương này, đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói, là một địa phương vừa bi thương vừa vui mừng.

Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu lẳng lặng nhìn, xem xét tòa nhà ở dưới dư âm ánh trời chiều còn sót lại sợi bóng mũi nhọn, chiếu rọi vào anh không biết tư vị gì.

"Chẳng lẽ là mình đoán sai rồi sao?" Lạc Thiếu Trạch ngăm nhìn bốn phía nhưng không tìm được Bùi Nhã Phi, không khỏi có chút mất mát, "Ây, chẳng lẽ Bùi Nhã Phi sẽ đứng ở chỗ này chờ mình một ngày sao? Mình thật sự là ngu nha."

"Thiếu Trạch, rốt cuộc anh đã tới." Giọng nói quen thuộc từ phía sau lưng truyền đến, khiến Lạc Thiếu Trạch nhất thời không thể thích ứng, không ngờ quay đầu lại, thì ra là Bùi Nhã Phi.

"Tới là tới, cô nói cho tôi biết nhanh lên, Mật Mật ở nơi nào?" Lạc Thiếu Trạch một phút cũng không rời Lạc Mật Mật.

Nghe thấy tên Lạc Mật Mật, mặt của Bùi Nhã Phi nhất thời tối đi, "Thiếu Trạch, chúng ta tán gẫu chuyện khác. Anh biết không, em ở chỗ này chờ anh một ngày, hết một ngày."

Lạc Thiếu Trạch kinh ngạc, mắt không chớp hạ xuống, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mắt.

Bùi Nhã Phi cũng nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt của hai người vào thời khắc này giao dung, "Anh từng ở nơi này bên Mĩ chờ em, em không có đến, em nợ anh, hiện tại em ở chỗ này đợi anh, cũng là một mực yên lặng chờ anh. Em dùng sức suy nghĩ tâm tình của anh lúc đó, hôm nay tất cả em đều nếm rồi, hiện tại em cũng có thể hiểu cho sự trả giá của anh, em cũng trả giá cao."

"Cô bỏ ra chỉ là thời gian, thời gian một ngày mà thôi, cô làm sao có thể thật sự hiểu hết tâm tình của tôi lúc đó. Còn nói cái gì bỏ ra, ha ha."
Lạc Thiếu Trạch bất đắc dĩ nhìn trời, cười lạnh mấy tiếng.

Nghe lời nói của Bùi Nhã Phi, Lạc Thiếu Trạch không biết vì sao trong lòng của mình như chứa một tảng đá, không thể gượng khuôn mặt nữa, khó chịu muốn chết.

Bùi Nhã Phi theo sát mấy bước, tiến lên bắt được tay của Lạc Thiếu Trạch, bộ mặt kích động, "Nhưng em còn yêu anh, đây không phải là động lực anh đợi sao? Bây giờ em đã trở về, anh thấy không? Chúng ta đi kết hôn, về sau vĩnh viễn không xa rời nhau."

Đột nhiên có loại ảo giác khiến Lạc Thiếu Trạch giống như trở lại mấy năm trước, anh cứ như vậy lẳng lặng chờ ở nơi đó, khi đó ngóng nhìn Bùi Nhã Phi có thể xuất hiện cỡ nào. Nếu như thời gian có thể giao dung, có lẽ Lạc Thiếu Trạch có thể kích động lệ rơi đầy mặt.

Nhưng, đây chẳng qua là lừa mình dối người.

"Cô buông tay!" Lạc Thiếu Trạch tỉnh ngộ lại, cố gắng tránh thoát hai tay của Bùi Nhã Phi, nhưng quăng mấy cái cũng không có thành công, "Có phải cô xuất hiện ảo giác hay không, đã qua chính là đã qua, cô không cần ở

nơi này ảo tưởng. Nhanh lên một chút, hoặc là nói cho tôi biết Mật Mật ở nơi nào hoặc là hãy mau thả cô ấy ra!"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đột nhiên chuyển nhiều mây, Bùi Nhã Phi dùng sức vứt bỏ hai tay của Lạc Thiếu Trạch, "Lại là Lạc Mật Mật! Anh vĩnh viễn không thể rời bỏ cô nhóc kia sao?!"

"Đến cùng cô muốn làm cái gì?" Trong ánh mắt nghiêm nghị lộ ra ánh sáng cực hàn, chưa từng có ai dám phát giận trước mặt anh, Lạc Thiếu Trạch rất không vui.

Bùi Nhã Phi cũng không có bị Lạc Thiếu Trạch hù dọa, nếu là đổi lại trước kia, có thể cô đã sớm sợ hết hồn hết vía rồi, nhưng hôm nay cô đã sớm chuẩn bị tâm tư xong, hơn nữa cũng biết mình hôm nay sẽ đánh trận chiến ác liệt.

Từ từ ép sát, Bùi Nhã Phi chậm rãi tiến tới trước mặt Lạc Thiếu Trạch, dần dần bốn mắt nhìn nhau, "Muốn anh làm cái gì anh phải rõ ràng nhất. Em muốn anh và em kết hôn, em muốn chân chính trở thành Lạc gia thiếu phu nhân."

"Cô điên rồi!" Lạc Thiếu Trạch rống to.

Lối đi bộ dần dần có người bắt đầu chú ý bọn họ, thế nhưng chút ánh mắt xa lạ cũng không d'ql'qd ở trong phạm vi chú ý của bọn họ. Bùi Nhã Phi không buông tha, cứng đờ như cũ cùng Lạc Thiếu Trạch giáp mặt đứng sòng đôi.

"Em không điên, điên là các người. Em chỉ muốn anh và em kết hôn."

"Nhưng, quốc tịch của tôi là ở Mỹ, làm thủ tục rất phiền toái." Đột nhiên giọng điệu Lạc Thiếu Trạch hơi hòa hoãn chút, bởi vì anh còn nhớ rõ mục đích lần này gặp cô ta là tìm được Lạc Mật Mật đang mất tích, "Không

bằng, trước tiên chúng ta thả Mật Mật, chuyện của chúng ta từ từ tính. . . .
."

"Ha ha, anh nghĩ gạt em? Lạc Thiếu Trạch, anh không biết, lúc anh nói đối ánh mắt luôn luôn hoảng hốt. Em không sợ phiền toái, bây giờ chúng ta đi đăng kí, anh có quan hệ, loại chuyện vui này sẽ không khó làm." Bùi Nhã Phi đã tính trước.

Quả thật, nếu so với Lạc Mật Mật Bùi Nhã Phi còn buôn bán lời hơn, nếu như ban đầu Lạc Mật Mật uống say sống chết cũng muốn làm rõ mối quan hệ, đoán chừng hiện tại trở thành vợ chồng với Lạc Thiếu Trạch là Lạc Mật Mật rồi.

Nhìn người phụ nữ trước mắt này, Lạc Thiếu Trạch cảm thấy đơn thuần dùng từ ngữ "Kẻ điên" này căn bản không cách nào hình dung toàn bộ cô ta, trong đầu cô đã không còn là suy nghĩ loài người rồi.

Cứ như vậy, Lạc Thiếu Trạch nhìn Bùi Nhã Phi hồi lâu cũng không có nói chuyện. Trong không khí yên tĩnh tiết lộ sự phức tạp ra quảng trường, khiến cặp tình nhân năm nào hiện giờ tỏa ra mùi thuốc súng nồng nặc .

"Như thế nào? Lạc đại công tử, chút chuyện tình này sẽ không làm khó anh chứ?" Bùi Nhã Phi khinh miệt cười một tiếng.

Lạc Thiếu Trạch lạnh nhạt, "Có phải tôi đồng ý cô, cô sẽ thả Lạc Mật Mật?"

"Dĩ nhiên, nhưng là khi chúng ta đã có chứng cứ với tuyên bố đính hôn ra bên ngoài. Hơn nữa, em muốn, nghi thức đính hôn cùng kết hôn của chúng ta đều phải theo như yêu cầu của em, mỗi lần đều phải oanh oanh liệt liệt, hi khí nhẹ nhàng."

Cái từ "Hi khí nhẹ nhàng" này, thật là da mặt dày không đến biết trời cao đất rộng, cứ kết hôn như vậy, thế nào có hi khí?

"Tốt, tôi đồng ý, nhưng, tôi cũng có yêu cầu." Lạc Thiếu Trạch tỉnh táo khác thường, ánh mắt thâm trầm mà có lực.

Như vậy cũng khiến trong lòng Bùi Nhã Phi cả kinh, "Anh nói đi!"

"Tôi muốn thấy Lạc Mật Mật trước, tôi muốn biết bây giờ cô ấy có an toàn không, hơn nữa, tôi muốn cô bảo đảm, từ nay về sau cô không được làm ra bất kỳ chuyện bất lợi gì đối với Lạc Mật Mật nữa, nếu không, tôi sẽ khiến cô chết rất khó coi!"

Từ trong miệng Lạc Thiếu Trạch nghe được cái từ để cho mình "Chết" này, trong lòng Bùi Nhã Phi vẫn khổ sở không dứt, cô nuốt giọng điệu thật sâu, dụng hết toàn lực bình phục vết thương nội tâm, sau đó nặn ra cái chữ kia, "Tốt!"

Bùi Nhã Phi lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại, "Là tôi, đợi video của chúng tôi, tôi muốn xem Lạc Mật Mật một chút hiện tại thế nào."

"Tốt!" Điện thoại bên kia truyền ra giọng nói thô cuồng, lỗ tai Lạc Thiếu Trạch bám lấy nghe rõ ràng.

Điện thoại di động chớp động trước mặt Bùi Nhã Phi, cô nháy mắt sau đó đưa tới trước mặt Lạc Thiếu Trạch. Lạc Thiếu Trạch đoạt lấy điện thoại di động, cặp mắt khẩn trương tròn to.

Toàn thân Lạc Mật Mật bị cột chặt, co rúc một chỗ ở góc tường lẳng lặng ngủ. Chung quanh là vách tường màu trắng, không nhìn ra đối diện là địa phương nào, nhìn cũng không thấy được bộ dáng người cầm điện thoại di động.

Còn chưa cầm nóng điện thoại di động, Bùi Nhã Phi liền đoạt nhanh trở về, "Tốt lắm, thấy chưa? Lần này yên tâm chứ?"

"Tôi yên tâm cái rắm, Mật Mật nằm ở đó, tôi còn chưa biết rõ là ngủ thiếp đi hay cái gì?" Lạc Thiếu Trạch nhất thời nổi giận lên.

Bùi Nhã Phi giật mình quay đầu lại liếc mắt nhìn, trái tim không khỏi căng lên. Chưa từng thấy Lạc Thiếu Trạch nổi giận như vậy với cô, thật ra Bùi Nhã Phi vẫn rất sợ, nhưng vì đạt tới mục đích, rất nhanh cô thu hồi nội tâm sợ hãi lại, "Anh yên tâm, cô ấy là ngủ thiếp đi, bọn em chỉ muốn để cho cô ấy ngủ một giấc thật tốt, để tránh quấy rầy chuyện tốt của chúng ta. Năng lực phá hoại của em gái anh làm cho người ta rất lo lắng. Ách."

Chợt, cổ của Bùi Nhã Phi bị người dùng lực kiềm chặt, hai tay cầm di động của cô cũng dừng ở giữa không trung không dám động một cái. Lạc Thiếu Trạch dùng sức chia vào sau lưng của Bùi Nhã Phi, một tay bắt được cổ của Bùi Nhã Phi, một tay khác đoạt lấy điện thoại di động.

"Chẳng lẽ cô không sợ tôi bấm cô trước sao?" Lạc Thiếu Trạch đung lên lỗ tai của Bùi Nhã Phi, hung hãn nói, sau đó nghiêng mặt lật tới lật lui điện thoại di động.

Bùi Nhã Phi không dám thở mạnh hạ xuống, lại như cũ làm bộ không sợ hãi chút nào, "Anh cho rằng em ngu sao? Toàn bộ ghi chép trò chuyện em đều đã xóa rồi. Hơn nữa hẹn ước của chúng ta, mỗi lần đều dùng sim xài một lần, lần sau sẽ đổi số, cho nên coi như anh tìm được số điện thoại em không cần thận lưu lại, cũng sẽ không gọi không được."

"Vậy cô nhất định biết số điện thoại sau đó là cái gì? Nói mau, nói cho tôi biết!" Tay kiềm Bùi Nhã Phi thoáng dùng sức, Lạc Thiếu Trạch nổi giận.

Bùi Nhã Phi bị người khác kiềm ngược lại rất là nhẹ nhõm, "Em cho anh biết thì như thế nào? Không phải giọng nói của em bọn họ sẽ không thả người."

"Vậy thì cô gọi, điểm này tôi còn có thể nghĩ tới."

"Ha ha, em gọi? Nằm mơ đi! Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi em điếm này cốt khí vẫn phải có. Chuyện của em còn chưa hoàn thành, sao em phải nhặt tảng đá lên đập chân của mình?"

Lạc Thiếu Trạch im lặng, "Chẳng lẽ cô không sợ tôi trước làm thịt cô sao?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bắt Cóc Ban Ngày Phải Không?

Đôi môi Bùi Nhã Phi khẽ giơ lên, "Điểm này em có thể tự tin, Lạc Thiếu Trạch anh sẽ không làm tổn thương em."

Lời vừa nói ra, quả thật giống như là một trái bom nặng ký đặt giữa mạng sống của Lạc Thiếu Trạch, khiến anh bắt đầu tâm loạn như ma.

Xác thực, ở phương diện này Bùi Nhã Phi vẫn còn vô cùng hiểu rõ Lạc Thiếu Trạch, cô đánh cuộc chút tình cảm còn lại của anh, biết người đàn ông này không thể nào gây bất lợi với mình.

Thậm chí, anh rất có thể là người đàn ông duy nhất trên thế giới này hy vọng Bùi Nhã Phi hạnh phúc.

"Hiện tại chúng ta đang ở trên đường cái, tốt nhất anh nên chú ý một chút lời nói của mình." Con mắt Bùi Nhã Phi chuyển động mấy cái, quét mắt xung quanh một phen. Những lời này như nhắc nhở Lạc Thiếu Trạch, anh giương mắt xem xung quanh một chút, trên đường bắt đầu có người chú ý đến cử động khác thường của bọn họ, dần dần có một chút rối loạn.

"Nếu như mà em ra ngoài 48 giờ không có liên lạc với bọn họ, bọn họ sẽ động thủ."

"Cô không cần dọa tôi, chẳng lẽ cô muốn giết người hay sao?" Giọng điệu Lạc Thiếu Trạch cứng rắn ở giữa còn chứa một tia sợ hãi.

Bùi Nhã Phi rũ đôi tay xuống, cả người cũng bắt đầu trầm tĩnh lại, "Dĩ nhiên em không muốn giết người, giết người còn phải đền mạng, em nghĩ em chưa sống đủ đầy. Nhưng, nếu như anh vẫn ép em như vậy, đến lúc đó hại chết Lạc Mật Mật, cũng không phải là em làm mà là anh. Cho nên, anh suy nghĩ một chút đi, đổi lại góc độ suy nghĩ một chút, anh đồng ý yêu cầu của em, cũng là cứu Lạc Mật Mật, đồng dạng cũng cho hai ta vào con đường quỹ đạo."

"Con đường quỹ đạo? Cô nói chuyện đùa gì vậy? !" Lạc Thiếu Trạch xì mũi coi thường.

Bùi Nhã Phi nhún nhún vai, khẽ mỉm cười, "Thế nào không phải là con đường quỹ đạo đây? Cùng anh ở chung một chỗ, chúng ta sẽ tiến vào hạnh phúc, khi đó em sẽ có đường về rồi, anh nói đây là không phải cũng đã cứu anh và em sao?"

Ngụy biện! (đúng, có editor ở đó là tán cho nhũn não)

Lạc Thiếu Trạch căn bản không có tâm tình nghe người phụ nữ trước mắt này nói hươu nói vượn, anh chậm rãi buông ra, lạnh lùng trừng mắt Bùi Nhã Phi, "Cô phải đồng ý với tôi Lạc Mật Mật phải an toàn."

"Dĩ nhiên." Bùi Nhã Phi hoạt động cổ, mỉm cười cho phép.

Lạc Thiếu Trạch hít một hơi thật sâu, "Tốt, chúng ta phải đi làm ngay!"

~~~~~ tổng giám đốc nhiệt cưng chiều cưng bé nhỏ ~~~~ hoa lệ lệ
tuyển phân cách

Việc đòi khó liệu, không nghĩ tới Lạc Thiếu Trạch hành động nhanh như vậy, chỉ dùng thời gian một ngày, Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi đã nhận giấy hôn thú cùng tin tức đính hôn cũng đã truyền khắp Đại Giang Nam Bắc. Các tòa soạn báo lớn, tạp chí cùng tin tức giải trí rối rít thông cáo

tin tức này, thậm chí hình hai người đi đăng kí đều xông vào loay truyền ở các thành phố lớn. Nói thế nào cho đúng, đường phố thật rất đỏ.

Mà ngọn lửa đó lại rơi vào Lạc gia, đốt oanh oanh liệt liệt. Thật không biết Lạc Thiếu Trạch có nghĩ tới nếu như Lạc gia gia trưởng biết chuyện này sẽ là một tình hình gì? ! Làm cho người ta suy nghĩ một chút đều sợ hãi!

○___○ mờ hôi. ....

"Trạch nhi, con nghĩ gì vậy? Người phụ nữ này đã từng làm khổ con như vậy, sao con vẫn khăng khăng một mực vậy?" Khương Ngọc Trân không thể tin tưởng muôn vàn ngăn trở của mình vẫn không thể ngăn lại, hơn nữa người ta gặp mặt còn kết hôn, chuyện như vậy phát triển quá nhanh chóng đi, làm cho người ta có một chút thời gian phản ứng cũng không có.

Lạc Thiếu Trạch ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cầm trong tay thuốc xi gà, không nói lời nào.

Lạc Văn Huy ngồi ở trên ghế sa lon có chút kiềm chế không được. Ông cho là mình đã nhìn đến cực hạn. Ban đầu thấy tờ báo, Khương Ngọc Trân liền khuyên ông không nên tức giận với con trai, ông đã đồng ý, nhưng đợi thời gian dài như vậy, sau khi trở lại Lạc Thiếu Trạch một câu nói cũng không có.

Ầm một tiếng, Lạc Văn Huy một cái tát vỗ vào trên khay trà, lửa giận bùng phát, "Sao người con chỉ toàn cơ bắp vậy? ! Trên đời này chẳng lẽ chỉ có một người phụ nữ là Bùi Nhã Phi sao, khiến con tựa như uống thuốc mê, đã vài năm mà vẫn lựa chọn đồ cũ, con quả thực là ngu tới cực điểm!"

Anh chính là hi vọng mình uống trúng Vong Tình Thủy, vĩnh viễn làm không ăn cây cỏ động vật ăn thịt!

Mặc cho giọng nói của Lạc Văn Huy ở bên tai vang vọng, Lạc Thiếu Trạch vẫn luôn không nói lời nào. Thật ra thì, trong lòng anh hiểu, ngay cả trong chuyện này anh cũng rất đột ngột, huống chi cha mẹ đã già đây? Bọn họ chán ghét Bùi Nhã Phi như vậy, tất cả đều vì thương yêu anh, sợ anh bị tổn thương lần nữa. . . . .

Nhưng, coi như cha mẹ tức giận thế nào, anh đều không định nói sự thật ra. Anh cảm thấy, chuyện này phát triển đến nước này, tất cả đều là bởi vì anh. Coi như là chỉ vì bảo vệ Lạc Mật Mật, bảo vệ cái nhà này, anh cũng muốn nuốt sự thật vào trong bụng, một mình tiêu hóa.

"Chẳng lẽ con quên ban đầu người phụ nữ này đối đãi với con thế nào sao? Khi còn trẻ, cô ta lừa gạt tình cảm của con, khiến con một mình đến nước Pháp tìm nhiều năm như vậy, vẫn luôn sống trong thế giới màu xám tro, chẳng lẽ tất cả con đều quên sao?" Lạc Văn Huy máu nóng sục sôi nhanh chóng, thân thể đứng yên bởi vì tức giận mà khẽ run lên.

Khương Ngọc Trân cũng tức giận, vài lần muốn khóc lên.

Thấy cha mẹ cũng phát tiết xong rồi, Lạc Thiếu Trạch vịn chân mày một cái, thanh tĩnh đầu óc, sau đó từ từ đứng dậy đi tới trước mặt cha mẹ, "Ba mẹ, con biết rõ, chuyện này tới quá đột ngột d;dlqd hai người không cách nào tiếp nhận. Nhưng xin tin tưởng con, con làm như vậy là có nguyên nhân."

Thấy con trai tâm bình khí hòa như thế, tao nhã lễ độ, Lạc Văn Huy cùng Khương Ngọc Trân nhất thời không có sinh khí, hai mặt nhìn nhau rồi cuộc Lạc Văn Huy mở miệng, "Con trai, quyết định của con chúng ta không can dự, nhưng chuyện người phụ nữ đó con có nên suy nghĩ kỹ càng hay không?"

Lần đầu tiên thấy ba của mình tận tình khuyên bảo như thế, cả người Lạc Thiếu Trạch tràn đầy cảm động, "Ba, thật ra thì ban đầu Nhã Phi cũng

không có vứt bỏ con, cô ấy rời đi là có nỗi khổ tâm. Ban đầu, ba của cô ấy cố ý ngăn trở, cũng an bài cô ấy đến nước Pháp, bây giờ hai người đó cũng đã quyết liệt. Cho nên, thật ra thì có chút sự tình không thể tưởng tượng, chuyện gì cũng có nguyên nhân vạn bất đắc dĩ."

"Như vậy là con đã quyết định rồi hả?" Giờ phút này Lạc Văn Huy còn có thể làm cái gì, con trai của mình cũng đã tiền trạm hậu tẩu rồi, phản đối nữa chẳng lẽ muốn đuổi con trai ra khỏi nhà, hoặc còn có thể thay đổi gì?

Lạc Thiếu Trạch xiết chặt chân mày, từ từ gật đầu một cái, "Ba mẹ, chuyện này đã định, nhưng mà con lại không muốn nói trước cho Mật Mật. ...."

Lạc Văn Huy cùng Khương Ngọc Trân nhìn nhau, yên lặng gật đầu một cái, Khương Ngọc Trân rưng rưng, "Trạch nhi, chúng ta hiểu, lấy tính khí của em gái con khẳng định không tiếp thụ nổi, có lẽ còn có thể gây ra chuyện gì."

Lạc Thiếu Trạch gật đầu.

Cho dù có nguyên nhân khác cũng không thể nói!

Lạc Văn Huy thở dài, hiện tại dù tức giận thế nào đều không hữu dụng, "Ba và mẹ của con còn có thể nói gì? Chuyện của con chính con xử lý đi, nhưng đây là đại sự, chúng ta hi vọng con suy nghĩ thật kỹ. Chớ trách chúng ta, chỉ sợ nghi thức đính hôn của các người chúng ta không có cách nào tham gia, ba và mẹ của con đã định bay qua Mỹ, có chút chuyện quan trọng cần xử lý. ...."

Lạc Thiếu Trạch ngẩng đầu nhìn một chút tinh thần chán nản của cha mẹ, một câu cũng không có nói ra, chẳng qua là nhin chút đau đớn yên lặng gật đầu một cái.

Khương Ngọc Trân dắt díu lấy Lạc Văn Huy từ từ đứng dậy, chậm rãi đi tới cầu thang, mắt nhìn phía trước, không nhìn con trai.

Lạc Thiếu Trạch cứ như vậy đưa mắt nhìn cha mẹ đã già, tim như đao cắt. Anh vô cùng hiểu, cha mẹ của mình đối với mình có nhiều thất vọng. Nhưng có thể có biện pháp gì tốt hơn sao? Nếu như muốn giữ Lạc Mật Mật an toàn, nhất định phải bỏ ra hy sinh.

Rốt cuộc, đi tới khúc quanh cầu thang, Lạc Văn Huy dừng bước, nhưng mắt vẫn không có nhìn con trai, "Chăm sóc Mật Mật thật tốt, không làm cho nó bị tổn thương."

Một câu nói điếm phá phòng tuyến số mệnh của Lạc Thiếu Trạch, lỗ mũi đau xót thiếu chút nữa khóc lên. Anh mím chặt đôi môi, nặn ra hai chữ, "Yên tâm!"

Căn phòng màu xám trắng rải đầy một loại ánh sáng mộng ảo sáng rỡ, lộ ra không khí khô ráo an tĩnh. Lạc Mật Mật từ từ mở mắt, mí mắt mệt nhọc tựa hồ đập lên cát đá dầy cộm nặng nề làm cho cô phí sức như vậy lại cảm thấy một tia đau đớn.

"Nơi này là nơi nào?" Nhìn chăm chú cố gắng phân biệt, Lạc Mật Mật không quá tin tưởng, nơi này sao lại có máy thiết bị dưỡng khí cực kỳ giống cách bài biện của bệnh viện.

Trong đầu cố nhớ lại, cô rõ ràng ở cửa học viện England nha, thế nào hiện tại đột nhiên chạy đến nơi đây?

Sao cô ở đây, cô nhớ là tên khốn kiếp kia trùm khăn đen lên đầu cô, bắt cô đi! Ôi mẹ nó, bắt cóc ban ngày phải không? Người nọ quá càn rỡ nha, rốt cuộc có người trông nom hay không!

Lạc Mật Mật dùng sức muốn ngồi dậy, nhưng, dù cô dùng sức thế nào, thân thể giống như bị hút hết sức lực mềm mại vô lực. Cô chậm rãi nằm

ngang, nhìn xung quanh một chút.

Cô đè nén nha, cô nhóc kia, sao không ngủ trên giường? Cư nhiên ở đằng kia ngủ trộm! Lại cách xa cô như thế.

Văn Y ngồi ở bên giường Lạc Mật Mật, rũ đầu ngủ say. Tóc dài xõa ra phân bố trên mặt, nếu không phải là Lạc Mật Mật biết cô, đoán chừng tỉnh lại thấy còn tưởng rằng là nữ quý!

Lạc Mật Mật vươn tay lão đảo Văn Y, lắc vài cái mới thức tỉnh cô.

"Ủm, làm sao vậy, có phải xảy ra chuyện gì hay không? !" Văn Y đột nhiên ngẩng đầu lên gật gù, "Ah, Mật Mật, cậu đã tỉnh, rốt cuộc cậu cũng tỉnh!"

Văn Y vém tóc, tiến lên đỡ Lạc Mật Mật dậy.

"Cậu quả thực lợi hại nha, ngồi ở trên ghế cũng có thể ngủ ngon như vậy, làm hại mình kéo cậu một phen." Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui nói.

Văn quần áo xấu hổ cười, vừa giúp Lạc Mật Mật dịch tốt chăn, vừa đưa ly nước tới, "Thật không biết xấu hổ, tối hôm qua mình hát về quá muộn, hơn nữa đi đón cậu vẫn chưa ngủ, chỉ là mới ngủ một lát thôi!"

"Đón mình? Ý của cậu là tối hôm qua nửa đêm cậu đến bệnh viện đón mình?" Lạc Mật Mật nhíu mày, nghi hoặc nhìn Văn Y, "Rốt cuộc mình thế nào?"

Thật không hổ là Lạc Mật Mật, đầu chuyển đúng là nhanh, mới vừa nói lỡ miệng, là sẽ phát hiện tra hỏi ra ngay!

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Em Gái Anh Mới Bá Đạo

Văn Y có chút luống cuống tay chân, xoay người sang chỗ khác cầm quả táo, "Mật Mật nha, cậu ăn quả táo không? Mình gọt táo cho cậu ăn nha?"

Lạc Mật Mật khoát tay, "Không cần, trước tiên cậu nên trả lời vấn đề của mình đi, bằng không mình liền gọt cậu!"

Ánh mắt nghiêm nghị của Lạc Mật Mật bắn càn quét trên người Văn Y, khiến cô cảm thấy không được tự do, "Cậu quên rồi sao, tối hôm qua cậu ở quầy rượu nóng sốt, mình đưa cậu đến. . . . . Đưa đến bệnh viện nha!"

Văn Y tránh né.

"Chậm, tối hôm qua mình ở quầy rượu sao? Một chút ấn tượng mình cũng không có nha! Mình nhớ là giống như mình ở trước cửa trường học bị người khác bắt cóc đây?" Lạc Mật Mật đưa tay ngăn lại, khiến Văn Y muốn chạy ra khỏi phòng bệnh đứng tại chỗ.

Văn Y vội vàng giảm giọng điệu, "Nào có, cậu nhớ lộn rồi, tối hôm qua cậu uống say không còn biết gì, không trách được đâu cậu xảy ra vấn đề!"

"Là đâu của mình xảy ra vấn đề sao?" Lạc Mật Mật sờ sờ đỉnh đầu của mình.

"Chẳng lẽ là uống nhiều rượu quá, nước vào rồi hả?" Văn Y ngoe đầu bổ sung một câu.

"Cậu nằm mơ đi, cậu nghĩ sao vậy? Mình thông minh như thế làm sao sẽ nước vào!" Lạc Mật Mật khinh thường.

Thấy Lạc Mật Mật không hề tiếp tục truy cứu nữa, Văn Y vội vàng tiến lên an ủi, "Đúng đúng, cậu thông minh như vậy, có phải nên dưỡng thân tốt hay không! Sáng hôm nay cậu mới tỉnh, mình trở về chuẩn bị đồ ăn cho cậu, ăn xong rồi mình cũng không thể bồi cậu, buổi chiều mình còn phải tập luyện !"

Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn, "Còn phải tập luyện, cậu nói xem cả ngày cậu chỉ biết ca hát, cẩn thận làm hư bản thân đó!"

"Đi đi đi, quạ đen, tại sao từ trong miệng cậu không mọc ra được ngà voi vậy!" Văn Y róc xương lóc thịt một cái.

Lạc Mật Mật nhất quyết không tha, "Nhả không ra răng ngà thì có răng chó được không. Mình đây mềm miệng lanh lợi sao lại giống như cậu nói, cậu xem mình rất lợi hại, phải không?"

Lạc Mật Mật không ngay ngắn muốn đứng dậy, Văn Y bất đắc dĩ nói, "Tốt tốt tốt, cậu lợi hại."

"Vậy cậu không nghe mình, mình liền gọi điện thoại cho Thiếu Trạch, bạn gái ngã bệnh, sao lại không đến bồi mình."

Nghe thấy Lạc Mật Mật muốn gọi điện thoại cho Lạc Thiếu Trạch, lông tơ toàn thân Văn Y nhất thời dựng lên, đoạt lấy điện thoại Lạc Mật Mật đang nắm ở trong tay, thất kinh.

"Văn Y, cậu làm gì thế, điện thoại của mình. . . . ."

Khi nào thì cậu bắt đầu xâm phạm thế hả? Cậu phải có dấu hiệu trước cho mình biết, làm hiện tại mình không được tự nhiên nói.

"Điện thoại di động, trả mình."

"No!"

Văn Y tựa như ôm chí bảo chết cũng không buông tay.

"Cậu làm gì vậy? Đó là điện thoại của mình nha, huống chi hiện tại mình rất cần nó, mình phải gọi điện thoại nha!"

"Không thể gọi điện thoại!"

"Tại sao?" Lạc Mật Mật có chút không hiểu rồi.

"Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . . Bởi vì cậu đang bị bệnh, thầy thuốc nói cậu không thể gọi điện thoại, sẽ có khúc xạ đấy!"

** , Cảm vật còn cần tránh khúc xạ? Hiện tại mang thai, mắc bệnh ung thư vẫn cứ lên mạng như thường, cậu ở đây dọa người sao?

"Văn Y, đưa điện thoại cho mình!" Lạc Mật Mật đưa tay đòi.

Thật sự là không có cách nào, Văn Y ôm lấy điện thoại di động chạy ra ngoài, vừa chạy còn vừa lớn tiếng la hét, "Mật Mật, cậu tốt nhất nghỉ ngơi đi, điện thoại di động mình mượn dùng một chút, hôm nào trả lại cậu Hàaa...!"

Cái gì là mượn nha, này rõ ràng chính là cướp nha!

"Thân, mình tốt quá mà!" Lạc Mật Mật bất đắc dĩ nằm ở trên giường, cặp mắt trực câu nhìn trần nhà, "Cái lý do rách nát gì nha, không cho gọi điện thoại cứ việc nói thẳng, làm gì cướp giật như vậy?"

"Ai, không đúng, tại sao vừa nghe đến mình muốn gọi điện thoại cho Lạc Thiếu Trạch lại gấp gáp như vậy đây? Không đúng, bên trong nhất định là có vấn đề."

Lạc Mật Mật càng nghĩ càng không nổi, cô giơ tay lên sờ sờ trán của mình, một chút cũng không nóng.

Cảm đi chết đi, dọa ai đó, xem cô là đứa trẻ ba tuổi sao? Không biết họ khan còn không biết cảm sao? Không được, cô phải đi tìm bánh nướng áp chảo, bên trong nhất định là có vấn đề gì.

Lạc Mật Mật từ từ ngồi dậy, thử hoạt động hai chân mấy cái. Hắc, điều này cũng thật là ông trời có mắt, cứ nhiên cả người cũng khôi phục hơi sức, một chút cảm giác mềm yếu cũng mất.

Lạc Mật Mật nào biết, thật ra thì thân thể của mình trước là bởi vì thuốc mê chưa hoàn toàn biến mất mới xuất hiện hiện tượng bủn rủn vô lực, hiện tại đã hết.

Lạc Mật Mật tìm kiếm quần áo của mình khắp nơi, cũng không thể mặc quần áo bệnh viện đi ra ngoài, nhưng rốt cuộc là để ở đâu? Làm sao Lạc Mật Mật tìm khắp nơi không thấy.

Thôi, cứ như vậy đi ra ngoài đi! Lạc Mật Mật ảo não trốn trốn tránh tránh, cuối cùng ra khỏi cửa chính bệnh viện, đi tới trên đường cái.

Một bộ quần áo này thật quá bắt mắt, người đi đường đều nhìn cô giống như nhìn người bệnh thần kinh, làm cô không được tự do.

Không có điện thoại, cũng không có túi tiền, Lạc Mật Mật cô quạnh đứng ở bên cạnh hóng gió mát, trong lòng thật không biết tư vị gì. Cô đưa tay gọi xe nhiều lần, một chiếc xe cũng không có xuất hiện.

Bà nội cái quả bóng nhỏ, điều này làm cho cô làm sao tìm được bánh nướng áp chảo, không gọi được điện thoại cũng không gọi được xe, đây không phải là muốn mạng của cô sao?

Bất chấp tất cả, trước cản chiếc xe rồi hãy nói, chờ đến nơi để cho bánh nướng áp chảo trả tiền.

Lạc Mật Mật chà xát tay dậm chân một cái, hít sâu một hơi, đóng chặt cặp mắt đôi tay mở ra dồn sức vọt tới lối đi bộ. Chỉ nghe "Ken két" một tiếng, tiếng thắng xe hơi chấn gió vang dội bầu trời.

"Làm gì đây? Không muốn sống nữa hả?" Tài xế nổi trận lôi đình.

Lạc Mật Mật híp mắt từ từ mở ra. Ôi mẹ nó, mạng của mình thật là may mắn, cứ nhiên gọi được chiếc Rolls-Royce.

Nhô đầu ra còn là một soái ca mi thanh mục tú, đang ở nơi đó tức giận phần nộ đấy.

Lạc Mật Mật để cánh tay xuống, nụ cười lập tức xông lên khuôn mặt, "Hi, trai đẹp, Xin chào, có thể đi nhờ hay không?"

Trong xe người đàn ông định thần nhìn lại, thì ra là một mỹ nữ tóc dài phất phới, không khỏi lấy mắt kiếng xuống nhìn kỹ, "Ai, mỹ nữ, cái người này sao lại làm quen bá đạo thế?"

"Em gái anh mới bá đạo nha, tôi chính là đi nhờ xe có được hay không, sao lại nhiều chuyện như vậy!" Thấy khuôn mặt mê gái kia, Lạc Mật Mật liền cảm thấy cả người không thoải mái.

Người nam nghe xong lời này, nhất thời trên mặt không biểu tình, mang mắt kính vào, không nhanh nói, "Hắc, cô nàng này làm sao mắng chửi người như vậy nha, cô mắng chửi người ta không mệt sao!"

Vừa mới dứt lời, nửa gương mí mắt, Lạc Mật Mật cứ nhiên không thấy, chỉ nghe âm một tiếng, chỗ ngồi phía sau xe vang lên âm thanh.

"Hắc, cô nói xem, tôi mời cô lên sao? Cô cứ như vậy sáng khoái tiến vào, tôi cho phép sao?" Người nam xoay người lại không nhìn được nói.

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Tôi đâu quản anh đồng ý hay không cho phép nha, nhanh lên mang tôi đến tập đoàn Thịnh Hành, tôi muốn tìm người, đến nơi sẽ không bạc đãi anh."

Người nam xem một chút cái nữ nhân đặc biệt này, khóe miệng bay lên một tia cười tà, "Cô cứ như vậy lên xe của tôi cô không sợ hãi sao?"

Lạc Mật Mật bẹp bẹp miệng, trừng mắt liếc, "Sợ? Tôi còn không biết cái gì là sợ! Anh nên lái xe của anh thật tốt đi, nhanh lên mang tôi đến tập đoàn Thịnh Hành."

Tập đoàn Thịnh hành! Mới vừa rồi không có cần thận nghe, bây giờ nghe rõ ràng, người nam sửng sốt, "Cô đến tập đoàn Thịnh Hành làm gì? Nơi đó có người quen sao?"

"Ai cần anh lo!" Lạc Mật Mật tức giận nói.

"Hắc, cái cô nhóc này, cô không nói tôi nào biết cô đi chỗ nào nha? Ngộ nhờ cô là kẻ điên trong viện tâm thần chạy đến, chẳng phải là tôi gặp đại họa sao."

"Anh mới từ trong bệnh viện tâm thần chạy ra ngoài, viện tâm thần có mặc quần áo như thế sao?"

"Này mặc quần áo gì, chỉ mình cô biết." Người nam trộm vui mừng.

"Tôi. . . . . Tôi cũng không biết." Lạc Mật Mật lần đầu tiên bị người làm khó như vậy, "Cũng không có gì, nói cho anh biết cũng được, tôi là nhị tiểu thư Lạc gia, em gái chủ tịch tập đoàn Thịnh Hành Lạc Thiếu Trạch. Tôi đi tìm Lạc Thiếu Trạch, anh biết chứ?"

Người nam bật cười, "Cô nói cái gì chính là cái gì nha, tôi nào biết cô có phải nói bậy hay không."

"Chỗ của anh không phải Ipad sao, anh lên mạng tra một chút chẳng phải sẽ biết." Đôi tay Lạc Mật Mật ôm ngực, liếc một cái nhìn phía ngoài cửa sổ.

Người nam đưa tay lấy ra máy tính bảng tra xét, tin tức về Lạc gia trên web thật đúng là không ít, hơn nữa hình của Lạc Mật Mật, đúng là một vị Đại Mỹ Nữ nha.

"Cô thật sự là Lạc Mật Mật?" Người nam liếc mắt một cái, vẫn là suy nghĩ muốn dò xét xuống.

Lạc Mật Mật điên rồi, "Anh xong chưa, tra hộ khẩu à, không lẽ tôi phải lấy thẻ căn cước ra để cho anh xem một chút hả? !"

"Tốt tốt tốt, tôi tin cô, nhưng là, cô đến tập đoàn Thịnh Hành tìm Lạc Thiếu Trạch không phải có chút. . . . ."

Thấy bộ dáng kỳ quái của hắn, Lạc Mật Mật nheo mắt nhìn, "Thì sao, hiện tại anh ấy đang làm việc nha, tôi đến có thể tìm được anh ấy."

"Cô là muội muội của hắn? Không thể nào nha, chuyện lớn như vậy làm sao cô sẽ không biết." Người nam mặt không hiểu.

"Mẹ kiếp, anh chính là lái xe nhanh lên đi, nói nhảm nhiều như vậy!" Lạc Mật Mật thò người lên trước vặn cái chìa khóa, người nam vội vàng nắm chắc tay lái.

Nhìn mỹ nữ đang ngồi sau kính chiếu hậu, người nam khởi động chân ga khởi động xe, khóe miệng thủy chung treo một tia không hiểu cười.

"Tôi nói, cô không phải là em gái Lạc Thiếu Trạch chứ?" Người nam thuận miệng ném ra một câu nói.

Thế nhưng câu này lại làm cho Lạc Mật Mật nhất thời rợn cả tóc gáy.

Hắn làm sao biết? Người biết chuyện này cũng không nhiều, cái người nam xa lạ này làm sao sẽ biết!

"Anh có ý tứ gì? Anh là ai?" Lạc Mật Mật nhìn chăm chú vào bóng lưng xa lạ, lòng cảnh giác đột nhiên lên cao.

"Sợ? Thì ra là cô cũng biết sợ hãi nha. Một cô bé một mình lố mãng xông vào trong xe xa lạ như vậy, tôi cho là cô không biết cái gì là sợ chứ!" Người nam cúi đầu cười lạnh.

Lạc Mật Mật khinh thường liếc một cái, "Thôi đi, tôi xác thực không biết cái gì là sợ, nhưng là làm sao anh biết loại chuyện như vậy."

"Loại nào chuyện?" Người nam lắng nghe, chợt bừng tỉnh hiểu ra, "À, cô nói thân thể của cô sao, đề tài của cô cũng chuyên quá nhanh đó? Cô yên tâm, sớm muộn gì cô cũng biết."

Lời này làm cái đó trong lòng Lạc Mật Mật không được tự nhiên nha, người này rốt cuộc là ai, vì sao biết bí mật của mình. Trong lòng Lạc Mật Mật bắt đầu sợ hãi.

"Không cần sợ hãi, yên tâm, tôi sẽ không đối với cô như vậy. Hơn nữa, không chừng tôi còn có thể giúp cô."

"Có ý tứ gì?"

Người nam xem một chút kính chiếu hậu, sau đó khinh thường tiếp tục nhìn phía trước, "Tôi khuyên cô không nên đến tập đoàn Thịnh Hành, cô nên đến Đại Tửu Điểm Đế Hào."

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Có Lời Cứ Nói, Có Rắm Mau Thả

Không biết vì sao, nghe lời này, Lạc Mật Mật có chút kinh hãi, "Em gái anh nha, rốt cuộc anh có ý tứ gì?"

"Cái cô nhóc này có thể văn minh một chút hay không, thỡ bé cô không có học khóa tư tưởng phẩm đức hả, Lão sư không có dạy cô không thể tùy tiện mắng chửi người sao?"

Lạc Mật Mật cười hắc hắc, "Ngượng ngùng, lúc tôi còn nhỏ là lớn lên ở nước Mỹ, trong khóa học không có môn tư tưởng phẩm đức, hướng chi, trong từ điển của tôi lẽ phép là như vậy. Anh nói cho tôi biết đi, lời vừa rồi của anh rốt cuộc là ý gì?"

"Tôi nói hôm nay anh trai cô đính hôn, ở Đại Tửu Điểm Đế Hào, cô biết không?" Người nam nói xong, len lén trong kính chiếu hậu nhìn biểu tình của Lạc Mật Mật.

"Dừng xe!"

Thét lên một tiếng, người nam hoảng hốt đạp phanh một phen.

"Cô làm gì vậy, như vậy sẽ bị dọa người chết đấy!" Người nam bắt đầu nổi điên. Thật không biết người phụ nữ này là ngôi sao gây rối nào, đoạn đường này thật là thêm kiến thức.

Lạc Mật Mật vịn tay nắm cửa, cả người giật mình.

"Anh nói cái gì, Lạc Thiếu Trạch cùng ai đính hôn? . . . . ."

"Cùng Bùi Nhã Phi, chính là người anh ta đi nước Pháp tìm đó." Người nam bất đắc dĩ vỗ vỗ tay lái, "Tiểu chủ, rốt cuộc là đi hay không đi?"

Lần này, giàu có đẹp trai thành tài xế xe taxi rồi.

Hồi lâu, Lạc Mật Mật không nói gì, chỉ nơi đó không ngừng tức giận, toàn thân giống như là bị người đánh thuốc tê, không có một chút tri giác.

Đây rốt cuộc là thế nào? Không phải tất cả thật tốt sao? Tại sao trong lúc bất chợt muốn đính hôn đây? Lạc Thiếu Trạch, đến tột cùng anh đang làm gì, có phải sau lưng em anh đã làm rất nhiều chuyện em không biết chuyện?

"Lái xe, mang tôi đến khách sạn (= quán rượu)." Giọng nói trầm ổn vang lên, Lạc Mật Mật thẳng tắp ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, mặt không chút thay đổi.

Người nam không nói gì tiếp tục lái xe. Xe dừng lại trước siêu thị, Lạc Mật Mật nhìn một chút ngoài cửa sổ, hồi lâu, rốt cuộc mở miệng, "Nếu như anh không muốn đưa cứ việc nói thẳng, không cần phải ném tôi ở địa phương này chứ? Chẳng lẽ là muốn tôi đi dọa người sao?"

"Chúng ta lại không oán không sầu, sao tôi lại đối đãi với cô như vậy." Người nam tà mị cười một tiếng, "Chờ hay không chờ cô cũng không có cho tôi cơ hội lựa chọn nha, nhanh lên xuống xe, cô nghĩ mình sẽ mặc quần áo bệnh nhân đi tham gia nghi thức đính hôn hả?"

Những lời này hình như nói rất đúng.

Lạc Mật Mật không biết có phải là mê muội hay không, cứ như vậy đi theo một người đàn ông xa lạ vào siêu thị mua quần áo, sau đó lại ngoan ngoãn trở về trong xe. Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy cô đang động kinh.

Ngồi vững vàng, Lạc Mật Mật chăm chú liếc mắt nhìn. Cẩn thận nhìn, người đàn ông này dáng dấp cũng không tệ lắm, tướng mạo xuất chúng, thân hình kiện tráng ăn mặc cũng rất thời trang, càng làm người ta say mê chính là đôi mắt mê người lộ ra hơi thở đặc biệt, nụ cười chiêu bài này không biết mê đảo bao nhiêu thiếu nữ.

"Này, anh tên gì?" Lạc Mật Mật hướng về phía cái gương nhỏ sửa sang lại tóc của mình, thuận miệng ném ra một câu nói.

Người nam cười híp mắt xoay mặt, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng vui mừng, "Hắc, rốt cuộc cô cũng biết hỏi tên tuổi của tôi nữa à, thật không dễ dàng. Có phải cô cảm thấy tôi rất đẹp trai, muốn cùng tôi làm bạn bè?"

"Anh quá tự luyến đi, có lời cứ nói, có rắm thì phóng. Chỉ hỏi anh vài điều mà lại nhiều chuyện như vậy!" Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Tôi chỉ muốn biết anh tên là gì, tiền mua quần áo này tôi sẽ trả anh sau."

Người nam không vui gì xoay người lại phát động xe hơi, "Được chưa, đừng có ở đây chằm chọc tôi, những vật này tôi còn mua nữa."

"Anh đã hào phóng, như vậy làm phiền anh giúp đỡ tôi." Lạc Mật Mật bắt đầu trang điểm.

"Nhờ cái gì?" Người nam ngẩng mặt nhìn kính chiếu hậu.

"Giả bộ làm bạn trai của tôi." Lạc Mật Mật nghiêm túc trang điểm, nhìn cũng chưa từng nhìn người phía trước.

Người nam đột nhiên thẳng gập, mắt của Lạc Mật Mật liền trợn lên trán.

"Anh làm cái gì vậy, muốn chết à, không thấy tôi đang trang điểm sao? Tôi phát hiện anh chính là cố ý, không phải chỉ là ngồi trên xe anh, mặc quần áo của anh, chỉ như vậy liền muốn trả thù tôi sao!" Lạc Mật Mật về mặt gập gáp nói.

Người nam từ từ quay người lại, bất mãn nhìn Lạc Mật Mật, "Được rồi, không cần như bà điên? Muốn tôi giả làm bạn trai của cô, nhất định phải thực nữ một chút!"

Bà nội cái quả bóng nhỏ, lúc nào thì Lạc Mật Mật tôi muốn người khác quản.

Nhưng mà lần này tình huống đặc biệt. Tôi nhẫn nhịn, tôi nhẫn nhịn, nhịn nữa, tiếp tục nhịn nữa. . . . .

Đại Tửu Điểm Đế Hào.

"Anh hai, anh nói coi tại sao lão đại lại lựa chọn kết hôn cùng Bùi Nhã Phi đây? Nếu Lạc Mật Mật biết, chẳng phải là muốn ngất trời sao?" Tô Trạch tựa vào trên người của Mạc Triết Hiên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn buổi lễ.

Mạc Triết Hiên liếc mắt nhìn Tô Trạch một cái, sau đó ghét bỏ đẩy hẳn ra, "Cậu cứ nói đi, không dám nói cho Lạc Mật Mật biết sao? Nếu cô nhóc này tới, đoán chừng chuyện gì chúng ta cũng không làm được."

Văn Y đứng ở một bên yên lặng gật đầu một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn bộ dáng đáng tiếc, "Sao Mật Mật của chúng ta lại mệnh khổ như vậy, đến cuối cùng vương tử của mình vẫn bị người khác đoạt đi, hơn nữa giấu diếm không cho biết. Nếu biết trước, không chừng còn chưa chuẩn bị tâm lý đấy!"

"Không lẽ em vì đáng thương cho Mật Mật, liền nói cho cô ấy biết." Tô Trạch ghé đầu lại gần Văn Y, mặt mờ mịt.

Mạc Triết Hiên đỡ mắt kính, bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ một cái vào bả vai của Tô Trạch, "Tôi nói này, Tô Trạch, cầu xin cậu có thể động não hay không, đừng cả ngày như người tương hồ, nếu Văn Y nói cho Mật Mật biết, bây giờ chúng ta còn có thể đứng ở chỗ này sao? Văn Y còn có thể đáng tiếc sao?"

"Sâu xa quá." Tô Trạch sờ sờ ót của mình, bưng tỉnh hiểu ra, "Nhưng, tại sao tôi thấy Lạc Mật Mật đây?"

Văn Y dùng sức đẩy, bất mãn nói, "Được rồi, anh đừng ở nơi đó giả bộ, anh như vậy rất hù dọa chúng ta đó."

"Nhưng, hình như tôi cũng nhìn thấy." Mạc Triết Hiên tiếp tục đỡ mắt kính, nhìn chăm chăm về phía cửa chính.

Văn Y nhìn Mạc Triết Hiên, lại nhìn Tô Trạch, không khỏi bị hai người này làm cho buồn cười, điều chỉnh bản thân, theo ánh mắt của hai người nhìn sang.

"A ——" Một tiếng thét vang lên, tiếng thét của Văn Y thiếu chút nữa hù chết Tô Trạch.

"Hel-lo, mọi người khỏe, Văn Y, cậu đón tiếp mình như vậy sao."

Lạc Mật Mật kéo cánh tay của một người đàn ông, mặc dạ phục màu hồng, mặt tinh xảo diễm lệ đi tới bên cạnh ba người, thuận tay khép miệng đang mở lớn của Văn Y lại.

Tô Trạch không thể tin được ánh mắt của chính mình, mặt kính ngạc tiến tới trước mặt Lạc Mật Mật, cố gắng đến bóp mặt của cô, bị Lạc Mật Mật kịp thời lấy tay đánh rụng.

"Ai nha má ơi, thật sự là cô à, càng không muốn gặp người nào liền. . . . ."

Không đợi Tô Trạch nói xong, Mạc Triết Hiên liền lôi hẳn đến phía sau mình, trên mặt nở nụ cười tiến lên đón.

Tô Trạch đáng chết này, nói gì mà nói, lời càng khó nghe càng nói, không lẽ muốn Lạc Mật Mật tức giận sao? !

"Mật Mật, cô đã đến rồi, đã lâu không gặp cô." Mạc Triết Hiên vừa tiến lên cùng Lạc Mật Mật hàn huyên, vừa ở phía sau khoát tay với Tô Trạch. Lần này, Tô Trạch ngược lại hiểu ý vô cùng nhanh, xoay người muốn đi vào trong.

Mạc Triết Hiên che trước mặt Lạc Mật Mật làm cô phải đáp mắt nhìn lên, liền nhìn thấy Tô Trạch lén lút, "Tô Trạch, anh đi đâu vậy?"

"Tôi. . . . . Tôi. . . . . Tôi muốn đi vệ sinh." Tô Trạch từ từ xoay người lại, mặt lúng túng cười. Muốn đi báo tin cho lão đại, kết quả không có báo được ngược lại bị người ta bắt quả tang.

Lạc Mật Mật mỉm cười nghiêng đầu nhìn hắn, "Cái khách sạn này tôi rất quen thuộc, bên trong không có nhà vệ sinh, ở bên ngoài mới có, hình như anh đi nhầm đường rồi."

Nhóc con, đừng cho là tôi không biết anh đi làm gì, trước mắt tôi còn dám dùng kế, anh còn non lắm.

"Hả? Vậy tôi không đi nữa." Tô Trạch ảo não chạy trở lại, chạm mặt ánh mắt khi dễ quăng tới của Mạc Triết Hiên và Văn Y.

"Mật Mật, không phải cậu đang ở bệnh viện sao? Làm sao sẽ. . . . ." Văn Y đứng ở một bên nội tâm vẫn cảm thấy áy náy, cho nên hồi lâu không nói gì, rốt cuộc lấy hết dũng khí mở miệng, lại nói ra lời không nên nói nhất.

Lạc Mật Mật mỉm cười quay đầu nhìn Văn Y, nụ cười thật mỹ lệ, "À, bệnh cảm của mình hết rồi. Không đợi cậu đưa cơm trưa nữa, mình liền xuất viện."

"Đúng vậy, đúng vậy nha, cậu xem mình lại quên nhớ đưa cơm trưa cho cậu rồi." Văn Y nhìn Lạc Mật Mật tiếp tục phối hợp nói dối, không khỏi vui mừng nhường mà, ngây thơ nói tiếp.

Lạc Mật Mật quét mắt nhìn ba người trước mắt, biểu tình lạnh nhạt ứng phó rất nhiều, "Tôi biết các người rất vội nha, vừa vội vàng chuẩn bị nghi thức đính hôn, vừa nghĩ tới thế nào gạt tôi, thật là khổ cho các người. Hôm nào, tôi cùng cha mẹ của tôi mời các người ăn thật ngon, cảm ơn mọi người."

Văn Y đứng ở một bên trong nháy mắt hóa đá, đưa tay muốn nắm cánh tay của Lạc Mật Mật, "Mật Mật, sao đột nhiên cậu lại khách khí như vậy?"

Tô Trạch cũng không thấy nguy hiểm tới gần, "Đúng vậy đúng vậy nha, đều là người nhà, cũng không cần nói khách khí như vậy!"

Lạc Mật Mật theo bản năng rút cánh tay của mình về, làm Văn Y bất thành linh mất mát. Đại tâm mật minh (trong tâm sáng tỏ).

"Vậy cũng không được, mấy chuyện này không thất lễ được đúng không?"

Những lời này giống như băng tuyết xa xôi, chặn mọi người ngoài cửa, trong nháy mắt băng hóa.

Đang lúc ấy thì, Lạc Thiếu Trạch dẫn Bùi Nhã Phi đi ra.

Đi về phía sân khấu, nụ cười hoan nghênh trên mặt Lạc Thiếu Trạch nở rộ, ánh đèn dưới sân khấu lóe lên, đám người bắt đầu khởi động, khắp nơi đều là bạn bè thương giới cùng ký giả phía chính phủ, vào thời khắc này, Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi thành tiêu điểm của buổi lễ.

Lời nói hoan nghênh vừa nói xong, nụ cười trên mặt Lạc Thiếu Trạch biến mất trong nháy mắt, ánh mắt của anh gắt gao nhìn chằm chằm đám người trong một góc nhỏ, trong biển người Lạc Mật Mật cũng liếc mắt nhìn chằm chú.

Lạc Thiếu Trạch miệng hút khí lạnh thật sâu, chậm rãi định thần dẫn Bùi Nhã Phi xuống sân khấu mời rượu. Anh biết, trong đám người ở góc đó, Lạc Mật Mật một mực gắt gao nhìn mình.

Hôm nay Bùi Nhã Phi mặc dạ phục lửa đỏ, cười ngọt tựa như mật. Cô khoác cánh tay Lạc Thiếu Trạch thật chặt, giống như sợ vừa buông tay, người trước mắt sẽ biến mất.

Dĩ nhiên, nhất cử nhất động của người đàn ông trước mắt này, một cái nhăn mày một nụ

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Cậu Là Phán Đồ

Đi mời rượu một vòng, Lạc Thiếu Trạch từ từ đẩy hai tay của Bùi Nhã Phi ra, mặt không vẻ gì nói, "Tốt lắm, nên mời rượu cũng đã mời xong rồi, chúng ta tách ra hành động đi, tôi đi gặp bạn bè tôi, cô đi gặp chị em cô đi."

"Không được." Bùi Nhã Phi ngược lại càng thêm dùng sức khoác cánh tay Lạc Thiếu Trạch, cười quyến rũ, "Những người kia chính ta cũng cần đi mời rượu đó."

Theo ánh mắt Bùi Nhã Phi nhìn lại, những người Bùi Nhã Phi chỉ chính là bọn người Lạc Mật Mật.

Thật ra, từ khi vẻ mặt Lạc Thiếu Trạch bắt đầu khác thường, Bùi Nhã Phi liền tìm kiếm Lạc Mật Mật mọi nơi. Bởi vì cô biết, có thể làm cho Lạc Thiếu Trạch đột nhiên mất khống chế, ở trước mặt mọi người xuất hiện biểu tình khác thường chỉ có thể là nhóc con kia.

Cô biết rõ ngày hôm qua thả Lạc Mật Mật ra, hôm nay khẳng định sẽ chịu uy hiếp rất lớn.

Kết quả, không phụ sự mong đợi của mọi người, để cho cô ở cửa ra vào phát hiện Lạc Mật Mật.

Nhưng, để cho cô cùng Lạc Thiếu Trạch cảm thấy không ngờ là, hôm nay Lạc Mật Mật cực kỳ xinh đẹp còn có một người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh.

Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi từ từ đi tới bên cạnh Lạc Mật Mật, khuôn mặt Lạc Thiếu Trạch không chút thay đổi, ánh mắt lại phức tạp tới cực điểm, anh và Lạc Mật Mật cứ lẳng lẳng nhìn nhau như vậy, không nói lời gì.

Nhưng mà, Bùi Nhã Phi đứng ở một bên không nhìn nổi, "Ai yêu, cảm ơn các người tới tham gia nghi thức đính hôn của tôi và Thiếu Trạch." Nói xong giơ ly rượu lên chạm cốc cùng Mạc Triết Hiên, Tô Trạch, Văn Y.

Khi đến trước mặt Lạc Mật Mật thì Bùi Nhã Phi giống như cố ý ngừng lại, "Ai nha, Mật Mật, không nghĩ tới hôm nay em có thể tới, chị cùng Thiếu Trạch rất bất ngờ cũng rất cao hứng, về sau chúng ta chính là người thân."

Nói xong, giơ ly lên muốn chạm cốc cùng Lạc Mật Mật.

Mà Lạc Mật Mật mỉm cười chăm chú liếc mắt nhìn, sau đó rút ly rượu lại, khiến ly rượu của Bùi Nhã Phi rơi vào khoảng không, ở bên này Bùi Nhã Phi sửng sờ, nhìn chăm chăm vào Lạc Mật Mật mang theo nụ cười, xuyên thấu lòng người.

Cánh môi phấn hồng tiếp tục giơ lên, Lạc Mật Mật cười thật sâu, nâng ly rượu lên phía trước đụng vào, vang lên âm thanh đình tai nhức óc.

"Cái này thì có cái gì không ngờ, đây là hôn lễ của anh tôi, tôi nên xuất hiện không phải sao? A di (= dì, cô, thím, bác gái.. ở đây mình thấy từ dì thích hợp)."

Dì? ! Trong nháy mắt Bùi Nhã Phi hóa đá, sửng sờ tại chỗ.

"Tôi hẳn là chị dâu của em mới đúng, em, có phải em gọi sai rồi hay không?" Bộ dáng Bùi Nhã Phi lúng túng.

"Huynh trưởng như cha, trưởng tâu như mẹ, nếu như theo câu này thì tôi nên gọi cô bằng mẹ, bởi vì tôi vẫn còn mẹ nha, chỉ có thể gọi cô bằng dì không phải sao?"

Đây là nguy hiểm nha? ! Nhưng, lần này Lạc Mật Mật đã thành công châm chọc Bùi Nhã Phi già rồi, coi như đạo lý này phù hợp, cũng làm cho những người khác vụng trộm mừng thầm trong lòng.

Trong lòng Bùi Nhã Phi giận đến nghiến răng, nhưng trên mặt vẫn phải giữ vững nụ cười, rộng lượng đứng ở nơi đó. Dù sao hiện tại người cùng Lạc Thiếu Trạch tiến hành nghi thức đính hôn cũng không phải là Lạc Mật Mật, mà là mình, còn có cái gì có thể so sánh được với cái này đây?

"Ha ha, vị bên cạnh em là vậy? Đáng dấp anh tuấn thế này, xem ra hai người các người rất thân mật nha!" Bùi Nhã Phi nhìn chăm chăm cánh tay Lạc Mật Mật đang khoác lấy cánh tay người đàn ông đó, mãnh liệt phóng to chuyện.

Lạc Mật Mật nhìn Lạc Thiếu Trạch, người kia đen mặt lại nhìn mình, vì vậy tâm hung ác, tức giận nói, "Người này là bạn trai của tôi."

"Bạn trai? Thế nào cũng không nghe em nói nha? Nhanh lên giới thiệu một chút cho mọi người biết đi? Hẳn tên là?" Bùi Nhã Phi cười khiêu khích, liếc mắt nhìn biểu tình của Lạc Thiếu Trạch.

"Hẳn gọi. . . . . Hẳn gọi. . . . ." Lạc Mật Mật nhức đầu vô cùng nha, mới vừa rồi rõ ràng ở trong xe hỏi hẳn tên tuổi, kết quả quây một hồi không có câu trả lời, lần này toi rồi.

Lúc này Lạc Thiếu Trạch giống như đột nhiên sống lại, bước một bước dài vọt tới trước mặt Lạc Mật Mật, "Cái gì bạn trai, tại sao em cũng không nói cho anh biết? ! Bạn trai em đến từ đâu? !"

Thấy Lạc Thiếu Trạch giống như là điên rồi đứng ở trước mặt mình, Lạc Mật Mật lại tỉnh táo không giống như bản thân. Nếu là ở trước kia, Lạc Mật Mật nhất định sẽ bởi vì Lạc Thiếu Trạch quan tâm mình như vậy mà cảm thấy vô cùng kích động, nhưng hiện tại, không thể nào, người đàn ông này của người khác rồi, không còn là của mình rồi.

Thậm chí, cho tới bây giờ người đàn ông này cũng không có thuộc về mình.

"Lạc đại thiếu gia, bây giờ anh đã có là gia đình của anh rồi, anh chính là nên quản tốt anh đi. Em nghĩ em phải chúc các người hạnh phúc trước, anh mới có thể chúc chúng ta hạnh phúc đi!" Lạc Mật Mật mắt to bình tĩnh khác thường nhìn chăm chăm, từ từ nâng giọng điệu lên bắt đầu khiêu khích.

"Mật Mật, em đừng hồ đồ, bạn trai em ở đâu ra? !" Lạc Thiếu Trạch đến chết vẫn không tha vấn đề này.

"Ven đường nhật đấy!" Lạc Mật Mật nhón chân lên dán vào khuôn mặt của Lạc Thiếu Trạch, dùng sức nói, phun ra chấm nhỏ nước bọt bắn tung tóe vào mặt Lạc Thiếu Trạch.

Bùi Nhã Phi liền vội vàng tiến lên, cố gắng tóm Lạc Thiếu Trạch trở về, nhưng thử rất nhiều lần cũng không có thành công.

"Tôi nghĩ tôi nên lên sân khấu thôi." Người nam đứng ở bên cạnh Lạc Mật Mật vẫn đảm nhiệm tác dụng trang trí, cúi đầu ghé vào bên tai Lạc Mật Mật mỉm cười nhẹ giọng nói ra một hồi lâu.

"Thiếu Trạch, còn nhớ tôi không?" Người nam lộ ra nụ cười chiêm bái, lấp lánh có hồn nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Mặt Lạc Thiếu Trạch xám như tro tàn đột nhiên hai mắt tỏa sáng, "Anh là. . . . . Anh là Khải Tử? !"

"Là tôi, nhiều năm không gặp nhau như vậy mà anh còn có thể nhận ra tôi ngay, thật là vinh hạnh nha!"

Người nam trước mắt gọi Giang Khải, là một người Hoa quốc tịch Pháp, ban đầu lúc Lạc Thiếu Trạch đi nước Pháp tìm kiếm Bùi Nhã Phi, cái người Hoa này giúp anh không ít, vì vậy đã trở thành bạn bè. Cho nên, mấy cái chuyện kia của Lạc Thiếu Trạch Giang Khải đều biết cũng không phải là lạ rồi.

"Khải Tử, tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Không phải anh nên ở nước Pháp sao?" Lạc Thiếu Trạch vỗ vỗ bả vai Giang Khải, lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

"Ha ha, tôi tới Trung Quốc khảo sát thị trường, kết quả nhìn thấy tin tức anh dính hôn, chính là xôn xao loan truyền nha, anh cũng không nói cho tôi biết một tiếng."

"Ai u, đây không phải là không có kịp sao? Tôi giới thiệu anh biết hai anh em của tôi."

Lạc Thiếu Trạch dẫn Giang Khải đi tới trước mặt Mạc Triết Hiên cùng Tô Trạch, gạt Lạc Mật Mật cùng Bùi Nhã Phi sang một bên.

Hai người hai mặt nhìn nhau, Lạc Mật Mật cầm ly rượu liếc Bùi Nhã Phi, dắt Văn Y đi tới tiệc đứng bên cạnh bàn.

"Mật Mật, không giống cậu nha, sao hôm nay cậu lại trấn định như vậy?" Văn Y nháy mắt nhìn biểu tình của Lạc Mật Mật, nói từng chữ từng chữ thử dò xét.

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, tựa vào bên bàn, "Đi, đừng tìm mình nói chuyện, cậu là phản đồ."

"Mật Mật, cậu còn tức giận sao?" Văn Y chu cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng nói, "Tôi cũng là vạn bất đắc dĩ nha, cậu xem bọn họ cũng không dám đi gặp cậu, liền phái một mình mình đi, mình có thể làm thế nào đây?"

"À, vậy cậu lại giúp bọn họ gạt mình?" Lạc Mật Mật cầm một quả nho lên bỏ vào trong miệng.

"Mình cũng là bị ép buộc."

"Bọn họ cầm đao chống lên trên cổ của cậu rồi hả?"

"Không có." Trên mặt Văn Y tất cả đều là vạch đen.

"Được rồi!" Lạc Mật Mật quay người lại nhìn Văn Y, "Bất quá, mình sẽ không trách cậu."

Lúc nào thì Lạc Mật Mật trở nên thông tình đạt lý như vậy? Văn Y có chút thụ sủng nhược kinh.

"Nhưng cậu phải nhớ kỹ, cậu là người của mình, về sau không cho phép cậu nhập phe cùng đám người kia."

Văn Y không ngừng gật đầu, như một cái trống lắc.

"Đến đây, đây là bạn gái của tôi, Lạc Mật Mật." Giang Khải hưng phấn dắt Lạc Thiếu Trạch đi tới bên cạnh Lạc Mật Mật, đưa tay ôm Lạc Mật Mật một cái.

Nhất thời, Mạc Triết Hiên, Tô Trạch và Văn Y toàn thể hóa đá.

"Lạc thiếu, không nghĩ tới, bạn gái của tôi lại là em gái của anh. Thật không nghĩ tới chúng ta còn có thể trở thành người một nhà." Giang Khải cười ha hả ôm eo nhỏ của Lạc Mật Mật, nụ cười ngọt ngào.

Lạc Mật Mật cười theo, gật đầu hùa theo, phía dưới lại đưa tay hung hăng néo cánh tay Giang Khải, tươi cười nặn ra mấy chữ nhẹ nhàng bay vào lỗ tai Giang Khải, "Có phải anh diễn hơi quá đáng không?"

Lạc Thiếu Trạch trước mắt không biết từ lúc nào trên mặt đã sớm không có nụ cười, cặp mắt lấp lánh có hồn nhìn trước mặt, trên thực tế vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay xấu xa bên hông Lạc Mật Mật.

"Còn không lấy ra nhanh lên, không lấy ra sợ rằng lão đại sẽ ăn thịt hăn!" Tô Trạch đứng ở một bên quá quen thuộc với ánh mắt kia của Lạc Thiếu Trạch, mỗi một lần hăn phạm vào sai lầm đặc biệt lớn, Lạc Thiếu Trạch cũng sẽ xuất hiện loại ánh mắt này, nhưng lần này nghiêm trọng hơn so với bất kỳ lần nào.

Lạc Thiếu Trạch không có nhận lời nói của Giang Khải, mà nâng ly đầy rượu sâm banh uống hết, sau đó xoay người đi nơi khác.

"Xem ra Lạc Thiếu Trạch không quan tâm Mật Mật rồi, cử động rõ ràng như vậy anh cũng không có phản ứng." Văn Y cũng bắt đầu càu nhàu.

Lúc này trong lòng Lạc Mật Mật nói khổ sở không ra, cô lẳng lẳng nhìn bóng lưng của Lạc Thiếu Trạch, không nói gì, trong con người dần dần ngẩn lệ.

"Giang Tiểu Khai, chúng ta đi." Lạc Mật Mật mắt nhìn phương hướng của Lạc Thiếu Trạch nói với Giang Khải bên cạnh.

Giang Khải nhất thời không có phản ứng, "Ai là Giang Tiểu Khai, ai là Giang Tiểu Khai, chẳng lẽ là tôi sao?"

Lạc Mật Mật quay đầu lại, hận thù đánh đầu Giang Khải một cái, "Đương nhiên chính là anh rồi, trừ anh ra, chúng ta còn có ai họ Giang sao?"

Thấy Lạc Mật Mật chủ động khoác cánh tay của mình, trong lòng Giang Khải lập tức hồi hộp.

"Tốt, chúng ta đi, dù sao nghi thức cũng tham gia, hai chúng ta liền đơn độc đi hẹn hò một chút!" Giang Khải cười híp mắt nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt, sau đó nhìn sang phương hướng Lạc Thiếu Trạch rời khỏi, "Nhưng, tôi cảm thấy chúng ta nên cùng vợ chồng Lạc Thiếu Trạch chào hỏi nha?"

"Đánh cái đầu anh nha, nhanh lên đi!" Trong lòng Lạc Mật Mật thật là hận tới cực điểm, người đàn ông trước mắt này có phải ngu ngốc hay không, không nhìn ra bây giờ mình muốn đi khỏi cái chỗ này sao?

Lạc Mật Mật kéo Giang Khải bước nhanh ra khỏi cửa chính khách sạn, căn bản không có ý định đi trông nom phản ứng của bọn họ Văn Y, chỉ chốc lát sau liền tới đường cái.

"Thả tay anh ra!" Lạc Mật Mật đột nhiên dừng bước, đen mặt nhìn bàn tay người nào đó nắm eo mình.

Giang Khải ngượng ngùng cười, từ từ buông Lạc Mật Mật ra, khinh thường nhún vai một cái.

Cứ như vậy, Lạc Mật Mật đi ở phía trước, Giang Khải theo ở phía sau, hai người cứ như vậy cô đi một bước anh theo một bước theo đường lớn đi về phía trước, không có một ý tứ muốn dừng lại kêu xe.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Cướp Tiền Lại Cướp Sắc

"Mật Mật, chúng ta có thể dừng lại nghỉ một lát hay không?" Rốt cuộc Giang Khải không chịu đựng được rồi, vẻ mặt đau khổ đi theo sau lưng Lạc Mật Mật.

"Anh mệt chết đi? Mới đi một đoạn ngắn như vậy, xem ra bình thường anh rất thiếu hụt rèn luyện nha!" Lạc Mật Mật cũng không quay đầu lại thông thả ung dung nói.

Này còn có thiên lý hay không, đây mới là ngày thứ nhất chúng ta gặp mặt, tại sao cô chỉ thấy tôi bình thường rất ít rèn luyện, cô thấy cơ bụng sáu múi của tôi đi, đây chính là kết quả kiên trì nhiều năm của tôi đó!

Mặc dù Giang Khải lẩm bẩm trong lòng, nhưng ở trước mặt mỹ nữ anh không khỏi giả bộ nổi lên thân sĩ, "Thật ra thì, tôi là lo lắng cô, cô mang giày cao gót, đi đường xa như vậy sẽ rất mệt."

Nghe lời này, Lạc Mật Mật đột nhiên ngừng lại, không nói một câu lập tức cởi giày cao gót ném cho người phía sau.

Giang Khải không tiếp được giày cao gót, trên đầu đều là vạch đen.

Đây là yêu quái nơi nào, tại sao có thể như vậy, không chỉ đi chân không trên đường lớn, còn ném giày cao gót cho anh, rốt cuộc cô coi anh như cái gì? Phi Dung sao?

Rốt cuộc không thể nhìn được nữa, Giang Khải xông về phía trước chắn trước mặt Lạc Mật Mật, "Tôi nói này, tiểu thư, cô mang giày cao gót đi ở lối đi bộ cũng đã cực kỳ thương tổn ánh mắt của tôi rồi, hiện tại cô lại còn ném giày cao gót cho tôi, chẳng lẽ cô không sợ cô ném như vậy sẽ xảy ra tai nạn lao động sao? Đến lúc đó đả thương gương mặt xinh đẹp anh tuấn của tôi, cô bồi thường nổi sao?"

"Anh kêu ai là tiểu thư? Tôi ghét nhất người khác gọi tôi là tiểu thư!" Lạc Mật Mật bước lên trước, mặc dù so với Giang Khải cô thấp hơn không phải là một chút, nhưng cô tình nguyện nhón chân lên nghễnh đầu cũng không chịu bị người nam xa lạ này đè đầu cưỡi cổ.

"Không phải chỉ là tai nạn lao động sao? Hủy dung tốt hơn, vừa đúng cho anh cơ hội chỉnh sửa xinh đẹp một chút, tránh việc gieo họa nhân gian ở nơi này. Còn nữa, ai bảo anh xách giày cao gót của tôi? Tôi ném, chính là bày tỏ không cần, anh cầm đồ người khác không cần còn tới trách cứ người khác, có phải đầu anh bị cửa kẹp rồi hả? !"

Lần đầu tiên đụng phải cô nhóc có cái miệng lợi hại như thế, dáng dấp lại đẹp như tiên nữ thế này, Giang Khải một tay cầm giày cao gót sững sờ, ánh d/dl'qd mắt hai người đan vào nhau.

Thật ra thì, nhìn kĩ mới thấy, dáng dấp Giang Khải thật không tệ. Cặp mắt lấp lánh có hồn tựa như Hắc Diệu Thạch thâm thúy mê người, sóng mũi cao cùng gương mặt tựa hồ là theo tỷ lệ hoàng kim gọt ra, hiển nhiên là một Hồn Huyết Nhi (con lai) anh tuấn đẹp trai. So với Lạc Thiếu Trạch, mặc dù không có dáng dấp thành thực như Lạc Thiếu Trạch, nhưng cỗ ánh sáng trên người của anh quả thật vô cùng làm người ta mê muội.

Chợt, hai tay Giang Khải thả lỏng, giày cao gót rơi trên mặt đất, bước lại gần ôm chặt lấy đầu Lạc Mật Mật, hôn xuống thật sâu.

Lạc Mật Mật cả kinh, cặp mắt phóng to nhìn người đàn ông trước mắt này nhất thời không biết làm sao mới phải, rốt cuộc cuối cùng cô dùng sức đẩy một cái, người nam mới từ từ buông ra, gần sát bên tai của cô.

"Mật Mật, cô có tin chuyện vừa thấy đã yêu không? Tôi nghĩ tôi thích cô!" Không Lạc quan sẽ khổ.

"Thích em gái anh nha, anh là lưu manh nơi nào, lại dám chiếm tiện nghi của tôi, anh muốn chết hả? !" Lạc Mật Mật ra sức tránh thoát lồng ngực Giang Khải, nhưng mà bất kể dùng sức thế nào, chính là không có cách nào thoát được.

Giang Khải tiếp tục giữ vững tư thế của mình, cặp mắt lại nhìn về một chỗ hẻo lánh ở phương xa, khi anh xác định bóng người kia từ từ rời đi, mới thả mở Lạc Mật Mật ra.

"Bốp ——" một dấu tay hồng hồng rơi vào trên mặt Giang Khải.

Giang Khải che gương mặt, vô tội nhìn Lạc Mật Mật, "Cô bị điên à, tại sao đánh tôi, tôi đang giúp cô cô có biết hay không?"

"Giúp người sơi len quả bóng nhỏ à (hình như chị đang nói tục)? ! Chiếm tiện nghi của tôi còn nói giúp tôi, anh cho là tôi ngu à!" Lạc Mật Mật tức giận thở không ra hơi.

"Chẳng lẽ cô không biết mới vừa rồi Lạc Thiếu Trạch theo chúng ta sao? Tôi làm như vậy chẳng qua là giúp cô thử dò xét Lạc Thiếu Trạch, cũng giúp cô hạ quyết tâm! Hơn nữa, tôi chỉ hôn trán cô có một cái. Sao lại phát hỏa lớn như vậy? !"

Nghe được ba chữ Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật không biết vì sao trong lòng khó chịu.

Thì ra là anh đang đi theo ở đằng sau cô, vậy mới vừa rồi tại sao anh lựa chọn không đi ra? Lạc Mật Mật, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Nếu như anh nghĩ bỏ rơi cô, không cần phải dùng chuyện đính hôn như vậy để làm bìa đỡ đạn nha!

Lạc Mật Mật hít vào một hơi, giương mắt nhìn chăm chăm Giang Khải, "Chớ làm cho mình giống như cái gì cũng hiểu, chúng ta mới gặp mặt ngày thứ nhất đó! Anh đừng tự cho là anh biết trong lòng tôi nghĩ gì, thật ra thì, căn bản chúng ta cũng không biết."

Giang Khải xoa xoa gương mặt bị đánh, từ từ thả tay xuống, tâm bình khí hòa nhìn Lạc Mật Mật, "Thật ra thì, tôi sớm liền biết cô."

"Nói dối không nháy mắt, lúc trước lên xe không phải anh còn nói tôi là tên lừa gạt sao?" Lạc Mật Mật ôm ngực, chẳng thềm ngó tới.

"Thật ra thì, tôi chỉ là không thể tin tưởng cô cứ nhiên sẽ xuất hiện trước mặt tôi, sau khi lên mạng tra ảnh, trong lòng tôi thật là cao hứng."

"Được rồi, dừng tại đây, cả ngày đám nam sinh trong trường học của tôi cũng lấy cái cố này, căn bản dọa không được người."

Giang Khải bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi, tất cả tôi đều nói cho cô biết. Thật ra thì tôi là bạn bè tốt nhất của Lạc Thiếu Trạch lúc cậu ấy ở nước Pháp, rất nhiều chuyện của cậu ấy tôi đều biết. Hơn nữa, Bùi Nhã Phi đó tôi cũng biết, bởi vì tôi đã giúp cậu ấy đi tìm, mặc dù khi đó vẫn không tìm được."

Giang Khải từ từ đi tới ghế đá bên cạnh Lạc Mật Mật ngồi xuống, từ từ nói, "Cô, tôi đã thấy qua trong hình của cậu ấy, thậm chí tôi biết rõ cô không phải là em gái ruột của cậu ấy."

Lạc Mật Mật kinh ngạc, há to mồm nhìn Giang Khải, "Cái này anh ấy cũng nói cho anh biết?"

"Ừ." Giang Khải nặng nề gật đầu một cái, "Thậm chí phần tình cảm của cậu ấy dành cho cô tất cả nói hết."

Lạc Mật Mật đỏ mặt, lúc này thật sự là một câu cô đều nói không ra, thật hết ý kiến.

"Nhiều năm như vậy, cô cũng si ngốc yêu cậu ấy, nhưng cô có biết cậu ấy vẫn không biết trong lòng nghĩ cái gì. Hôm nay tôi nhìn thấy hai người, nên cái gì cũng đều hiểu rõ rồi. Cho nên, tất cả hành động tôi làm vừa rồi đều là vì giúp các người ra quyết định, thật sự hiểu trong lòng mình muốn cái gì."

Lạc Mật Mật cũng chầm chậm ngồi ở ghế đá, khẽ cắn đôi môi, "Vậy có phải tôi nên cảm ơn anh hay không?"

Giang Khải quay mặt lại nhìn sang, nhàn nhạt cười, "Tình cảm của cô tôi hiểu, đột nhiên chạy đến một người xa lạ cùng cô nói chuyện này, khó tránh khỏi không thể tiếp nhận, nhưng, tôi muốn nói cho cô biết, tôi thích cô là thật."

Ôi mẹ nó, chẳng lẽ cái này chính là điểm ngộ trong truyền thuyết sao? Ngày tới cũng quá đột nhiên nha? !

"Chớ nói bậy, tôi không muốn nghe anh nói cái này." Lạc Mật Mật phiền muộn nhạt cục đá ven đường lên ném ra ngoài, "Vậy anh có kết luận sao?"

"Tôi kết luận quan trọng sao?" Giang Khải yên lặng nhìn chăm chú vào mắt Lạc Mật Mật, ánh mắt ấy là chính là thuần tình (tình yêu thuần khiết).

Chợt, Lạc Mật Mật cười, "Đúng vậy nha, lần đầu tiên tôi gặp anh lại có thể cùng anh tán gẫu nhiều như vậy, chẳng qua tôi tin tưởng anh là người tốt."

"Vậy hãy để cho người tốt giúp cô an bài chỗ ở chứ?" Giang Khải ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng.

Thần linh ơi..., chẳng lẽ người này có thể nghe chuyện trong lòng của người khác sao? Làm sao anh biết hiện tại cô không có chỗ ở, trong lòng một mực suy tư cái này?

"An bài chỗ ở?" Lạc Mật Mật nhẹ vận chân mày, nghi hoặc nhìn người đàn ông xa lạ và vô cùng quen thuộc này.

Giang Khải giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt chóp mũi Lạc Mật Mật một cái, tạo ra khung cảnh tình nhân âu yếm nhau, làm cho cả người Lạc Mật Mật nổi da gà, "Nhóc con, không lẽ cô nghĩ sẽ trở về bệnh viện chứ? Tôi biết hiện tại cô cũng không muốn gặp lại Lạc Thiếu Trạch?"

Nhìn nụ cười hả hê của Giang Khải, tại sao Lạc Mật Mật lại rất tức giận, miệng vừa nhắc, khí thế liền đi lên, "Mẹ kiếp, anh cho rằng anh là ai, tôi còn liền muốn trở về, bây giờ anh liền đưa tôi đi nhận chỗ đi."

Nhìn ánh mắt quật cường của Lạc Mật Mật, trong lòng Giang Khải bị sụp đổ thật sự, anh nghĩ muốn lấy lòng, thể hiện một chút thông tình đạt lý, kết quả, bị nhóc con này làm một phát, hối hận cho tình yêu say đắm của anh rồi.

"Tốt, đưa cô trở về. . . . ." Giang Khải bất đắc dĩ đứng lên, đang muốn đi lái xe, kết quả bị Lạc Mật Mật níu lấy vạt áo ngừng lại, tiếp theo trong nội tâm anh vui vẻ, xoay người sang chỗ khác, "Rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi. . . ."

"Cho tôi mượn ít tiền!" Lạc Mật Mật chớp hai con mắt đen nhánh to tròn, giang hai tay bày ra trước mặt Giang Khải, "Trên người tôi không có tiền, anh cho tôi mượn một chút trước đi, tôi sẽ trả lại cho anh."

Giang Khải nâng trán, mặt cười khổ, "Oh my God, tôi còn tưởng rằng cô. . . ."

"Cho rằng cái gì?" Lạc Mật Mật chân mày hếch lên, rõ ràng có chút không vui.

Ai bảo anh nói anh là bạn bè tốt của Lạc Thiếu Trạch, ai bảo anh nói anh đối với tôi vừa thấy đã yêu, hôm nay đáng đời anh xui xẻo, anh nên trở về thấp chút nhang, bái Bồ Tát thôi.

Giang Khải bất đắc dĩ, móc bóp ra từ từ rút Mao gia gia ra ngoài, đếm. Lạc Mật Mật đứng ở một bên tròn mắt liếc nhìn không nhìn được tức giận, chọt đi lên ngăn cản, sau khi móc tất cả tiền Mao gia gia màu đỏ trong bóp ra, bóp tiền liền ném cho Giang Khải.

"Tôi nói này, cô là cướp đoạt trắng trợn nha, nơi này có ít nhất hơn một vạn đồng, cô dùng làm gì thế, có thể sử dụng nhiều như vậy sao?" Giang Khải mặt tướng.

Lạc Mật Mật vừa đếm tiền, vừa trộm vui mừng, trong miệng còn lớn tiếng hét lớn, "Anh nhiều tiền như vậy rõ ràng là để cho người ta cướp? Hôm nay anh may mắn, lại gặp tôi, đổi lại người khác cướp tiền nói không tốt còn đánh anh mới dừng lại, tôi đã nói trả lại cho anh, anh còn lo lắng cái gì!"

"Hắc, cô cũng thừa nhận là cô cướp nha, cướp tiền còn có đạo lý như vậy, đây là thế đạo gì nha. Nhưng có phải cô cũng phải lưu cho tôi hay không, trong tay tôi cũng không có đồ quý giá gì nha."

"Không phải chỗ của anh còn có mấy tờ Mao gia gia màu xanh lá cây sao?" Mí mắt Lạc Mật Mật không giơ một cái tiếp tục đếm tiền.

Giang Khải cúi đầu, vội vàng lật xem ví tiền.

Ôi mẹ nó, nơi này còn mấy tờ, là màu xanh lá cây, cái này đủ làm gì nha.

Giang Khải đen mặt, hái cũng hái không xong. Xem ra hôm nay là bị người ta cướp tài lại cướp sắc rồi!

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Cuộc Sống Chính Là Bỏ Đốt Lửa, Tám Khói Bay

"Không phải chỗ của anh còn thẻ sao? Máy công tử như anh không phải ra ngoài đều dùng thẻ sao? Tiền mặt của anh cũng không có nhiều nha. Được rồi, đây là 5000, nhớ đó, sau này tôi trả anh." Bộ dạng Lạc Mật Mật lăm bằm khiến Giang Khải thật rất bất đắc dĩ.

Nhưng mà bất đắc dĩ có thể làm gì, không phải cũng là ngoan ngoãn cấp tiền cho người ta, "Tôi nói này, không đúng đi, em gái nhỏ, ở trong đó phải nhiều hơn chứ?"

Lạc Mật Mật liếc mắt một cái, "Ồ, anh tính toán thật là rõ ràng chi tiết nha, là nhiều hơn mấy ngàn, nhưng vừa rồi anh mới hôn tôi nên tôi phải lấy giá cao, cái này là tiện nghi cho anh rồi, tôi còn chưa có lấy hết đó."

Giang Khải một chữ cũng nói không xong, gặp phải Lạc Mật Mật còn có thể nói cái gì, chỉ có thể coi như xui xẻo.

Xe dừng lại ở bên lề đường cách cửa bệnh viện không xa, Lạc Mật Mật mở cửa xe, cầm quần áo bệnh nhân nhanh nhẹn ấn nắp xuống xe, vô cùng dùng sức đóng cửa xe lại.

"Ai, tôi nói này, Lạc Mật Mật, cô có thể yêu quý lão bà của tôi hay không, rất quý nha!" Giang Khải thấy Lạc Mật Mật dùng sức đóng cửa d/dl[qd xe như vậy, nhất thời trong lòng đau lòng muốn chết. Cái này nếu đổi lại là người khác, không chừng bây giờ hấn đã xuống xe làm âm lên rồi.

Mặt Lạc Mật Mật xám như tro tàn, liếc mắt nhìn Giang Khải nhô đầu ra, bàn chân dưới lòng hung hăng đạp mấy đá vào Rolls-Royce.

"Tốt lắm, coi như tôi chưa nói, cô đừng đánh nàng, lão bà của tôi sẽ rất đau." Giang Khải đau lòng nhe răng trợn mắt.

Lạc Mật Mật khinh thường trừng mắt một cái, "Còn là lão bà nữa, không trách được anh cao như vậy, thì ra là căn bản anh không phải loài người nha!"

"Vậy là sao?"

"Tìm đối tượng đều không phải là người!"

Giang Khải nhất thời bị bắt bẽ khó chịu không thôi, "Được rồi, cô có cần châm chọc tôi như vậy không?"

Nói xong, xe khởi động, nhưng chưa chạy được mấy mét thì dừng lại, Giang Khải nhô đầu ra ngoài, "Tôi nói này, cô cũng nên cho tôi số điện thoại chứ, bằng không về sau chúng ta gặp mặt thế nào?"

"Ai nói về sau muốn cùng anh gặp mặt? !" Lạc Mật Mật ưu tư.

Giang Khải ngược lại cười, "Không phải cô nói muốn trả lại tiền cho tôi sao? Không gặp mặt thì trả tiền thế nào?"

Lạc Mật Mật hít một hơi thật sâu, dùng sức đè xuống lo phiền trong lòng, "Ai nói, anh có thấy cái túi xách của tôi sao? Điện thoại di động của tôi ở trong đó, không chừng là bị người khác trộm rồi, bây giờ cho anh số về sau nếu thay đổi điện thoại chẳng phải là uổng phí sao? !"

Cái gì nha, không phải điện thoại của Lạc Mật Mật ở chỗ Văn Y sao! Vậy là trong lòng cô nhóc này đang suy nghĩ khác!

Giang Khải bất đắc dĩ, ngồi ngay ngắn lại chuẩn bị lái xe, nhưng chạy chưa được bao nhiêu thì dừng lại, "Lạc Mật Mật, cô thật sự muốn ở bệnh viện sao?"

Lần này Lạc Mật Mật rất liêu lĩnh, cẩn rắng nghiêng lợi chạy mấy bước theo xe chuẩn bị đá lền nữa, làm cho Giang Khải luống cuống tay chân, đạp ga chạy trốn thật xa.

"Bà nội quả bóng, chuyện của tôi ai cần anh lo, tại sao một người xa lạ phải biết nhiều như vậy, Stop!" Lạc Mật Mật hung hăng liếc bóng xe ở nơi xa, sau đó xoay người ném quần áo bệnh viện vào thùng rác.

Tay vung lên, lần này rất thuận lợi gọi tới một chiếc xe taxi, Lạc Mật Mật chui vào, lạnh lùng nói với tài xế, "Bác tài, lái xe."

Xe dừng lại dưới lầu nhà Văn Y, Lạc Mật Mật trả tiền xong bước xuống xe. Từ lúc rời khỏi Giang Khải cho đến bây giờ, cả người Lạc Mật Mật giống như là bị yếm bùa, phờ phạc rã rượi, mặt không nụ cười.

Con đường này rất quen thuộc, Lạc Mật Mật không biết đã từng vì giận dỗi Lạc Thiếu Trạch mà rời nhà trốn đi, tới nơi này đã bao nhiêu lần. Nhưng, trước kia chỉ là giận hờn vu vơ, hiện tại, trong lòng Lạc Mật Mật rất trống trải.

Không muốn về nhà, không muốn trở lại biệt thự thấy bộ dạng Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi thân mật, cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng lúng túng của ba mẹ, hiện tại Lạc Mật Mật cảm giác mình đã không còn có nhà để về rồi.

"Không biết bây giờ Văn Y trở về chưa, mình có nên đi lên xem một chút hay không đây?" Lạc Mật Mật rối rắm đứng ở dưới lầu, thật sự không muốn lãng phí một chút hơi sức còn sót lại trên người.

Chợt, bên phải đột nhiên lao ra một người, ôm lấy Lạc Mật Mật, Lạc Mật Mật không còn kịp kêu cứu nữa, theo bản năng hạ cùi chỏ xuống thọc về phía sau, chỉ nghe có một người hét thảm, từ từ cách xa mình.

"Cái giọng nói này rất quen thuộc. . . . ." Lạc Mật Mật đã đoán được người này là ai, nhưng chính là không chịu lấy hết dũng khí quay đầu lại nhìn anh.

"Mật Mật, em đánh anh rất đau nha. . . . ." Giọng nói trầm lắng xen lẫn một tia rên rỉ, cho thấy một khuỷu tay này quả thật rất lợi hại.

Rốt cuộc Lạc Mật Mật vẫn không nhịn được, xoay người lại vọt nhanh tới bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch đang khom lưng che ngực thấy tình thế nhanh tay ôm Lạc Mật Mật.

"Anh buông em ra!" Lạc Mật Mật dùng sức tránh khỏi, hung hăng trợn mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch một cái, "Anh đến đây làm gì? Bây giờ không phải anh nên cùng cô vợ nhỏ bé của anh thân thiết sao?"

"Mật Mật. . . . ." Lạc Thiếu Trạch thử nắm bả vai Lạc Mật Mật làm nũng, lại bị Lạc Mật Mật lạnh lùng bỏ rơi.

Người này thật là... "Được rồi, chúng ta nói chuyện một chút." Giọng nói Lạc Thiếu Trạch chợt từ đỉnh cao ngã nhào xuống, lập tức biến thành anh trai nghiêm túc.

Lạc Mật Mật xì mũi coi thường, cười nhạo một tiếng, "Ai muốn cùng anh nói, em cho phép sao?"

"VẬY EM NHỜ NGƯỜI KHÁC ĐÓNG GIẢ BẠN TRAI ANH CHO PHÉP SAO?"

"VẬY ANH CÙNG NGƯỜI KHÁC ĐÍNH HÔN EM CHO PHÉP SAO? !"

Không khí trong nháy mắt ngưng trệ, yên tĩnh giống như chỉ có thể nghe được âm thanh hô hấp.

Lạc Thiếu Trạch không thể không thừa nhận, lần này về mặt khí thế quả thật anh thua cô gái nhỏ vẫn chưa trưởng thành trước mắt này, thua trước người mình quan tâm nhất.

"Được rồi, chúng ta không nói cái này." Lạc Thiếu Trạch đưa tay ngăn lại, bất đắc dĩ gật đầu liên tục.

"Vậy chúng ta có cái gì để nói. Mới vài ngày d[d[l]q]d không gặp anh lại có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, xem ra một chút em cũng không hiểu anh." Lạc Mật Mật rất ít nghiêm chỉnh nói chuyện như vậy, nhưng một khi nghiêm chỉnh nói chuyện như vậy, liền đại biểu chuyện rất nghiêm trọng, trong nội tâm Lạc Thiếu Trạch hiểu rõ ràng.

Lạc Mật Mật mặt xám như tro tàn, không nhìn ra là còn sức sống không, khiến Lạc Thiếu Trạch đứng bên cạnh rất là nghi ngờ.

Thấy hồi lâu Lạc Thiếu Trạch cũng không có nói chuyện, Lạc Mật Mật dùng sức trừng mắt một cái, đi tới lầu, nhưng đi chưa được mấy bước, sau lưng chợt bị một cổ lực lượng cường đại lôi kéo trở lại, một tay đặt cô dựa trên tường.

Lạc Mật Mật chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một dòng nước ấm mãnh liệt đập vào mặt, không đợi chính mình có phản ứng, cánh môi mềm mại đã bị người khác đặt lên, gắt gao kìm trụ.

Lạc Mật Mật "Ừm ừm" hai tiếng, đôi môi đã bị người cường thế mở ra, đầu lưỡi hung mãnh dùng lực gõ vào răng cửa, nỗ lực thăm dò bí mật bên trong. . . . .

Rốt cuộc Lạc Mật Mật cũng phản ứng lại, dùng sức đẩy Lạc Thiếu Trạch ra, mi tâm nhú chặt, mặt không đổi.

"Anh ta hôn em như vậy phải không?" Tròng mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào tất cả cử động của Lạc Mật Mật, giữ đôi tay của Lạc Mật Mật trước ngực của cô, gắt gao giữ chặt.

Ôi mẹ nó, người này là đang ghen sao? Phải sao? Cái người này là người đàn ông có vợ!

Lạc Mật Mật không trả lời, chỉ là cố gắng dùng sức thoát khỏi trói buộc của Lạc Thiếu Trạch, kết quả không thu hoạch được gì, khi cô không ngừng giãy giụa, Lạc Thiếu Trạch cúi đầu hôn lên một lần nữa.

Lần thứ hai bị Lạc Thiếu Trạch thành công bắt sống, Lạc Mật Mật không có cảm thấy mảy may cảm động, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, một loại cảm giác nhục nhã trong trái tim.

Thừa dịp Lạc Thiếu Trạch lấy hơi, Lạc Mật Mật vội vàng quay mặt đi chỗ khác, "Anh buông em ra!"

"Vậy em cùng anh trở về biệt thự!" Lạc Thiếu Trạch ghé vào trên mặt Lạc Mật Mật, ra mệnh lệnh.

Lạc Mật Mật như cũ nhẹ đầu, cắn chặt môi, "Trở về em gái anh nha, em không muốn thấy ba mẹ tức giận!"

"Ba mẹ đã đến nước Mỹ rồi, trong biệt thự chỉ có một mình anh!" Lạc Thiếu Trạch tận tình khuyên bảo.

Chỉ một mình anh, không đúng, coi như ba mẹ đến Mỹ, Bùi Nhã Phi mới vừa đính hôn với anh không ở cùng một chỗ với anh sao?

Vậy cô cũng không về! Trở về làm gì? Nhìn người đàn ông này nổi điên sao? Vốn sức miễn dịch của cô với anh rất yếu, tiếp tục cùng anh đơn độc ở chung một chỗ, chẳng phải là muốn mạng của cô sao? !

Huống chi, cô đã chuẩn bị từ bỏ.

Hi vọng như lửa, thất vọng như yên, cuộc sống chính là bảy đốt lửa, tám khói bay. . . . .

"Anh buông em ra trước." Lạc Mật Mật liếc mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch từ từ buông tay, nhẹ nhàng nâng Lạc Mật Mật lên, thử dò xét nhìn biểu tình của Lạc Mật Mật.

"Em không trở về." Lạc Mật Mật mới vừa nói xong, Lạc Thiếu Trạch liền muốn chen vào nói, lại bị Lạc Mật Mật một tay cản trở, "Anh hãy nghe em nói trước, anh đi đi, em cũng cần yên lặng một chút, mấy ngày nay em sẽ ở nhà Văn Y, em rất khỏe, anh yên tâm!"

Sao anh có thể yên tâm? Nếu như em lại giống như mấy lần trước bị người bắt cóc nữa thì sao? Trái tim của anh không thể chịu đựng tình cảnh như vậy một lần nữa được, anh không thể chịu đựng được việc em lâm vào nguy hiểm một lần nữa!

Hơn nữa, còn có Giang Khải, lợi dụng trong lúc em xa anh, tiểu tử kia lao vào làm em say đắm thì sao.

Ban đầu thấy Giang Khải mang Lạc Mật Mật đến, trong lòng Lạc Thiếu Trạch cũng đã thấy không ổn. Mặc dù người kia đúng là bạn tốt của mình, nhưng mà ở lúc này xuất hiện bên cạnh Lạc Mật Mật, bảo vệ cô không chừng sẽ xảy ra những chuyện khác.

Huống chi luôn miệng nói là bạn trai Lạc Mật Mật!

Lạc Thiếu Trạch có thể không quan tâm ai, nhưng khi nghe được cô có bạn trai, tim của anh rất đau, nghiêm trọng hơn chính là, khi anh đi theo bọn cô rời đi, cứ nhiên thấy được tiểu tử kia hôn cô!

Khi đó, cả trái tim của Lạc Thiếu Trạch như ngừng đập, anh đứng ở góc tường phía sau siết chặt hai quả đấm, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Anh muốn xông lên phía trước đánh tiểu tử kia mấy quyền cỡ nào, nhưng là cuối cùng, anh chịu đựng.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đau Lòng Sợi Len Quả Bóng Nhỏ Nha

"Mật Mật, chúng ta phải nói chuyện một chút."

Lạc Mật Mật lạnh nhạt, "Anh muốn em nghe lời, sau này vẫn còn cơ hội, nếu không cơ hội gì cũng không có."

"Cái này. . . . . em đừng trêu chọc anh nha. . . . ." Lạc Thiếu Trạch như cũ không yên lòng.

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Đùa bỡn anh mới khốn kiếp nha, anh đi mau, nếu không em sẽ không bao giờ gặp anh nữa."

Lạc Thiếu Trạch rối rắm đứng ở nơi đó, cũng không có ý tứ muốn đi chút nào, cuối cùng vẫn là Lạc Mật Mật đi trước, như một làn khói chạy lên lầu.

Nhìn qua cửa sổ, Lạc Mật Mật đưa mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch rời đi, chính cô lại bị thương tựa vào vách tường.

"Mật Mật, sao cậu ở chỗ này nha?" Đêm vào khuya, Văn Y về đến cửa nhà, lại phát hiện Lạc Mật Mật đứng ở nơi này, vì vậy mặt kinh ngạc tới gần.

Lạc Mật Mật ngồi ở trên cầu thang, che hai chân ngủ một lúc lâu rồi, nâng lên ánh mắt mông lung của mình nhìn, thì ra là Văn Y, không khỏi cao hứng, "Văn Y ơi Văn Y, rốt cuộc cậu đã trở về!"

"Trời ạ, cậu luôn luôn ngủ ở nơi này hả? Sao cậu không gọi điện thoại cho mình, ít nhất mình có thể trở về sớm chút mở cửa cho cậu nha!"

Nghe lời này, mặt Lạc Mật Mật nổi đầy vạch đen, "Mình muốn gọi, nhưng lúc sáng, điện thoại của mình đã bị cậu đoạt đi, còn nói sợ phúc xạ!"

Nhìn Lạc Mật Mật đen mặt, Văn Y chợt nhớ tới, vội vàng móc cái chìa khóa ra cùng điện thoại di động nhìn xem, "Đúng vậy nha, đây là điện thoại di động của cậu mà, mình quên mất, thật ngại quá. Mình thấy có rất nhiều cuộc gọi nhờ trong di động của cậu đó di động của mình cũng không ít."

Hai cô gái nhìn nhau, rồi rít mở điện thoại di động của mình ra xem một chút, phát hiện tất cả đều là Lạc Thiếu Trạch gọi tới. Xem ra, sau khi Lạc Thiếu Trạch rời đi vẫn không yên lòng, không biết đã gọi cho cô bao nhiêu lần.

"Chúng ta nên gọi cho anh ấy đi, bằng không sẽ làm anh ấy gặp đến chết." Nói xong, Văn Y muốn gọi điện thoại.

Lạc Mật Mật nhanh tay nhấn nút tắt, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Không cần, buổi sáng bọn mình đã gặp nhau, anh biết mình ở nơi này, cậu mở cửa trước đi!"

Văn Y mặt mờ mịt nhìn Lạc Mật Mật, tiếp theo cười một tiếng, quay người lại mở cửa.

Chờ Lạc Mật Mật ngồi ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi, rốt cuộc Văn Y không nhịn được nữa, "Mật Mật, nói cho mình biết, hôm nay người đàn ông kia là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Người đàn ông nào?" Lạc Mật Mật lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ hôm nay cậu gặp đàn ông rất nhiều sao? Người mình nói không bao gồm mấy cái kia người trong hôn lễ." Văn Y hơi cảm thấy bất

đắc dĩ, nháy nháy mắt có chút hối hận hỏi vấn đề này.

"À, hôm nay chính thức đã gặp có hai đấy. . . . ."

"Đúng đúng đúng, chính là chỗ này nha, mình rất muốn biết, cậu nói nhanh lên!" Văn Y nhất thời giống như mèo thềm ăn gặp được cá, trong hai con mắt lóe ra ánh sáng.

Gò má Lạc Mật Mật liếc mắt nhìn, không nhịn được nói, "Cậu là ký giả bát quái sao? Tại sao muốn biết nhiều như vậy?"

Vừa nghe cũng biết Lạc Mật Mật còn đang tức giận. Thật là tính trẻ con, không phải chỉ là trở về muợn một lát hay sao, về phần lời nói cũng cần mang ý châm biếm sao?

Văn Y thật không có tâm tình chuẩn bị đứng dậy rời đi, Lạc Mật Mật ngồi ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, "Cậu là muốn hỏi cái người cùng mình tham gia nghi thức đính hôn sao?"

"Ừ ừ, chính là người đó." Văn Y bưng ly nước tới, đặt ở trong tay Lạc Mật Mật, "Anh ta là xảy ra chuyện gì, cậu có bạn trai khi nào, cậu gạt chúng ta . . . . ."

"Ôi trời ơi!!, cậu giống như súng máy đầy đạn, có thể hỏi một vấn đề trước hay không, mình trả lời thế nào nha?" Lạc Mật Mật bất đắc dĩ uống một ngụm nước, liếc mắt nhìn Văn Y đang không hài lòng, "Được rồi được rồi, mình cho cậu biết."

Lý do có người này là.....

Kết quả, Lạc Mật Mật còn chưa nói được mấy câu, Văn Y đã sớm ở bên cạnh ngáy to ngủ rồi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Lạc Mật Mật mới nằm xuống, đợi đến tám giờ cô lại rời giường đến trường học. Dù sao mấy ngày nay một mực bên ngoài, bỏ qua rất nhiều khóa trình (chương trình dạy học), hôm nay không có chuyện gì, Lạc Mật Mật quyết định phải đến trường học liếc mắt nhìn.

Lạc Mật Mật thật rất khâm phục mình, cư nhiên nhịn cả đêm, ngày thứ hai còn có thể đúng giờ rời giường đến trường học. Trước kia ở biệt thự, mỗi lần chuông báo thức của điện thoại di động vang lên, Lạc Mật Mật đều dùng chăn che kín đầu, sau đó đưa tay sờ đến nút tắt, nhưng nếu là sờ không tới, Lạc Mật Mật liền trình diễn một màn "Bịt tay trộm chuông", làm bộ như không có nghe thấy ngủ tiếp. Cho đến khi Lạc Thiếu Trạch gọi dậy.

Chỉ là có lúc Lạc Thiếu Trạch đi tới phòng của Lạc Mật Mật, thấy chuông báo thức không ngừng vang, mà Lạc Mật Mật núp ở trong chăn không chịu rời giường, bên ngoài khí trời lại không tốt, Lạc Thiếu Trạch sẽ rất cứng chiều cô tắt đồng hồ báo thức của điện thoại di động, để cho cô ngủ thêm một lát .

Vốn cho rằng Lạc Mật Mật bỏ qua không ít khóa trình, mỗi khi lúc này, Lạc Mật Mật cũng sẽ giận trách Lạc Thiếu Trạch không có làm xong bốn phần "Đồng hồ báo thức", nhưng mỗi lần Lạc Thiếu Trạch cũng chỉ cười cười mà thôi.

Nhưng hôm nay, không có ai gọi dậy, Lạc Mật Mật lại đúng giờ rời giường. Tại sao vậy chứ? Bởi vì căn bản cô không có ngủ. Lạc Mật Mật không biết vì sao mình không ngủ được, mặc dù cô rất muốn nghỉ ngơi.

Đến học viện England, Lạc Mật Mật mới phát hiện ra đầu mình có cừu cá đại (cừu cá đại chắc là rắc rối to). Những ngày qua không có tới, đã bỏ qua hơn phân nửa khóa trình mình thích nhất, hơn nữa còn phải đối mặt cuộc thi đại học Anh ngữ cấp bốn.

"Đây là trường học chết tiệt, cứ nhiên thừa dịp lúc cô không có mặt an bài hơn phân nửa khóa trình thích nhất của cô, chẳng lẽ không thể chờ cô trở lại sao? Thiệt là. Ai, hiện tại cô cũng không thể học lại những khóa trình kia. Huống chi, cô còn phải ứng phó cuộc thi cấp bốn chết tiệt, muốn chết nha!"

Lạc Mật Mật vừa gõ đầu, vừa đi vào tiệm sách mua sách thi thử đại học Anh ngữ cấp bốn.

Tìm quán cà phê, Lạc Mật Mật đi vào, vốn định ngồi ở chỗ đó làm đề thi, nhưng mới làm mấy cái đã mất kiên nhẫn rồi. Vì vậy, cô lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của Văn Y.

Chỉ chốc lát sau, Văn Y liền chạy tới đây, "Tiểu tổ tông của tôi ơi, sao lại gấp gáp gọi mình đến nha, mình đang luyện giọng đấy."

"Ừ, cậu xem!" Lạc Mật Mật chu cái miệng nhỏ nhắn đưa bài thi tới, "Tới thi cấp bốn rồi sao, cái gì cũng không biết sao."

"Trời ạ, không phải cậu từ Mỹ quốc tới đây sao, loại đề thi Anh ngữ này sao làm khó cậu được? Đừng ở đây cố ý khoe khoang!" Văn Y liếc một cái, im lặng.

Vẻ mặt Lạc Mật Mật đau khổ, "Khoe khoang sơi len quả cầu nha, mình thật không biết, mặc dù mình nói Anh ngữ, nghe Anh ngữ, nhưng cũng chỉ có thể đối phó một cái bộ phận thính lực mà thôi. Nhưng, như loại đề thi Trung Quốc này, thật sự rất khó khăn."

"Không lẽ cậu nghĩ để cho mình giúp cậu giải quyết chứ? Mình không có học đại học, đừng hi vọng ký thác vào trên người của mình." Văn Y ôm đàn ghi-ta chuyển sang bên kia, chợt quay mặt lại nghi ngờ hỏi, "Vậy đại học Anh ngữ trước kia của cậu không có cuộc thi sao?"

"Có."

"Vậy cậu giải quyết như thế nào?" Văn Y tưởng rằng tìm được cây cỏ cứu mạng.

"Đều là tên khốn kiếp kia giúp mình làm cho á." Lạc Mật Mật không nhịn được nói.

Văn Y có chút không hiểu rồi, cau mày xông tới, "Khốn kiếp? Ai khốn kiếp nha?"

"Chính là Lạc Thiếu Trạch á."

"Hả? Khi nào thì Lạc Thiếu Trạch có biệt danh mới rồi, lại gọi là ‘ khốn kiếp ’, hắc hắc, thật ra thì nghe rất hay nha."

Thấy Văn Y ngồi ở chỗ đó nói đùa, Lạc Mật Mật cảm giác mình gọi cô tới là quyết định sai lầm, "Cậu có biện pháp nào giúp mình hay không?"

Văn Y cảm thấy mệnh mình rất xui xẻo, loại thi cử này còn mang tới hành hạ cô, chẳng lẽ là cố ý trêu chọc cô sao?

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Văn Y, Lạc Mật Mật cảm thấy rất vui vẻ, "Văn Y, cậu sống hơn hai mươi năm, không thể vì tổ quốc, vì nhân dân làm chút gì, chẳng lẽ mỗi lần nghĩ đến, một chút cậu cũng không đau lòng sao?"

"Đau lòng sợi len quả cầu nha!" Văn Y róc xương lóc thịt một cái.

"Lời của mình cậu học rất nhanh nha, xem ra chúng ta cùng một loại người nha. Dạ dạ, mau ra chủ ý đi." Lạc Mật Mật tiến tới bên cạnh Văn Y, ngọt ngào như Tiểu Miêu.

Chợt ánh mắt Văn Y sáng lên, nụ cười nở rộ, "Ai, chủ ý cũng không phải là không có. Mình nhớ thấy trên tin tức nói, trên web có bán rất nhiều đáp án cuộc thi, đại học Anh ngữ cấp bốn đoán chừng cũng có thể có."

"Đúng vậy đúng vậy, vậy là sao, mình biết cậu là một yêu nghiệt nhiều quý kế nhất."

Nhìn Lạc Mật Mật vui vẻ lấy Iphone5 ra lên mạng tra xét, thế nào Văn Y cũng không cảm thấy mới vừa rồi là đang khen mình, liền không khỏi sửng sò.

Yêu nghiệt? Nhiều quý kế? Ý nghĩ của mình mới mẻ cỡ nào, tại sao là gọi là nhiều quý kế, mấy cái kia của Lạc Mật Mật cậu mới có thể xưng là nhiều mưu kế.

Lạc Mật Mật vừa tra xét điện thoại di động, vừa cười ha hả với Văn Y nói, "Văn Y, mình quyết định, về sau hãy đi theo mình, đặc biệt vì mình bày mưu tính kế, gọi tắt là ‘lão bà’".

"À? !" Cầm Văn Y muốn rớt xuống đất rồi, "Bày mưu tính kế chính là quân sư, tại sao là lão bà? Hơn nữa bảo mình làm lão bà của cậu, người khác nghe còn tưởng rằng cậu đã ‘xuất quỷ’ rồi đó!"

Lạc Mật Mật cọ cọ tựa vào đi lên, mặt cười xấu xa không có ý tốt, "Mình mặc kệ người khác nói cái gì, dù sao mình đã chiếm trước rồi, đỡ cho Tô Trạch kia cả ngày nhớ đến cậu."

"Cái gì nha. . . . ." Văn Y có chút xấu hổ tránh ra một bên. Mấy ngày nay tên kia quả thật rất là ân cần với cô, nhưng đến cùng có phải là ý tứ này hay không, Văn Y như cũ không có làm rõ ràng.

Nhưng, gần đây Văn Y giống như có mục tiêu khác.

Lạc Mật Mật gõ mấy cái bang bang xuống điện thoại di động, nở nụ cười chiến thắng.

"Tốt lắm, thành công, mình đã được cứu."

"Cái ý tứ gì? Mình xem một chút." Văn Y tiến tới trước mặt Lạc Mật Mật, mắt vừa nhìn, trên điện thoại di động lại là một đơn đặt hàng 8000 đồng.

Hơn nữa, là đã chuyển khoản.

Văn Y kinh ngạc, "Mật Mật, cậu mua cái gì?"

"Đáp án cuộc thi nha!" Lạc Mật Mật cười như hoa tươi.

"Cậu đã mua đáp án cuộc thi cấp bốn? Còn là 8000 đồng? Mặc như vậy! Đến cùng phải thật hay không, cậu đã nghiệm chứng chưa? Hơn nữa, tiền của cậu từ đâu tới nha?"

"Cướp." Lạc Mật Mật càng vui mừng hơn.

Văn Y ngày càng không hiểu chuyện gì xảy ra, "Cậu cướp? Cướp của người nào?"

"Chính là Giang Tiểu Khai ngu ngốc nha!"

"Cô đang nói tôi sao?" Một giọng nói dồi dào từ tính bay vào lỗ tai, giống như là ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người, rất ấm áp thoải mái.

"Tại sao là anh?!"

Lạc Mật Mật còn chưa có ngẩng đầu lên, liền nghe bên cạnh truyền đến giọng nói y hệt hoa si.

"Lão bà, cậu có thể rụt rè một chút được không, là ai có thể làm cậu si mê thành như vậy. . . . . Giang Tiểu Khai, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Lạc Mật Mật nghi hoặc nhìn Giang Khải đang cười hì hì, sao khắp nơi đều có anh ta, càng không muốn gặp lại anh cô lại càng gặp anh, có phải ông trời uống rượu nhiều quá hay không, lại đi trêu chọc người nha.

"Vừa lúc tôi đi ngang qua, thấy hai người ở chỗ này, liền tới đây chào hỏi." Ngôn ngữ thân sĩ của Giang Khải tựa hồ không có một chút tác dụng với Lạc Mật Mật, nhưng lại làm cho Văn Y bị mê hoặc.

"Giang tiên sinh thật là khách khí, nếu như không vội thì ở lại chỗ này nói chuyện đi, dù sao bọn tôi cũng không có chuyện gì." Khuôn mặt Văn Y ửng hồng xấu hổ mời Giang Khải.

Lạc Mật Mật ngồi ở một bên không liên quan, dùng khuỷu tay chọc Văn Y, nhẹ giọng nói ra, "Cậu làm gì thế, mình không thích người này."

"Không phải anh ấy là bạn trai của cậu sao?" Văn Y nhẹ giọng đáp lại.

"Cái gì bạn trai? Đều không phải."

"À, vậy mình an tâm."

Lạc Mật Mật nướng cặp mắt đen bóng, kinh ngạc nhìn Văn Y, "Không được, mình phải nhanh gọi điện thoại, nếu không lão bà của mình sẽ phải xuất quỹ!"

Giang Khải vốn là đang hàn huyên cùng Văn Y, nhưng thấy Lạc Mật Mật lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, hiếu kỳ tới gần, "Cô đang gọi cho Lạc Thiếu Trạch sao?"

"Hả?" Lạc Mật Mật liếc Giang Khải, "Ai cần người lo!"

"Anh ta ở bên kia, lập tức sẽ tới."

{ tình trạng gì? Cô không muốn gặp lại bánh nướng áp chảo nha, sao người này lại dẫn anh tới! } Lạc Mật Mật nháy mắt ra hiệu với Văn Y.

Văn Y cũng nháy mắt, { không biết nha, mình cũng vậy không biết sao có thể như vậy, vậy để mình hỏi anh ấy. Nhưng mà, mới vừa rồi cậu gọi cho ai vậy? }

Lạc Mật Mật không trả lời, xoay người trốn sang một bên. Giang Khải ngồi ở đối diện đưa tay muốn lôi cô lại bị Văn Y ngăn cản, "Sao Giang tiên sinh lại cùng tới với Lạc Thiếu Trạch vậy? Các anh không phải nên. . . . ."

"Ha ha, cô nói chúng tôi nên Thủy Hỏa Bất Dung sao?" Giang Khải rất là trầm ổn, mi tâm rộng lớn, "Chúng tôi là bạn rất thân, hôm nay cũng là ở chỗ này ngẫu nhiên gặp."

Lạc Mật Mật liếc nhìn phương xa lại nhìn một chút đôi nam nữ lân cận kia, vội vàng cúi đầu gọi điện thoại.

"Ô Trạch, anh mau tới đây, nếu không món ăn của anh bị người khác trộm tôi không phụ trách nha!"

Điện thoại bên kia không hiểu ra sao, "Món ăn? Món gì? Còn trộm món ăn, rất lâu rồi tôi không chơi trò chơi nông trường nha, à, tôi biết rồi, có phải cô muốn mời tôi ăn cơm phải không? Mật Mật, cô thật là chu đáo, lại biết mời tôi ăn cơm. . . . ."

"Ăn cái đầu anh nha, anh đừng có nói nhảm nhiều như vậy, cẩn thận tôi thiên anh."

Tô Trạch nghe lời này vội vàng che bảo bối của mình, sau lưng một hồi mồ hôi lạnh, nghĩ thầm lần này mình càng không dám đi rồi.

"Tôi hạn cho anh mười phút chạy tới, nếu không, anh chờ bị thu thập đi!" Lạc Mật Mật lưu loát cúp điện thoại.

"Nhưng mà cô chưa nói cô ở nơi nào nha. . . . ." Bên kia điện thoại Tô Trạch cầm điện thoại di động đầu đầy vạch đen.

Lạc Mật Mật ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu thu dọn đồ đạc, một bộ như sắp gặp đại địch.

"Mật Mật, cô phải đi đâu?" Giang Khải thấy Lạc Mật Mật thu dọn đồ đạc, đoán cũng có thể đoán ra là cô muốn chạy trốn, vốn không nên hỏi nhưng là vẫn không nhịn được mở miệng hỏi.

Lạc Mật Mật nâng mí mắt trừng Giang Khải, tức giận nhỏ giọng mà nói ra, "Còn không phải là bởi vì anh dẫn tên khốn kiếp kia tới, nếu không tôi cũng không cần rời đi ngay."

Giọng nói thấp như bụi bậm, ai cũng không có nghe thấy.

Thu thập xong tài liệu, Lạc Mật Mật vừa mới chuyển thân muốn cất bước, trước mắt liền không có ánh sáng, lâm vào một mảnh âm u. Dừng bước lại, trước mặt Lạc Mật Mật lại xuất hiện một người cao lớn uy mãnh.

"Là ai không có mắt như vậy, dám cản đường bản cô nương, không biết là chó ngoan không chặn đường sao? !" Lạc Mật Mật cúi đầu rống giận, ngẩng đầu lên không khỏi hít một hơi tức giận, "Thì ra không phải là con chó ngoan nha!"

"Em muốn đi chỗ nào?" Lạc Thiếu Trạch nén nụ cười xấu xa, khúc khích nhìn cô gái nhỏ trước mắt.

"Ai cần anh lo, em rất bận rộn." Lạc Mật Mật đứng thẳng sống lưng, "Em mua đồ, hiện tại muốn đi lấy."

"Em mua đồ ở chỗ nào, anh giúp em lấy, anh có xe, đưa em đi." Lạc Thiếu Trạch không buông tha lấy lòng.

"Em mua ở trên mạng, có phải anh sẽ mang em lên mạng hay không?" Lạc Mật Mật xem thường, "Thật đáng ghét, thế nào càng không muốn gặp lại người nào lại càng có thể thấy đến ai đó."

Giang Khải ngồi ở đối diện không nhịn được cười ra tiếng, "Mật Mật là mua đồ thật, chỉ là muốn tìm lý do chạy đi đấy."

"Giang Tiểu Khai, anh muốn chết cứ việc nói thẳng, lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi sao, không biết nói chuyện nhiều sẽ bị ghen chết sao? !"

Giang Khải nhất thời không có biểu tình, "Nói chuyện nhiều. . . . . Sẽ bị ghen chết?"

"Đúng, cẩn thận ông trời trừng phạt anh." Lạc Mật Mật lại bắt đầu nói xằng nói bậy rồi, nhưng ai cũng không biết loạn ở đây không phải là cái miệng mà là trong tâm, "Không tin, anh hỏi Văn Y đi, em xác thực là mua đồ."

"Đúng vậy, đúng vậy, tốn 8000 đồng đấy." Văn Y rất là bất đắc dĩ.

"8000 đồng? ! Lạc Mật Mật có phải cô tiêu sạch hết tiền tôi cho cô mượn hay không?" Giang Khải nhất thời đau lòng.

"Thôi đi, tốn thì thế nào? Hiện tại tiền là của tôi đấy, tôi muốn chi phối thế nào liền thế nào chi phối." Lạc Mật Mật nói hợp tình hợp lý.

Lạc Thiếu Trạch hí mắt mỉm cười sấp đến, "Không có chuyện gì, chỉ là chi tiền tiêu xài, không có bừa phí anh giúp em."

"Đại ca, anh thật là cổ hủ! Anh có biết hiện tại Sơn Thủy Giang Nam, hình dung cái gì đất lành đã là những tính từ sáo ngữ rồi không, khen ngợi cao nhất chính là Giang Chiết Thượng Hải." Lạc Mật Mật róc xương lóc thịt Lạc Thiếu Trạch một cái.

Kết quả mặt nóng dán mông lạnh, Lạc Thiếu Trạch chỉ đành phải ngoan ngoãn ngồi ở nơi đó.

Giang Khải đau lòng nhìn đáng vẻ Lạc Mật Mật rất không thoải mái. Thật may là người này thật không phải là bạn bè thân thiết của mình, nếu như có người bạn keo kiệt như thế, mỗi ngày tính toán chi li cho mình sẽ bùng nổ chết.

Nhưng, tại sao hai người kia có thể sống chung như vậy?

Lạc Mật Mật vốn tính lắc cái mông chuẩn bị đi, nhưng đến giữa chừng lại ngồi xuống, "Tôi nói, sao hai người các anh lại tốt như vậy?"

"Ý của em là hai chúng ta nên kết thù sao?" Lạc Thiếu Trạch cười hắc hắc, cùng Giang Khải ăn ý nhìn nhau, "Thật ra thì, Giang Khải đã nói với anh, ngày đó chẳng qua là giúp cho em mà thôi."

Nhất thời sắc mặt Lạc Mật Mật đủ mọi màu sắc.

Tên phản đồ này! Nhanh như vậy đã phản bội cô, chẳng lẽ lời của anh nói ngày đó đều là giả sao? Vận mệnh của cô thật bi thống, cứ nhiên gặp người nào cũng là tiểu quý nhất gan, độ trung thành đều là thấp như vậy, ai, đầu năm nay sao gặp toàn khó khăn vậy!

Lạc Mật Mật nghẹn gần chết, vừa định mắng Giang Khải một trận, kết quả Giang Khải mở miệng, nhất thời ngăn lại ý định mắng người của cô.

"Thật ra thì, tôi rất muốn trở thành bạn trai chân chính của Mật Mật."

Lời này vừa nói ra, nhất thời tất cả mọi người sửng sờ, không khí cũng chột trở nên khác thường.

Nhìn bộ mặt Giang Khải phớt tỉnh, Lạc Mật Mật hít vào thở ra một hơi thật sâu. Xem ra, người này thật sự là một trái bom nặng kí, không nói lời nào cũng may, vừa nói ra liền có thể oanh chết mọi người.

Giang Khải không để ý đến phản ứng của người xung quanh, vẫn thâm tình nhìn Lạc Mật Mật, chờ đợi câu trả lời của cô. Mà Lạc Mật Mật nhìn Giang Khải, lại nhìn Văn Y đang há to miệng kinh ngạc không thôi, ánh mắt bắt đầu bối rối.

Lạc Mật Mật không nhìn phản ứng của Lạc Thiếu Trạch, nói một cách khác, căn bản cô không có dũng khí nhìn anh. Cô không cần gương mặt cũng có thể cảm nhận được ở bên kia Lạc Thiếu Trạch đã dâng lên khí lạnh, tất cả vi sinh vật trong vòng năm mét đều không đủ may mắn để sống sót.

Lạc Thiếu Trạch nghiêng đầu về Giang Khải, cứ lẳng lặng duy trì tư thế như vậy, mặt không thay đổi, trong ánh mắt lại lộ ra lạnh lẽo.

Hồi lâu, tất cả mọi người không nói gì.

"Tôi nói, thì ra mọi người ở chỗ này, rất dễ tìm thấy nha. Mật Mật, cô nói món ăn ở nơi nào nha, không phải gọi tôi tới dùng cơm sao?" Không biết từ lúc nào Tô Trạch đã chạy vào, vừa vào cửa liền vọt tới bên cạnh Lạc Mật Mật nhai đi nhai lại lời nói, còn thỉnh thoảng vẫn cúi đầu bye bye Lạc Mật Mật.

Văn Y ngồi ở một bên không ngừng nháy mắt với Tô Trạch, nhưng người dần dần một chút cũng không hiểu.

Cho đến khi Lạc Mật Mật không chịu được nữa, ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn Tô Trạch một cái, "Ăn cái đầu anh nha, Tô Trạch, anh là Cật Hóa sao(chắc là ăn nhiều), cả ngày chỉ có biết ăn thôi, anh nghĩ coi ai mà gọi anh tới quán cà phê ăn cơm."

"Đúng vậy, tôi còn đang buồn bực này, bình thường tới quán cà phê đều là uống cà phê nha, chẳng lẽ nơi này có đặc sắc ăn vặt sao?" Tô Trạch bị Lạc Mật Mật mắng thành thói quen, vô luận Lạc Mật Mật mắng cái gì cũng đều nghe tai này lọt qua tai khác, anh lắc đầu nhìn trần nhà không ngừng suy tư, cho đến khi cúi đầu lần nữa phát biểu kết luận, mới nhìn đến Lạc Thiếu Trạch ngồi bên cạnh.

"Lão đại, sao anh ở chỗ này?" Tô Trạch giật mình thiếu chút nữa muốn sặc khí.

Lạc Thiếu Trạch không để ý tới anh, vẫn như cũ lạnh lùng nhìn Giang Khải, mặt không chút thay đổi.

Tô Trạch cảm giác không ổn, vội vàng lui về phía sau mấy bước tìm địa phương ngồi xuống, trong lòng càng không ngừng đánh trống, lúc này anh thật hồi hận mình tới nơi này "Tìm chết" rồi.

Giang Khải vẫn nụ cười ngọt ngào như cũ nhìn Lạc Mật Mật, chờ đợi câu trả lời của cô, "Mật Mật, cô có thể nói không?"

"À? Anh nói cái gì? Cái gì có thể hay không? Có phải muốn uống cà phê hay không, cái này có thể, có thể." Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên giả vờ cười, nhìn Giang Khải đang nghiêm túc bắt đầu giả vờ ngây ngốc.

"Mật Mật, chúng ta phải nói chuyện một chút." Lạc Thiếu Trạch như lâm đại địch (=bảo vệ), nhanh chóng chuyển sang Lạc Mật Mật, giọng nói kiên định mà nói ra.

Xem ra, một cuộc chiến tranh sắp xảy ra.

Cô nên làm như thế nào? Nên làm cái gì? Không được, cô phải đi, phải đi!

"Em. . . . . Em mua gì đó, em phải đi lấy , bye bye mọi người." Nói xong, Lạc Mật Mật cầm xách tay lên xông ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Kết Hôn, Lập Tức Kết Hôn

Lần này, Lạc Mật Mật chạy trốn thật nhanh, ai cũng không thể đuổi theo, cô càng không biết những người còn lại rời đi lúc nào. Bây giờ trong lòng cô rất loạn, rất nhiều chuyện đặt ở cùng nhau, cô có chút mơ hồ.

Lờ mờ cũng khiến cô quên đi mọi thương tâm.

Đáp án cuộc thi đại học Anh ngữ cấp bốn sao có thể tới nhanh như vậy, Lạc Mật Mật chỉ là tìm lý do rời đi thôi. Nhưng, tốc độ chuyển phát bây giờ quả thật đáng tán thưởng, mới hai ngày, Lạc Mật Mật đang ở trường học đã nhận được hàng.

"Ôi mẹ nó, đây chính là đáp án trong truyền thuyết à? !" Lạc Mật Mật nhìn một chồng giấy A4, đầu bắt đầu kêu ong ong, "Chẳng lẽ muốn mình nhớ tất cả đáp án sao? Trên web gì đó thật là *** lừa bịp nha!"

Chuông điện thoại di động vang lên.

Giống như là chụp được cây cỏ cứu mạng, Lạc Mật Mật lấy điện thoại di động ra nụ cười ngọt ngào nghe điện thoại, "Văn Y, cậu tìm mình có chuyện gì sao?"

"Mật Mật, bây giờ cậu đang ở trường học phải không? Tối hôm nay chúng ta liên hoan ca hát ở KTV, cậu qua đây đi." Giọng nói thanh thúy của Văn Y ở bên tai vang lên.

"Liên hoan? Ca hát? Cái đó. . . . . Cái đó khốn kiếp sẽ đi sao?"

"Chắc không có, cậu tới đi, chơi với tụi mình. Mấy ngày nay cậu vội vàng chuẩn bị cuộc thi khăng định cũng mệt mỏi, đến đây, chúng ta thả lỏng một chút."

Nghe lời nói của Văn Y, tại sao Lạc Mật Mật lại cảm thấy rất thư thái, "Tốt, mình tới liền, lập tức tới ngay."

Thời gian trong nháy mắt, Lạc Mật Mật liền đến KTV, đi vào gian phòng, Văn Y, Tô Trạch, Mạc Triết Hiên đều ở đây cầm hạt dưa tiêu khiển, nơi này là nơi Tô Trạch không chút kiêng kỵ bộc lộ bản tính, khiến Lạc Mật Mật vừa vào cửa nhất thời muốn thủng cả màng nhĩ.

"Tô Trạch đáng chết thật không có tiền đồ, ca hát cũng khó nghe như vậy, nếu cùng Văn Y giọng hát tuyệt mỹ ghép cặp thì như thế nào? Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không có khả năng." Lạc Mật Mật nhắc đi nhắc lại, ghét bỏ nhìn Tô Trạch một cái.

Lạc Mật Mật ngồi xuống ghế sofa, Văn Y liền xông tới, "Mật Mật, hát một bài đi, thả lỏng một chút. Cậu xem mấy ngày mặt cậu luôn nhăn nhó, mình biết trong lòng cậu không dễ chịu, cho nên tất cả mọi người tán thành cậu tới phát tiết một chút. Mọi người chúng ta cũng có thể làm bao cho cậu trút giận, cậu muốn phát tiết như thế nào, chúng ta cũng có thể như thế nào đó."

Mạc Triết Hiên ngồi trong góc ghế sa lon nhìn Lạc Mật Mật nặng nề gật đầu một cái.

Tô Trạch đứng trước màn hình TV cũng quay đầu lại kiên định nhìn cô.

Lúc này trong lòng Lạc Mật Mật rất cảm động, thì ra là đám người này kêu mình tới chính là sợ mình kiềm nén trong lòng.

Nói thật, mấy ngày nay Lạc Mật Mật chính là không bình thường, đi trên đường, ngồi ở trong lớp, cả người giống như là ba hồn mất hai hồn, Thất

Phách mắt Ngũ Phách, cả người đều rối rắm, căn bản không biết mình làm cái gì.

Hơn nữa, những ngày qua nói chuyện cũng là hết sức xung khắc. Mỗi lời nói nói ra đều giống như là người khác thiếu mình phải chịu sự phách lối của mình. Thật ra thì cô biết tất cả mọi người đều biết cô nói chuyện có cái gì không đúng, mọi người cũng hiểu trong lòng cô không dễ chịu, đều tụ tập ở đây, đều vì muốn nghĩ biện pháp giúp cô. Trong lòng cô đều hiểu.

Trong lòng cô hiểu hơn, cô gặp chuyện gì.

Nhưng, chính cô không chịu cúi đầu xuống đối mặt cảm giác thất bại của mình, chính là không muốn chân chính biểu đạt nội tâm của mình... Nội tâm đau đớn bi thương. Cô đang chịu đựng, đang trốn tránh, đang rèn luyện.
.....

Mặc dù Lạc Thiếu Trạch đã nhiều lần muốn nói chuyện với cô, cô đều lựa chọn cự tuyệt lắng nghe. Bởi vì cô biết hiện tại mình giống như một quả khí cầu tràn đầy tức giận, ngộ nhỡ câu nào của Lạc Thiếu Trạch đâm chọt mình, quả cầu này nổ tung không chỉ làm tổn thương cô, còn có thể tổn thương nhiều người mà cô thương yêu.

Cho nên, cô chịu đựng.

Nhìn ba người trước mặt dụng tâm lương khổ thế nào, trong lòng Lạc Mật Mật mặc dù vẫn còn khó chịu, nhưng trên mặt vẫn nặn ra nụ cười, "Không có chuyện gì, mình rất tốt nha, không cần lo lắng cho mình. Thật ra thì mình không biết ca hát, Mạc Triết Hiên, anh trước đi, để tôi nghĩ coi muốn hát cái gì."

Mạc Triết Hiên ngoan ngoãn nhận lấy micro của Tô Trạch, lại bắt đầu hát hò.

Tô Trạch ngồi trở lại bên cạnh Văn Y, Văn Y liền bắt đầu nháy mắt với anh, "Này, lão đại của các anh đâu rồi, tại sao còn chưa tới, không phải nói lần này nhất định phải cho bọn họ cơ hội sao, lại không tới, tôi sợ tôi giữ cậu ấy không được đó."

Văn Y quay đầu nhìn biểu tình của Lạc Mật Mật, vừa thúc giục Tô Trạch, vì vậy Tô Trạch cầm điện thoại di động đi ra gian phòng.

Điện thoại di động gọi vô số lần, thủy chung không có ai nghe, cả người Tô Trạch đều đổ mồ hôi lạnh.

Biệt thự Lạc gia.

"Lạc Thiếu Trạch, anh nói cho em biết, nghi thức đính hôn có ích lợi gì, mỗi ngày anh đều đi ra ngoài tìm cô nhóc kia, anh nói coi đây là ở chung một chỗ với em sao?" Bùi Nhã Phi gương nanh múa vuốt, mặt đỏ vì tức giận bắt đầu không hiểu chuyện.

Mấy ngày nay Lạc Thiếu Trạch đang làm gì, thật ra thì trong lòng Bùi Nhã Phi cũng rõ ràng. Cô có thể mặc kệ Lạc Thiếu Trạch có phải đuổi theo Lạc Mật Mật hay không, nhưng cô không thể bỏ mặc nợ đánh bạc đã là vô cùng cấp bách của mình. Nếu như chưa kết hôn, Lạc gia sẽ không cho cô sinh hoạt phí, càng không thể nào động vào công ty Lạc gia hay bất kỳ tài sản nào. Nợ đánh bài của cô càng không thể nào trả.

Cái này mới là chuyện cô cực kỳ quan tâm.

Những thứ khác, như tình yêu gì đó, vào lúc này đều phải nhường đường cho kế hoạch của cô, mục đích của cô là muốn từng bước một thực hiện.

Lạc Thiếu Trạch ngồi ở trên ghế sa lon, đầu muốn nổ tung. Vốn đã cầm lên áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài đến nơi hẹn rồi, nhưng vừa đi đến cửa liền bị người phụ nữ này chặn lại. Vừa vào cửa liền bô bô mà nói suốt. Cả người Lạc Thiếu Trạch cũng bị làm cho chết lặng.

"Tôi nói này, tôi còn có chuyện quan trọng muốn đi làm, cô có thể đi về trước hay không, chuyện kết hôn của chúng ta thương lượng sau đi, có được hay không?" Mặc dù trong lòng Lạc Thiếu Trạch phiền muốn chết, nhưng vẫn nhìn được nội tâm nóng nảy, tâm bình khí hòa cùng Bùi Nhã Phi thương lượng.

"Miệng lưỡi ít lại cho em!" Bùi Nhã Phi đưa tay vung lên, không buông tha, "Anh đừng ở chỗ này dọa em, cùng em đính hôn là được sao? Bây giờ bên ngoài đều nói chúng ta ở cùng một chỗ, nhưng thật ở cùng một chỗ sao? Bây giờ anh chiếm người của em, cũng không cho em danh phận chân chính, chẳng lẽ tới tình cảnh này rồi mà anh còn không làm được bước cuối cùng này sao?"

Đối mặt Bùi Nhã Phi đang gây sự, Lạc Thiếu Trạch cảm giác mình chính là một kẻ ngu, ban đầu mặc cho cô nói điều kiện, hôm nay cùng cô đính hôn vẫn không hài lòng, cần phải kết hôn, chẳng lẽ nghi thức kết hôn thật sự rất quan trọng như vậy sao?

"Có ý gì? Cô cứ muốn kết hôn như vậy?" Lạc Thiếu Trạch ngồi ở trên ghế sa lon, bất đắc dĩ nhìn người điên trước mắt này.

"Đúng, em muốn anh chính thức đưa em vào cửa, không thể cứ như vậy nữa. Nếu không, đừng trách em lật lọng phản lời." Bùi Nhã Phi mắt to nhìn chăm chăm, khí thế hung hăng.

"Cô dám!" Lạc Thiếu Trạch đột nhiên đứng dậy, giống như là sư tử phát khùng đứng ở trước mặt Bùi Nhã Phi, vô tận ngọn lửa ở chỗ này thiêu đốt, "Cô dám làm như vậy, tôi dám xác định cái gì cô cũng đừng hòng lấy được."

Thấy Lạc Thiếu Trạch giận thật, Bùi Nhã Phi mới chậm rãi thu lại một chút, không nói lời nào chỉ là tức giận nhìn anh.

Đôi tay Lạc Thiếu Trạch chống nạnh, thở phì phò đi tới đi lui, "Cái này là bức hôn! Được, không phải chỉ là một cái nghi thức sao, đã cùng cô đính hôn, nhận chứng nhận rồi, còn sợ một nghi thức kết hôn sao? ! Kết hôn, lập tức liền kết hôn."

Nghe lời này, Bùi Nhã Phi nhất thời vui vẻ ra mặt, mở ra điện thoại di động ra bắt đầu tra ngày, "Tốt, chúng sẽ kết hôn vào Thứ hai, anh lập tức hạ lệnh ban bố ra ngoài. Như vậy chúng ta cũng có thể thuận lợi làm việc."

Đột nhiên quay đầu lại, Lạc Thiếu Trạch trừng lớn trừng mắt nhìn người phụ nữ xa lạ trước mắt, "Gấp gáp như vậy sao?"

"Em không phải gấp gáp nha, Thiếu Trạch, em thật muốn cùng anh ở cùng nhau, chúng ta. . . . ."

Lạc Thiếu Trạch quay đầu lại, đưa tay trên không trung không ngừng đung đưa, bất đắc dĩ nhìn trần nhà.

Người phụ nữ này là hoàn toàn điên rồi. Cô ta là thật yêu anh sao? Là thật muốn cùng anh ở chung một chỗ sao. . . . .

Lạc Thiếu Trạch im lặng, cúi đầu cầm điện thoại di động lên. Trên điện thoại di động có rất nhiều cuộc gọi nhờ, đều là điện thoại của Tô Trạch. Anh biết hôm nay bọn họ an bài, anh cũng biết hôm nay mình còn cần đi sao?

Điểm nhẹ điện thoại di động, Lạc Thiếu Trạch gọi đi.

"Lão đại, rốt cuộc anh cũng trả lời điện thoại rồi, tại sao anh còn không qua đây, chúng ta cũng không chịu nổi rồi, không tới. . . . ."

"Tô Trạch, cậu lập tức thông báo bộ phận PR, tôi cùng Bùi Nhã Phi thứ hai cử hành hôn lễ, để cho bọn họ lập tức ban bố tin tức ra ngoài, hơn nữa lập tức chuẩn bị." Giọng nói lãnh cực điểm.

"Cái gì lão đại, em không có nghe nhầm chứ. . . . ." Tô Trạch cầm điện thoại di động, cả người sững sờ ở bên này.

Lạc Thiếu Trạch hoàn toàn tức giận, nhỏ giọng rống giận, "Nhanh đi!"

Nói xong lập tức cúp điện thoại di động. Bùi Nhã Phi nhìn bóng lưng Lạc Thiếu Trạch trong lòng không thể nói là cao hứng cỡ nào. Lần này, mình thật có thể làm được.

KTV bên ngoài gian phòng.

Tô Trạch cầm điện thoại di động đứng ở cửa, sững sờ thần thờ. Không phải nói hôm nay cùng Lạc Mật Mật làm hòa sao, sao đột nhiên hạ thông báo muốn kết hôn đây? Chuyện này tới quá đột ngột, đầu của Tô Trạch căn bản xoay không kịp.

Tô Trạch vô số lần cúi đầu nhìn điện thoại di động xác nhận lão đại đúng là gọi điện thoại tới. Nhưng sau khi đã chân chính xác định, anh liền không biết làm sao.

Đẩy nhẹ cửa ra, Tô Trạch dò đầu vào kêu Mạc Triết Hiên.

Mạc Triết Hiên rất là biết điều, vừa nghĩ Tô Trạch chỉ cần gọi mình nhất định là có chuyện gì không có cách nào giải quyết, vì vậy mặt giả cười nhìn đứa bé lớn xác này, "Làm sao rồi, có phải điện thoại không gọi lão đại được hay không, không tới được à?"

Tô Trạch vô tội cúi đầu, mí mắt nâng không dậy, mím môi ừ một tiếng, "Đó là chuyện mới vừa rồi."

"Chẳng lẽ bây giờ còn có chuyện?" Mạc Triết Hiên vặn lông mày.

"Đúng vậy, lão đại nói. . . . . Nói. . . . ."

"Chớ cà lăm nha, nói gì nha, cậu muốn gấp chết tôi hay sao?"

Tô Trạch bất đắc dĩ mà lắc đầu, dẫn lòng lớn tiếng nói, "Lão đại nói thứ hai muốn cùng Bùi Nhã Phi kết hôn, kêu chúng ta đi chuẩn bị!"

"Cái gì? !"

"Cái gì? !"

"Cái gì? !"

Đột nhiên ba giọng nói vang lên, Tô Trạch sợ hết hồn, trợn to hai mắt ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào Lạc Mật Mật và Văn Y cũng xuất hiện ở cửa.

Trong nháy mắt, cả người Lạc Mật Mật giống như là bị người rút đi hồn phách, hai mắt cũng mất đi ánh sáng, cả người như người đá đứng ở cửa không nhúc nhích.

Mạc Triết Hiên và Văn Y không còn kịp kinh ngạc nữa, cũng rối rít quay đầu đi quan sát biểu tình của Lạc Mật Mật.

Trừ trắng bệch cũng là trắng bệch. Lạc Mật Mật si ngốc đứng tại chỗ, mắt không mục đích, vu vơ, băng quơ nhìn về phía phương xa. Sau đó lui về phía sau một bước, đẩy cửa phòng ra, chui vào, lúc vào còn nhẹ nhàng nói một câu, "Tôi đi vào trước."

Đứng ở bên ngoài gian phòng, ba người đột nhiên gấp đến độ dậm chân tại chỗ, rốt cuộc Tô Trạch không nhịn được hỏi Văn Y, "Hai người không ở bên trong đợi, ra ngoài làm gì?"

"Chúng ta vốn là muốn đến phòng vệ sinh, ai biết hai người nói cái này, hai người cũng vậy, nói chuyện làm gì không đi nơi xa nói, đứng tại cửa không sợ bên trong nghe được sao?" Văn Y cũng bắt đầu trách cứ.

"Được rồi, hiện tại nói cái gì đều không còn hữu dụng rồi, nhanh lên vào xem Mật Mật, đừng làm cho cô ấy xảy ra chuyện gì." Mạc Triết Hiên vội vàng đẩy cửa dẫn mọi người tiến vào gian phòng.

Lạc Mật Mật cứ ngây ngốc như vậy ngồi ở trên ghế sa lon, không có tâm tình, không nhìn ra là bi thương hay là cao hứng, càng không có một ý nghĩ muốn náo loạn.

Văn Y không yên lòng, đi đến cầm tay của Lạc Mật Mật, quan tâm hỏi, "Mật Mật, muốn khóc cứ khóc ra đi, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn chút."

"Đúng vậy nha, trên ti vi nói thất tình đều sẽ khóc, khóc mới có thể tốt lại, cô khóc đi. . . . ." Tô Trạch đứng ở một bên vội vàng nói, lại bị Mạc Triết Hiên hung hăng đánh một cái, trừng mắt liếc.

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Lạc Mật Mật vẫn không có phản ứng như cũ, chỉ là mặt không vẻ gì chuyển sang Văn Y, "Hôm nay là thứ mấy?"

Văn Y vội vàng lấy điện thoại di động ra xem một chút, nhếch miệng hạ thấp giọng trả lời, "Thứ bảy."

"Ồ, chính là ngày mốt." Lạc Mật Mật nhìn về phía trước, cầm lấy túi xách chuẩn bị đứng dậy, "Ngày mốt tôi sẽ đi tham gia, Tô Trạch, anh nói cho lão đại của các anh biết. Hôn lễ của anh trai, tại sao có thể thiếu đi em gái!"

Nói xong, Lạc Mật Mật đứng lên, kéo tay Văn Y, mỉm cười nói, "Văn Y, chúng ta về nhà."

Nhanh chóng trôi qua. Đã đến ngày Thứ hai, trong hoa viên Đại Tửu Điểm Đế Hào bố trí lộng lẫy, một khung cảnh màu xanh lãng mạn.

Ngồi ở phía sau sân khấu trong phòng hóa trang, Bùi Nhã Phi nhìn gương trang điểm không ngừng loay hoay, không ngừng yêu cầu thợ trang điểm bên cạnh, "Cô xem lông mày của tôi hình như vẽ bị lệch rồi, cô phải sửa lại cho tôi, hôm nay tôi phải là cô dâu xinh đẹp nhất."

"Bây giờ tiểu thư cũng rất đẹp nha, bản thân tiểu thư chính là minh tinh lớn, nội tình lại rất tốt, thật làm cho người hâm mộ." Thợ trang điểm vừa sửa sang lại áo cưới, vừa cười khanh khách tán dương.

"Đúng vậy, xinh đẹp cũng cần có nội tình tốt. Nếu nội tình không được tốt, dù xinh đẹp thế nào cũng không tốt." Trong lòng Bùi Nhã Phi rất đặc ý.

Chợt thợ trang điểm nóng nảy, đảo quanh áo cưới tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể dừng lại nói với Bùi Nhã Phi, "Bùi tiểu thư, tôi không tìm thấy khăn trùm đầu, có phải rơi trong xe rồi hay không, tôi tìm một chút."

"Vậy sao?" Bùi Nhã Phi đứng dậy chạy đến bên cạnh áo cưới cũng bắt đầu tìm kiếm mọi nơi, "Đúng vậy, không tìm được, đây chính là một ngàn cái mới chọn được một cái nha, tôi thích nhất khăn trùm đầu Hàn thức, làm sao lại không thấy đây? Cô đi nhanh vào xe tìm đi, tôi tìm ở chỗ này."

Nói xong, thợ trang điểm lao ra khỏi cửa, nhất thời trong phòng hóa trang chỉ còn lại một mình Bùi Nhã Phi ở nơi này hốt hoảng tìm kiếm.

Không biết khi nào, cửa phòng hóa trang bị người lặng lẽ mở ra, một bóng dáng màu trắng đến sau lưng Bùi Nhã Phi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ôi Mẹ Nó, Cô Cư Nhiên Dùng Miệng!

"A ——"

Tiếng thét vừa dứt, Bùi Nhã Phi ngã vào bên cạnh áo cưới, cả người lâm vào hôn mê.

Mặc lễ phục màu hồng, trang điểm tinh xảo tôn lên ngũ quan mê người của Lạc Mật Mật, kết hợp với những đường cong uyển chuyển, phác họa nên một mỹ nữ mê người.

Lạc Mật Mật đứng ở bên cạnh Bùi Nhã Phi, khóe miệng khẽ gờ lên. Người phụ nữ trước mắt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Quen thuộc đến nỗi trong thâm tâm của Lạc Mật Mật đều muốn giết chết cô, xa lạ đến nỗi khi Lạc Mật Mật thấy cô "Thuận buồm xuôi gió" lại không có cảm giác gì.

"Bùi Nhã Phi, tôi không hiểu, tại sao nhiều năm như vậy mà cô còn có thể xuất hiện bên cạnh Thiếu Trạch. Nhưng mà tôi lại càng không hiểu, trước khi cô xuất hiện một lần nữa, tại sao Thiếu Trạch lại muốn gạt tôi. Bùi Nhã Phi, cô có thể nói cho tôi biết hay không, là cô đang lừa gạt Thiếu Trạch, còn Thiếu Trạch đang lừa gạt tôi?"

Lạc Mật Mật sửa sang lại tóc của mình, rất là bất mãn ngồi ở bên cạnh Bùi Nhã Phi, "Cô biết không, không biết vì sao nha, mấy ngày nay tôi đều suy nghĩ, tôi có nên tha thứ cho hai người các người không, cứ như vậy buông tay tùy các người đi, tôi sẽ sống cuộc sống của riêng mình. Nhưng, không được nha.., tôi thật sự không kiềm chế được mình."

Lạc Mật Mật từ từ đi tới bàn trang điểm, trong nhiều đồ trang sức tìm được cây kéo lóng lánh, tiếp theo đi tới bên cạnh Bùi Nhã Phi, từ từ ngồi xổm xuống, "Tôi không tin là Thiếu Trạch phản bội tôi, nhưng mà ta lại rất rõ là nhiều năm trước cô đã làm tổn thương Thiếu Trạch, hôm nay sau khi trở lại lần nữa cô lại làm tổn thương tôi. Cô nên biết tánh khí của tôi. . . . ."

Lạc Mật Mật giơ cây kéo lên, cắt tóc Bùi Nhã Phi xuống, vừa cắt bỏ còn vừa nhai đi nhai lại, "Mặc dù tôi không biết cô uy hiếp Thiếu Trạch như thế nào, nhưng Tô Trạch đã nói với tôi, là cô ép Thiếu Trạch, là một tay cô ngăn cản tôi cùng Thiếu Trạch ở chung một chỗ, cũng là cô không để cho tôi sống tốt. Người phụ nữ xấu xa như cô vậy, nên dạy dỗ tốt. Cho nên, không có biện pháp, chỉ có thể hả giận trước thôi."

Lạc Mật Mật mạnh mẽ không dễ chọc trong quá khứ lại trở về rồi, mặc dù cô không có cách nào thay đổi cục diện bây giờ, nhưng cô biết ai làm tổn thương người thân của cô, cô sẽ giúp hấn dọn dẹp kẻ đó. Mặc dù cô cũng không biết lúc này mình làm đúng hay không, nhưng, làm như vậy, trong lòng cô rất thoải mái.

Lạc Mật Mật cắt bỏ tóc dài của Bùi Nhã Phi, tiếp theo lại tiếp tục xén, cho đến cắt bỏ đến gần da đầu, tóc chỉ còn lại một tấc thì thôi.

Đứng dậy, Lạc Mật Mật ném cây kéo đi, tiếp theo bước nhanh ra khỏi phòng.

Nghĩ cũng biết, khi thợ trang điểm cầm khăn trùm đầu trở lại phòng trang điểm, thấy tóc cô dâu bị cắt ngắn như thế sẽ sợ ngây người ra sao. Mà Bùi Nhã Phi, ngồi ở bàn trang điểm thét chói tai không dứt.

"Là ai làm? ! Là ai làm? ! Tóc của tôi, tóc của tôi!"

Thợ trang điểm vội vàng đi tới an ủi Bùi Nhã Phi, "Bùi tiểu thư, hiện tại quan trọng không phải ai cắt bỏ tóc, mà là, sắp tới giờ rồi, tiểu thư không thể cứ như vậy đi ra ngoài được?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Bùi Nhã Phi nhất thời luống cuống tay chân, vươn tay bắt lấy cánh tay thợ trang điểm lắc qua lắc lại, "Nghĩ biện pháp nhanh đi, nếu không một phen tiền tôi cũng không trả cho các cô!"

"Nếu không chúng ta dùng tóc giả đi, như vậy còn có thể cứu nguy." Thợ trang điểm bất đắc dĩ nói.

Bùi Nhã Phi nắm tóc giả để ở một bên lên đặt ở trên đầu mình, nhìn mình trong gương khóc không ra nước mắt, "Đừng cho tôi biết là ai làm, nếu không tôi sẽ không tha cho hẳn!"

Lạc Mật Mật ra khỏi phòng trang điểm bước nhanh về phía sân khấu. Hôm nay là hôn lễ của Lạc Thiếu Trạch, không có ba mẹ tham dự, Lạc Mật Mật cũng không muốn xuất hiện quá sớm. Mặc dù mới vừa xả giận, nhưng trong lòng Lạc Mật Mật một chút cũng không sung sướng, cô chỉ muốn tìm một địa phương để trốn, từ từ điều chỉnh tâm tình của mình.

"Mật Mật." Giọng nói của một người đàn ông vang lên ở phía sau, Lạc Mật Mật không khỏi rùng mình.

Là Lạc Thiếu Trạch. Giọng nói ấy quá quen thuộc với cô, nó cực kỳ giống đàn vi-ô-lông, ở bất cứ đâu đều là dồi dào từ tính như thế.

Nhưng, hiện tại Lạc Mật Mật một chút cũng không muốn gặp anh.

"Mật Mật, anh không nghĩ tới hôm nay em sẽ đến." Lạc Thiếu Trạch từ từ đi tới trước mặt Lạc Mật Mật, thâm tình nhìn cô, tựa hồ cô dâu hôm nay của anh là cô.

Lạc Mật Mật từ từ ngẩng đầu lên, trong con ngươi hết sức khắc chế không lộ ra một tia lưu luyến đối với anh, "Vậy sao, em làm em gái mà không tới sợ là không thích hợp."

"Em gái? Mật Mật, sao hôm nay em lại nói cái này, em luôn luôn không thừa nhận chúng ta là anh em. Huống chi em cũng có thể hiểu, trong lòng của anh chỉ có em, anh muốn người cả đời ở chung một chỗ với anh nhất cũng chính là em. . . . ."

"Thôi đi." Lạc Mật Mật bực tức cự tuyệt, "Bây giờ anh nói cái này có ý gì? Anh sắp là chồng của người khác, một người đàn ông có vợ đứng ở chỗ này nói trong lòng chỉ có em, anh không cảm thấy hoang đường sao? Mời tránh ra, em còn có rất nhiều chuyện muốn làm."

Lạc Mật Mật cố gắng từ bên cạnh Lạc Thiếu Trạch rời đi, nhưng không có thành công, ngược lại bị Lạc Thiếu Trạch níu lại. Chỉ thấy Lạc Thiếu Trạch nhanh chóng móc ra một hộp trang sức từ trong quần áo ra, đưa tới trước mặt Lạc Mật Mật nhẹ nhàng mở ra, một sợi dây chuyền màu bạc treo một chiếc nhẫn, đã cũ nhưng vẫn rất sáng ngời.

"Em còn nhớ rõ cái này không?" Lạc Thiếu Trạch giơ lên trước mặt Lạc Mật Mật, thâm tình nhìn cô.

Lạc Mật Mật chăm chú nhìn, vẻ mặt đột nhiên kích động không thôi.

Làm sao sẽ không nhớ rõ vật này đây? Lúc nhỏ, Lạc Mật Mật thường kêu muốn gả cho anh trai làm vợ, hơn nữa bọn họ thích chơi trò gia đình nhất. Có một lần, Lạc Thiếu Trạch trộm chiếc nhẫn của mẹ đeo vào ngón tay của Lạc Mật Mật, như tiểu đại nhân nói với Lạc Mật Mật, "Từ nay về sau, em chính là vợ của anh rồi."

Mặc dù khi đó còn nhỏ nhưng Lạc Mật Mật lại coi vật này trở thành trân bảo mà giữ gìn. Sau đó, cô còn lấy sợi dây chuyền bạc xuyên qua đeo lên trên cổ của mình rất nhiều năm. Nhưng không biết đánh mất từ lúc nào, từ đó về sau Lạc Mật Mật không tìm được nữa. Mỗi khi nhớ tới, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bởi vì trong lòng cô, chiếc nhẫn đó đại biểu cô đã gả cho Lạc Thiếu Trạch, mặc dù đó không phải là thật.

Nhưng, không nghĩ tới, chiếc nhẫn thất lạc nhiều năm cứ nhiên ở trong tay Lạc Thiếu Trạch, hơn nữa còn giữ đầy đủ như thế.

"Mật Mật, chiếc nhẫn này là anh lấy từ chỗ của em, ha ha, khi đó nhỏ, không thông qua sự đồng ý của em liền lấy đồ, nhưng mà anh vẫn dụng tâm giữ gìn, anh tin tưởng trò chơi lúc còn nhỏ, anh cũng quý trọng ý nghĩa của nó."

Chiếc nhẫn bạc phản xạ ánh sáng xinh đẹp, nó mang theo tình cảm của hai người, đồng thời cũng ký thác ý nghĩa phi phàm. Lạc Mật Mật si ngốc nhìn chiếc nhẫn, vẫn không nhúc nhích cũng không có né tránh. Lạc Thiếu Trạch đứng ở bên cạnh lẳng lặng đến gần cô, cầm chiếc nhẫn lên từ từ đeo vào cổ của Lạc Mật Mật, con người thâm tình không có rời khỏi Lạc Mật Mật nửa bước.

"Mật Mật, cho nên anh kết hôn với Bùi Nhã Phi là có nỗi khổ tâm, em phải tin tưởng trong lòng của anh chỉ có em, vẫn là câu nói kia, em phải kiên trì." Dừng lại mấy giây, Lạc Thiếu Trạch khẽ cúi đầu, cố gắng hôn cái trán của Lạc Mật Mật.

Nhưng ngay khi sắp sửa đến gần trong nháy mắt đó, Lạc Mật Mật đưa tay đẩy Lạc Thiếu Trạch ra, con mắt lạnh lùng nâng lên, "Bây giờ anh nói cái này là muốn nói cho em biết phải chờ anh sao? Anh quá ích kỷ, mình đã là chồng của người khác, còn muốn biến em thành tiểu tam (=vợ nhỏ) của anh sao?"

"Mật Mật, anh tuyệt đối không có ý này. . . . ." Lạc Thiếu Trạch kích động nói không mạch lạc.

"Được rồi, đừng nói nữa!" Lạc Mật Mật quay mặt sang một bên, "Anh nên đi xem cô dâu của mình đi, sợ rằng cô ta đang gặp vấn đề rất lớn đấy. . ."

..."

Một loại cảm giác chằng lảnh ập vào lòng, Lạc Thiếu Trạch giống như thấy được trên người Lạc Mật Mật có U Linh nghịch ngợm đang cười, không khỏi bắt đầu sợ hãi, "Mật Mật, chẳng lẽ em đối với Bùi Nhã Phi. . . ."

"Yên tâm, không chết được." Nói xong, Lạc Mật Mật nhanh chóng rời đi, cũng không quay đầu lại.

Có thể cảm thấy sau lưng Lạc Thiếu Trạch chạy đến phòng trang điểm, trong lòng Lạc Mật Mật bắt đầu khó chịu. Cô chậm rãi giơ cánh tay lên, nhẹ nhàng sờ sợi dây chuyền đeo trên cổ, lạnh lùng cười, "Lạc Mật Mật, cô cắt bỏ tóc của người phụ nữ kia chẳng lẽ chính là vì muốn cho Lạc Thiếu Trạch có cơ hội đi quan tâm cô dâu sao? Buồn cười."

Hôn lễ tiến hành bình thường.

Nhìn Bùi Nhã Phi tóc dài phất phới, nụ cười rục rờ kéo Lạc Thiếu Trạch đi về phía lễ đường, trong lòng Lạc Mật Mật như bị ai xé rách rất khó chịu.

Cô không thèm để ý Bùi Nhã Phi có phải hoàn hảo như lúc ban đầu hay không, cô là để ý là người bên cạnh cô dâu, là người mà kiếp này mình cực kỳ quan tâm, cực kỳ không thể bỏ lỡ.

Cô ngoan cường chịu đựng, nhưng cho dù cô kiềm nén thế nào, nước mắt vẫn đọng đầy trong con ngươi.

Chính mình tới đây làm gì? Là muốn cho mình đi chịu khổ sao? Thật là chuyện cười, biết rất rõ là mình không chịu nổi trường hợp này, tại sao còn phải cắn răng kiên trì!

"Cô là muốn hoàn toàn buông tha cho mình sao?" Giang Khải đã đứng ở bên cạnh Lạc Mật Mật quan sát đã lâu, chẳng qua là Lạc Mật Mật không có

phát hiện mà thôi, "Vẫn là suy nghĩ muốn thiêu đốt vết thương của mình thêm lần nữa hả?"

Lạc Mật Mật mắt lóe ra lệ lắc lư nhìn sang Giang Khải, tiếp theo quay đầu lại lạng lẽ xoa xoa nước mắt đã chảy ra, "Ai cần anh lo, Giang Tiểu Khai, anh nên làm tốt bốn phận rể phụ của mình đi, bớt can thiệp vào chuyện của tôi, tôi rất tốt."

"Cô thật rất tốt sao?" Giang Khải tiến tới trước mặt Lạc Mật Mật, hứng thú xem xét, "Nhìn bộ dạng của cô, không giống bộ dạng rất tốt nha."

Lạc Mật Mật nâng lên cặp mắt, trừng mắt một cái.

Người đàn ông này thật làm cho người ta chán ghét, sao địa phương nào cũng có anh vậy! Tính ra mình thật xui xẻo, mình không chọc nổi sao không nhanh trốn thoát đi? !

Thừa dịp Giang Khải dời lực chú ý đến sân khấu, Lạc Mật Mật nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Từ vườn hoa ra ngoài, Lạc Mật Mật vốn định đi bộ, nhưng mới vừa bước ra, liền nghe thấy trên sân khấu loạn thành một mảnh.

"Thế nào? Chẳng lẽ là Thiếu Trạch đã xảy ra chuyện gì sao?" Lạc Mật Mật không kịp nghĩ nhiều, bước nhanh chạy về phụ cận sân khấu. Nơi đó đã đông người huyên náo, loạn thành một mảnh.

Trên sân khấu Bùi Nhã Phi vốn là phải cùng Lạc Thiếu Trạch đối mặt với cha xứ tuyên thệ, nào ngờ khăn trùm đầu của mình bị dậu phụ sau lưng không cẩn thận kéo xuống, kéo theo tóc giả cùng nhau rơi xuống đất, đồng loạt tóc ngắn trong nháy mắt tiến vào tầm mắt của mọi người. Làm cho mọi người ở đây bao gồm Lạc Thiếu Trạch cũng rất kinh hãi.

Nhưng Lạc Thiếu Trạch rất nhanh liền phản ứng kịp, vội vàng nhặt khăn trùm đầu trên đất lên cùng tóc giả đặt ở trên đầu Bùi Nhã Phi đang thét chói tai liên tiếp, cố gắng đội lên cho cô, nhưng là làm sao cũng làm không được.

"Tại sao có thể như vậy? ! Nhất định là có người muốn chơi em, nhất định là có người muốn bêu xấu em. . . . ." Đã sớm gấp đến độ dậm chân tại chỗ lúc này Bùi Nhã Phi chỉ còn lại nhếch nhác cùng oán trách.

Lạc Thiếu Trạch không nói gì. Anh biết, lúc này mình chỉ có thể an ủi tốt Bùi Nhã Phi, dù sao người phụ nữ trước mắt này bây giờ đang chịu đựng một loại nhục nhã.

Vì vậy, anh nhanh chóng sửa sang lại tóc giả, nhưng coi như lúc thợ trang điểm đi lên lần nữa sửa sang lại, sợ rằng cũng đã trễ.

Định kéo tóc giả trong khăn trùm đầu xuống, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng linh hoạt đặt khăn lại trên đầu Bùi Nhã Phi, đưa tay vỗ bả vai của cô.

"Không có chuyện gì, cô vẫn rất đẹp."

Một câu nói an ủi nhất thời làm cho mọi người ở đây hơi bị kinh ngạc, cũng làm cho Bùi Nhã Phi đứng ở bên cạnh nhất thời cảm động chảy ra nước mắt. Tất cả mọi người vì chú rể si tình mà đứng dậy, tiếng vỗ tay như sấm.

Nhưng, đứng dọc theo đám người, một mình Lạc Mật Mật tinh thần chán nản.

Mặc dù trong cơn tức giận cắt đi tóc của Bùi Nhã Phi, nhưng cô không nghĩ muốn đi bêu xấu cô ta. Tại sao cô lại cảm thấy trò đùa dai của mình ở trong hôn lễ này lại trợ giúp Bùi Nhã Phi, trở thành chất xúc tác tình cảm của bọn họ. Sao Lạc Mật Mật lại cảm giác người buồn cười nhất nơi này không phải là Bùi Nhã Phi, ngược lại chính là cô.

Từ từ thối lui khỏi đám người, trong nháy mắt quay người lại, Lạc Mật Mật nhẹ nhàng nâng con mắt thu hút, một lần cuối cùng liếc mắt nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Người đàn ông này, mình càng ngày càng không hiểu rồi, người đàn ông này, từ nay cách xa mình đi.

Trở lại sảnh lớn, đột nhiên Lạc Mật Mật có cảm giác không biết đi nơi nào. Cả người giống bị hút hết linh hồn, ngây ngô dại dột. Cô biết là, tối nay 'phòng tổng thống' đắt tiền nhất ở nơi này chính là nơi Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi Động Phòng Hoa Chúc. Hôm nay cô không nên nán lại chỗ này.

Điện thoại di động chợt rung xuống. Là tin nhắn của Văn Y.

"Mật Mật, cậu vẫn khỏe chứ?"

Lúc này chỉ có Văn Y lo lắng cho mình có tốt hay không, có phải vẫn còn bị thương hay không. . . . . Nhưng, cô rất tốt nha, đúng vậy, cô rất tốt.

Lạc Mật Mật cắn chặt môi, cho đến khi mùi máu tanh tràn đầy khoang miệng, cô mới từ từ ngưng dùng sức.

"Văn Y, mình rất khỏe. Yên tâm."

Tin nhắn phát ra, Lạc Mật Mật loay hoay cắm đầu ngã vào quỳ rượu, một mình muốn uống rượu đỏ.

Đêm tối thật nha. Một ngày bận rộn khiến Lạc Thiếu Trạch không có cơ hội đi tìm Lạc Mật Mật mà anh cực kỳ lo lắng. Lúc này, khi đã rảnh rỗi, lại nhớ đến cô.

Bên cạnh là người phụ nữ nhớ thương anh bao năm, còn người phụ nữ mình cực kỳ lo lắng không biết bây giờ ở nơi nào. Lạc Thiếu Trạch bắt đầu

nhức đầu, trong lòng đột nhiên có cảm giác đặc biệt phiền muộn trong trái tim.

"Thiếu Trạch, rốt cuộc chúng ta cũng kết hôn, rốt cuộc chúng ta có thể ở cùng một chỗ, chúng ta uống một ly nào." Bùi Nhã Phi mặc sườn xám lửa đỏ, một tay bưng một ly cao cổ, hưng phấn mà quyến rũ đi đến bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, ngồi ở trên đùi của anh.

Lần này, ngược lại khiến nhất thời cả người Lạc Thiếu Trạch không được tự nhiên, anh cứng rắn đứng thẳng người, không dám nhúc nhích nhìn người phụ nữ quyến rũ trước mắt này.

Tất cả tới quá nhanh. Lạc Thiếu Trạch còn không có làm rõ ràng rốt cuộc là cái tình trạng gì, bên miệng của mình đã kề sẵn một ly rượu đỏ, cứng rắn bị người đổ vào.

"Thiếu Trạch, chúng ta đến với nhau không dễ dàng, anh biết không, em đợi ngày này đã rất lâu rồi. Tối nay, hãy để cho em chăm sóc anh thật tốt đi." Bùi Nhã Phi thuận tay đặt cái ly ở trên khay trà, đôi môi lửa đỏ từ từ đến gần Lạc Thiếu Trạch, đôi tay cũng bắt đầu từng bước từng bước cởi nút áo sơ mi của Lạc Thiếu Trạch ra.

Con người Lạc Thiếu Trạch trợn to tiếp xúc với ánh mắt của Bùi Nhã Phi, mắt thấy mỹ nhân kiều diễm sắp dính vào mặt mình, Lạc Thiếu Trạch giật mình một cái, thuận tay đẩy Bùi Nhã Phi tới trên ghế sa lon bên cạnh.

"Làm sao vậy? Thiếu Trạch. . . . ." Đôi tay của Bùi Nhã Phi chống đỡ ở ghế sa lon, tràn đầy kinh ngạc mà nhìn Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch cuống quýt sửa sang lại quần áo của mình, ngồi thẳng người không nhìn tới Bùi Nhã Phi, "Cô đi tắm rửa trước đi, mệt mỏi một ngày sao còn không thay quần áo!"

Vốn cho là mình bị Lạc Thiếu Trạch cự tuyệt, nhưng vừa nghe như vậy trên mặt Bùi Nhã Phi liền lộ ra nụ cười.

"Em biết rồi, em lập tức đi ngay tắm thay quần áo ngay, sau đó cùng anh nha." Ngón tay thon dài xẹt qua cổ của Lạc Thiếu Trạch, Bùi Nhã Phi loay hoay đường cong hoàn mỹ của mình, mang theo ánh mắt mê người mỉm cười nhẹ nhàng đi về phía phòng tắm.

Khóe mắt thấy Bùi Nhã Phi từ từ vào phòng tắm, Lạc Thiếu Trạch liền bắt đầu không ngồi yên. Lúc này tâm tựa như vạn con kiến đang cắn xé, làm cho anh khó chịu vô cùng. Một cảm xúc muốn chạy trốn dục niệm ở trong đầu Lạc Thiếu Trạch không ngừng hiện lên, làm cho anh ngồi không yên đứng không xong.

Không thể như vậy, Nhã Phi là vợ của anh, anh cũng không thể như vậy.

Mặc dù trong cuộc đời Lạc Thiếu Trạch có vô số phụ nữ, nhưng lúc này anh lại không nổi một chút hứng thú với Bùi Nhã Phi, thậm chí còn muốn chạy trốn. Anh biết, tối nay coi như mình lưu lại, sợ rằng chỉ mang đến vũ nhục cho Bùi Nhã Phi.

Thay vì như vậy, nên chạy trốn sớm một chút, ít nhất trong lòng của anh không cho phép xảy ra, Lạc Thiếu Trạch không nghĩ nhiều. . . . .

Nhanh chóng đứng lên, Lạc Thiếu Trạch bước nhanh đi về phía cửa, đưa tay kéo cửa chính hoa lệ, đột nhiên trong khoảnh khắc đó, Lạc Thiếu Trạch không nhận được liếc nhìn bóng dáng trong phòng tắm.

"Nóng quá!" Lạc Thiếu Trạch tập tễnh đi trong hành lang, một cỗ nóng ran không ngừng lăn lộn toàn thân, giống như là một con mãng xà hung mãnh xông chuồng thoát ra, không ngừng khuấy động dục vọng ma quỷ đó.

"Đáng chết! Không nghĩ tới cô ta lại biến thành như vậy! Tôi còn muốn đối xử tốt một chút với cô, tôi cứ nghĩ do tôi không quả quyết làm tổn

thương cô, cô lại dám bỏ thuốc vào rượu của tôi!" Lạc Thiếu Trạch hung hăng nhìn chăm chăm, lão đảo bước tới phía trước.

Đôi tay không khống chế được xé rách cổ áo, cảm xúc nóng ran khiến cả người Lạc Thiếu Trạch vô lực, mồ hôi đầm đìa.

"Làm thế nào đây, hiện tại chỉ sợ là tìm không thấy lối ra cái khách sạn này rồi, ngay cả sảnh lớn mình cũng không có hơi sức mà đi. . . . . ***, trong hành lang lại không có một người, nên làm cái gì đây? !"

Lạc Thiếu Trạch dựa vào một chút ý thức còn sót lại, khống chế mình cố gắng đi về phía trước, anh nghĩ tìm người khác cho mình gian phòng, nhưng lúc này thân thể đã không hề nữa nghe anh chỉ huy, mặc cho anh làm sao làm đều không đi được nữa. . . . .

Vung tay lên, cả người Lạc Thiếu Trạch ngồi xuống trước cửa một gian phòng. Cửa phòng không có khóa chặt, tiếp theo cả người liền đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Nặng nề ngã trên mặt đất, trong bóng tối không thấy rõ kết cấu trong phòng, nhưng trong mơ hồ Lạc Thiếu Trạch có thể ngửi thấy trong nhà tràn đầy mùi rượu nồng nặc, cách đó không xa trên giường, một người say rượu đang ngủ say.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm thấy cây đuốc thiêu đốt trước ngực càng ngày càng lớn, anh cũng không kiềm chế được bắt đầu cởi nút áo ra, cởi áo khoác trên người xuống.

Suy nghĩ vẫn đục ở bên trong, Lạc Thiếu Trạch lục lọi dọc theo sàng nhà, dùng sức đi lên, thuận thể nằm cạnh người trên giường.

Mùi thơm ngát của mái tóc xông vào cánh mũi, mùi thơm cơ thể phụ nữ hòa lẫn vào mùi thơm rượu đỏ tựa như một dòng nước ấm trôi vào bộ ngực Lạc Thiếu Trạch.

Khống chế không được, cánh tay của anh vươn ra. Chợt lòng bàn tay mò tới một cái vòng tròn tròn, mềm mại, ấm nóng.

"Đáng chết, đây là một người phụ nữ, còn *** không có mặc quần áo! Mẹ kiếp, ông trời người thật biết nói đùa, chẳng lẽ hôm nay lại muốn trêu chọc mạng của anh sao?!"

Lạc Thiếu Trạch vốn là chỉ muốn ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, nhưng không khéo lại ngủ trên giường phụ nữ.

Tư tưởng còn có thể phân biệt thị phi, Lạc Thiếu Trạch không muốn ăn bữa tối miễn phí này, vì vậy dùng hết toàn lực lật người, cố gắng ngồi dậy rời đi.

Thật vất vả đi được nửa đoạn, đùi của người phụ nữ đó đột nhiên hạ xuống, một cái đánh Lạc Thiếu Trạch trở về trên giường. Tiếp đến, là tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng rơi vào trên bộ ngực của anh.

Mẹ kiếp! Đây là muốn mạng của anh sao?

Vốn là ngực bị lửa đốt không khống chế được, cứ như vậy, Lạc Thiếu Trạch chỉ cảm giác bảo bối trong đũng quần không có tiền đồ dựng lên, chôn ở trong quần tây nhìn anh, chờ đợi hiệu lệnh.

"Không phải là tôi vô si, là cô dẫn dụ, vậy cũng chớ trách tôi không khách khí!"

Giọng nói qua kẽ răng phun qua, Lạc Thiếu Trạch dùng sức lật người, một cái liền đặt con mồi ở phía dưới. Trước kia đều nhìn đủ loại phụ nữ cởi quần áo, bây giờ lại không cần phí sức, lại đụng phải con mồi trần như nhộng, xem ra hôm nay vận khí của Lạc Thiếu Trạch không tệ.

Bàn tay trắng kiện không ngừng vuốt ve qua lại hai ngực của cô, giống như là đang sờ soạn một tác phẩm nghệ thuật, nghiêm túc và ý vị sâu xa,

thình thoảng còn đi siết chặt điểm mềm mại ở giữa.

Đôi môi khêu gợi mút thật chặt hai cánh môi mềm mại kia, giống như là càng hút lại càng không đủ, không ngừng thăm dò, không ngừng xông vào, cho đến khi hai môi dung hợp, răng lưỡi bắt đầu hỗn chiến. . . . .

Lạc Thiếu Trạch không ngừng ra sức hôn cổ gáy cùng lỗ tai, bàn tay không ngừng được chạm tới bộ phận cực kỳ nhạy cảm của cô, cho đến khi đốt một ngọn lửa lớn lên người cô gái đó, đến khi khuôn mặt cô hồng hồng, mới chậm rãi tuột xuống, hôn giữa bộ ngực trơn mịn cùng hai điểm khêu gợi.

Lạc Thiếu Trạch tập trung toàn bộ lực chú ý, lần đầu tiên anh cảm giác mình lại kiên nhẫn ở những chỗ như vậy, cứ như vậy từ từ thưởng thức, trước kia đều là như hổ đói.

"A ~" Người phụ nữ bắt đầu có phản ứng, không khống chế được từ từ kêu lên, đôi tay cũng không ngừng nắm chặt gối nằm, cho đến khi người đàn ông chạm tới nửa người nhạy cảm phía dưới, cô mới đột nhiên thức tỉnh, bắt được lưng của Lạc Thiếu Trạch.

"Anh là ai? Nói cho tôi biết! Mau, nói cho tôi biết!" Người phụ nữ vừa dùng sức thét lên, vừa không kiên nhẫn hỏi thăm tên tuổi Lạc Thiếu Trạch.

Nhưng, căn bản Lạc Thiếu Trạch không có tính trả lời cái vấn đề này, cho đến khi vũ khí của anh lại một lần nữa cương cứng, liền không quan tâm nhiều như vậy nhấn lên. . . . .

Lần thứ nhất, lần hai, lần ba. . . . .

Người đàn ông không ngừng đòi lấy thân thể của người phụ nữ, chiếc giường rung động đầy tiết tấu. . . . .

Có lẽ là do thuốc trong người Lạc Thiếu Trạch chưa hết, có lẽ là do chất cồn vẫn còn ở tác quái trong người cô, khi Lạc Thiếu Trạch mới vừa ngã xuống trong nháy mắt, một cánh tay khoát lên, người phụ nữ đó thế nhưng nằm ở trên người của Lạc Thiếu Trạch.

"Ha ha, cô làm cái gì nha, chẳng lẽ là muốn ném thử tư vị Nam Hạ Nữ Thượng sao? Lạc Thiếu Trạch vung vẩy mồ hôi, không ngừng vuốt ve da thịt trơn mịn của người phụ nữ.

"Anh lại dám nói ra như vậy, nếu đã bắt đầu, vậy tôi sẽ để cho anh ném thử một chút lợi hại của bản cô nương!"

Tóc dài xẹt qua da thịt vàng nhạt, Lạc Thiếu Trạch cảm thấy phần dịu dàng này đã chảy vào máu của anh, làm cho cả người anh bắt đầu tê tê .

Đầu lưỡi của người phụ nữ nhẹ nhàng lướt qua trên da thịt anh, thỉnh thoảng dùng răng hung hăng cắn một cái, phần trêu đùa này khiến Lạc Thiếu Trạch cảm giác như bay lên trời như rớt xuống đất. . . . .

"Ôi mẹ nó, cô cứ nhiên dùng miệng? ! . . . . ." Lạc Thiếu Trạch nâng lên cổ, nhìn người phụ nữ ở dưới thân thể của mình không ngừng hành động, lửa nóng trong lòng lại một lần nữa bắt đầu sống lại.

Thân thể dựng thẳng ở trên người dùng sức vận động , đêm hôm đó, Lạc Thiếu Trạch trọn đời khó quên. . . . .

Ngày thứ hai, ánh mặt trời sáng rõ xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ từ từ chiếu vào, nhấp nhóang đánh vào trên mặt Lạc Thiếu Trạch, nhẹ nhàng đánh thức.

Lạc Thiếu Trạch mở mắt ra, quay đầu nhìn một chút gối bên cạnh, người phụ nữ đã sớm không biết đi nơi nào, nhìn giày vớ cùng quần áo của mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha, náo loạn tối hôm qua đều là mộng nha, sao lại giống như Liêu Trai quá vậy, cả đêm đều cùng chơi đùa cùng hồ ly tinh!" Lạc Thiếu Trạch từ từ đứng dậy, cầm áo sơ mi trên đất lên mặc vào, khóe miệng còn treo một nụ cười vẫn chưa thỏa mãn, "Nhưng vừa nhắc tới, người tối hôm qua đúng là ăn ngon thật, nếu là thật, vậy lần này anh kiếm lợi lớn rồi!"

Nhặt quần cùng giầy lên, Lạc Thiếu Trạch nhanh nhẹn mặc quần áo tử tế, xoay người muốn rời đi, chợt xoay người, từ từ đi đến giường.

Giơ tay cầm chăn lên, trên giường màu trắng nở rộ một đóa hoa hồng thật chói mắt.

"Ôi mẹ nó, thì ra đều là thật, hơn nữa tối hôm qua lại cùng người đó ở cùng một nơi!" Lạc Thiếu Trạch nặng nề ném chăn xuống, lần nữa hiện lên nụ cười lưu manh, "Nhưng kỹ thuật này cũng không giống như là lần đầu nha! Mặc kệ nó, nếu là ông trời ban thưởng, sao lại không ăn."

Khinh thường quay người lại, chợt một đạo ánh sáng màu bạc trắng tiến vào trong mắt.

Ở trên đầu giường tủ, Lạc Thiếu Trạch giống như nhìn thấy đồ trang sức đặc biệt.

Soải bước lớn lên trước, Lạc Thiếu Trạch từ từ ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng cầm lên. Chợt, sắc mặt Lạc Thiếu Trạch trở nên xanh mét, trong con ngươi đen bóng hiện lên một tia ánh sáng kinh ngạc.

"Làm sao lại như vậy? ! Làm sao lại như vậy? ! . . . . . Chẳng lẽ tối hôm qua người đó là cô ấy? ! . . . . ."

Trong tay là chiếc nhẫn bạc giống như là một trái Lựu đạn nổ tung, chói mắt như vậy, khiến bàn tay đau đớn. Dây chuyền màu bạc đã bị kéo đứt, nhưng Lạc Thiếu Trạch vẫn có thể nhận ra, vật này chính là ngày hôm qua anh tự tay đeo cho Lạc Mật Mật.

~~~~ tổng giám đốc nhiệt cừng chiều cực cừng bé nhỏ ~~~~ hoa lệ lệ
tuyển phân cách ~~~~~

Tối hôm qua, Bùi Nhã Phi từ trong phòng tắm ra ngoài, không tìm được bóng dáng của Lạc Thiếu Trạch, vô luận cô gọi diên thoại bao nhiêu lần, đối phương vẫn không nhận, điều này làm cho cô vô cùng cảm tức.

Tóc còn ướt không còn kịp nữa thối khô, Bùi Nhã Phi cứ như vậy si ngốc ngồi ở bên giường đợi suốt cả đêm. Cho đến khi ánh mặt trời chói mắt rải đầy 'phòng tổng thống', Lạc Thiếu Trạch mới kéo thân thể mệt mỏi trở về phòng.

Thấy Lạc Thiếu Trạch đi vào, Bùi Nhã Phi đỏ mắt thù hận nhìn người đàn ông trước mắt này, cô rất hận, rất phẫn nộ.

Chợt, không đợi Lạc Thiếu Trạch ngồi xuống, Bùi Nhã Phi bước một bước dài xông lên phía trước, một phát bắt được cổ áo của Lạc Thiếu Trạch, dùng sức kéo xuống.

Dấu móng tay đỏ rực rơi vào trên cổ Lạc Thiếu Trạch, đồng thời lộ ra tràn đầy vết hôn lợt vào tầm mắt của Bùi Nhã Phi.

Đột nhiên tập kích như vậy khiến Lạc Thiếu Trạch theo bản năng tự vệ, vung cánh tay đẩy Bùi Nhã Phi xuống đất. Xé rách đau đớn ở trên cổ lan tràn ra, Lạc Thiếu Trạch che vết thương, cặp mắt tức giận nhìn về phía Bùi Nhã Phi, "Cô điên rồi sao? ! Cô ở đây làm gì? !"

"Anh mới điên rồi ! Lạc Thiếu Trạch, anh khốn kiếp!" Bùi Nhã Phi ngồi dưới đất lúc này tựa như dã thú phát điên, cả người tức giận tới mức phát run, "Anh cứ nhiên ở đêm tân hôn ra đi không từ giả, hơn nữa. Hơn nữa sau lưng em cùng người phụ nữ khác lên giường!"

Bùi Nhã Phi làm sao sẽ biết? Chẳng lẽ anh nói rõ ràng như vậy sao? Trên mặt của anh cũng không có viết hai chữ "Ngoại tình" nha!

"Cô đừng náo loạn." Lạc Thiếu Trạch có điểm chột dạ, từ từ ngồi lên ghế sa lon, trốn tầm mắt của Bùi Nhã Phi.

Bùi Nhã Phi vọt một cái từ dưới đất đứng lên, nhanh chóng đi tới bàn trang điểm bên lấy gương ném tới trước mặt Lạc Thiếu Trạch, "Chính anh xem một chút, trên cổ anh đều là những thứ gì?"

"Còn có thể có cái gì, không phải là dấu móng tay của cô!" Lạc Thiếu Trạch cầm gương soi lên, trên cổ đều là vết hôn hồng hồng, nhất thời liền không nói gì.

Trong nháy mắt Bùi Nhã Phi không thể tiếp tục chịu được Lạc Thiếu Trạch lạnh lùng như vậy, nước mắt như suối trào chảy ra, "Lạc Thiếu Trạch, anh cư nhiên phụ em, coi như anh không muốn cùng em lên giường, anh cũng không thể ở đêm tân hôn cùng người phụ nữ khác làm loại chuyện đó chứ? Anh làm như vậy là vũ nhục em anh biết không? !"

"Còn không phải là bởi vì cô hạ thuốc sao!" Lạc Thiếu Trạch cúi đầu, giọng buồn buồn như cũ lộ ra tức giận phát ra từ nội tâm.

Đang khóc đột nhiên im bật, Bùi Nhã Phi nhìn chăm chăm bóng lưng Lạc Thiếu Trạch, "Anh cho rằng em nguyện ý sao? Em muốn cho anh và em chân chính ở chung một chỗ. Những thứ này không phải là chúng ta vẫn muốn sao."

"Cô câm miệng! Suốt ngày cô hồ đồ như vậy, tới khi nào thì mới xong? ! Bùi Nhã Phi, nếu cô không hạ thuốc thì tôi cũng sẽ không cùng Mật Mật như vậy." Lời vừa nói ra khiến Lạc Thiếu Trạch ngồi ở bên này sững sờ .

***, Mình không muốn nói vậy nha, chuyện này tuyệt đối không thể nói cho Bùi Nhã Phi, kết quả lại lỡ lời nói ra! Anh đã có lỗi rất lớn với Mật Mật, mà như vậy nữa.

"Lạc Mật Mật! Anh nói là tối hôm qua anh cùng Lạc Mật Mật ở chung một chỗ?" Bùi Nhã Phi khom lưng chậm rãi mà tới gần Lạc Thiếu Trạch, vẻ mặt cực kỳ rối rắm.

Lạc Thiếu Trạch đứng dậy, lần đầu tiên anh muốn làm một đào phạm, "***, sáng nay cũng không nên trở về."

Mới vừa đứng dậy liền bị Bùi Nhã Phi hung hăng níu lấy, cặp mắt tràn đầy lửa giận giống như là lò nung nóng bỏng chiếu vào gương mặt của Lạc Thiếu Trạch, "Lạc Thiếu Trạch, anh chính là một cầm thú!"

"Đúng, tôi là cầm thú, cái gì cũng đều sai. Tôi không nên làm tổn thương Mật Mật như vậy, tội của tôi." Hai tay Lạc Thiếu Trạch ôm đầu, khổ sở như hồng thủy xâm thực linh hồn.

"Đến bây giờ anh còn cho rằng anh có lỗi nhất chính là với Lạc Mật Mật sao? Sao anh không nghĩ người anh có lỗi nhất chính là em? Hai anh em các anh cứ nhiên đối đãi với em như vậy, em sẽ không bỏ qua cho hai người, em sẽ không bỏ qua cho anh, Lạc Mật Mật!"

Bùi Nhã Phi điên cuồng giống như bóng cao xu bị xì chọt xoay người chạy ra cửa, Lạc Thiếu Trạch đứng ở phía sau định thần nhìn lại, theo bản năng đuổi theo, một tay lấy ôm lấy, "Nhã Phi, không cần, tất cả lỗi đều là tôi, cô trách tôi, mắng tôi, như thế nào đều được, xin cô không cần đẩy vào trên người Mật Mật. Tôi đã không tìm được cô ấy, tìm khắp không tới cũng không thấy."

Sau khi xác nhận người tối hôm qua chính là Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch liền giống như điên gọi điện thoại tìm kiếm khắp nơi, nhưng không có một chút tin tức. Anh liên lạc đến trường học, tìm Văn Y, ra lệnh cho Tô Trạch cùng Mạc Triết Hiên tìm kiếm khắp nơi, thậm chí anh cũng liên lạc với Giang Khải, cũng không thu hoạch được gì.

Vốn tưởng rằng mình đã khống chế tốt nội tâm đau đớn của mình, muốn trở về phòng xem một chút tình trạng của Bùi Nhã Phi, kết quả là nói lỡ miệng. Xem ra trong lòng vẫn lo nghĩ chuyện này, ở nơi nào cũng sẽ lộ ra dấu vết.

Bùi Nhã Phi đột nhiên dừng lại kích động xông ra ngoài, đứng tại chỗ, ở trong ngực Lạc Thiếu Trạch, ngây ngốc nở nụ cười.

"Lại là Lạc Mật Mật, xem ra trong lòng của anh chỉ có Lạc Mật Mật, xem ra hôn nhân của chúng ta chính là một chuyện cười! Lạc Thiếu Trạch, sao em lại ngốc nghếch đi yêu anh, quan tâm anh như vậy, thì ra trong lòng của anh đã sớm có người khác, dù em cố gắng thế nào, đều vô pháp trở lại trong lòng của anh rồi, vậy sao? Nhưng, anh làm những thứ này, anh sẽ bồi thường cho em thế nào? !" (Editor: em lạy chị)

Một câu nói, hoàn toàn biểu lộ không bỏ sót dã tâm của Bùi Nhã Phi.

Lạc Thiếu Trạch từ từ buông đôi tay ra, cũng không nhìn người phụ nữ trước mắt này nữa, "Bồi thường? Đúng, tôi bồi thường cho cô, cô nói đi cô muốn bồi thường thế nào."

"Cho em 20 triệu, ngay bây giờ." Bùi Nhã Phi từ từ xoay người, trong ánh mắt lạnh lùng tràn ngập suy nghĩ không thấu.

Lạc Thiếu Trạch đứng lảng lảng ở nơi nào, không nói gì.

Thật ra thì, 20 triệu đối với Lạc gia mà nói chỉ như trâu mất sợi lông, một hành động đơn giản của Lạc gia là có thể kiếm được còn nhiều hơn so với cái này, nhưng, đến bước này, Bùi Nhã Phi không nói gì khác, há miệng là đòi tiền, trong lòng Lạc Thiếu Trạch vẫn rất căng thẳng.

Ban đầu Bùi Nhã Phi bức bách anh kết hôn, Lạc Thiếu Trạch đang vụng trộm điều tra qua Bùi Nhã Phi. Anh biết người phụ nữ này ở bên ngoài

thiếu rất nhiều nợ đánh bạc, tiến vào Lạc gia nhất định là có một chút mục đích.

Nhưng là không nghĩ tới lại nhanh như vậy, càng để cho anh không nghĩ tới, anh lại tự tay mình cho cô cơ hội này.

Cơ hội này là chuyện đương nhiên, thế thì thuận nước đẩy thuyền.

"Tốt, tôi cho cô, nhưng tôi muốn cô nhớ trước khi kết hôn chúng ta nói qua những gì." Lạc Thiếu Trạch đi tới trước cặp công văn, lấy ra chi phiếu viết thật nhanh.

Bùi Nhã Phi nhận lấy chi phiếu, khóe miệng mím lại vẻ mỉm cười, "Ha ha, em nhớ được cái gì? Em chỉ nhớ, ban đầu trong lời thề trước lúc kết hôn của chúng ta, em vẫn tuân thủ, mà anh, lại vi phạm."

~~~~ tổng giám đốc nhiệt cực chiều cực cưng bé nhỏ ~~~~ hoa lệ lệ
tuyển phân cách ~~~~~

Phòng cà phê.

"Bùi tiểu thư, không nghĩ tới chuyện của cô tiến triển thuận lợi như vậy, xem ra trước kia tôi thật sự xem nhẹ cô." Thuộc Oái Nương nhắc tròng mắt lên, lộ ra chút ít tán thưởng, "Không nghĩ tới, cô tâm ngoan thủ cay, so với tôi còn ác độc hơn."

Mặc áo khoác lông dê màu đỏ bên ngoài, Bùi Nhã Phi lộ ra cao quý, từ quá khứ nghèo túng không chịu nổi đến bây giờ vinh hoa phú quý, Bùi Nhã Phi tựa hồ cũng cảm thấy quá trôi chảy.

"Thật ra thì tôi cũng không có làm cái gì. Tôi chỉ là chuốc thuốc vào rượu của anh ta. Tôi cũng là phụ nữ, cũng có đòi hỏi."

"Nhưng, đây không phải là kế hoạch của cô nha!" Thuộc Oái Nương cười một tiếng.

Bùi Nhã Phi nâng khóe miệng lên, ưỡn thẳng sống lưng lên, "Bà rất thông minh, ai kêu cô nhóc kia không có mắt, đã đắc tội với tôi, tôi chỉ là muốn Lạc Thiếu Trạch xong chuyện với tôi sau đó sẽ đưa qua. . . . ."

"Ai ngờ người ta đã làm xong rồi, làm cô phí nhiệt tình của mình, hơn nữa còn làm cho cô muốn ăn mặn cũng ăn không được!" Thuộc Oái Nương hứng thú xen vào nói, nói xong giơ ly cà phê lên chặn lại khóe miệng cười nhạo.

Nhất thời Bùi Nhã Phi cảm thấy rất không thoải mái, sửa sang lại áo sau đó khinh thường nói, "Loại đàn ông này tôi còn không lạ gì, tôi muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, còn hơn người đàn ông đó nữa!"

"Cũng đúng, cô cứ như vậy, coi như cô hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), Lạc Thiếu Trạch cũng chỉ cảm thấy là mình có lỗi với cô mới khiến cô đối như vậy với hắn, không chỉ không tức giận, ngược lại còn cảm thấy áy náy với cô hơn. Cao, chiêu này thật sự là cao siêu!"

Thuộc Oái Nương dựng ngón tay cái lên, trong lòng không khỏi cười nhạo người phụ nữ này.

Thật không hiểu, làm như vậy, trừ tiền bạc còn có thể có được cái gì.

Nhưng Thuộc Oái Nương không hiểu, sau khi trải qua cuộc sống túng thiếu, Bùi Nhã Phi lại cảm thấy tiền là quan trọng nhất, quan trọng đến nỗi khiến cô có thể trả giá bằng bất cứ thứ gì. Bởi vì, cô không bao giờ muốn rơi vào cuộc sống nghèo túng bức bách đó nữa.

"Cô tính toán Lạc Thiếu Trạch như vậy. Cô không sợ có một ngày anh ta sẽ biết, cái gì cô cũng không có sao?"

Bùi Nhã Phi cười cười, "Bà cho rằng tôi sẽ cho anh ta cơ hội như vậy sao? Ngược lại là Lạc Mật Mật đó, sau ngày đó không thấy cô ta nữa. Tôi thấy, người này là một tai họa ngầm, cho nên mời bà giúp một tay tìm cô ta, hơn nữa khống chế lại, tôi nhờ như vậy bà sẽ giúp phải không?"

Thuộc Oái Nương từ từ để tách cà phê xuống, trên mặt không sợ hãi mỉm cười như cũ, "Vì cái gì tôi phải giúp cô?"

"Chẳng lẽ bà không muốn biết con gái ruột thịt của mình là ai sao?"

Sắc mặt Thuộc Oái Nương cả kinh, hít vào một hơi, "Bùi Nhã Phi, cô vẫn gây khó khăn cho tôi như vậy, cô cảm thấy chơi rất vui sao?"

"Ta không có cảm thấy chơi rất vui." Bùi Nhã Phi nhún vai một cái, khinh thường nhìn Thuộc Oái Nương, "Phải biết, chuyện như vậy đối với tôi mà nói không có gì to tát cả, tôi có thể cả đời không nói. Chỉ là, bà phải hiểu rõ, tôi không nói, bà có thể sẽ đi rất nhiều đường quanh co."

"Cô. . . . ." Thuộc Oái Nương giận đến sắc mặt trắng bệch.

Bùi Nhã Phi mỉm cười, trong con ngươi trầm thấp lộ ra đắc ý sáng rỡ, "Bà đừng tức giận nha, nếu không như vậy, tôi sẽ lấy dự án mới nhất của tập đoàn Thịnh Hành cho bà, nhưng phải chia cho tôi một nửa lợi nhuận."

"Cô thật sự là bị tiền làm cho mờ mắt rồi." Thuộc Oái Nương hít một hơi thật sâu, trầm ổn quyết tâm bình tĩnh nói, "Tốt, tôi giúp cô. Nhưng, cô phải nói cho tôi biết chừng nào thì cô nói tin tức của con gái tôi cho tôi biết!"

"Hiện tại sợ rằng còn chưa tới phiên bà nói điều kiện, hi vọng về sau bà có cơ hội này, suy nghĩ tốt điều khoản lợi nhuận đi!" Nói xong, Bùi Nhã Phi cầm lên xách tay Hermes nhanh chóng rời đi.

Thuộc Oái Nương ngồi yên giờ tách cà phê lên, uống một hơi cạn sạch, trong lúc vội vàng bị sặc ho khan không ngừng.

Từ Đại Tửu Điểm Đế Hào ra ngoài, Lạc Mật Mật giống như là mất hồn phách, cả người trở nên hỗn loạn, không biết đi đâu, cái loại cảm giác áy náy đó giống như là một tòa núi lớn đặt ở trên vai của mình, không thể thờ dốt, không cách nào thoát khỏi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 155

Ánh nắng tươi sáng, chim hót hoa thơm, nhưng trong mắt Lạc Mật Mật cũng chỉ là dư thừa. Trong lòng khó chịu, thứ gì cũng trở nên vô vị tẻ nhạt.

Lạc Mật Mật cúi đầu không biết mình đi đến địa phương nào, cầm ví da nặng nề trong d.dlqd tay khiến cô cảm thấy tràn đầy gánh nặng. Tìm một ghế đá hình răng cưa, Lạc Mật Mật nhẹ nhàng ngồi chồm hồm xuống.

"Làm thế nào đây, tối hôm qua mơ mơ màng màng làm sao lại làm chuyện đó? ! Lần đầu tiên của mình cứ như vậy mất đi, cái đó là cô lưu lại cho Thiếu Trạch. Hiện tại mình nên làm gì, mình thật sự có lỗi với anh, thật có lỗi với anh. . . . . Mình còn thể diện gì để gặp anh ấy nữa. . . . ."

Cúi đầu, Lạc Mật Mật phờ phạc rã rượi, chậm rãi từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện ra điện thoại của mình đã hết pin. Bây giờ xem ra ông trời chính là muốn trêu chọc mình, bây giờ còn có thể đi chỗ nào?

Đêm, từ từ tối. Lối đi bộ cũng càng ngày càng vắng Lạc Mật Mật đứng dậy, kéo lê thân thể mệt mỏi bước từng bước. Bây giờ cô đã sớm quên ăn cơm đi ngủ, giống như Du Hồn phiêu đảng tiến lên phía trước.

"Hắc, mà xem, cô nàng này không tệ nha! Dáng dấp có vẻ rất thù mỹ nha!" Một người đàn ông đầu trọc áo sơ mi hoa tựa trên cột d.dl.q.d điện ven đường, sờ cằm đắm đuối nói với tên Tiểu Hỏa tóc ngắn bên cạnh.

Tiểu Hỏa tóc ngắn bày đầu xem xét, cười hì hì nói, "Đúng vậy, không tệ, anh xem trên tay cô ta còn có vòng vàng, còn có cái túi xách kia đều là giá trị xa xỉ nha."

Người đầu trọc mắt nhìn người tóc ngắn gật đầu một cái, sau đó liền lặng lẽ đi theo.

Lạc Mật Mật cảm thấy mệt quá, mình cũng đã bắt đầu không khống chế được hai cái chân nặng nề của mình, tựa hồ bên trong chứa rất nhiều hạt cát, làm cho người ta mệt quá mức, kéo theo lao lực.

Trong mù mờ ngõ ngàng, Lạc Mật Mật cảm giác đột nhiên có chút choáng váng đầu, không nhìn được vịn cái trán xiêu vẹo cơ thể, lúc này chợt từ bên mặt xuất hiện một người đến, đoạt lấy túi xách trong tay Lạc Mật Mật chạy nhanh về phía trước.

Lạc Mật Mật thức tỉnh trong nháy mắt, mắt to nhìn chăm chăm về phía trước mặt rỗng giập, "Khốn kiếp, giật túi nha! Trả lại cho tôi! Trả lại cho tôi!"

Muốn nhắc chân, nhưng lúc này chân nhất định không nghe sai bảo.

Đột nhiên, một người đàn ông tóc ngắn nhảy đến trước mặt Lạc Mật Mật, một phát bắt được cánh tay Lạc Mật Mật, ân cần nói, "Xin chào, sao vậy? A, bị giật túi xách sao, tôi giúp cô đuổi theo, cô đứng ở chỗ này đừng đi đâu nha, tôi giúp cô đuổi sẽ trở về liền, đừng đi đâu..!"

Nhìn người đàn ông tóc ngắn "Ra tay tương trợ", Lạc Mật Mật thoáng có chút yên tâm ngồi sững trên đất, không biết khi nào trên cánh tay đã bị thương, toàn thân đau không chịu nổi.

Lỗ mũi đau xót, Lạc Mật Mật cũng không khống chế được mình nữa, oa oa khóc lớn lên.

Chờ thật lâu cũng không thấy hai người đàn ông quay lại, rốt cuộc Lạc Mật Mật cũng rời đi.

~~~~ tổng giám đốc nhiệt tình chiều cực cưng bé nhỏ ~~~~ hoa lệ lệ
tuyển phân cách ~~~~

"Xin chào." Giang Khải nhắm mắt lại, đưa tay từ trên tủ đầu giường lấy di động, đặt ở bên tai. Không biết ai còn ở nửa đêm canh ba gọi điện thoại cho mình, thật không có lễ phép.

"Xin chào, anh là Giang Khải tiên sinh sao? Nơi này là Cục Công An."

Giang Khải vọt một cái ngồi dậy.

Ôi mẹ nó, nửa đêm canh ba nhận được điện thoại của cục công an, so nửa đêm gặp quỷ càng làm cho người ta cảm thấy sợ hơn.

"Vâng, là tôi, người có chuyện gì sao?"

"Á, là như vậy, nơi này của chúng ta có một vị người Mỹ gốc Hoa, là một cô gái, gọi là Lạc Mật Mật, là cô ấy bảo chúng ta gọi điện thoại cho anh. Cô ấy bị cướp bóc trong đêm, bị dọa không nhẹ. Anh xem có phải anh nên tới đón cô ấy hay không."

Lạc Mật Mật? Cướp bóc?

Giang Khải đột nhiên bị thức tỉnh hoàn toàn, trong lòng nhất thời chậm chạp nhiệt tình.

Cô nhóc này đang làm cái gì, nửa đêm canh ba còn chạy ra bên ngoài. Lạc Thiếu Trạch nói rất đúng, cô nhóc này chính là một quỷ tinh linh, việc làm cô căn bản không tưởng tượng được.

Không đúng, là bị cướp rồi !

Giang Khải đột nhiên từ trên giường đi xuống, vừa mặc quần, vừa nói vào điện thoại, "Tốt, tôi lập tức đến, mời các anh chăm sóc cô ấy thật tốt."

Đứng dậy mặc áo sơ mi, đèn bàn trên tủ đầu giường lúc này bị người khác bật lên, một giọng nói mềm mại làm nũng lọt vào lỗ tai, "A Khải, anh muốn đi đâu vậy, trẻ như thế còn đi ra, người ta ở nhà một mình sẽ sợ nha."

Giang Khải vừa chỉnh lý quần áo, vừa cúi thân xuống hôn người phụ nữ lỏa thể một cái, "Bảo bối, em ngủ trước đi, bạn của anh uống rượu say, bây giờ bị cảnh sát dẫn đi, anh phải đi xem một chút."

"Cần phải đi không? Sao lại đúng ngày này mà xảy ra vậy!." Người phụ nữ quấy rầy rất là không vui.

Giang Khải mặc quần áo tử tế, quay đầu lại nhìn một chút, khóe miệng dấy lên một tia cười quý quý, "Em không ngoan rồi. Tối nay không có bồi tốt, vậy thì tối mai tiếp tục chứ sao."

Nói xong, Giang Khải cầm điện thoại di động lên cùng chìa khóa xe xông ra ngoài. Người phụ nữ ngồi ở trên giường liếc nhìn cửa chính bị đóng chặt, đuổi người ra, ánh mắt khinh thường nói, "Thôi đi, anh cho là em không biết sao, còn không biết ngày mai anh sẽ ở trên giường lăn lộn với người phụ nữ nào đấy."

Cục cảnh sát.

"Chú cảnh sát, xin hỏi Lạc Mật Mật ở nơi nào?" Giang Khải chạy vào cục cảnh sát, níu lấy một người cảnh sát vội vàng hỏi tới.

Cảnh sát cầm một sấp văn kiện, giương mắt ngơ ngác nhìn Giang Khải, "Ai, tiên sinh, tuổi của tôi không lớn như vậy, xin anh .ddlqd không cần gọi tôi bằng chú. À, còn nữa, xin anh thả tay ra."

Ôi mẹ nó, đây là ở đâu xuất hiện, cứ nhiên thất thần như vậy!

Giang Khải từ từ buông ra hai tay nắm chặt, nhếch miệng, không ý tứ tốt, "Thật xin lỗi thật xin lỗi, cảnh sát. Tiên sinh, anh có biết một người tên là Lạc Mật Mật không? Tối nay cô ấy bị người cướp rồi."

***, để cho tôi nói ra lời nói ngược tâm như vậy, nếu không phải vì Lạc Mật Mật, tôi đã tìm lãnh đạo của mấy người lý luận rồi.

"Lạc Mật Mật, ừ, không phải là ở bên kia sao?" Cảnh sát chỉ chỉ, cười hì hì rời đi.

Giang Khải theo phương hướng nhìn lại, Lạc Mật Mật đang co rúc ở trên ghế trong hành lang , ôm hai đầu gối ngủ gật.

"Mật Mật, cô vẫn khỏe chứ?" Giang Khải vọt tới bên cạnh Lạc Mật Mật, vội vàng vịn cô không để cho cô té xuống, "Làm sao cô biến mình thành như vậy nha?"

Nhìn cả người bần thiêu, trên mặt trên cánh tay còn có vết thương, trong nháy mắt Giang Khải có chút thương hoa tiếc ngọc . Thật không biết trong đêm nay, cô nhóc Lạc Mật Mật này vượt qua thế nào.

Lạc Mật Mật nâng mắt mệt mỏi, quay đầu định thần nhìn lại, trong nháy mắt vẻ mặt bắt đầu khó chịu, từng giọt nước mắt như vỡ đê ào ào rơi xuống, "Giang Tiểu Khai, rốt cuộc anh đã tới, hôm nay tôi bị người khác cướp, hơn nữa người đàn ông phía sau kia còn gạt tôi, nói giúp tôi đuổi theo nhưng đi không có trở lại, bọn họ là một phe, ô ô ô."

Giang Khải nhìn Lạc Mật Mật khóc như đứa bé, muốn cười phá lên. Không nghĩ tới trong ngày thường cả người đều là một cô gái dã man đầy gai, hôm nay lại ngây thơ đáng yêu như vậy.

"Ai nha, không phải chỉ là bị người cướp nha, cô không có chuyện gì là được rồi. Tiền tài là vật ngoài thân, thiếu tiền xài nói với tôi." Giang Khải cười cười sờ đầu Lạc Mật Mật dụ dỗ.

Trong nháy mắt Lạc Mật Mật khôi phục biểu tình bình thường, một cái tay nhỏ thật nhanh bày ra trước mặt Giang Khải, "Vậy thì tốt, đưa tiền."

Thấy khí thế thẳng thắn của Lạc Mật Mật đưa tay muốn tiền, biểu tình Giang Khải không biết khóc hay cười.

"Cô rất vui vẻ hay sao, muốn tiền cũng là thật thống khoái."

"Anh có cho hay không? ! Mới vừa rồi còn tùy tiện mở miệng nói." Lạc Mật Mật thu hồi tay nhỏ bé, chán ghét trừng mắt một cái, "Thật là hẹp hòi, xem ra tôi gọi anh tới là một quyết định sai lầm."

"Ai nha, tôi nói không cho cô hồi nào. Mà nè, cô biết gọi điện thoại cho tôi, nhất định cô không chán ghét tôi?" Bàn tay Giang Khải tiến vào trong túi, vò đầu nhìn phản ứng của Lạc Mật Mật, "Tại sao cô không gọi cho Lạc Thiếu Trạch bạch mã hoàng tử của mình? Không phải người đầu tiên cô nghĩ đến phải là cậu ấy sao?"

Nghe được Lạc Thiếu Trạch, tinh thần của Lạc Mật Mật liền chán nản cúi đầu, chột dã man lớn tiếng nói với Giang Khải, "Anh xong chưa? Tôi cho anh biết bây giờ tôi tìm anh là vừa ý anh, đổi lại người khác cầu xin tôi đều không chấp nhận đấy."

"Được được, coi như tôi chưa nói có được hay không?" Giang Khải đứng lên, lôi Lạc Mật Mật cố gắng đi cùng.

Lạc Mật Mật không nhịn được đẩy ra, "Tránh ra, đừng đụng vào tôi!"

"Chán tôi rồi hả? Không đến nỗi chứ, đến đây, chúng ta phải rời khỏi nơi này, tôi đưa cô trở về."

Nghe lời này, Lạc Mật Mật lập tức trốn sang một bên, "Tôi không trở về, không đến biệt thự."

"Cô làm sao vậy, Mật Mật?" Giang Khải nghi ngờ nhìn chăm chăm cô gái không bình thường này.

"Gần đây tôi không trở về biệt thự nữa. Hơn nữa sau này anh đừng nhắc Lạc Thiếu Trạch trước mặt của tôi nữa, nếu không tôi cũng không để ý tới anh nữa."

Lạc Mật Mật khẩn trương khiến Giang Khải rất là cảnh giác, "Bọn cô sao vậy? Giận dữ rồi hả?"

Lạc Mật Mật không nói lời nào.

"À, tôi biết rồi." Giang Khải như có điều suy nghĩ ngồi ở bên cạnh Lạc Mật Mật, đôi tay đặt ở trên đầu gối, mắt nhìn phía trước, "Bây giờ Lạc Thiếu Trạch đã kết hôn với Bùi Nhã Phi, cô trở về nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu. Vậy cũng tốt, tối nay liền do tôi an bài đi!"

Nhìn Giang Khải ngây ngốc, Lạc Mật Mật không biết nói gì nữa, chỉ có thể hung hăng lườm anh một cái.

Ngồi trên xe Rolls-Royce của Giang Khải, Lạc Mật Mật một câu nói cũng không nói, lên xe đi nằm ngủ, không biết từ lúc nào, xe dừng lại đã lâu, không có động tĩnh.

Giang Khải không có xuống xe, cũng không có đánh thức Lạc Mật Mật. Anh tắt máy, lẳng lặng tựa vào trên ghế ngồi, yên lặng nhìn Lạc Mật Mật ngủ say.

Đêm, rất yên tĩnh, không có tạp âm gì, không có ai tới quấy nhiễu, cứ như vậy lẳng lặng hưởng thụ, độc hưởng .

Lạc Mật Mật từ từ giãn mí mắt ra, từ từ mở mắt, mới phát hiện xe đã dừng lại, mà không biết lúc nào trên người đã khoác một cái áo khoác tây trang của đàn ông.

"Cô đã tỉnh, ngủ ngon chứ?" Giang Khải đăm đũa đưa tình nhìn Lạc Mật Mật, lời nói ấy sao thật dịu dàng.

Làm sao Giang Khải vừa rồi một chút cũng không giống Giang Khải bình thường nha, trong chốc lát, nặng tình như vậy. Ánh mắt kia nhìn cô khiến toàn thân cô nổi da gà.

Lạc Mật Mật nuốt giọng điệu, cả người không được tự nhiên, "Tôi nói này, đến chỗ rồi sao anh lại không gọi tôi tỉnh dậy?"

"Thấy cô ngủ ngon nên tôi không nhẫn tâm quấy rầy cô." Giang Khải nhẹ nhàng nói, nụ cười dịu dàng vẫn giắt trên mặt như cũ.

Lạc Mật Mật nghi hoặc nhìn Giang Khải trước mắt, chân mày nhẹ vặn, "Tôi nói này, cách làm trong phim thần tượng cũng xuất hiện trên loại người cầu huyết như anh, anh bắt chước để lại dấu vết quá rõ ràng rồi đó?"

Giang Khải ôm đầu, "Ta nói, cô không biết thế nào là lãng mạn sao? Thật vất vả có một không gian yên tĩnh này giữa chúng ta, tôi lại không tìm được cảm giác!"

"Ôi mẹ nó, còn tìm cảm giác? ! Anh không thấy tôi mới vừa bị đánh cướp hả? Anh còn có ý định ở chỗ này cùng tôi tạo không khí, tôi thấy anh tìm lộn người rồi đó." Lạc Mật Mật thở dài thật sâu, "Xem ra, tôi tìm lộn người."

Lạc Mật Mật thuận tay chuẩn bị cởi dây nịt an toàn ra, cố gắng xuống xe. Lúc này, Giang Khải đột nhiên vọt lên, một tay kia đặt ngay phía dưới, môi mỏng nặng nề khêu gợi đặt lên cánh môi của Lạc Mật Mật, không đợi Lạc Mật Mật phản ứng kịp, cả người Giang Khải cũng đã đè lên trên.

Bàn tay dùng sức ở trước ngực Lạc Mật Mật cọ tới cọ lui, thuận thế kéo toàn bộ nút áo ra cả khuôn mặt liền chôn vào.

"Mật Mật, tôi thích cô, chúng ta chơi ngoạn trên xe được chứ?"

"Khốn kiếp!" Lạc Mật Mật phản ứng kịp, đưa tay cố gắng đẩy Giang Khải ra, nhưng khi đụng phải anh trong nháy mắt, liền bị bắt lại, thuận thế càng mạnh hơn.

Bàn tay hữu lực ở giữa hai chân dùng sức xoa bóp, gần đến bên hông, cố gắng cởi nút cài cùng khóa kéo cuối cùng này.

"Anh buông tôi ra! Anh buông tôi ra! Giang Khải, anh chính là cầm thú! Anh dám đụng tới tôi, tôi sẽ chết cho anh xem!"

Vừa dứt lời, Giang Khải đột nhiên ngừng lại .

Từ từ trên người Lạc Mật Mật, Giang Khải nâng trán lúng túng. Chợt, Lạc Mật Mật tát mạnh vào mặt Giang Khải.

Đây là lần thứ hai cô tát anh.

"Giang Khải, anh là tên khốn kiếp! Uống công tôi coi anh là bạn bè, anh lại đối xử với tôi như vậy!" Đôi tay Lạc Mật Mật níu lấy quần áo trước ngực bị xé hư, trong ánh mắt ngập đầy nước mắt.

Giang Khải không biết, đây là lần thứ hai trong hai đêm liên tiếp Lạc Mật Mật bị vũ nhục.

Tại sao, tại sao nhìn giống chính nhân quân tử, lại là một con sói đội lốt cừu.

"Mật Mật, tôi." Ngồi ở trên người của Lạc Mật Mật như cũ, Giang Khải xấu hổ không chịu nổi, cố gắng vì mình giải thích.

"Đừng nói ahhh... Anh tránh ra, tôi muốn xuống xe!" Lạc Mật Mật khàn cả giọng.

Lúc này Giang Khải đâu chịu để Lạc Mật Mật xuống xe, anh thuận tay đề khóa cửa khóa lại, nhanh chóng rút về chỗ ngồi, mặt thành khẩn, "Mật Mật, cô hãy nghe tôi nói, mới vừa rồi là tôi không đúng, tôi quá vọng động rồi, nhưng mà tôi là thật thích cô. Tôi muốn cùng cô vĩnh viễn ở chung một chỗ. Tôi không có hỏi sự đồng ý của cô liên đối với cô. Đúng, là tôi không đúng, nhưng mà tôi thật không kìm chế được."

"Thu hồi lý do không kìm chế được của anh đi, chẳng lẽ anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy đối với con gái rất không lễ phép sao?" Lạc Mật Mật không buông tha, tức giận thở không ra hơi.

"Đều là tôi không đúng, cô đừng giận tôi được chứ?" Giang Khải đưa tay bắt đầu tát mình một cái.

Nhìn Giang Khải ở trước mặt mình không ngừng tự hành hạ bản thân, Lạc Mật Mật vẫn còn không nhìn nổi, "Được rồi, anh đừng tán nữa."

"Vậy là cô tha thứ cho tôi?" Giang Khải giương một đôi mắt to ngập nước thật là đáng thương nhìn Lạc Mật Mật.

Hồi lâu, Lạc Mật Mật không lên tiếng, vẫn hung ác nhìn Giang Khải.

Rốt cuộc đâu là con người thật của người đàn ông này, lựa chọn tối nay của mình đúng là quá mạo hiểm. Vốn tưởng rằng tìm được một người bạn, không nghĩ tới lại đụng phải một con sói. Xem ra Lạc Mật Mật cô rất xui xẻo rồi.

"Anh, dẫn tôi rời khỏi nhà anh, đưa tôi đến khách sạn."

Lời nói của Lạc Mật Mật khiến Giang Khải không khỏi có chút kinh ngạc. Không biết Lạc Mật Mật nhìn ra dấu vết gì mà biết bên ngoài xe là nhà của anh, nhưng anh biết tối nay Lạc Mật Mật nhất định là sẽ không tin tưởng anh nữa, thậm chí về sau cũng sẽ không.

Rolls-Royce lần nữa khởi động, bóng đêm đã phủ đầy đến mức tận cùng, một ngày mới sắp bắt đầu. Sau khi Lạc Mật Mật vào phòng trong khách sạn Khoái Tiệp, trời cũng đã sáng.

"Mật Mật, cô nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi mua chút thức ăn ngon cùng đồ dùng cho cô, mấy ngày nay gần đây cô ở nơi này đi, chờ cô nghĩ thông rồi muốn trở về tôi sẽ đưa cô về." Lúc này Giang Khải giống như là một đứa trẻ phạm sai lầm, tròng mắt khô cằn liếc nhìn Lạc Mật Mật, xoay người muốn rời khỏi lúc lại quay đầu lại liếc mắt nhìn, "Mật Mật, chuyện tối ngày hôm qua."

"Anh cho tôi ít tiền trước đi." Lạc Mật Mật cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói.

Giang Khải từ trong ví tiền lấy ra một chục nhân dân tệ để lên bàn, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào biểu tình của Lạc Mật Mật, "Tiền để ở đây, không đủ tôi lại đưa thêm."

"Anh nên biết rõ, kể cả lần trước, về sau tôi sẽ trả lại cho anh." Lạc Mật Mật vẫn như cũ không quay đầu lại, mặt không chút thay đổi.

"Đừng bảo là những thứ này, coi như tối hôm qua tôi làm việc sai bởi thường, tôi ra ngoài trước, mua cho cô bộ quần áo, cô thay trước." Giang Khải cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khi cửa phòng đóng lại, Lạc Mật Mật cảm giác nước mắt giống như là đê vỡ tràn ra, mênh mông như vậy nhưng không có một chút âm thanh.

"Lạc Mật Mật ơi Lạc Mật Mật, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì, tại sao phải biến thành như vậy? Bây giờ ra nông nổi biến thành gái lầu xanh."

Cửa phòng lần nữa đóng lại, trong phòng đã không có một người.

"Thiếu Trạch, đúng vậy, nửa đêm tối hôm qua tôi cũng là mới biết vị trí của Lạc Mật Mật. Tôi nào biết giữa hai người xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy, nếu tôi biết liền nói cho anh biết trước. Cô ấy nha, không tốt, tối hôm qua bị người cướp rồi, bây giờ đang ở khách sạn Khoái Tiệp !" Giang Khải một tay nhắc quần áo cùng thức ăn, một tay giơ điện thoại di động kê vào lỗ tai.

Bước nhanh chạy tới khách sạn Khoái Tiệp, ở sảnh lớn, Giang Khải vội vã chạy tới gặp Lạc Thiếu Trạch, hai người cùng nhau chạy lên lầu.

Nhưng, mở cửa, không thấy Lạc Mật Mật.

"Giang Khải, có phải anh đang gạt tôi hay không?" Lạc Thiếu Trạch xoay người nhìn chăm chăm Giang Khải, giận dữ không dứt.

Giang Khải rất là uất ức, một tay ném lấy đồ xuống đất, "Sao tôi lại muốn gạt anh, tôi chạy gấp gấp tới còn không kịp, thời gian tôi giằng co với anh lâu như vậy, chính là vì chơi anh sao? Tôi thần kinh à!"

"Vậy làm sao bây giờ, Lạc Mật Mật đi nơi nào đây?" Lạc Thiếu Trạch hoảng hốt chạy bừa, anh đột nhiên nâng lên cánh tay nhìn đồng hồ đeo tay, "Giang Khải, hôm nay là thứ mấy?"

"Thứ bảy nha, thế nào?" Giang Khải có chút không giải thích được.

"Hôm nay là thời gian thi cuộc thi đại học Anh ngữ cấp bốn, đoán chừng Lạc Mật Mật sẽ về trường học."

Nghe lời này, Giang Khải có chút dở khóc dở cười, "Đến lúc nào rồi, anh cho rằng Lạc Mật Mật còn nhớ đi thi cuộc thi cấp bốn rác rưởi đó sao, có phải anh gấp quá nên ngốc rồi không?"

Một câu nói kích thích Lạc Thiếu Trạch cắn răng nghiêng lợi, "Tại sao anh cho là Lạc Mật Mật không để ý tới cuộc thi, rốt cuộc cô ấy thế nào?"

"Không có gì, anh suy nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn nói, tối hôm qua Lạc Mật Mật gặp cướp bóc, làm sao có thể còn tinh thần đi thi đây?" Trong lòng Giang Khải bồn chồn, anh nào dám nói tối hôm qua mình không kìm chế được làm chuyện kia với Lạc Mật Mật.

Nhưng, Lạc Thiếu Trạch biết, đêm đó là mình động Lạc Mật Mật, không biết Lạc Mật Mật có thể vì vậy mà đau lòng hay không, có thể vì vậy hay không. Những lời này cũng không thể cùng Giang Khải nói, huống chi Lạc Thiếu Trạch biết Giang Khải lại rất có nhiều tật xấu.

"Chúng ta đến trường học." Không đợi Giang Khải đồng ý, Lạc Thiếu Trạch kéo anh cùng nhau chạy đi.

~~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

Từ khách sạn Khoái Tiệp ra ngoài, Lạc Mật Mật đi mua một bộ quần áo mới, ở tiệm thẩm mỹ lần nữa sửa sang lại mình một chút. Cô còn nhớ rõ, hôm nay là ngày thi cuộc thi cấp bốn.

Xảy ra chuyện lớn hơn nữa, đối với Lạc Mật Mật mà nói, cuộc sống đều tiếp tục. Mà cô lại là sinh viên, quan trọng nhất chính là việc học, nào có cái gì lý do có thể buông tha việc học của mình, tiêu cực trầm luân đây?

Rất lâu không có có trở về trường học, đi ở lối đi bộ quen Thuộc, Lạc Mật Mật cảm thấy thật quen Thuộc mà lại xa lạ. Cô đã từng ở nơi này oán trách thời tiết không tốt, ở chỗ này nhìn nam sinh trong trường "Trông mơ

giải khát (ảo tưởng)" , ở chỗ này mong mỗi mình sớm một chút đạt tới yêu thích "Tai nhỏ hồ" hưởng thụ thời gian tốt đẹp. . . . .

Hiện tại, không biết vì sao cũng không có cảm giác dễ chịu cùng vui vẻ đó nữa, cảm giác nặng nề áy náy khiến Lạc Mật Mật cảm thấy thì ra là bất kỳ chuyện vui sướng lúc này đã bị che đậy bằng một tấm lụa mỏng.

Thật vất vả rồi cuộc đi tới cửa trường học, Lạc Mật Mật dừng tại chỗ, ngễnh đầu nhìn trường học xinh đẹp mà uy nghiêm, thư viện ấy sao tràn đầy uy nghiêm.

Thời gian vẫn còn sớm, nhưng đã có rất nhiều thí sinh tay cầm búp viết cùng giấy dự thi rời rít đi vào sân trường chuẩn bị cuộc thi, bọn họ ngồi ở trên ghế dài nghe nô quy, một số người vừa đi vừa dò bài, duy chỉ có Lạc Mật Mật, trong tay không có gì đứng ở nơi đó nhìn.

Đến cùng Lạc Mật Mật tới dự thi phải không, đoán chừng chính cô cũng không rõ ràng lắm.

Nụ cười sau khi đã khóc lần nữa rơi vào trên mặt Lạc Mật Mật, vẫn như ánh mặt trời. Lạc Mật Mật mới vừa bước được một bước, đột nhiên một người phụ nữ mặt mũi hiền hòa thân thiện xuất hiện ở trước mặt cô.

"Xin chào, cháu là Lạc Mật Mật phải không?" Người phụ nữ dịu ngoan cùng nói năng lễ độ, khiến Lạc Mật Mật hai mắt tỏa sáng.

Lạc Mật Mật đứng tại chỗ, chớp mắt to đưa mắt nhìn hồi lâu, "Đúng vậy, dì là?"

"Cháu không biết dì, nhưng mà dì lại biết cháu, dì là bạn bè tốt của cha cháu. Dì ở chỗ này chờ cháu đã lâu." Người phụ nữ cung kính nói.

Lạc Mật Mật cảm giác rất kỳ quái, có chút không hiểu, "Dì là bạn bè tốt của cha cháu, vậy dì tên gọi là gì, tại sao muốn ở chỗ này chờ cháu?"

"Dì tên là Thuộc Oái Nương, là cha cháu nhờ dì đứng đây chờ cháu. Ông ấy biết nếu như anh trai cháu cùng Bùi Nhã Phi kết hôn, nhất định cháu sẽ không ở lại biệt thự, mà cháu ở Trung Quốc lại không có nơi nương tựa, cho nên liền kêu dì giúp đỡ cháu một tay, để cho cháu đến chỗ của dì ở một thời gian ngắn." Thuộc Oái Nương nói như thật, làm cho Lạc Mật Mật không biết có nên tin tưởng người phụ nữ này hay không.

"Vì cái gì cháu phải tin tưởng dì?" Lạc Mật Mật không nhịn được mở miệng hỏi.

Thuộc Oái Nương cười, "Cô gái nhỏ, có phải cháu sợ bị lừa phải không, trên cái thế giới này có rất nhiều tên lường gạt, nhưng cũng sẽ có rất nhiều người tốt. Đây là bằng chứng của dì, nếu cháu không tin, có thể đi điều tra dì."

Bằng chứng của Thuộc Oái Nương rất chính xác, Lạc Mật Mật không nhịn được nhìn kỹ một chút, sau đó từ từ ngẩng đầu lên cung kính nói, "Dì Thuộc, coi như dì là do ba cháu an bài tới. Cháu nghĩ cháu nên gọi điện xác thực với ba cháu trước."

Hắc, cô nhóc này rất cơ trí nha, lại còn biết gọi điện thoại xác thực. Xem ra thời đại này không thể khinh thường thế hệ 9x nha.

Nhưng Thuộc Oái Nương sao có thể để cho cô gọi điện thoại, đang suy nghĩ như thế nào ngăn cản, Lạc Mật Mật sờ khắp túi quần của mình mới nhớ tới điện thoại di động của mình tối hôm qua bị người đoạt.

Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên, lúng túng nhìn Thuộc Oái Nương, "Dì Thuộc, điện thoại di động của cháu không mang, dì có thể cho cháu mượn dùng điện thoại di động của dì không? Cháu gọi cho ba cháu."

Thuộc Oái Nương giống như là tìm được lối ra, con người vui mừng chuyển một cái, "À, cái này dĩ nhiên có thể. Nhưng hiện tại dì mang theo điện thoại dùng để làm việc, số điện thoại của ba cháu lại nằm trong điện

thoại riêng của dì, nếu không như vậy đi, cháu cùng dì trở về trước, rồi dì cho cháu mượn."

Đáng chết, nếu có thể nhớ điện thoại di động của ba, hiện tại cũng không bản khoản như vậy.

Trong lòng Lạc Mật Mật lấm bầm, nhưng ngoài miệng còn chưa muốn cùng Thuộc Oái Nương đi.

"À, là như thế này, dì Thuộc, không phải là cháu không muốn đi cùng dì, hôm nay cháu còn phải thi, đại học Anh ngữ cấp bốn đó, một năm một lần đấy."

"Ha ha ha, cái cô nhóc này có phải vẫn còn lo lắng dì là tên lường gạt hay không. Cháu xem một chút cháu đi, cũng không có mang thứ gì, làm sao cháu thi? Cho dù dì không biết đại học bây giờ ra sao, nhưng mà dì biết không có giấy báo thi thì cháu không được thi."

"Nhưng, nhưng. . . . ." Lần này bị Thuộc Oái Nương phơi bày, Lạc Mật Mật nhất thời cảm thấy có chút lo lắng, ngưng mắt nhìn mặt đất không biết nói cái gì cho phải.

Lúc này, Thuộc Oái Nương đứng ở đối diện thân thiết đi đến xe, nhẹ nhàng kéo cánh tay của Lạc Mật Mật, cười khanh khách nói, "Được rồi, cháu cũng đừng nói nhưng nữa, hiện tại liền đi theo dì đi, tránh cho ba cháu lo lắng."

Nói xong, Thuộc Oái Nương lôi kéo Lạc Mật Mật vào xe hơi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tại Sao Anh Cứ Cảm Thấy Ăn Em Không Đủ Như Vậy?

Trong phòng bệnh yên tĩnh trừ tiếng thở dốc của bệnh nhân, cái gì khác cũng không nghe được. Giọt giọt tí tách ánh đèn xuyên thấu qua cửa thủy tinh chui vào, loáng thoáng có thể thấy rõ trên giường bệnh là một mỹ nữ tóc dài.

Ngoài cửa, đám vệ sĩ nghiêm người dựa vào nhau mà ngủ, tiếng ngáy vang trời đình tai nhức óc ở trong hành lang.

Lạc Mật Mật từ từ mở mắt, nheo lại thành khe hở quan sát tình huống chung quanh, sau khi nhận thấy không có ai, cô mới chậm rãi đứng dậy, dùng sức rút ra ống tiêm vô nước biển.

"Ai nha má ơi, thật rất đau nha, nếu không phải vì chạy ra khỏi cái nhà tù chết tiệt kia, mình đây tám đời cũng sẽ không tổn thương tới mình như vậy." Lạc Mật Mật dò cái đầu, nhìn bên trái một chút nhìn phải một chút, nhón chân lên chạy bộ đến cửa, vừa mở cửa thiếu chút nữa bị dọa cho bẽ mặt gần chết.

Đáng chết, sao lại nằm ở đây? ! *** cầu, bên ngoài có ghế các người lại không nằm, từng người một tựa tại trên khung cửa, nghĩ biện pháp thật hay nha.

Lạc Mật Mật giơ chân lên cố gắng bước qua, nhưng căn bản bước chẳng qua. Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Mật Mật không thể làm gì khác hơn là xoay

người đưa đến cái ghế, một cước đứng thẳng đi lên, vừa định nhảy lên phía trước, lại đứng lại.

"Ai yêu, giày này nếu rơi xuống đất sẽ phát ra âm thanh rất lớn, làm thế nào đây, nếu không trước hết cởi ra thôi." Lạc Mật Mật đưa tay lấy giày của mình xuống, thuận lợi nhảy qua rơi vào trong hành lang.

"Ai nha, chân của mình rất tê nha!" Nhưng, bây giờ Lạc Mật Mật nào có ý định đi trông nom đôi chân này, vừa nhắc chân xoa bóp, vừa điên cuồng chạy về phía trước .

Ngày hôm sau, trời râm.

"Các người, các người thật là lợi hại nha, tôi tới đây mà các người còn đang ngủ, bây giờ thì tốt rồi, người đâu? Tất cả các người cho tôi biết người đâu?"

Sáng sớm Thuộc Oái Nương đã đến bệnh viện, thấy vệ sĩ của mình từng người một xiêu vẹo còn đang ngủ, liền có cảm giác cháng lành. Đánh thức bọn họ liền đẩy cửa đi vào, Lạc Mật Mật đã sớm không biết đi đâu.

Thuộc Oái Nương rất là sốt ruột, cũng không phải tức giận bình thường. Bà như vậy cũng không phải vì sợ Lạc Mật Mật chạy thoát Bùi Nhã Phi sẽ trách tội bà, mà là giám định DNA của bà còn chưa có kết quả, bây giờ Lạc Mật Mật lại biến mất, không biết bao giờ mới gặp lại nữa.

"Cô nhóc đó có phải hay không đây?" Thuộc Oái Nương nhìn ra ngoài cửa, thở dài.

~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

Quán bar ồn ào náo nhiệt, rất nhiều nam nữ 8x, 9x thậm chí 10x uốn éo trong tiếng nhạc sôi động.

Lạc Mật Mật từ từ đi vào quầy rượu, lão đảo đi tới ghế sa lon ngồi xuống. Vốn là cô không tính tới nơi này tìm Văn Y, nhưng sau khi bị Thuộc Oái Nương bắt cóc, Lạc Mật Mật cảm giác trên người cô vừa không có tiền vừa không có người quen, lưu lạc khắp nơi ngược lại nguy hiểm nặng nề.

Hiện tại coi như cô tìm công việc làm ra tiền cũng không thể nào, vết thương trên cổ tay mặc dù không sâu, nhưng hoạt động còn đau dữ dội.

Lạc Mật Mật híp mắt nhìn trên sấn khấu, không biết từ lúc nào văn nghệ mới xuất hiện, thật sự cô không còn hơi sức rồi, cho nên thuận thế nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi.

"Này, cô tỉnh đi, nơi này không phải chỗ ngủ, buồn ngủ đi thì đi khách sạn, đừng ở chỗ này ảnh hưởng việc làm ăn của chúng tôi." Nam nhân viên phục vụ dùng sức xô đẩy Lạc Mật Mật mấy cái, tức giận đánh thức cô.

Có thể là do dùng sức lực quá lớn, Lạc Mật Mật bỗng nhiên có cảm giác cổ tay đau đớn muốn chết, "A" một tiếng bưng tỉnh.

Thật là hổ lạc bình dương bị khuyến khi nha.

"Người làm gì thế, làm gì đẩy tôi? !" Lạc Mật Mật tức giận trừng mắt liếc.

Nam phục vụ nhìn dáng vẻ chật vật của Lạc Mật Mật, căn bản không có đặt cô ở trong mắt, khinh thường nhìn cô nói, "Người nói xong chưa, người không biết nơi này không thể ngủ sao? Người nằm yên ở đây cũng không làm gì, còn chiếm chỗ ngồi, chẳng phải là phân chiếm hầm cầu không chịu đi sao?"

Nghe lời này, Lạc Mật Mật tức giận xông tới nã, "Người nói cái gì, ta cho người nói lại một lần nữa, nói người nào là phân chiếm hầm cầu hả, người tin bây giờ ta cho người ăn hết toàn bộ những thứ chiếm hầm cầu đó hay không!"

Thật là càng nói càng khó nghe, nam phục vụ đứng ở trước chỗ ngồi cũng không cam chịu yếu thế, hai người chỉ còn kém đứng lên đánh nhau.

Lạc Mật Mật không ăn cứng, não loạn làm mọi người vây quanh bàn tán, Lạc Mật Mật thật muốn đi tìm quản lý kêu đuổi việc hẳn ngay. Nhưng thân thể cô suy yếu tới cực điểm, nếu không phải là muốn tranh thắng thua, đoán chừng Lạc Mật Mật nói cũng không muốn nói.

"Con nhóc này là từ đâu tới, lại ở nơi này giường oai, cẩn thận ta báo cảnh sát bắt người bây giờ!" Nam nhân viên phục vụ uy hiếp.

Sao Lạc Mật Mật lại nhìn hẳn không vừa mắt như vậy, não loạn như vậy, cả người cũng tức giận nổ tung. Lạc Mật Mật thuận tay cầm lên một chai bia bên cạnh d/dl[q;d, đập tới ót nam phục vụ.

Miếng thủy tinh màu xanh lá cây mảnh hòa lẫn bọt trắng như tuyết từ trên đầu nam phục vụ chảy xuống, tiếp theo là máu đỏ tươi phun ra.

"Ừm ——" Trong đám người trăm miệng một lời phát ra âm thanh, không có một chút kinh ngạc, không có chút nào cảm thán, tất cả giống như một chuyện bình thường.

Tựa hồ loại chuyện như vậy ở chỗ này không còn lạ gì.

"Người đi báo cảnh sát nha, ta vừa giúp cho người có lý do rồi đó! Tiêu tử, người không phải ta rất quen thuộc với cục cảnh sát sao, không được ta liền dẫn người vào xem một chút!" Lạc Mật Mật tay cầm chai bia bể tan tành, tức giận phần nộ nhìn chăm chăm nam phục vụ.

Ai cũng không biết, lần này tiêu hao toàn bộ nguyên khí của Lạc Mật Mật, lúc này cả người cô đã vô lực, chai rượu cầm trong tay cũng yên lặng run run.

Trong đám người nhộn nhịp chui ra một mỹ nữ tóc dài phất phới. Không cần chất vấn, là Văn Y. Cô mở to mắt hoảng sợ, tìm kiếm xung quanh, cuối cùng rốt cuộc ở nơi này dừng lại trên người nữ chính nhếch nhác, mới nhận ra đây là Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, rốt cuộc mình đã tìm được cậu. Mấy ngày nay cậu chạy đi nơi nào? !" Nói xong, Văn Y bước nhanh xông về trước ôm lấy Lạc Mật Mật sắp sửa ngã quy.

Mới vừa rồi ở phía sau sân khấu nghe người ta nói lại có người gây chuyện trong quán bar, thế nhưng lần là một cô nhóc. Văn Y vốn là không muốn quan tâm cái náo nhiệt này, nhưng nghe nói cô nhóc này đáng dấp rất đẹp mắt, tính khí cũng rất lớn không chịu được.

Lúc ấy ở trong lòng Văn Y phỏng đoán có phải là Lạc Mật Mật đến tìm mình hay không, cô cũng là ôm hi vọng đi ra đây, không nghĩ tới thật để cho mình cho gặp phải.

"Mật Mật, cậu làm sao vậy?" Văn Y nhìn Lạc Mật Mật tê liệt ngã vào trong ngực mình, không khỏi đau lòng.

Nhưng nam nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh cũng không có tính cho qua như vậy, "Văn Y, đây là của bạn của cô sao? Cô coi cô ta đánh tôi thành ra như vậy rồi, phải làm sao đây?"

"Làm sao là làm sao? Không phải anh kiếm chuyện chọc cô ấy thì sao cô ấy đánh anh? Cô ấy cũng không phải là người tùy tiện gây chuyện. Tôi cho anh biết, anh tốt nhất biết điều một chút, cô ấy là đại tiểu thư Lạc gia nổi danh, anh không chọc nổi đâu."

Một tiếng này thả ra, trong đám người bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Văn Y đỡ Lạc Mật Mật đi tới phía sau sân khấu, chỉ chốc lát sau liền dẫn cô trở về nhà.

"Văn Y, cậu đừng nói với Thiếu Trạch mình ở nhà cậu, mình không muốn cho anh biết hành tung của mình." Lạc Mật Mật không còn hơi sức tựa vào trên giường, khuôn mặt khó chịu.

Văn Y bưng tới một ly nước đường đỏ đặt ở trên tay Lạc Mật Mật, nhất thời kinh ngạc há to mồm, "Mật Mật, cổ tay của cậu! Đây là cái gì, cậu cắt cổ tay của mình sao! Chẳng lẽ cậu vì Thiếu Trạch nhà cậu mà tự sát? Sao cậu lại ngốc như vậy! Mình còn tưởng rằng cậu đến kinh nguyệt, sao cậu lại tự làm tổn thương mình như vậy!"

Nhìn bộ dáng khẩn trương của Văn Y, Lạc Mật Mật không khỏi mỉm cười, "Xem ra ở nơi này vẫn còn người quan tâm đến mình. Mình cho cậu biết đây không phải là vết thương bình thường, là vết thương cứu mạng của mình."

Mấy câu nói đó làm cho Văn Y rất là không hiểu. Cắt tay cũng có thể cứu người? Kỳ quặc!

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha?" Chân mày Văn Y vện thành một vường mắc.

"Nói rất dài dòng nha, nhưng cậu phải đồng ý với mình, không được nói cho Lạc Thiếu Trạch mình ở chỗ này."

~~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

Ánh mặt trời sáng sủa, sáng chói đánh vào rèm cửa sổ, ngoài cửa sổ tiếng chim hót líu lo, biểu thị hôm nay rất tốt đẹp.

Lạc Mật Mật nằm trong chăn ngủ ấm áp thật thơm mát, chìm sâu như vậy, chỉ sợ là khua chiêng gõ trống đều vô pháp đánh thức cô nhóc này.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, một bóng dáng thon dài chậm rãi đi vào. Bước chân ấy thật nhẹ, không có bất kỳ dấu vết quấy rầy, thuận lợi

ngồi ở bên cạnh đầu giường Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, em vẫn khỏe chứ?" Giọng nói dỗi dào từ tính vang vọng ở Lạc Mật Mật bên tai, hồi lâu cũng không thấy cô có phản ứng.

Nhưng, bất chợt, Lạc Mật Mật giống như gặp cơn ác mộng, cả người bắt đầu không ngừng khóc thút thít cùng giãy giụa, lắc đầu lớn tiếng kêu lên, "Bánh nướng áp chảo, anh không cần phải đi, em biết rõ là em không đúng, anh đừng rời khỏi em được chứ?"

Tay nhỏ bé giơ lên bắt lung tung trong không khí bị người nắm chặt, Lạc Mật Mật cũng vì thế tỉnh lại. Cô từ từ quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh, không khỏi há to miệng, "Anh, tại sao anh ở chỗ này?"

Lạc Mật Mật bắt đầu tránh khỏi đôi tay của anh, hướng ra cửa kêu to, "Văn Y, Văn Y đâu rồi, không phải mình đã kêu cậu không được nói sao? Tại sao cậu còn gọi anh ấy đến! Mình không muốn thấy người này không muốn thấy anh. . . . ."

Thấy Lạc Mật Mật khổ sở kêu to, Lạc Thiếu Trạch thật khổ sở, anh đứng lên, ôm Lạc Mật Mật, "Mật Mật, em đừng như vậy nữa? Em như vậy anh sẽ rất đau lòng, em đừng như vậy có được hay không?"

Nghe được giọng nói của Lạc Thiếu Trạch, trong lòng Lạc Mật Mật không khỏi khó chịu.

Tại sao phải để cô gặp được Lạc Thiếu Trạch? ! Cô đã là một người không trong sạch, chẳng lẽ muốn để cho cô như vậy đi đối mặt người cô yêu sao? Không được, này không thể!

Lạc Mật Mật lại một lần lựa chọn bắt đầu tránh thoát lồng ngực của Lạc Thiếu Trạch, lại bị Lạc Thiếu Trạch càng ôm càng chặt, cho đến khi Lạc Mật Mật mệt mỏi buông tha.

"Em đừng trách Văn Y, không phải cô ấy nói cho anh biết, anh nghe nói tối hôm qua em ở trong quán bar gây chuyện, anh liền đoán được em nhất định sẽ ở nhà Văn Y, cho nên anh liền tới."

"Ha ha, anh rất thông minh sao? Bây giờ sao anh không ở nhà bởi vợ yêu của anh đi, anh chạy đến nơi đây làm gì?" Lạc Mật Mật không biết vì sao mình lại bắt đầu tức giận, nhưng vừa nghe đến Lạc Thiếu Trạch nói chuyện, không biết lý do lại nghĩ đến chuyện anh đã kết hôn, đã cùng Bùi Nhã Phi ở cùng một chỗ.

Nghĩ tới Bùi Nhã Phi Lạc Mật Mật liền hận nghiêng răng nghiêng lợi. Dĩ nhiên không phải bởi vì Bùi Nhã Phi gả cho Lạc Thiếu Trạch, thay thế vị trí của cô, mà là cô có thể nhìn ra được, người phụ nữ này đi tới Lạc gia tuyệt đối không phải bởi vì yêu Lạc Thiếu Trạch.

Nghe được lời nói của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch lại không nhịn được cười, "Xem ra em chính là quan tâm anh nha, cái cô nhóc này còn biết ghen!"

"Em đang ghen sao? Con mắt nào của anh nhìn thấy nha? Còn nữa, không phải bây giờ anh đã biết mình muốn cái gì rồi sao? Không phải anh đã xác định người anh yêu là Bùi Nhã Phi rồi sao, anh mới cùng cô ta kết hôn sao? Vậy bây giờ anh tới tìm em làm gì đây?" Lạc Mật Mật cáu giận.

Lạc Thiếu Trạch nhìn Lạc Mật Mật trong ngực nhất thời không nói được gì.

Mấy ngày này, không biết Lạc Mật Mật đã trải qua bao nhiêu chuyện, thấy ánh mắt quật cường kia của cô, Lạc Thiếu Trạch nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trước kia Lạc Mật Mật không buồn không lo, nhưng bây giờ cô thật giống như toàn thân trang bị võ trang, gai nhọn thật dài đâm ra bảo vệ mình, chỉ sợ người khác động vào cô.

"Mật Mật, nếu như mà anh nói anh cưới Bùi Nhã Phi không phải bởi vì tình yêu, mà là có nỗi khổ tâm em tin tưởng sao?" Đầu Lạc Thiếu Trạch từ từ đặt ở trên bả vai Lạc Mật Mật, mắt mệt mỏi nhìn về phía trước.

Lạc Mật Mật sững sốt, có chút không hiểu rõ ý tứ của Lạc Thiếu Trạch.

"Anh đang nói cái gì?"

Lạc Thiếu Trạch từ từ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn một cái vào tóc Lạc Mật Mật, Lạc Mật Mật cảm giác trong nháy mắt có một dòng điện chạy toàn thân, loại cảm giác đó rất quen thuộc.

"Mật Mật, em còn nhớ rõ không? Anh đã từng nói, em phải kiên trì, chỉ có như vậy chúng ta mới đi tới cuối cùng. Anh biết em không muốn gặp anh, không chỉ là bởi vì anh kết hôn, anh rời khỏi em, mà là vì cái đêm đó đúng không? . . . . ."

Lời nói thông thả ung dung khiến Lạc Mật Mật nhất thời có chút cảm giác lơ mơ, cô chợt không biết rõ rốt cuộc Lạc Thiếu Trạch muốn nói cái gì rồi, cả người cũng bất động.

"Mật Mật, em xem." Dây chuyền màu bạc treo nhẫn bạc trong nháy mắt đáp xuống trước mặt Lạc Mật Mật, giống như là một đạo ánh sáng sáng ngời đánh vào đáy lòng cô.

"Cái này. . . . . Tại sao cái này lại ở chỗ của anh?" Lạc Mật Mật từ từ nhận lấy chiếc nhẫn cẩn thận nhìn một chút, tiếp theo liếc nhìn người đàn ông rúc vào bên cạnh mình, "Chẳng lẽ, người đêm đó là anh. . . . ."

Lạc Thiếu Trạch nâng lên trông mắt thâm thúy, gắt gao chụp lấy lòng của Lạc Mật Mật, "Đúng, là anh."

"Sao lại là anh? Em tưởng rằng đêm hôm đó em hoàn toàn mất đi anh, em cho là em có lỗi với anh, nhưng, tất cả cũng là. . . . ."

"Cũng là ông trời cố ý an bài, đúng không?" Khóe miệng Lạc Thiếu Trạch lộ ra một tia nụ cười an ủi, "Mật Mật, em biết không? Anh cho là ngày đó anh phạm vào Thập Ác Bất Xá (mười tội nặng nhất), người kia sao thuần khiết, tốt đẹp như vậy, anh lại. . . . . Cho nên, anh vẫn tự trách, khổ sở. . . . . Nhưng, sau đó, trong mấy ngày nay đi tìm em, anh đã suy nghĩ nghiêm túc về tất cả của chúng ta, đã trải qua nhiều như vậy, anh mới phát hiện trong đáy lòng của anh người anh yêu vẫn là em, cuối cùng vẫn là em. . . . ."

Lạc Mật Mật yên lặng nhìn ánh mắt của Lạc Thiếu Trạch, vẻ mặt nhàn nhạt, "Em còn có thể tin tưởng anh sao? Trước khi Bùi Nhã Phi xuất hiện, anh đã nói anh yêu em với em, anh phải cùng em ở chung một chỗ, dù ba mẹ có phản đối. . . . . Nhưng sau đó thì sao? Bùi Nhã Phi xuất hiện, anh lại nhiều lần cùng cô ta dây dưa không rõ, khi đó, anh đang ở đâu?"

Những lời này, Lạc Thiếu Trạch đột nhiên có cảm giác không phản bác được, yên lặng cúi đầu.

"Ha ha, anh biết không, một đêm kia em cho là người khác, em mất đi lần đầu tiên vì anh cất giữ khổ sở như vậy, nhưng bây giờ biết là anh, em lại không có một chút vui vẻ. Thiếu Trạch, anh nói cho em biết đi, rốt cuộc tất cả là vì sao nha?"

"Là do anh, là do anh do dự, là do anh không quả quyết. Cho tới nay, anh đều không biết rõ rốt cuộc là anh yêu ai, nhưng mà anh lại không muốn tổn thương bất cứ người nào, nhưng khi quay đầu lại, giống như anh lại làm thương tổn hết." Lạc Thiếu Trạch cúi đầu, giống như là một đứa bé biết mình phạm sai lầm, áy náy đáng thương như vậy.

Lạc Mật Mật không khóc, cứ như vậy cúi đầu nhìn Lạc Thiếu Trạch. Người đàn ông này là người anh từ nhỏ đến lớn của cô, cho tới nay cũng là bạch mã hoàng tử cô mơ ước, nếu cô yêu hẳn như vậy, còn có chuyện gì không thể tha thứ đây?

Lạc Mật Mật mỉm cười từ từ nâng lên gương mặt của Lạc Thiếu Trạch, ánh mắt nghiêm túc, "Bánh nướng áp chảo, em biết rõ, anh luôn giữ trọng trách bảo vệ người thân, nhưng mà em lại không muốn chuyện gì anh cũng tự mình đối phó, để cho em giúp anh, được chứ?"

"Em nói là em chịu cùng anh trở về biệt thự sao?" Lạc Thiếu Trạch kích động cầm tay nhỏ bé của Lạc Mật Mật, lại không cẩn thận dùng quá sức chạm vào vết thương của Lạc Mật Mật.

"Em làm sao vậy, tại sao lại bị thương? Cái người này rốt cuộc đã trải qua cái gì? Anh quá đáng chết rồi, không nên thả em rời khỏi anh, nếu không em cũng sẽ không bị tổn thương như vậy. . . . ."

Nhìn khuôn mặt kinh hoàng của Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật đưa tay vuốt lên mi tâm vướng mắc của anh, cười híp mắt nói, "Ai nói bị thương liền nhất định là bị thương hại nha, vết thương này nhưng lại là vết thương cứu mạng nha. Chuyện này, về sau em sẽ nói với anh."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Mật Mật, Lạc Thiếu Trạch không khỏi chậm rãi mà tới gần. Ánh mắt quay tròn như quả nho dưới ánh mắt nóng rực của Lạc Thiếu Trạch lại trở nên mềm mại xấu hổ.

Khi hơi thở của hai người lần nữa lẫn vào nhau, Lạc Thiếu Trạch nhẹ nhàng đẩy ngã Lạc Mật Mật, thuận thế đặt Lạc Mật Mật ở trên giường.

"Tại sao anh cứ cảm thấy ăn em không đủ như vậy nhỉ, nếu không chúng ta làm một lần nữa?"

Không đợi Lạc Mật Mật trả lời, Lạc Thiếu Trạch đã cúi đầu, chôn ở trong hương thơm dịu dàng.

Theo cổ mềm mại, Lạc Thiếu Trạch hôn mỗi một tấc da thịt mịn màng của Lạc Mật Mật, giống như là hút lấy thạch hoa quả trơn mềm, thưởng thức hơi thở phụ nữ đặc biệt.

Khi bàn tay hữu lực lần nữa chạm được áo lót của Lạc Mật Mật thì Lạc Mật Mật cũng có phản ứng, tiết tấu thở dốc cũng đi theo từ từ tăng nhanh.

Lần này, là thoải mái hưởng thụ.

Theo rãnh ngực thật sâu từ từ xuống phía dưới, Lạc Thiếu Trạch nghiêm túc mút thỏa thích, chạm tới rốn, dọc theo quần lót, thuận thế liền đưa tay muốn gạt ra.

Vào lúc này, Lạc Mật Mật giống như bị điện giật, cả người nhanh chóng thức tỉnh, nhanh chóng bắt được tay xấu xa của Lạc Thiếu Trạch, nhanh chóng ngồi dậy, "Không thể!"

Một tiếng này, khiến Lạc Thiếu Trạch rất giật mình, vì vậy từ từ đứng dậy nhìn Lạc Mật Mật đang hoảng sợ, dịu dàng nói, "Tại sao, Mật Mật?"

"Không thể, em. . . . ." Lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, Lạc Mật Mật cứ như vậy cứng đờ nhìn người đàn ông trước mặt.

Không thể để cho Lạc Thiếu Trạch biết mình mang thai! Nếu không toàn bộ thế giới cũng sẽ điên mất! Chẳng lẽ muốn khiến Lạc Thiếu Trạch cùng Bùi Nhã Phi ngã bài, hoàn toàn phá hủy cái nhà này sao? Làm cha mẹ tức giận quay lưng đi? Không được, tất cả mọi chuyện, không có xử lý tốt trước, chuyện này không thể nói ra.

"Mật Mật, có phải chỗ nào anh làm không tốt hay không, anh có thể từ từ làm." Lạc Thiếu Trạch dịu dàng nhìn Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật khẩn trương cúi đầu cài nút khuy áo, "Không có, không phải chuyện của anh, em đang nghĩ tới chúng ta ở chỗ này không quá thích hợp. Em cảm thấy chúng ta nên thu thập một chút trở về biệt thự."

À? Em chỉ một mình đến nhà Văn Y, còn có cái gì tốt cần dọn dẹp sao!

Lạc Thiếu Trạch không có nói gì, mỉm cười đỡ Lạc Mật Mật xuống giường, đỡ cô hoàn toàn thu thập xong sau đó liền đưa cô đến biệt thự.

Vừa vào cửa, Lạc Mật Mật lại cảm thấy tràn đầy cảm giác quen thuộc, tất cả mọi thứ cũng đặt ở đúng chỗ, trong phòng cũng không có đồ dùng biểu hiện là phòng tân hôn, tất cả trước sau như một, rồi lại thấy không được tự nhiên.

"Bánh nướng áp chảo, anh nói coi là anh kết hôn sao? Tại sao chữ hỷ cũng không có, anh xem phòng của anh tựa hồ cũng không có thay đổi nha! Xem ra, anh là một tên lòng dạ hẹp hòi nha, may nhờ người gả cho anh không phải là em." Lạc Mật Mật quan sát bốn phía một phen, giả bộ dáng vẻ bất mãn biau môi, nhưng trong lòng đừng không biết cao hứng biết bao nhiêu rồi.

Anh nói xem, phòng tân hôn như vậy đối với Bùi Nhã Phi mà nói có tính là một loại nhục nhã không?

"Ai, tại sao không có thấy cô dâu nha, thời gian này chẳng lẽ đi ra ngoài mua thức ăn hay sao?" Lạc Mật Mật xem xét phòng ngủ của Lạc Thiếu Trạch, có chút cố ý nói.

Lạc Thiếu Trạch cứ như vậy cười ha hả đi theo sau lưng Lạc Mật Mật, nghe cô nhắc đi nhắc lại, giống như chính là một loại hưởng thụ đẹp nhất. Khi Lạc Mật Mật kỳ quái vì sao anh không nói lời nào, quay đầu lại nhìn anh thì anh mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

"À, anh không ở chung phòng với Bùi Nhã Phi. Cô ấy vẫn ở trong phòng dành cho khách."

"À? Hai người ở riêng sao! Vậy làm sao hai người làm loại chuyện đó?" Trong lòng Lạc Mật Mật thật vui mừng nha, nhưng vẫn không chịu lộ ra dấu vết, cố ý thử dò xét Lạc Thiếu Trạch.

"Không có, anh thật sự không có xảy ra chuyện gì với Bùi Nhã Phi, đêm động phòng đó không phải anh cùng với em sao. . . . . Ở chung một chỗ đó?" Lạc Thiếu Trạch hơi xấu hổ.

"Bốp . . . . ."

Một âm thanh thanh thúy truyền tới. Lạc Mật Mật cùng Lạc Thiếu Trạch quay đầu lại, thấy Bùi Nhã Phi đang hơi giật mình đứng ở cửa, ví da đã rơi trên mặt đất.

Vẻ mặt lạnh lùng cộng thêm ánh mắt tức giận, Bùi Nhã Phi cảm thấy vô cùng nhục nhã, đôi tay nhất thời siết thật chặt vào nhau.

Mà Lạc Mật Mật đứng ở trước mặt đôi môi khẽ giơ lên, trong ánh mắt tràn đầy khi dễ, một bộ dáng xinh đẹp của người thắng cuộc.

Lần này hoàn toàn chọc giận Bùi Nhã Phi, cô giơ tay lên thẳng tắp chỉ hướng Lạc Mật Mật, cắn răng nghiêng lợi theo sát mấy bước xông tới, "Ai kêu cô trở về? ! Thiếu Trạch, anh đã đồng ý cái gì với em?"

Ánh mắt tức giận trừng Lạc Thiếu Trạch, ngón tay Bùi Nhã Phi như cũ chỉ Lạc Mật Mật.

"Xem lại lời nói của cô đi, đây là nhà của tôi, dĩ nhiên tôi có thể quay về. Chẳng lẽ nơi này viết dành riêng cho cô sao?" Lạc Mật Mật cười lạnh một tiếng, "Coi như tôi kết hôn, một gian phòng nơi này cũng có một d[dl]qd phần của tôi, tôi quay về cũng là chuyện bình thường."

"Thiếu Trạch, anh nói coi, như vậy là sao?" Bùi Nhã Phi tức giận thờ không ra hơi, không nhìn tới Lạc Mật Mật, ngược lại vẫn nhìn chăm chăm vào Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch đứng ở bên cạnh cũng không có lập tức phản ứng lại, anh cứ như vậy lảng lạng nhìn Bùi Nhã Phi, đến khi . . . . .

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Cơ Hội Sẽ Tới Rất Nhanh

Lạc Thiếu Trạch chậm lại.

"Có phải anh muốn em nói ra toàn bộ hay không, Lạc Thiếu Trạch?" Bùi Nhã Phi cảm tức nhìn bộ dạng thoát nhìn không thể nói lý, nhưng mà đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói, vẫn không thể không để ý tới cô.

May nhờ Lạc Mật Mật đã đi xa, không có nghe được lời nói của Bùi Nhã Phi, nếu không lấy tính tình của cô sẽ truy hỏi kỹ càng sự việc, chuyện như vậy rất khó giải thích.

Lạc Thiếu Trạch kéo Bùi Nhã Phi đến, mà Bùi Nhã Phi không nhận được đánh rúng tay Lạc Thiếu Trạch, mắt nhìn sang một bên.

Lạc Thiếu Trạch có thể nhận Bùi Nhã Phi vô lý, nhưng lại không muốn chịu đựng uy hiếp của cô, "Nhã Phi, đừng cho là tôi không biết cô nghĩ như thế nào, cô vào Lạc gia mục đích là cái gì chúng ta ai cũng rõ ràng. Nhưng mà tôi lại có thể cho không gian cô muốn, cô nên đối với Mật Mật tốt hơn một chút. Nếu không tôi có thể cho cô, cũng có thể khiến cô mất hết."

Vì để cho Lạc Mật Mật cùng Bùi Nhã Phi có thể sống chung một nhà, chuyện gì Lạc Thiếu Trạch cũng có thể làm, cũng làm rất nhiều chuyện. Trước kia đồng ý với điều kiện của Bùi Nhã Phi chính là không muốn tổn thương Lạc Mật Mật, nhưng kết quả lại làm tổn thương Lạc Mật Mật càng thêm nghiêm trọng.

Anh biết, mình đắc tội người phụ nữ này sẽ phải đối mặt với thực tế, nhưng so với việc Lạc Mật Mật rời khỏi anh hoặc là đi ra ngoài bị uy hiếp mà nói, Lạc Thiếu Trạch lựa chọn mạo hiểm.

"Người nghĩ tốt lắm, nếu như người bước ra một bước kia, ta liền sẽ làm người mất đi tất cả."

Bùi Nhã Phi nhìn Lạc Thiếu Trạch trước mặt, nhìn người mình yêu vì người phụ nữ khác uy hiếp mình, Bùi Nhã Phi cảm thấy đây là một loại sỉ nhục.

Nhưng khi hai ánh mắt giao nhau, cuối cùng Bùi Nhã Phi vẫn lựa chọn thỏa hiệp. Dù sao mục đích của cô vẫn chưa có thực hiện xong, hiện tại cũng không cần lấy ra lá bài tẩy.

Cho nên, nhất thời dễ dàng tha thứ Lạc Mật Mật, đối với Bùi Nhã Phi mà nói rất khó chịu, nhưng cũng không phải là cái việc gì khó.

Nhưng, đối với Lạc Mật Mật mà nói, lần trở lại biệt thự này cũng không phải nhận sự khinh thường, cô có rất nhiều việc muốn làm.

"Ai u, chủ nhà này cưới cô về cũng không phải là để cho cô hưởng thụ xài tiền bậy bạ, tới giờ rồi còn không nấu cơm, chẳng lẽ cô muốn anh tôi đói chết hay sao?" Lạc Mật Mật xoa má này kia, cố ý bới móc mà nói.

Vốn Bùi Nhã Phi có chút tức giận, nghe được lời nói tức giận của Lạc Mật Mật, càng thêm tức giận không phục.

Cô hung hăng liếc một cái, quay đầu ra cửa.

"Thuộc tổng, tôi muốn gặp bà, ở chỗ cũ." Bùi Nhã Phi cúp điện thoại, lái xe ra khỏi biệt thự.

Quán cà phê.

"Thuộc tổng, đây là chuyện gì xảy ra, không phải tôi đã thương lượng xong với bà bắt giữ Lạc Mật Mật sao? Tại sao lại để cho cô ta trở lại biệt thự. Bây giờ, cả ngày ở nhà tìm tật xấu, làm hại tôi không muốn trở về biệt thự nữa. . . . ." Bùi Nhã Phi giống như tìm được đối tượng tâm sự, vừa mở miệng liền dừng lại không được.

Nhưng, cô lại tìm lộn đối tượng.

Vừa nghe đến Lạc Mật Mật trở lại biệt thự, nhất thời tinh thần Thuộc Oái Nương tỉnh táo, căn bản không có ý định nghe Bùi Nhã Phi càu nhàu không ngừng, "Lạc Mật Mật về nhà? Cô ấy về nhà có tốt hay không?"

Bùi Nhã Phi nghe lời này, không khỏi ở bên này sững sờ, "Bà quan tâm Lạc Mật Mật? Thuộc tổng, mới vài ngày như vậy, hai người đã có tình cảm rồi à!"

"Không phải, không phải, tôi chỉ là hỏi một chút." Thiệu Oái Nương hoảng hốt ánh mắt bắt đầu tránh né, bà vẫn không thể nói suy đoán của mình cho Bùi Nhã Phi biết, dù sao người phụ nữ này không phải là cái người tốt lành gì, càng sẽ không vì bà suy nghĩ.

Thế nhưng một câu nói này lại khiến Bùi Nhã Phi hoài nghi, cô từ từ cúi đầu nhấp một hớp cà phê, "Thuộc tổng, bà có chuyện gì gạt tôi phải không?"

"Không có, không có. . . . ." Thiệu Oái Nương căn bản không dám nhìn Bùi Nhã Phi, cũng đưa tay cầm lên cà phê uống một chút.

"Thuộc tổng, bà đã không làm theo hợp đồng bắt giữ Lạc Mật Mật, vậy tôi cũng sẽ không giao tin tức mới nhất của công ty Hành Phong cho bà. Thật ngại quá." Mặc dù nói xin lỗi, nhưng mà ở trên mặt Bùi Nhã Phi, Thiệu Oái Nương căn bản không có thấy một chút xúu biểu tình áy náy nào.

Đã từng, bà cũng bởi vì Bùi Nhã Phi không có đạt tới yêu cầu của bà mà dương dương hả hê nói cho đối phương biết, ước định của bọn họ không thể thực hiện, thời điểm đó sự chủ động cùng cảm giác thắng lợi đó bây giờ đã đến trong tay đối phương.

Thật là thế sự trêu người.

"Bà phải biết rằng hiện tại chúng ta là người trên một cái thuyền, nếu là chúng ta còn có tâm tư, chiếc thuyền này sớm muộn gì cũng sẽ lật phải không?" Bùi Nhã Phi cầm thìa lên khuấy khuấy cà phê, khóe miệng bay lên một nụ cười, ngạo mạn "Nếu là có chuyện gì, nói thẳng ra thì tốt hơn."

Lời nói đến mức này, Thuộc Oái Nương nói hay không nói cũng không được. Nói là bà biết người Bùi Nhã Phi giấu diếm không cho bà biết, không nói lại cho là bà cố ý che dấu cái gì. Điều này làm cho Thiệu Oái Nương rất không thoải mái.

"Cô thật muốn biết?" Thiệu Oái Nương mặt mày nhú lại, thử dò xét nhìn Bùi Nhã Phi một chút.

Bùi Nhã Phi cảm thấy buồn cười, chính mình vẫn đang hỏi bà, nơi nào biểu hiện không muốn biết rồi. Nhưng bị hỏi ngược lại như vậy, cũng cảm thấy tình thế giống như rất nghiêm trọng.

"Bà nói đi, chuyện gì."

"Lạc Mật Mật mang thai, cô biết không?" Thuộc Oái Nương nhìn chăm chú vào Bùi Nhã Phi, vẻ mặt ấy sao sâu không lường được, "Cô lập ra mưu kế, không nghĩ tới sẽ xuất hiện sự tình này chứ? Nếu như Lạc Thiếu Trạch biết Lạc Mật Mật có đứa bé của hắn, hắn còn có thể cứng chiêu cô sao?"

Nghe lời này, Bùi Nhã Phi nhất thời không nói thêm gì nữa, mặt không chút thay đổi.

Chẳng lẽ Lạc Thiểu Trạch đã biết chuyện Lạc Mật Mật mang thai mới mang cô ta về? Không trách được Lạc Mật Mật vừa vào cửa liền ra oai, Lạc Thiểu Trạch cũng rất bảo hộ cô ta, không để cô ở trong mắt. Xem ra bước này của cô quả thật đi không đủ chu toàn.

Càng thêm đáng hận chính là, Lạc Mật Mật cư nhiên mang thai, chẳng lẽ đây chính là câu mẹ quý nhờ con sao? Không được, cô không thể để cho cô ta vì vậy mà đoạt lấy hết những thứ của cô, từ đó về sau trắng trợn cười lên trên đầu của cô! Đây cũng không phải là ở cổ đại, ở bên ngoài Lạc Thiểu Trạch rõ ràng nuôi dã chủng.

Nhưng, nói như vậy, cũng không có thấy Thiểu Trạch bảo hộ Lạc Mật Mật cực kỳ cẩn thận nha, bộ dáng của anh không giống như là đã biết chuyện mang thai, chẳng lẽ. . . . .

"Bà làm sao biết? Bà xác định sao?" Bùi Nhã Phi nhìn Thiệu Oái Nương, lần nữa xác định có thật hay không.

Thuộc Oái Nương cười cười, "Có ý gì, nếu cô không tin tôi, ban đầu tại sao phải hỏi tôi đây? Để cho tôi nói rồi, cô lại không tin tôi, thật là lãng phí miệng lưỡi của tôi!"

Từ từ đứng dậy, Thuộc Oái Nương cầm lên ví da muốn đi, ngược lại Bùi Nhã Phi có chút sốt ruột.

"Bà đừng đi, chuyện của chúng ta còn chưa nói hết!"

"Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với cô. Mà tin tức mới nhất của công ty Phong Hành tôi cũng không cần cô ta, cô tự làm đi."

Bị Thuộc Oái Nương làm một phát như vậy, Bùi Nhã Phi ngược lại rất là không được tự nhiên. Vốn cho là mình đã nắm giữ quyền chủ động giữa hai người, nhưng bây giờ nhìn lại, là mình xem thường người phụ nữ này rồi. Căn bản bà ta không có nghe theo lời cô.

~~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

Phòng làm việc công ty Hành Phong.

"Lão đại, chuyện anh bảo em tra đã điều tra xong. Bùi Nhã Phi quả thật âm thầm cùng một người phụ nữ liên lạc rất thân, hơn nữa cô ta ở Macao cũng thiếu nợ đánh bạc kèch xù, mấy ngày trước đây anh cho tiền cô ta cũng bị cô ta dùng để trả nợ. Không phải đi mua đồ trang sức đắt giá gì mà chính là đi trả nợ đánh bạc, tùy ý tiêu xài." Mạc Triết Hiên rất là nghiêm túc báo cáo với Lạc Thiếu Trạch, thỉnh thoảng nhìn phản ứng của Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch từ từ đi đến cửa sổ, tay cầm xì gà đang cháy, "Tôi biết rồi, tất cả mọi chuyện vẫn theo kế hoạch tiến hành, tôi không muốn xảy ra cái gì không may. Tôi nghĩ, cơ hội sẽ tới rất nhanh."

Mạc Triết Hiên gật đầu một cái, nhìn bóng lưng của Lạc Thiếu Trạch yên lặng đi ra cửa.

Tô Trạch đứng ở cửa, đã đợi Mạc Triết Hiên lâu rồi, thấy anh vừa ra khỏi phòng làm việc, tựa như khối mật đường dính người tiến tới.

"Anh hai, hai người ở bên trong thương lượng cái gì vậy? Sao không gọi em vào cùng, em cũng muốn tham dự, có chuyện quan trọng gì không muốn nói với em phải không?" Tô Trạch nói chuyện rất trực tiếp, hấp ta hấp tấp đi theo phía sau Mạc Triết Hiên, nhất định truy hỏi kỹ càng sự việc.

Mạc Triết Hiên liếc một cái, không có một tia muốn dừng bước lại "Tôi nói này chừng nào thì cậu có thể tưởng tượng phong phú như vậy nha, cậu hỏi vấn đề như vậy, có ai sẽ nguyện ý nói cho cậu biết."

"Bởi vì em nói chuyện với anh nha, nếu là đổi lại người khác, em mới không thèm trực tiếp như vậy đâu, anh nói phải không?" Tô Trạch cười

cười, "Em nói này, hai người các anh thương lượng chuyện lại không nói với em, làm cho trong lòng em rất không dễ chịu đấy."

"Ha ha, tiểu tử cậu thật đúng là rất trực tiếp nha, bất quá về việc nói với cậu, bây giờ không nói, tự nhiên có lý do, trước tiên cậu nên đuổi theo cô bé của cậu đi, khi cần cậu tự nhiên sẽ nói cho cậu biết."

Nhìn bóng lưng Mạc Triết Hiên bước nhanh, trong lòng Tô Trạch không thể nói là cái tư vị gì.

Đã nhiều ngày không có đi theo lão đại rồi, ngay cả bây giờ hai người bọn họ đang làm gì anh cũng không rõ. Điều này làm anh buồn bực không thôi.

Thật ra thì, Tô Trạch biết, mấy ngày nay lão đại đều vội vàng đi tìm Lạc Mật Mật. Nếu không phải ban đầu anh vứt bỏ Lạc Mật Mật, anh cũng sẽ không có rảnh rỗi như vậy. Nhưng, cô nhóc Lạc Mật Mật kia không có dễ chọc, muốn biết nơi cô ở còn khó hơn so với việc lên trời.

Nhưng, hiện tại lão đại không dùng mình nữa, sợ rằng cũng chỉ có Lạc Mật Mật có thể giúp mình nói giúp vài tiếng thôi.

Vì vậy, Tô Trạch quyết định đến gặp Lạc Mật Mật. Cũng thật lâu không có gặp mặt.

Lái xe đến biệt thự Lạc gia, Tô Trạch bước nhanh đi về phía cửa, nhưng vừa định gõ cửa, liền nghe có tiếng âm ỹ bên trong.

"Lạc Mật Mật, tại sao cô nhóc như cô có thể như vậy, đầu gì tôi cũng là chị dâu của cô, cô cứ nhiên ném toàn bộ quần áo của tôi vào thùng rác, cô không biết tôn trọng người lớn hơn mình sao?" Bùi Nhã Phi cực kỳ tức giận, trong tay vừa sửa sang lại quần áo mới cầm về từ thùng rác, vừa ngồi ở trên ghế sa lon kêu to than vãn với Lạc Mật Mật.

Thật ra thì Bùi Nhã Phi rất không muốn cầm những bộ quần áo này về, nhưng bên trong lại có mấy bộ quần áo nhãn hiệu nổi tiếng cô cực kỳ thích, đây chính là khi Bùi Nhã Phi tham gia hoạt động được tặng cho, mặc dù không thường mặc, nhưng lại rất hiếm thấy.

Hôm nay lại bị Lạc Mật Mật cho ném vào thùng rác, điều này làm cho Bùi Nhã Phi rất căm tức.

"Bây giờ cô cũng biết câu không thể đụng vào đồ của người khác gì đó hả, ban đầu cô ném đồ của tôi ở ngoài cửa, cô có bao giờ nghĩ tới cảm thụ của tôi. Thật ra thì, cái này kêu là quả báo. Trước kia cô làm chuyện xấu bây giờ bị báo ứng thôi." Lạc Mật Mật vừa ăn quả nho, một bộ dạng không sợ trời không sợ đất.

Lần này có thể làm cho Bùi Nhã Phi hận đến cắn răng nghiến lợi, "Cô nói cái gì cô biết không? Bây giờ cô đang cùng tôi khai chiến rõ rệt, cô cảm thấy Bùi Nhã Phi tôi dễ khi dễ sao?"

"Cho tới bây giờ tôi cũng không có cảm thấy Bùi Nhã Phi cô dễ khi dễ, nhưng mà tôi lại biết cô đã làm cái gì. Cô làm chuyện gì đừng tưởng rằng chỉ có mình cô biết, còn có tôi đây." Lạc Mật Mật đứng ở bên cạnh cô, một bộ dạng khoan thai tự đắc, "Tôi không ra tay là không muốn cùng cô so đo, nhưng là cô ép ta đến bước này, tôi không thể nào không đánh trả lại."

Lời này khiến Bùi Nhã Phi cảm thấy rợn cả tóc gáy, rốt cuộc cô nhóc này biết cái gì rồi, cứ nhiên công khai khai chiến như vậy, nhưng Bùi Nhã Phi xem ra, chuyện này chỉ là vừa mới bắt đầu.

"Tôi ép cô? Tôi ép cô hồi nào? Cô nói chuyện cũng cần phải có lương tâm, bây giờ cô trở về tôi chưa từng nói muốn đuổi cô đi? Bây giờ cô lại hồ đồ như vậy, tôi có nói muốn đuổi cô ra khỏi nhà hay sao, tại sao cô lại đối đãi với chị dâu của mình như vậy hả?" Bùi Nhã Phi không biết vì sao mở lời lại chột dạ.

Lạc Mật Mật cười, trên mặt đều là cười nhạt, "Chị dâu cái gì, tôi chưa từng nói thừa nhận cô."

Đối mặt với sự xem thường của Lạc Mật Mật, trong lòng Bùi Nhã Phi lửa giận thiêu đốt. Vốn là sau khi cùng Thuộc Oái Nương gặp mặt cũng chưa biết phải làm gì, nhưng cô nhóc này cứ như vậy, Bùi Nhã Phi ngược lại hạ quyết tâm rồi.

Nhưng, cô muốn thăm dò một chút Lạc Thiếu Trạch có biết Lạc Mật Mật đang mang thai hay không trước.

"Tôi không so đo với cô." Bùi Nhã Phi ôm lấy quần áo đi vào gian phòng của mình, cầm điện thoại lên gọi đi.

"Thiếu Trạch, anh đang ở đâu? Anh trở về nhanh đi, trong nhà xảy ra chuyện lớn rồi." Giọng nói làm nững cộng thêm tâm tình uất ức, Bùi Nhã Phi giả bộ rất giống.

Nhưng Lạc Thiếu Trạch bên kia điện thoại cũng không có quan tâm, ừ một tiếng liền cúp điện thoại, ngay sau đó điện thoại Lạc Mật Mật vang lên.

"Mật Mật, em ở nhà sao? Không có chuyện gì không thuận tâm chứ?"

"À, em không sao, tất cả đều rất tốt nha."

Nghe điện thoại của Lạc Mật Mật, Bùi Nhã Phi cảm giác mình quá đáng thương, trong lòng là vừa tức giận lại khó chịu.

Tô Trạch đứng ở cửa vẫn không có vào nghe được mọi chuyện rõ ràng, anh không nghĩ tới lão đại ở trong công ty đã bận rộn, ở nhà cũng làm đầu óc choáng váng.

Còn phải đi vào tìm Lạc Mật Mật sao?

Tô Trạch suy nghĩ một chút vẫn là buông tha đi, vì vậy xoay người muốn rời khỏi. Nhưng lúc này lại truyền tới một giọng nói.

"Thiếu Trạch, gần đây Mật Mật không giống như bình thường, có phải có cái gì không thoải mái không, hình như là trên thân thể?"

Là giọng nói của Bùi Nhã Phi, sau khi Lạc Thiếu Trạch đối đãi lạnh lùng như vậy lại gọi điện thoại cho anh lần nữa. Người này vừa mặt dày lại vừa không biết trời cao đất rộng.

Bên kia điện thoại lời nói tinh táo của Lạc Thiếu Trạch truyền đến, "Cám ơn cô đã quan tâm, gần đây cô ấy ở bên ngoài thời gian dài nên mệt mỏi, những thứ khác không có gì. Ngược lại còn nhờ cô bao dung cho, cô ấy còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu lẽ phép lắm."

Mặc dù Tô Trạch không nghe được Lạc Thiếu Trạch nói cái gì nhưng nhìn đến biểu tình của Bùi Nhã Phi trên ban công, nhất thời có loại cảm giác chẳng lành.

"À, em nói này, không có gì, chắc anh rất bận đi, em sẽ chăm sóc Mật Mật thật tốt." Bùi Nhã Phi cúp điện thoại, khóe miệng nâng lên một tia cười âm hiểm.

Tô Trạch đứng ở cửa nhất thời không dám làm hành động gì, dán chặt vào vách tường bình tĩnh hô hấp. Anh không muốn cho Bùi Nhã Phi biết tối nay mình có tới, dù sao mình đã quyết định muốn đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng, lời nói kế tiếp của Bùi Nhã Phi lại làm cho Tô Trạch cảm thấy rợn cả tóc gáy.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Không Thể Nhìn Vẻ Ngoài Của Người Khác

Editor: Trà sữa trà xanh

"Xem ra Thiếu Trạch không biết chuyện của Lạc Mật Mật, nếu như vậy, đứa bé này tồn tại có ý nghĩa gì nữa? Vậy tôi không khách khí, chỉ có thể ra tay trước chiếm lợi thế thôi."

Mặc dù không biết Bùi Nhã Phi muốn làm cái gì, nhưng sau khi nghe xong, Tô Trạch đổ xuất mồ hôi lạnh cả người.

"Chuyện như vậy có nên nói cho lão đại biết hay không đây? Nhưng rốt cuộc là cái sự tình gì, sao mình không hiểu gì hết." Tô Trạch đứng ở cửa biệt thự, hồi lâu cũng không có rời đi.

"Mật Mật, cô đừng làm việc, để tôi làm cơm." Bùi Nhã Phi cao hứng phấn chấn từ trên ban công chạy xuống, đoạt lấy thức ăn trong tay Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật vốn không có tính nấu ăn, chỉ là muốn cầm thức ăn đi rửa sạch ướp lạnh ăn dần, nhưng bị Bùi Nhã Phi gọi như vậy, nhất thời ở bên này sững sờ.

"Cô làm gì vậy?" Lạc Mật Mật không hiểu nhìn Bùi Nhã Phi, chỉ đành phải đoạt lấy rổ đồ ăn vọt sang một bên, "Không cần, tôi muốn làm gì kệ tôi. Cô muốn nấu cơm thì lấy nguyên liệu khác, chớ cướp của tôi."

"Tôi không có muốn lấy nguyên liệu nấu ăn của cô, tôi chỉ không muốn cô quá vất vả thôi." Bùi Nhã Phi nở nụ cười, nhất thời giống như biến thành một người hiền lành lại thông tình đạt lý.

Những thứ này ở trong mắt Lạc Mật Mật đều là giả tạo. Nếu không phải là gần đây thân thể thực không quá thoải mái, đoán chừng Lạc Mật Mật sẽ náo loạn với Bùi Nhã Phi một phen. Bây giờ cô chỉ muốn chăm sóc mình thật tốt trước, người này cũng không đi đâu, sớm muộn gì cũng có cơ hội dọn dẹp.

Lạc Mật Mật rửa quả nho, trừng mắt với Bùi Nhã Phi, thuận thế đi về phía gian phòng của mình. Chỉ chốc lát sau, Lạc Mật Mật liền gọi cho Tô Trạch.

Tô Trạch dán vào trên vách tường, điện thoại di động vừa vang lên, thiếu chút nữa hù dọa mất hồn, ôm điện thoại di động vội vàng chạy thật nhanh vào trong xe.

"Này, Mật Mật, sao lại nhớ gọi điện thoại cho tôi nha?" Tô Trạch ôm điện thoại di động nhẹ giọng nói chuyện.

Lạc Mật Mật vừa nhai quả nho, vừa vội vàng nói chuyện, "Này, tôi nói Tô Trạch anh đó, gần đây cũng không thấy anh, anh đang bận rộn gì sao?"

"Không có việc gì cả, luôn ở trong công ty."

"Ngày mai tôi muốn đến trường học, anh hộ giá chứ?"

Nghe lời này, nhất thời sau lưng Tô Trạch đổ mồ hôi.

Còn muốn mình đưa đi, trước kia mỗi lần đưa đón Lạc Mật Mật, gặp chuyện không may đều là ở trong tay của mình, mỗi khi đó lão đại đều muốn giết chết mình. Bây giờ bởi vì ban đầu mình bảo vệ bất lợi, lão đại đã

không trọng dụng rồi, lần này xảy ra trục trặc gì nữa, đây chẳng phải là sẽ phải gặp Diêm Vương sao?

Thấy hồi lâu bên kia điện thoại không có hồi âm, Lạc Mật Mật bắt đầu có chút kỳ quái, "Ô Trạch, anh chết rồi hả?"

"Không có, không có, còn sống thật tốt." Ô Trạch sững sốt một chút.

"Vậy sao anh không nói lời nào, giả bộ câm hả? À, tôi nói này, rốt cuộc anh có đồng ý hay không nha?" Lạc Mật Mật tiếp tục bẹp bẹp miệng ăn quả nho.

Ô Trạch có quyền nói không hay sao, anh ôm điện thoại di động tựa như ôm củ khoai lang phồng tay, nhận cũng không được ném cũng không xong, "Tôi, tôi hỏi lão đại một chút có được hay không?"

"Anh còn phải hỏi anh ấy sao, không cần không cần, anh ấy tuyệt đối đồng ý." Lạc Mật Mật không hề nghĩ ngợi nói, "Vậy anh không muốn à?"

"Mật Mật, tôi có thể nói thật sao?" Ô Trạch can đảm nói.

Lạc Mật Mật sững sốt, khoe miệng nâng lên nụ cười, "Hắc, anh làm sao vậy, nói đi."

"Trước kia tôi đưa cho cô đi học, lại xảy ra rất nhiều sự cố, lão đại rất bất mãn tôi đâu nè, hiện tại cũng không trọng dụng tôi, bây giờ cô lại kêu tôi đưa, tôi sợ."

Lạc Mật Mật cười ha ha, "Vậy thì tôi cho anh cơ hội chuộc lỗi, anh thật ngu ngốc, loại chuyện như vậy không phải là do tôi định đoạt sao? Tôi không đùn đẩy lỗi cho anh, không phải anh được cứu rồi sao?"

Ô Trạch: "Nhưng mà, ngộ nhờ cô lại bị người ta bắt đi? Nếu không như vậy, cô tìm Giang Khải đi, lấy quan hệ của Giang Khải cùng lão đại, ngộ

nhờ."

"Đừng nhắc đến người cận bã kia trước mặt tôi, về sau ta cũng không muốn nhìn thấy hấn." Lạc Mật Mật giận dữ vứt bỏ da quả nho trong tay, liếc một cái.

Tô Trạch không hiểu, "Ý của cô là cô rất ghét hấn sao? Không đúng, không phải người ta đối rất tốt với cô sao?"

Lạc Mật Mật không muốn nói chuyện, miệng dùng sức ăn quả nho.

"Vậy cô nói với lão đại giúp tôi đi, về sau đừng lạnh nhạt với tôi như vậy, tôi liền đi cùng cô." Tô Trạch nhân cơ hội nói lên yêu cầu.

Nếu lúc này Tô Trạch đang đứng bên cạnh cô, đoán chừng Lạc Mật Mật sẽ hung hăng đá anh hai cái. Nhưng, lúc này cô đang cần người hỗ trợ, dù sao mấy ngày nay trải qua nhiều nguy hiểm trong lòng Lạc Mật Mật vẫn có chút hoảng hốt, "Tô Trạch lần này là lần duy nhất, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Lần duy nhất? Vậy thì bước kế tiếp. Hì hì." Tô Trạch xốc lại tính toán trong đầu.

Lạc Mật Mật cũng không có tức giận, cũng theo Tô Trạch cười ha hả.

Bùi Nhã Phi ở trong phòng bếp lo trong lo ngoài vội vàng nấu cơm đồng thời cũng không có quên chuyện khác.

Bùi Nhã Phi vừa nấu ăn, vừa thỉnh thoảng nhìn điện thoại di động, tựa hồ đang đợi cái gì, thật vất vả điện thoại vang lên, Bùi Nhã Phi liền xông về trước nhanh chóng trả lời.

"Bác sĩ Trương, rốt cuộc ông cũng trả lời điện thoại rồi, có loại thuốc kia hay không?"

Điện thoại bên kia là một giọng nói thành thực của một người đàn ông, "Nhã Phi nha, tin nhắn của cô tôi đã nhận được, thuốc là có, nhưng mà, vật này là phi pháp."

"Không có chuyện gì, là tôi sử dụng, không muốn quá đau khổ." Bùi Nhã Phi giả vờ một bộ dáng khoan thai tự đắc.

Bác sĩ Trương bên kia điện thoại giống như đã hoài nghi, "Cô dùng à? Vậy tại sao cô không tới bệnh viện, bây giờ kỹ thuật rất tân tiến, không đau khổ đâu. Nhưng nếu như cô dùng thuốc này, tổn thương thân thể là cực lớn."

"Không có việc gì, ta không sợ, bác sĩ Trương." Bùi Nhã Phi từ từ đi tới hành lang nhìn coi có người hay không, ngay sau đó lại vòng vo trở lại, "Thật ra thì, bác sĩ Trương, ông cũng biết, tôi đây mới vừa vào Hào Môn, trong nhà khăng định quản rất nghiêm khắc, sẽ không tùy tiện để cho tôi đi làm phẫu thuật."

"Vậy chắc bọn họ cũng rất hi vọng cô có đứa bé nha, sao lại?"

"Bác sĩ Trương, ông cũng đừng hỏi nhiều như vậy, chuyện giữa vợ chồng chúng tôi phức tạp lắm. Nếu không như vậy, ông xem d[đ'l'qd' một chút thuốc này bao nhiêu tiền, tôi trả gấp ba giá tiền, nhưng ông nhất định không được nói ra ngoài, được chứ?" Bùi Nhã Phi bị vị bác sĩ tò mò này làm phiền.

"Được rồi, ngày mai cô đến chỗ cũ lấy thuốc đi."

"Tốt, cảm ơn ông. Ngày mai gặp." Bùi Nhã Phi cúp điện thoại, khóe miệng mím lại thành một tia cười quỷ quyệt.

Bùi Nhã Phi làm dạ tiệc phong phú, chờ Lạc Thiếu Trạch trở lại, mặc dù từ trước đến nay cô không có làm cơm cho người khác ăn, nhưng lần này xuống bếp tuyệt đối có thể được xưng tụng là hạng nhất.

Một bàn món ngon dùng cái mâm bảo bọc, không cần đến gần là có thể ngửi thấy được mùi thơm. Lạc Mật Mật để điện thoại xuống vốn chỉ là muốn xem một chút đến cùng Bùi Nhã Phi đang làm cái gì, ra cửa nhìn thấy thức ăn đầy bàn, nhất thời nổi lên hứng thú.

"Ai u, nhiều thức ăn ngon như vậy, tôi thèm sắp chết rồi, rốt cuộc có thể hưởng thụ rồi." Lạc Mật Mật nói xong, mắt hiện lên kim quang vọt tới bên cạnh bàn.

Mới vừa cầm lên đôi đũa muốn ăn, Bùi Nhã Phi ở phía sau liền nói, "Này, cô không chờ Thiếu Trạch trở về sao? Tôi chính là."

"Chờ anh ấy chi, còn không biết lúc nào thì anh ấy mới trở về. Cô ở đây lâu như vậy chẳng lẽ không biết bình thường rất khuya anh ấy mới trở về sao?" Lạc Mật Mật dừng một chút, từ từ quay đầu lại liếc nhìn Bùi Nhã Phi, "Vậy cô không muốn cho tôi ăn à?"

"Không có không có, không phải làm một bàn lớn này rồi sao. Tôi cố ý làm cho cô ăn, cô ăn, ăn đi." Bùi Nhã Phi giả bộ cười rất không thoải mái.

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Thôi đi, lấy lòng còn muốn trước mặt Thiếu Trạch sao. Tôi sẽ ăn hết."

Nhìn dáng vẻ Lạc Mật Mật ăn như hổ đói, Bùi Nhã Phi đứng ở nơi đó hận nghiền răng nghiền lợi. Mắt thấy một bàn thức ăn bị người ăn sáng loáng, còn là người mình ghét nhất, hận ý trong lòng Bùi Nhã Phi lại nồng đậm thêm.

"Biết vậy, mới vừa đã bỏ thuốc chuột vào, tiết kiệm lương thực, cô là máy hút thức ăn!" Giọng nói rất nhỏ, như là Bùi Nhã Phi cũng không nghe được giọng nói của mình. Nghĩ đến mục đích của mình còn chưa có xong, cô còn phải cố gắng chịu đựng cô nhóc này, trong lòng Bùi Nhã Phi liền bốc lửa.

"Đến ngày mai, cô sẽ khóc không ra mà coi."

Sáng sớm ngày thứ hai.

"Mật Mật, cô rời giường chưa? Tôi ở cửa ra vào chờ cô một giờ rồi đó." Giọng nói Tô Trạch trong điện thoại rất là buồn bã.

Lạc Mật Mật dụi mắt, giọng điệu buồn bực nói, "Mấy giờ rồi, anh ở đây than vãn gì, có phải muốn chết hay không?"

Tô Trạch vừa nghe cũng biết Lạc Mật Mật còn chưa dậy, "Mật Mật, cô, cô còn chưa dậy sao? Hôm nay chúng ta không phải nói muốn đến trường học sao?"

"Trường học? Có nói qua sao?" Lạc Mật Mật vùi đầu vào trong gối nằm mình thích nhất, vừa định ngủ tiếp, chợt bừng tỉnh, "Đúng vậy, chúng ta muốn đến trường học nha, coi đầu óc của tôi này, mấy ngày nay không đi học, đồng hồ sinh vật cũng bị rối loạn. Anh chờ tôi, tôi lập tức tụt đi ra."

Lạc Mật Mật tay chân luống cuống loạn một mạch sửa sang lại, hành động thuần thục, trước khi ra cửa vẫn liếc mắt nhìn gối nằm màu hồng của mình, giận trách, "Đều tại người, dính vào là có thể ngủ, làm hại ta không muốn rời giường."

Chạy đến phòng khách, Lạc Mật Mật vừa hay nhìn thấy Bùi Nhã Phi đang cầm điện thoại la to nói lớn, "Lạc Thiếu Trạch, tại sao anh có thể như vậy, không phải anh đã đồng ý với em buổi tối nhất định sẽ trở về sao? Nhưng tối hôm qua, anh lại qua đêm bên ngoài, nói đi, rốt cuộc anh lại cùng ngủ cùng người phụ nữ nào?!"

Nhìn bộ dạng Bùi Nhã Phi nổi giận, Lạc Mật Mật không biết vì sao trong lòng rất thoải mái.

Dĩ nhiên, nếu như đổi lại Lạc Mật Mật biết Lạc Thiếu Trạch cả đêm không về, sợ rằng so với Bùi Nhã Phi rống giận càng lợi hại hơn, nhưng, lần này, Lạc Mật Mật vui vẻ còn không kịp đấy.

Bởi vì lần này là do cô gọi điện thoại d/lq;d[d không để cho Lạc Thiếu Trạch trở về, mà bây giờ Lạc Thiếu Trạch quả thật là nghe cô nói gì nghe nấy. Cứ theo đà này, ngày đuổi Bùi Nhã Phi đi sắp tới rồi.

Lạc Mật Mật không nhìn Bùi Nhã Phi, sải bước đi về phía trước ra khỏi biệt thự. Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Tô Trạch chờ ở cửa.

Lạc Mật Mật cười hì hì nhìn Tô Trạch, Tô Trạch chẳng những không có biểu tình không muốn, ngược lại bộ mặt đều là vui mừng, "Mật Mật, cảm ơn cô đã giải thích với lão đại, tối hôm qua lão đại đi tìm tôi, chúng tôi uống rượu với nhau, sau đó lại ở nhà tôi."

"Tôi biết rồi, tôi đã nói hai người đều là huynh đệ, chuyện gì cũng nên nói rõ. Tôi không muốn trở thành đầu mối then chốt tan rã các anh." Sau khi Lạc Mật Mật mở cửa xe ra, vừa định nhắc chân vào, lại thấy được một mỹ nữ tóc dài, "Văn Y, sao cậu lại tới đây? Chẳng lẽ cậu đã ở cùng Tô Trạch rồi sao?"

Nhìn ánh mắt khiêu khích của Lạc Mật Mật, Văn Y vội vàng khoát tay giải thích, "Không có không có, Mật Mật cậu đừng có hiểu lầm, cậu hiểu lầm cả thế giới đó. Mình cũng là sáng sớm hôm nay bị tên tiểu tử này cứng rắn kéo tới, mình còn không từ chối được nè."

Lạc Mật Mật hơi nhú mày nhìn Tô Trạch, "Tô Trạch, tối hôm qua Văn Y thức đêm đi làm, anh không để cho cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt, làm gì lại đưa cô ấy tới đây? Chẳng lẽ anh lại cho rằng tôi sẽ vứt bỏ anh sao, cho nên kéo Văn Y tới giúp một tay?"

Tô Trạch nghe lời này, trong lòng không thể không bội phục Lạc Mật Mật thông minh. Mình chính là tính toán khiến Văn Y một tắc cũng không

rời phải chăm sóc Lạc Mật Mật, như vậy coi như mình không có cách nào đi theo, chuyện cũng sẽ không hỏng bét tới trình độ nào.

Nhưng bị Lạc Mật Mật lập tức đoán được, sao Tô Trạch lại cảm giác mình có chút đần, nhất thời càng không biết nói gì rồi.

Văn Y ngồi ở trong xe túm lấy quần áo của Lạc Mật Mật, ý bảo cô vào xe ngồi đi, Tô Trạch mới miễn cưỡng chui vào chuẩn bị lái xe.

Lạc Mật Mật cũng không có tức giận. Thật ra thì có thể kéo Văn Y tới, đối với Lạc Mật Mật mà nói cũng là một chuyện tốt. Dù sao trong khoảng thời gian này Lạc Mật Mật vẫn còn rất sợ, có nhiều người bảo vệ chính là một chuyện tốt.

"Mật Mật, cậu nói cho mình biết chuyện của Giang Khải đi, gần đây cậu có gặp anh ấy hay không?" Lạc Mật Mật vừa lên xe, Văn Y liền không kịp chờ đợi hỏi thăm Giang Khải. Điều này làm cho Lạc Mật Mật vừa ngồi xuống rất không thoải mái.

Người càng không thoải mái hơn là Tô Trạch đang ngồi phía trước, vừa nghe đến Văn Y quan tâm Giang Khải như vậy, nhất thời cả người muốn nổ tung.

"Văn Y, cô và Giang Khải rất thân quen sao? Sao lại quan tâm hẳn."
." Trong lời nói Tô Trạch lộ ra mùi dấm.

Văn quần áo trừng mắt liếc Tô Trạch, tiếp theo xoay mặt cười nhìn về phía Lạc Mật Mật.

Lạc Mật Mật cũng có chút không được tự nhiên, "Đúng nha, Văn Y, cậu rất quan tâm hẳn sao?"

"Mật Mật, tại sao cậu cũng nói như vậy, mình chỉ là hỏi thăm tí thôi, hỏi một chút mà thôi."

"Văn Y, nếu như cậu chịu nghe mình nói, về sau không cần quan tâm Giang Khải, hẳn không phải là người tốt lành gì, ngược lại tâm địa rất gian xảo." Lạc Mật Mật vừa thu xếp đồ đạc vừa nói, không có đi nhìn biểu tình của Văn Y.

Nhưng Văn Y ngồi ở một bên không vui, "Làm sao có thể chứ, mình thấy Giang Khải này rất lỗi lạc nha, không giống như cậu nói vậy."

"Không thể nhìn bề ngoài của người khác, cậu nhìn người khác rất lịch sự trên thực tế không nhất định đàng hoàng, cậu nhìn người đàng hoàng trên thực tế không nhất định như vậy, đúng không, Tô Trạch?"

Lạc Mật Mật đột nhiên quăng tới ngữ khiến Tô Trạch không ứng phó kịp. Một là không biết trong lời nói của Lạc Mật Mật rốt cuộc là ý tứ gì, hai là lâu như vậy mới nghe Lạc Mật Mật kêu tên anh đàng hoàng như vậy.

"À, đúng đúng đúng." Tô Trạch lái xe, nhanh chóng gạt đầu một cái.

Văn Y nhìn Lạc Mật Mật lại nhìn Tô Trạch, trong lòng không khỏi có điều cảm khái.

Lạc Mật Mật trước kia tựa hồ đã trưởng thành, mấy ngày nay không gặp nhau cô lại phát hiện Lạc Mật Mật đã thay đổi, cũng không biết này mấy ngày này Lạc Mật Mật đã trải qua chuyện gì.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Để Em Phục Vụ Anh Thật Tốt

Editor: Trà sữa trà xanh

Biệt thự Lạc gia.

Bùi Nhã Phi đã sớm trang điểm, thay xong quần áo chuẩn bị ra cửa, hôm nay cô phải làm một một chuyện lớn.

Xe dừng lại trước cửa nhà hàng Tây, Bùi Nhã Phi xuống xe trực tiếp đi thẳng tới bàn số 42.

Bàn ăn này là nơi cô thường ăn cơm với bác sĩ Trương trước kia.

Hồi lâu, một người trung niên mập mạp đi vào phòng ăn, trên mặt ôn hòa mỉm cười đi tới bên cạnh Bùi Nhã Phi d/d/l[q[d, ưu nhã ngồi xuống.

"Bác sĩ Trương, rốt cuộc ông đã tới, đồ mang đến rồi sao?" Bùi Nhã Phi vừa thấy bác sĩ Trương, cả người liền dán lại gần.

Bác sĩ Trương thủy chung mỉm cười, từ trong túi tây trang móc ra một bình nhỏ trong suốt, từ từ đặt ở trên bàn.

"Đây chính là thứ cô muốn."

Bùi Nhã Phi nhìn chăm chăm bình nhỏ không thể nhỏ hơn nữa trên bàn, kinh ngạc không thôi, "Bác sĩ Trương, ông nói đùa với tôi sao, cái bình nhỏ như vậy, ít thuốc như vậy, có thể làm cái gì?"

"Nói cô không biết chỉ sợ cô còn chối, đây quả thật là chính là đồ mà cô muốn. Bên trong là thuốc chưng lọc. Cô trở về rót nó vào bình phun, sau đó cho vào 5 phần nước, phun lên quần áo hoặc bất kỳ vật thân cận gì đó, không tới hai ngày sẽ có hiệu quả. Hơn nữa, thuốc này tính bốc hơi rất nhanh, không quá mấy ngày sẽ vô ảnh vô tung biến mất, sẽ không lưu lại một chút dấu vết."

Nhìn bác sĩ Trương nói nghiêm túc như thế, Bùi Nhã Phi cũng không khỏi không coi trọng. Cô từ từ cầm bình thuốc lên, dùng tầng tầng khăn giấy gói kỹ, thận trọng đang muốn bỏ vào túi xách, một bàn tay trắng kiện ngăn cản cô.

Bùi Nhã Phi giương mắt nhìn bác sĩ Trương, chợt nhớ tới cái gì, "À, đúng rồi, cô xem trí nhớ của tôi, xúc động quá rồi."

Bùi Nhã Phi để bình thuốc lên bàn, đưa tay từ trong túi xách lấy ra một phong thư thật dày, đẩy tới trước mặt bác sĩ Trương.

"Ừ, đây là của ông, thù lao gấp ba." Bùi Nhã Phi thấy mắt của bác sĩ Trương bốc kim quang, lúc đưa tay muốn cầm đột nhiên cô lại hạ tay xuống, ấn thật chặt phong thư, nghiêm túc nhìn chăm chăm người bác sĩ trước mặt, "Bác sĩ Trương, ông phải nhớ thương lượng trước kia của chúng ta, không được nói chuyện này ra. Nếu như bị người biết."

"Điểm này cô yên tâm, những chuyện này với tôi không phải là lần thứ nhất rồi, dĩ nhiên quy củ." Bác sĩ Trương vẫn nở nụ cười như cũ, nghiêm nhiên chính là một Tiểu Diện Hồ.

Bác sĩ Trương cầm tiền liền rời khỏi nhà hàng Tây.

Bùi Nhã Phi nhìn bình thuốc trong tay, không nhịn được cười thành tiếng.

Trở lại biệt thự, Bùi Nhã Phi đầu tiên là nhìn tình huống xung quanh một lần, xác định không có ai, mới chậm rãi đi tới phòng ngủ của Lạc Mật Mật.

.....

Lấy áo ngủ ra phun một lần, lấy áo khoác ra phun một lần, thậm chí giày cũng phun một lần. Bùi Nhã Phi nhìn "Thành quả lao động" của mình, trong lòng không nói được cao hứng ra sao.

Vừa muốn bước ra phòng ngủ, ánh mắt của Bùi Nhã Phi rơi xuống gối đầu màu hồng trên giường của Lạc Mật Mật.

Cô đi từ từ đến trước giường, xốc lên gối đầu màu hồng nhìn một chút, lại ghét bỏ ném tới một bên. Cô cầm bình phun hung hăng phun nhiều lần về phía gối đầu cùng chăn.

~~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

Hôm nay Lạc Mật Mật đợi ở trong trường học cực kỳ buồn bực, nếu không phải do có Văn Y đi cùng, đoán chừng hôm nay Lạc Mật Mật buồn bực nổi điên lên. Trở lại trường học, Lạc Mật Mật cảm thấy tất cả thật xa lạ, tựa hồ cô học ở chỗ này đã là chuyện của kiếp trước.

Nhưng đến nơi này sẽ biết tiếp theo sắp đi đâu, loại cảm giác này khiến Lạc Mật Mật rất là vui mừng.

Không muốn về nhà quá sớm, Lạc Mật Mật lôi kéo Văn Y đến hồ Tiểu Nhĩ. Sóng hồ lấp lánh, một mảnh tràn đầy cảnh sắc sức quyến rũ, nhưng lúc này ở trong mắt của Lạc Mật Mật không có cảnh quang tuyệt đẹp này, còn sót lại chỉ là không khí mát mẻ mà thôi.

"A, Xin chào, bạn mạnh khỏe. . . . ." Một giọng nói mát mẻ mà giàu từ tính truyền đến từ sau lưng.

Lạc Mật Mật và Văn Y từ từ đi về phía trước, cũng không để ở trong lòng giọng nói này.

"Này, mỹ nữ, mời dừng lại. . . . ."

Lúc này, Lạc Mật Mật và Văn Y quay đầu lại, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn phía sau rồi cuộc là cái soái ca gì đang gọi.

Hai người chợt ý thức được điều này thì lúng túng, Lạc Mật Mật và Văn Y nhìn nhau cười một tiếng.

"Mình nói d[dl]]]]]]d này, đây không phải chính là hoa si hoặc tự luyện sao? Cậu nhìn hai người chúng ta vừa nghe đến hai chữ ‘mỹ nữ’, cả người đều giống như dính máu gà, đều hoảng hốt nha." Lạc Mật Mật cười híp mắt nhìn Văn Y, dáng vẻ rất là buồn cười.

Nhưng Văn Y đứng ở một bên đàn độn đứng tại chỗ, chu cái miệng nhỏ nhắn, "Thật ra thì, mình hi vọng có một nam sinh có thể đi đến gần. . . . ."

"Chẳng lẽ chưa từng có người cùng cậu trải qua ngược ngùng sao?" Lạc Mật Mật trừng to mắt nhìn Văn Y, vẻ mặt không thể tin được.

Văn Y trừng mắt Lạc Mật Mật, "Xem cậu nói kìa, ngược lại có, nhưng là cậu cũng biết mình vẫn luôn ở làm việc trong quán bar, mấy người đàn ông đến gần mình đều có âm mưu, cho nên mình cũng không dám. . . . ."

"À, mình hiểu, thật ra thì dáng dấp của cậu rất đẹp cậu biết không? Mỹ nữ như cậu cũng không thiếu hụt đàn ông tới đuổi theo mới phải, cho nên cậu không cần lo lắng." Lạc Mật Mật nhìn sang biểu tình Văn Y, "Thật ra thì, mình cảm thấy Tô Trạch cũng không tồi, cậu không cảm thấy hản đối với cậu rất tốt sao?"

Văn Y chớp mắt to, nhìn Lạc Mật Mật không biết né tránh như thế nào, "Thật ra thì, hản là đối với mình rất tốt. . . . ."

"Vậy cậu thích người ta sao? À, mình muốn nói, cậu cảm thấy Tô Trạch như thế nào nha?" Lạc Mật Mật trực tiếp vào vấn đề khiến Văn Y nhất thời

đỏ mặt, thế nhưng đối với Lạc Mật Mật mà nói, là một việc bình thường.

Dù sao ở trong mắt của Lạc Mật Mật, Tô Trạch và Văn Y cũng sớm đã là một đôi rồi. Chỉ là Văn Y vẫn không có tiếp nhận, không hiểu nổi đang suy nghĩ gì.

Văn Y không nói gì, cúi đầu tựa hồ đang suy nghĩ gì. Nếu như là ở trước kia, đoán chừng Lạc Mật Mật sẽ rất nóng nảy hỏi cô, tại sao còn không trả lời, nhưng bây giờ Lạc Mật Mật lại không có gấp.

Bởi vì bây giờ Lạc Mật Mật đã biết rõ, tình yêu là không thể gấp.

Hồ Tiểu Nhĩ đập dờn xao động, gió nhẹ lay động lấp lánh ánh sáng, tâm sự của thiếu nữ, hiện lên dáng người đáng yêu, trên thực tế tâm ướn át của chỉ có mình hiểu.

"Mật Mật, cậu cảm thấy Giang Khải như thế nào nha?" Văn Y chột nặng nề hỏi Lạc Mật Mật, khiến Lạc Mật Mật đứng ở một bên rất là kinh ngạc, đồng thời lại cảm thấy là chuyện phải làm.

Đã sớm nhìn ra Văn Y có ý tứ với Giang Khải. Từ lần trước ở phòng cà phê gặp mặt, Lạc Mật Mật liền phát hiện lúc Văn Y cùng Giang Khải nói chuyện phiếm trên mặt vô tình hiện lên một tia đỏ ửng, thể hiện hứng thú vô hạn với Giang Khải.

Bộ dạng thiếu nữ hoài xuân này của Văn Y khi ở cùng với Tô Trạch lại không có, chỉ khi chung đụng với Giang Khải mới thấy được.

Nhưng, muốn Lạc Mật Mật trả lời thế nào đây?

Chẳng lẽ muốn mình nói cho cô biết, Giang Khải đã từng cố gắng vô lễ với mình? Hay là nói cho cô ấy biết hẳn là một playboy, chỉ để cô kính nhi viễn chi (kính trọng từ xa)? Những thứ này nếu như không có chứng cứ

mười phần, lúc này nói ra sợ rằng sẽ khiến Văn Y cảm thấy đây là đang ghen tỵ, đang phỉ báng. . . . .

Đổi lại góc độ mà nói, những lời này của Văn Y là đang thay mình hỏi hay là hỏi cô, Lạc Mật Mật cũng không nhìn thấu.

"Người này, mình không biết." Lạc Mật Mật thản nhiên nói.

"Ừ?" Văn Y gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ quay đầu lại nhìn về phía mặt hồ, "Thật ra thì, mình cảm thấy hẳn giống như bạch mã hoàng tử, chắc có rất nhiều cô gái yêu thích!"

Lạc Mật Mật liếc mắt một cái, cau mày, "Văn Y, bất kể cậu nghĩ gì, mình đều muốn nói cho cậu biết, hẳn không thích hợp với cậu. Hẳn không phải là hoàng tử, thậm chí ngay cả kỹ sĩ cũng không hợp, cho nên. . . . ."

Văn Y chớp đôi mắt to ngây thơ của mình, nhìn chăm chăm vào Lạc Mật Mật không nói lời nào, nhưng cái bộ dáng này lại mang theo lực lớn làm cho Lạc Mật Mật cảm giác áp lực rất lớn.

"Chúng ta trở về thôi!" Lạc Mật Mật chậm rãi đứng dậy, bước chậm đi tới cửa trường học.

Lúc trời tối, Lạc Mật Mật trở lại biệt thự. Cùng một lúc, Lạc Thiếu Trạch cũng đi vào.

Chừng mấy ngày không có thấy Lạc Thiếu Trạch, Lạc Mật Mật thật vui vẻ, nhưng không đợi mình nhào tới thân thiết một phen, "Nàng dâu" người ta đã vượt lên trước làm chủ.

"Thiếu Trạch, rốt cuộc anh đã trở về, mấy ngày nay em sắp hỏng rồi nè." Bùi Nhã Phi thân mật dán vào trong ngực Lạc Thiếu Trạch, vừa yêu kiều làm nũng, vừa dùng dư quang quan sát biểu tình của Lạc Mật Mật.

Đúng vậy, bất kể là có thật hay không, dù sao về mặt danh nghĩa Lạc Thiếu Trạch đã là chồng của người khác rồi, người phụ nữ trước mắt này so với bất luận kẻ nào cũng có lý do đi đón Lạc Thiếu Trạch nhất, chăm sóc Lạc Thiếu Trạch, hơn nữa còn là danh chánh ngôn thuận. Mà mình, có lẽ chỉ có thể mang danh em gái đi hết đoạn đường này.

Trong lòng Lạc Mật Mật rối rắm khó chịu, vốn nên là biểu hiện rất là khổ sở, không biết tại sao ở trong lòng liền bắt đầu so sánh hăng say. Mặt mỉm cười tự nhiên đi tới bên sofa ngồi xuống.

"Ai yêu, vợ chồng hai người thân mật cũng nên đi vào trong phòng chứ, ở chỗ này không tế nhị nha!" Lạc Mật Mật cố làm bộ dạng hào phóng đồ đạc của mình, cố ý giả bộ dáng vẻ khinh thường.

Cái này đánh trúng vào ý muốn của Bùi Nhã Phi, cô vội vã ôm chặt lấy Lạc Thiếu Trạch, càng thêm làm nũng mà nói, "Đúng nha, Thiếu Trạch, mọi người đều nói rồi, nếu không chúng ta trở về gian phòng đi, để cho em phục vụ anh thật tốt, nếu không ở chỗ này người ta sẽ ngại nha."

Nghe lời nói của Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật liếc một cái thật lâu, tiếp tục ăn phần của mình.

Nhưng mà, Lạc Thiếu Trạch đứng tại chỗ vẫn không nói gì lúc này lại cũng không nhin nổi. Anh dùng lực đẩy Bùi Nhã Phi từ trên người mình ra, sau đó đi thẳng tới bên cạnh Lạc Mật Mật, mỉm cười nhìn Lạc Mật Mật.

"Mật Mật, nghe nói hôm nay em đến trường học, như thế nào, tất cả vẫn thuận lợi chứ?"

"Ừ, tất cả đều tốt. Chẳng qua em còn phải cảm ơn anh cho Tô Trạch theo em." Lạc Mật Mật thấy Lạc Thiếu Trạch chủ động đi tới trước mặt mình, vẻ mặt cũng tự nhiên lại.

Nhưng, Bùi Nhã Phi đứng ở bên cạnh cũng không thư thái. Rõ ràng như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ rất khó chịu. Nhưng mình lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, cho nên Bùi Nhã Phi chịu đựng bất mãn trực tiếp đi về phía trên lầu.

"Tôi là người thắng cuộc, tôi còn không trị được cô sao?" Bùi Nhã Phi hận đến hàm răng cắn lộp cộp vang lên, vốn là muốn vào phòng ngủ của mình, đột nhiên vào lúc này xoay người đi tới phòng ngủ Lạc Mật Mật.

Mở tủ ra, Bùi Nhã Phi đưa tay lấy ra một cái áo khoác, đột nhiên trong đầu vang lên lời nói của bác sĩ Trương, "Cái thuốc này sau hai giờ sẽ tự nhiên phát huy, liên tục dùng hai ngày sẽ có hiệu quả."

Khóe miệng Bùi Nhã Phi khẽ mỉm cười, cầm áo khoác đi xuống lầu.

"Ai nha, nghe nói gần đây Mật Mật luôn bị bệnh, nhìn thân thể cũng không chịu được nha. Khí trời lạnh, mặc áo khoác vào đi." Bùi Nhã Phi nở nụ cười đi tới bên sofa, cố gắng phủ lên cho Lạc Mật Mật.

Nhưng, Lạc Mật Mật ngồi ở trên ghế sa lon lại đột nhiên né qua bên cạnh, lúc này cô và Lạc Thiếu Trạch cũng quăng tới ánh mắt khác thường, rồi rút ra vẻ thụ sủng nhược kinh.

Lúc này tay cầm áo khoác dừng ở giữa không trung, vẻ mặt Bùi Nhã Phi hơi chậm lại, tiếp theo lại nở nụ cười sáng lạn, "Thiếu Trạch, không phải anh bảo em chăm sóc thật tốt Mật Mật sao, cho nên em đặc biệt đi lấy cái áo khoác này. À, đây chính là áo khoác của Mật Mật nha, không phải là của em."

Lạc Mật Mật dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người trước mắt đột nhiên thay đổi tính tình, chân mày ngưng tụ, "Cô đến phòng của tôi?"

"À, đúng vậy, tôi vào phòng của cô lấy quần áo. Thật ngại quá, không có sự đồng ý của cô mà vào, nhưng mà tôi lại nghĩ tới bởi vì tôi quan tâm cô

mới làm như thế, cho nên chắc cô không tức giận chứ?"

Người ta cũng nói như vậy, Lạc Mật Mật còn có thể như thế nào?

Lạc Mật Mật quay đầu lại nhìn Lạc Thiếu Trạch, Lạc Thiếu Trạch nhìn cô nặng nề gật đầu một cái. Vì vậy, Lạc Mật Mật vươn tay mình cầm lấy áo khoác choàng lên, sau đó cúi đầu như có như không nói tiếng, "Cám ơn."

Rốt cuộc lại để cho Lạc Mật Mật thuận lợi đón nhận "Ý tốt" của mình, Bùi Nhã Phi không quên nói thêm.

"Xem Mật Mật của chúng ta là một cô gái thông tình đạt lý chưa kìa, bây giờ em đi nấu cơm, hai người thích ăn cái gì? Nếu không ăn những món lần trước có được hay không?"

"Món ăn lần trước. . . . ." Lạc Thiếu Trạch cau mày, không hiểu Bùi Nhã Phi đang nói cái gì.

Nhưng trong nội tâm Lạc Mật Mật hiểu rõ ràng, trong lời nói Bùi Nhã Phi có ý gì, món ăn lần trước không phải là chỉ mấy ngày trước Lạc Mật Mật ăn hết thức ăn mà cô ta làm cho Lạc Thiếu Trạch sao? Bây giờ ở nơi này nói như vậy, chẳng lẽ là muốn tố cáo với Lạc Thiếu Trạch sao?

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái, "Tôi không phải là người thông tình đạt lý, cô cũng đừng khen ngợi tôi. Món ăn cô nấu nên thay đổi đa dạng đi, chưa ra hình dáng gì. . . . ."

Những lời này khiến Lạc Thiếu Trạch ngồi ở một bên có chút dờ khóc dờ cười, "Thì ra là Nhã Phi nấu cơm cho em ăn sao, thật là khổ cực Nhã Phi rồi."

Nhìn Lạc Thiếu Trạch mắt chứa nụ cười nhìn Bùi Nhã Phi cảm ơn, làm sao mà Lạc Mật Mật lại cảm thấy tức giận như vậy đây. Nhưng bất kể nói thế nào, bây giờ người ta cũng không có mạo phạm mình, mình cũng không

cần như con nhím, cả ngày dựng gai khắp người chỉ muốn bảo vệ mình thôi.

Nhưng, trong đêm nay, Lạc Mật Mật quả thật rất không thoải mái.

Cũng không phải bởi vì thấy Bùi Nhã Phi đột nhiên "Ngoan" cho nên trong lòng mình khó chịu, mà là từ lúc bắt đầu ăn cơm cùng đi ngủ, Lạc Mật Mật đã cảm thấy mình lạnh quá, giống như là tiến vào trong hầm băng, bất kể mình uống bao nhiêu nước nóng hoặc là quấn thật nhiều chăn, thân thể tựa như một người băng, toàn thân không có một chút hơi nóng.

Đây là chuyện gì xảy ra chứ? Thân thể mình chịu lạnh rất tốt, chưa từng xuất hiện loại tình trạng này, chẳng lẽ đồ ăn tối nay có gì không đúng, nhưng cũng không thấy Thiếu Trạch xuất hiện loại tình trạng này, coi như là do đồ ăn d[đ]l]qd] cũng nên biểu hiện ra bụng khó chịu sao?

Rốt cuộc không nhịn được, Lạc Mật Mật đứng dậy chạy tới chạy lui hoạt động một phen, cũng đang lúc này, nghe được trên ban công lầu hai truyền đến âm thanh.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CÙNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tin Tức Ngoài Ý Muốn Có Kết Quả Ngoài Ý Muốn

Đã trở thế này, ai còn ở trên sân thượng đây? Vẫn còn đang gọi điện thoại sao, chẳng lẽ là Thiếu Trạch còn đang bận nghiệp vụ sao?

Lạc Mật Mật rón ra rón rén đi đến bên ban công, cúi người thò đầu ra. Vốn định tiến lên cho Lạc Thiếu Trạch một kinh hỉ, nhưng mà, mới vừa đi tới ban công liền bị giọng nói bên ngoài truyền đến.

"Thuộc tổng, bà còn nhớ rõ ước định giữa chúng ta sao? Không phải là bà vẫn luôn đi tìm con gái ruột thịt của mình sao, đúng vậy, bà gặp mai rồi, bây giờ tôi liền nói cho bà biết con gái ruột thịt của bà là ai. Nhưng bà cũng không cần cao hứng quá sớm, muốn tôi nói cũng có điều kiện."

Là Bùi Nhã Phi, đã trở thế này lại gọi điện thoại! Thuộc tổng đó là người nào? Còn nói điều kiện. . . . .

Lạc Mật Mật nghe những lời này, lòng hiếu kỳ càng tăng thêm, liền càng thêm chuyên chú lắng nghe.

"Con gái ruột thịt của bà chính là Lạc Mật Mật!"

Âm thanh nặng nề vang lên, đập thần kinh của Thuộc Oái Nương bên kia điện thoại, đồng thời cũng đập vào thần kinh của Lạc Mật Mật.

Làm sao có thể? Cô là con gái của Thuộc tổng? Thuộc tổng chính là người lần trước nhất cô tên Thuộc Oái Nương sao? Điều này sao có thể đây?

Lạc Mật Mật trừng lớn cặp mắt, không thể tin tưởng lỗ tai mình. Nhưng, bất kể trong lòng cuộn cuộn thế nào, luôn có một ý nghĩ phải ráng chống đỡ.

Tại sao Bùi Nhã Phi biết chuyện này? Chẳng lẽ đây cũng là mưu kế của cô ta sao?

"Thuộc tổng, bất kể bà nghĩ gì, đây là thật. Bà có thể đợi đến khi tận mắt nhìn thấy cô ta thì sẽ nhìn thấy hai khóa nốt ruồi đỏ trong lòng bàn tay cô ta . . . . ."

Lạc Mật Mật nghe nói thế, chột đưa tay phải ra cẩn thận nhìn lại.

Hai khóa nốt ruồi đỏ! . . . . .

Lạc Mật Mật chỉ cảm thấy cả người mềm yếu, cả người tê liệt ngã xuống ở góc tường. Mặt tràn đầy nước mắt giống như đê vỡ nước lũ tràn vào.

"Dĩ nhiên, tôi giúp bà tìm được con gái, bà nên thực hiện điều kiện trước đó của chúng ta. Điều kiện của tôi, mang Lạc Mật Mật rời khỏi Lạc gia, vĩnh viễn không cho cô ta trở lại." Nhìn bộ dáng Bùi Nhã Phi chân cao khí ngang, lúc này Lạc Mật Mật thật muốn tiến đến, một tay đè cô ta xuống đất.

Nhưng, lý trí vẫn còn khống chế được cô.

Dù sao, chuyện này quá quan trọng, nếu đúng như vậy lỡ mãng đi đến chất vấn Bùi Nhã Phi, chỉ sợ đến tột cùng cũng chẳng biết trong hồ lô của người phụ nữ này đang bán thuốc gì.

Lạc Mật Mật hít sâu chịu đựng, nhưng cũng đồng thời dựng thẳng lỗ tai lên, dùng sức nghe rõ âm thanh bên kia điện thoại.

Âm thanh trong điện thoại Bùi Nhã Phi rất cao, cho nên dùng sức nghe vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Bùi tiểu thư, lần nào mưu kế của cô cũng rất buồn cười, cô không cảm thấy cô nói điều kiện như vậy rất lãng phí sao? Này, nếu như Lạc Mật Mật thật giống như cô nói vậy, là con gái ruột thịt của tôi, không cần cô nói, tôi cũng sẽ mang nó đi, sẽ không để cho nó và Lạc gia có bất kỳ liên hệ. Nhưng có phải hay không, đến lúc đó nếu tôi biết cô trêu chọc tôi, nói vậy kết quả chính cô tự biết đi."

Giọng nói bên kia điện thoại khiến Bùi Nhã Phi khó chịu vô cùng, cả người tức giận không nói được gì, ngược lại khiến cơ thể của mình kìm nén đến run rẩy.

Bên kia điện thoại tiếp tục truyền đến, "Bùi tiểu thư, Lạc Mật Mật có phải là con gái của tôi hay tự tôi sẽ tra rõ, cũng không cần cô quan tâm."

Bị người khác hung hăng cúp điện thoại, Bùi Nhã Phi há to mồm kinh ngạc nhìn điện thoại di động, sau đó tức giận ném điện thoại di động ra phía bên ngoài cửa sổ.

"MD, bà lại dám cúp điện thoại của tôi. Thuộc Oái Nương, bây giờ bà lại cần tôi một hộp, đến lúc đó sẽ có thứ hay d;d;'l'qd cho bà xem đấy!"

Bùi Nhã Phi thở phò đôi tay đỡ ở lan can nhìn nơi xa, nhưng chợt xoay động con người, tựa hồ đã hiểu ra cái gì, "Đúng vậy, bất kể như thế nào, chuyện này còn như mong muốn của mình, chỉ cần Thuộc Oái Nương có thể mang Lạc Mật Mật đi, sau đó cả đời không qua lại với Lạc gia, vậy mình còn cần để ý những thứ này sao?"

Nghe lời của Bùi Nhã Phi, Lạc Mật Mật giận dữ muốn phát điên. Mình như một con cờ trong tay Bùi Nhã Phi, muốn làm gì thì làm. Nhưng, Bùi Nhã Phi chưa làm rõ ràng, Lạc Mật Mật là một người sống, cô có tư tưởng của cô, làm sao sẽ chịu người khác định đoạt? !

Lạc Mật Mật lặng lẽ về tới gian phòng của mình, núp ở góc tường một đêm không có ngủ. Cô không biết mình nghe được những thứ này có thật

hay không. Nhưng thiệt giả bây giờ, đối với cô mà nói đều không phải là chuyện gì tốt. Huống chi bây giờ cô đang có thai, không thể cùng người phụ nữ này xảy ra tranh chấp. Nhưng, đi tìm Lạc Thiếu Trạch, không có chứng cứ Lạc Thiếu Trạch sẽ tin tưởng cô sao?

Ban ngày đột nhiên đến, tựa hồ không có bao lâu mặt trời cũng đã chiếu cao đỉnh đầu. Lạc Mật Mật cứ khoanh hai chân như vậy, đầu dựa vào trên đầu gối vẫn ngồi thẳng tắp, cho đến khi trong phòng có người đi vào.

Là Bùi Nhã Phi, cầm trong tay một bình phun, rón ra rón rén đi tới gian phòng, nhìn khắp nơi lại không nhìn thấy Lạc Mật Mật đang ngồi ở góc tường, sau đó nhẹ nhàng đi tới trước tủ quần áo, từ từ mở cửa ra.

Nhưng, Lạc Mật Mật ngồi ở góc tường cũng đã sớm chú ý tới cô ta, nhưng mà, không có gì tâm tình đi "Quấy rầy", cho đến khi thấy cô ta không tốt lành gì mở cửa tủ ra.

"Cô ở đây làm cái gì?"

Bùi Nhã Phi bị giọng nói đột nhiên truyền đến sau lưng hù dọa, ngơ ngác đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi cô từ từ đóng cửa lại, mới chậm rãi xoay người, giấu bình phun phía sau lưng, vẻ mặt cứng ngắt vô cùng.

"Mật Mật, cô ở nhà sao, tôi còn cho là cô đi ra ngoài rồi chứ!"

Thấy Bùi Nhã Phi làm bộ ngu ngơ, Lạc Mật Mật vịn vách tường từ từ đứng lên, khuôn mặt không có một tia biểu tình, "Cho là tôi đi ra ngoài là có thể tùy tiện vào phòng của tôi sao? Trong tay cô cầm cái gì?"

Thấy Lạc Mật Mật chỉ sau lưng mình, bắt đầu cảm thấy hứng thú với đồ trong tay mình thì cả người Bùi Nhã Phi cũng cảnh giác hẳn lên, "Không có, không có gì. . . . ."

"Không có gì sao cô lại tới phòng của tôi, còn mở tủ quần áo ra!"

Bùi Nhã Phi không dám nhìn tới ánh mắt của Lạc Mật Mật, chỉ đành phải vừa di chuyển ra phía ngoài cửa, vừa nhẹ giọng trả lời, "Chính là thuốc diệt gián nha. Tôi đang quét dọn nhà cửa, cho nên cũng muốn giúp cô quét dọn một chút, giúp cô trừ sâu trứng trong tủ quần áo. . . . ."

"Tôi không tin, cô cho tôi nhìn một chút!" Lạc Mật Mật giống như điên rồi xông về trước, cố gắng đoạt lấy bình phun trong tay Bùi Nhã Phi, nhưng ngay khi mới vừa nhào lên trong nháy mắt, Bùi Nhã Phi lôi kéo cửa phòng chạy ra ngoài.

Bùi Nhã Phi đi tới phòng vệ sinh, liền tranh thủ mở bình phun ra, đổ toàn bộ được thủy vào trong bồn cầu cuốn đi, sau đó ném tới trong bồn rửa tay bắt đầu xả nước.

Khi Lạc Mật Mật theo sát phía sau chạy vào phòng vệ sinh thì Bùi Nhã Phi bình thường lại từ từ tẩy rửa bình phun.

Nhưng, ở trong mắt của Lạc Mật Mật, tất cả đều rất khả nghi. Cô đi từ từ vào phòng vệ sinh, hai mắt d;đ'lq'd tràn đầy sát khí, "Bùi Nhã Phi, rốt cuộc trong bình phun của cô đang chứa cái gì?"

"Chính là một chút thuốc trừ sâu bình thường, chẳng lẽ cô thấy gì đó khác biệt sao?" Bùi Nhã Phi nhẹ nhõm tự nhiên, nhìn mình trong gương sửa sang lại tóc của mình.

Lạc Mật Mật nhìn nước trong bình phun, mặt nghiêm túc, "Cô đang gạt đứa bé ba tuổi sao? Nếu như là được thủy bình thường, cô lại không cho tôi xem sao?" Lạc Mật Mật chợt bắt được cổ tay của Bùi Nhã Phi, hung hãn nói, "Nói cho tôi biết, đến tột cùng cô muốn làm gì?"

"Tôi có thể làm gì? !" Bùi Nhã Phi dùng sức hất cánh tay của Lạc Mật Mật, sau đó sửa sang lại quần áo một chút chuẩn bị đi ra ngoài, "Cô lại nghi

ngờ vô cố như vậy, chẳng qua là một chút thuốc trừ sâu bình thường thôi, coi như cho cô xem cô cũng nhìn không ra. Làm gì cần phải tìm cho mình cái phiền toái này đây?"

Bùi Nhã Phi đẩy cửa đi.

Nhưng lúc này Lạc Mật Mật đứng ở phía trước gương lại có một cảm giác chằng lảnh thẳng lên trái tim.

Bùi Nhã Phi này tuyệt đối không phải là một người chủ động đi quan tâm người khác, lấy lý do quét dọn phòng, cho nên cô ta lén lút đi vào phòng của cô, nhất định cô ta có mục đích không thể cho ai biết. Thế nhưng mục đích sẽ là gì chứ. . . . .

Lạc Mật Mật bỗng nhiên có cảm giác cả người lạnh lẽo, bụng nhỏ đau đớn khó nhin, đau không ngừng phịch một tiếng ngời trên mặt đất. Cô há hốc miệng hết sức hít thở chịu được đau đớn, dùng sức chống đỡ lấy thân thể muốn đứng lên lần nữa, nhưng không có biện pháp.

Khi nàng nhìn đến phía dưới thân thể thì thấy có máu chảy ra, một cảm giác sợ hãi không tiếng động xông về đầu, cũng không nhin được nữa lớn tiếng kêu cứu.

"Cứu mạng, cứu mạng, đứa bé của tôi, đứa bé của tôi. . . . ."

Lạc Mật Mật đưa tay muốn đi mở cửa phòng vệ sinh, nhưng thân thể cồng kềnh làm cho cô căn bản không có phương pháp đứng dậy, hơn nữa không với tới tay nắm cửa. Bây giờ cô hy vọng dường nào có người xuất hiện trước mặt của mình. Cho dù là Bùi Nhã Phi mình cực kỳ ghét, nhưng mà gọi thật lâu cũng không có người đến.

Nàng xoay tay lại đưa về phía túi tìm kiếm điện thoại của mình, nhưng ông trời không có mở to mắt, lúc này cô lại bỏ quên điện thoại di động trong phòng.

Trong phòng vệ sinh máu không ngừng chảy ra, nhiệt độ cũng lạnh dần. .

.....

Thật ra thì Bùi Nhã Phi đã sớm nghe được tiếng kêu cứu trong phòng vệ sinh, nhưng cô vẫn không nhúc nhích. Đối với cô mà nói, bất kể bây giờ Lạc Mật Mật xảy ra chuyện gì chính là ngoài ý muốn, cho dù là chết rồi, đối với cô ta mà nói đều là chuyện tốt.

Cũng không có nghĩ tới tất cả mọi chuyện đến thật đột nhiên, sáng sớm hôm nay Lạc Mật Mật còn muốn đến trường học bổ túc, bây giờ nhìn lại, cũng không có quan trọng như vậy. Bất kể Lạc Mật Mật kêu cứu thế nào, trong lòng Bùi Nhã Phi đều có một khoái cảm không nói ra được.

"Về mặt tình yêu tôi không thắng được cô, nhưng mà vận mệnh lại nằm giữ ở trong tay của d'd'lq'd tôi. Tôi có thể thay đổi vận mệnh của tôi, nhưng cô có thể sao? Chỉ sợ cô sẽ là một con chim nhỏ lụn bại, số mạng vĩnh viễn nằm giữ ở trong tay người khác. Chỉ cần thoáng dùng lực bóp, cô sẽ chết rất thảm rất thảm. ...."

Đối với Bùi Nhã Phi mà nói, bây giờ cô muốn làm chính là mau rời khỏi đất thị phi này, tận lực thoát khỏi mọi hiểm nghi với mình.

Vì vậy, Bùi Nhã Phi bước nhanh đi về phía gian phòng của mình, cầm áo khoác cùng túi xách, mang theo giày cao gót chân không đi tới cửa biệt thự, sau đó mang giày rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nường
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cô Ăn Cái Gì Lớn Lên Vậy?

Bên trong biệt thự to như vậy chỉ còn lại một mình Lạc Mật Mật, lẳng lặng nằm trong vũng máu, nhìn trần nhà đơn điệu dần dần mất đi tri giác.

Khi Lạc Mật Mật tỉnh lại, cô đã nằm trong bệnh viện sạch sẽ, một lần nữa mặc quần áo bệnh nhân quen thuộc này.

Không nhớ ra đến tột cùng ở trong phòng vệ sinh đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rõ cô bị thương như thế nào, vô lực như thế nào, cho đến khi không thể chống đỡ, mới nặng nề nhắm hai mắt lại, ngủ mê đi.

Mà lúc sau có chuyện gì, Lạc Mật Mật không biết gì cả.

Không biết là người nào đã cứu mình, đưa mình đến bệnh viện, nhưng mà không kịp đi tìm ân nhân, nỗi sợ hãi trong lòng khiến cô run sợ, không khỏi cố gắng động đậy thân thể, mới phát hiện nửa người dưới của mình thật đau đớn.

"Đứa bé của cô, chẳng lẽ đã. . . . ."

Lạc Mật Mật chợt nhớ tới ngày đó máu không ngừng chảy ra ở dưới thân mình, giống như là huyết xà màu đỏ chạy ra khỏi nhà tù vui mừng cố gắng bò lên phía trước, ra sức muốn trốn đi. Lạc Mật Mật không thể tin được phán đoán của mình, kéo y tá bên cạnh, nghiêm túc hỏi thăm.

"Y tá y tá, đứa bé của tôi không còn nữa sao? Người nói cho ta biết, có phải hay không?"

Nhìn y tá không nói lời nào gật đầu một cái, đầu Lạc Mật Mật ông một tiếng, cả người vô lực chết lặng. Cái cảm giác tê tâm liệt phế giống như là bị người ta dùng sợi dây gấu gao vây khốn trái tim, sau đó dùng lực đè ép, khó chịu đến nỗi hít thở không thông.

"Còn chưa kịp trải nghiệm tư vị làm mẹ, thậm chí mình còn chuẩn bị tâm lý tiếp nhận sự tồn tại của con, con liền biến mất, lúc có con không có cảm giác đặc biệt gì, vì sao mất đi con lại khổ sở như vậy đây? Đứa bé của cô. . . ."

Nước mắt không cầm được chảy ra ngoài, sao chỉ có khổ sở cùng khổ sở như vậy. Lạc Mật Mật nhào lên trên giường, chôn ở trong gối nằm, hết sức gào khóc không âm thanh.

Thế nhưng hành động ngược lại càng đưa tới sự chú ý của những người khác trong phòng bệnh. Tất cả mọi người nghe được y tá xác định đứa bé của cô đã không còn, đáng lẽ sẽ thấy cảnh tượng người mẹ rơi lệ, lại không nghĩ rằng sẽ là cảnh tượng như vậy.

"Người này là không còn đứa bé phải không? Thế nào. . . . ."

"Đúng vậy, chịu đựng như vậy sẽ hỏng mất. . . . ."

Mặc dù khuôn mặt của Lạc Mật Mật chôn ở trong gối nằm, nhưng thân thể lộ ở bên ngoài lại nặng nề run rẩy. Cô y tá đứng ở một bên thật sự là không nhìn nổi rồi, vì vậy từ từ đi đến phía trước, cố gắng lấy tay an ủi xuống.

Nhưng tay của y tá đến giữa không trung, liền bị người khác nắm kéo về. Sau đó, một bàn tay có lực đặt trên bả vai Lạc Mật Mật, nặng nề vỗ vỗ.

Lạc Mật Mật càng khóc lớn hơn, nhưng cũng chỉ có mấy giây cô liền nhanh chóng ngẩng đầu lên dụi dụi con mắt.

Trong ánh trăng mờ, Lạc Mật Mật thấy được một người đàn ông mặc tây trang màu đen cao lớn uy vũ, cái bóng mơ hồ này còn chưa thấy rõ, liền bị người kia ôm vào trong lòng.

Lạc Mật Mật có chút băn khoăn, đôi tay dừng ở giữa không trung, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước, "Đúng, đúng là Thiếu Trạch sao?"

Lồng ngực ôm chặt vào lúc này từ từ buông ra, tròng mắt Lạc Mật Mật tràn đầy nước mắt cũng chầm chậm sáng lên. Khi hai mắt của mình thấy người đàn ông trước mặt thì một tay Lạc Mật Mật liền đẩy người kia ra.

"Giang Khải, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Giang Khải mặt mày không đổi, nhàn nhạt cười một tiếng, "Thì sao, rất kỳ quái sao? Nếu không phải là tôi bây giờ cô đã không còn trên đời này nữa."

"À, thì ra là anh đã cứu tôi, cảm ơn, Giang Tiểu Khải." Lạc Mật Mật hơi hờn nói, khiến Giang Khải có chút không biết làm sao. Mắt thấy Lạc Mật Mật hung hăng nhổ hết ống tiêm vô nước biển từ trên tay, chuẩn bị đứng dậy, nhất thời Giang Khải có chút tức giận.

"Cô muốn làm gì đây? Cô vẫn còn chưa khỏe!" Giang Khải đưa tay bắt được cánh tay của Lạc Mật Mật, nặng nề nói.

Lạc Mật Mật hung hăng đánh rơi cánh tay của Giang Khải, trừng mắt một cái, "Ai cần anh lo. Chẳng lẽ anh còn muốn gạt tôi, còn muốn. . . . . Tôi rời đi bây giờ."

"Tôi lừa gạt cô khi nào, lần kia là do tôi không tìm chế được mà thôi. Chỉ cần cô ở nơi này đợi, dưỡng bệnh thật tốt, tôi bảo đảm, tuyệt đối sẽ không mới có ‘ không tìm hãm được ’ nữa được chứ?"

Thân thể đưa đến giữa không trung từ từ trở lại trên giường, Lạc Mật Mật nhìn sang Giang Khải, "Anh nói cho tôi biết, anh cứu tôi như thế nào?"

"Thật ra thì cũng không có cái gì." Giang Khải đỡ Lạc Mật Mật, thuận thế ngồi lên ghế bên cạnh, "Vốn là ngày hôm qua tôi muốn đến biệt thự Lạc gia tìm Thiếu Trạch, gọi điện thoại đến công ty không tìm thấy cậu ta, cho nên liền muốn vào trong nhà thử vận khí một chút. Nhưng mà khi tôi vào nhà của cô, trong nhà không có ai cửa cũng là mở rộng, mới vừa đi tới phòng khách, tôi liền có cảm giác chẳng lành, sau đó tôi liền thấy cửa toilet có máu chảy ra. . . . ."

"Cám ơn anh. . . . ." Lạc Mật Mật cúi đầu, giọng nói như thờ đốc.

Giang Khải cố ý duỗi ngón tay ra móc móc lỗ tai, tiến tới gần phía trước một bước, "Cô nói cái gì? Tôi nghe không rõ. . . . ."

Lạc Mật Mật chột quay đầu lại điên cuồng hét vào lỗ tai Giang Khải, "Tôi nói cám ơn anh, tôi cám ơn tám đời tổ tông anh!"

Giang Khải nheo mắt, đưa tay xoa xoa lỗ tai bị ù của mình, "Những lời này tại trung quốc hình như là mắng chửi người? Cô không nên cám ơn tôi, người cứu cô không phải là tôi."

"Không phải anh? Không phải anh phát hiện tôi sao?" Lạc Mật Mật nghi ngờ không hiểu, người trước mắt này đến tột cùng đang làm cái gì.

Giang Khải hoạt động cổ, rất là lao lực xê dịch về sau một chút, "Là tôi, lại không phải là tôi, lúc ấy tôi đang muốn cứu cô, kết quả không đợi tôi ra tay, đã có người vọt lên, một tay công cô lên đưa tới bệnh viện. Nói về công lao, người nọ so với tôi còn nhiều hơn."

Lạc Mật Mật như có điều suy nghĩ cúi đầu, "Là Lạc Thiếu Trạch, tôi biết mà, anh ấy nhất định sẽ tới cứu tôi. . . . ."

Lúc này Lạc Mật Mật xấu hổ đỏ mặt nhìn sàn nhà, nhưng Giang Khải lại không cho là đúng, "Cô đang nghĩ cái gì đây? Người cứu cô đã tới, chính cô xem đi!"

Lạc Mật Mật ngẩng đầu lên, cư nhiên người đứng ở cửa phòng bệnh lại là người cô không muốn gặp nhất.

"Thuộc Oái Nương. . . . . Làm sao là bà. . . . ." Lạc Mật Mật thấy người phụ nữ trước mắt không nhận được một lần nữa lọt vào bi thương.

Thuộc Oái Nương đứng bất động ở cửa, đồ ăn dinh dưỡng ôm trong ngực cũng bởi vì bà dùng sức quá mà có chút biến hình. Lạc Mật Mật nhìn biểu tình của Thuộc Oái Nương, là dáng vẻ phức tạp mà rối rắm, trong ánh mắt trong suốt đó đều là tình yêu. Không khỏi làm cô nhớ đến con của mình, đứa bé đó mới vừa tới thế giới này liền biến mất. . . . .

Lạc Mật Mật lại không dám đi xem Thuộc Oái Nương. Cô chợt nghĩ đến lúc trời tối mình nghe thấy lời nói của Bùi Nhã Phi khi gọi điện thoại. Bất kể chuyện kia có phải thật hay không, cô đều không muốn biết, bây giờ cô không muốn mình nhớ đến những chuyện không vui, lại càng không nguyện ý cho mình gánh chịu bất kỳ bí mật nào.

Vì vậy, Lạc Mật Mật quyết định rời đi ngay bây giờ, rời khỏi những người đáng ghét, cô muốn đi tìm Lạc Thiếu Trạch, chỉ có Lạc Thiếu Trạch mới có thể chân chính bảo vệ cô.

Khi cô cố gắng đứng dậy lần nữa, Thuộc Oái Nương đứng ở cửa cùng Giang Khải đang ngồi bên cạnh rồi rít xông về phía trước giữ cô lại. Lạc Mật Mật giống như nổi điên, dùng sức gạt bỏ trói buộc của hai người, ra sức nhảy ra ngoài lùi vào góc tường.

"Hai người muốn làm gì, muốn tôi làm gì, tôi muốn rời khỏi nơi này ngay bây giờ."

"Lạc Mật Mật chừng nào cô mới có thể nghe lời một chút, bây giờ thân thể cô rất suy yếu, phải dưỡng bệnh thật tốt, nếu không lưu lại di chứng sẽ là chuyện cả đời nha!"

Giang Khải lên tiếng khiến Lạc Mật Mật ở góc tường bình tĩnh lại, cô có thể nhìn ra được hai người trước mắt là thật tâm quan tâm cô. Nhưng, hai người kia cùng mình có quan hệ gì đây? Là người xa lạ cũng không cần đối tốt với mình như vậy, được sao?

"Chuyện của tôi không cần anh trông nom, hai người tránh ra, tôi muốn trở về Lạc gia, tôi muốn gặp Thiếu Trạch!" Giọng nói điên cuồng của Lạc Mật Mật vang lên lần nữa, hơn nữa phát điên lung tung. Điều này làm cho Giang Khải đứng ở một bên không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là xông lên phía trước ôm cô lại.

"Giang Tiểu Khai, anh và người phụ nữ kia cùng một bọn sao? Tại sao phải giúp bà ta trông nom tôi? !" Lạc Mật Mật nhìn chăm chăm ánh mắt tức giận cùng bất mãn nhìn Giang Khải.

Giang Khải cười khổ, bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ điên trước mắt này, "Cái gì là đồng lõa, tôi đây là đang quan tâm cô, cô không cần như vậy được không?"

"Không được, anh biết cái gì, lần trước sau khi mất tích, chính là bị người phụ nữ này. . . . ."

"Giang Khải tiên sinh, thỉnh cho phép tôi cùng Lạc tiểu thư đơn độc nói vài câu được không? Chỉ mấy câu." Thuộc Oái Nương đứng ở một bên vẫn không nói gì lúc này đột nhiên mở lời, cung kính lễ độ nhìn Giang Khải.

Giang Khải nhìn Thuộc Oái Nương, sau đó gật đầu một cái, nhưng là vừa định buông tay cô ra lại bị Lạc Mật Mật dùng sức đẩy, cả người nằm ở trên đất, chống vó.

"Ôi mẹ nó, không nghĩ tới cô bị bệnh mà còn khí lực lớn như vậy, cô ăn cái gì lớn lên vậy? !" Giang Khải ngồi dậy, đưa tay sờ sờ cái mông của mình.

Lạc Mật Mật tay chống nạnh đứng trước mặt Giang Khải, ánh mắt tức giận nhìn về phía Thuộc Oái Nương, "Dù sao cũng không phải là uống sữa mẹ lớn lên!"

Thuộc Oái Nương đứng ở bên giường đột nhiên mắt đầy nước mắt, bước nhanh đi tới bên cạnh Lạc Mật Mật bắt cánh tay cô lại, lại bị Lạc Mật Mật hung hăng hất ra, lúc này cô tràn đầy mất mát cùng khổ sở.

Nhưng, Thuộc Oái Nương không buông tha giường mắt nhìn cô gái trước mắt này, "Con đã biết chuyện này rồi, đúng không?"

Bây giờ trong lòng Lạc Mật Mật khó chịu muốn chết. Cô tình nguyện lần này mất máu chết đi, cũng không muốn khổ sở như vậy, đi tiếp thu những chuyện không muốn tiếp nhận. Thấy người phụ nữ trước mắt này, cô không còn hơi sức thảo luận với bà cái gì "Chuyện này" rồi, đối với cô mà nói, cho cô rời khỏi chỗ này, đi tìm người mình muốn tìm nhất chính là chuyện cô muốn làm nhất.

Bởi vì, lúc này cô đã sắp hít thở không thông!

Lạc Mật Mật cứ như vậy nhìn chăm chú thật lâu, người phụ nữ trước mắt này xa lạ như vậy, cô càng không muốn đến gần. Cuối cùng, cô trừng mắt một cái thật sâu, trực tiếp đi khỏi phòng bệnh.

"Mật Mật, cho mẹ cái cơ hội, chúng ta nói chuyện một chút được không?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CƯỜNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Cho Mẹ Cơ Hội

Editor: Trà sữa trà xanh

"Mật Mật, cho tôi cơ hội, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?" Thuộc Oái Nương nhìn Lạc Mật Mật trước mặt, nhiều lần cố gắng nắm tay của cô, lại bị Lạc Mật Mật hung hăng đánh xuống.

Mặc dù không biết đến tột cùng giữa Thuộc Oái Nương cùng Lạc Mật Mật có chuyện gì, nhưng Giang Khải có thể xác định, cử chỉ lúc này của Thuộc Oái Nương không có ác ý, bà ta tuyệt đối sẽ không tổn thương Lạc Mật Mật. Lúc trước nhìn thấy bà ta có thể bất chấp tất cả xông về phía trước cứu Lạc Mật Mật, có thể nhìn ra, người phụ nữ này so với Giang Khải còn muốn coi trọng Lạc Mật Mật hơn.

"À, Mật Mật, tôi đi ra ngoài trước, cho hai người nói chuyện. . . . ."

Giang Khải cười khanh khách đứng lên, vẫy vẫy tay phải chào hỏi, nhưng lúc này hai người đứng ở bên cạnh không có người nào rảnh rỗi để ý tới anh.

"Vậy tôi. . . . . Tôi đi ra ngoài trước." Giang Khải lúng túng chạy ra ngoài, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hai người, nhưng vẫn không thấy hai người chú ý đến anh, vì vậy liền đứng ở cửa chấp tay lại như muốn xin lỗi nói, "Thực ra thì, tôi cảm thấy được, hai người không thể ngồi xuống tán gẫu nha, bây giờ thân thể Mật Mật còn rất yếu, không chịu nổi giày vò như vậy. . . . ."

Câu này tựa hồ có tác dụng. Lạc Mật Mật cùng Thuộc Oái Nương rồi rít xoay đầu lại nhìn anh, bộ dạng như ở trong mộng mới tỉnh lại. Vì vậy, Giang Khải vui mừng đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng, Lạc Mật Mật ở trong phòng bệnh bình thường, nơi này còn có rất nhiều bệnh nhân, nhìn thấy hai người có cử chỉ không quá bình thường, hứng thú đại phát, từng cái một rồi rít dò đầu bám lấy lỗ tai cẩn thận nghe.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng hít thở còn nghe được.

Thuộc Oái Nương kéo một cái ghế qua muốn ngồi xuống, vốn tưởng rằng sẽ Lạc Mật Mật cũng sẽ thuận theo ngồi xuống nhưng ngược lại Lạc Mật Mật vẫn chống đỡ thân thể đứng yên ở đó, điều này làm cho Thuộc Oái Nương đã ngồi xuống lại đứng dậy một lần nữa cố gắng kéo cô ngồi xuống.

Nhưng, Lạc Mật Mật vẫn quật cường như cũ, mắt mở to tức giận nhìn về phía trần nhà.

"Mật Mật, có thể ngồi xuống hay không, chúng ta nói chuyện một chút." Thuộc Oái Nương giống như là đang cầu xin Lạc Mật Mật, giọng nói ấy đầy đau thương.

Nhưng, Lạc Mật Mật vẫn không có để ý tới, đứng ở nơi đó như cũ d/d/l[qd.

"Thật ra thì, tôi biết cô hận tôi, hận tôi trước kia đối xử như vậy với cô. Nhưng, cô hãy hiểu, tôi mềm mỏng giam cô, cũng không phải là chủ ý của tôi, tôi cũng là nhận ủy thác của người, có chút bất đắc dĩ. . . . ."

Những lời này đưa tới sự chú ý của Lạc Mật Mật, cô từ từ cúi đầu chăm chú nhìn Thuộc Oái Nương, "Nhận ủy thác của người? Chịu người nào nhờ?"

Lời nói của Lạc Mật Mật khiến Thuộc Oái Nương không có cách nào trả lời, chuyện như vậy để cho Lạc Mật Mật biết, hậu quả khôn cùng, huống chi hôm nay chuyện bà muốn nói với Lạc Mật Mật cũng không phải là những chuyện này. Bà còn có chuyện trọng yếu hơn.

"Tôi không thể nói." Thuộc Oái Nương từ từ cúi đầu, cúi đầu thật sâu.

Lạc Mật Mật cười nhạt, không cảm thấy lạ gì vịn đầu giường từ từ ngồi xuống, "Bà không nói tôi cũng không miễn cưỡng, tôi chỉ là muốn hỏi bà lần này lại muốn đối xử với tôi thế nào, là giam cầm mềm mỏng sao?"

Thuộc Oái Nương nghe lời này nhất thời rất là khẩn trương, "Không có, không có, tôi sẽ không đối đãi với cô như vậy nữa, thật ra thì kể từ khi tôi biết rõ quan hệ giữa chúng ta, tôi liền tự nhủ, về sau sẽ chăm sóc cô thật tốt, hết sức bồi thường cho cô, sẽ không bao giờ để cho cô bị tổn thương nữa. . . . ."

"Buồn cười, bà nói cái gì đó?" Lạc Mật Mật khinh thường liếc mắt một cái.

"Tôi nói, thật ra thì chúng ta là. . . . ."

"Đừng nói nữa!" Lạc Mật Mật đột nhiên đứng lên, dùng phần hơi sức còn lại chống đỡ thân thể cố gắng đi lên phía trước.

Ở trong lòng của cô, cô không muốn biết cái gì nữa, bao gồm chuyện quan trọng Thuộc Oái Nương muốn nói đó. Cô không muốn mình gánh những chuyện không hiểu được như vậy nữa, như vậy sẽ mệt chết, huống chi cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

"Mật Mật, cô muốn đi đâu?" Thuộc Oái Nương tiến lên kéo Lạc Mật Mật yếu đuối, không cần phí sức là có thể bắt được cô, "Cô muốn trở về Lạc gia sao? Không được, bây giờ cô trở về chỉ nhận thêm tổn thương thôi, như đứa bé của cô còn chưa có hình dạng cũng đã. . . . ."

Nghe lời này, Lạc Mật Mật không tự chủ đứng ở tại chỗ, biểu tình kinh ngạc nói rõ tất cả, "Bà muốn nói gì? Thuộc tổng, bà nói đứa bé của tôi là bị người hại chết hay sao? . . . . ."

Thuộc Oái Nương khẩn trương khoát tay liên tiếp, "Không có, không có, tôi không có ý này, tôi muốn nói là cô không thể trở về biệt thự."

"Người phụ nữ này, cũng quá nhiều chuyện đi." Lạc Mật Mật cười lạnh, trên khuôn mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, "Tôi nói này, bà quản tốt bà đi, chuyện của tôi không cần bà quan tâm tới."

Lạc Mật Mật tiếp tục đi về phía trước, bất chấp tất cả đi về phía trước, nhưng Thuộc Oái Nương đứng ở phía sau rất khẩn trương.

"Tôi không phải nhiều chuyện, trên cái thế giới này tôi là người có tư cách nhất quản con, tôi là của mẹ của cô!"

Giọng nói vang vọng khắp phòng bệnh, các bệnh nhân cũng thốn thức không dứt. Nhưng, Lạc Mật Mật đi về phía trước cũng không có dừng bước chân của mình, tiếp tục đi về phía trước giống như là không nghe thấy gì.

Lần này ngược lại làm Thuộc Oái Nương khẩn trương cực kỳ, bà bước nhanh lên trước kéo Lạc Mật Mật, ánh mắt lo lắng giống như là một ngọn lửa mạnh đang thiêu đốt, "Mật Mật, con đi đâu? Con không thể đi ra ngoài, con còn chưa khỏe!"

"Chuyện của tôi không cần bà quan tâm!" Lạc Mật Mật giống như bị điên đẩy Thuộc Oái Nương ra, ánh mắt ửng đỏ tràn đầy sóng nước, "Bà không cần giả mù sa mưa, nếu là mẹ ruột của tôi, vậy tại sao ban đầu bỏ rơi tôi, nếu nói đến tư cách trông nom tôi, trong hai mươi năm này bà trông nom tôi cái gì? ! Bây giờ bà muốn can thiệp cuộc sống của tôi, bà cảm thấy tôi còn là đứa bé sao, cần bà quản thúc sao? Thật xin lỗi, không cần, bà không cần tốn hơi sức."

Từng lời từng chữ của Lạc Mật Mật như kim châm đâm vào tim của Thuộc Oái Nương, nước mắt như suối trào chảy xuống khuôn mặt bà, tiếng nghẹn ngào tràn đầy cả lồng ngực, Thuộc Oái Nương không còn hơi sức đi cãi lại.

Đợi một lát, thấy Thuộc Oái Nương vẫn không nói chuyện, Lạc Mật Mật hung hăng liếc một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Thuộc Oái Nương vẫn không buông tha, tiếp tục tiến lên bắt lấy quần áo của Lạc Mật Mật, tiếp theo lại bị Lạc Mật Mật hung hăng đẩy ra. Cứ như vậy, người kéo người đẩy, người đẩy ra, người kéo lại, người đẩy ra. . . . . Cho đến khi Lạc Mật Mật hoàn toàn bị làm phiền, xoay người lại hung hăng nhìn chăm chăm bà.

Mặt mũi Thuộc Oái Nương đã tràn đầy nước mắt lúc này chỉ có thể như con nít không thả vạt áo của Lạc Mật Mật ra. Lạc Mật Mật lãnh khốc vô tình làm cho những bệnh nhân khác ở đây rất là bất mãn, rồi rít bắt đầu quở trách Lạc Mật Mật.

"Cô gái, đó là mẹ của cô, tại sao cô có thể đối đãi với mẹ của mình như vậy đây?"

"Đúng vậy, coi như mẹ của cô không tốt, cô cũng nên tha thứ một chút chứ."

"Cô xem mẹ của cô cũng khóc thành ra cái dạng gì rồi, cô như vậy thật không hiểu thuận. . . . ."

". . . . ."

Lạc Mật Mật nhìn này đám người ồn ào lộn xộn líu riu không ngừng, đầu cũng muốn nổ tung, vì vậy rất bất đắc dĩ quay người lại nhìn Thuộc Oái Nương như bị ủy khuất rất lớn.

"Tôi nói này, bà già, đến tột cùng bà muốn làm cái gì nha? Hiện tại người nên khóc là tôi mới phải, đứa bé của tôi không còn, bây giờ tôi còn bị bà hành hạ, còn phải bị những người này trách cứ, bà có suy nghĩ qua cảm thụ của tôi hay không đây? Van cầu bà, thả tôi đi đi, tôi muốn đi tìm Thiếu Trạch, tôi muốn đi tìm Thiếu Trạch! . . . . ."

Thuộc Oái Nương vẫn không buông tay, lau đi nước mắt trên mặt, nặng nề hít một hơi, "Mật Mật, con không thể đi gặp hẳn, về người con cũng không thể đi gặp người Lạc gia nữa."

"Tại sao?" Lạc Mật Mật hung hăng trừng mắt liếc, "Bà biết chính bà đang nói cái gì không? Phải biết tôi mới vừa mất đứa bé, cha của nó chính là Lạc Thiếu Trạch. Bà không muốn tôi đi gặp anh ấy, nhưng anh ấy là người yêu của tôi. Bà không cho tôi gặp người Lạc gia, bà cũng đã biết, tôi là do Lạc gia nuôi lớn. Mà bà, tại sao ở chỗ này quơ tay múa chân với tôi?"

"Mẹ là mẹ ruột của con, con cũng không có biểu hiện kinh ngạc như thế, mẹ không cho con gặp người Lạc gia, con lại phản ứng lớn như vậy." Thuộc Oái Nương lau khô nước mắt, dùng sức đáp lễ, "Phải biết, máu chảy trong người con chính là dòng máu Lam gia, con không phải họ Lạc, con là họ Lam, Lam Mật Mật!"

Lạc Mật Mật không thể tin tưởng mình lỗ tai, không nhịn được lắc đầu một cái, "Rốt cuộc bà đang nói cái gì? Đến tột cùng bà muốn làm gì nha?"

"Mẹ không có làm gì, mẹ chỉ nói cho con biết sự thật." Thuộc Oái Nương từ túi xách lấy ra một phần văn kiện đặt ở trong tay Lạc Mật Mật, "Đây là báo cáo DNA, mẹ thừa dịp lần trước gặp con làm cái báo cáo này, con là con gái ruột của mẹ, đây là không thể nghi ngờ. Ba của con họ Lam, tên là Lam Minh Hòa. . . . ."

"Được rồi, bà chỉ muốn thôi sao?" Lạc Mật Mật cầm văn kiện từ từ lật xem, tròn mắt theo hô hấp của cô từ từ trở nên to lớn, "Thì ra là đây là

thật, đây đều là thật. . . . ."

Lạc Mật Mật chợt nhớ tới đêm đó nghe được Bùi Nhã Phi gọi điện thoại, từ khi đó đến khi Thuộc Oái Nương đi vào phòng bệnh muốn cùng mình nói chuyện, Lạc Mật Mật cảm thấy mình vẫn còn trong mộng. Mơ hồ làm cô không thể tin được phán đoán của mình, nhưng cả người luôn tồn tại cái phán đoán này, làm cô không cách nào quên đi, không ngừng lựa chọn chạy trốn. . . . .

Nhưng là, bây giờ tựa hồ tất cả đều "Như mong muốn" thành hiện thực, thật sự rất khôi hài, đối với Lạc Mật Mật mà nói thật sự rất khôi hài.

Lạc Mật Mật cầm báo cáo văn kiện, không ngừng đầu nhìn người phụ nữ trước mắt này, nói cô hận bà, cảm giác đó tồn tại lúc bà giam cầm cô, lúc này cảm giác nhiều hơn không phải là hận, dĩ nhiên cũng không phải là kích động.

Lạc Mật Mật muốn chạy trốn.

Nhưng mà, lúc này thân thể không có tiền đề chút nào, vô luận cô muốn nhắc chân chạy trốn ra sao, đôi chân cũng sẽ xụi lơ vô lực.

"Mật Mật, cùng mẹ về nhà được chứ? Chúng ta không cần có quan hệ gì với Lạc gia nữa, coi như phải găng liền cùng một chỗ, cũng sẽ không phải về phương diện tình cảm. Chúng ta còn có rất nhiều nợ nần muốn cùng bạn chúng tính toán rõ ràng đấy. . . . ."

Thuộc Oái Nương vươn tay đặt trên bả vai Lạc Mật Mật dùng sức đè lại, nói như đinh chém sắt, "Con xem, con vào bệnh viện, Lạc Thiếu Trạch cũng không có tới xem con. Người như vậy, con cảm thấy đáng phải sao? . . . . ."

Lạc Mật Mật nâng ánh mắt mông lung lên, nhìn người tự xưng người thân trước mắt này, trong nháy mắt không biết nói cái gì cho phải. Cho tới

nay Lạc Thiếu Trạch không tới gặp mình là chuyện kiêng kỵ nhất của cô, bởi vì cô gặp chuyện không may mà bạn trai không có ở bên cạnh chính là một chuyện không bình thường, huống chi mình gặp phải là đại phiền toái, Lạc Thiếu Trạch lại không ở bên người.

Nhưng, chuyện đưa nhỏ, Lạc Thiếu Trạch vẫn chưa biết.

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Công Công? Còn Thái Giám Đầu

Editor: Trà sữa trà xanh

"Bà không cần nói nữa, tôi sẽ không đi với bà. Bà muốn tôi dưỡng bệnh thật tốt, vậy thì mời bà bắt đầu từ giờ câm miệng của bà lại." Ánh mắt Lạc Mật Mật hung hăng kích thích Thuộc Oái Nương, khiến bà rất là kinh ngạc nhìn đứa con gái này, sao thật xa xôi.

"Mẹ, mẹ. . . . ." Thuộc Oái Nương nhận lấy văn kiện báo cáo, nhìn văn kiện một chữ cũng nói không ra được. Đây không phải là cảnh tượng như bà tưởng tượng, vốn cho là mình gặp lại con gái phải là một cảnh tượng vô cùng cảm động, kết quả lại thảm không thể thảm hơn.

"Thân yêu, cô xem tôi mua cho cô cái gì, có nước trái cây, lạp xưởng còn có. . . . ." Giang Khải hấp ta hấp tấp chạy vào, vừa vào cửa liền mở túi ra khoe khoang thành quả của mình, kết quả lại thấy hai người lệ tuôn đầy mặt.

Lạc Mật Mật ngất đầu lên, ánh mắt quật cường bắn tới Giang Khải, "Giang Tiểu Khai, tôi muốn chuyển phòng bệnh đơn!"

Giang Khải không biết xảy ra chuyện gì, không khỏi nhìn Thuộc Oái Nương bên cạnh cô. Lúc này Thuộc Oái Nương đang vội vàng bỏ văn kiện tài liệu vào trong túi xách, bất chợt giương mắt nhìn Giang Khải.

Giang Khải cũng không phải là đứa ngốc, thấy hai người này có cử chỉ khác thường, biết chắc là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, anh lại không thể không làm theo ý của Lạc Mật Mật.

"Được rồi." Giang Khải xoay người chuẩn bị đi làm thủ tục.

Nhưng, Thuộc Oái Nường lại lớn tiếng kêu Giang Khải lại, Giang Khải không giải thích được quay người lại nhìn bà, chợt nhả nói, "Thật ra thì hao phí không có bao nhiêu tiền, hắc hắc, tôi có thể chịu lỗ trước, sau đó dì trả lại cho tôi là được rồi."

Người này thiệt là, lúc này vẫn còn keo kiệt, hẹp hòi như thế. Thiệt là, bạn bè gặp nạn anh có nên trợ giúp một chút hay không? !

Lạc Mật Mật trừng mắt một cái.

~~~~~ hoa lệ lệ tuyến phân cách ~~~~~

"Cô nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra? Tại sao trong phòng vệ sinh có máu? Đây, cô nói đi!"

Giọng nói hùng hậu vang vọng trong phòng khách, ngọn lửa tức giận thiêu đốt khắp nơi. Lạc Văn Huy bắt chéo hai chân, thờ phì phò ngồi trên ghế sa lon, nhìn Lạc Thiếu Trạch trước mắt.

Lạc Thiếu Trạch đứng ở phía trước, mặc dù cúi đầu thẳng tắp không có khác thường, nhưng ai cũng không thấy được ánh mắt hốt hoảng cùng tâm trạng lo lắng của anh.

Lúc Lạc Thiếu Trạch trở về biệt thự, Lạc Văn Huy cùng Khương Ngọc Trân cũng đã trở về. Lạc Thiếu Trạch vào nhà thì thấy vợ chồng Lạc Văn Huy đang đứng ở cửa phòng vệ sinh vô cùng hoảng sợ, nhưng so sánh với hai người họ, Lạc Thiếu Trạch càng sợ hơn.

Bởi vì anh biết rõ lúc mình rời khỏi biệt thự chỉ có Bùi Nhã Phi cùng Lạc Mật Mật hai người ở nhà, người gặp chuyện không may cũng chỉ có thể là hai người. Thật lòng mà nói, trong lòng Lạc Thiếu Trạch cũng không hy vọng hai người kia gặp chuyện không may. Nhưng khi Lạc Văn Huy hỏi xảy ra chuyện gì, Lạc Thiếu Trạch không biết trả lời như thế nào.

Sau khi gọi điện thoại báo cảnh sát, rất nhanh, cảnh sát liền đến biệt thự tiến hành điều tra. Lạc Thiếu Trạch luôn luôn trấn định bây giờ không thể trấn định được nữa, lấy điện thoại di động từ trong áo ngoài ra không để ý đến phản ứng của Lạc Văn Huy kiên trì gọi điện thoại.

"Ba, cho con gọi điện thoại đi!" Đôi tay Lạc Thiếu Trạch nắm điện thoại di động cầu khẩn cha mình, nhưng Lạc Văn Huy đang tức giận, không chịu buông tay.

"Con gọi điện thoại chi, vấn đề của ba con còn chưa trả lời đó!"

"Con, con gọi điện thoại để xác nhận là người nào đã xảy ra chuyện, ba vẫn cố chấp ngăn cản như vậy, làm sao con tra rõ được."

Lạc Văn Huy đen mặt, "Cần gì con tra, tra án đã có cảnh sát, con nói cho ba biết tại sao trong nhà có vết máu, tại sao cửa biệt thự lại mở rộng!"

Lạc Thiếu Trạch im lặng, trực tiếp cúi gầm mặt.

Anh, nếu anh không gọi điện thoại cho hai người kia, anh muốn biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu một người trong hai người đó xảy ra chuyện gì, anh biết làm sao? !

Lúc này một vị cảnh sát tiến lên, vỗ nhẹ bả vai Lạc Thiếu Trạch, "Lạc tiên sinh, xin chào, xin hỏi trong biệt thự này trừ ngài ra, còn có người khác phải không?"

"Đương nhiên là có, em gái của tôi Lạc Mật Mật, còn có tôi" Lạc Thiếu Trạch giương mắt nhìn Lạc Văn Huy, ngập ngừng kéo vị cảnh sát đến, nhẹ nhàng nói, "Còn có vợ tôi Bùi Nhã Phi."

Cảnh sát uyển chuyển cười một tiếng, "À, là như thế này sao. Vậy ngài có gọi điện thoại cho các cô ấy chưa, xác nhận tình huống chưa?"

Lúc này Lạc Thiếu Trạch giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, níu lấy tay áo cảnh sát lớn tiếng nói với Lạc Văn Huy, "Anh nói gọi điện thoại cho các cô ấy, tôi rất muốn nha, nhưng là điện thoại di động của tôi không có ở đây, ông cụ lại chết sống không cho gọi nha!"

Nghe lời này, Lạc Văn Huy nhất thời nổi trận lôi đình. Ông nào có không cho nó gọi điện thoại, chỉ là muốn con mình nghe lời mình một chút, trước tiên trả lời câu hỏi của trưởng bối, nhưng nó lại đi làm những chuyện khác.

"Ba nào có không cho con gọi điện thoại, con vẫn không trả lời vấn đề của ba!" Lạc Văn Huy như con nít nói xạo.

Lạc Thiếu Trạch tiến lên đoạt lấy điện thoại di động, sau đó trốn bên cạnh cảnh sát lớn tiếng nói, "Mới vừa rồi con rõ ràng nói muốn gọi điện thoại cho các cô ấy, là ba một mực đoạt điện thoại di động con nha!"

Lạc Văn Huy giận dữ liếc một cái.

Lạc Thiếu Trạch hả hê cầm điện thoại di động. Đầu tiên là gọi cho Lạc Mật Mật, nhưng gọi liên tiếp ba lần cũng không có ai trả lời, cuối cùng anh chỉ có thể lựa chọn buông tha gọi cho Bùi Nhã Phi.

"Em không biết chuyện gì xảy ra nha, bây giờ em đang ở đi dạo ở trung tâm thương mại, trong nhà có chuyện gì xảy ra nha?" Bên kia Bùi Nhã Phi tựa hồ rất ồn ào, làm Lạc Thiếu Trạch không chút kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Được rồi, cô trở về nhanh lên. Đúng rồi, ba tôi trở về, chính người chú ý một chút."

Lạc Thiếu Trạch cúp điện thoại xong càng cảm thấy lo lắng, điện thoại của Lạc Mật Mật còn chưa thấy gọi lại, chẳng lẽ là Lạc Mật Mật xảy ra chuyện rồi hả?

Lạc Thiếu Trạch dùng sức lắc lư đầu, lại không dám nghĩ thêm. Chỉ cần bây giờ có thể xác định là Lạc Mật Mật không có chuyện gì, những thứ khác Lạc Thiếu Trạch không quan tâm.

Lạc Thiếu Trạch từ từ đi trở về phòng khách, Khương Ngọc Trân liền xông tới, vội vàng bắt được ống tay áo của con trai hỏi thăm, "Mật Mật đâu rồi, Mật Mật có ổn hay không?"

"Mật Mật." Lạc Thiếu Trạch nhất thời tự cười nhạo mình.

Nếu như bây giờ nói chưa gọi điện cho Mật Mật được. Anh đoán chừng mẹ sẽ lo lắng chết, vì vậy Lạc Thiếu Trạch lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói, "Mật Mật không có chuyện gì, cùng bạn học đến khu vui chơi rồi, sẽ trở về thật nhanh."

"À, vậy thì tốt. Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, làm mẹ lo lắng gần chết. Các con không có việc gì là được. Mẹ liền yên tâm." Khương Ngọc Trân tựa hồ đã bỏ được tảng đá lớn trong lòng, thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng tràn đầy sức sống.

"Mẹ, ba hai người trở về rồi sao. Con không biết gì, mới vừa rồi nhờ Thiếu Trạch gọi điện thoại mới biết hai người đã trở về, cho nên con còn chưa kịp chuẩn bị gì. Nhưng mà con có ở trung tâm thương mại mua cho hai người rất nhiều quần áo."

Vừa nghe giọng nói liền biết đó là Bùi Nhã Phi, đồ hàng hiệu bao lớn bao nhỏ để dưới đất, không cần suy nghĩ cũng biết người phụ nữ này đi mua

sắm. Lạc Thiếu Trạch cầm điện thoại đứng ở cửa sổ không ngừng nháy mắt, muốn cô chú ý tới lời lẽ và tác phong. Mà Lạc Văn Huy cùng Khương Ngọc Trân cũng kinh ngạc vô cùng, đối mặt nhìn nhau thật lâu.

"Tại sao cô ta lại ở chỗ này? Trạch nhi, tại sao cô ta lại ở chỗ này nha?" Khương Ngọc Trân chưa bao giờ can thiệp vào chuyện nhà, lần này kích động không thôi, không đợi Lạc Văn Huy lên tiếng liền không nhịn được hỏi lên.

Lạc Thiếu Trạch vừa định há miệng nói chuyện, Bùi Nhã Phi vội vàng kéo đồng quần áo chạy tới bên cạnh Khương Ngọc Trân, vừa cầm quần áo lên vừa cười khanh khách nói, "Con sao, mẹ xem con mua cho người áo khoác kiểu mới nhất nè, đây chính là phong cách người già hot nhất năm nay đó, người thử đi, xem có thích không?"

Người già? ! Khương Ngọc Trân ghét nhất chính là nghe người khác nói mình là bà lão, huống chi lấy tuổi cùng nhan sắc của bà mà nói, nhiều lắm là chính là trung niên thôi. Bây giờ bị người khác công khai gọi là bà lão, thật là chuyện hoang đường buồn cười.

Khương Ngọc Trân không thèm nhìn quần áo trong tay của Bùi Nhã Phi, đưa tay đẩy sang một bên, sau đó đi tới bên cạnh Lạc Văn Huy.

Mặc dù Lạc Văn Huy vẫn không nói gì, nhưng là đều nhìn rõ ràng, đã sớm tức giận thở không ra hơi. Nhưng, Bùi Nhã Phi bị đẩy tới một bên cũng không có buông tha cơ hội lấy lòng cha chồng, cười híp mắt như cũ đi tới túi đồ lấy ra bộ trà cụ (dụng cụ thưởng trà) đi tới trước mặt Lạc Văn Huy.

Lạc Văn Huy tức giận dựng râu trợn mắt, thấy Bùi Nhã Phi cười khanh khách đi tới, sừng sốt không nhìn tới cô, quay đầu nhìn về phía khác. Nhưng Bùi Nhã Phi tựa hồ không thấy gì cả, nở nụ cười như cũ.

"Công công, cha xem, đây là trà cụ tốt nhất, thật vất vả con mới tìm được, tặng cho người."

Trong lòng Bùi Nhã Phi thật sự muốn đánh trống, cô không dám nói nhiều lời thừa thãi, chỉ có thể nói ít một chút thì tốt hơn. Nhưng, cô giống như không có làm rõ ràng, cô nói cái gì vào lúc này đều không có ai chào đón.

"Công công? Còn thái giám đâu! Thiếu Trạch, người đàn bà này xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao cô ta lại ở chỗ này? !" Lạc Văn Huy chỉ vào Bùi Nhã Phi rống giận, ánh mắt lại nhìn về phía Lạc Thiếu Trạch.

Lạc Thiếu Trạch nhất thời không biết nên nói như thế nào mới phải. Ban đầu tưởng tượng qua trăm ngàn cảnh tượng cha chồng gặp con dâu, nhưng lại chưa từng nghĩ tới tình cảnh như vậy, bây giờ nhìn thấy ba mình phản ứng mãnh liệt như vậy, trong lòng Lạc Thiếu Trạch không khỏi bực tức.

"Mẹ nói."

"Ai nha, bố chồng mẹ chồng à, con là con dâu của hai người nha." Bùi Nhã Phi thấy thế, lập tức vọt tới bên cạnh Lạc Thiếu Trạch khoác cánh tay của anh làm nũng, "Con là do Thiếu Trạch cưới hỏi đàng hoàng, là con dâu của hai người nha. Người xem, con cùng Thiếu Trạch có phải rất xứng đôi phải không, ai cũng nói chúng con là trai tài gái sắc đấy."

Làm mặt dày như được người khác khen, lầy lội tự khen bản thân mình.

Sau khi Lạc Văn Huy nghe xong, nhất thời càng thêm căm tức, "Thiếu Trạch, con giải thích cho ba ngay, ban đầu không phải con nói chỉ là đính hôn thôi sao, sao lại kết hôn rồi hả? Hơn nữa, hai người kết hôn được ba cho phép chưa? Có nhìn thấy người nhà lẫn nhau sao?"

Bùi Nhã Phi căn bản không cho Lạc Thiếu Trạch cơ hội nói chuyện, tựa hồ lúc này giống như muốn thể hiện ra mình là người vợ hiền thực, xông ra trước mặt che chở cho Lạc Thiếu Trạch, "Cha chồng, không cần nha, cha, người xem bây giờ cũng là thời đại nào rồi, nam nữ kết hôn đều là tự do yêu đương, đâu còn có do cha mẹ quyết định nữa, hơn nữa, ở Mĩ lại càng không

có hủ tục này nha! Huống chi, con vì Thiếu Trạch đã sớm trở mặt với ba mình rồi, muốn gặp mặt cũng rất khó. Người cần gì so đo nhiều như vậy?"

TỔNG GIÁM ĐỐC RẤT SÙNG CỤC CỨNG BÉ NHỎ

Vũ Cô Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Tới Gần Hạnh Phúc Xa Xôi Hơn Một Chút

"Tôi muốn so đo đó, như thế nào? Cô coi như là con cháu, quy tắc của nhà chúng tôi cô có quyền khoa tay múa chân sao? Tôi thấy tốt nhất là cô từ đâu chạy đến thì về chỗ đó đi, đừng cho tôi thấy mặt cô!"

Lời nói bắt bẻ của Lạc Văn Huy khiến Bùi Nhã Phi nhất thời không đất dung thân. Cô còn có thể nói gì, rõ ràng người ta đã nói không muốn gặp cô rồi. Vì vậy Bùi Nhã Phi nhón chân lên từ từ trở về bên cạnh Lạc Thiếu Trạch, cố gắng cầu viện anh.

Mắt thấy cánh tay của Bùi Nhã Phi sắp khoác vào cánh tay của con trai mình, Khương Ngọc Trân một phát bắt được con trai mình kéo đến bên cạnh mình, ngễnh đầu ra uy với Bùi Nhã Phi. Lạc Thiếu Trạch đứng ở bên cạnh lại không thể nói gì, vì vậy nhất thời Bùi Nhã Phi bị cô lập.

"Thiếu Trạch, anh mặc kệ em như vậy sao, nhanh nói chuyện giúp em đi." Bùi Nhã Phi vừa lắc lắc thân thể làm nũng, vừa nháy mắt phóng điện với Lạc Thiếu Trạch.

Nhưng, tất cả hành động bị Lạc Văn Huy thu hết vào trong mắt.

"Cô không cần ở chỗ này mê hoặc con tôi, ban đầu chính là cô hại Thiếu Trạch thành cái bộ dạng kia, hôm nay cô lại tới đây dây dưa, đến tột cùng cô muốn làm gì? Có phải cô muốn hại Thiếu Trạch thảm hơn nữa cô mới chết tâm!"

Lời nói Lạc Văn Huy, Bùi Nhã Phi không thể không để ở trong lòng. Lúc đầu cô đã tưởng tượng qua tình cảnh gặp ba của Thiếu Trạch, nhưng khi đó ít nhất cô còn ôm lấy một đường hi vọng với Lạc Thiếu Trạch, nhưng bây giờ nhìn lại, thì ra những thứ lệ thuộc kia cũng đã trở thành một yêu cầu xa vời. Lạc Thiếu Trạch cứ đứng nghiêm ở bên cạnh mẹ mình như vậy, không có ý muốn giúp đỡ cô.

Nhưng mà, Bùi Nhã Phi sẽ không khuất phục, thật vất vả cô mới có được những thứ này, không thể nào bởi vì mấy câu không xuôi tai mà từ bỏ những thứ này đi, thứ cô muốn, vẫn chưa hoàn toàn lấy được.

Bản thân Bùi Nhã Phi vẫn hiểu, cô biết, khi cô cùng người già trong nhà này tranh chấp, mình sẽ không thắng được, không bằng nghĩ thoáng nhin xuống, chờ cơ hội tốt lại nói.

Vì vậy, dưới con mắt mọi người, Bùi Nhã Phi cầm tất cả bao lớn bao nhỏ hàng hóa mua được đi về phía cầu thang, ngay cả chào hỏi cũng không có.

Lần này, Lạc Văn Huy tức giận hoàn toàn. Ông thở phì phò đi tới trước mặt Lạc Thiếu Trạch, chỉ bóng lưng Bùi Nhã Phi trên cầu thang

nói, "Lạc Thiếu Trạch, người phụ nữ này ba không thừa nhận, con từ nơi nào có được thì kéo về chỗ đó ngay, không cho cô ta ở lại Lạc gia. Còn nữa, tìm Lạc Mật Mật trở về nhanh lên. Ba muốn thấy Mật Mật."

Đứng ở khúc quanh lầu, Bùi Nhã Phi nghe thấy rõ ràng.

Đúng vậy, cô không được các người chào đón, nhưng các người đã cho cô cơ hội sống chung không? Bất kể là Lạc Thiếu Trạch hay là hai người già này, đến cuối cùng tất cả đều nghĩ tới Lạc Mật Mật, Lạc Mật Mật tựa như một con con ruồi, mỗi một lần xuất hiện lại gây uy hiếp với cô. Tốt, nếu là như vậy, tôi giúp các người đi tìm Lạc Mật Mật, nhưng từ này về sau, cô ta cũng đừng mơ tưởng trở về nữa.

Bùi Nhã Phi để bao xuống, giơ tay cầm túi xách cùng chìa khóa xe lao xuống lầu, đi thẳng ra ngoài cửa, căn bản không có để ý tới người trong nhà.

Lạc Thiếu Trạch ngồi ở bên cạnh bàn ăn thấy Bùi Nhã Phi, tiến lên giữ cô lại, "Nhã Phi, cô đi đâu vậy?"

"Ai cần anh lo." Bùi Nhã Phi nhìn cũng không nhìn Lạc Thiếu Trạch, mắt trợn trắng lên nhìn về phía cha chồng ngồi trong phòng khách, "Nếu trong nhà này đã không chứa em, vậy còn không cho phép em đi ra ngoài than vãn sao? Chuyện cười!"

Lời này rõ ràng là nói cho Lạc Văn Huy cùng Khương Ngọc Trân nghe, trong lòng hai người biết rất rõ ràng. Vì vậy, trợn mắt nhìn thẳng vào cô, Bùi Nhã Phi đường hoàng sải bước đi ra biệt thự.

Ở trong mắt của Bùi Nhã Phi, những người già này đáng tôn trọng thì mới đi tôn trọng, nếu bọn họ không thích cô, vậy cô cũng không phí hơi sức để ý bọn họ. Cho nên, bây giờ Bùi Nhã Phi căn bản không để bọn họ ở trong mắt.

Bùi Nhã Phi đi tới bên cạnh xe Audi, tiện tay mở khóa xe ngồi xuống. Sau đó, cầm điện thoại gọi Thuộc Oái Nương, "Này, Thuộc tổng, các người ở nơi nào?"

"Cô có chuyện gì sao?" Giọng nói bên kia điện thoại vô cùng lạnh nhạt.

"À, tôi muốn hỏi một chút Lạc Mật Mật ở chỗ của bà sao? Bà chuẩn bị làm gì?"

Thuộc Oái Nương cười lạnh, "Dĩ nhiên ở chỗ của tôi, tôi đang làm tốt bốn phận của tôi."

"Nhưng Không được, tôi muốn gặp bà một lần, bà ở đâu? Tôi đi tìm bà."

Thuộc Oái Nương cũng không nói lời nào, im lặng không lên tiếng đứng ở nơi đó. Nhưng, trước khi cúp điện thoại, Bùi Nhã Phi nghe được âm thanh quảng cáo trong đại sảnh bệnh viện.

"Muốn lừa gạt tôi sao? Không dễ dàng như vậy. Bây giờ bà muốn thoát khỏi bàn tay của tôi sao, tựa hồ có chút có chút tự đắc rồi." Khóe miệng Bùi Nhã Phi nhắc lên một nụ cười tà ác, khởi động xe xông ra ngoài.

Xe Audi chạy nhanh trên đường cao tốc, tựa như một con mãng xà không chút kiêng kỵ, không ngừng luồn lách, không cho người chung quanh thời gian phản ứng, cứ như vậy điên cuồng chạy trên đường.

Rất nhanh, Bùi Nhã Phi đã đến cửa bệnh viện. Xuống xe, đã là ban đêm, nói vậy lúc này rất nhiều người đã tan việc hoặc là đi ăn cơm tối, một mình Bùi Nhã Phi vẫn muốn đến phòng bệnh thử vận khí, xem có thể nhìn thấy người mình cần tìm hay không.

Đi tới đại sảnh bệnh viện, quả thật người rất thưa thớt, nhưng trước sảnh còn có một y tá xinh đẹp đang bận rộn, vì vậy, Bùi Nhã Phi mỉm cười đi đến.

"Cô y tá, xin chào, xin hỏi ở nơi này có phải có một bệnh nhân tên là Lạc Mật Mật hay không, là vì sanh non."

Cô y tá mặt đầy nụ cười, cung kính đáp trả cũng bắt đầu kiểm tra ghi chép. Bùi Nhã Phi cũng rất có kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng, lúc này, một giọng nói phụ nữ từ sau lưng Bùi Nhã Phi truyền đến.

"Bùi Nhã Phi, tại sao cô ở chỗ này? Tại sao cô tìm được nơi này?"

Nghe giọng nói này, Bùi Nhã Phi đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục nụ cười, từ từ quay người lại nhìn Thuộc Oái Nương đang xách theo nước nóng cùng thức ăn.

"Ha ha, tôi muốn tìm các người quả thật không dễ dàng." Bùi Nhã Phi nhìn đồ trong tay Thuộc Oái Nương, không khỏi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, "Ồ, có tiền như vậy còn để cho con gái bà ăn thứ đồ ăn này, hơn nữa điều kiện bệnh viện này cũng không khỏi."

Bùi Nhã Phi giương mắt nhìn chung quanh một chút, tất cả thiết bị được treo cũng mang hơi thở cũ kỹ, loại bệnh viện này cũng không có cấp bậc gì, nhiều lắm chính là một bệnh viện quận tiêu chuẩn.

Nhưng, cô không hiểu. Thuộc Oái Nương mang Lạc Mật Mật tới nơi này, nguyên nhân chủ yếu nhất là không cho người khác tra ra nơi này, hơn nữa bác sĩ phụ khoa nơi này là người quen của bà, tay nghề còn là hạng nhất. Muốn Lạc Mật Mật an toàn cùng người Lạc gia không thể tìm được, nơi này là một chỗ tốt vô cùng.

Nhưng cuối cùng vẫn khiến Bùi Nhã Phi tìm được, cái người mà Thuộc Oái Nương cùng Lạc Mật Mật không muốn gặp nhất.

"Cô có chuyện gì sao?" Thuộc Oái Nương cũng không nghĩ trả lời vấn đề của Bùi Nhã Phi, sau khi hít sâu một hơi không chút để ý hỏi.

Bùi Nhã Phi sửa sang lại áo khoác của mình, nói lưu loát, "Tôi tới để gặp Lạc Mật Mật, chắc bà sẽ không nói cô ta không ở nơi này đi?"

"Cô có lòng tốt đến gặp Mật Mật sao? Thôi đi, thu hồi giả mù sa mưa của cô đi, chúng tôi không cần!"

Nhìn cách Thuộc Oái Nương xem thường Bùi Nhã Phi, ngược lại cô nở nụ cười thật tươi, "Chúng tôi? Ý của bà là bà đã xác nhận cô ta chính là con gái của bà rồi hả?"

"Lời này của cô có ý gì? Cô nên trở về đi thôi, nơi này không hoan nghênh cô." Thuộc Oái Nương rất là chán ghét trừng mắt với Bùi Nhã Phi.

Nhưng Bùi Nhã Phi cũng không thềm để ý, "Bà kêu tôi đi tôi liền đi sao, tôi còn muốn đi gặp Lạc Mật Mật, đã đến nơi này một chuyến cũng không thể không có chút ích lợi gì đúng không?" Nói xong, Bùi Nhã Phi đi tới cầu thang.

Thuộc Oái Nương làm sao để cho cô tùy ý muốn làm cái gì thì làm cái đó, bà bước nhanh đuổi theo Bùi Nhã Phi, dùng sức kéo bả vai Bùi Nhã Phi, không chút khách khí nói, "Cô đi làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn kích thích con tôi hay sao? Trước kia tôi không biết Mật Mật là của con gái của tôi, cho nên rất nhiều chuyện cũng do cô làm xằng làm bậy, nhưng hiện tại, Mật Mật là con gái của tôi, tôi không cho phép cô làm chuyện không tốt đối với nó nữa!"

Bùi Nhã Phi cười lạnh, "Bà hung dữ làm gì, trước kia cũng chưa từng thấy bà khẩn trương như vậy nha, chẳng lẽ mấy ngày Lạc Mật Mật đã thu phục bà rồi sao?"

"Hồ đồ, đó là con gái của tôi, cô nói chuyện có thể bình thường một chút hay không, còn nữa, chuyện đứa cháu của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, cô chờ đó cho tôi." Giọng nói của Thuộc Oái Nương càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng tức giận, "Đến tột cùng cô muốn làm gì?"

"Tôi tới kiểm tra công việc, xem bà có khống chế tốt Lạc Mật Mật hay không, đừng có không chú ý mà để cô ta chạy trốn. Nếu là như vậy, còn không bằng tự tôi đi ‘chăm sóc’ cô ta. Bà nói coi, đúng không?"

Bùi Nhã Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn, cười lạnh đi tới cầu thang. Thuộc Oái Nương dĩ nhiên sẽ không vì vậy bỏ qua, chạy chậm tiến lên, tiếp tục cùng cô lý luận.

Thế nhưng tất cả đều bị Lạc Mật Mật núp ở đầu hành lang nghe thấy rất rõ ràng. Rốt cuộc cũng biết con của mình là bị người nào hại chết, bây giờ trong lồng ngực Lạc Mật Mật giống như là dấy lên ngọn lửa vạn trượng, không cách nào nhịn được.

Nhưng, bây giờ thân thể Lạc Mật Mật còn suy yếu vô cùng, đứng ở góc tường cũng phải dùng sức dựa mới có thể chống đỡ nổi thân thể, bây giờ coi như cô liều mạng đi ra, đoán chừng cũng sẽ không có tác dụng gì.

"Đến tột cùng cô muốn làm gì, tôi sẽ không để cho cô tổn thương Mật Mật nữa!" Thuộc Oái Nương ngăn cản Bùi Nhã Phi, tức giận nói.

Ngược lại Bùi Nhã Phi rất là bình tĩnh, đưa tay sửa sang lại túi xách, mặt mày vừa nhấc, rất là khó chịu, "Bà nói tôi sẽ làm gì, bà không quản được, tôi liền thay bà tới trông nom. Để cho bà ở chỗ này sớm muộn cũng sẽ gieo họa, cho nên, tôi có thể giúp bà chăm sóc cô ta."

Những thứ này cũng bị Lạc Mật Mật nghe được rất rõ ràng. Bây giờ bộ dạng mình như vậy, giống như là miếng thịt trên tấm thớt mặc người chém giết. Thay vì ở chỗ này chờ người khác tới "Dọn dẹp", còn không bằng mình đi trước thì tốt hơn.

Lạc Mật Mật dùng sức di chuyển bước chân của mình, từng bước đi tới cửa sau, vừa mở cửa sau, gió lạnh xông tới mặt. Nhưng Lạc Mật Mật sao có thể quản được nhiều như vậy, chuyển bước chân của mình bước nhanh đi về phía trước.

Trong đêm đen tràn đầy tiếng động sợ hãi, khắp nơi vang lên tiết tấu khẩn trương. Lạc Mật Mật ôm bụng khó chịu không thôi, nhưng vẫn không thể dừng bước chân của mình lại, rốt cuộc chạy ra khỏi đại viện bệnh viện, đi tới ngã tư đường đen ngòm, nhưng không thấy một chiếc xe nào.

Lúc này Lạc Mật Mật hy vọng dường nào có người có thể cứu mình. Cô phải về Lạc gia, muốn gặp cha mẹ, muốn gặp Lạc Thiếu Trạch ngày đêm cô

thương nhớ. Mấy ngày nay không thấy anh, cũng không biết anh đang làm những gì. Bây giờ không có điện thoại di động, trên tay cũng không có một phân tiền, hơn nữa thân thể suy yếu, Lạc Mật Mật cảm giác mình kêu trời kêu đất không lên tiếng kêu đất đất không đáp lại.

Chợt, trong bóng đêm rốt cuộc xuất hiện ánh đèn một chiếc xe hơi, từ nơi xa nhanh chóng mà đến.

Trong lòng Lạc Mật Mật thật là hưng phấn không thôi, thò đầu ra liên tiếp khoát tay. Mắt thấy xe hơi dần dần đến gần, lòng của Lạc Mật Mật cũng khẩn trương theo.

Rốt cuộc có thể tìm được xe đến Lạc gia rồi.

Nhưng, ở ngã tư đường này, đèn đỏ hiện lên, xe hơi màu đen cách mười mét ở phía xa lạng lẽ dừng lại.

Trong lòng Lạc Mật Mật đang rất khẩn trương, nhưng, trong lúc vội vàng, Lạc Mật Mật không khỏi nhìn kỹ lại, người trong xe hình như rất quen thuộc.

Người trong xe là một phụ nữ xinh đẹp, bóng dáng ấy từ từ hiện rõ ra trong mắt Lạc Mật Mật, Lạc Mật Mật không khỏi kinh ngạc.

Là Bùi Nhã Phi.

Khuôn mặt thon dài ở trong bóng tối được ánh đèn hắt lên càng tăng nét quyến rũ, nhưng ánh mắt của cô ta cũng trở nên cứng rắn, ánh sáng lạnh lùng thẳng tắp bắn về phía Lạc Mật Mật.

Vẻ sát khí này Lạc Mật Mật chưa từng thấy qua, nhưng lần này lại hoàn toàn đánh sập mọi hi vọng của Lạc Mật Mật. Cả người Lạc Mật Mật tràn đầy lạnh lẽo, không kịp phản ứng, đèn xanh sáng lên, xe hơi màu đen đối diện liền đạp chân ga vọt lên.

Tất cả xảy ra trước mắt, Lạc Mật Mật bị hù dọa trở nên bối rối, trong đầu trống rỗng, dưới chân giống như đổ cát vào, muốn nâng nhưng bất động.

Gió lạnh theo xe hơi vù vù xông tới mặt, Lạc Mật Mật trừng to mắt nhìn đèn xe không ngừng lái tới, cái gì cũng không nghĩ ra được, mắt thấy xe hơi sắp đụng vào mình, chỉ nghe được một tiếng vang thật lớn, thân thể của cô bị người khác kéo đến trên cỏ.

Khi Lạc Mật Mật mở mắt, định thần lại, tất cả trước mắt là cô choáng váng mắt.

Chỉ thấy một chiếc xe BMW màu trắng vọt tới buồng lái xe Audi, đập vào thật sâu, hai chiếc xe kịch liệt đụng vào nhau. Mà người trong buồng lái đều bỏ mạng tại chỗ.

Bùi Nhã Phi chết rồi, từ kính thủy tinh bể tan tành nhìn vào, cô ta bị nghiền nát, máu chảy thành sông. Nhưng người trong xe thể thao màu trắng là ai?

Lạc Mật Mật trợn to hai mắt, nhìn người đàn ông đang hoảng sợ bên cạnh, là Lạc Thiếu Trạch. Không biết từ lúc nào xuất hiện ở nơi này.

Nhưng, Lạc Mật Mật không kịp hỏi anh, từ từ đứng lên nhìn về phía trong xe, bởi vì có một cảm giác chằng lành ập vào lòng, cô chậm rãi tới gần người phụ nữ gục trên tay lái.

"Mẹ, mẹ. Là người sao?" Lạc Mật Mật đi lại gần, khi thấy gò má Thuộc Oái Nương đầy máu thì nhất thời tim cô như chết lặng.

"Sẽ không, mẹ, làm sao người lại ở chỗ này? Sẽ không!" Lạc Mật Mật tê tâm liệt phế kêu gào, không tin tất cả trước mắt, lại càng không hiểu tại sao tất cả mọi chuyện tới nhanh như vậy biến mất nhanh như vậy.

Thuộc Oái Nương vì cứu Lạc Mật Mật mà đồng quy vu tận cùng Bùi Nhã Phi. Cái hiện thực này xuất hiện trong thế giới cô vô cùng đột ngột. Cô không muốn gặp lại hai người kia, nhưng không nghĩ họ sẽ chết như vậy.

Tất cả tất cả tới vô cùng đột nhiên, biến mất quá mức nhanh chóng.

Lạc Thiếu Trạch bước nhanh tới bên cạnh Lạc Mật Mật, một tay kéo cô vào trong ngực. Anh không cho phép cô đến gần xe hơi nữa, không cho phép cô bị thương tổn nữa.

"Tại sao? Tại sao mẹ phải như vậy nha, mẹ? Con còn không kịp trò chuyện với mẹ mà, con còn chưa cho mẹ cơ hội bồi thường cho con, con còn chưa nói lời xin lỗi với mẹ! Mẹ không thể như vậy, không thể như vậy."

Lạc Mật Mật cong người không ngừng kêu khóc, Lạc Thiếu Trạch chỉ có thể dùng sức bắt lấy cô không để cho cô mất thăng bằng. Nhưng, ở trong mắt Lạc Thiếu Trạch, nước mắt đã sớm không nghe sai bảo ào ào chảy xuống.

Mercedes màu đen đã nát không chịu nổi, nhưng Lạc Thiếu Trạch vẫn không nhin được liếc mắt nhìn bóng lưng Bùi Nhã Phi.

Người đó đã từng là người phụ nữ mà anh cực kỳ quan tâm, hôm nay cứ như vậy mà đi, mà anh lại không thể tiến lên liếc mắt nhìn lần cuối, đối với Lạc Thiếu Trạch mà nói, là một việc buồn cười mà bi thương.

Bất kể từng làm qua những thứ gì, ở trước mặt sinh mệnh, nhưng tựa hồ mọi chuyện cũng không nên nghiêm trọng như vậy. Ông trời xử phạt vô cùng nghiêm minh, cũng không cho cơ hội cho những người biết sai muốn sửa lại, chuyện như vậy làm cho người ta không biết làm sao, lại làm cho người ta bi thương.

Khi xe cảnh sát xuất hiện, Lạc Thiếu Trạch đã xử lý tốt tất cả trước mắt, quay đầu lại nhìn Lạc Mật Mật thì cả người Lạc Mật Mật đã ngớ ngẩn ra.

Ngồi ở bên lề đường không nói tiếng nào, một tia phản ứng cũng không có.

Từ đó về sau, Lạc Thiếu Trạch một tắc cũng không rời chăm sóc Lạc Mật Mật. Dù sao đã trải qua quá nhiều chuyện, đối với một cô gái mới hai mươi tuổi mà nói, ý nghĩa của sinh mạng vô cùng nặng nề. Cũng bởi vì chuyện này, Lạc Mật Mật hoàn toàn trầm lặng, cả ngày đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ, bất kể người nào đến gần cô, cô đều không nói câu nào.

Thật ra thì, từ đầu tới cuối Lạc Thiếu Trạch vẫn luôn dõi theo mọi hành động của Bùi Nhã Phi. Anh kêu Mạc Triết Hiên âm thầm điều tra, đã sớm biết rõ manh mối của Bùi Nhã Phi. Đêm đó, khi anh thấy Bùi Nhã Phi tức giận rời khỏi, liền lái xe bám theo. Cuối cùng, không nghĩ tới anh vẫn tới chậm một bước, Lạc Mật Mật đã sớm trốn khỏi bệnh viện.

Vì vậy anh điên cuồng chạy đi tìm kiếm, trong gió lạnh tìm kiếm bóng dáng Lạc Mật Mật. Bất kể như thế nào, mất đi đứa bé đã làm trái tim anh đau đớn tới cùng, nếu như mất đi Lạc Mật Mật lần nữa, Lạc Thiếu Trạch sẽ buông tha sinh mạng đi theo cô.

May mắn thay, trời cao còn mở mắt. Lúc Lạc Mật Mật cực kỳ nguy hiểm, Lạc Thiếu Trạch kịp vọt tới bên cạnh Lạc Mật Mật, ôm cô thật chặt vào trong ngực, tránh thoát một kiếp này.

Thật ra thì, người lớn Lạc gia cũng không phải không thông tình đạt lý. Khi Lạc Thiếu Trạch thẳng thắn cùng hai người lớn, hai người rất nhanh liền queo qua ngõ rẽ, đồng ý cho Lạc Thiếu Trạch ở chung một chỗ với Lạc Mật Mật. Nhưng, Lạc Mật Mật vẫn không chịu nói lời nào làm mọi người rất đau lòng.

Điều làm Lạc Thiếu Trạch không có nghĩ tới nhất, anh cứ tưởng thái độ của ba mẹ là trở ngại lớn nhất, kết quả lại là đơn giản nhất. Anh cho rằng Bùi Nhã Phi chỉ là nhạc đệm nhỏ nhoi, kết quả lại thành trở ngại lớn nhất.

Mọi chuyện trên đời này chính là trêu cợt người như vậy, để cho người không hiểu nổi, đoán không ra.

Sau cùng Lạc Thiếu Trạch đưa Lạc Mật Mật đến nước Pháp, vì cho Lạc Mật Mật thay đổi hoàn cảnh, cũng vì phần hạnh phúc xa xôi này có thể tới gần hơn một chút.

HOÀN.